İntikamı istiyorsan iki mezar kaz... Biri kendin için olsun.

ANKA

5. KİTAP

ओरियन अरिया

Aşil

ASLIHAN DOĞA

THESEUS
yayınevi

ASLIHAN DOĞA

ANKA

Ah o mavi gözler…

Kurşun gibi saplanan kıyamet bakışlı gözler…

Uğruna şimdi ölümü göze aldığım gözler…

Bir gün öğrenebilecek mi acaba? Kalbine saplamayı başaramadığı kurşunu aslında çoktan benim kalbime sapladığını bir gün öğrenebilecek mi? Kalbimi paramparça ettiğini, ateşle kavurup küle dönüştürdüğünü ve o küllerden başka bir ben yarattığını öğrenebilecek mi?

Onun sevdikleri için verdiği savaşı şimdi anlayabiliyorum. Çünkü daha doğmamış bir çocuğu sevdim ben. Onun için savaşa gidiyorum.

Sadakatini şimdi anlayabiliyorum. Çünkü sadakat adanmak demek bir anlamda. Beni görmek istemeyen bir kadına adandım ben. Elimin bir daha asla başka bir ele değmemesine yemin ediyorum.

Ülkesi uğruna canını verebilecek olmasını şimdi anlıyorum. Çünkü ilk kez kendimi birine ait hissediyorum. Bir ülke uğruna canımı vermeye gidiyorum.

Sabrını şimdi anlıyorum. Bilinmezliğe doğru yol alırken elimdeki tek şey umut ve şimdi yalnızca umuduma tutunuyorum

Bir gün yeniden o mavi gözleri ve onunla birlikte dünyaya getirdiğimiz bebeğimizi görebilme umudu ile yürüyorum.

Ne kadar sürerse sürsün…

Bir gün muhakkak geri döneceğim

9 786057 139658

ANKA

5. KİTAP

ASLIHAN DOĞA

ISBN: 978-605-71396-5-8
Yayıncı Sertifika No: 44781

Matbaa: Bizim Büro Basım Evi Yayın ve Dağ.
Hiz. San. ve Tic. Ltd. Şti. Zübeyde
Hanım Mh Sedef Cd. No: 6/A
Altındağ / ANKARA

Sertifika No: 42488
1. Baskı: Ankara - Haziran 2022
Genel Yayın Yönetmeni: Özlem DOĞAN
Editör: Ezgi AKYILDIZ
Son Okuma: Nihal IŞIK
Kapak Tasarım ve Mizanpaj: maskreklam.net

© Bu kitabın tüm yayın hakları Perseus Yayınevi Basım Yayın Dağıtım ve Dış Tic. Ltd. Şti'ne aittir. Yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen hiçbir yolla kopya edilemez, çoğaltılamaz ve dağıtılamaz.

THESEUS YAYINEVİ

Söğütözü Mah. Söğütözü Cad. Koç İkiz Kuleler
A Blok Kat:3 No: 2A Daire: 9 Çankaya/Ankara
Tel: +90 312 945 16 28
Fax: +90 850 522 34 03
Email: bilgi@theseusyayinevi.com

theseusyayinevi

www.**theseusyayinevi**.com

BİRİNCİ KISIM

Olmaz diyorum bayım.
Olmaz...
Bütün kemiklerim kırılmış gibi bir acıyı yaşatamaz.
Bi' et parçası...
Verdiğin sözlerin inancına tutulmuş yüreğin acısı
Yakamaz canımı bu kadar...
İsyan eden yaşlarım firar eden ruhumu yıkayamaz
Olmaz...

Olmaz diyorum bayım,
Yalan da olsa tutulduğum bakışlara ihanet yakışmaz
Nerede sonsuzluğa adadığın gülüşlerim?
Hangi dehlizde üstüne balçık sıvadın?
Kime anlatayım bayım?
Kim dinler?
Nasıl anlar?
Yüzeye çıkmak için aldığım nefesin,
O çok sevdiğin dudaklarımın arasındaki son soluk olduğunu...

Dilek Güney

1. Bölüm

Derim'in 25 Temmuz'da yapılacak Konsey toplantısında elini güçlendirebilmek ve Konsey'i avucuna alabilmek için attığı adımlar, şimdilik yalnızca etrafındaki birkaç adamla üzerinde çalıştığı plan doğrultusunda ilerliyordu. Bu konuda öylesine katı ve ketumdu ki hem meraklı Anka'nın hem de her şeyi bilmek isteyen Mehmet Aydar'ın ısrarlı sorularından sürekli kaçmayı başarmıştı.

Jan'ın da ondan farkı yoktu. Alin'e karşı her zaman açık, anlayışlı ve yumuşak olan adam, genç kadının tüm ısrarlarına rağmen ağzından tek kelime çıkarmamıştı. Alin de tıpkı Anka gibi neler yaptıkları konusunda meraktan çıldırsa da henüz onu tatmin edecek cümleleri duyamamıştı.

İki kız kardeş zamanlarının çoğunu Birim'de geçiriyorlardı. Alin bir yandan ona verilen banka görevi için tüm hazırlıklarını sürdürmeye devam ediyor, bir yandan Anka ve Böcek'e yardım ediyordu. Son iki haftadır Derim, Lee'yi çok daha fazla meşgul ettiği için ele geçirilenleri tasniflemek ve bazı belgelerdeki şifreleri çözmek onlara kalmıştı. Birim'deki özel bir odada bu çalışmalar tüm hızıyla devam ediyordu. Özellikle, öncelikli ve önemli olan onlarca dosya hazırlanmıştı. Elden geçen birçok evrak geçmişte cevaplarını bulamadıkları birçok soruya da açıklık getirmişti. İnanılmayacak komploların kurulduğu, akla gelmeyecek adımların atıldığı, tahmin bile edilemeyecek gizli görüşmelerin yapıldığı, eşi benzeri görülmemiş acımasız planların nasıl hayata geçtiği bir bir önlerine diziliyordu.

Anka çoğu zaman tüm bu bilgilerin gerçekten de kamuoyuna sunulduğunda dünyanın nasıl bir kaosa sürüklenebileceğini düşünüyordu. Deprem etkisi yaratacak bilgiler ellerindeydi ve birçok dengeyi bozacak olan bu bilgileri çok dikkatli şekilde kullanmaları gerektiğinin ziyadesiyle farkındaydı.

Geçen zaman içinde Birim'de iki kez toplantı yapılmıştı. O ana kadar önlerine gelen bilgileri değerlendirmişler ve Derim'in isteği üzerine gruplandırarak yine onun talimatıyla dosyalar hazırlamışlardı. Hepsi değilse bile özellikle bazı kilit dosyaların Derim tarafından konseydekilerin önüne atılacağı açıktı ki bu dosyalar bile onlar için tam bir idam fermanı niteliğindeydi.

Derim, Çin'den İstanbul'a döndüğünün ertesi günü Jan'la birlikte iki gün süren bir seyahate çıkmıştı. Adamların birkaçı onlara eşlik ederken geri kalanları İstanbul'da bekliyorlardı. Derim her ne kadar tedbirlerini aldığını düşünse de yine de riske girmiyordu. Lord, Scott'la konuştuğunu ve istediği gibi ondan uzak tuttuğunu söylemiş olsa da Derim buna güvenle bel bağlamıyordu. Gururu kırılan öfkeli Scott akıl dışı bir hamle yaptığında, belki Lord tarafından bir çocuk gibi azarlanır, belki kısa süreli yaptırımlarla karşılaşabilirdi fakat iş işten geçtikten sonra gösterilecek tavırlar Derim'i tatmin etmeyecekti. O da işini sağlama almayı tercih ediyordu. Ailesi dışında kimseye güvenmiyordu. Güvendiği adamlar zaten çevresindeydi ve Derim her zamanki gibi onlara teslim olmayı bir başkasına teslim olmaya tercih ediyordu.

Bu geçen sürede Derim, yorgunluğuna rağmen oldukça dingindi. Gözlerinin ardına demir atmış olan hüzün epey dağılmış görünüyordu. Birçok kişinin kaldıramayacağı kadar aşırı strese neden olacak işler yapıyor olsa da benliği huzurla çevrilmişti sanki. Bunda Anka'nın ona karşı tutunduğu tavrın da etkisi çok büyüktü elbette. Derim'in ona minnetle yaslanmasına neden olacak kadar büyük ve sağlam bir destekti Anka.

Arada her zamanki gibi çatıştıkları anlar oluyordu elbette. Fakat Anka biraz kendisinden verip biraz Derim'den alarak dengeyi öylesine iyi kurmuştu ki, her defasında Derim buluştukları ortak noktadan çok hoşnut olmasa da genç kadının hakkını veriyordu. Anka, onu hiç kimsenin yönetemeyeceği kadar iyi yönetiyordu.

Konsey toplantısına üç gün kala Anka, Alin'le birlikte eve dönmüştü. Derim ve Jan bu kez üç gündür yoklardı ve bir saat evvel Derim'in eve geldiğini biliyordu. Anka onların nerelere gittiklerini bilmediği gibi izlerini sürmeyi de düşünmemişti. Buna gerek görmemişti çünkü zamanı gelince Derim'in açıklama yapacağından emindi. Merakı her ne kadar onu delirtse de bu günlerde Derim'in

halihazırda sahip olduğu stresi katlamak istemiyor yalnızca sorgusuz desteğini sunmayı tercih ediyordu.

Girişte Hakkı Bey'le karşılaştıklarında merakla sordu. "Neredeler Hakkı Bey?"

"Jan yukarı, odasına çıktı. Patron küçük salonda."

Alin elini kaldırarak "Ben yukarı çıkıyorum o zaman, yemekte görüşürüz," diyerek merdivenlere yöneldi.

Anka, kardeşine onaylarcasına başını sallayarak Hakkı Bey'e döndü yine. "Bunları yukarıya gönderir misiniz size zahmet?" diyerek elindeki laptopu ve çantasını uzatırken araştıran gözleri etrafta dolaştı. "Aşil nerede?"

"Jaqeus'ın yanında. Birlikte kurabiye yapıyorlar. Sanırım birazdan bitmiş olur."

Anka gülümseyerek başını salladı ve küçük salona doğru ilerledi. Kapıyı açarak içeri girdiğinde, Derim'in o anki halini görünce yüzünde belirgin bir gülümseme oluştu.

Derim uzun kanepeye yüzüstü uzanmış, yere koyduğu tabletin ekranından bir şeyleri inceliyordu. Sağ kolunun üzerine yanağını yaslamıştı ve sol eli yerdeki tabletin ekranında hareket ediyordu.

Anka ağır, sessiz adımlarla ilerlerken genç adam alçak, sıcacık bir sesle "Geldiğini fark ediyorum," dedi başını çevirmeden.

Anka'nın gülümsemesi büyüdü; ilerlerdi ve bedenini tamamen Derim'in üzerine sererek, yüzükoyun uzanıp sert sırtın üstüne bıraktı kendini. Dudaklarını genç adamın boynuna, kulağının altına bastırdı.

"Hoş geldin."

"Bak bu sefer çok hoş buldum mon Phênix," dedi mırıltılı memnun bir tonla.

"Ne yani? Diğer gelişlerinde hoş bulmuyor musun?"

Anka yanağını genç adamın başının üzerine yasladı. Ellerini Derim'in bedenin altına sokarak sarıldı. Bedeni tamamen Derim'in üzerindeydi fakat diğerinin bu ağırlıktan şikayetçi olduğunu söylenemezdi ki yalnızca derin, huzurlu bir soluk çekmişti.

"Temasını özlemişim," diye mırıldandı Derim. Sol eli yine yerdeki tabletin üzerinde hareket etti ve ekran kararda.

"Neye bakıyordun?" diye sordu Anka merakla.

Derim'in boğazından yine tüylerini diken diken eden boğuk gülüşü çıktı.

"Az kaldı, mon Phênix. Biraz daha sabret."

"Neden bu gizlilik?"

"Gizlilik değil. Bazı şeylerden hoşlanmayacağınızı biliyorum, şu an tartışmak için enerji harcamak istemiyorum."

Derim'im samimi itirafı Anka'nın kaşlarını çatmasına neden oldu. "Ne kadar kötü Derim?" diye sordu. Gerilen bedenini Derim'in de hissettiğine emindi. Derim başını kolunun üzerine yasladı ve gözlerini yumdu.

"Çok kötü olacak ma reine..." dedi fısıldayarak. "Epey kötü olacak... Ama bu gerekli. Sizin uzak durmanızı istiyorum."

"Kendini ateşe atmıyorsun, değil mi?" diye sordu Anka usulca. Yanağını hafifçe Derim'in başına sürttü.

"Merak etme. Bana bir şey olmayacak," dedi Derim alçak sesle. Ardından keskin bir ifadeyle "Size de olmayacak," diye ekledi. Derin bir soluk aldı ve yumuşak bir tonla mırıldadı. "Bunları konuşmayalım şimdi. Şu an sadece seni hissetmek istiyorum."

İkisi de gözlerini yumdu, soluk nefesleri birbirine karışarak dakikalarca o şekilde yatmaya devam ettiler. Anka, Derim'in ne kadar yorgun olduğunu anlayabiliyordu. Günlerdir birkaç saatlik uykuyla ayakta kalıyor ve sürekli hareket halinde, oradan oraya koşturuyordu. Üç gün sonra yine gidecekti ve bu seferki en zorlu gidiş olacaktı. Üç gün sonra muhtemelen kıyamet kopacaktı ve Anka kopacak olan bu kıyametin altında kalacaklarından ürküyordu. Derim'e güveniyordu gerçi. Bu kadar koşturma buna izin vermeyecekti muhtemelen. Düşüncelerin içinde oradan oraya savruluyordu. Kapadığı gözleriyle karanlığa bürünen zihni, hayali sahneleri çoğaltmaktan başka bir işe yaramıyordu. Daha fazla bu görüntülere dayanamayacakmış gibi gözlerini araladı. Endişeye bürünmüş olan bir tonla usulca mırıldandı.

"Bütün bu planlar, kurduğun oyun... Onları çileden çıkarıp olmayacak adımlar atmalarına neden olmaz değil mi?"

Derim bir süre cevap vermedi bu soruya. Nihayet Anka'nın onu anlayacağından emin olarak hafifçe gülümsedi ve ezbere bildiği bir cümleyi aynı usul ifadeyle dudaklarının arasından dışarıya döktü.

"Dövüş ustası olanlar öfkelenmezler, kazanma ustası olanlar korkmazlar, akıllılar dövüşmeden kazanır, cahiller kazanmak için dövüşürler."

"Sence Sun Tzu doğru mu düşünüyordu?" dedi Anka, düşünceli bir edayla.

"Dedikleri 3000 yıldır hâlâ geçerliliğini koruyorsa, kesinlikle doğru düşünüyordu."

"Çok acayip bir adamsın," dedi Anka yine düşünceli bir sesle.

Derim'den alçak sesli bir gülüş çıktığında Anka düşüncelerinden sıyrılarak gülümsedi. Bedeni Derim'in üzerinde kıpırdandı. Başını hafifçe çevirip dudaklarını Derim'in başına bastırdı. Bir elini kaldırarak parmaklarını karışık saç tutamlarının arasına soktu.

"Saçların uzamış," dedi mırıldanarak.

"İki saate kadar berber gelecek. Aşil'le birlikte kestireceğiz."

"Çok kestirmeyin ama," dedi Anka çabucak. "İkiniz de azıcık uçlarından aldırsanız yeter. Karışık tutamlarınızı seviyorum," diye ekledi sevecen bir sesle.

"Sadece karışık tutamlarımızı mı seviyorsun?" diye sordu Derim merakla.

Anka'nın yüzünde yine bir gülümseme belirdi. Dudaklarını araladı. Kelimeler ağzından çıkamadan salonun kapısı hızla açıldı ve Aşil'in sesi duyuldu.

"Ama neredesiniz siz? Her yerde sizi aradım."

Anka başını geriye çevirerek kıkırdarken Derim derin bir soluk çekti. Anka'nın söylemek üzere olduğu kelimeleri duyamamıştı.

Arkasında artık iyice büyümüş olan, Çuha ve Muka adını verdiği, yavruluktan çıkmış iki köpekle Aşil kapının ağzında durmuştu. Gördüğü manzarayla gözleri ışıldayarak onlara doğru koştu. Kısacık hayatının en mutlu günlerini geçirdiği Çin'de bu isimlere karar vermişti. "Zhuhai" ve "Macau" onun telaffuz ettiği şekilde yavrularında isim bulmuştu. Anne ve babasına doğru koştururken oyun oynadıklarını düşünen Çuha ve Muka da onun peşinden koşturdular. Aşil

kanepeye çabucak tırmanarak kendini annesinin üzerine yüzükoyun attığında köpekler de onunla birlikte kanepenin üzerine tırmanmaya çalışıyorlardı. Derim'den sahte olduğu belli kelimeler çıktı.

"Ana oğul ezeceksiniz beni."

Başını hafifçe ayak ucuna eğip otoriter bir sesle "Çuha! Muka! Oturun!" dediğinde, iki köpek de aldıkları sert komutla yere, kanepenin dibine oturarak pür dikkat bakışlarını Derim'e diktiler. İkisi de derin derin solurken, dilleri dışarıda sallanıyordu. Anka, onların bile Derim'in otoritesine karşı koyamadıklarını düşünüyordu. Aşil'in etrafında tam bir oyuncu olan iki köpek Derim'i gördükleri anda adeta emre amade duruyorlardı.

Aşil coşkuyla kıkırdayarak kollarını annesinin boynuna sardı ve başını aşağı doğru eğerek babasının yanağını öptü. Köpeklerin ikisi de dikkatle onları izliyordu.

"Jaques'la harika kurabiyeler yaptık baba! Yemekten sonra yiyebileceğimizi söyledi."

"Senin elin değdiyse harika olduklarına eminim babacığım."

İki kafa Derim'in başının üzerine yaslandı. Üç surat, solukları birbirine karışacak kadar yakındı şimdi.

"Çok güzelsiniz," diye mırıldandı Derim. Sesi öyle derin ve sevgi doluydu ki Anka, onun gözlerinin içinden taşan aşkın elle tutulabilecek kadar somutlaştığını sandı. Üç surat birbirine yaslandı. Tenlerin sıcaklığı birbirine işledi. Aşil'in dudaklarının arasından ikisinin de kalbini yerinden çıkaracak saflıkta ince, baş döndürücü bir gülüş sesi çıktı.

"Sizi çok sevdiğimi daha önce söylemiş miydim çocuklar?" diye sordu, ciddi tutmaya çalıştığı komik bir suratla. Anka'nın ona sık sık yaptığı oyunu şimdi kendisi yapıyordu.

Derim ve Anka aynı anda kıkırdadılar ve yine aynı anda tek kelimeyle karşılık verdiler.

"Hayır!"

Aşil kısa kollarıyla ikisini de sarmaya çalışırken coşkun bir tonla "Sizi çok seviyorum çocuklar," dedi.

Anka neşeyle, alçak sesli bir kahkaha attığında, Derim kalp atışlarına hakim olmaya çalışıyordu. Bu anı, yaşadıkları bu ölümsüz anı

derin bir soluk çekerek içine hapsetti. Ömrünün sonuna kadar hafızasından silinmeyecek olan sahnelerden biri de bu olacaktı.

"Biz de seni çok seviyoruz babacığım," dedi yoğun bir tonla.

"Hem de çok seviyoruz," diye eşlik eden Anka, dudaklarını Aşil'in boynuna bastırıp sesli bir öpücük bıraktı ve "Oh!" diyen bir nidayı dudaklarından döktü.

Aşil önce Derim'i sonra Anka'yı öperek gözlerini yumdu ve annesini taklit ederek ince sesiyle "Oh!" dediğinde, salonu yine üçünün kahkahaları doldurdu. Bir saniye geçmeden bu kahkahalara köpeklerin heyecanlı havlaması karıştı.

2. Bölüm

Ozan oturduğu koltukta, uçağın inişe geçtiğini bildiren anonsu duyunca kemerini bağladı ve başını arkaya yaslayarak gözlerini yumdu. Tam on gündür İstanbul'dan uzaktı. Çin'den dönmelerinin üzerinden üç gün geçtikten sonra yine yola çıkmıştı.

Orta Doğu'da Lübnan hariç birkaç şehir dolaşmış ve Derim'den aldığı talimatları bu şehirlerdeki kontaklara birinci elden iletmişti. Görüşmeler daha önce kullanılan şifrelerle belirlenmişti. Derim teknik takibe takılmamak için tüm tedbirleri birinci elden alıyordu ve adamlarını da bu düzene göre görevlendirmişti.

Ozan'ın uzakta olduğu tarihlerde Baho ve Silva'nın da Avrupa ve Amerika'daki farklı şehirlere seyahat ettiklerini biliyordu. Adamlar dönüşümlü olarak rastgele bir seyahat trafiğinin içindelerdi fakat bu rastgele gibi görünen hareketler aslında Derim'in planladığı bir düzene sahipti.

Ozan senelerce Lübnan'da kaldığı için Arapçası mükemmeldi fakat en son o ülkeden çıktığından beri bir daha asla ayak basmamıştı. Ömrünün sonuna kadar da basmayı düşünmüyordu. O ülke, onun kabuslarının yaşandığı yerdi ve yeniden oraya gitmesi diye bir şey söz konusu olmayacaktı.

Derim, bunu ona doğrudan asla sormamışsa da sanki bunu anlıyor gibi Ozan'ı hiçbir zaman orada görevlendirmezdi. Yine görevlendirmemişti ve Ozan buna minnettardı.

Bu on günde, Kabil, Amman, Kahire, Halep, Bakü ve Trablus'a gitmişti. Süleyman'la sık görüşme imkanları olmamıştı. Nadiren yakaladığı fırsatlarda, iletişime geçtiklerinde adamın ne kadar endişeli olduğu sesinden anlaşılıyordu. Bu endişe Ozan için hem garipsediği hem de onu mutlu eden ve hiç değişmesini istemediği, önemsendiğini hissettiren güzelliklerden biriydi. Süleyman'a nerelere gittiğini

söylememişti tabii. Sadece patronun talimatlarını takip etmesi gerektiğini söyleyerek vedalaşmıştı. Süleyman bu durumdan hoşnut değildi ama önüne de geçmemişti. Sıkı sıkı tembihlemekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Bu kez Ozan'ın arkasına takılma imkanı da olmamıştı çünkü o da boğazına kadar, Avcı ile birlikte yapılacak operasyon hazırlıklarına gömülmüştü.

Üç gün sonra tutuklanacak adamlar teknik takipteydi ve an be an izleniyorlardı. Olası plan değişikliğinde çok hızlı müdahale etmeleri, en ufak bir açığa imkan vermemeleri gerekiyordu. Üç gün evvel yurt dışında bir geziye katılacak olan gümrük ve ticaret bakanını engellemişlerdi mesela. Gezinin aniden iptal edilmesi gerekmişti ve Mehmet Aydar bazı yazışmaları ortadan kaldırtarak bu gezinin iptalini sağlamıştı. Tutuklanacak bakanlardan biri de oydu ve gezi süresi operasyon tarihinden sonrasına kaldığı için riske girmemişlerdi. Adamın operasyon sonrası ülkeye girmeyeceğini düşünmek hayal değildi, sadece buna imkan vermemişlerdi.

Süleyman hem teknik takibi hem de operasyon ekibinin tatbikatlarını düzenliyordu. Başını kaşıyacak zaman bulamasa da aklı sık sık Ozan'a kayıyordu. Aldığı sorumluluk ona yük olmak yerine aksine büyük bir istekle taşıdığı değerli bir duyguydu. Ozan, onun kanından olmayan ama onun oğlu olmak için bu dünyaya gelmiş bir çocuktu sanki ve Süleyman oğlunu çok seviyordu.

Ozan omzuna attığı küçük sırt çantasıyla uçaktan inerek diğer yolcuların arasına karıştı ve çabucak pasaport kontrolden geçerek terminalin dışına çıktı. Marcel'in onu aldırmak için araç göndereceğini biliyordu ve gözleri hızla etrafta dolaşarak tanıdık bir sima aradı. Bakışlarını etrafta dolaştırması on saniye sürmedi.

"Evlat!" diyen sesle, çabucak sağ tarafına döndü.

Yüzünde istemsiz, şaşkın bir gülüş belirdi.

"Marcel çocuklardan birini gönderecekti?" dedi gayr-i ihtiyari sorarcasına.

Süleyman gözleriyle azarlar gibi ona baktı. Kollarını uzatarak Ozan'a sarıldı.

"On gündür ortada olmayan oğlumu başkasına aldıracak değilim." Ellerini Ozan'ın sırtını sıvazlar gibi sertçe vurdu. "Hoş geldin."

"Hoş buldum," diyen Ozan da ona sarıldı. Süleyman'ın babacan tavrını yine gözlerini yumarak hazla içine çekti. Bunu çok özlediğini şimdi daha iyi fark ediyordu. Bu gerçekten beklemediği, sürpriz bir karşılama olmuştu.

Süleyman bir adım geri çekilirken ellerini Ozan'ın omuzlarına koydu, araştıran gözlerle baştan ayağı, dikkatle genç adamı süzdü ve tatsız bir tonla konuştu. "Yine doğru düzgün bir şey yememişsin. Zayıflamışsın."

"Koşturmaktan. Biraz yoğun bir seyahat oldu."

"O zaman yürü bakalım. Eve gitmeden önce bir yerde oturup güzelce karnımızı doyuralım. Birkaç gündür ben de eve pek uğramadım, yiyecek bir şey kalmadı."

"Patrona gidebilirdik. Jaques'ın her zaman yemeği olur."

Süleyman suratını buruşturdu. "Orası çok kalabalık. Çekemem gürültü. Çok tatava yapıyorlar. Biz baba oğul baş başa yiyelim yemeğimizi, sonra geçeriz oraya. Zaten mecburen geçeceğiz. Bu akşam geç vakitte herkes orada toplanacak. Son detayların üzerinden geçeceğiz. Üç günümüz kaldı. Sonrası Allah kerim."

Ozan başını sallarken gülümsedi. Çocuksu bir bakışla "Ne ısmarlayacaksın bana?" diye sordu.

"Oğlum, senin patronun sana daha çok maaş ödüyor. Ben sıradan bir devlet memuruyum. Benden zenginsin. Sen ısmarla bu sefer!" Koca eliyle Ozan'ın ensesini kavrayıp hafifçe sıktı. "Hayta!" dedi azarlar gibi; fakat sesi sımsıcaktı.

"O zaman ocak başı yapalım. Tamam, benden olsun," dedi Ozan gülerek.

"Heh şöyle, bana bunlarla gel. Baba oğul karşılıklı iki kadeh tokuşturalım."

"Tokuşturalım," dedi Ozan hoşnut bir gülümsemeyle. Gözleri ışıl ışıldı. Süleyman onun parlayan gözlerine yine sevgiyle baktı. Ozan'ı ilk tanıdığı andan bugüne kadar kaydettiği gelişme, kendisini mutlu eden sayılı şeylerden biriydi.

Birkaç adım geriye atarak Süleyman'ın park ettiği aracın kapılarını açtılar. Ozan omzundaki çantayı çabucak arka koltuğa atıp öne, yolcu

koltuğuna yerleşti. Süleyman direksiyonun başına geçip aracı çalıştırdı. Direksiyonu yola kırarken yan gözle çabuk bir bakışı Ozan'a atarak doğal, şakacı bir sesle sordu. "Özledin mi lan beni?"

Ozan başını ona çevirdi. Birkaç saniye dalgınca baktı ve aniden gülümsedi. Başını mahcup bir edayla salladı. İki aydır aynı evi paylaştığı Süleyman'ın sabırla beklediği fakat bunu asla belli etmediği hitap nihayet çekinerek de olsa ani bir dürtüyle içtenlikle döküldü dudaklarından. "Özledim baba."

Süleyman'ın yüzünde beliren gülümseme görülmeye değerdi. Attıkları en önemli adımlardan biriydi bu. Arabayı yola koyduğunda dudaklarının arasından sarf ettiği "Babasının koçu," kelimeleri, gurur duyduğu bir tınıda, sevgi dolu bir mırıltı olarak çıkmıştı.

Ozan tüm seyahat yorgunluğunu aniden üzerinden atmış gibi rehavetle arkasına yaslanıp başını koltuğun tepeliğine dayadı. Bu hitabı bu kadar içtenlikle kullanabileceğini hiç düşünmemişti ama üzerinden bir yük kalkmış gibi hissediyordu. Süleyman'la her zaman yaptıkları gibi bunu da büyütmeden adeta sıradan bir anı paylaşmışlarcasına doğal bir sesle sordu.

"Aşil'le yavrular nasıl?"

"Yavru değil onlar, canavarlar," dedi Süleyman özellikle abarttığı belli bir ifadeyle. "Derim'in koltuklarını kemiriyorlar, biliyor musun?" dedi sinirli bir şaşkınlıkla.

Ozan eğlendiği belli bir şekilde sesli güldüğünde Süleyman da güldü. Yol boyu yapacakları sıradan, sıcak sohbet böylece başlamış oldu.

***

Alin gergin adımlarla odanın içinde tur atıyordu. Bir saat sonra Derim'le birlikte yola çıkacak olan Jan'ın banyodan çıkmasını bekliyordu.

O akşam on gündür nerede olduğunu bilmedikleri ve nihayet geri dönen Ozan'la birlikte gelen Süleyman da dahil olmak üzere, Avcı, Mehmet Aydar ve Derim'in ekip liderleriyle toplanmışlardı. Üç gün sonra -ki gece yarısını geçtiği düşünülürse artık iki gün sonra- yapılacak olan toplantı öncesi yapılması gerekenleri ve toplantı esnasında

yapılacakları planlayarak değerlendireceklerini, haftalardır sürüp giden gizliliğin de biteceğini ve nihayet merakını gidereceğini düşünmüştü.

Düşündüklerinin bir kısmı gerçekleşmişti gerçi. Derim toplantı öncesi yapılması gerekenleri ve tam da toplantı esnasında yapılmasını istediklerini dikte eder gibi iletmişti. Koordinasyonu sağlamak için toplantıya yakın Jan'ın bilgilendirme yapacağını belirtmişti. Kendisinin ve adamlarının haftalardır neler yaptıkları hakkında en ufak bir bilgi vermediği gibi birkaç saat sonra o gece yola çıkacaklarını ve toplantıdan iki gün önce Londra'ya gideceklerini, Jan'ın onlarla iletişime geçeceği ana kadar irtibatta olmayacaklarını da eklemişti.

Derim'in sözlerinin bitiminde, bir süre boyunca kendi adamları hariç diğerleri ağzı açık kalarak ona bakmıştı. Toplantı esnasında Baho olabildiğince alçak sesle ve çabucak konuşulanları Silva ve Marcel'e çeviriyordu.

Kendisini çabucak toparlayarak ilk atılan "Dalga mı geçiyorsun?" diye soran Avcı olmuştu.

"Böyle olması gerekiyor Avcı," demişti Derim, en ufak bir kırılma göstermediği katı bir tavırla.

"Ortak hareket ediyoruz sanıyordum," demişti Alin hiddetle atılarak. "Ne yaptığını ne planladığını bize söylemediğin gibi sürekli bizden bir şeyler saklıyorsun."

"Ortak hareket ediyoruz zaten. Herhangi bir şey sakladığım yok. Birkaç son görüşme yapmam lazım ve bu yüzden erken gideceğiz. Sizinle irtibata geçmeyeceğim çünkü herhangi bir takibe takılmak ve sizinle bağlantımın ortaya çıkmasına izin vermek istemiyorum. Sona yaklaşmışken bu işi olabildiğince sessiz ve derinden halletmemiz gerekiyor."

"Orasını anladık!" demişti Alin. "Kaç haftadır neler planladığını neden söylemiyorsun peki?"

Soruya cevap vermeyen Derim, sert bakışlarını Alin'e dikmişti. Avcı dikkatle Derim'in gergin yüzünü izliyordu.

"Çünkü çok taşı yerinden oynattı, bir yığın kovana çomağı soktu, birçok kişinin kuyruğuna bastı. Şimdi çok daha dikkatli adım atmak istiyor. Riske girmek istemiyor," diyen Avcı, düşünceli bir ifadeyle fikrini ortaya atmıştı.

"Biz risk mi oluşturuyoruz?" diye sormuştu Alin, hayretle.

"Bizi riske atmıyor. Riski oluşturan biz değiliz, riske giren biziz."

Mehmet Aydar dikkatle Derim'i inceliyordu. Tıpkı Süleyman gibi. En son Derim'le yüz yüze görüşmesinin ayrıntılarını Süleyman'a da aktarmıştı. Derim'in ne kadar sert oynayacağını, elindeki kozları çekinmeden nasıl adamların önüne süreceğini söylemişti. Elinde ne tür kozlar olduğunu henüz tam olarak bilemeseler de hoş şeyler olmadığı belliydi ki Derim kimsenin önüne çıkmasına izin vermeden ilerlemeye devam ediyordu. Ve tıpkı Avcı'nın dediği gibi onları riskten uzak tutuyordu.

"Bana iki gün müsaade edin. İstediğimi elde ettiğimde zaten her şeyi size aktaracağım. Şimdilik sabırlı olmaya çalışın," demişti nihayet Derim rica eder gibi.

Alin hoşnutsuz, asık bir suratla arkasına yaslanırken kollarını göğsünde bağlamıştı. Anka bu konuşmalar esnasında dinleyici olmayı tercih etmişti çünkü o da Alin gibi merakla kıvransa da Derim'in herhangi bir açıklama yapmayacağını biliyordu. Artık adamı çok iyi tanıyordu.

"Taş taş üstünde bırakmayacaksın, değil mi?" diye sormuştu Süleyman, emin olduğu bir tavırla başını ağır ağır sallayarak. Yüzünde senin ciğerini biliyorum ben der gibi bir gülümseme vardı. Derim ona çabuk bir bakış atsa da bu soruya da karşılık vermemişti.

Alin bir ümit Mehmet Aydar'ın bir şeyler diyeceğini umarak adama baktığında onun da bu tavrı kabullendiğini görmüştü.

"Pekala o zaman," demişti adam. "Jan bizimle iletişime geçene kadar kararlaştırdığımız gibi hareket ediyoruz. Toplantıya iki saat kala tutuklamalara başlayacağız ve bu bilgiler toplantı saatine yarım saat kala medyaya servis edilecek. Ekipler hazırlıklarını tamamladılar, emniyet güçleriyle iş birliği yapılacak. Tüm ekipler Süleyman ve Avcı'dan talimat alacaklar. Ankara'daki operasyonları Süleyman yönetecek, İstanbul Avcı'da. Alin sen, Ankara'da Süleyman'a destek vereceksin. Anka sen İstanbul'da Avcı'ya."

"Kızlar katılmak zorunda mı bu operasyonlara?" diyen Derim tatsızca sormuştu. Bundan hoşlanmadığı yüzünde öylesine açıktı ki Mehmet Aydar'ın bu fikirden vazgeçmesini ister gibi dik dik bakıyordu.

"Derim'e katılıyorum," diyen Jan araya girdi. "Kızları uzak tutamaz mısınız?"

"Pardon?" dedi iki kadın aynı anda. İkisinin de gözleri hiddetle adamlara çevrilmişti.

"Biz askeriz!" demişti Alin sert bir tonda. "Sizin operasyonunuza biz karışmıyoruz, bizimkine de siz karışmayın!"

"Evde örgü örmemizi mi bekliyorsunuz?" diyen Anka, hiddetli bakışlarını Derim'e dikmişti. "Her şeyi ince ince biz planladık, o kadar emek harcadık. Bu bizim operasyonumuz! Geride durmamızı nasıl istersiniz?"

Derim telaşla elini kaldırıp, hoşnutsuz bir ifadeyle yüzünü buruşturarak "Tamam tamam. Sözümü geri alıyorum," dedi çabucak. Kendini anlatmakta güçlük çektiğini belirtircesine elini boşlukta sallayıp telaşla açıklamaya girişti. "Aşil evde tek başına kalacak. Aynı anda hem annesi hem babası uzakta olacak, en azından birimiz evde kalsın diye öyle dedim."

"Sen otur o zaman evde!"

"Handan Aşil'in yanında olacak," diyen Mehmet Aydar araya girmişti çabucak. Ancak diğer ikisi hâlâ birbirine ters ters bakmaya devam ediyordu.

"Kızlar operasyona katılıyorlar," diyen Süleyman son noktayı koyar gibi dikte etmişti. "Herkes kendi işine baksın bence."

"Katılıyorum!" diyen Alin ateş saçan gözlerini Jan'dan ayırmadan Süleyman'a karşılık vermişti ve Jan sadece gözlerini devirerek tepkisini göstermişti.

Bu konuşmaların ardından Mehmet Aydar'ın ellerini masaya dayayarak ayağa kalkmasıyla toplantı bitmişti.

"Herkes ne yapacağını biliyor. Daha fazla uzatmaya gerek yok. Derimler döndükten sonra yine bir araya gelir, durum değerlendirmesi yaparız." Bir süre gözleriyle odadakilere tek tek bakarak devam etmişti. "Allah hepinizin yolunu açık etsin."

Gece yarısına yakın, herkes dağıldıktan sonra Derim ve Jan, yol hazırlığı yapmak üzere odalarına çıktıklarında iki kadın da onları takip etmişti. Alin odaya girdiğinde Jan'ın hazırlanmış olan küçük valizini görmüştü. Hakkı Bey'e talimatı daha önce verdiği açıktı. Jan hızlı bir

duş alıp çıkacağını söyleyerek banyoya yöneldiğinde Alin odanın içinde tur atmaya başlamıştı.

Kaçıncısı olduğunu bilemediği yeni bir tura girerken Jan beline sardığı bir havluyla banyodan çıktı ve gergin bir yüzle ona bakan kadına yumuşak bir gülüş sunarak giyinme odasına yöneldi. Alin de adımlarını çevirerek onu takip etti. Nemli saçlarını lastik bir tokayla başının üzerine toplayan Jan, dolaptan giysileri çıkararak giyinmeye başladığında Alin, aralarında sürüp giden sessizliğe tahammül edemiyormuş gibi sabırsızca konuştu.

"Ne biçim karı kocayız biz?"

"Bence kesinlikle başarılıyız," dedi Jan etkileyici çarpık bir gülümsemeyle. Bej rengi kargo pantolonun üzerine giyindiği beyaz keten gömleğin düğmelerini ilikliyordu.

"Karı kocalar birbirinden bir şey saklamaz."

"Biz de saklamıyoruz."

"Haftalardır çevirdiğiniz dolaplardan haberim yok ama?"

"Dolap çevirmiyoruz bêbê," dedi alıngan bir edayla. "Yapılması gerekenleri yapıyoruz."

"Neden bu kadar ketumsunuz? Yani bu kadar gizlilik neden anlamıyorum? Ortak çalışıyoruz diye biliyordum," dedi Alin sabırsız, alıngan bir tonla.

Jan derin bir soluk alarak duraksadı. Birkaç saniye huzursuzca yerinde kıpırdanan kadını izledi. İleri doğru iki küçük adım atarak karşısına dikildi ve avuçlarıyla yüzünün iki yanını kavradı. Başını eğerek dudaklarına tüy gibi bir öpücük bıraktı. Anlayış bekleyen gözlerle, rica eder gibi genç kadına baktı.

"Bêbê," dedi alçak bir sesle. "Ortak çalışıyoruz elbette, bunu inkar etmiyoruz ki," diye devam etti sakin bir tonla. "Ama en başından beri bu Derim'in planı ve sizin bir süre geride kalmanız gerekiyor."

"Neden ama?" diye üsteledi Alin.

"Derim, şu an fazlasıyla odaklanması gereken planlar üzerinde çalışıyor ve konsantrasyonun bozulmaması lazım."

"Ne demek bu? Biz neden onun konsantrasyonunu bozalım ki?"

"Tereddüde düşmesine neden olabilirsiniz. Bazı şeylere biz sizin gibi yaklaşmıyoruz. Derim kararlı ve ne yapacağını iyi biliyor. Sizinle çatışması boşa zaman ve enerji kaybı olacak."

Alin gözlerini devirerek derin bir soluğu bıkkınca dışarı koyuverdi. "Anladım. Kuralların dışına çıkacak yani ve nasihat duymak istemiyor."

"Hangi kurallar, bêbê?" diye sordu Jan, masumca gülümseyerek. Başını eğerek yeniden genç kadının dudaklarına dudaklarını dokundurdu fakat bu kez teması çok daha uzun sürdü. Alin bir adım ileri atarak bedenini sert bedene yasladı. Jan'ın yüzünü saran elleri yavaşa aşağıya doğru kaydı ve kolları belinin iki yanından dolanarak sıkıca onu çevreledi.

Dudakları yavaşça birbirinden ayrıldı ve yüzleri birkaç santim geriye çekildi. Jan'ın bakışlarına bu kez keskin bir ciddiyet oturdu.

"Dikkatli olacağına söz ver bana. Geri döndüğümde sağ salim beni bekliyor olacaksın, değil mi?"

"Bizim tarafta çatışma çıkacağını sanmıyorum," dedi Alin usançla başını iki yana sallayarak. "Özel Kuvvetlerle ani baskınlar düzenleyerek, tutuklamalar yapacağız. Kimsenin ateş açacağını sanmıyorum."

"Yine de dikkatli ol."

"Asıl sen kendine bak! Eğer tek parça halinde dönmezsen burnundan getiririm senin."

"Ben her zaman sana dönerim çılgın kadın," dedi Jan aşk dolu, yumuşak bir gülümsemeyle.

"Bana dönmezsen bile portakalda vitamine dönersin kesin," dedi Alin gözlerini kısarak.

Jan neşe dolu, alçak bir gülüş çıkardı. "Sence var mı ümit?" diye sordu hevesle.

Alin nazlanır gibi omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Henüz bakmayacağım. Birkaç gün daha bekleyeceğim."

"Bu iki günlük gecikme normal mi sence?" dedi Jan üsteleyerek. Heyecanı gözlerinde açıkça okunuyordu.

"Bazen oluyor. Hemen koşturarak kontrol etmek istemiyorum şimdi. Hayal kırıklığına uğramak istemiyorum sanırım. Birkaç gün daha gecikirse o zaman test yaptıracağım."

"Birlikte yapar mıyız?" diye sordu Jan. Kollarının arasındaki bedeni biraz daha öne çekerek iyice sarmaladı.

"Siz dönene kadar hâlâ olmamışsa birlikte bakarız o zaman."

Jan'ın bembeyaz dişlerini ortaya çıkaran bir gülümseme yüzünü kapladı. Gözlerini yumarak başını geriye yatırdı.

"Düşünsene belki de baba olmak üzereyim."

"Hemen heveslenme!" diyen Alin, adamın beline çimdik attığında Jan'ın dudaklarının arasından sızlanırcasına ani bir nida çıkarken bedeni yana doğru kavislendi.

"Çok vahşisin!" dedi. Serzeniş değil zevk vardı ses tonunda.

"Sen de bu yüzden beni seviyorsun!"

"Evet!" dedi Jan, duraksamadan. "Vahşi, kızıl amazonum benim," dedi sırıtarak.

"Burnundan fitil fitil getireceğim senin," dedi Alin tehditkar gözlerle. Jan onun merakla kıvranan ifadesine istemsizce yeniden güldü ve bu kez burnunun üstüne dudaklarını dokundurdu.

"Az kaldı bêbê. Hepsini öğreneceksin. Hatta belki biz dönmeden bile öğrenmiş olacaksın," dedi gizemli, kötücül bir gülüşle.

Alin yeniden gözlerini kısarak dikkatle ona baktı. Düşünceli bir sesle karşılık verdi bu sözlere.

"İçimden bir ses çok pis bir gol atacağınızı söylüyor. Süleyman abi haklı galiba. Taş taş üstünde bırakmayacaksınız."

Bu sözlere karşılık vermeyen Jan kollarını Alin'in bedeninden çözerek geriye çekildi ve arkasını dönerek giyinmeye devam etti. Çoraplarını çabucak ayaklarına geçirip, ayakkabılarına uzandı. Saçlarındaki lastiği çözerek elleriyle hızlı bir şekilde tutamları düzeltip, çok daha düzgün bir şekilde yeniden saçlarını bağladı. Alin dikkatle onu izlerken adamın uzun, simsiyah saçlarını ne kadar çok beğendiğini yeniden düşündü. Özellikle sevişirken bedenine sürten o tutamları çok seviyordu. Jan ona dönüp baktığında, genç kadının o an aklından geçirdiği şeyi anlamış gibi kapkara gözleri ansızın değişti ve yakıcı alevler o kara kuyuların içinde oynaşmaya başladı.

İnler gibi "Bakma öyle bêbê," dedi ihtiras dolu bir tonla. "Yola çıkıyorum, bana eziyet etme."

Alin gözdağı verir bir edayla tek kaşını kaldırarak öne doğru bir adım attı ve Jan'ın dudaklarının arasından bir inilti koyuvermesine neden olan ani, cüretkar bir hamleyle avucunu adamın iki bacağının arasına bastırarak parmaklarını kıvırdı. Sertçe kavradığı erkekliği hafif bir güçle sıktığında avucunun içinde büyüyen sertlikle Jan gözlerini yumarak inledi.

"Döndüğünde asıl eziyeti göreceksin," dedi Alin fısıldayarak.

Elini geri çekmeden parmaklarının ucunda yükselerek dudaklarını sertçe Jan'ın dudaklarının üzerine bastırdı ve alt dudağını dişlerinin arasına alarak ileri çekiştirdi. Jan'ın iniltisi, kendi bacaklarının arasında da ani bir sızıya neden olunca bedenini yeniden genç adama yasladı.

Jan tutkulu bir tonla "Bu şimdiye kadarki en güzel vedalaşmaydı" dedi mırıldanarak.

"Bir de bunun 'hoş geldin'ini düşün artık" dedi Alin göz kırparak.

Parmaklarını yavaşça çözdü ve elini adamın bacaklarının arasından geri çekti.

"Sabırsızlıkla bekleyeceğim," dedi Jan tutkulu bir tonla.

***

Derim malikanenin önünde duran araçtan inmeden evvel Jan'la çabucak bakıştı, derin bir soluk aldı ve kapıyı açarak dışarıya çıktı. Bakışları evin önündeki merdivenlere yöneldiğinde, kapının önünde dikilen Lord'un ifadesiz suratlı asistanı Spencer'la göz göze geldi. Jan aracın diğer kapısından çıkmıştı. Elinde, hazırladıkları dosyaların içinde bulunduğu deri evrak çantasını taşıyordu. Derim toplantı esnasında bu dosyaları isteyene kadar çantayı yanından ayırmadan bekleyecekti. Bu gece çok gergin bir gece olacaktı. Bu gece birçok kimse için milat olacaktı. Hatta bu gece dünya için bir milat olacaktı.

Kendilerini buna çoktan hazırladıklarından olsa gerek, hissettikleri gerginlik yüzlerine yansımıyordu. Derim onlara eşlik eden Marcel ve Silva'ya çabuk bir bakış attı. Gözleriyle anlaşmışlar gibi Marcel belli belirsiz her şey kontrol altında der gibi başını salladı. İkisinin de ekiplerinde bulunan üçer adam da onlara eşlik ediyordu. Baho ve birçok adamı İstanbul'da bırakmayı tercih etmişti Derim.

Jan'la birlikte merdivenleri tırmanarak asistanla kısaca selamlaştılar ve bilindik yolları arşınlamaya başladılar. Toplantı odasının önündeki küçük salonda Jan hem Derim'den talimat bekleyerek hem de peş peşe gelecek haberleri takip ederek zaman geçirecekti.

İki saat evvel, Lee'nin oluşturduğu özel iletişim kanalıyla İstanbul'dakilere "Başlayın" komutu gönderilmişti. O dakikalarda Türkiye'deki tutuklanmaların büyük bir gizlilik içinde yapıldığını biliyorlardı. Yarım saate kadar tüm bu bilgiler operasyon esnasında çekilen görüntülerle birlikte medyaya servis edilecekti ve o andan itibaren ülkede konuşulan tek şey bu tutuklanmalar olacaktı.

Derim toplantı odasına girdiğinde diğer adamların masaya yerleşmiş ve hararetle tartışıyor olduklarını gördü. Hepsinin asık yüzleri gerginliklerini ortaya koyuyordu. İki ay evvel kara kutularına ulaşan kişiler henüz hiçbiriyle iletişime geçmemişti. Bu sessizlik ve gergin bekleyiş hepsinin sinirlerini çok daha fazla germişti ve şimdi neden herhangi bir bilgi edinemedikleri konusunda Scott'a yüklenmelerine neden oluyordu.

Derim özellikle en son giren olmak için yolda araçların hızını düşürmelerini istemişti. Toplantı odasına girdiğinde bir anlık suskunluk oluşmuş ve başlar ona çevrilmişti. Karşılıklı selamlaşmaların ardından ona ayrılan boş koltuğa ilerleyerek rahatça yerleşti. Bakışları, karşısındaki Scott'la anlık buluştuğunda Derim ifadesiz, Scott'sa kin dolu bakıyordu. Yaşadığı hezimeti hâlâ atlatamadığı ve Derim'e diş bilediği belliydi ancak Lord'un uyarılarını da dikkate almak zorunda kalmıştı.

"Herkes geldiğine göre başlayabiliriz," diyen Lord'un sesi duyulduğunda, diğer adamlarla birlikte Derim de başını masanın başına çevirdi.

Lord önce gündemi iletecek, alınan kararlarla ilgili yapılanları ve ardından da sonraki yapılacakları aktaracaktı. Silah sevkiyatının başlaması için ödemeleri gereken parayı nihayet bir araya getirdiklerini Derim biliyordu; ancak bu konuya gelmeden kontrolü ele alacağından da emindi.

Bir süre boyunca ses çıkarmadan yalnızca konuşulanları dinlemek istiyordu. Kaldı ki bu konuşmalar çok kısa bir süre bilinen düzende

geçecek ardından peş peşe gelen haberlerle her şey dağılacaktı. Dağınıklığı toparlamak Derim'in işiydi. Yarattığı kaostan yeni bir düzen kuracaktı ve bunu yaparken de büyük zevk alacaktı.

İçinde hissettiği coşku, ifadesiz yüzünden anlaşılmıyordu. Derim'in bedeni sakince oturduğu koltukta dururken ruhu, göğe yükselen alevlerin etrafında kendinden geçmiş gibi baş döndürücü, şeytani bir dansın figürlerini inanılmaz bir ustalıkla performe ediyordu. Kulaklarının içinde çalan tam tam seslerini uzaktan geliyormuş gibi hissetse de aslında en düşük perdeden çıktıklarını ve bir süre sonra an be an yükselerek arşa tırmanacaklarını biliyordu. Çünkü geçen her an kulaklarındaki tam tam sesleri perdeyi yükselterek çoğalıyordu.

"Yapılan yeni silah anlaşmalarını, sevkiyat takvimini ve diğer konuları konuşmaya geçmeden evvel, gündemimizdeki en önemli konuyu bir netliğe kavuşturmamız gerekiyor. Bize ait olan bilgilerin kimlerin eline geçtiğine dair hâlâ bir bilgi edinemediğimiz gerçeği..." diyen Lord, bu beceriksizliği için suçlu olduğunu düşündüğü Scott'a tatsız, çabuk bir bakış attı. "Bu sorunla ilgili çok daha sert ve net adımlar atmamız gerekiyor."

"Bu sorunun bir an evvel çözülmesi lazım," diye atılan Erich Schroder da Scott'a suçlayıcı bakışlarını çevirdi ve Lord'dan daha atak davranarak aklından geçeni çekinmeden söze döktü. "İki aydır hiçbir halt beceremedin Scott! Geçilemez dediğin güvenlik aşıldı, birileri içimize kadar girip bizi bitirebilecek her şeye ulaştı ve biz hâlâ elimiz kolumuz bağlı halde oturmaya devam ediyoruz. Bize doğru düzgün bir açıklama yapmak zorundasın!"

Scott gergin bir tonla "Ekibim eldeki tüm bilgileri değerlendirdi, henüz kimler olduğuna dair net bir bilgiye ulaşamadık; hâlâ üzerinde çalışıyoruz," dediğinde Sir Wilson öfkeyle araya girdi.

"Saçmalık!" dedi hiddetle. "İki aydır nasıl tek bir iz bulamazsın? İrtibatta olduğumuz istihbarat ajanslarından da bilgi toplaman gerekiyordu. Birilerinin mutlaka bildiği bir şeyler olmalı! Senin beceriksizliğinin cezasını hep birlikte mi çekeceğiz? Şu ana kadar kimse para karşılığı şantaja uğramadı. Demek ki bu adamların farklı gündemleri var. Kucağımızda bir el bombasıyla oturuyoruz!"

Adamların birkaç dakika sürdürdüğü tartışma, yüksek seslerle yaptıkları karşılıklı suçlamalar ve çıkışmalarla devam etti. Derim, sessizce bu tartışmaları izliyordu. Masanın etrafında hiddetli sesler gittikçe yükselmeye başladığında Lord, adamların susmasını ister gibi elini masaya vurarak dikkatleri üzerine topladı. Adamlar sakinleşmemiş olsalar da susarak Lord'a baktılar. Lord keskin gözlerini her birinin üzerinde tek tek gezdirdi ve nihayet gergin bir tonla konuştu. "Tartışmaya devam etmek bize çözüm sağlamıyor beyler. Başka yollar denememiz lazım."

"Ne gibi?" diye atılan Van de Velde oldu.

Lord bakışlarını Derim'e çevirdi ve adamlara hitaben konuşmaya devam etti.

"Belli ki Aaron'n ekibi bu konuda yetersiz kalıyor. Daha önce de söylenmişti ama Aaron zaman istediği için bekledik. Artık kaybedecek tek bir dakikamız yok, aksine geç bile kaldık. Şimdiye kadar edinebildiği tüm bilgileri ve araştırdığı her şeyi Derim'e iletecek ve onun ekibinin de göz atmasını isteyeceğiz."

Sorarcasına Derim'e bakıyordu şimdi. Diğer adamlar da bakışlarını merakla ona çevirdiklerinde kendisine hoşnutsuz şekilde bakan tek kişi Scott'dı. Daha önce bu tür işleri kontrol eden her zaman o olmuştu ve şimdi yaşadığı sonuçsuzluk ona rakip olmuş adamın eline bir koz geçirmesine neden olmuştu.

"Evet," dedi Sir Wilson. "En doğru adım bu." Bakışları Derim'in üzerindeyken devam etti. "Senin ekibinin iş bitiriciliği kulağıma sürekli geliyor. Belki sen sonuca daha hızlı ulaşabilirsin."

Derim'in bu sözlere karşılık vermesine imkan kalmadan odanın kapısı hızla açıldı. Kimsenin böyle bir şeyi beklemediği belliydi ki herkes şaşkınlıkla kapıya başını çevirdi. Lord'sa diğerlerine göre öfkeli denecek bakışlarını içeri giren asistanına çevirdi. Toplantı süresince odanın kapısının açılmaması gerektiğini en iyi bilmesi gereken adam üstelik her zamanki tavrından zıt bir kabalıkla kapıyı açmıştı. Telaşlı adımlarla Lord'a doğru yaklaşırken Lord hiddetle bağırdı.

"Spencer! Bu ne hadsizlik!"

"Lordum, çok önemli," diyen uzun suratlı adam kıpkırmızı bir yüzle yaklaşıp başını eğerek diğerlerinin duyamayacağı kadar alçak bir sesle, Lord'un kulağına hızla bir şeyler söylemeye başladı.

Lord süratle yerinden fırladığında diğerleri yarı merak, yarı telaşla adama baktılar.

"N'oluyor?" diye soran Sir Wilson oldu.

"Hemen ekranları aç!" dedi Lord asistanına. Adam altüst olmuş gibiydi.

Odanın bir ucunda olan oturma grubunun karşısındaki duvarda asılı, on adet düz ekran televizyon vardı. Ekranların hepsinin açılmasını emrederken hızlı adımlarla bunların karşısındaki oturma grubuna doğru ilerledi.

Diğerleri de oturdukları ahşap sandalyeleri geri iterek merakla yerlerinden kalktıklarında odanın içinde parkelere sürtünen sandalye seslerinden çıkan gürültü, bir an kulakları tırmalayan bir sese neden olmuştu fakat kimse buna aldırmamıştı. Derim sakince yerinden kalkıp diğerlerinin ardından ağır adımlarla onları izledi.

Şimdi açılan ekranlardan gelen sesleri o da duyabiliyordu. Herkes gözlerini ayırmadan ekranların karşısındaki geniş koltuklara yerleştiğinde Derim ellerini pantolonun cebine soktu, sakince ayakta dikilmeye devam ederek onlar gibi ekranları izlemeye koyuldu. Bu bir bakıma iyi olmuştu. Tüm bu bilgiler Jan'a da ulaşıyordu muhakkak ve Derim'in ondan bilgi almasına gerek kalmamıştı. Beş dakika boyunca herkes dilini yutmuş gibi aktarılanları dinlemeye çalıştı. Tek bir ekrandan ses gelirken diğerlerindeki görüntüler, oradaki anlatılanların da neler olabileceğini açıkça ortaya koyuyordu. Ekranlarda sürekli alt yazı geçiyordu.

"Aman Tanrı'm!" dedi Sir Wilson.

"Neler oluyor?" diyen Van de Velde, şok olmuş bir yüzle ekranlara bakıyordu.

"Şaka mı bu?" diyen Van Dijk, duyduklarının gerçekliğini idrak edemiyor gibiydi.

"Bu imkansız!" diyen Scott da, belli ki en az Van Dijk kadar duyduklarının gerçekliğini kabullenemiyordu.

Lord Carringhton taş gibi bir suratla öylece ekranlara bakıyordu. Erich Shcroder'ın da ondan farkı yoktu.

Ekranların her biri farklı ülkelerden yayın yapan haber kanallarını gösteriyordu. Tüm haberler gündeme bomba gibi düşmüş olan, peş peşe yapılan suikastlardan bilgilendirmeler içeriyordu. Orta

ANKA

Doğu'da uzun zamandır aranan örgütün üst düzey adamlarından birkaçı aynı anda suikasta uğrayarak ölmüştü. Amerika, Avrupa ve Asya'da aynı saatler içinde, yasadışı suç örgütlerinin liderlerinden birkaçı, onlarla iş tutan bazı iş insanları, üst rütbeli asker, bürokrat ve bazı politikacılar suikastlara kurban gitmişti. Aynı zamanda yapılan ihbarlar neticesinde birçok kişinin tutuklanmalarının da devam ettiği bildiriliyordu.

Türkiye'de de içlerinde bakanlar, müsteşarlar, bürokratlar, iş insanları ve daha birçok yetkili kişinin bulunduğu onlarca tutuklanma gerçekleştirilmişti. Sosyal medyaya düşen görüntüler ve bilgiler haber kanallarını geçmiş gibi görünüyordu. Tutuklananların, yasadışı tüm bağlantılarını kanıtlayan onlarca belge, anlaşma, aldıkları rüşvetleri gösteren kanıtlar sosyal medyada dolaşmaya başlamıştı. Sanki biri tuşa basmış gibi inanılmayacak bir bilgi akışı sağlanıyordu. Dünyadaki herkes güne bomba gibi düşen ve ardı ardına yağan haberlerle sarsılıyordu.

"Tüm bağlantılarımız!" dedi Erich Schroder sayıklar gibi. Bedenini dik tutamıyormuşçasına sırtı oturduğu koltuğa çarparak geriye yaslandı. Yüzündeki renk her an bir kalp krizi geçirebileceğini işaret ediyordu.

"Bu nasıl olur?" dedi Lord zorlukla kelimeleri ağzından çıkararak. Gözlerini ekranlardan ayıramadığı gibi her daim dimdik duran bedeni aniden çökmüştü.

"Aslında çok basit!" diyen Derim'in sesi, uzun zamandan beri ilk defa kulaklara çalındığında ilk önce kimse onu duymadı. Gördüklerini idrak etmekte zorlandıkları belli olan adamlar adeta hipnoz olmuş gibi gözlerini ekranlardan ayıramıyorlardı.

Derim onu duymadıklarını fark edip sıkılmış gibi yüzünü buruşturarak sert bir sesle "Spencer!" dediğinde, birkaç metre ötesinde ayakta dikilen adam irkilerek yüzünü ona çevirdi.

"Ekranları kapat!" dedi Derim emreder gibi sert bir sesle.

Elleri hâlâ pantolonun ceplerindeydi. Spencer ona anlamamış gibi bakınca, Derim sağ elini cebinden çıkarıp sertçe sallarken aynı şekilde çok daha yüksek bir sesle komut verdi.

"Ekranları kapat, Sepencer!"

Adam hızla gözlerini kırpıştırıp elindeki kumandayı ekranlara çevirdi ve büyük odanın içini aniden bir sessizlik kapladı. Adamlar önce kızgınlıkla Spencer'a baktılarsa da Derim'den çıkan sert sesle sanki bir uykudan uyanmış gibi silkinerek ayakta dikilen adama baktılar.

"Beyler!"

"Bu nasıl olur?" diyen Lord, sorusunu yeniden tekrarladı. Anlamaya çalışıyor gibiydi fakat karmakarışık yüzü henüz çözümleyemediğini işaret ediyordu.

"Aslında çok basitl" dedi yine Derim sakin bir sesle. "Ben yaptım!" dediğinde, yüzünde yeniden o takdir bekleyen sinsi gülümseme belirmişti.

Adamlar ağızları bir karış açık kalarak ona bakarken, olan bitene anlam veremez haldelerdi. Derim iki elini yeniden ceplerine sokup birkaç adım atarak adamların karşısına geçti. Başı aşağı eğik konuşmaya başladığında adeta bir konferans salonunda brief verir gibi rahattı.

"Oyuncuların hepsini değiştirdim. Çok sıkıldım sizin yaptığınız aptalca işlerden," dedi umursamazca omuz silkerek. "Bundan sonra ben nasıl uygun görürsem o şekilde ilerleyeceğiz."

"Sen kim olduğunu sanıyorsun?" diyen Scott hiddetle yerinden fırlayarak Derim'in üzerine atılmaya kalktığında, Derim inanılmayacak bir hızla sağ elini cebinden çıkarıp, Scott'un çenesine bir yumruk atarak gerisin geri kalktığı yere oturmasını sağladı.

"Komutlara uy Scott!" dedi bedenini hafifçe öne eğerek. Scott'ın tepesinde kara bir gölge gibi dikiliyordu. Bakışları öylesine keskindi ki Scott bir eliyle çenesini tutarken dudağından akan kanı henüz fark etmeden irileşmiş gözlerle ona bakıyordu.

Lord, "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye araya girdiğinde sesi çok daha kontrollüydü.

Derim'le hiçbirinin fiziksel olarak başa çıkması imkansızdı. Bakışları bir an asistanına kaydıysa da Derim başını iki yana sallarken hayır der gibi bir ses çıkararak karşılık verdi.

"Spencer adamlarını çağırmayacak Lord Carrington," dedi yumuşak bir sesle. Ses tonu öylesine yumuşaktı ki adamla konuşurken

epeyce saygılı çıkıyor denebilirdi ki bakışlarındaki ifadeyi fark eden Lord, Derim'in gerçekten de ona saygıyla baktığını gördü.

"Dünya değişiyor Lord Carringhton," dedi Derim. "Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi boşlukları değerlendirmek gerekiyor ve bu konsey çok eski moda hareket ediyor. Bundan sonra kontrolü ben ele alıyorum."

"Seninle çalışacağımızı mı sanıyorsun?" diye bağırdı Scott. "Hem de bu yaptıklarından sonra!" diye eliyle kapalı ekranları işaret etti. Bir diğer elinde tuttuğu mendille dudağının kenarından akan kanı silmişti.

Derim kendinden emin bir ifadeyle başını salladı. "Elbette çalışacaksınız."

"Bütün bunlar ne demek oluyor?" diye sordu Sir Wilson. Adamın hâlâ şaşkınlığından kurtulamadığı açıktı.

Derim yeniden ellerini ceplerine sokarak önlerinde birkaç adım attı. "Bundan sonra olacakları ben size anlatayım şimdi." Başını eğdiği yerden aniden kaldırıp karşısındaki adamlara sevimli denecek bir ifadeyle gülümsedi. "Kabul edip etmemekte özgürsünüz elbette."

Başını donmuş gibi ona bakan Spencer'a çevirdi.

"Jan'ı içeri al Spencer. Sonra da beylere birer kadeh viski hazırla. İhtiyaçları olacak."

Spencer sorarcasına Lord'a baktığında adam belli belirsiz onaylayarak başını salladı ve sonraki birkaç dakika sessizlik içinde geçti. Jan elindeki çantayla içeri girip büyük toplantı masasının üzerine koyarak açtı ve daha önce hazırlanmış olan dosyaları çıkarak Derim'e doğru ilerledi. Spencer odanın bir köşesinde içkileri hazırlayarak adamların önlerine kadehleri koydu ve bu kez sorarcasına Derim'e baktı.

"Her şey senin elinden geçiyor Spencer. Bilmediğin bir şey yok zaten. Bir sandalye çek ve beylerin yanına geç."

Derim, Jan'ın kendisine uzattığı dosyaları alırken bir anlık göz göze geldiklerinde Jan'ın her şeyin yolunda gittiğine dair verdiği işarete memnunlukla başını sallayarak adamlara döndü. Jan geriye dönerek masanın çevresindeki bir sandalyeyi çekti, rahatça yerleşti, bacak bacak üstüne atarak oturdu ve önündeki sahneyi keyifle izlemeye koyuldu.

"Şimdi," diye sakince söze başlayan Derim "gündemimizde öncelikli meselemiz artık yok. Kara kutu bende," diye devam etti.

Aniden sarf ettiği bu sözlerle, tam o esnada dudaklarına götürdüğü viskiden bir yudum almış olan Van Dijk öksürerek ağzındaki viskiyi dışarı püskürttü.

"Ne?" diyen sesler yine birbirine karıştığında Derim boştaki elini susmaları için salladığında yüzünde çok gürültü yapıyorsunuz der gibi tatsız bir buruşma oluştu.

"Kara kuru bende!" dedi üzerine basarak. Küstah bir tavırla konuşmaya devam etti. "Gördüğünüz gibi hiçbir şey aşılmaz değil. Kafasına koyan herkes buraya girebilirdi. Ciddi güvenlik açığı var. Ben bu şekilde sizinle ileriye dönük tek bir adım atmam. Hiçbiriniz sınavı geçemediniz. Bundan sonra yönetim değişikliği yapıyoruz. Kalan bağlantılarınızla eskisi gibi görüşmeye devam edebilirsiniz. Kaçı kaldıysa artık," dedi umursamaz bir sesle. "Bundan sonra yapılacak anlaşmalar benim direktiflerim doğrultusunda gerçekleşecek."

"Sen kendini ne sanıyorsun?" diye soran Scott oldu. Gözlerindeki hiddet Derim'i öldürmek ister gibi bir nefrete bürünmüştü.

Derim başını Jan'a çevirip adeta havadan sudan konuşur gibi "Bunu da temizlememiz gerekecek. Bak ben sana diyeyim, bu herif bizim başımızı çok ağrıtacak. Akıllanmıyor," dedi şikayetçi bir tonla.

Jan omuz silkerek "Günü ve saati ver yeter," dedi yalnızca.

Scott gözlerini ardına kadar açarak ikisi arasındaki konuşmayı dinledi. Derim özellikle onun anlaması için Jan'la İngilizce konuşmayı tercih etmişti. Başını yeniden, karmakarışık ifadelerle ona bakan adamlara çevirip bu kez çok daha sert bir sesle konuşmaya başladığında ardı ardına darbeleri indirmeye başlamıştı.

"Sanal paralarınızı ele geçiren benim. Kara kutunuz benim elimde ve şimdiye kadar yapmış olduğunuz her şey bilgim dahilinde."

Elindeki dosyaları tek tek adamların kucağına atarken bir yandan konuşmaya devam ediyordu. "Yaptığınız işlere devam etmek istiyorsanız, benimle iş birliği yapmak zorundasınız; aksi halde bu bilgilerin hepsi kamuoyuna servis edilecek. Bazı güçlü medya kuruluşlarının üzerinde gücünüz var olsa da sosyal medyayı durdurmanız imkansız.

İş birliği yapmadığınız takdirde, yaptığınız her şey ifşa edilecek. Bununla ilgili en ufak bir tereddüttüm olmadığını özellikle bilmenizi isterim. Güçlü bir yazılıma sahibim."

Bakışları Scott'a çevrildiğinde adam ona sorarcasına bakıyordu. Derim küçümsercesine gülümsedi. "Senin de sık sık kullandığın gibi para her kapıyı açar. KGB'nin kullandığı yazılımı el altından aldım."

Scott'ın gözleri iri iri açıldı. Derim'in bağlantılarının büyüklüğünün tahmininin ötesinde olduğunu fark ettiği gibi, o yazılımı almasını sağlayacak rakamın da küçük olmadığına emindi. Şimdiki SVR, ki aslında hâlâ KGB idi, seneler önce sosyal medya ve blog sitelerinde toplu bir şekilde içerik oluşturabilen yazılım için 30 milyon ruble yatırım gerçekleştirmişti. Rusya bu yazılım sayesinde tüm sosyal medya sitelerine istenilen mesajları veya içeriği okuyabilme, müdahale edebilme, depolama ve oluşturabilme imkanına sahip olduğu gibi, gündem belirleme ve yeni algılar yaratabilme gücünü de elinde bulundurabiliyordu. Derim'in bu yazılımla neler yapabileceğini tahmin etmek güç değildi.

"Beni güçlü olduğuma inandığınız için aranıza aldınız; fakat gözden kaçırdığınız şeyi ben size söyleyeyim."

Derim bir an duraksayarak kucaklarındaki dosyaları sarsılmış şekilde inceleyen adamlara baktı. Başlar bir dosyaya, bir Derim'e inip kalkıyordu. Derim adamlara tek tek baktı ve üzerine basarak devam etti.

"Sizden daha güçlüyüm beyler!"

Yeniden ellerini ceplerine sokarak önlerinde birkaç adım attı. "Sizden daha güçlüyüm fakat bunu sizin kullandığınız yöntemlerle elde etmedim. Sizin gibi maşalar kullanmak yerine birçok şeyi bizzat kendim yapıyorum. Bundan sonra benim yöntemlerimin değişeceği gibi sizin yöntemleriniz de değişecek. Bundan sonra dünyada nerede, ne olacağına ben karar vereceğim; siz de bu kararlara uyacaksınız."

"Sen nasıl bir akıl tutulması yaşıyorsun?" dedi Schroder hayretle. "Sen kimlerle karşı karşıya olduğunun farkında mısın?"

Derim birkaç saniye alaycı bir gülümsemeyle Alman adama baktı ve kendinden emin bir tavırla başını salladı.

"Kimse ölümsüz değil Schroder! Sizler öldükten sonra da bu işleri yapacak birileri hep çıkacak. Ben hayalperest bir adam değilim. Aksine çok gerçekçi biri olarak bilinirim. Bu oyun hep oynanacak! Ve bu kez oyuncuları ben seçiyorum!"

"Sen hiçbir şeyi seçemezsin!" diyen Sir Wilson araya girdi. "Sen bizlerin kimlerle ne bağlantılarda olduğunun bile farkında değilsin!"

"Yaşınız ilerledikçe idrakınız da azalmış Sir Wilson. Kurduğunuz tüm bağlantıların hepsini biliyorum. Kar elde etmek için anlaşma sağladığınız ülkelerle, istihbarat örgütleriyle ne tür anlaşmalar yaptığınızın da bilincindeyim. New York, Washington, Paris, Londra ve Avrupa'da ve daha birçok şehirde sivillere yapılan saldırıların bizzat o ülkeler tarafından yapıldığını, halkı manipüle edebilmek için daha önce kendilerinin ortaya çıkardığı, beslediği, para ve silahla desteklediklerı örgütleri suçlayarak savaş çıkardığınızı, her şeyi ama her şeyi çok daha fazla para kazanmak ve kar sağlamak için yaptığınızı bilecek kadar uzun zamandır bu işlerin içindeyim!"

Derim aniden hiddetle bağırdı. "Elindeki dosyaya bak! O dosyadakiler ifşa olduğunda, güvendiğin adamların seni kurtaracaklarını mı sanıyorsun? Hepiniz vatan hainisiniz! Kendi ülkenizde, kendi vatandaşlarınızın öldürülmesine izin verdiniz! Güvendiğiniz adamlar sizi savunmayacağı gibi sizi vatan haini ilan edecek ilk sıradakiler de onlar!"

"Ya sen?" diye araya giren Lord oldu. "Ya sen nesin peki? Bizi alaşağı ettiğin zaman kendin kurtulacağını mı sanıyorsun? Sen de Fransa'da vatan haini ilan edileceksin?" diye gözlerini kısarak sordu.

"Neden her şeyim Paris'te sence?" diye sordu Derim sinsi bir ifadeyle. Cevap beklemeden sorduğu soruyu kendisi yanıtladı. "Çünkü orada tek kirli şey bulamazlar da o yüzden!" Ardından omuz silkerek devam etti. "Ayrıca ben vatansızım!" dedi ancak bir delide görülebilecek akıl dışı bir gülümsemeyle. İnanılmayacak kadar mutlu görünüyordu. "Vatansızım! Hiçbir ülke umurumda değil," dedi yeniden omuzlarını silkeleyerek. Öylesine inandırıcıydı ki hiçbirinin aklından en ufak bir şüphe geçmemişti. Derim'in gözleri delice parlıyordu.

Aniden işaret parmağını sallayarak devam etti. "Gerçi bir vatanım olsa da ona ihanet etmezdim. Sizin kadar şerefsiz olacağımı sanmıyorum." Kullandığı kelimeleri düşünüyormuş gibi dalgınlaştığı bir sessizlik anından sonra yüzünü buruşturarak "Sizin saçma sapan güç oyunlarınızdan çok sıkıldım," diye devam etti. Kendi kendine konuşur gibi hayretle "Oturduğunuz masada milliyetinizi, ırkınızı, dininizi, ülkenizi övüp, dünyanın yarısını inkar ederek, küçümseyerek zaman geçiriyorsunuz ve sonra çok üstün gördüğünüz ülkenizdeki insanları 'ikinci derece zayiat' diyerek havaya uçuruyorsunuz," dedi. "Akıl alacak gibi değil. Çok saçma! En azından bu kadar iki yüzlü olmamanız gerekiyordu."

Bakışlarını yeniden adamlara çevirdi ve buz gibi gözlerle baktı.

"Kararınızı vermek için beş dakikanız var. Ya bu konseydeki yönetim değişikliğine boyun eğerek benim kurallarımla devam edersiniz ya da elinizdeki dosyalarda bulunan her şeyi kamuoyuna ifşa ederim. Dünyanın içine gireceği kaos umurumda bile değil. Bu gece de şahit olduğunuz gibi ben çıkan her kaostan yeni bir düzen kurmayı becerebilirim."

Bedenini hafifçe öne eğerek nasihat eder bir tonla devam etti.

"Servetiniz, prestijiniz, sahip olduğunuz her şey yerle bir olur! Ömrünüzün sonuna kadar soluk renkli, tek tip bir kumaş parçasıyla, üç metrekarelik bir hücrede öleceğiniz günü beklersiniz. Bundan önce öldürülmeyecek kadar şanslıysanız tabii. Bunu bir devrim kabul edin. Yeni bir düzen, yeni bir başlangıç. Kalan ömrünüzü aynı şekilde devam ettirmek istiyorsanız benimle iş birliği yapmaktan başka çareniz yok. Aksi halde yarından itibaren sahip olduğunuz her şeyi kaybedeceksiniz."

Bedenini yeniden düzeltti ve tekrar ellerini ceplerine sokarak sakince adamlara bakarken lütfettiğini belli eder bir tonla devam etti. "Üstelik dışarıya karşı şu anki pozisyonunuzdan hiçbir şey kaybetmeyeceksiniz. Yaptığınız işe devam edeceksiniz. Arkanızda kim olduğunun önemi yok, dışarıdaki herkes sizi yine eskisi gibi güçlü bilecek. Yapacağınız tek şey benim talimatlarıma göre ilerlemek olacak. Bence çok iyi anlaşma."

Bakışları donuklaşarak tek tek adamlara baktı. "Kararınızı verdiğinizde yeni bir yola girdiğinizi aklınızdan çıkarmayın. Önce çıkardığım şu karmaşanın biraz durulmasını bekleyeceğiz, sonra ben yeni yol haritasını önünüze koyacağım." Birkaç saniye boyunca dikkatli gözlerle adamları inceledi ve üzerine basarak son sözünü sarf etti. "Seçim sizin!"

Odanın içine çöken derin sessizlikte "Güzel konuşma," diyen Jan'ın sesi duyulduğunda Derim bakışlarını ona çevirdi. Sırıtan Jan, ellerini birbirine vurarak alkışlıyordu. "Parti kur oy verelim!" dedi alayla devam ederek. Derim sorarcasına hayretle ona bakarken kaşlarını çatmıştı. "Kimden öğrendiğimi tahmin edersin. Aniden yeri gelmiş gibi hissettim."

Derim gözlerini devirerek onlara şaşkınca bakan suratlara yeniden bakışlarını çevirdi. Aklına yeni gelmiş gibi oturma grubunun bir kenarında, baston yutmuşçasına kımıltısız bir halde sandalyede oturan Spencer'a döndü.

"Bize neden içki vermedin?" diye sordu alınmış gözlerle adama bakarak. "Hadi, iki kadeh de Jan'la bana hazırla. Kutlayalım bu geceyi. Yeni bir başlangıç yapıyoruz şurada."

***

26 Temmuz Cumartesi günü öğleden sonra iki civarında, onlara eşlik eden adamlarla birlikte Derim ve Jan evin önünde duran araçlardan indiklerinde, yarım saat evvel eve gelen Anka ve Alin kapının önünde yan yana dikiliyordu. Dün geceden beri uyumamışlardı. Alin iki saat evvel İstanbul'a vardığında, Birim'de Anka ile buluşmasının ardından birlikte eve dönmüşlerdi.

İki adam evin önünde bulunan birkaç basamağı çıkarken duydukları ilk ses Alin'e aitti.

Derim'e diktiği gözlerle hayret dolu bir tonla "Sen ne çeşit bir manyaksın ya?" dedi genç kadın.

Dün geceden beri üst üste gelen haberlerle serseme dönmüşlerdi ve henüz her şeyi sindirebildiği söylenemezdi. Tıpkı diğerleri gibi.

Derim ona aldırmadan Anka'ya yanaştı ve elindeki poşeti genç kadına uzatmadan önce başını eğerek yanağına dudaklarını bastırdı.

Anka gülmesini bastırmaya çalışarak ona uzatılan paketi manidar bakışlarla aldı.

"Bir de kalkmış yine yoğurt getirmiş!" dedi Alin gözlerini iri iri açarak. "Adamın tek derdi yoğurt sanki."

"Taze kahve var mı?" diye sordu Derim doğrudan Anka'ya bakarak. Alin'i duymuyormuş gibi davranıyordu. O sırada Jan kolunu Alin'in beline sararak dudaklarını kızıl saçların çevrelediği başın üzerine bastırdı.

"İçeriye girelim mi artık?" diye sordu yumuşak bir sesle. Alin'in tepkisi, kendisine hakim olamasa kahkahalara gömülmesine neden olacaktı.

"Aşil nerede?" diye soran Derim oldu.

"Havuzda, Kerem'le oynuyorlar," diye karşılık verdi Anka yumuşak bir sesle. "Handan abla yanlarında."

Dördü kapıya doğru döndüklerinde bahçede yankılanan Marcel'in sesi duyuldu.

"Patron!"

Derim bedenini hafifçe geriye çevirerek sorarcasına adama baktığında, Marcel sırıtarak ona bakıyordu. Adam bir elini yukarı kaldırarak yumruk yaptı ve adamların hepsinin duyacağı yüksek bir sesle eğlendiği belli şekilde bağırdı.

"Long Live the King!"

Bahçede bulunan adamların hepsi Marcel'e uyarak bir anda birer lerini yukarıya kaldırarak hepsi bir ağızdan bağırmaya başladılar.

"Long Live the King!"

Derim yüzünü buruşturarak bir elini geriye doğru saçmalamayın der gibi salladı fakat adamlar susmuyordu. Aynı sözler büyük bahçede yankılanmaya devam ediyordu.

***

"Bu patırtı uzun süre dinmez," dedi Alin.

Mutfaktaki ada tezgahın etrafındaki taburelerde oturuyorlardı. Saat akşamın onu olmuştu ve o saate kadar olan biteni etraflıca konuşma imkanı bulamamışlardı. Bunda Derim'in önceliği Aşil'e vermesinin

etkisi büyüktü elbette. Eve giren adam önce yukarıya, odasına çıkmış, çabucak üzerine değiştirmiş ve ardından evin arkasındaki büyük havuzda oynayan çocuklara eşlik etmişti. Jan da ona uymuştu.

İki adam sanki bir gece evvel dünyanın altını üstüne getiren onlar değilmiş gibi saatlerce havuzda çocuklarla oynamışlardı. Yalnız değillerdi elbette. Onlardan yarım saat sonra eve gelen Ozan, bir gece evvel onlara eşlik eden adamların bir kısmı ile birlikte, Handan da dahil olmak üzere üç kadının ağızları açık onları izlemelerine neden olan bir rahatlıkla, çabucak iki takım oluşturmuş, çocuklardan her birini bir takıma almış ve su topu maçı yapmışlardı.

Üç kadın havuzun kenarındaki şezlonglara oturmuş hayretle onları izlemişlerdi. Bahçede yükselen kalın erkek seslerine çocukların neşeli çığlıkları karışmıştı.

Akşam yedide yine hep birlikte büyük yemek masasının etrafına dizilerek gürültülü bir yemek yemişlerdi. Evren'in Avcı ile birlikte koşturması, Narin'in de ele geçen finansal dökümleri Birim'de incelemeye devam etmesi nedeniyle; geceyi onlarla geçirecek olan Kerem'le birlikte iki çocuğu yatırdıktan sonra nihayet mutfakta bir araya gelmişlerdi. Bir yandan kahve içerken bir yandan konuşmaya başlamışlardı.

"Birkaç haftaya kadar her şey sakinleşir ve yine eski düzen devam eder," dedi Jan umursamaz bir tonla.

Çaprazında oturan Handan, yanındaki Ozan'a "Süleyman abiden haber var mı?" diye sordu.

Ozan bakışlarını Jan'a çevirerek başını salladı. "Ankara'da. Orası biraz sakinleştikten sonra gelecekmiş. Birkaç gün gelebileceğini sanmıyorum. Sorgulamaları izleyecekmiş."

"Abim dönene kadar burada kal," dedi Anka kahvesine uzanarak. "Evde tek başına kalma. Sıkıcı olur."

Ozan başını hafifçe sallayarak onayladı bu fikri. Çocuklarla zaman geçirmek evde tek başına kalmaktan daha iyi görünüyordu. Başını önündeki kahveye indirdiğinde kaşları düşünceli bir şekilde çatılmıştı. Ne zamandan beri kalabalıktan hoşlanmaya başlamıştı ki? Önceden özellikle yalnız kalmak için kaçacak delik ararken şimdi tek başına canının sıkıldığını fark ediyordu. Bu da yeni alışkanlıklarından biri olmaya başlamıştı.

"Ben yarın Ankara'ya dönsem mi acaba? Mehmet abiyle bir konuşayım en iyisi?" diyen Handan'ın düşünceli sesiyle Alin yeniden araya girdi.

"Yok Handan abla. Birkaç güne Mehmet amca İstanbul'a gelecekmiş. 'Handan orada kalsın,' dedi bu sabah ben ayrılırken. Geleceği gün sen buradaki eve geçecekmişsin. Haber verecek."

"Beni arayıp bir şey demedi ama?"

"Adamın başını kaşıyacak vakti yok. Toplantıdan toplantıya koşuyor. Birebir yaptığı görüşmeler de cabası. Ortalık fena karıştı. Ben onun eve gidebileceğini bile sanmıyorum."

"Neyse ki temiz birkaç takımı ofisine göndermiştim şoförle" dedi Handan düşünceli bir sesle. Elindeki kahve fincanını dudaklarına değirdi.

Sesli bir soluk çeken Anka gözlerini Derim'e dikerek "Gizlilik bitti mi artık? Anlatacak mısınız?" diye sordu merakla.

Alin dikkat kesilerek yerinde kıpırdandı ve diğerleri gibi o da gözlerini Derim'e dikti. Onu kıvrandıran meraktan nihayet kurtulacaktı.

"Aslında anlatacak pek bir şey kalmadı," dedi Derim durgun bir sesle. "Olanı biteni zaten siz de duydunuz işte," diyerek umursamazca omuz silkti.

"Böyle bir şeye nasıl cesaret edebildin?" diye soran Handan'dı. Kadının izlediği haberler sonrası hâlâ şaşkınlığını üzerinden atamadığı belliydi.

"Başka çare yoktu Handan abla," dedi Derim düz, alçak bir sesle.

"Ne zamandan beri bu plan üzerinde çalışıyordun?" diye merakla soran bu kez Alin'di.

"İki aya yakın bir süredir," diyen Derim sıradan bir şeyden bahsediyormuş gibiydi. Önündeki kahve fincanını kaldırarak dudaklarına götürdü.

"Konseydekilerin tepkisi ne oldu?"

Derim, Anka'nın sorusuyla elindeki fincanı yeniden tezgaha bırakıp bakışlarını yanındaki kadına çevirdi.

"Onlara iki seçenek sundum; onlar da doğru olanı seçtiler."

"Nasıl yani?"

"Ne yapacaklar? Derim'in başa geçmesini kabul ettiler tabii ki," diyen Jan memnun bir tonla araya girdi. "Derim'in onlara sunduğu seçenekler arasında en mantıklı olan buydu zaten. Kabul etmeyip ne yapacaklardı ki?"

"Arkandan iş çevirirlerse?" diye tedirginlikle sordu Anka.

"Aynı sistemi kullanmaya devam ediyorlar; değiştirmeyecekler de. İçeri sızdığımızdan hâlâ haberleri yok. Bu Scott'ın gereksiz aşırı öz güveni benim işime yarıyor aslında. Eğer yanlış bir adımları olursa, onlarla aynı anda bilgim olacak ve tedbirlerimi alacağım, fakat ben bunu yapacaklarını sanmıyorum."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Toplantı sonrası Lord'la baş başa konuştum. Çok bozulduğu bir gerçek, fakat bana sanki rahatlamış gibi de geldi. Gücü zayıflamayacak, itibarı sarsılmayacak. Aynı zamanda saçma sapan birçok şeyle de uğraşmamış olacak. Bunların dışında adamın en çok önem verdiği şey, oğlunun elindekilerden olmaması."

"Tehdidi devam ettirdin yani?" diye sordu Anka tek kaşını kaldırarak.

Derim dudağının ucunu bükerek düşünüyormuş gibi bakışlarını tezgaha indirdi. "Söylemiştim, mon Phênix... İstediklerimi alana kadar her türlü yöntemi kullanırım. Lord'un dizginlerini tutabilmem için bu şart."

"Adamın bunu kolay kolay sindirebileceğini sanmıyorum. Gücü seviyor o adam," diyen Alin araya girdi.

"Evet, seviyor ama itibarını daha çok seviyor. Unvanından vazgeçmez. Hep daha yukarısını istemiş, belli tavrından. Kendisi için bunun mümkün olmayacağını ama oğlunun sahip olacağını çok iyi biliyor. Kral babası olduğunu düşünmek bile ona tatmin hissi veriyor. Başkalarının bilmesi gerekmiyor, kaldı ki sahip olduğu güç de çok fazla kişinin bilgisinde olmadığı halde bu onu tatmin ediyordu. Bunları çöpe atamaz. Onun da arkasında biri olduğunu kimsenin bilmesi gerekmiyor. Bence içlerinde en akıllı ve makul olan o adam. Diğerlerini de etkileyecektir."

"Scott'ın tepkisi ne oldu?" diye yeniden Anka sordu. Dikkatle Derim'in yüzünü inceliyordu fakat ondan önce cevap veren Jan oldu.

"Yakındır onun sonu," dedi Jan kendinden emin bir tonla. Biten fincanına çabucak göz atıp yerinden kalkarken konuşmaya devam etti. "Onun yaşı diğerlerine göre daha genç. Dolayısıyla diğerlerinden daha hırslı. Bunu kolay sindiremeyecek. Önceden Lord'un lider olması onu rahatsız etmiyordu çünkü onu yıllar önce Konsey'e alan da Lord'du. Muhtemelen Lord'dan sonra liderliğe kendisinin oturacağını düşünmüştü. Diğerlerinin yaşı düşünülürse, ömürleri yetmez zaten."

Jan kahve makinesindeki cam sürahiyi alarak yeniden fincanını doldurdu. Tezgaha tekrar dönerken konuşmaya devam ediyordu.

"Derim ondan daha genç, dolayısıyla kendisinden genç birinden emir almak ağırına gidecek. Ağırına gittiği için de sürekli sorun çıkaracak ve aptalca adımlar atacak. Bu benim kanaatim," dedi. Daha önce oturduğu yere yerleşirken bilmiş bir edayla gülümsüyordu.

"Haksız sayılmazsın. Scott'ın sorun çıkaracağını ben de tahmin ediyorum."

Jan tek kaşını kaldırarak gülümsedi. Fincanı dudaklarına götürmeden evvel "Kafanda bir şeyler tasarladın tabii?" diye sorarcasına baktı.

Derim belli belirsiz yüzünü buruşturdu. Kollarını tezgahın üzerine dayayarak yüzünü Jan'a çevirdi. "Aşırı küstah bir adam. Önce o küstahlığını bilemek lazım. Kontaklarını bertaraf ettiğimizde yalnız kalacak; o yalnızlıkla biraz panik yaşasın sonra bükemediği bileği öpmesi gerektiğini öğrenmiş olacak."

Alin araya girerek uzun zamandan beri aklında olan ve onu en çok kıvrandıran soruyu dile getirdi.

"Aynı anda o kadar adamı nasıl indirtebildin? Birçoğunun yanına bile yaklaşılamazken, sen nasıl olur da sanki tek bir silahtan aynı anda onlarca kurşun sıkmışsın gibi o adamları ortadan kaldırdın?"

"Siz sadece buzdağının görünen kısmını biliyorsunuz."

Ozan'ın araya giren ifadesiz alçak sesi ile üç kadın bakışlarını ona çevirdi. Ozan tezgaha diktiği gözlerini kaldırmadan kendi kendine konuşur gibi devam etti.

"O görünen kısım da çok ufak zaten."

Anka ve Alin'in soran bakışları Derim ve Jan arasında gidip gelirken Handan aniden yerinden kalktı.

"Ben yatmaya gidiyorum. Bunlar hiç ilgimi çekmiyor. Siz baş başa konuşun gerisini," derken sıkılmış gibiydi ses tonu.

Mutfak kapısına doğru ilerlerken "Baho Cansu'ya evlenme teklif etmiş Handan abla," diyen Alin'in sesiyle Handan aniden etrafında dönerek telaşlı adımlarla yeniden tezgaha yaklaştı. "Eee?" dedi heyecanla gözlerini açarak. Tezgahın çevresindeki üç adam da en az Handan kadar şaşkın ve merakla Alin'e bakıyordu şimdi. Handan tezgaha yaslanıp Alin'e gözlerini diktiğinde merakla "Nasıl etmiş? Ne demiş? Cansu ne cevap vermiş?" diye peş peşe soruları sıraladı.

Alin tiz bir kahkaha atarken bedeni geriye doğru kavislendi. "Dedikodu deyince nasıl uykun açıldı."

"Yalan söylüyor Handan abla ya," diyen Anka kardeşinin kolunu çimdikledi. Alin yerinde zıplarken hâlâ gülmeye devam ediyordu.

Handan bedenini tekrar dikerken suratını buruşturdu ve kınar gibi Alin'e baktı. "Ayıp ayıp. Koskoca kadınla dalga geçiyorsun!"

"Ya ne yapayım? Dünya yerinden oynamış, nasıl olmuş dinlemek istemiyorsun, canın sıkılıyor ama en basit dedikoduya hemen dikiliveriyorsun!" Alin uzanarak gönlünü almak istercesine Handan'ın yanağını öptü. "Çok sevimliydin ama," dedi kıkırdayarak.

"Kazıyacağım o kızıl kafanı!" dedi Handan tehditkar bir tonla. Yüzündeki sıkılmış ifade açıkça okunurken yine arkasını döndü ve kapıya yöneldi.

"Keyifli dedikodu varsa haber verin, yoksa kafamı şişirmeyin benim. Hadi iyi geceler hepinize."

Alin hâlâ kıkırdamaya devam ederken Anka, Alin'in saçını seçerek azarladı. "Neden kadıncağızla oynuyorsun? Çok kötüsün!"

"Ya çekme şu saçımı!"

"Sen de sürekli beni dürtüyorsun!"

Üç adam kalakalmış halde didişen iki kadını izliyordu. Derim ve Jan göz göze gelindiklerinde Jan başını iki yana sallayarak güldü. Tam o esnada Anka'nın ciddi sesi yeniden duyuldu ve doğrudan Derim'e bakarak sordu.

"Şu işi doğru düzgün en baştan anlatır mısın?"

Sonraki dakikalarda Derim durgun bir tonla olanları aktardı. İç kadın da sessizce Derim'i dinlediler ve nihayet Derim sustuğunda Anka kafasına takılan soruyu kaşlarını çatarak söze döktü.

"Peki, Rusların yazılımını nasıl ele geçirdin?"

Derim ona çabuk bir bakış atarak "Tasarov ulaştırdı bana," dedi. "Üç hafta evvel Zürih'te buluştum onunla."

Anka anladım der gibi Derim'e bakarken alaycı bir gülüş yüzünde belirmişti.

"Ona para teklif ettin o da el altından sana getirdi. Bir nevi el altından sana sattı yani?"

Derim dudaklarını büzüp başını iki yana eğerek cevapladı.

"Öyle de denebilir," dedi çocuksu bir ifadeyle. Bakışlarını kaçırmaktan ister gibi mutfağın içinde dolaştırıyor, Anka ile göz göze gelmiyordu.

Anka, sen iflah olmasın der gibi başını iki yana sallayıp önündeki kahvenin son yudumunu içti. Derim için zafere giden her yol mubahtı ve bunu çok uzun zaman önce öğrenmişti.

***

Sonraki iki gün boyunca Derim ve Jan çoğunlukla evde çalışarak zaman geçirirken Anka ve Alin uzun saatleri Birim'de geçirmişlerdi. Avcı ile sık sık görüşüyor, tutuklananların sorgularında alınan ifadelerini gözden geçiriyorlardı.

Mehmet Aydar'ın emriyle emniyetteki üst düzey görevliler ve MİT'ten yetkililer sorgulara giriyordu. Mehmet Aydar, Birim'dekileri olabildiğince herkesten uzak tutuyordu. MİT'te görevli yetkililer olarak Süleyman ve Avcı'nın ortada dolaşması dikkat çekmiyordu fakat Mehmet Aydar, kalanların çok fazla göz önünde olmasını uygun bulmamıştı.

Ortaya çıkan durum, tüm medyada en büyük gündemi oluşturmuştu. Devlet kanadında yapılan gizli toplantılar, alınan kararlar ve değerlendirmeler henüz kamuoyuyla paylaşılmamıştı. Kısıtlı bilgilendirmeler yapılırken tüm açıklamaların ifadeler alındıktan sonra yapılacağı, hukuki sürecin başladığı ve adli yargının sekteye uğramaması için polemiklerden uzak durulacağı belirtilmişti. Elbette bu

açıklamalar gündemi sakinleştirmemişti. Her şeyin büyük bir gizlilik içinde yürütüldüğü bir gerçekti.

Ülkede olduğu kadar tüm dünyada da son olaylar en fazla konuşulan konuydu. Herkes diken üzerindeydi. Çıkan kaosun yarattığı şaşkınlığı bir an evvel üzerlerinden atmaya çalışanlar, yeni anlaşmalar için masaya oturmaya başlamışlardı.

Kimlerin masaya oturmaya başladığı, ne gibi yeni anlaşmalar yapıldığı bilgisi Derim'e an be an ulaşıyordu. Lord'la yaptığı anlaşma iki taraf açısından da güvene oturmuş görünüyordu; Lord durumu kontrol altına almaya çalışırken yaptığı görüşmelerde de sorumluluğu almış gibi davranıyordu. Hatta bu durum adamı oldukça memnun etmiş de denebilirdi. Karşısına oturan her adam onun ardındaki kişiyi bilmeden, bu planın onun tarafından hayata geçirildiğini düşünüyordu. Lord Carrignhton görünenden çok daha güçlüydü ki hayatı boyunca birçok acımasız kararı veren, yönetmeye alışmış olan adamın gücü şaşırtıcı değildi. En azından karşısına oturanlar böyle düşünüyordu ve Lord da onların düşüncelerini sekteye uğratmamıştı.

Derim bir süre boyunca ortalığın sakinleşmesi, ortadan kalkan ve tutuklanan adamların yerine yenilerinin geçmesini beklemeye karar vermişti. Bir kısım boşlukları kendisi zaten doldurmuştu. Her birinci adamın arkasında bir ikinci adam vardı ve genelde suç örgütlerinin ikinci adamları bir an evvel birinci adam olmaya can atıyorlardı. Yeni anlaşmalar yapmak, onları tatmin eden ücretleri ödemek onun için pek de zor değildi. Her ihanetin bir bedeli vardı ve Derim onun istediğini yaptıkları sürece, ihanet edebilecek her adamı maaşa bağlayabilirdi. Maaşa bağladığı adamlara da bel bağlamıyordu elbette. Yıllarca aynı amaç uğruna yanında çarpıştığı adama ihanet eden biri, ona da kolayca ihanet edebilirdi. Derim'in dünyası tozpembe değildi ve ona bağlı kalacakları konusunda hayale kapılmıyordu.

Derim'in yedek planları her zaman beklemedeydi. Herhangi bir ülkeyi savunmadığı ve yalnızca yaptığı ticarete odaklanır göründüğü için birçok istihbarat örgütünde de ona bilgi veren, maaşa bağladığı adamlar vardı. Bilgi paraya kolayca çevrilebiliyordu ve Derim iyi bilgiye iyi para ödüyordu.

Ama bunların dışında, tüm dünyaya yayılmış olan suikastçıları ve casusları güvendiği nadide kişilerdi ve onlar her zaman en etkili yedek plan olarak elinin altında olacaklardı. Altı sene evvel onun önüne atılan bir dosyadan önce de varlardı elbette; fakat son altı senede sayılarını çoğaltmak Derim için en öncelikli görev olmuştu. Bugünün geleceğini biliyordu. Kendisini hep buna hazırlamıştı ve attığı her adımı alternatif senaryolarla sağlamlaştırmıştı.

Derim gerçekten de yanına aldığı her adama aile vaat etmişti. Hiçbiri korunmamış, çocuklukları acı içinde geçmiş, bazıları kendi anne babaları da dahil birçok kimse tarafından kullanılmış, tacize uğramış kimsesiz çocuklardı. Derim hepsinin arkasını kollamış, yeteneklerine göre hepsinin iyi yetişmesini sağlamıştı.

Derim'in en başta ihanetin affının olmayacağını belirttiği katı kurallarını kabullenmişlerdi. Bu kuralların karşılığı olarak hayatlarının sonuna kadar korunup gözetileceklerdi ki geçmişte bu kuralları çiğneyenlerin başına ne geldiğini de çok iyi biliyorlardı. Derim'in gerçekten affı yoktu ve onlara sunulan şansı değerlendiremeyen birkaçını, Derim bizzat kendisi gözünü kırpmadan öldürmüştü. Derim için gri yoktu. Dünya onun için ya siyah ya da beyazdı. Derim'in gazabının büyüklüğü kadar koruyuculuğu da büyüktü. Bu adamlar için seçim yapmak zor olmamıştı. Güvenli bir ailenin içinde olmak, başıboş şekilde tüm tehlikelere karşı tek başına dolaşmaktan çok daha iyiydi.

Derim öyle bir ağ oluşturmuştu ki yardıma ihtiyacı olan herhangi bir adamının tek bir çağrısıyla bazen kendisi gitmiş bazen de en yakındakini yönlendirerek yardım göndermişti. Hepsi birbirlerini koluyorlardı ve kimsenin artık onları incitemeyeceğini biliyorlardı. Bulundukları ülkelerde standartları yüksek bir hayat sürüyorlardı. Derim'in onlar için sağladığı yeni kimlik ve düzgün işlerde, gizlilik ön şartıyla normal hayatlarına devam ederken gelecek olan tek komutla harekete geçmek üzere bekliyorlardı. Sayısız kere de harekete geçmişlerdi. Ve gelecekte de geçeceklerdi...

***

Mehmet Aydar üç gün sonra İstanbul'a geçebildi. Son üç gündür Ankara'da kendi evine de uğrayamamıştı. O sabah, ondan aldığı talimatla Handan, İstanbul'daki eve geçip hazırlıklarını yapmıştı.

Süleyman da işlerini yoluna koyup Mehmet Aydar'ın ayrılmasından birkaç saat sonrasında İstanbul'a varmıştı. Bu süreç boyunca ikisi de yan yana gelip doğru düzgün konuşacak zaman bulamamışlardı. Mehmet Aydar, İstanbul'a varır varmaz yine birkaç önemli görüşme gerçekleştirmiş, Birim'e geçerek oradakilere talimatlar sıraladığı toplantıyı bitirmiş ve nihayet üç gün sonra akşam yedi sularında, düzgün bir yatakta yatabileceği evine geçmişti.

Süleyman'la baş başa konuşabilmek için akşam yemeğinde kendisine katılmasını istemişti. Handan iki adama masayı hazırladıktan sonra onları salonda yalnız bırakarak mutfakta zaman geçirmeyi tercih etmişti. Son günlerde tek konuşulan şey onu ziyadesiyle bunaltmıştı.

İki adam bir yandan yemeklerini yerken bir yandan da son günlerde olanların değerlendirmesini yapmaya başlamışlardı. Mehmet Aydar, Süleyman'a yaptığı görüşmelerin ayrıntılarını anlattı. Son birkaç gündür Devlet Başkanı da dahil olmak üzere bir araya geldiği birkaç bakanla yapılan görüşmelerin, izlenecek politikaların ve bundan sonrası için alınacak tedbirlerin neler olacağına dair konuşulanları aktarırken Süleyman dikkatle onu dinliyordu.

İlk baştaki şaşkınlık yavaş yavaş herkesin üzerinden atılmaya başlamış, sıkı tedbirler uygulanması konusunda hemfikir olunmuştu. İleride de buna benzer şeyler yaşanabileceği herkesin öngördüğü bir gerçekti. Ülkeye ve devlete zarar verecek hainler her zaman çıkacaktı ve yapılacak tek şey çok daha dikkatli olunmasıydı.

Mehmet Aydar eldeki bilgilerle çok sağlam dosyalar oluşturulacağı ve tutuklananların en ağır cezalara çarptırılması gerektiği konusunda da fikir birliğine vardıklarını iletti Süleyman'a. Süleyman en azından uzun bir süre boyunca memleketin huzur içinde olacağını düşünüyordu. Elbette saldırılar bitmeyecekti, ülke üzerinde kurulan planlar da son bulmayacaktı; fakat bunun yakın zamanda olmayacağı düşüncesi de iç rahatlatıcıydı.

"Şimdilik tehditleri uzaklaştırdık gibi görünüyor ama bir süre sonra yine başlayacaklar," dedi Süleyman düşüncesini açıkça ortaya koyarak.

Mehmet Aydar bunu kabullenir gibi sıkkınca başını salladı. "Bir daha böyle bir şey yaşamayacağız diyerek hayal kuracak değilim Süleyman. Bu oyunlar hiçbir zaman bitmeyecek. Tarih boyunca bitmedi, yine bitmeyecek, farkındayım. Ama en azından bizim ömrümüz oldukça, biz hayatta oldukça var gücümüzle bu tehditleri uzak tutacağız. Sonrası bizim torunlarımızın görevi."

"Derim o konseyde olduğu sürece kontrol altında tutuyor olacağız gibi görünüyor."

"Bu bizim için büyük şans. Elbette onun bizimle olan bağlantısının ortaya çıkmaması için bazen bazı şeylere göz yummamız gerekecek fakat kontrol altında tutabildiğimiz sürece bunlarından üstesinden geliriz inşallah."

"Böylesi büyük bir hamle yapabileceğini hiç düşünmemiştim," dedi Süleyman düşünceli bir tavırla. Elindeki çatalla, tabağının içindekilerle dalgınca oynuyordu.

"Dürüst olmak gerekirse ben de düşünmedim. Daha önce de epey güçlü olduğunu biliyordum. Ona ulaşamadığım tüm o geçmiş zamanda bunu fark etmiştim. İstemediği sürece kimse ona ulaşamıyordu çünkü. Fakat bu son hamlesi aklımın dahi alamayacağı kadar büyük, hâlâ şaşkınlığımı üzerimden atabilmiş değilim."

"Bizim gördüğümüz ve bildiğimizin dışında adamın başka bir gizli ordusu var. Onca suikastı aynı anda gerçekleştirmek inanılmayacak bir başarı. Yıllar gereken bir planlama ve organizasyon gerektiriyor."

"Son altı senede bize verdiği bilgilerin dışında da adımlar attığı belli."

Süleyman alaycı bir tavırla sesli gülerken omuzları sarsıldı. "Son altı senede bize ne bilgi verdi ki?" Elindeki çatalı bırakıp tamam der gibi elini boşlukta salladı. "Yani onun verdiği bilgilerle bazı şeylerin önceden önüne geçtik, orası tamam. İyi istihbarat sağladı, yalan yok. Ama aslında kendi neler yapıyordu bir şey bilmiyoruz ki! Adam demek ki geri planda bir ordu kuruyormuş."

"Derim her zaman ileriye dönük planlar yapar, Süleyman. Ona, altı sene evvel şantajla verdiğim görevin geçici olamayacağını o da biliyordu. Bir kez giren, bir daha çıkamaz oradan. O da buna göre tedbirler aldı."

"Yalnız itiraf ediyorum, bu görev için biçilmiş kaftanmış."

Süleyman'ın takdir dolu bir tonla sarf ettiği cümleyle Mehmet Aydar dikkatle çaprazında oturan adama baktı. Elindeki çatal ve bıçağı bırakarak arkasına yaslandı.

"Son zamanlarda senin Derim'i çok daha fazla takdir ettiğini fark ediyorum. Artık ona karşı olan düşmanca tutumun sona mı erdi?"

Mehmet Aydar bu soruyu sorarken Süleyman'ın tepkilerini kaçırmak istemez gibi dikkatliydi. Süleyman birkaç saniye boyunca cevap vermedi. Düşünüyordu sanki. Bakışlarını masaya indirmiş, tabağının yanındaki masa örtüsünü, buruşmuş gibi parmak uçlarıyla düzeltiyordu. Nihayet bakışlarını kaldırarak kara gözleriyle dürüstçe masanın başında oturan adama baktı.

"Motivasyonunu yeniden gözden geçirdim diyelim," dedi. Bakışlarını bir an Mehmet Aydar'dan kaçırsa da bu yalnızca iki saniye sürdü. Başını kabullenmiş gibi ağır ağır sallarken düz tutmaya çalıştığı bir tonla devam etti. "O da babası tarafından parçalanmış bir çocuk. Selin üzerinde başlattığı tehdit ve Anka'yı alıkoymasını başta kabullenemedim. Özellikle Anka'yı kaybedebileceğimiz gerçeğiyle yüzleşmek kaldıramayacağım kadar ağırdı... Fakat Ozan'la tanıştığımdan beri her şeye farklı bir açıdan bakmam gerektiğini de kabullendim. Ozan ona öyle hayran ki! Onu kurtaranın Derim olduğunu bana anlatırken gözlerindeki hayranlığı görmeliydin."

Süleyman birkaç saniye süren sessizliğe büründüğünde yine dalgınca masaya bakıyordu. Bu dalgınlığına eş durgun bir ses tonuyla yeniden konuşmaya başladı.

"Bazen geceleri kabus görüyor... Yatağında inliyor... Gidip saçını okşuyorum sakinleşsin diye... Yaşadığı şeyleri kaldırabilmek bir insanoğlunun yapabileceği en zor şey. Onu kurtaran Derim oldu. Diğer adamlarına yaptığı gibi. Onu neden bu kadar çok sevdiklerini, nasıl bu kadar sadık olduklarını anlayabiliyorum. Biri elinden tutup seni cehennemden çıkarınca ona olan bağlılığın hiçbir zaman tükenmez."

Süleyman bakışlarını kaldırarak yeniden Mehmet Aydar'a baktı.

"Yardıma ihtiyacı varken kimse Derim'in elinden tutmadı. Babası olacak şeytanın ona yaptıklarını ve yaptırdıklarını düşününce içindeki nefreti anlayabiliyorum... Hangi baba on üç yaşındaki oğlunun eline silah verip onu katil yapar ki? Hem de onu maşa gibi kullanmak istediği için... Onu korumaya çalışan tek kişi annesiydi. Onun sonu da malum. Otopsi raporunu ben de gördüm."

Süleyman yüzünü buruşturdu. O raporda okudukları hâlâ kanını donduruyordu.

"Bir evladın, onu koruyan tek kişinin, annesinin o halini gördükten sonra kendine gelmesi çok zor. O empatiyi kurabiliyorum çünkü Ahmet abi ile Mahfer yenge öldürüldüğünde aynı ruh hali içindeydim. Anka'nın ortadan kaybolduğunu söylediğinizde de aynı duyguyu yeniden yaşadım. İnsan dünyayı yerinden oynatmak istiyor. İçindeki öfkeyi bir şekilde kusmak istiyor. Çünkü o öfkenin içinde patlayıp seni paramparça edeceğinden korkuyorsun... Derim, geçmişte bizim de zaman zaman düştüğümüz hataya düştü. Birileri tarafından kandırıldı ve yanlış bir adım attı. Orası onun da kabul ettiği bir gerçek. Ama bunu telafi etmek için gösterdiği çabayı da yabana atamam. O zaman asıl vicdansız ben olurum."

Süleyman'ın soluklanmak için ara verdiği esnada "Yıktığından çok daha fazla iyi şeyler inşa etti," dedi Mehmet Aydar dalgın bir tonla.

Süleyman onaylarcasına başını ağır ağır salladı. "O babası gibi değil," dedi nihayet kabullendiği gerçeği dürüstçe dile getirerek. "Sizin kardeşiniz gibi olmadığınızı nasıl biliyorsam, artık onu da biliyorum. Babası gibi değil."

Mehmet Aydar dostça bir tebessümle Süleyman'a baktığında adam devam etti.

"Aşil'e bir bakışı var..." dedi Süleyman inanmakta güçlük çekiyormuş gibi. "Hani böyle insanın gözünün içine bakarsınız ya, o incinmesin diye... Derim, Aşil'in göz bebeğinin içine bakıyor. Öyle üzerine titriyor."

"Oğlunu çok seviyor. Onu doğmadan önce bile seviyordu. Bugün yaptığı her şeyi onun uğruna kabul etmedi mi?"

Mehmet Aydar neden şaşırıyorsun ki der gibi bakıyordu şimdi Süleyman'a. Yüzündeki tebessüm asılı kalmış gibiydi. Süleyman yine başını salladı.

"İşte o yüzden o babası gibi değil diyorum." Bir an elini kusura bakmayın der gibi kaldırıp belirgin bir çekinceyle "Kardeş olduğunuzu kabul etmeyerek söylüyorum ki," dediğinde Mehmet Aydar'ın bakışları keskinleşerek başını salladı. Onun da bunu kabul etmediği çok açıktı; Akif'i hatırlayamadığı kadar çok uzun zaman önce kardeşlikten çıkarmıştı. "Aynı hücrede onunla bir yıl kaldığımdan bilerek söylüyorum bunu; Akif Sancar bu dünyanın görüp görebileceği en büyük şeytanlardan biriydi. Kimseyi umursadığı yoktu."

"O yalnızca kendini sevip, kendini umursadı."

"O yüzden tek başına kalıp, tek başına öldü!" diye karşılık verdi Süleyman nefret yüklü bir tonla.

"Hak etti!" dedi Mehmet Aydar en ufak tereddüt göstermeden. "Eden bulurmuş."

"O da ettiğini buldu."

İki adam arasında oluşan birkaç saniyelik suskunluğun ardından Mehmet Aydar temkinli bir tonla sordu.

"Derim'e gerçeği söylemeyeceksin o zaman?"

"Ne faydası var ki artık?" dedi Süleyman yorgun bir tonla. "Gerçeği bilse ne olacak? Hepsi dağılacaklar muhtemelen. Hadi Derim'i umursamasam ama Aşil var, Anka var, Alin var. Artık bir önemi kalmadı. Geçmiş çok uzakta artık."

"Konu senin için artık kapandı mı?"

Süleyman ağır ağır başını sallayarak onaylarken alçak sesle "Kapandı," dedi. Kendi kendine konuşur gibi devam etti. "İnsan baba olunca gerçekten farklı düşünüyormuş. Şimdi sorumluluğunu aldığım yaralı bir oğlum var. Baksan yirmi beş yaşında belki ama hâlâ beş yaşında bir çocuğun ruhu var onda. Hayata tutunmasına yardım etmeye çalışıyorum. Artık anlamsız gelen bir kini gütmek, kendi çocuğuma da zarar verecek ve baba olmanın böyle bir şey olduğunu anladım. Çocuğunu korumak için bazen kendini bile geri plana atmak zorundasın. Ozan'a örnek olmaya ve her şeyin doğrusunu göstermeye çalışırken bunu başkalarının hayatını yıkarak yapamam."

Çaresiz bakışlarını Mehmet Aydar'a dikti. "Üzerinden seneler geçmiş bir gerçeği ortaya döktüğümde kızların hayatları da altüst olacak. Kime ne faydası var ki artık? Geçmişe gömmek en iyisi."

"En doğru karar bu Süleyman," diye karşılık verdi Mehmet Aydar takdir dolu bir sesle. "Kızların annesini ve babasını Akif'in öldürttüğünü Derim öğrenirse bunu kaldıramazdı. Kızlarınsa nasıl tepki göstereceğini tahmin bile edemiyorum. Belki suçlarlar, belki suçlamazlar ama sonuçta çok riskli bir durum." Sıcak, samimi bir tonla devam etti. "Bu kararına çok sevindim. Değiştiremeyeceğimiz geçmişin bugünü parçalamasına izin vermemiz doğru olmazdı. Hepsi mutlu olmayı hak ediyor. Bırakalım en azından bundan sonraki hayatlarını huzurlu geçirsinler."

Süleyman kabullenerek başını salladı. "Hepsi de mutlu ve huzurlu olmayı hak ediyor. Bunu sağlamak da bizim görevimiz. Çok badire atlattılar, hiç değilse kalan ömürlerinde birlikte mutlu olsunlar."

Mehmet Aydar rahatlamış gibi derin bir soluk çekti. "Bu kadar sağduyulu davrandığın için teşekkür ederim Süleyman. Yine beni hayal kırıklığına uğratmadın. Sen her zaman vicdanlı bir adam oldun. Ahmet'ten sonra en güvendiğim dostum sensin, biliyorsun. Aldığın bu karar beni çok mutlu etti."

Süleyman mütevazi bir tavırla başını eğerek "Eyvallah," dedi.

Aldığı karar onda da derin bir iç rahatlığı yaratmıştı. Geçen son on ayda, Derim'le o kadar çok bir arada zaman geçirmişti ki gözlemlediği adamın geçmişte kafasında oluşturduğu resme hiç uymadığına birebir şahit olmuştu. Onunla ilgili birçok gerçekle yüzleşmişti. Bugün, geçmişte ilgisi olmayan bir felaketle onu ilişkilendirmek, hayatı boyunca yapacağı en büyük vicdansızlık olacaktı muhakkak. Susturduğu vicdanının sesini çok daha fazla geç olmadan duyabilmesini sağlayan Ozan'dı aslında. Ozan, onun gözüne örtülen öfke perdesini kaldırmış, Süleyman'ın sessizlik kararı almasını sağlamıştı.

Bu belki de Derim'in Ozan'ı kurtarmasına karşılık, Ozan'ın farkına bile varmadan Derim'e sunduğu bir teşekkürdü.

Sevdikleri insanları altüst edeceğinden emin oldukları acı gerçeği sonsuza kadar geçmişe gömmeye karar veren iki adam, üzerlerinden ağır bir yük kalkmış gibi hissediyorlardı.

Bu onlar için derin, rahatlatıcı bir nefes aldıkları an olsa da bir başkasının soluğunun kesildiği andı.

Aslında bu, her şeyin seyrini değiştiren an olmuştu...

***

Derim, Mehmet Aydar'ın eve geçtiğini öğrendiğinde birkaç gündür ne konuşabildiği ne de görebildiği adamla yüz yüze görüşebilmek için amcasının evine vardı; kapıyı Handan açmıştı. Son aylarda Derim'in bu eve yaptığı ziyaretler epey sıklaşmıştı ve genç adamı gördüğünde de şaşırmamıştı. Sadece gülümsemiş ve çenesiyle evin arkasında, Boğaz'a bakan salonu işaret ederek "Salondalar, yemek yiyorlardı. Açsan sana da tabak getireyim," demişti.

"Yok Handan abla, aç değilim."

"İçecek sıcak bir şey ister misin?"

Derim duraksayarak Handan'a bakmış "İçkiler salonda değil mi?" diye sorduğunda başını sallayan kadına "Ben hallederim. Sen hiç zahmet etme," demişti.

"İyi o zaman," diyen Handan üst kata çıkan merdivenlere yönelmeden önce "Ben yukarıda dizimi izleyeceğim. Bir şeye ihtiyacınız olunca sesleniverin," demişti.

Derim başını sallarken "Sen keyfine bak, birkaç saat sürer bizim konuşmamız," diye karşılık vermişti.

Handan üst kata çıkan merdivenlerin ilk basamağına ulaştığında, Derim geniş girişi geçerek arka tarafa uzanan koridoru arşınlamıştı. Salonun yarı açık kapısına ulaştığında duymuştu dikkatini çeken cümleyi:

"Derim'e gerçeği söylemeyeceksin o zaman?"

Derim adını duyduğunda merakla konuşmanın devamını dinlemişti ve sonrasını hatırlamıyordu. Hissettiği tek şeyler şunlardı: Yer ayaklarının altından kaymıştı ve o, dünyada taş taş üstünde bırakmayan şiddetli bir sarsıntının yarattığı deprem nedeniyle, tonlarca ağırlıkta bir çöküntünün altında kalmıştı.

Öyle şiddetli bir sarsıntıydı ki hissettiği bedenine hakim olamıyormuşçasına omzu bir an için koridorun duvarına çarptı. Eliyle duvardan destek alarak ayakta durmaya çalıştı fakat duvar adeta yerinde dalgalanıyormuş gibi tutunmayı bir türlü başaramadı ve yeniden sendeledi. "Aynı anda hem nasıl deprem olup hem de nasıl bir yanardağ patlamış olabilir?" diye düşünmesine neden olduğu bir yanma hissetti. Bedeni cayır cayır yanıyordu. Ancak bir yanardağdan

taşmış olacak ölçüde sıcak lavlar başından aşağıya dökülüyordu ve Derim bedenini saran derinin lime lime olduğunu hissediyordu.

Hissettiği acı çığlık atmasına neden olacak kadar güçlüydü ama nasıl becerdiği belirsiz, elinin tersini dişlerinin arasına bastırarak bu çığlığı sadece duyulmaz, boğuk bir iniltiye dönüştürdü. Önünü görmüyordu. Bedenini zorlanarak çevirdi ve duvara dayadığı sırtına yüklenerek ayakta durmaya çalıştı. Dizleri bir an için kırıldı ve aşağı çökmeye başladı. İki avucunu iki yanından duvara dayayarak bu kayışı durdurmaya çalıştı.

Buradan çıkmak istiyordu. Bu sarsılan evden çıkmak zorundaydı. Bedenini insanüstü bir güç harcayarak doğrultmaya çalıştı ve duvara tutuna tutuna geldiği yolu gerisin geriye, acı içinde kat etti. Ne zaman dış kapıya ulaştığını ne zaman temiz havaya kavuştuğunu ne zaman gecenin o ılık serinliğinin yüzüne vurduğunu hatırlamıyordu.

Jan'ın uyarılarını kale almadan, tek başına gelmeyi tercih ettiği için saliselik bir mutluluk hissetti. Şu an kimseyi görecek ve konuşacak gücü yoktu.

Tek istediği yalnız kalmak ve ölmekti.

Ölürse bu sarsıntılar da bedeninde hissettiği acılar da geçerdi, biliyordu. Sadece ölmek istiyordu. Çünkü mecbur kalarak içine çektiği her nefes kalbini çok daha fazla dağlıyordu.

Şu anki halinin nasıl göründüğünü bilemese de kendisini parça parça hissettiğinden adamların onu böyle parçalanmış halde görmemiş olduklarına sevindi. Öyle ya, onlara liderlik eden birini parçalanmış halde görürlerse ümitsizliğe kapılırlar diye düşündü ve tek başına geldiği için yeniden memnun hissetti. Umut, hayatta kalmak için tutunulan tek şeydi ve yanındakilerin kendisi gibi umutsuzluğa düşmesini asla istemezdi. Onun umutları tükenmişti, varsın diğerlerininki kalsındı.

Yalnızca saliselik hissedilen bir memnuniyetti bu. O saliseler çoktan unutularak geçmişe gömüldü. Her şey gibi...

Gömülemeyen asıl geçmiş yine hortlamış, önüne çıkmıştı; bunun dışındaki her şey ama her şey geçmişe gömülmüştü.

Umutları...

Hayalleri...

Dilekleri...

Duaları...

Onu hayatta tutan her şey geçmişe gömülmüştü. Devasa bir çukur açılmış, Derim'le birlikte tüm bu duygular da bu çukurun, dibi olmayan karanlık derinliğine yuvarlanmışlardı. Üzerini örten biri çıkarsa şanslıydı. O da tüm bu acılardan kurtulmuş olurdu.

Nasıl attığını bilemediği adımlarla bahçe kapısından çıktı ve yürümeye başladı. Arabaya binmek aklına bile gelmedi çünkü araba nasıl kullanılır onu bile hatırlamıyordu. Nereye yürüdüğünü bilemiyordu. Adımları onu nereye götürüyordu, onu da bilmiyordu. Sadece duramıyordu. Duramadığı için yürüyordu. Hangi sokakları geçti, nasıl geçti bilmiyordu. Kaç yokuş çıktı, kaç yokuş indi, onu da bilmiyordu. Sadece yürüyordu. Adımları nihayet Boğaz'ın önündeki caddeye ulaştığında bir an şaşırmış gibi karşısındaki karanlık denize baktı. İstemsiz adımları, Boğaz'ın kenarındaki kaldırıma geçmek üzere ileriye atıldı. Ani bir fren sesi, bağırışlar ve küfürler duydu belki ama onları da hatırlamıyordu. Sadece adımladı ve geniş kaldırıma ulaştı.

Bacağı bir şeye çarptığında başı yine iradesi dışında, istemsizce eğildi ve önündeki tahta bankı fark ettiğinde titreyen dizlerinin artık dayanamayacağını hissederek, zorlukla iki adım daha atıp çökercesine banka oturdu.

Başını kaldırıp karşıya, karanlık sulara baktı. Ayın şavkı suyun yüzeyinde oynaşıyordu. Baş döndürücü bir yakamoz vardı. Başka zaman olsa bu eşi benzeri görülmemiş manzaranın olağanüstü olduğunu düşünürdü ama şimdi değil. Şehrin ışıkları suya vursa da Derim bu ışıltıların da farkında değildi. Görebildiği tek şey karanlıktı.

Bu karanlık, görmeyi artık hiç arzu etmediği geleceğinin karanlığı mıydı yoksa gömüldüğü mezarın mı, onu da bilmiyordu. Karanlıktı işte.

Sadece karanlık...

3. Bölüm

Derim'in o akşam evden ayrıldığı saatten dakikalar sonra, Jan ve Alin, yatak odalarında bulunan oturma grubundaki geniş kanepede yan yana oturmuş, gözlerini kırpmadan önlerindeki sehpanın üzerinde, bir peçetenin üstüne koymuş oldukları minik beyaz cisme bakıyorlardı.

Ortaya çıkmış olan çok daha ciddi sorunlar nedeniyle bir aradayapmayı planladıkları şeyi gerçekleştirememişlerdi. Günlerden sonra ilk kez sakince geçirebilecekleri, uygun zamanı yakaladıklarında da artık normalden çok daha fazla gecikme yaşayan Alin'in durumunu netleştirebilmek için birlikte test yapmaya karar vermişlerdi. Bu anı birlikte yaşamak istiyorlardı. Alin'in almış olduğu birkaç testten birini kullanmışlar ve birkaç dakika önce büyük bir titizlikle testi yaparak, sonuç için gereken sürenin sabırsızlıkla dolmasını bekliyorlardı.

Önce soluk renkli bir kırmızı çizgi ortaya çıktı ve hemen ardından yavaş yavaş ikinci çizgi görünerek daha belirgin bir kırmızı çizgi meydana geldi. İkisi de bedenlerini öne eğmiş, gözlerini bile kırpmadan önlerindeki çift kırmızı çizgili hamilelik testine bakıyordu.

Jan gözlerini önündeki kitten ayırmadan "Bu ne demek?" diye fısıldarcasına sordu.

Alin tıpkı onun gibi fısıldarcasına "Kullanma kılavuzunda yazdığına göre sen baba oluyorsun, ben de anne oluyorum demek," dedi şaşkınca.

İkisi hızla yüzlerini birbirine çevirdiler. İri iri açılmış gözlerle, şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

Jan inanmaya korkar gibi "Yaptık mı? Oldu mu yani?" diye sordu.

"Başardık gibi görünüyor," dedi Alin kendine hakim olamadığı bir gülümsemeyle.

İkisi de yeniden kite baktılar ve tekrar yüzlerini birbirlerine çevirdiler. Kendilerini ne kadar bu fikre alıştırmış olsalar da hâlâ buna inanamıyor gibiydiler. Jan nihayet kollarını ansızın Alin'in etrafına sardı ve coşku dolu bir sesle "Ben baba oluyorum!" dedi sevinçle.

"Artık hiçbir yere kaçamayacaksın!" dedi Alin aynı coşkun tonla.

Jan sıkıca sarıldığı kadınla birlikte kanepenin üzerine yatarken sevgi dolu bir sesle karşılık verdi. "Senden kaçmak isteyen kim? Ben her zaman sana dönerim."

Alin kollarını kaldırarak Jan'ın boynuna sarıldı ve her zamanki haylaz tavrıyla "Ben yine de işimi garantiye alayım dedim ve başardım!" dedi. Parıldayan gözlerini adamın en az kendisininki kadar neşeyle parlayan kara gözlerine dikmişti.

Jan'ın dudakları tutkuyla Alin'in dudaklarına kapandı. İlk başta ateşli başlayan öpüşme çeyrek dakika sonra daha sevecen, çok daha şefkatli bir temasa dönüştü. Jan başını güçlükle geriye çekti ve aşk dolu gözlerle genç kadına baktı.

"Teşekkür ederim," dedi minnet dolu bir tonla. "Beni öyle mutlu ettin ki bêbê. Gerçekten bu mutluluğun tarifi yokmuş," diye fısıldadı. Kara gözleri, Alin'in aklını başından alacak bir ifadeyle parlıyordu. "Baba oluyorum düşünsene. Baba..."

Gözlerini yumarak bu kelimenin tadını özümser gibi alçak sesle yeniden tekrarladı. "Baba."

Alin sanki bu dünyanın en absürt şeyiymiş gibi, aklı almıyormuşçasına "Bana da anne diyecek!" dedi. "Anne olacağım hiç aklıma gelmezdi."

Aniden üzerindeki Jan'ı iterek telaşla doğrulmaya çalıştı. "Gece'ye müjdeyi vermem lazım!"

"Derim döndüğünde beraber verseydik?" dedi Jan gülerek.

"Akhan geldiğinde kutlama yaparız. Benim önce Gece'ye söylemem lazım."

Alin ayağa kalktığında bakışları yeniden sehpanın üzerine çevrildi ve yüzündeki gülümsemeyi silemediği belli eder bir edayla sırıtarak "Anne oluyorum ya," dedi. Seken adımları odanın kapısına yöneldi. Aniden duraksayarak bedenini yan çevirip Jan'a baktı. Gözleri haince parlıyordu şimdi. Tehditkar bir edayla işaret parmağını salladı.

"Yandın, Jan Efendi! Her şeye aş eren, hamile bir kadın olacağım."

Jan sırıtarak ona bakarken bu tehdide aldırıyor görünmüyordu. Bir gözünü kırparak, Alin'in karşı konulmaz çekicilikte bulduğu o çarpık gülümsemesiyle "Elinden geleni ardına koyma bêbê. Beni korkutamazsın," diye karşılık verdi. Kendinden tam olarak emin görünüyordu. Adeta hayatı boyunca buna hazırlanmış gibi.

Alin şen kahkahalarından birini atarak neşeli adımlarla kapıdan çıktı. İçi içine sığmıyordu.

***

Anka uyuyakaldığı Aşil'in yanında aniden sıçrayarak uyandığında sersemlemiş halde etrafına baktı. Kendine gelmek ister gibi yüzüne düşen saçlarını geriye itti ve yatağın içinde doğrularak birkaç dakika sessizce oturdu. Onu neyin uyandırdığını bilemiyordu ama sanki biri dürtmüş gibi hissetmişti. Oysa odada sessiz, derin soluklarla uyuyan Aşil ve ayak uçlarında birbirlerine sokulmuş aynı derin soluklarla uyuyan iki köpek dışında kimse yoktu.

Aşil'in çarşafının açıldığını fark ettiğinde belki de yine yatağın içinde hareket eden minik bedenin onu uyandırdığını düşünerek, şefkatle gülümseyip çarşafın ucunu çekerek yeniden üzerini örttü. Gerçi yazın ortasında hava çok sıcaktı ama yine de ince çarşafı çocuğun sırtına sıkıştırmadan edemedi.

Bakışları komodinin üzerindeki saate kayınca gece yarısına yaklaştığını fark etti. Kaşlarını çatarak yataktan çıktı. Terrier olan Muka'nın gövdesine başını yaslamış olan Çuha uykulu bir edayla başını kaldırıp ona bakarken odanın kapısına ilerledi. Onun uykusuna döneceğinden emin olarak sessizce kapıyı arkasından kapattı.

Derim birkaç saat evvel amcasıyla görüşmek için evden çıkmıştı ama hâlâ dönmediği açıktı. Dönse mutlaka gelip yanlarına kıvrılacağını düşünürken yüzünde oluşan tebessüme engel olamadı.

Koridorda merdivenlere doğru ilerlerken neden olduğunu bilmediği bir çarpıntıyla elini kalbinin üzerine bastırıp bir an duraksadı ve birkaç derin soluk alarak çarpıntının geçmesini bekledi. Burnundan ağır ağır aldığı birkaç soluğu ağzından dışarıya saldı. Biraz sakinleştiğine kanaat getirdiğinde yine basamaklara yöneldi.

Çabucak basamakları inerek havuza bakan küçük salona ilerledi. İki saat evvel Alin'in ona verdiği müjdeyle iki kardeş dakikalarca birbirlerine sarılı halde kalmışlardı. Anka, Alin'in de bu mutluluğu yaşayacağını düşündükçe içi sevinçle dolmuştu. Tıpkı Aşil hayatlarına girdiği zaman Süleyman'ın da dediği gibi çoğalıyorlardı. Ailenin gittikçe büyüyor oluşu Anka'yı güçlü hissettiriyordu.

Anka ve Alin'in sevinç gösterisi, müjdeyi vermek için Selin ve Avcı'yı aramalarıyla son bulmuştu. Kahkahalar eşliğinde geçen görüntülü konferans ancak onların aklından geçecek bir çözümdü. Mutlu haberi aynı anda paylaşmak istemişlerdi. Selin'in çığlıkları, Avcı'nın Birim'de kaçtığı küçük bir odada tek başına gösterdiği sevinç dolu tepkilere eşlik etmişti. Daha büyük bir kutlama için sözleşerek ekranı kapatmışlardı.

Haberi diğer herkesle paylaşmadan önce Derim'in eve dönmesini beklemeye karar vermişlerdi. Bunu önce kendi aralarında kutlamak ve sonra diğerleriyle paylaşmak ortak istekleriydi.

Anka aileye katılacak yeni bebek heyecanını oğlunun yanında kalarak sindirmek istemişti. Uyuyan Aşil'in saçlarını okşarken onun bu habere nasıl tepki vereceğini de çok merak ediyordu. Yeniden abi olacağı için mutlu olacaktı mutlaka. Anka, Aşil'in gelecekte kesinlikle yalnız kalmayacağını bilse de yine de kendi kanından olanların da etrafında çoğalmasını arzu ediyordu. İlk adım atılmıştı. Kuzen demek kardeş demekti. En azından Alin ve kendisi gibi ikizlerin çocuklarının kuzen tanımlamasından çok daha farklı olacağını düşünüyordu. Ya da Alin'le ikisi birbirlerine çok yakın oldukları için böyle hissediyordu. Henüz karar verememişti çünkü onların hiç kuzeni olmamıştı. Tek çocuk olan anne ve babalarının kimsesizliği, onların kuzen sahibi olmalarına olanak vermemişti. Avcı ve Selin ise kardeşti. Kuzen nasıl olurdu, bilemiyordu.

Alin ve Jan, son günlerdeki koşturmadan uzaklaşıp güzel haberi sindirmeye çalışarak sakin bir akşam geçirmek istediklerine karar vermiş, film izleyeceklerini söylemişlerdi. Sıradan bir an geçirmek istemelerini Anka anlayabiliyordu. Hepsi de son zamanların stres ve yoğunluğundan az da olsa uzaklaşma ihtiyacı hissediyordu.

Salona girdiğinde Alin, Jan'ın göğsüne yaslanmış haldeydi; ikisi de ekrana bakıyordu. Önlerinde duran boş kaseden, patlattıkları mısırları bitirmiş oldukları anlaşılıyordu.

"Derim hâlâ dönmedi mi?"

İkisi de başlarını Anka'ya doğru çevirdiler.

Jan kumandaya uzanarak neredeyse sonuna geldikleri filmi dur. durdu. "Dönmedi. Birkaç gündür hiç konuşamadılar ya, uzamış sohbet."

Anka düşünceli bir edayla başını salladı. Elini kusura bakmayın de gibi kaldırarak "Siz filminize devam edin haydi," diyerek geri dönd.

Yatak odasında bıraktığı telefonunu almak üzere tekrar yukarı çıktı. Komodinin üzerinde duran telefona uzanarak ekrana bak. Herhangi bir mesaj ya da bildirim yoktu. Saat yine dikkatini çek. 00:57. Derim'in şimdiye kadar geleceğine emindi. Gelmese bile gec. keceğine dair mutlaka bir mesaj atacağını düşündü. Eli otomatik ola rak hareket ederek sohbet uygulamasını açtı ve çabucak Derim'e me saj yazdı.

"Çok mu geç geleceksin?"

Birkaç dakika beklediyse de mesajın gittiğine dair hiçbir işaret gö meyince kaşlarını çattı. Derim onun attığı mesajları ne olursa olsu mutlaka hemen cevaplardı. Telefonun cebinde ya da ondan uzakt bir yerde olduğunu düşünerek çaldırmaya karar verdi ve hemen De rim'in numarasını tuşladı.

Anka'yı bu kadar tedirgin eden ilk şey, çok uzun zaman sonra his settiği endişeli kalp çarpıntısı, ikinci şeyse Derim'in telefonunun ka palı olduğunu söyleyen otomatik mesajdı.

Tedirgin adımları yeniden odanın kapısına yöneldi ve aşağı kat inerken sürekli elindeki telefonun ekranına bakmadan edemedi. Gönderdiği mesaj hâlâ ulaşmamıştı ki Derim'in telefonu çok nadir kapalı olurdu. Uçakta bile telefon kullanan adamın o aleti kendisinin kapatmadığı belliydi.

Yeniden Jan ve Alin'in olduğu küçük salona girdiğinde ikisinin de toparlandığını gördü. Film bitmişti ve ikisi de önlerindeki sehpanın üzerindeki boş kase ve bardakları topluyordu. Jan'ın kapıdaki hare ket dikkatini çekince başını kaldırarak sorarcasına Anka'ya bakt ğında genç kadın kaşlarını çatarak tereddütlü bir ifadeyle "Telefon kapalı," dedi.

Jan doğrulurken kaşlarını düşünceli bir tavırla çatmadan edemedi. "Benim telefona bakayım, bir mesaj ya da arama var mı? Belki şar

bitmiştir. Bitmesine yakın genelde endişelenmemiz için mesaj atarak haber verir."

Anka başını sallarken bir an gözlerini kısıp "Mehmet amcayı arayıp soream?" diye önerircesine sordu.

"İstersen ara, ben de şunları mutfağa bırakıp telefonumu alayım."

"Ben bunları mutfağa götürürüm," diyen Alin araya girdi. "Hadi sen git, telefonunu al."

Sonraki dakikada Alin elindekilerle mutfağa giderken Jan çalışma odasındaki telefonunu almak üzere yukarıya yöneldi. Jan, acil bir durumda Marcel ya da Baho'ya da ulaşıldığını bildiğinden telefonu yanına alma gereği duymamıştı.

Anka, Alin'in yanında adımlarken çaldırdığı telefonun açılmasını bekliyordu. Üçüncü çalışta Mehmet Aydar'ın sesini duydu.

"Hayırdır Anka bu saatte? Her şey yolunda mı?"

"Yolunda Mehmet amca, sorun yok. Sadece Derim'in ne zaman geleceğini soracaktım. Şarjı bitmiş sanırım, telefonu kapalıydı o yüzden senden aradım."

Karşı tarafta bir duraksama olduğunda Anka'nın adımları da istemsizce durdu. Bu sinir bozucu, iki saniyelik duraksamanın ardından Mehmet Aydar'ın şaşkınlığa bürünmüş sesi duyuldu.

"Derim burada değil ki."

"Ne zaman çıktı?"

"Hiç gelmedi ki?"

Anka bir an nefesinin kesildiğini hissederek boştaki elini boğazına uzattı.

"Üç saat evvel sana gelmek üzere evden çıktı Mehmet amca," dedi Anka zorlukla konuşarak.

Mehmet Aydar ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. "Ben Süleyman'la birlikteydim. O da şimdi çıkıyordu fakat Derim hiç gelmedi."

"Nasıl gelmedi? Sana gelmek için evden çıktı!" diyen Anka'nın sesi kontrol edemediği bir sabırsızlıkla yüksek çıkmıştı.

Yanındaki Alin'in de gerildiğini ona sorarcasına bakan gözlerinden anlıyordu. Ciddi bakışları kırpılmadan Anka'yı izliyordu.

"Ben bir soruşturayım, sana haber vereceğim."

Mehmet Aydar'ın sözlerini ikiletmedi Anka. "Bir şey bulursan haber ver. Ben de bu taraftakilere soracağım."

Anka telefonu sertçe kapatarak bir an ne yapacağını bilemiyormuş gibi kalakaldığı esnada Alin "Ne oldu? Gitmemiş mi oraya?" diye sordu, gergin bir sesle.

Anka başını dalgınca iki yana salladı. Alin "Dur şunları hemen mutfağa bırakıp geliyorum. Endişelenme. Jan bulur şimdi onu," dedi sakin çıkmasına çalıştığı bir sesle.

Anka kendi kendine konuşuyormuş gibi "Yapmaz ki böyle bir şey," dedi. "Telefonunu hiç kapatmaz ki... Nasıl gitmemiş olabilir amcasına? Üç saattir ortada yok. Birisi bir şey mi yaptı acaba? Scott!"

"Hemen panik yapma. Scott bir bok yapamaz. Adam İstanbul'a girmiş olsa haberi bize çoktan gelirdi."

"Kendi gelecek değil herhalde!"

"Hemen en kötüyü düşünme. Azıcık bekle. Jan bulur şimdi."

Alin acele adımlarla mutfağa ilerleyerek atar gibi elindekileri tezgaha bırakıp geri döndü ve yine aceleci adımlarla evin girişine yöneldi. Anka çoktan hareketlenerek gözden kaybolmuştu. Alin ona yetiştiğinde merdivenlerin dibinde başını kaldırmış aşağıya inen Jan'a bakıyordu.

Jan'ın yüzü altüst olmuş haldeydi. Fakat kulağına dayadığı telefonda konuşarak aşağı inerken sesi bir o kadar da kızgındı. Anka onun Lee ile görüştüğünü anlayacak kadar kelimeleri yakalayabildi.

"Hemen bul onu! Sinyal en son nerede kesilmiş tespit et! Bul!"

Jan, girişe ulaştığında Anka sorarcasına ona bakıyordu. Alin de ondan farksızdı. Sabırsız bir merakla "Eee?" diye atıldı Alin.

"Neredeymiş?" diye sordu Anka.

Jan elindeki telefonu yarı tedirginlik yarı sinirle parmaklarının arasında çeviriyordu. Ne diyeceğini bilemez gibiydi.

"Jan?" diye Anka sesini yükselttiğinde, bakışlarını isteksizce ona çevirdi.

"Nerede?" diye bağırdı Anka.

"Bilmiyorum."

"Ne demek bilmiyorum be!"

"Bilmiyorum... Gerçekten bilmiyorum... Lee'den yerini tespit etmesini istedim."

"Bu ne demek? Biri bir şey mi yaptı?"

Jan başını olumsuzca iki yana sallarken Anka tehdit eder gibi ona doğru bir adım attı.

"Derim nerede o zaman?"

Jan ne cevap vereceğini bilemiyordu. Neler olduğunu kendisi de anlayamadığı için ne demesi gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Sadece korku hissediyordu. Telefonunu eline aldığı anda ekranda gördüğü tek satırlık mesaj, onu hayatta hiçbir şeyin korkutmadığı kadar çok korkutmuştu.

"Onlara iyi bak, artık hepsi sana emanetler."

Bunun ne anlama geldiğini bile bilemiyordu. Anka'ya bu mesajdan söz edip etmemesi konusunda bile emin olamıyordu. Jan ne diyeceğini bilemez halde Anka'ya bakmaya devam ederken, Anka'nın elindeki telefon çalmaya başladı.

Genç kadın çabucak elini kaldırıp ekranda Mehmet Aydar'ın adını gördüğünde hızla telefonu açıp kulağına dayadı.

"Haber var mı?"

Önce karşı taraftan birkaç saniye ses gelmedi fakat adam zorlukla konuştuğu belli bir tonla nihayet karşılık verdi.

"Handan'la konuştum, yukarıda uyuyakalmış. Derim buraya gelmiş. Arabası hâlâ burada. Ama ben görmedim geldiğini."

"Ne demek bu?" diye sordu Anka karmakarışık bir yüzle.

"Arabası bahçede duruyor. Kendisi yok. Arabayı da almamış."

"Ne demek bu Mehmet amca? Sen söylediklerini mantıklı buluyor musun?"

"Buraya gelmiş," dedi Mehmet Aydar sonunda sesini biraz yükselterek. Anka başka zaman olsa bu sesin adama ait olduğunu düşünmezdi, çünkü onun hiçbir zaman böyle tutuk ve ne diyeceğini bilemez gibi kaldığı bir an olamayacağını düşünürdü fakat o an dikkati o kadar dağınıktı ki bunu henüz fark etmemişti. "Gelmiş," diye tekrar etti. "Ama neden fikrini değiştirip görünmeden gitti anlam veremiyorum." Anka'nın anlamaması için sesindeki korkuyu tüm gücüyle

bastırmaya çalışıyordu. "Şu an nerede olduğunu bilmiyorum ama öğ-
reneceğim."

Son cümleyi güvence vermek ister gibi her zamanki tok sesiyle çı-
karsa da o an telefonda olduğu için şükrediyordu. Kendini toparla-
yamadan Anka ya da Alin'le karşı karşıya gelmeyi göze alabileceğini
sanmıyordu.

"Avcı'yı arıyorum Mehmet amca!" dedi Anka sert bir sesle. "Ne de-
mek oraya gelmiş ama sana görünmeden geri dönmüş? Hem de ara-
basını almadan! Ya başına bir şey geldiyse? Ya birileri alıp götür-
düyse?"

Anka, adamın karşılık vermesine fırsat vermeden telefonu kapata-
rak Avcı'nın numarasını çevirmeye koyuldu. Aynı anda Jan'a tali-
matları sıralamaya başlamıştı.

"Lee'ye sor, Derim'in telefonuna son gelen çağrılar ve mesajları
kontrol etsin. Mehmet amcaya gitmiş ama görüşmemişler. Onu gör-
meden aniden geri dönmüş. Arabasını almamış. Ya biri o anda ara-
dıysa ve dışarı çıktıysa? Ya birileri alıp götürdüyse?"

Jan boş bakışlarla Anka'ya bakarken, onun yüzüne bakmayan genç
kadın bunu fark etmeden arkasını dönerek seri adımlarla büyük sa-
lona doğru ilerlemeye başladı. Bir yandan Avcı'yla konuşuyordu.

"Jan, neler oluyor?" diye soran Alin'in sesi soğukkanlı çıksa da şüp-
heyle adama bakıyordu. Jan karmakarışık bakışlarını çevirdiğinde
Alin gözlerini kısarak ona baktı.

"Sen bir şey biliyorsun! Akhan'ı kimse alıp götürmedi? En azından
Mehmet amcanın kapısının önünden götüremeyecekleri bir gerçek.
Sokakta yirmi dört saat görevli siviller var!"

Jan başını iki yana salladı. Öylesi donuktu ki tavırları, Alin adamın
aslında şok yaşadığını ve henüz tam olarak hiçbir şeyi idrak edeme-
diğini düşündü. Ancak bu hali Jan'a yakıştıramadı da. Jan'ın her-
hangi bir şeyden dolayı şok yaşayacağını ve böylesi tutukluk hissede-
ceğini hiç düşünmemişti.

"Bilmiyorum," dedi adam alçak sesle. "Hiçbir şey anlamıyorum."

"Ne demek anlamıyorum ya?" diye sordu Alin çıkışırcasına. "Şu ha-
linin farkında mısın? Ortada yok diyoruz, sen donuk donuk bana ba-
kıyorsun. Adamı alıp götürdüler mi? Başına bir şey mi geldi? Senin
şu anda onu bulmak için ortalığı ayağa kaldırman gerekiyordu."

Jan elindeki telefonun ekranını açarak Alin'in yüzüne tuttu.

"Bunun ne demek olduğunu anlamıyorum ki. Bir başkası tarafından götürülmediğini biliyorum! Çünkü o zaman bana göndereceği mesaj bu olmazdı. Üstelik mesaj on beş dakika önce atılmış."

Jan'ın hiddetli bir tonla yaptığı açıklama çalan telefonun sesiyle son buldu. Jan ekranı çabucak kendisine çevirirken Alin arayanın Lee olduğunu görebilmişti.

"Söyle!" dedi Jan sert bir sesle.

Alin birkaç dakika süren konuşmayı dinledi fakat hiçbir şey anlamadı çünkü sadece karşı tarafı dinleyen Jan'dan ses çıkmıyordu. Jan telefonu kapattığında boştaki elini huzursuzca saçlarından geçirdi ve sesli bir soluğu dudaklarından bırakırken gözlerini tavana kaldırdı.

"Ne dedi?" diye sordu Alin huzursuz bir merakla.

"Sinyal en son Yeniköy sahilde son bulmuş. Bana mesaj gönderildikten bir dakika sonra."

Alin karmakarışık bir yüzle baktı adama. Söylenenleri anlamlandıramıyordu. Anka'nın onlara doğru geldiğini fark ettiğinde bakışlarını kardeşine çevirdi.

"Avcı sokaktakilerle irtibata geçecek. Bir bilgi alırsa dönüş yapacak. Lee aradı mı?"

Anka'nın gergin bir tonla sorduğu soruyu Alin cevapladı. Jan gösterdiği mesajdan söz etmeyişini fark ettiğinde onun da en az kendisi kadar kararsız olduğunu düşündü. Alin, Lee'nin ilettiklerini kardeşine aktardığında Anka boş boş ona baktı.

Gözlerine oturan bu boşluğun çok uzun süre oradan ayrılmayacağını ve Derim'in yokluğunun nedenini günlerce çözümleyemeyeceğini henüz bilmiyordu.

***

Tam üç gün geçmişti ve Derim'den hâlâ tek bir iz yoktu.

Derim'in ortadan kaybolduğu gece Anka sabaha kadar uyuyamamıştı ve o geceden beri de günde en fazla iki üç saatlik uykularla ayakta kalmaya çalışıyordu. Uyuyamıyordu. Aramadığı, görüşmediği kimse kalmamıştı. Diğerlerinin de aynısını yaptığını biliyordu.

Jan ve Avcı kendi taraflarında sürekli bir arayış içindelerdi ancak henüz kimse elle tutulur bir bilgiye ulaşamamıştı. Jan'ın arayışı Avcı'dan daha zor koşullarda gerçekleşiyordu. Derim'in ortadan kayboluşunu gizli tutmaya çalıştığı için temkinliydi ve agresif hareket edemiyordu. Konsey'den herhangi birinin gerçekleştireceği aramaları, nasıl yöneteceğine karar vermeye çalışırken ağzından çıkacak her kelimeye dikkat etmek ve Derim'in yokluğunu fark ettirmemek zorundaydı. Neyse ki çıkan kaos nedeniyle birkaç hafta hiçbirisi Derim'le irtibata geçmeyeceğinden emindi. Onların da içine gömüldükleri ve çözmeye çalıştıkları sorunları vardı şimdi. Sonrasını bu şekilde kontrol altına almaya çalışacaktı.

Durumu bilenler yalnızca ekip liderleri, Ozan ve Lee idi. Jan bu bilgiyi olabildiğince dar bir çember içinde tutmaya karar vermişti. Adamların morallerinin bozulmasını istemiyordu ve sessiz hareket etmek zorundaydı. Ozan'ın en iyi iz sürücü olduğunu bildiğinden durumu ondan saklamamıştı fakat genç adam da hep eli boş dönmüştü. O ana kadar ellerine geçen hiçbir şey olmamıştı.

O da Anka gibi çıldırmak üzereydi.

Anka ve Jan'dan çok daha vahim halde olan Mehmet Aydar da Avcı'yı sürekli sıkıştırıyor, en ufak bir bilgi kırıntısına ulaşmaya çalışıyordu. Derim'in neden ortadan kaybolmuş olduğunu belki de tek bilen o ve Süleyman'dı. Kimsenin Derim'i almadığına ya da başına bir silah dayamadığına emindiler. Mehmet Aydar'ın tek korkusu o silahın Derim'in kendisi tarafından başına dayanmış olduğuydu.

Mehmet Aydar hâlâ Ankara'ya dönmemişti. Dönemiyordu. Telefonu hiç susmuyor, yaşanan karmaşa yüzünden sürekli birileri arıyordu ve o baştan savma denecek karşılıklarla bu aramalardan kurtulmaya çalışıyordu. Önceliği tamamen değişmişti. Derim'in nasıl olduğunu bilmeden herhangi bir şey yapmak içinden gelmiyordu.

O gece Süleyman'la birlikte sabaha kadar uyumamışlardı. Aramadıkları kimse kalmamıştı. Süleyman, Birim'e giderek tüm MOBESE kameralarını gözden geçirmişti. Derim'in bir hayalet gibi evden çıktığını görmüş ve birkaç sokak takip edebilmişti fakat sonrası yoktu. Kameraların olmadığı bir yerden sonra kaybetmişti onu. Evin sokağında güvenlik için bekleyen polislerin takip etmek akıllarına bile gelmemişti doğal olarak.

Ozan'ın da aradığını biliyordu fakat henüz hiçbir şeyden haberi olmayan Ozan, Süleyman'ı sorgulamayı akıl edememişti. Henüz...

Mehmet Aydar vicdan azabıyla kıvranıyordu. Derim'in altüst olmaması için gizlemeye karar verdikleri sır, hiç ummadıkları bir şekilde ortaya çıkmıştı. Handan'la konuşup Derim'in geldiği saati öğrendiğinde konuşmaları duyduğundan emin olmuştu. Geleceğini bilse çok daha dikkatli olur, böyle bir konuyu en azından belki o akşam konuşmazlardı. Fakat son haftalarda Derim'le sık sık evinde görüştükleri için yeğeninin davet beklemesi de gerekmiyordu tabii. Amcasının evine geliyordu nihayetinde.

Mehmet Aydar ölçülemez şekilde üzgündü. Kendi kanından gelen adamın ölüm emrini verdiğinde bile üzülmemişti. Hatta o emri verirken kalbi sızlamamıştı bile. Hayatı boyunca yaşadığı en büyük üzüntü Ahmet ve Mahfer'in ölüm haberini aldığı andı ve şu anki üzüntüsü ancak o haberinkiyle eş değerde olabilirdi. Öylesi iç yakıcı bir histi bu.

Anka'nın günlerdir hem Aşil'i oyalamaya çalışarak sakinleştirmesini hem de akla gelecek herkesi arayarak bir habere ulaşma çabalarını duyuyordu. Günlerdir tabiri caizse kızlardan kaçıyordu. Daha evvel Derim'e ulaşabileceklerini düşünerek uzakta kalmayı tercih ediyordu. Henüz onlarla yüz yüze gelecek cesareti bulamamıştı ve halihazırda yaşanan kaos durumu da ona bahane imkanı sunuyordu; fakat bunu daha fazla uzatamayacağını da biliyordu. O da tıpkı Anka gibi günlerdir doğru dürüst uyumamıştı. Handan'ın huzursuzluğunu fark ettiğini de biliyordu. Kadın öylesine dikkatle izliyordu ki onu, Derim'in yokluğunun altında başka nedenlerin olduğunu hissetmiş olmalıydı. En azından Mehmet Aydar'ın huzursuz, gergin ve uykusuz geçirdiği günlerden bunu anlamış olmalıydı. Ama henüz doğrudan soramamıştı da. Belki de Mehmet Aydar'ın gerginliğinden çekindiği için sormaya cesaret edemiyordu.

Öte yandan Anka daha önce hiç hissetmediği kadar gergindi. Aşil'in babasını soran ısrarlı sorularını elinden geldiğince makul açıklamalarla geçiştirmeye çalışıyordu. Günler geçtikçe Aşil'in huysuzluğu artıyor, aynı ölçüde Anka'nın gerginliği de yükseliyordu. Herhangi bir bilgiye ulaşamamış olmalarına inanmak istemiyordu. Derim sanki yer yarılmış, içine girmişti. Ellerindeki imkanlarla –ki

kendi ve Derim'in ekibinin tarafı düşünülürse– ortadan kaybolan birinin bulunamamasına inanmak istemiyordu. Hem de Derim gibi birinin kaybolmasına... Sıradan biri değildi o.

Birileri almış olsa şimdiye kadar mutlaka duymuş olmaları gerekiyordu. Öldürmüş olsalar dahi bunun bir şekilde ortaya çıkmış olması gerekiyordu. CIA'nin birçok suçluyu derdest ederek bilinmeyen yerlerde sorguya aldıklarını biliyorlardı fakat Jan'ın, irtibatta oldukları istihbarat örgütlerindeki casuslarından bilgi aldığını da biliyordu. Gizli ya da açıktan Derim'i kimse almamıştı.

Anka, Derim'in telefonundan en son sinyalin geldiği yer olan Yeniköy Sahili'ni, Avcı'nın adım adım aramasını istemişti. Günler geçtikçe içindeki bilinmezlik gerginliğini katbekat artırıyor, siniri gün geçtikçe katlanıyordu. Avcı'nın Yeniköy Sahili'nde tek bir ipucuna rastlamadıklarını söylemek için aradığı telefona "O zaman dalgıçları o siktiğim Boğaz'a sok ve o telefonu bul! Emin olmak istiyorum, anladın mı? Telefon atıldı mı? Birileri onu ele geçirip kapattı mı? Bilmek istiyorum!" diye bağırmıştı.

Kontrolünü kaybetmek üzereydi. Hatta bir süreliğine kaybettiği de söylenebilirdi.

Altıncı gün, Aşil'in uzun süre sürdürdüğü mızmızlığa katlanmaya çalışarak onu hazırlamış ve okula göndermişti.

İlk günler ona yapılan açıklamalarla daha makul olmaya çalışan Aşil, son iki gündür zıvanadan çıkmış görünüyordu. Onu artık hiçbir şey oyalayamıyordu. Muka ve Çuha'yı bile gözü görmüyordu. Babasının iş için uzakta olduğunu kabullenmeye çalışsa da en azından sesini duymak istiyordu ve babasıyla telefonda konuşmak için ısrar ediyordu. Haklıydı elbette. Derim uzağa da gitse mutlaka Aşil'le günde birkaç kez telefonda konuşurdu ve buna alışkın olan çocuk, altı gündür süren kopukluğa artık anlam veremiyordu. Bir önceki gece annesinin telefonunu gizlice alarak babasını aramıştı fakat kapalı olan telefon onu derin bir hayal kırıklığına uğratmıştı.

Aşil'in Anka'ya yaptığı baskıların benzeri Jan üzerinde de devam ediyordu. Derim'le konuşmak istiyordu ve çocuk bazen yalvarma denecek bir ricayla babasıyla konuşmak istediğini söylemeye devam ediyordu. Aşil huysuzluğunu öne çıkararak belli etmemeye çalışsa da belki de içlerinde en fazla paniği yaşayan kişiydi. Senelerce görmediği

babasıyla geçirdiği on ay, onu babasına bağımlı yapmıştı ve şimdiki bu sessiz yokluk, yine onu geçmişe döndürmüş gibiydi. Ne kadar süreceği belirsiz bir hasret yeniden başlamıştı. Bu katlanamayacağı kadar ağır bir darbeydi onun için.

Anka'nın hissettiği gerginlik Aşil'in baskısıyla yükselmiş ve o sabahın sonraki dakikalarında zirveye ulaşmıştı. Aşil'i okula gönderdikten sonra duşa girmiş ve uzun süre suyun altında kalmıştı.

Dakikalar sonra bornozuyla banyodan çıktığında yüzü bembeyazdı. İçinde bulunduğu yeni durumun idraki belki de suratına atılacak en sert tokattan bile daha sarsıcıydı.

Boş gözlerle, artık boş görünen yatak odasına bakmış Derim'in yokluğunu hissettirir gibi odanın da artık ruhsuz olduğunu düşünmüştü. Bu odada saatler geçirmişlerdi. Saatlerce sevişmiş, saatlerce sohbet etmiş, burayı onların sır yuvası haline getirmişlerdi.

Derim'in en derinlerinde sakladıklarını Anka bu odada öğrenmişti. Ona ağır gelen hezimetlerini, çocukluğunun acılarını, yaşadığı utançları, geçmişinin karanlığını, tüm açık yürekliliğiyle kendisini ona sunan adamın gerçek yüzünü Anka bu odada öğrenmişti. Bu odanın dışında kalan herkesin eğilip bükülmeyen bir adam olduğunu düşündükleri Derim'in ne derece nahif, ne derece kırılgan, ne derece derin bir adam olduğunu Anka bu odada öğrenmişti. Öğrendikleriyle daha da çok sevmişti onu. Cennetin kapısından bakan cehennem çocuğunu çok sevmişti...

Odayı ne zaman dağıtmaya başladığını hatırlamıyordu. İçinde yükselen yenilmişlik duygusu öylesine kontrol edilemez hale gelmişti ki bir kez daha tek başına bırakıldığını kabullenmek istemiyordu. Eline geçen her şeyi odanın içine saçmaya başladığında dudaklarından çıkan isyan çığlığının da farkında değildi. Kaç dakika sonra Alin'in panik halde odaya daldığını, ancak bir bombanın yaratacağı tahribatla odanın altüst oluşuna hayretle baktığını ve koşarak kollarıyla onu sardığını hatırlamıyordu.

İki kardeş dağılmış odanın ortasında birbirlerine sardıkları kollarıyla uzun süre yerde öylece oturmuşlardı. Anka hıçkırarak ağlamış, Alin'se sessizce sadece kardeşine sarılarak onu teselli etmeye çalışmıştı.

Epey uzun sayılabilecek bir süre sonra, "Bulacağız Gece'm," dedi nihayet Alin fısıltılı bir sesle. Güç vermek istercesine bu sözleri söylediyse de buna gerçekten inandığı da belliydi.

"Nerede?" diye sordu Anka iç çekerek. "Altı gün oldu, nerede bu adam?"

Anka dakikalar süren ağlama krizinin ardından bir süre de iç çekerek yerde, kardeşinin kolları arasında oturmaya devam etti. Bu ağlama krizi aslında beyninde kilitli kalmış olan tıkanmayı da açmış gibi rahatlamış hissediyordu. Gözlerinden akan sicim gibi yaşlar Alin'in omzunu ıslatmıştı ama ikisinin de bunu umursamadığı belliydi.

"Er ya da geç bulacağız Gece," dedi Alin hafifçe geri çekilerek. Gözlerindeki güvence, kırılmaz bir sağlamlık içeriyordu.

"Nerede olabilir?" dedi Anka mahzun bir ifadeyle. Kalçasının üzerinde oturduğu yerde, açılan bacağını umursamadı. "Kimsenin almadığından eminiz, öyle değil mi?" diye umutla sordu yeniden. "Yani birileri alsa şimdiye kadar kesinlikle irtibata geçerlerdi. Herkes kendi derdine düşmüş durumda," dedi çabucak açıklama yaparak. Islak gözleriyle kardeşine bakarken Derim'in başlattığı son günlerdeki kaosun hâlâ devam ettiğini ikisi de biliyordu. Öylesi bir kaosun birkaç günde çözülmeyeceğini ve yeni bir düzenin bu kadar kısa sürede kurulamayacağını biliyorlardı.

"Kimsenin almadığına eminiz Gece'm," dedi Alin onu onaylayarak. Gözlerinde keskin bir bakışla Anka'ya baktı. İki elini uzatarak Anka'nın iki elini avuçlarına aldı ve gözleriyle güç vermeye çalışırcasına alçak bir sesle devam etti.

"Panik yapma diye sana şimdiye kadar söylemedim," dediğinde Anka yerinde dikilerek Alin'e baktı. "Çünkü açıkçası ben de ne olduğunu anlamaya çalışıyordum." Alin çekinerek Anka'ya baktı ve tedirgin gözlerini kardeşinin aynı renkteki gözlerinden kaçırmadan sözlerini tamamladı. "Kaybolduğu gece Jan'a mesaj atmış. Kendisi ortadan kayboldu bence. Kimse almadı."

"Ne demek bu? Ne mesajı?"

"Onlara iyi bak, artık hepsi sana emanetler, diyen bir mesaj."

"Şimdi mi söylüyorsun bunu?" diye Anka hiddetle sorarken kardeşinden uzaklaşarak kalçasının üzerinde birkaç santim geriye kaydı.

"Gerçi Jan, birileri onu alsa böyle bir mesaj atmayacağını, belirledikleri şifreler olduğunu söyledi ama ben yine de birilerinin onu aldığını, geri dönemeyeceğini düşündüğü için de Jan'a böyle bir mesaj attığını düşündüm. Sen üzülme diye söylemek istemedim."

"Ama birileri onu almadı! Alsaydı şimdiye kadar mutlaka bir bilgi bize ulaşırdı. Herkes onu arıyor!"

"Evet!" dedi Alin kabullenircesine başını sallayarak. "Artık birilerinin almadığından eminim. Bu gönderdiği mesaj sanki gönüllü ortadan kaybolduğunu ispat ediyor artık."

"Sen ne dediğinin farkında mısın? Ne demek gönüllü ortadan kayboldu? Her şey yoluna girmişken neden bile isteye ortadan kaybolsun?"

"Düşün işte diyorum!" dedi Alin hiddetle. Adeta karışan aklını Anka ile birlikte düşünerek yoluna koyabilecekmiş gibi bir ümit kardeşine bakıyordu.

"Saçma işte! Adam sana evlenme teklif etti! Dünya bir yana Aşil bir yana onun için. Her şeyi yoluna koymuşken neden ortadan kaybolsun? Neden sizi bırakıp gitsin?"

Anka düşünceli bir ifadeyle kardeşine bakarak "Neden?" diye sordu.

Bakışları dalgınlaşarak yere odaklandı. Kafasının içinde birbirine girmiş düşünceleri adeta karışık bir ip yumağını çözmeye çalışır gibi usulca düzeltmeye çalıştı. Tüm görüntüleri kafasının içinde belli bir sıraya dizmeye çalışırken görünmez bir el uzanarak o karışık kareleri belirgin bir düzene oturtmaya çalışıyordu. Bakışlarını aniden yukarıya kaldırıp keskin gözlerle Alin'e baktı.

"Her şey yolundaydı. Mehmet amcaya gitmek için çıktı ama bir daha geri dönmedi. Handan ablayla konuştum, oraya vardığında saat dokuz olmamıştı. Mehmet amcayla Süleyman abi yemek yiyorlarmış. Handan abla, Derim salona yönelirken kendisinin yukarı çıktığını söyledi. Uyuyakalmış dizi izlerken. Yani Derin eve girdi, hatta salona kadar gitti. Ama aniden bir şey oldu ve geri dönerek evden çıktı. MOBESE görüntülerine baktım. Arabayı almadan evden çıkıp gitti. Arabanın yanından öylece geçip gidiyor. Dalgın görünüyordu. Telefon kayıtlarında dışarıdan gelen arama yok, mesaj yok o dakikalarda. Onun evden tekrar çıkmasına neden olacak bir şey yok."

"Ama çıktı?" diyerek sorarcasına baktı Alin kardeşine.

İki kardeş gözlerini birbirinden ayırmadan birkaç saniye boyunca bakıştılar ve aynı anda aynı kelimeler ikisinin ağzından çıktı.

"Bir şey duydu!"

Anka ansızın oturduğu yerden kalktığında önü açılmaya yüz tutmuş bornozun iki yanını tekrar birbirine kavuşturdu ve kuşağı sıkıca bağlarken kendinden emin bir tonla konuşmaya başladı.

"Üzerimi değiştiriyorum. Mehmet amcaya gidiyoruz. Derim'e orada bir şey oldu. Ya bir şey duydu ya da..." diyerek gerisine neler getireceğini bilemez gibi Alin'e baktı.

"Ya da duyduğu bir şeyi belki yanlış anladı?" diye fikir yürüttü Alin. O da ayağa kalkmış, sorarcasına Anka'ya bakıyordu.

Anka başını hızla iki yana sallayarak "Bilmiyorum," dedi. Sonrakurduğu cümleler ağzından oldukça kararlı çıkıyordu. "Ama öğreneceğiz. O akşam amcasıyla görüşmeye gidip ansızın –hem de sebepsizce– amcasını görmeden çıkması ve ortadan kaybolması mantıklı değil. Mehmet amcanın bize bir açıklama yapması gerekecek!"

"Hadi gidelim!" dedi Alin de kararlı bir tavırla.

***

Mehmet Aydar, Süleyman'la birlikte salondaki birbirine çapraz olan tekli koltuklarda oturuyordu. İkisi de adeta idam hükmü açıklanmış olan mahkumlar gibi gergindi. Bu da bir çeşit idam hükmü sayılırdı onlar için. Bir saat evvel Anka onu arayarak Alin'le oraya gelmek üzere yola çıkacaklarını ve onları beklemesini söylemişti. Sesindeki sertlik Mehmet Aydar'ın bu ziyaretin bir çeşit sorgu olacağını hissettirmişti. Haksız sayılmazdı. Kızların ikisi de onu sorgulamak üzere geliyorlardı.

Mehmet Aydar'ın akabinde Süleyman'ı arayıp eve çağırması, artık kaçamayacağı ve yapmak zorunda kalacağı açıklamada kendisine suç ortağı aramasından çok, destek kuvvet olmasını istemesindendi. Mehmet Aydar günlerdir yaşadığı stresin –ama en çok da suçluluk duygusunun– altında eziliyordu ve bu sefer tek başına bu saldırıyı kaldıracak gücü içinde bulamamıştı.

Senelerdir zihninin bir kenarında saklamaya çalıştığı sırrın bu şekilde açığa çıkmış olması yüreğini dağlıyordu. Bu en çok Derim için hissettiği kederden kaynaklanıyordu. Derim hak etmediği bir yükün altında eziliyordu muhakkak; eğer hâlâ hayattaysa tabii.

Mehmet Aydar günlerdir içtiği ilaçların sayısını unutmuştu. Kalbi senelerdir taşıdığı onca yükte bile daha önce böylesine sert atmamıştı; her zaman en ağır stresin bile üstesinden gelmişti fakat son bir haftadır nabız atışlarını kontrol edebilmek için sayısız ilaç kullanmıştı.

İki adam sessizce oturmaya devam ederken birkaç dakika sonra kopacak olan kıyamete kendilerini hazırlamaya çalışıyorlardı. Bu öyle önceden hazırlanacak bir durum da değildi aslında ama Mehmet Aydar kızların göstereceği tepkiye ne olursa olsun göğüs germesi gerektiğini kendisine telkin etmeye çalışıyordu.

Salonun kapısı açıldığında gelenlerin yalnızca Anka ve Alin olmadığını gördüler. Jan ve Avcı da iki kadının yanında içeriye girmişlerdi. Handan sanki kopacak olan kıyameti anlamış gibi bu ağır ortamdan kaçma isteğiyle salona girmemişti. Bunun yalnızca salondakileri ilgilendiren bir durum olduğunu hissetmişçesine, onlara mahremiyet alanı bırakma isteğiyle geri dönerken Mehmet Aydar'ın sesi onu durdurdu.

"Gel Handan sen de."

Handan isteksizce birkaç saniye adama bakıp adeta mecburi adımlarla salona girerek en uzak koltuğa oturdu.

Anka, salona girdiği anda tekli koltuklarda oturan iki adamın yüz ifadelerinden dolayı hoş olmayan şeyler duyacaklarını anlamıştı. O andan itibaren hayatlarında çok şeyin değişeceğini öyle derinden hissetmişti ki kalp atışlarının yine aniden artış gösterdiğini ve göğsünü sıkıştırdığını duyumsadı. Derin bir soluğu hafifçe araladığı dudaklarının arasından ciğerlerine çekerek sakin olmaya çalışırken ağır adımlarla geniş, ikili kanepeye ilerlerken, Alin de tıpkı onun gibi hareket etmişti.

Jan ve Avcı ikisinin karşısındaki üçlü kanepeye yan yana otururken hepsi de biraz sonra yapılacak olan konuşmanın epeyce ağır geçeceğini belli eden ortamı hissetmiş gibi sessizdiler. Nezaketen yapılacak olan selamlaşmalar bile pas geçilmişti. Çeyrek dakika boyunca salonu

kaplayan sessizlik Anka'nın gergin bir sesle konuşmaya başlaması ve peş peşe sorduğu sorularla son buldu.

"Bir açıklaman olduğunu düşünüyorum Mehmet amca. Doğrudan sorayım mı, sen artık anlatacak mısın? Buraya seninle görüşmeye gelen Derim, neden sana görünmeden çıkıp gitti bu evden?"

"Ona son anda gelen bir arama yok, mesaj yok," diyen Alin dikkatli gözlerini Mehmet Aydar'dan ayırmadan araya girdi. "Şu ana kadar yaptığımız tüm araştırmalara bakarsak, onu birilerinin almadığına eminiz artık. Buraya geldi, bir şey oldu ve evden çıktı. Neden?"

Jan ve Avcı sessiz kalmayı tercih etmişlerdi ki bu soruların üstüne soracakları bir şey de yoktu. Aynı şeyleri tekrar etmelerinin anlamı olmayacaktı. Sabırla yapılacak olan açıklamayı bekliyorlardı.

Mehmet Aydar oturduğu koltuğun kolçaklarına koyduğu ellerini kaldırarak kucağında birleştirdi ve parmaklarını birbirine doladı. Derin, sesli bir soluk aldı. Kabullenmiş gibi başını ağır ağır salladı.

"Onu birileri almadı," diyerek yaptığı giriş öylesine alçak bir tonla yapılmıştı ki adamın kuruyan boğazının tıkandığı belliydi; bir an duraksayarak hafifçe öksürdü ve diliyle dudaklarını ıslatarak yeniden devam etmeye çalıştı. Ses tonu gergin ve tutuktu. "Kendisi ortadan kaybolmayı tercih etmiş olmalı."

"Neden ama neden?" dedi Anka sabırsızca. Oturduğu kanepede hareketlenerek öne çıktı ve kollarını bacaklarına dayayarak ellerini önünde birleştirdi. "Neden bunu tercih etsin?" dedi kızgın bir tonla. Gözlerini kısarak dikkatle Mehmet Aydar'a ve sonra çabucak Süleyman'a baktı. "Bildiğin bir şey var Mehmet amca ve bunu bize söylemek zorundasın! Onu nerede bulmam gerektiğini bana söylemek zorundasın!"

"Nerede olduğunu ben de bilmiyorum. hâlâ aramaya devam ettiğimi biliyorsunuz," dedi adam alçak sesle.

"Neden gittiğini biliyorsun o zaman! Bana bir ipucu ver. Ver ki ben de bunu takip edebileyim."

Adam üzüntüyle başını iki yana salladı. "Takip edebileceğim bir ipucu olsa ben ederdim."

"Beni oyalama!" dedi Anka aniden sesini yükselterek. Bedenini doğrultarak çakmak çakmak olmuş gözlerini adama dikti ve öfkeli bir sesle devam etti. "Ne olduğunu anlat! Bizden bir şey saklıyorsun!

Derim'in ortadan kaybolmasına neyin neden olduğunu biliyorsun! Ne olduğunu söyle artık!"

"Konuşmalarımızı duymuş olmalı," diyen Süleyman'ın tok sesi ilk kez duyuldu. Mehmet Aydar'ın bitap ifadesi adama destek olması gerektiğini hissettirmiş gibi aniden araya girmişti.

"Ne konuşuyordunuz?" diye soran Alin oldu. Gözlerini kısmış merakla Süleyman'a bakıyordu.

Süleyman hızlı bir bakışı Mehmet Aydar'a attı. Adamın yüzünün rengi kaçmıştı. Ortalarındaki sehpada bulunan bir bardak suyu adama uzatırken gözleriyle ona destek vermek ister gibi bakıyordu. Handan salonun ilerisinde endişeyle Mehmet Aydar'a bakıyordu. Son birkaç günde adam sanki birkaç yıl daha yaşlanmış gibi görünüyordu.

Süleyman gerisini kendisinin halledeceğini işaret eder gibi hafifçe başını salladığında Mehmet Aydar titreyen ellerle suyundan bir yudum alarak bardağı yine sehpaya bıraktı.

Süleyman yüzünü iki kızın olduğu kanepeye çevirdi ve ifadesiz, düz bir sesle sonraki uzun dakikalarda salonu sessizliğe gömecek olan gerçeği tüm açıklığıyla dile getirdi.

"Ahmet abiyle Mahfer yengeyi öldürtenin kendi babası olduğunu duyduğunu düşünüyoruz."

Salon ortaya adeta bir ses bombası atılmış gibiydi. Kimse kımıldayamıyor, tek ses çıkaramıyordu ama yüzler gerilmiş, ağızlar dehşetle açılmış, kulaklar onları rahatsız edecek ölçüde yüksek bir sesle çınlar olmuştu.

Bu sessizlik ne kadar sürdü hiçbiri bilemiyordu. Çöken uzun sessizliğin ardından ilk ses Anka'dan çıktı. Bir avucu sağ kulağının üzerine kapanmıştı. Yüzü acı çekiyormuşçasına buruşmuştu. Sanki kulağının içinde canını yakan bir ağrıya neden olan sesi susturmak ister gibiydi.

Kısık bir sesle tutuk tutuk konuşuyord.: "Tam olarak ne demek istediğini açıklar mısın abi?"

Alin şok olmuş bir ifadeyle arkasına yaslandı ve gözünü bile kırpmadan Süleyman'a bakmaya başladı. Karşısındaki Jan'ın tedirgin gözlerle kendisine baktığını fark etmiyordu.

Jan duyduğu gerçekle ne düşüneceğini şaşırmıştı. Eğer Derim gerçekten böyle bir şeyi öğrendiyse şu an ne durumda olacağını tam olarak kestiremiyordu. Kalbi delicesine bir korkuyla atıyordu. Korkusu Derim'in bir yerlerde kafasına sıkarak hayatına son vermiş olabileceği gibi aynı anda hamile olan karısının da bu gerçekle yaşayacağı sarsıntının onda yaratacağı riskti. Jan ne yapacağını bilemez gibi bir Alin'e bir Süleyman'a bakıyordu.

Avcı'nın da Jan'dan bir farkı yoktu. Ağzını açıp tek kelime edecek gücü yokmuş gibi ardına kadar açtığı gözleriyle bir kızlara bir Süleyman'a bakıyordu. Anka'nın yüzündeki ifade onu öyle korkutmuştu ki belli belirsiz hareketlenerek oturduğu yerde öne çıktı. Sanki yıkıcı tepkiye hazırlıklı olmaya çalışır gibiydi.

Handan yerinde, sinmiş gibi sessizdi. Felaketin boyutunun bu derece büyük olduğunu hiç tahmin etmemişti. Senelerce Mehmet Aydar'ın zaman zaman yüzünde gördüğü hüzün ve suçluluğun da nedenini şimdi anlamıştı. Bu gerçekten de ağır bir yüktü. Aynı kandan gelen adamı kardeş olarak kabul etmese de en yakın dostunu ve asıl kardeş bildiği adamı o öldürmüştü. Bu çoğu kimsenin taşıyamayacağı kadar ağır bir yüktü.

Süleyman ağır bir tonla, bakışlarını yere dikerek konuşmaya başladı. Avcı ilk kez onun ses tonunda belirgin bir suçluluk hissediyordu. Bakışları çabucak Mehmet Aydar'a kaydığında onun da gergin yüzünde benzer bir suçluluk ifadesiyle bakışlarını yere diktiğini gördü.

"Sizi o yangından çıkardıktan sonra Osman babanın yanına bırakıp failleri bulmaya çalıştım. Güvenliğinizden emin olamadığım için kimliklerinizi gizli tutmalarını istedim. Sizin için dosya açılmamasını özellikle belirttim. İki sene boyunca peşini bırakmadım olayın, size de o yüzden gelmedim. Suçluları bulmadan yüzünüze bakamazdım... Başkan o sırada yurt dışında görevliydi. Olandan bitenden haberi yoktu. Yapanların cezasını verdim, emri verenleri de öğrendim... Herkes satılmış, herkes haindi. Kimseye güvenemiyordum. Emri vereni öğrenince Başkan'ın da bu işin içinde olduğunu sandım önce."

Bakışlarını zorlukla kaldırıp Anka ve Alin'e baktı. İkisi de donmuş gibi, ses çıkarmadan onu dinliyordu.

"Ahmet abi, Birim'i kurmaya başlamıştı ve birçok kişinin tekerine çomak sokacaktı. Aslında Başkan'la birlikte bunu yapacaklardı ama o zamanki planlara göre ilerliyorlardı ve çok gizli hareket edildiği için sadece Ahmet abinin adı geçiyordu. Müsteşar Yardımcısı Zeki Torun'la Akif Sancar Ağaner ortak çalışıyormuş. Emri veren Akif Sancar'dı. Kundaklamayı yapanlar, o zaman yeni yeni ortaya çıkmaya başlayan bir mafyanın adamlarıydı. Onları öldürmeden önce emri kimden aldıklarını itiraf ettiler ama onların itirafından başka delil yoktu. Yasal olarak hiçbir şeyi ispatlayamıyordum. Başkan ülkeye döndükten sonra onun da işin içinde olduğunu düşünerek peşine düştüm. Her ne kadar görüşmediklerini, bağlarının kopmuş olduğunu bilsem de yine de kardeşine yardım etmiş olabileceğini düşünmüştüm. Meğer o da basit bir yangında Ahmet abilerin öldüğünü düşünmediği için yurda döndükten sonra başka koldan araştırma yapıyormuş; ama her şey ortadan kaybolmuş. Müsteşar Yardımcısı sıkışınca kafasına sıktı. Akif Sancar onunla kurduğu bağlantının tüm izlerini yok etmiş. Tüm delilleri ortadan yok etmişti. Gerçek ortaya çıkınca Başkan'la birlikte hareket ettik. Gerçeği biz biliyorduk, Akif Sancar da biliyordu. Ama onu suçlayacak elle tutulur bir şey bulamayınca tutuklamamızın hiçbir anlamı yoktu. Üç gün sonra salıverilirdi. Bir hata yapmasını bekleyerek takibe aldık... Senelerce yapmadı... Yani en azından biz öyle düşündük. Meğer tüm pis işleri Saffet Akdoruk üzerinden yapıyormuş. Funda Akhan'ın öldürüldüğü gün, her şeyi fark ettik ama çok geçti. Saffet ona kazık atıp ülkeyi terk edince, Funda Akhan'ı öldürüp Saffet'in üzerine attı. Saffet, Akif Sancar'ın bulaştığı her işin delillerini emniyete gönderip onun tutuklanmasını sağladı. Aslında kazık attığı herif peşine düşmesin diye yaptı bunu ama Akif Sancar ondan daha şeytandı. Oğlunu peşine taktı."

Süleyman tüm açıklamayı yaparak sustuğunda salona yine derin bir sessizlik çöktü. Herkesin duyduklarını sindirmeye çalıştığı belliydi. Anka, kaşlarını çatmış halde bir heykel gibi otururken kafasının içindeki çark öylesine sesli dönüyordu ki bedeninin güçlü sarsıntılarla zangır zangır titrediğini sanıyordu. Oysa dışarıdan tek bir kımıltı dahi fark edilmiyordu. Deprem içinde oluyordu ve Anka henüz içindeki sarsıntıları durduramamıştı.

Alin de tıpkı onun gibiydi. İkisinin de düşünceleri seneler öncesine kaymıştı; o yangın gecesinde birbirlerine sokularak zorlukla nefes almaya çalıştıkları an gelmişti gözlerinin önüne. O dumanların arasında Süleyman tıpkı bir kahraman gibi ortaya çıkmış, ikisini de kollarının arasına alarak alevlerin arasından çıkarmıştı. Onları bıraktığı yetimhaneye iki sene boyunca gelememişti ve onun da kendilerini terk ettiklerini sanmışlardı.

Onu tekrar gördüklerinde, yanında bu kez Mehmet Aydar da vardı. Süleyman o zaman önlerinde diz çökerek ellerinden tutmuş, görünmediği zaman için af dilemiş, uzaklarda çok işi olduğu için onlara gelemediğini söylemişti. Ülke için çalıştığından iki kız da çabucak affetmişlerdi onu, ki adam sonraki yıllarda onları hiç bırakmamıştı zaten.

Alin nihayet konuşmaya başladığında kafası karışmış gibiydi.

"Annemle babamın suikasta kurban gittiklerini biliyorduk, dosyalar mühürlüydü ama biz ulaşmıştık. Dosyada katillerin söz etiğin mafyadan olduğu yazıyordu. Hepsi ölmüştü. Sen öldürdün onları."

Süleyman başını onaylarcasına salladığında "O zaman neden o dosyada Zeki Torun ve Akif Sancar Ağaner'in adı geçmiyordu?" diye sordu keskin bir sesle.

"Söylediğim gibi arka plandaki isimler onlardı. Kimse işkence altında itiraf etmiş mafya elemanlarını ciddiye almaz. İftira attıkları düşünülebilirdi. Teknik hiçbir bağlantı yoktu."

"Ama siz öğrenmiştiniz!" diye üsteledi Alin. "Siz onların adını öğrenmiştiniz, neden dosyaya girmedi?"

Bu soruya Mehmet Aydar cevap verirken ses tonundaki ağırlık açıkça belirgindi.

"O zamanki Müsteşar Kenan Arsan'ın dikkatsizliğinden kaynaklanan bir hataydı. Zeki Torun, onun yardımcısıydı. O zamanki MİT Başkanı Sezgin Karacı, müsteşarlığın adının bu olaydan uzak tutulmasına karar vermişti. Sonrasındaki Birim çalışmalarında da müsteşarı uzak tuttu. O da emekliliğini isteyerek kenara çekildi. Onun için de utanç verici bir durumdu bu."

"Yani siz diyorsunuz ki Zeki Torun kafasına sıktı. Akif Sancar Ağaner gerçekleri sizin bildiğinizi bildiği halde elini kolunu sallayarak ortalarda dolaştı?"

Avcı'nın keskin sesi duyulduğunda Anka otomatik bir tavırla başını ağır ağır ona çevirdi. Alin ise çabucak Avcı'ya bakıp öyle mi der gibi kızgın gözlerini diğer iki adama dikti.

"Onu sürekli takip ettiğimizi biliyordu, ilk hatasında alacağımızı da biliyordu ve senelerce çok dikkatli hareket etti. Saffet kazık atınca aslında neler çevirdiği ortaya çıktı ki Saffet o belgeleri elinde tutup emniyete göndermese arka planda neler çevirdiğini bilemezdik. Açık vermiyordu," dedi Mehmet Aydar.

Avcı üsteleyerek "Funda Akhan'ın öldüğünde çıktı her şey ortaya yani?" dediğinde Mehmet Aydar yorgun bir tavırla başını sallayarak karşılık verdi.

"Akif yine şeytanca hareket etmiş, suçu Saffet'in üzerine atmıştı. Yurtdışına kaçan Saffet'in silahını kullanmıştı. Cinayet, adam ülkeden ayrılmadan birkaç saat önce işlenmişti. Aylarca Ürdün yetkilileriyle yazıştık, iadesini istedik ama Saffet'in orada, silahının kaybolduğuna dair verdiği ifadeyi gönderip iadeyi gerçekleştirmediler. Her şey bize anlamsız görünüyordu. Saffet hem Akif'i ömür boyu hapiste tutacak delilleri emniyete gönderip, tüm varlığını da alıp kaçtıysa, niye Funda'yı öldürsün ki diye düşündük. Emindik bunu Saffet'in yapmadığına ama yine bir delile ulaşamıyorduk."

"Nasıl öğrendiniz peki?" diye yine Avcı sordu. İki kadının da henüz düşüncelerini toparlayamadıklarını fark ediyordu. Sadece konuşmaları takip etmeye çalışıyorlardı. Avcı'nın sorusunu cevaplayan yine Mehmet Aydar oldu.

"Süleyman, bir yıl boyunca Akif'le aynı hücrede hapis yattı."

Bir başka şok edici itirafla gözler yine hayretle Süleyman'a çevrildiğinde Mehmet Aydar düz tutmaya çabaladığı sesiyle devam etti. "Süleyman'ın fikriydi bu. İşin garipliğini ilk başta fark eden de oydu. Delil bulamıyorduk ama emindik. Doğrudan itiraf almaya çalışmak tutunabildiğimiz tek daldı."

Avcı geri kalanı sorması gerekmediğini biliyordu. Akif Sancar'ın içeri girdikten iki sene sonra cezaevinde bir tuvalette şişlenerek öldüğünü biliyordu. Bakışlarını Mehmet Aydar'a çevirdi. Mehmet Aydar onun kendisine bakan gözlerine omuzlarını dikleştirerek karşılık verdi. Avcı düşüncelerini sese döktüğünde, keskin bir tonla karşılık vermişti yalnızca.

"Ve bildiğimiz gibi onu içeride siz öldürttünüz."

"Geç kalınmış bir karardı."

Avcı kederli denecek bir tebessümle baktı adama.

"Çok daha önce yapmanız gerekirdi aslında."

"Haklısın. O zaman hukukun üstüne çıkmayı kendime yakıştıramamıştım ama bazen kendi ellerinle adaleti sağlaman gerektiğini çok geç öğrendim. Kardeşimi ve eşini kaybettim. Az daha çocuklarını da kaybediyordum. hâlâ genç ve idealisttim. Onların ölümlerine Akif neden olmuştu ve bunu öğrendiğim anda onu öldürmeliydim. Ama ben bir devlet adamıydım ve yasaların üzerinde olmamalıydım. Fakat Funda öldürüldüğünde artık hukukun adaletini beklememin boşa olduğunu hissettim. Daha önce yapmış olsaydım, en azından Funda hâlâ yaşıyor olurdu. Derim belki çok daha mutlu bir hayat yaşardı. Kendi oğlunu anlamsız bir intikamın arkasına takarak hayatını mahvetti... Geç kaldım... Hem de çok geç kaldım..."

"Derim ne duydu?" diye soran Jan'ın sesi ilk kez çıkmıştı. Konuşulanları gözünü kırpmadan dinlemiş ve nihayet onu asıl ilgilendiren kısma geçmek istemişti.

"O akşam bunları mı konuşuyordunuz? Derim neyi, ne kadar duymuş olabilir?"

Süleyman boynunu sağa sola yatırarak gerdi ve suçu üstlenerek Jan'a cevap verdi.

"Başkan bu gerçeği ona söylememden endişeleniyordu. O akşam bunun artık anlamsız olduğunu ve Derim'e gerçeği söylemeyeceğime karar verdiğimi konuşuyorduk."

"O yüzden mi onu hiç sevmedin ve hep nefretle yaklaştın?"

Anka'nın tıpkı yüzü gibi soluk bir sesle, sorarcasına ağzından çıkan kelimelerle Süleyman bakışlarını ona çevirdi. Suçluluk barındıran üzgün gözlerdi bunlar.

"Suçsuz olduğu halde Selin'in peşine düşüp seni aldığında, onun da babası gibi biri olduğunu düşündüm. Geçen zaman içinde, uzun süre bu fikre inanmıştım. Artık aynı fikirde değilim."

Anka başını ağır ağır sallayarak adamı duymamışçasına devam etti.

"Annemle babamı öldüren onun babasıydı ama sen bu suçu ona yükledin? Tıpkı bir zamanlar onun yaptığını yaptın. Bir günah keçisi aradın."

Ağzından çıkan kelimeler biter bitmez elleriyle yüzünü kapattı ve dirseklerini dizlerine dayayarak başını eğdi. Derim'in bu gerçeği öğrendiği anda nasıl bir yıkım yaşamış olduğunu tahmin edebiliyordu.

Bir zamanlar babaların günahını evlatları çeker diyerek, Selin olduğunu düşünüp kendisini kaçıran adamı hatırlıyordu. Nefrete bulanmış, intikamla bilenmişti. Annesini öldüren Saffet'in kızından intikamını alacaktı. Almaya kalkışmıştı da. Planları sekteye uğramıştı gerçi. Selin sandığı kişi Selin değildi. Selin olmayan kadın, ona yaptıkları yüzünden acımasız blöfünü görememiş, gözlerinin önünde kalbine sıkmıştı. Kalbine kurşun sıkan kadın aslında çoktan onun da kalbine düşmüştü. Yüreğinde filizlenen akıl dışı bir aşkla o kadına vurulmuştu. Ondan bir evladı olmuştu. Önüne konan her şartı o kadın ve evladı uğruna kabul etmiş, hayatının geri kalanında çıkmayacak olan prangayı, bileğine gönüllü olarak takmıştı.

Geçmişte Selin'i koyduğu yere Derim şimdi kendisi düşmüştü. Acımasız bir ironiydi bu.

Annesini öldürenin Saffet olmadığı gibi; kendi babası sevdiği kadının ailesini öldürtmüştü. İntikamı tersine dönmüş, geri tepmişti.

"Babaların günahını evlatları çeker," demişti. Şimdi babasının günahını çekiyordu.

Kafasına sıkmış mıydı acaba?

Anka aklından geçen düşüncenin dehşetiyle bu fikri zihninden uzaklaştırmak ister gibi başını hızla yukarı kaldırıp kıpkırmızı gözlerle Süleyman'a baktı. Gözlerindeki acı elle tutulacak kadar somuttu. Fısıltıyı andıran bir tonla konuştuğunda kelimeler birer zehre dönüşmüştü.

"Derim'in günahlarını Aşil çeksin mi abi?"

Süleyman'ın yüzü duyduklarıyla darmaduman olurken bedeni ileriye doğru hareketlendi ve elini öne uzattı.

"Yapma!" dedi yalvarır gibi.

Anka ansızın ayağa fırladığında öfkeli sesi salonun içinde patladı.

"Ne yapma ya!" diye haykırdı. "Sana soruyorum işte? Babasının günahlarını Aşil çeksin mi? Birileri Aşil'in karşısına çıkıp babasının günahını ona yüklesin mi? Benim annemle babam yirmi dört yıl önce öldürüldüler! O zaman Derim kaç yaşındaydı? Kaç yaşındaydı ya, sana soruyorum?"

İleri bir adım atıp Süleyman'ın önünde bedenini eğdi. Öfkeden kızarmış gözlerle "Ben söyleyeyim sana! On iki!" dedi tükürür gibi. Bedenini yeniden düzeltti ve bir elinin tersini öfkeyle diğer avucunun içine vururken devam etti.

"On iki! On iki yaşındaki bir çocuğun, babasının şerefsizliği ile ne alakası var?"

Ellerini sinirle saçlarından geçirerek yerinde duramıyormuş gibi Süleyman'a sırtını döndü. Düşünceleri kafasının içinde öyle hızlı hareket ediyordu ki bedeni de bu hıza uyuyormuş gibiydi; tekrar, yüzünü iki adama çevirdi.

"Üst üste onca hata yapılmış!" dedi aklı almıyormuş gibi. "Gerçeği öğrendiğiniz anda o şerefsizin kafasına sıkmanız gerekiyordu! Hadi hak dediniz, hukuk dediniz, adalet dediniz beklediniz. Bari biz sorup durduğumuzda bize gerçeği söyleseydiniz! Akif Sancar Ağaner'in bu işteki rolünü bize çok önce söylemiş olsaydınız en azından gerçeği bilen ben; Derim, Selin diye beni aldığında ona doğrusunu anlatabilirdim."

Bakışlarını Mehmet Aydar'a çevirdi. "Onunla yüz yüze gelmeden, önüne gerçekleri tam anlamıyla sunmadan sana inanacağını mı sandın? Derim'in gözü, annesinin parçalanmış bedenini gördükten sonra kapanmıştı. Hiçbir şeyi görmüyordu! Eğer gerçeği ben bilseydim, en azından doğrusunu ona anlatabilir, o kadar sürede ikna edebilirdim onu!"

Bakışları hızla Süleyman'a kaydı. "Bana yaptıkları yüzünden ona kötü davranıyorsun sanıyordum, oysa sen kan davası güdüyormuşsun! Annemi babamı öldüren şerefsizin oğlunu öldürüp kanlarını yerde bırakmayacaktın, öyle mi? Lanet olası ben her şeyi altüst ettim tabii. Gittim o adamın oğlundan çocuk sahibi oldum!"

Anka'nın alaycı ve öfkeli sözleri ile Mehmet Aydar hızla ayağa fırladı.

"Yeter!"

Sesi öyle yüksek çıkmıştı ki Anka sıçrayarak iri iri açılmış gözlerle adama baktı. Mehmet Aydar'ın çehresi kararmış gözleri kızarmıştı.

"Utandım, utandım!" diye bağırdı. Hissettiği mahcubiyet çehresini kaplamıştı. O da elini biraz evvel Anka'nın yaptığı gibi avucuna vurmuştu. "Canımı aldı benden! Benim kanımdan olan biri geldi, canımı aldı elimden! Keşke benim kafama sıksaydı da o acıyı yaşamasaydım! Ben onu çok uzun seneler önce kardeşlikten çıkarmıştım zaten! Adam geldi benim kardeşim dediğim adamı, en iyi dostumu öldürdü! Sen bunun nasıl ağır bir yük olduğunu biliyor musun? Kolayca ölmesin istedim! Yaptıklarını çeksin istedim! Senelerce hapiste çürüsün istedim!"

Ellerini çaresizce iki yana açtı. "Hata yaptım..." dedi yenilgin bir edayla. Nemlenen gözleri Anka'ya kilitlenmişti. "Hata yaptım! Utancımdan size de gerçeği söyleyemedim! Söylesem ne değişecekti ki? Hapiste zaten ölüm emrini vermiştim. Geberip gitmişti! Keşke çok daha önce öldürseydim onu da masum bir kadını daha öldürmesine engel olabilseydim! Kolay kurtulamasın istedim ama çok daha büyük bir yıkım getirdi! Oğlunu harcadı, oğlunu!"

"Oğlu bugün de harcanıyor!" dedi Anka acımasız bir gülüşle Mehmet Aydar'a bakarak. Kızgın gözleri ateş gibiydi. "Derim'in bana yaptıkları bir tek beni ilgilendirir!" dedi üzerine basarak. "Bu onunla benim aramdaki hesap ve kimsenin karışmaya hakkı yok! Ama..." dedi üzerine basarak "siz onu hâlâ harcamaya devam ediyorsunuz. "

Bakışlarını hızla Süleyman'a çevirdi ve yaptığı acımasızlığı yüzüne vurarak konuşmaya başladı.

"Senin nefret bilediğin Derim'in neler çektiğini biliyor musun? Derim'e o adamın neler yaptığını biliyor musun? Sırtında kemerler şaklarken gidip aldınız mı elinden? Gözünün önünde annesine işkence edilirken gidip kurtardınız mı? Aşil'e tek fiske vurmaya kıyamıyoruz, o iki yaşından beri her gün düzenli dayak yerken neredeydiniz? Beş yaşına kadar geceleri korkusundan yatağa işerken, bir de bunun utancıyla kıvranırken neredeydiniz? O şerefsizin kendi oğlunu, adamlarının önüne atıp dövdürürken neredeydiniz? Eline silahı tutuşturup katil ederken neredeydiniz? Üstelik bunu görüntüye alıp sürekli burnunun dibinde tehditle sallarken neredeydiniz?"

Anka tiksinir gibi yüzünü buruşturdu. "Bir de kalkmış bana, annemi babamı onun babası öldürdü diyorsunuz. Bunda Derim'in suçu ne? Adam kendi oğlunu harcamış, benim anneme babama acır mı? Kimi, kiminle kıyaslıyorsunuz!"

İki elini yüzüne kapayan Anka, ağlamaklı titreyen bir sesle "Delireceğim!" dedi feryat eder gibi. "Delireceğim!" diye yeniden mırıldandı inleyen bir tonla. Ellerini aşağı indirdi ve ıslak gözlerle ayakta zorlukla duran Mehmet Aydar'a baktı. Ümitsiz bir ifadeyle başını iki yana salladı.

"Kafasına sıkar..." dedi fısıltı gibi bir sesle. Gözündeki bir damla yaş yanağından aşağı kayarken devam etti. "Belki de çoktan sıkmıştır, cesedi kim bilir nereden çıkacak?" İç çeker gibi sesli bir soluk alıp dudakları titreyerek devam etti. "Bana yaptıklarını kaldıramayan adam, utancından kafasına sıkacak diye korkuyla önüne geçmeye çalıştığım adam, bunun yükünü kaldıramaz. Kafasına sıkar." Çaresizce omuzlarını silkerek solgun bir yüzle "Belki de çoktan sıkmıştır," dedi yine.

Mehmet Aydar heybetli bedenine hakim olamıyormuş gibi iki yana sallandı. Düşecek gibi olduğunda Süleyman ayağa fırlayarak adamı tuttu. Aynı anda Avcı da yerinden fırlamıştı. Handan oturduğu yerden kalkarak koştu. Salondaki büyük konsolun üzerindeki kutuda duran ilaçlardan birini alarak Mehmet Aydar'ın yanında bitti.

Anka dizleri titriyordu, olduğu yere çöktü ve salonun ortasında dizlerinin üzerine oturdu. Alin yerinden fırlayarak kardeşinin yanına, yere oturdu ve kollarını sıkıca ona sardı. Anka can havliyle Alin'in kollarına parmaklarını doladı.

Mehmet Aydar kalktığı koltuğa onu oturturlarken bakışlarını Anka'dan ayıramıyordu. İkisi birbirlerine kilitlenmiş gibiydi. Anka dudakları titreyerek adama bakarken Mehmet Aydar elini kaldırıp Handan'ın zorla yutturmaya çalıştığı ilacı sert bir tavırla geri itti, Süleyman ve Avcı'yı kendisinden uzaklaştırdı. Suçluluk, utanç ve kederle Anka'ya bakıyordu.

"Bulacağız," dedi inancını diri tutmak ister gibi. "Yapmaz o deliliği. Bulacağız."

"Nasıl?" dedi Anka sızlanır gibi. "Nasıl emin oluyorsun?"

"Seni de oğlunu da bırakmaz. Yapmadı. Bulacağız."

Anka başını iki yana sallayarak aşağı eğdi. Umutsuzdu. Bitkin düşmüş gibi başını Alin'in omzuna yatırdı. Ancak bu hareket yalnızca anlık gerçekleşti. Hızla yeniden başını kaldırarak bakışlarını Alin'e dikti. Nemli gözler, titreyen dudaklarla yardım dilenir gibi sordu.

"Sen de mi öyle düşünüyorsun? Sen de nefret ediyor musun ondan? Annem... Babam..."

Alin başını hızla iki yana sallarken onun da ıslak gözlerinden iki damla hızla aşağı aktı.

"Yok Gece'm," dedi alçak bir sesle. Güvence vermek ister gibi yeniden başını iki yana salladı. "O da sadece bir kurban. Ben kimsenin günahını bir başkasına yüklemem. Herkes kendi yaptığından sorumludur. Ne ben anamın babamın günahını çekmeliyim ne de benim çocuklarım benim günahımı çekmeli."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" diye üsteledi Anka. Emin olmak ister gibi Alin'e bakıyordu.

Alin buruk bir gülümsemeyle ona baktı. Bir elini kaldırıp Anka'nın kalbinin üzerine koydu. "Babamın çalışma odasında, duvarda bir yazı vardı hatırlıyor musun? O zamanlar ne demek istediğini anlamamış, babama sormuştuk. O da bize açıklamıştı." Anka ona bakarken başını salladı. Alin ona yeniden hatırlatırcasına yazıyı tekrarladı.

"Savaş ölünce değil, düşmana benzeyince kaybedilir."

Alin dik bakışlarını kardeşine saplamıştı. Elini Anka'nın göğsüne bastırdı. "Buradaki adaleti yitirirsek işte o gün anamızın babamızın evlatları olmaktan çıkarız. Bizim babamız bize tek bir yanlış öğretmedi. Herkesin babası gece yatırdığı çocuğuna masal kitapları okurken bizim babamız her gece bize doğruluğu, adaleti ve hakkı anlattı. Ben o yoldan şaşmam. Babam da kendi doğru yolundan şaşmadığı için öldürüldü. Kimsenin hakkına girmem. Derim Akhan'ın hakkına da girmem."

Alçak sesli bir soluk alıp söylenir gibi acı bir tonla sözlerini sonlandırdı. "Alan almış zaten onun hakkını. Vereceği son bir soluğu kalmış inşallah onu da kendisi almamıştır."

Anka kollarını kaldırarak Alin'e sarıldı. Bedeni en sonunda içindeki depremi dışarı kusmuşçasına zangır zangır titriyordu.

"Ben Aşil'e ne diyeceğim?" dedi hıçkırarak. "Ben Aşil'e babasının hiç gelmeyeceğini nasıl söyleyeceğim?"

Alin'e sardığı bir kolunu aşağı indirerek ikisinin arasında kalan karnının üzerine bastırdı ve yeniden inledi.

"Ne diyeceğim, nasıl söyleyeceğim?"

***

"En iyi dostumu, kardeşimi, baba olacağımı öğrendiğim gün kaybettim. Sevincimi yaşayamıyorum bile."

Alin dalgınca yatağın içinde oturan Jan'ın yanına sokularak üzgün gözlerini kederden gerilmiş yüze dikti. Ne diyeceğini bilemiyordu. Kendisi de Jan'dan farklı hissetmiyordu. Onun kardeşi de bitap haldeydi ve anne olacağının sevincini kendisi de yaşayamıyordu.

Mehmet Aydar'ın evinde yapılan konuşmanın üzerinden üç gün geçmişti ve hâlâ Derim'e dair tek bir iz bulunamamıştı. Geçen her gün Alin kalbinin sıkışmaya başladığını hissediyordu. Anka'nın yanında güçlü olmaya çalışıyor, metanetini kaybetmeden kardeşinin umudunu diri tutmaya çabalıyordu. Fakat boş elle kalakaldıkları her geçen gün umudu tükenmeye başlamıştı.

Kimliği belirsiz cesetlere ulaşıldığında yürekleri ağızda, Avcı'dan gelecek haberi bekliyorlardı. Hele bir gün evvel denizden çıkarılan, tanınmaz haldeki ceset ömürlerinden birkaç yılı götürmüştü. Sonuçlar çıkana kadar Anka, Birim'deki laboratuvarın önünden ayrılmamıştı. Saatlerce boş koridorda ayakta dikilerek sonucun çıkmasını beklemişti. Alin, onun o halini aklına getirdikçe delirecek gibi oluyordu. Anka perişan haldeydi. Neyse ki ceset başka bir kimliğe aitti. Anka tutuk adımlarla zorlukla ayrılmıştı laboratuvarın önünden. Beklediği o sürede, kendi kendini tüketerek aklından geçen felaket senaryolarını tahmin etmek zor değildi.

Aşil artık kontrol edilemez hale gelmişti, Anka sabrının tüm sınırlarını zorluyordu. Elinden geldiğince Aşil'e karşı anlayışlı ve yumuşak bir tutum içinde olsa da ilk kez o akşam sabrının sınırlarını geçmişti.

Aşil'in "Babamı istiyorum!" diye bağırarak eline geçirdiği her şeyi etrafa fırlatması Anka'nın da sabrını tüketmişti. Kırılan iki vazo ve üç büyük biblo parçaları etrafa tehlikeli bir şekilde saçılınca Anka, Aşil'in daha önce onda hiç duymadığı yüksek bir ses tonuyla, oğluna

odasına gitmesini söylemişti. Cezası bitene kadar odasından çıkması yasaktı. Aşil ağlayarak gitmişti odasına. Onun salondan çıkmasının ardından Anka da koltuğa çökerek ağlamıştı.

Son günlerdeki Aşil'i hiçbiri tanıyamaz olmuştu. Aksi ve söz dinlemeyen bir çocuk haline gelmişti. Alin, kardeşini teselli etmeye çalışırcasına sarıldığında, Anka çabucak gözyaşlarını silerek toparlanmaya çalışmıştı.

"Panikten yapıyor biliyorum," demişti oğlunu savunarak. "Kalbini kırıyorum onun. Sabırlı olmam lazım, onu anlamam lazım. Berbat bir anneyim."

"Gece'm," demişti Alin yumuşak bir sesle. "Sen elinden geleni yapıyorsun. Böyle hissetme lütfen."

"Artık inanmıyor bahanelerime. Babasının işinin bu kadar uzun sürmesinin mümkün olmadığını o da biliyor. Yine babasız kaldığını düşünüyor."

"Bu geçici bir süreç. Babası döndüğünde her şeyi unutacak."

Anka burukça gülümsemişti. "Dönecek mi sahiden? Ölmediyse tabii..."

"Böyle düşünme! Ölmedi! Bunu aklından çıkar."

"O zaman neden ortada yok! Hadi beni geçtim, Aşil'e bunu nasıl yapar? Önceden Aşil'i kontrol etmek kolaydı, hiç görmediği bir babayı bekliyordu. Şimdi deli gibi sevdiği babası ortada yok. Bu onun için daha ağır bir darbe. Neyi kaybettiğini biliyor ve bu ona acı veriyor. Öyle haklı ki kırıp dökmekte."

"Haklı tabii. O yüzden biz sabırlı olmak zorundayız."

Anka derin bir soluk alarak ayağa kalmış ve çok daha sakin bir tavırla başını sallamıştı.

"Gidip gönlünü almam lazım. Bu haksızlığı hak etmiyor."

Anka uzun süre oğluyla konuşarak onu sakinleştirmiş ardından birlikte yatmayı teklif ederek oğlunun yanına kıvrılmıştı. Yeniden barışan ana oğul birbirlerine sarılarak uykuya dalmışlardı.

Alin biraz evvel onları kontrol ettikten sonra odaya girdiğinde Jan'ı, sırtını yatak başlığına dayamış dalgınca yatağın ortasına bakar halde bulmuştu. Derim'in yokluğunun yarattığı keder hepsinin üzerine sinmişti.

Jan günlerdir doğru düzgün uyku uyumuyordu. Başını kaşıyacak zamanı yoktu aslında. Bir yandan her şeyi koordine etmeye çalışırken bir yandan ulaşabildiği tüm kontaklardan bilgi almaya çalışıyordu. Bunu yaparken öylesine dikkatli olmak zorundaydı ki üzerindeki stres her geçen gün sinirlerinin çok daha fazla harap olmasına neden oluyordu. Derim'in yokluğunu henüz kimseye belli etmemesi gerekiyordu.

Tüm bunlarla uğraşırken son birkaç gündür sabahları Alin'in yataktan fırlayarak banyoya koşturması ve kusma nöbetleri de üzerine tuz biber ekmişti. O anlarda Jan kendisini tamamen işe yaramaz hissediyordu. Alin artık her sabah güne perişan halde başlasa da Jan'ın desteğine minnettardı. Yanı başından ayrılmayan adam ona destek olabilmek için elinden geleni yapıyor, Alin'in kendini daha iyi hissedebilmesi için sabahları kusma sonrası iyi gelen tuzlu atıştırmalıkları elinin altından eksik etmiyordu. Jaques'ı tembihlemiş, Alin'in beslenmesine özen gösterilmesini söylemişti.

Jan onca sorunun içinde onun için çabalarken Alin, daha önce şakayla tehdit etmiş olsa da yaşadığı sıkıntıları ona belli etmemeye çalıştığı gibi daha fazla yorulmaması için nazlanmıyordu bile. Jan aynı anda birkaç parçaya bölünmüş gibiydi ve Alin daha fazla yüklenmenin haksızlık olacağını düşünüyordu.

Başını usulca Jan'ın omzuna yasladı ve o da dalgınca karşıya bakmaya başladı. Alçak sesle Jan'a cevap verirken aslında kendisini inandırmaya çalıştığı şeyi tekrarlıyor gibiydi.

"Onu kaybetmedin. Çıkacak ortaya. O zaman birlikte kutlayacaksınız."

"Hiçbir zaman bu kadar uzun süre birbirimizden habersiz kalmadık biz. Onu tanıdığımda on altı yaşındaydım. Düşünsene bütün ömrüm onunla birlikte geçti. Onu tanıdığımdan beri sesini duymadığım tek bir gün dahi olmadı. On gün! On gündür Derim'den haber yok."

"Hissettiği hüsranı atlatabilmesi için belki zamana ihtiyacı vardır. Mutlaka çıkacak ortaya. Gece ve Aşil'i bırakamaz."

Jan'dan sinirli bir gülüş çıktı. "Herkesin bir kalbi olmadığı için acımasız olduğunu düşündüğü adamın, babasının yediği bok yüzünden altüst olacağı kimin aklına gelir, değil mi?"

"Başkalarını bilemem ama ben kalbi olduğunu, Gece'ye baktığı gözlerini ilk gördüğüm an anlamıştım."

"Zaten delicesine aşık olduğu için şu an bunu yaşıyor. Anka'nın yüzüne bakacak yüzü olmadığını düşünüyordur. Onu o kadar çok sevmese umursamazdı belki... Ama Anka, Aşil... İkisi de onun için çok başka yerdeler."

Jan başını çaresiz bir kederle iki yana salladı. "Utancından yerin dibine girmiştir. Şimdi geçmişte Anka'ya yaptıkları çok daha ağır geliyordur. Zaten senelerce bunun utancıyla yaşadı, kendini kahretti, şimdi bir zamanlar açtığı intikam çukuruna kendisi girdi."

Jan'ın kendi kendine konuşur gibi alçak bir sesle sarf ettiği kelimeler sonrası aralarında yine uzun bir sessizlik oldu. İkisi de ruhlarına oturan hüzünden kurtulamıyorlardı. Odanın içindeki kırılmaz sessizliği Jan'ın çalan telefonu bozdu. Jan birkaç saniye boyunca dönüp bakmadı telefonuna. Günlerdir hiç susmuyordu ve artık o da tükenmemin eşiğine gelmişti. Her şeye tek başına yetişmeye çalışmak bir yere kadardı; ama onu en çok zorlayan şey, Derim'in yokluğunu belli etmemeye çalışmaktı.

Günlerdir uydurduğu yalanlar birbirine girmiş gibiydi. Susmayan telefona başını çevirdiğinde bıkkınlıkla derin bir soluk aldı ve isteksizce komodinin üzerindeki telefona uzandı. Ekranda Lee'nin adını görünce kaşlarını çatarak isme baktı ve nihayet telefonu açarak kulağına dayadı.

"Söyle Lee?"

"Jan," dedi Lee, o aksanlı Fransızcasıyla. "Garip bir durum var seninle paylaşmak istedim. Belki bir şey çıkar."

Jan yerinde huzursuzca hareketlenerek dikildi. "Ne gibi garip bir durum?"

"Altı senedir adadaki eve kimse gitmedi, biliyorsun. Patron orayı tamamen kapamamızı istemişti ama senin verdiğin talimatla her ay düzenli temizliği yaptırılıyor sadece."

"Eee?" dedi Jan gergin bir tonla.

"Evin alarmı ayda yalnızca bir kez açılıp kapanıyor. Temizlik şirketinin elemanları iki gün evde kalarak temizliği yapıyorlar."

"Kısa kes Lee!" dedi Jan hırçın bir sesle. "Sadede gel artık. Bildiğim şeyleri bana tekrarlama!"

"Alarm üç hafta evvel açıldı ve her zamanki gibi iki gün sonra kapandı. Aylık rutin temizlik, sistemlerden takip ediyordum. Son günlerde sürekli başka şeylere odaklandığımız için fark etmedim. Evin alarmı devre dışı kalmış. Alarm on gündür açık."

Jan süratle yerinden fırlayarak yataktan çıktı ve hızlı hızlı konuşmaya başladı.

"Kameraları kontrol ettin mi?"

"Kameralar da devre dışı kalmış. Evin içini de dışını da göremiyorum."

"Temizlik firmasından birileri gitmiş olabilir mi?"

"Firmayı arayıp teyit ettim. Rutin temizlik tarihinde gidilmiş yalnızca. Sonraki temizliğin önümüzdeki hafta olacağını söylediler." Lee bir an duraksayarak aklındaki soruyu sordu. "Sence birileri mi girdi eve yoksa patron mu?"

"Öğreneceğim!" dedi Jan keskin bir sesle. "Haber veririm sana! Kapat!" deyip süratle telefonu kapatırken odanın içinde telaşlı adımlarla ilerlemeye başladı.

Ardından duyulan gergin sesin "Ne oldu?" diyen meraklı sorusuyla başını omzundan geriye çevirdi.

"Adadaki evin alarmı devre dışı kalmış," dediğinde Alin anlamayan bakışlarla ona bakıyordu. Jan giyinme odasına girdiğinde Alin hızla hareket ederek yataktan indi ve üzerini değiştirmeye başlayan adamın yanına, giyinme odasına girdi.

"Adadaki ev derken?" diye sordu üsteleyerek.

"Marmara'daki ada... Anka'yı ilk aldığımızda, tuttuğumuz yer..."

Alin gözlerini kısarak ona baktı. Şimdi hatırlamıştı o evi. "Daha önce oraya bakmamış mıydınız?" diye sordu gergin bir sesle.

"Derim altı senedir oraya ayağını basmadı. Aslında evi yakmamızı istemişti ama ben buna izin vermedim. Evi kapattırıp ayda bir temizlenmesi için bir temizlik firmasıyla anlaşma yapılmasını istedim. Evin alarmı sadece temizlikçiler evde kaldığı sürece kapanıyordu. Her ay rutin temizlik yapılıyor. Lee başka şeylerle uğraşmaktan günlerdir başını kaldıramıyor, gözden kaçırmış. Rutin temizliğin dışında alarm devre dışı kalmış. Sistemden kontrol etmiş. On gündür alarm çalışmıyormuş."

"Herhangi bir arıza olmadığına emin misiniz?"

"Kameralar da devre dışı bırakılmış."

Jan hızlı hızlı üzerini giyinirken Alin düşünceli gözlerle onu izliyordu fakat ne gördüğünü bilemiyordu. Dalgınca bakıyordu adama.

"İyi de eğer Akhan'sa oradaki, nasıl gitti oraya? Yat da tekne de yerinden kımıldamadı. Avcı tüm deniz yollarını araştırdı, ne deniz taksi ne de bir tekne kiralandığını öğrenebildik."

"Bir yolunu bulmuştur belki."

Jan telaşlı adımlarla giyinme odasından çıkarken Alin yine onu takip ediyordu. "Oraya mı gideceksin şimdi?"

Jan başını sallarken telefonuna uzanmıştı. Marcel'i arayıp tekneyi hazırlamasını söylemesi gerekiyordu.

Alin sakince uzanarak adamın elinden telefonu aldı ve anlamayan bakışlarla kendisine bakan adama kendinden emin bir edayla "Sen gitmiyorsun," dedi.

"Bêbê!" dedi Jan üzerine basarak. Telefonu geri istercesine elini ona uzatarak "Ver şunu, acele etmeliyim," dedi gergin bir tavırla.

Alin başını iki yana salladı. "Sen gitmiyorsun Jan!" dedi kararlı bir sesle. Alin üzerine basarak telaffuz etmişti adını. Gözlerini Jan'ın gözlerine dikerek devam etti. "Eğer Akhan oradaysa senin gitmen fark yaratmaz. Gece'nin gitmesi gerek."

Jan gözlerini ardına kadar ayırarak Alin'e baktı ve itiraz edercesine başını iki yana salladı.

"Sen çıldırdın mı? Anka, Derim'in karşısına çıkarsa, eğer Derim şimdiye kadar kafasına sıkmadıysa da kesin o zaman sıkar."

"Ben öyle düşünmüyorum. Ben Gece'ye güveniyorum. Akhan eğer oradaysa onu buraya getirecek tek kişi Gece."

Jan duraksayarak Alin'e baktı. "Ya sıktıysa?" dedi düşünmeye bile korkar gibi. Gözlerini yumarak sesli bir soluk aldı. "Anka'nın öyle bir manzarayla karşılaşması felaket olur."

Alin anlık bir tereddütle Jan'a baktı; bu düşünceyi hızla kafasından uzaklaştırdı. Başını iki yana sallarken acımasız sayılacak bir tonla "Gece bu tip durumlara aşina. Üstesinden gelebilir," dedi. Başını güven bana der gibi sallayarak adama baktı. Elini kaldırıp Jan'ın kalbinin üzerine avucunu dayadı.

"Güven bana Jan," dedi soğukkanlı bir tonla. "Bence hâlâ yaşıyor. Bu onların arasındaki bir mevzu ve yine onlar çözecekler. Onu buraya Gece getiremezse kimse getiremez. Gece'yle yüzleşmesi lazım."

Jan tereddütle ona bakarken Alin uzatmak istemez gibi kestirip attı.

"Ben Gece'ye haber vermeye gidiyorum. Ya Akhan oradadır, Gece bir şekilde bunun üstesinden gelecek ve onu geri getirecek ya da alarm bozuktur onu kontrol etmiş olur."

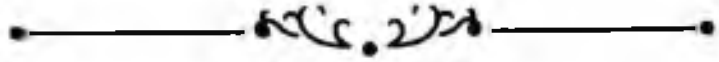
"Anka'nın oraya gitmek isteyeceğinden emin misin? Oraya dair hoş anıları yok."

"Bunun üstesinden gelemezse geleceğe dair de hoş anıları olmayacak. Ben kardeşime güveniyorum."

Alin kendinden emin adımlarla odayı terk ederken, Jan'a belli etmemeye çalıştığı tek korkusu; Anka'nın oraya vardığında on günlük bir cesetle karşılama ihtimaline dair hissettiği endişeydi.

Bu, belki de kaçınılmaz gerçekle yüzleşmek zorunda kalacağı, travmatik bir an olabileceği gibi eğer hâlâ yaşıyorsa da hayat kurtaracak bir karşılaşma olacaktı.

4. Bölüm

Sadece karanlık...
Hayal ile gerçeğin ince çizgisinde
Doğru ile yanlışın tek cümlesinde
Kaderin getirdiği yerde
Boyun eğişin hücresinde
Kurtuluş
Sadece karanlıkta...

Dilek Güney

Anka, Sahil Güvenlik teknesinden atlayarak ayağını karaya bastığında birkaç saniye boyunca etrafına baktı. Bir an evvel yalnız kalmak ister gibi bedenini geriye çevirip elini kaldırarak teknedekilere baktı.

"Gidin siz. Döneceğim zaman haber veririm."

Motoru susmayan teknedeki görevli, elini kaldırarak vedalaştı ve tekne geriye doğru hareket ederek uzun iskeleden uzaklaştı. Anka olduğu yerde dikilmeye devam ederek uzun süre uzaklaşan teknenin ardından baktı. Bu bir nevi kendine zaman kazandırmak ister gibi oyalanma çabasıydı aslında. Yoksa karanlık denizde görebildiği sadece teknenin uzaklaşan ışığıydı. Saat sabaha karşı dörde geliyordu. Bir saat sonra gün yavaş yavaş aydınlanmaya başlayacaktı.

Üç saat evvel Alin'in kendisini uyandırmasıyla başlayan hareketlilik nihayet son bulmuş gibiydi. Alin'in ona aktardıklarıyla düşünmeksizin harekete geçmişti. Üzerine çabucak siyah bir kot ve siyah

bir tişört geçirmiş, Avcı'yı arayarak Sahil Güvenlik teknelerinden birini, kendisini adaya bırakması için ayarlamasını istemişti. Sarıyer'den tekneye binmiş, bir saatlik yolculuğun ardından adaya ayak basmıştı.

O anki yalnızlığı bilerek tercih etmişti. Yanında ne bir başkasını istemişti ne de teknenin onu beklemesini arzulamıştı. Ne ile karşılaşacağını bilemiyordu fakat iyi ya da kötü, bir süre yalnız kalması gerektiğini biliyordu. Derim gerçekten o evde miydi yoksa basit bir teknik arıza yüzünden mi oradaydı, bilemiyordu. Derim o evdeyse bile yaşıyor muydu yoksa çoktan kafasına sıkmıştı ve cesediyle mi karşılaşacaktı, onu da bilemiyordu.

Bildiği tek şey, uzun zaman sonra yalnız kalabildiği yegane yerin bu ada olduğu idi.

Dönüp dolaşıp başlangıç noktasına gelmişti.

Her şey bu adada başlamıştı. Ve belki de her şey bugün bu adada son bulmuş olacaktı.

Kımıldamadan karanlık denize bakıyor, adımlarını ileri atıp beş yüz metre ilerideki eve doğru yürümeye korkuyordu. Tekne çoktan uzaklaşmıştı ve artık görebildiği tek şey hafifçe dalgalanan karanlık deniz yüzeyiydi. Yüzüne ılık bir rüzgar vurduğunda tepesinde topladığı saçlardan kurtulmuş olan tutamlar uçuştu. Bu rüzgar nihayet onu kendine getirmiş gibi bedenini ağır ağır geriye çevirdi.

Sırtı denize dönük şekilde ileriye bakarken atacağı adımlardan korkuyordu. Bir zamanlar bu adanın okyanusun ortasında olduğunu düşünmüştü. Onun öyle düşünmesini istemişti Derim, Anka da farklı bir alternatif düşünmemişti. O zamanlar içinde bulunduğu hapishanenin Marmara'nın ortasında olduğunu bilse muhtemelen gözünü karartıp denize atlar ve yüzmeye başlardı; fakat iyimser olamamıştı. O zamanlar en kötüyü düşünmek zorundaydı ve kötü alternatif, bu adanın okyanusun ortasında olduğu düşüncesiydi.

Başını ağır ağır çevirerek yeniden omzunun üzerinden geriye, karanlık denize baktı. O an kendi kendine itiraf edebildiği şeyle sarsıldı. Derim o evdeyse ve hâlâ yaşıyorsa bunun üstesinden gelebilirdi. Ev boşsa ve sadece teknik bir arıza varsa en kötü birkaç saat tek başına kafasını dinler ve yine onu almalarını isterdi. Fakat kabullenmekte

güçlük çektiği kötü senaryoyla karşılaşırsa; ne yapacağını bilemiyordu. Gözünün önüne gelen dehşet uyandırıcı manzara zorlukla yutkunmasına neden oldu.

Derim'in cesediyle karşılaşmak muhtemelen hayatının sonuna kadar aklından çıkmayacak bir görüntü olacaktı. Derim'in annesinin cesedini gördüğünde neler hissetmiş olabileceği düşünmek, onun o gerçekliği tam anlamıyla yaşadığını bilmek yüreğine ağır bir kütle gibi oturdu. O bu düşüncenin hayaline bile katlanamazken Derim'in hissettiği acıyı tarif edecek bir kelimenin olamayacağını biliyordu. Derinden sevdiğin birinin ölüsüyle karşılaşmak, insanın ömrü boyunca zihninden silemeyeceği bir resim olurdu. Üstelik bir de delik deşik edilmiş haldeyse.

Derim'in kafasında açılmış bir delikle cansız yattığı görüntüyü, zihninden uzaklaştırmak istercesine hızla başını iki yana sallarken yüzünü acıyla buruşturdu.

Anne ve babasını kaybetmiş olmanın acısı hiç yok gitmemiş olsa da onları hep hafızasındaki gibi hatırlamıştı. Sanki hiç ölmemişler gibiydi... Sanki görüşemeseler de uzakta bir yerlerde hâlâ yaşamaya devam ediyorlarmış gibiydi... hâlâ birlikte gülümsemeye devam ediyorlar gibiydi... O gülümsemenin yüzlerinden silindiğini hiç görmemişti ve hafızasında hep bu resim canlı kalmıştı.

Şimdi Derim'i bulacak mıydı? Ne halde bulacaktı? Bilemiyordu... Bu bilinmezlik ve zihnindeki şeytanların vesvesesi ile gözünün önüne gelen görüntüler, bundan kaçmak ister gibi ileri adım atmasına engel oluyordu. Düşüncesi bile böylesine korkuturken gerçekliğini nasıl kaldıracağını bilemiyordu.

Kaç dakikadır iskelede dikildiğini de bilmiyordu ama buna bir an evvel son vermesi gerektiğini kendisine hatırlatarak zorlukla küçük bir adımı attı. Ardından diğer küçük adım geldi.

Usul usul yürümeye devam etti. Evin önüne ulaşan yolu takip ederek hafif bir dikliği tırmandı. Beyaz ahşap ev, görüş açısına girdiğinde sanki kilometrelerce koşmuş gibi sık sık soluk alarak, bir süre adımlarını durdurarak eve baktı.

Karanlığa gömülmüş bir evdi bu. Hiçbir yerden ışık gelmiyordu. Evdeki tüm pencerelerin ahşap panjurları sıkı sıkıya kapalıydı. Adeta terk edilmiş olduğunu belli edercesine karanlığın içinde ruhsuz bir

yapı gibi dikiliyordu. Anka bu karanlık ve sessizliğin hiç iyiye işaret olmadığını düşündü. Ya gerçekten alarmda teknik bir arıza vardı ve kimse yoktu bu evde ya da... Zihninden geçen cümlenin geri kalanını tamamlamak istemedi. Hatta anlık da olsa Derim'in orada olmamasını diledi. En azından hâlâ yaşadığına dair umudu sıcak tutmaya devam edebilirdi.

Dakikalardır orada dikilerek eve bakmaya devam ettiğini fark edince buna bir son vermesi gerektiğini hatırlayarak ağır adımlarını tekrar ileriye doğru attı. Evin önüne gelince önce kapalı kapıya baktı. Kapıya ulaşan yedi basamağı tırmanmadan evvel evin etrafında bir tur atmaya karar vererek adımını yana kaydırdı.

Geniş bir çember çizerek evin etrafında dolaştı. Bahçe bakımlı görünüyordu. Jan'ın söz ettiği firma, temizlikle birlikte evin tüm bakımını da üstlenmişti demek ki. Ev gerçekten de güzeldi. Geleneksel Türk mimarisine sahip, ahşap evlerdendi. Terk edilmiş sessizliği ruhsuz gibi görünse de evin kendine has mimarisinden kaynaklanan güzellik yadsınamaz bir gerçekti. İlk kez eve dışarıdan bu kadar dikkatle bakıyordu. Burada kaldığı sürece hiç dışarı çıkmamıştı ve evin dış görünüşü hakkında hiçbir fikir edinememişti. İçerideki dekorasyon modern çizgilere sahipti ve evin içindeki eşyalarla doğru gözlem yapma şansı olmamıştı ki zaten burada olduğu sürenin tamamını küçücük bir hücrede geçirmişti. Eğer bir kez dışarı çıkıp bu evi dışarıdan görmüş olabilseydi hâlâ Türkiye sınırları içinde olduğundan emin olabilirdi. İşte o zaman ne yapar eder o denize atlardı muhtemelen.

Turu tamamlayıp tekrar eve girişi sağlayan basamakların dibine ulaştığında, bunu daha fazla erteleyemeyeceğini de kabullenmişti. Bu eve girmek zorundaydı. Başını kaldırıp yeniden kapıya baktı. Jan anahtarın evin girişindeki büyük saksının içinde olduğunu söylemişti. Anka başını hafifçe sağ omzuna yatırarak kapıya baktı. Kapalıydı ama kilitli olup olmadığından emin değildi. Şansını denemekten başka çaresi yoktu. Sağ ayağını sanki tabanı yere yapışmış gibi zorlukla kaldırarak ilk basamağa attı.

Sonraki adım ondan da zor gerçekleşti. Ayaklarına adeta tonlarca ağırlık bağlanmış gibi yavaş ve zorlu adımlarla yedi basamağı kat ederek kapının önüne ulaştı. Eli yavaş yavaş uzanarak kapının tokma-

ğına dokundu. Parmaklarını zorlukla kıvırarak tokmağı çevirdi. Açılan kapı nedense yerinde sıçramasına ve küçük bir adımı geri atarken elektrik çarpmış gibi irkilmesine neden oldu. Kapının açılacağını düşünmeksizin sadece deneme amaçlı çevirmişti. İçeri girmesini geciktirecek her türlü bahaneye sarılıyordu ve ansızın açılan, kilitli olmayan kapı ne yapacağını şaşırmış gibi bir süre kalakalmasına neden oldu.

Çaresizce dikili kaldığı sürede bu kapıdan içeri girmek zorunda olduğunu kendisine tekrarlayarak yeni bir denemeyle kapıya uzandı. Ağır ağır iterek kapının tamamen açılmasını sağladı. Kapının eşiğinde karanlığa alışmış gözlerle içeri baktı. Bu girişi hatırlıyordu. Üst kata çıkan ahşap merdivenleri birkaç kez çıkmıştı.

Dalgın dalgın, aslında çokça merakla, içeriye doğru bir adım attı. Girişe adım attığı anda bakışları etrafta yavaşça dolaştı. Evden çıt çıkmıyordu. Başını ağır ağır çevirerek kapının sağındaki alarm paneline baktı. Panelde elektrik vardı ama alarm kurulu değildi. Birisi alarmı kapatmıştı.

Bakışları yeniden merdivenlere yöneldi. Adımlarını, bakışlarının kilitlendiği yöne doğru sürüklemeden evvel sağ tarafa ilerleyerek duvardaki düğmeye dokundu. Tavandan sarkan avizeden yayılan güçlü ışık şimdi etrafı aydınlatmıştı. Ağır ağır basamakları çıktı. Avucunu ahşap korkuluğun üzerinde sürterek tırmanırken altı sene evvel yaşadığı sahneler, kopuk kopuk zihnine doluyordu. Bu basamaklarda Silva'nın kotunun arkasına sıkıştırdığı telefonu almak için plan yapmıştı. Gözlerini o telefondan ayırmakta güçlük çekmişti ve Silva'yı takip ederken düşünebildiği tek şey o telefona ulaşmak olmuştu. Başarmıştı da...

Üst kata çıktığında yine duvardaki düğmeye dokunarak loş ışıkta önündeki koridoru takip ederken, bu başarıyı gerçekleştirdiği noktayı da ağır adımlarla geçti. Derim'in odası olduğunu bildiği odanın kapısına uzandığında yine korku dolu bir çeyrek dakika yaşadı. Nihayet cesaretini toplayıp kapıyı yavaşça açarak başını hafifçe ileri uzattı. Ardından çekingen bir adımla içeri girdi. Elini sağına uzattı ve duvarı yoklayarak bulduğu düğmeye bastı. Oda boştu. Yatak hiç bozulmamıştı. Senelerdir buraya uğranmamış gibi, her şey sihirli bir değnekle dondurulmuş gibi duruyordu. Ağır adımlarla içeri girdi ve

etrafında dönerek odayı yeniden gözden geçirdi. Bir kez banyo yaptığı kapıya doğru ilerleyerek banyoya ulaştı. Açtığı kapı başka anıların daha zihnine doluşmasına sebep oldu.

Derim burada ayakta dikilmeye devam ederken Anka, onun önünde duş almıştı. Öncesinde çaldığı telefonla mesaj göndermeyi başarabilmişti ve bu, ona tekrar yeni bir güç kazandırmıştı. Bakışları pencereye kaydı. Silva'nın telefonunu bu pencereden dışarı fırlatmıştı. Biraz evvelki tur, telefonu neden geç bulabildiklerini açıklamıştı. Bakımlı bahçede, uzun yeşillikler arasında hemen göze çarpmayacağı belliydi. Şans ondan yana gülmüştü.

Banyoya son kez göz gezdirerek geriye doğru adımlayıp yeniden odaya girdi. Gözleri etrafı yeniden tararken kapıya doğru ilerledi. Derim belki de buraya hiç gelmemişti. Belki de temizlik firmasının elemanları alarmı açık unutmuşlardı.

Anka sonraki yarım saatte bu düşüncesinden gittikçe daha emin olmuştu. Tüm evi baştan sona dolaşmış, her odaya tek tek bakmıştı. Seneler önce terk edilen evde hiçbir hayat belirtisi yoktu. Üç katta bulunan bütün odaları tek tek gezmişti. Hepsi de asırlardır dokunulmamış gibi görünüyordu. Tek dikkat çekici şey etrafın temiz olmasıydı. Yalnızca komodin ve dolapların üzerinde çok hafif toz vardı ki sonraki hafta gelecek olan temizlikçiler onları da ortadan kaldıracaklardı.

Girişe yeniden ulaştığında bir an ne yapacağını bilemez gibi duraksayarak etrafa baktı. Mutfak tarafına giden koridora bedenini çevirirken aşağıya, bodruma inen basamaklardan gözlerini kaçırmıştı. Oraya bakması gerektiğini düşünmüyordu. Orada ne olduğunu çok iyi biliyordu. Biri büyük diğeri küçük iki hücre vardı. Küçük olanda epey zaman geçirdiği için oraya bir daha gitmek istediğini sanmıyordu. Büyük olanı da bir kez görmüştü. Gerçi o zaman buz dolu bir küvetin içindeydi ama görmüştü yine de. Merakını giderebilecek herhangi bir şey bulabileceğini sanmıyordu. Dolayısıyla adımlarını alt kata giden basamaklardan uzak tutarak mutfağa yöneldi.

İlk garipliği mutfağa adım attığı anda fark etti. İçeride bir koku vardı. Keskin bir alkol kokusuydu bu. Adımlarını mutfağın içine doğru atarak gözlerini hemen kokunun geldiği yöne çevirdi. Karşıdaki büyük tezgahın üzerinde, yan yana dizilmiş içki şişeleri vardı. Kimisi doluydu ama boş şişeler daha fazlaydı. Anka kaşlarını çatarak

şişelere baktı. Sanki ilk defa gördüğü yabancı cisimlermiş gibi anlamlandırmaya çalıştı. Temizlik elemanlarının alem yaptıklarını düşünmek istedi fakat bu fikir geldiği gibi aklından hızla silindi. Lee'nin kameralardan evi kontrol ettiğini temizlik firması muhakkak biliyordu ki elemanlarının bu tür densizliğine göz yumacaklarını sanmıyordu.

Aniden hatırladığı şeyle hızla geriye döndü ve mutfaktan çıktı. Üst kattaki büyük salona seri adımlarla ilerledi ve salona girdiğinde karşıdaki büyük konsolun önüne vardı. Başını eğip baktığında daha önce şişelerin burada olduğuna dair işaretlere, tozun dışında kalmış yuvarlak temiz izlere baktı. Tüm şişelerin daha önce bu konsolun üzerinde dizili olduklarına emindi. Yuvarlak izlerin etrafında hafif toz varsa da şişelerin yerlerinden yeni alındığına dair temiz yüzeyler, olduğu gibi duruyordu.

Evde birinin olduğundan emin olduğu ilk işaret buydu. Yeniden salondan çıkarak alt kata indi ve girişe ulaştı. Bakışları kontrolünün dışında aşağıya, bodruma inen basamaklara değdi. İnmesi gerektiğini biliyor fakat içinden o adımı atmak gelmiyordu.

Gözlerini yumarak sakince derin bir nefes çekti. Gözünün önüne Aşil geldi. Eli istemsizce karnının üzerine kapandı. Derim buradaydı... Bunu iliklerinde hissediyordu. Bedeni alarma geçmiş gibi tüyleri diken diken olmuştu. Göreceği manzaranın nasıl olduğundan öylesine emindi ki bedeni olduğu yerde dursa da ruhu adeta anlık bir yolculuk yapmış gibi aşağıdaki manzaranın görüntüsü zihninin içinde canlandı.

Gözlerini ağır ağır açarak önünde dikili kaldığı basamaklara baktı. Atacağı adımdan sonra olacak her şey onun kontrollü olmasına bağlıydı. En metanetli, en sabırlı ve en kararlı olması gereken an şimdiydi. Ya kontrolü tamamen ele alacaktı ya da dağılacaklardı. Derim muhtemelen çoktan dağılmıştı ve bu dağınıklığı Anka'nın bir şekilde toparlaması gerekiyordu; aksi halde Derim'le birlikte onlar da dağılacaklardı.

Anka, hayatının en kararlı anını yaşadığını hissediyordu. İçinde nereden geldiği belirsiz, öylesine kuvvetli bir güç peyda olmuştu ki sanki parmak uçlarından kaçıp gitmesini engellemek ister gibi elle-

rini yanında yumruk yaparak bu gücü içine hapsetti. Omuzlarını dikleştirerek derin bir soluk aldı ve basamaklara –soğukkanlı bir kabullenişle– ilk adımını attı.

***

Bir zamanlar kapatıldığı hücrenin kapısının önüne vardığında iki parmak kadar sayılabilecek bir aralık bulunuyordu. Ancak bu aralıktan içeriyi görebilmesi mümkün değildi. Bu, aralığın az olmasından değil içerinin karanlık olmasından kaynaklanıyordu.

Ortamın aşırı sessizliğinden olacak, dikkatini çeken ve hücrenin içinden gelen alçak bir ses kulaklarının dikilmesine neden oldu. Çok uzaktan gelir gibi, melodik bir tınıydı bu. Anka birkaç saniye boyunca dinlediği sesin ne olduğunu anladığında tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

Bu aylar önce Aşil'e saldırdıkları günün akşamında, üçü birlikte yatakta yatarken Anka'nın mırıldandığı ninni benzeri melodiydi. Anka'nın zihninde çalan fakat notalara dökülememiş olan onların senfonisiydi. Anka'nın çıplak sesle mırıldanarak çıkardığı müzik tekrar tekrar çalıyordu. Derim'in bu süre içinde bu müziği kaç defa dinlediğini tahmin bile edemiyordu. Derin, titrek bir soluk çekip içeri girmek için kendisini hazırladı.

İçeri adım atmadan evvel, daha önce yaktığı ışık nedeniyle şimdi loş olan koridorda hızla etrafına baktı. Kapının iki metre ilerisinde, duvardaki şalteri fark etti. Hücrenin ışığı buradan açılıyordu. İçeride neyle karşılaşacağını bilmese de ışığa ihtiyacı vardı. Her ne kadar soğukkanlılığını yitirmemesi için sürekli kendini telkin etse de şalteri açarken ellerinin titrediğini fark etti. Bu hücreyi hiçbir zaman sevmemişti. Zaten kim severdi ki?

Fakat geçmişte aldıkları ağır eğitimlerde, bu tür durumlarla hem fiziksel hem de zihinsel başa çıkma yöntemlerini öğrenmişti ve bir başkasını altüst edebilecek durumun üstesinden gelmeyi başarmıştı. Şimdi de duygusal olarak, düşündüğünden çok daha az etkilendiğini kabul etti. Belki de bugünkü sorunları geçmişteki sorunlarından

daha büyük olduğu için şu an, geçmişte burada geçirdiği zamanı düşünüp boşa enerji harcamak da istemiyor olabilirdi. Tam olarak nedeninden emin olamasa da kısmi bir umursamazlık vardı üzerinde.

Eskiye dair her şeyi kafasından uzaklaştırarak şimdiye odaklanmaya çalıştı. Bu dakikadan sonra çelik gibi sinirlere sahip olmak zorundaydı. Derim'i girdiği cehennem çukurundan çıkarabilmek için soğukkanlı olmalı, elini uzattığında tutmasını sağlamalıydı. Şalteri kaldırdığı anda tanıdık bir vızıltı sesi kulaklarına doldu. Hücrenin içindeki lambalardan çıkan sesti bu. Aralık kapıya yeniden yaklaştı ve elini yavaşça kapıya uzatarak kendine doğru çekti.

Hücreyi kaplamış olan keskin alkol kokusu burnuna kadar ulaşmıştı. Derim'in bedenini gördüğünde kokunun keskinliğini fark etmedi bile. Hücredeki dar somyanın üzerinde sırtı kapıya dönük yatıyordu. Kaydedilmiş olan alçak sesli melodi -yataktan geldiği belli- çalmaya devam ediyordu. Hücreyi dolduran ışık nedeniyle Derim kolunu yüzünün üzerine kapatır gibi örtmüş ve anlaşılmaz, homurtuya benzer hoşnutsuz sesler çıkarıyordu.

"Kapat!" diye bağıran sinirli ses, anlaşılır ilk kelimeydi.

Fransızca konuşmuştu ve arkasını dönmemişti.

"Kapat şu lanet ışığı!" diye yeniden bağırdı ama kime bağırdığına dair hiçbir fikri yoktu muhtemelen.

Anka sinirli çıkmasına rağmen bu sesi duyduğunda derin, rahatlamış bir nefes çekti içine. Derim'in cesedini bulmaktansa bir süre boyunca sürecek olan sarhoşluğunu çekebilirdi. Hatta sabırla ayılmasını bekler, saatlerce burada oturabilirdi de. hâlâ nefes alıyor oluşu, o an Derim'in yapacağı birçok şeye göz yummasına neden olabilirdi.

Hayatta olduğuna öyle çok sevinmişti ki kalan her şeye çözüm bulabileceğine olan inancı katlanarak arttı. Derim'in öfkesini umursamadan başını soluna çevirdi. Odanın bir köşesinde gözüne çarpan metal sandalyeye doğru sakin adımlarla ilerlerdi. O burada kalırken bu sandalye yoktu. Ama birkaç kez yanına gelmiş olan Derim, bu sandalyeyi içeri getirip tam karşısına koyarak yerleştirmiş ve Anka'nın bugün de hâlâ aynı şekilde düşündüğü gibi saçma sapan sohbetleri gerçekleştirmeye çalışmıştı.

Parmaklarını kıvırarak sandalyenin arkalığını kavradı, bacaklarının üzerinde sürüklemeye başladı. Hücrede metalin betona sürtünürken çıkardığı o sinir bozucu ses yankılanıyordu ama bu sese aldırmadan sakin adımlarla, peşinden sandalyeyi sürükleyerek ilerledi ve Derim'in yattığı somyanın karşısına yerleştirdi. Arada yalnızca iki metre mesafe kalmıştı.

Geçmişte bu hücrede yaşanan sahnenin şimdi tersi yaşanıyordu. Tek fark sandalyeye oturacak olan, karşısındakini herhangi bir şeyle suçlamıyordu ama o dar somyada yatan kişi de kendisinin masum olduğunu düşünmüyordu.

Sandalyeye oturmasına fırsat kalmadan Derim hışımla bedenini geriye çevirip yine Fransızca "Kes şunu!" diye haykırdı. Ve gördüğü kişiyle küçük dilini yutmuş gibi öylece kalakaldı.

Anka sakince yana doğru bir adım attı ve sandalyeye yerleşti. Gözünü bile kırpmadan Derim'e bakmaya başladı. Derim perişan haldeydi. Anka, yüzündeki düz ifadeyi sabit tutmaya çalışırken, yüreğine oturan acıyla bir adamın on günde nasıl olur da bu kadar büyük bir değişime uğramış olabileceğini düşünüyordu.

Derim'i ilk kez gördüğü, tanımaya başladığı andan beri farklı ruh hallerinde görmüştü. Acımasız halini biliyordu, öfkeli halini biliyordu, sevgi dolu halini, çocuksu halini, yıkık halini ve daha farklı birçok ruh halini biliyordu; hepsine birebir şahit olmuştu. Ama hiçbiri şu anki haliyle boy ölçüşemezdi. Derim kendini bitirmeye ant içmiş gibiydi. Çökmüş avurtları, kararmış göz altları, solgun yüzü ve kesinlikle birkaç beden incelmesine neden olan aşırı kilo kaybıyla, Derim kendisini yok etmeye çalışıyor gibiydi.

Anka'dan gözlerini alamıyordu. O solgun, çökük yüzü şimdi yavaş yavaş renge bürünüyordu ama Anka bunun o anki anlamsız utancından kaynaklanan bir kızarma olduğuna emindi. Derim ona bakmaya utanıyor gibiydi. Taşıdığı utancı daha fazla kaldıramıyormuş gibi gözlerini ondan kaçırarak yere baktı. Elini uzatarak hâlâ hücrenin içinde duyulan tek sesi susturdu. Şimdi içeride derin bir sessizlik oluşmuştu.

Yalnızca çıplak sesle mırıldanarak söylenmiş olan melodi artık duyulmuyordu.

Derim yattığı yerde hareketlenerek somyanın üzerinde bacaklarını karnına çekti ve sırtını duvara yasladı. Çıplak ayaklarla çaresiz, küçük bir çocuk gibiydi.

Anka, onun hâlâ on gün evvel akşam evden çıkarken üzerine giydiği giysileriyle durduğunu fark etti. Mavi kot pantolonu on gün öncesinden daha bol görünüyordu. Üzerindeki beyaz keten gömlek buruş buruş olmuştu. Muhtemelen on gündür ne banyo yapmış ne de yemek yemişti. Alkolle kendini bitirmeye çalışıyordu.

Anka gözlerini adamdan ayırmak istemese de onun elini yavaşça yastığının altına doğru uzattığını gördüğünde bakışları eline kaydı ve Derim'in, yastığın altında duran silahı usulca çektiğini fark etti. Kaşları çatıldı. O silah kaç defa kafasına dayanmıştı acaba? Şimdi de onun gözünün önünde, kabul edebildiği tek sonu gerçekleştirmeye mi kalkacaktı?

Karmakarışık saçları, uzamış sakallarıyla öylesine bitkin görünüyordu ki Anka bir an evvel ona sarılmak ve teselli etmek istiyordu; fakat Derim'in buna izin vermeyeceğinden emin olarak ağırdan alması gerektiğini düşündü.

Sorduğu soru o anda sorulacak en tuhaf ve saçma soruydu ama Derim'in anlık da olsa kafasının karışmasını istemişti.

"Telefonunu ne yaptın?"

Derim yalnızca bir an için kafası karışmış gibi gözlerini kaldırarak ona baktı ve hızla yeniden yere indirdi. Böyle bir giriş beklemediği belliydi. Boğuk, zorlukla çıkan, duyulması zor, kısık bir sesle karşılık verdi.

"Denize attım."

Anka dudaklarını büzerek anlamış gibi başını usul usul salladı.

"Buraya nasıl geldin?"

Soruları sorarken öylesine düz bir ses tonuna sahipti ki sanki Derim'le sıradan bir konuşma yapar gibiydiler. Derim sesli bir soluk alırken titreyen elini dağınık saçlarından geçirdi.

"Yaşlı bir balıkçıdan beni bırakmasını istedim."

Anka yine başını usulca sallayarak birkaç saniye sustu ve merak ettiği şeyi dile getirdi. Çenesiyle yatağı işaret etti.

"Kaydetmişsin. Telefonunu denize attıysan neyle çalıyorsun onu?"

Derim çabucak yatağın içindeki minik alete uzanarak yanına çekti. Hareketleri kopuk kopuk, telaşlı, adeta ne yapacağını bilemez gibi te dirgindi.

"Balıkçının telefonu... "

Anka başka bilgiye ihtiyaç duymadı. Muhtemelen kendi telefonunu denize atmadan evvel müziği o alete aktarmıştı. Ve yine yüksek ihtimalle cebindeki tüm parayı da o balıkçıya vermişti. Adamın o eski model cihazın aynısından birkaç tane alacak kadar para aldığına emindi. Ve tabii susması için de geçerliydi o miktar. Avcı'nın nasıl böyle bir bilgiye ulaşamadığını az çok anlayabiliyordu. Derim'e sorma ihtiyacı duymadı.

Derim bakışlarını kaldırmadan "Neden buradasın?" diye sordu yılgın bir tonla. Ses tonu suçlu bir çocuk gibi çıkmıştı.

"Sence?"

Derim'in dudaklarının arasından alaycı, histerik bir gülüş çıktı.

"İntikamını almaya geldin, öyle değil mi? Öğrendin gerçeği?"

"Hangi gerçek?" diye sordu Anka tek kaşını kaldırarak. Sesi bu kez ifadesizliğinden sıyrılmış, diklenir gibi çıkmıştı.

"Ne olduğunu biliyorsun," dedi Derim mırıldanır gibi. Gözleri hâlâ yerdeydi. Öylece önüne, aşağıya bakıyordu.

"Neden buradasın Derim?" diye sordu Anka. Ses tonunda bu kez kızgınlık vardı ve kendine ne kadar sakin olmasını telkin etse de kontrolünü kaybetmekten korktu.

Derim acı dolu bir alaycılıkla nihayet gözlerini kaldırıp Anka'ya baktı. Gülümsemesi keder yüklüydü.

"Açık değil mi? En başından beri buraya gelmesi gereken kişi benmişim."

Anka bir süre boyunca susarak adama baktı. Sesli bir soluğu içine çekip dik bakışlarla konuşmaya başladı.

"Hatırlıyor musun? Beni buraya ilk getirdiğinde önüme sürdüğün bahane için sana ruh hastası olup olmadığını sormuştum. Çünkü babasının suçunu masum evladına yüklemek aklı başında birinin yapacağı bir şey olamazdı."

Başı önüne eğik halde "Ben masum falan değilim," diyerek tiksinircesine yüzünü buruşturup itiraz ederek sözünü kesen adama aldırmadan devam devam etti Anka.

"Öfken ve kinin sağlıklı düşünmene izin vermiyordu, sen de öfkenin rüzgarına kapılıp gidiyordun. Ben de öfkeliyim Derim," dediğinde Derim hızla başını kaldırıp ona baktı. "Hem de çok öfkeliyim... Fakat zihinsel sağlığım gayet yerinde olduğu için gerçek suçluya öfkeliyim... Bu öfkenin beni bir kukla gibi oynatmasına izin vermek istemiyorum çünkü bu doğru olmaz. Onun belasını bulduğunu biliyorum ve bunu kabullenmekten başka yapılacak başka bir şey yok."

Derim ona kabullenmezcesine bakarak başını iki yana salladı.

"Bu yeterli değil! Onun geberip gitmiş olması gerçeği ortadan kaldırmıyor. Ailenin katili ol O pisliğin kanını ben de taşıdığıma göre cezasını benim de çekmem gerekiyor."

Derim'in hiçbir zaman sağlıklı olmamış zihni yine saplantılı düşüncelere gömülmüştü. Anka sabrı tükenmiş gibi aniden sesini yükseltti. Eliyle Derim'i işaret eder gibi kolunu uzatmıştı.

"Şu haline bak! Evet! Senin baban, benim annemi babamı katletti. Ama o adam kendi oğlunu da katletti! Şu haline bak! Ben seni nasıl suçlayayım? Sen bile kendi baban tarafından katledildin. Oğluna acımayan kime acır? Sen de bir kurbansın! Daha ne cezasından söz ediyorsun?"

"Sana neler çektirdim..." dedi Derim kendine kendine konuşur gibi. Başını önüne eğdi, Anka'nın sözlerini duymamış gibi devam etti konuşmaya." Sana neler çektirdim... Annemi öldüren adamın kızı olduğunu sanıyordum. Onu öldüremediğim için acısını senden çıkarabilirdim. Sonuçta onun kanını taşıyordun... Oysa hepsi yalanmış... Annemi öldüren de kendi babammış... Senin hiçbir şeyle ilgin bile yoktu... Senin anneni babanı öldürten de, öldüren de yine o! Az daha senin ölümüne de ben sebep olacaktım. Meğer en baştan beri burada geberip gitmesi gereken benmişim... O pisliğin kanını taşıyorum..."

Sanki bundan tiksinir gibi tırnaklarını koluna geçirip kanını akıtmak istercesine derisini koparmaya çalışıyor, tırnaklarıyla teninde derin izler açıyordu.

"Derim!" diye uyarırcasına adını sert bir sesle söyleyen Anka, onun kolunu bırakıp dikkatini kendisine çekmeye çalıştı. Yerinden kalkıp anı bir hamle yapmak istemiyordu çünkü Derim'in yanındaki silah dikkatli olmasını işaret eder bir tehdit barındırıyordu. Anka o silahı kendisine doğrultacağından korkmuyordu; fakat on gündür yapamadığı şeyi onun varlığına dayanamayarak yapmasından korkuyordu.

"Buraya olması gerekeni yapmak için geldim... Burada çürümesi gereken benim. Ölmesi gereken benim..." Çaresiz gözlerini Anka'ya kaldırdı. "Beceremedim..." dedi bir damla yaş yanağından akarken. "Hiçbir şeyi beceremediğim gibi ölmeyi bile beceremiyorum... Senden, Aşil'den kopamıyorum. Ama sizi de elimden aldı."

Anka bedenini hafifçe öne eğdi ve keskin gözlerini Derim'e dikti.

"Sen ölemezsin Derim!" dedi. "Ne beni ne de Aşil'i geride bırakıp ölemezsin!"

"Sizin yüzünüze bakacak yüzüm yok benim!"

Derim öylesine ani ve yüksek sesle haykırmıştı ki Anka sıçrayarak geri çekildi. Bu adeta acı çeken bir hayvanın gırtlağından kopup gelen, can havliyle çıkmış, ilkel bir sesti. Hücrenin duvarlarına vuran ses yankılanarak aynı cümlenin kulaklarının içinde tekrarlanmasına neden olmuştu. Derim üzerindeki gömleğin önünü çekiştirerek nefesi kesiliyormuş gibi kesik kesik ıstırap yüklü bir sesle devam etti.

"Sığamıyorum... Bu içinde bulunduğum bedenin içine sığamıyorum! Sen hiç böyle kabına sığamaz gibi hissettin mi? Ruhuma dar geliyor bu beden. Ruhuma o kadar dar geliyor ki nefes alamıyorum!"

"Senin ne suçun var?" diye haykıran bu kez Anka oldu. Bedenini yeniden öne doğru eğerken çakmak çakmak olmuş gözlerini Derim'in nemli, kızarmış gözlerine dikti. "Senin ne suçun var!"

Derim başını arkaya savuran histerik bir kahkaha attı. Başını tekrar öne eğerken aniden susmuş, yüz ifadesi değişmiş, gözlerine karanlık bir ifade yerleşmişti.

"Benim suçum o şerefsizin oğlu olmak!" dedi tükürür gibi. "Ben cezama razıyım, anladın mı? Hak ettiğim şekilde son bulsun istiyorum!"

Yatağın üzerinde, tam yanında duran silahı aniden kavrayıp emniyetini açtı ve Anka'ya doğru uzattı.

"Hadi, bitir artık. Ben beceremedim ama sen yapabilirsin. İntikamını alman gerek."

Anka başını iki yana bıkkınlıkla sallarken "Saçma sapan davranıyorsun," dedi söylenir gibi.

Derim ansızın silahı kaldırarak çenesinin altına dayadı. Nemli gözleri öylesine kızarmıştı ki adeta kan oturmuş gibiydi. Transa geçmişçesine, sayıklar gibi konuşurken başı sürekli sallanıyor, elleri titriyordu.

"Beni Aşil'den gizlemedin. Sana yaptığım onca kötülükten, onca şerefsizlikten sonra bile oğluma beni sevdirdin. Sen hep yüce gönüllü bir kadın oldun. Sevdiklerini korumak için ölümü bile göze alacak yücelikte bir kadınsın... Ama hiçbir yüce gönül, anne babasının katili olan bir adamın oğluna kucak açmaz. Açamaz!"

"Derim, indir elinden o silahı!" dedi Anka ters bir sesle. "İndir o lanet silahı, konuşacağız!"

"Konuşacak bir şey yok, anlamıyor musun? Bütün kelimeler bitti! Her şey tükendi. Umutlar bitti! Hayaller bitti! Her şey bitti!"

Derim hıçkırır gibi bağırdığında gözlerinden yaşlar akıyordu. Anka yerinden hafifçe doğrulmaya çalıştığında "Sakın!" diye bağırdı Derim. "Sakın yerinden kalkma!"

"O silahı indir!" dedi Anka yeniden kontrolünü sağlayarak. Sesi bu kez sakin çıkıyordu. "Benim yaptığımı bana yapmaya kalkma sakın."

Derim duraksayarak ona sorarcasına baktı. Anka hızla devam etti. Derim'in dikkatini üzerinde tutmaya çalıştığı sürece durumu yönetebilirdi. Yumuşak bir sesle "Benim gözümün önünde bunu yapma Derim. Madem bana borçlusun, bunu bana yapma," dedi.

Derim birkaç saniye boyunca gözlerini kırpmadan ona baktı. Nihayet karar vermiş gibi isteksizce de olsa ağır ağır silahı indirdi; fakat silahı tutmaya devam ederek yanına, yatağın üzerine bıraktı.

Hücrenin içinde yarım dakika süren derin bir sessizlik süregitti. Anka bakışlarını Derim'den çekmiyordu. Derim boştaki elini kaldırıp elinin tersiyle yüzünü sildi. Anka bakışlarını bu kez etrafta dolaştırdı. Yatağın önünde, yerde iki boş içki şişesi duruyordu. Mutfaktaki dolabı kontrol etmediği için kendi kendine kızdı fakat o an hücreden çıkmayı da göze alamadı. Önce Derim'in yaşadığı bu amansız hüsranın üstesinden gelmek zorundaydı.

Derim'in az da olsa sakinleştiğini düşünerek yeniden konuşmaya başladı. Bu kez kontrolünü kaybetmemeye çalışarak elinden geldiğince sakin bir tavır sergiliyordu. Onu en zayıf noktasından yakalamak belki de en akıllıca hamle olacaktı.

"Aşil'e nasıl bir açıklama yapacağım? On gündür yoksun, yokluğun onu zıvanadan çıkarmış durumda."

Derim acı çekercesine gözlerini yumdu ve iç çeker gibi bir soluk aldı. Gözlerini araladığında titreyen kirpiklerini yukarı kaldırdı ve acı içinde karşısındaki kadına baktı. Dudakları titreyerek karşılık verdi.

"Baban öldü de... Bugün olmasa yarın benim yüzümden utanç içinde yaşayacak zaten. Baban öldü de."

"Senin baban da öldü ama hâlâ ondan kurtulamıyorsun", dedi Anka acımasız bir sertlikle. "Baban öldü deyince her şey çözüme mi kavuşmuş olacak? Aşil'in babası sensin! Ben oğlumun asla böyle hissetmesine izin vermeyeceğim!" Dalga mı geçiyorsun der gibi sinirli bir gülüşle baktı. "Senin öldüğünü ona söyleyeceğim ve yolumuza bakacağız, öyle mi?"

Gözlerini kısarak başını ileri uzattı ve ültimatom verir gibi konuşmaya devam etti.

"Sen güçlü bir erkek hiçbir zaman görmedin Derim, ama oğlun, senin güçlü bir adam olduğunu bilerek büyüdü. Sen, görmediğin şeyi oğluna göstermek zorundasın! Onu hayal kırıklığına uğratmaya hakkın yok! Ayağa kalkacaksın ve buradan çıkacaksın! Bize bunu borçlusun! Kafana sıkıp kurtulacağını sanıyorsan büyük yanılgı içindesin! Bize borcunu ödemeden hiçbir yere gidemezsin! O herifin kazanmasına izin vermeyeceğim!"

Derim elindeki silahı yatağın üzerine bırakıp iki eliyle üzerindeki buruş buruş olmuş gömleği parçalamak istercesine çekiştirirken ıstırap içinde bağırmaya başladı.

"Hayatımı sikti benim! Hayatımı sikti! Tam kurtuldum dedim... Her şeyi geride bırakmaya karar verdim. Huzuru buldum dedim! Halime bak! Bak şu halime! Ben senin yüzüne nasıl bakayım? Benim hayatımı siktiği gibi herkesin hayatını sikmiş! Kurtulamıyorum! Beni öyle bir batağa sokmuş ki kurtulamıyorum. Debelendikçe batıyorum.

Tam bir dal parçası buluyorum, kendimi çekip kurtaracağımı düşünürken onu da kırıyor. Elimde neyim var neyim yoksa hepsini kırıp parçalıyor! Ben senin yüzüne nasıl bakayım?"

Sesi öylesine keder yüklüydü ki aklını kaçırmış gibiydi. İri iri açılmış gözleri hüsranla kararmış, yüreğindeki amansız sızı kalbini paramparça etmişti sanki.

"Bakacaksın!" diye haykırdı Anka. Bu kez o da kendini kaybetmiş gibi bağırıyordu. Sandalyenin ucunda otururken bedenini öne eğmişti. "Bakacaksın!" diye tekrarladı yine. "Madem sana ait olmayan bir suçu üstleniyorsun, o yükü ömrünün sonuna kadar taşıyacaksın ve yüzümüze bakacaksın!"

"Gücüm yok!" diye bağırarak karşılık verdi Derim. "Gücüm yok artık! Tükendim!" Ellerini hırsla iki yanına, ince şiltenin üzerine vurdu. "Tükendim artık! Çok ağır, anladın mı? Çok ağır bu yük! Utançla yaşamaktan bıktım!"

"Bu senin utancın değil ki!" dedi Anka hayretle gözlerini açarak.

"Hiçbir hata cezasız kalmaz!" dedi Derim, onu duymamış gibi devam ederek. "Yapamadığın şeylerin bile cezası vardır! Bunu ödeyeceksin!"

Anka gözlerini kısarak dikkatle Derim'i dinliyor fakat hiçbir şey anlamıyordu. Derim inatçı bir ifadeyle adeta ezberlemiş gibi kelimeleri ardı ardına dizmeye devam ediyordu.

"Silahı tutmayı beceremezsen elli kemer... Hedefi vurmayı beceremezsen elli kemer... Öldüremezsen yüz kemer... Bana karşı çıkarsan yüz kemer... İstediğimi yapmazsan o zaman annene yüz kemer..."

Derim başını duvara yaslamış, avuçlarını gözlerinin üzerine kapamış aynı şeyleri tekrar edip duruyordu.

Anka, Derim'i girdiği transtan çıkarmak ister gibi "Derim!" diye yüksek sesle bağırdığında, adam ellerini yavaşça gözlerinden çekti ve başını aşağı eğerek ıslak gözlerle Anka'ya baktı.

"Sana yaptıklarıma kaç kemer?" diye sordu cezasını belirlemeye çalışır gibi. "Annenin babanın intikamı kaç kemer? Senin yüzüne bakabilmem için kaç kemer?"

Anka o anda Derim'in hayata tam olarak nasıl baktığını anladı. Ona çocukluğundan beri öğretileni özümsemişti. Tıpkı beyni yıkanmış

bir asker gibiydi. Derim'in de bir çeşit beyni yıkanmıştı. Yaptığı her hatanın bir cezası olmasını öylesine kanıksamıştı ki Anka'nın ona kucak açan tavrını kabullenemiyordu. Aksine bu ona öyle ağır geliyordu ki belki de ona verilecek cezadan daha zordu taşıması. En azından cezasını çekiyor ve kafasından bu hatayı uzaklaştırıyordu. Oysa Anka ona ceza vermemişti... Yaptıklarının mutlaka şiddetle karşılık bulmasını bekliyordu. Hatta yapmadıklarının, yapamadıklarının da...

"O şerefsizin kanını taşısam da aynı şerefsizlikle yaşayamam... Bu kaldıramayacağım kadar ağır bir yük... Senin yüzüne hiçbir şey olmamış gibi bakamam. Bütün bu olanlardan sonra bu utancı taşıyamam." Hızlı hızlı konuşarak üst üste kurduğu cümleler nefesini kestiğinde bir an sustu ve kısa bir soluk aldı. Yanında duran silahı tekrar yavaşça kavrayarak öne doğru uzattı ve yalvaran gözlerle Anka'ya baktı.

"Ben yapamıyorum... Sen yap... Azad et beni... Kurtar artık beni... Sen yap..."

Anka, Derim'in titrek bir sesle yalvararak döktüğü kelimelerle gözlerinin nemlendiğini hissetti. Görüşü bulanıklaşırken panikle etrafına baktı. Dudaklarını birbirine bastırdığında deli gibi bir çözüm bulmaya çalışıyordu. Derim'in tekrar onun ellerini tutmasını sağlayacak bir şey bulması lazımdı. Asla uygun bir ortam olmadığını bilse de çaresizce elinde kalan son kozu oynadı.

"Hamileyim!"

Anka'nın tek kelimelik itirafı hücrenin içine atılan bir atom bombasının yarattığı tahribata neden olmuş gibiydi. Derim yerin sarsıldığını hissetti. Oturduğu yatak sallanıyor olmalıydı ki bedeni zangır zangır titriyordu ama aynı zamanda kımıldayamıyordu da. Karşısında oturan kadın gözlerini kırpmadan ona bakarken Derim, üzerine binen ağırlıkların altında eziliyordu. Donmuş gibi bakıyordu kadına. Ağzını açacak, edilmesi gereken uygun kelimeyi dışarı çıkaracak gücü dahi yoktu. Öylece Anka'ya bakıyordu. Kolu, elinde tuttuğu silahın ağırlığıyla istemsizce yanına düştü.

Anka soğukkanlı bir edayla adamı izliyordu.

"Kimsenin haberi yok," diye devam etti. "Bu kez, ilk defa senin duyman gerektiğini düşünmüştüm."

Dirseklerini dizlerine dayayarak öne eğildi ve Derim'in o an yaşadığı altüst oluştan fark edemediği şeytani bir gülümsemeyle adama baktı.

"Şimdi seçim senin... Sen karar vereceksin... Ya seninle ilgisi olmayan bir suçu üstlenerek o silahı kafana dayayıp tetiği çekeceksin... Ya da kıçını o şilteden kaldırıp çocuklarına babalık edeceksin ki ilk tercihi yaparsan karnımdakinin hayatına da sen son vermiş olacaksın." Başını kararlı bir tavırla iki yana salladı. "Babasız bir çocuk daha büyütmeyeceğim."

Derim'in dudaklarının arasından keskin bir soluk çıkarken sırtı geriye kayarak duvara çarptı. Anka onun altüst olmuş yüzüne rağmen gözlerinin içinde minicik de olsa bir umut ışığı görebilmişti. Bu çok uzun zamandan beri duymayı istediği şeydi ve o anki duruma rağmen yaşadığı sevincin önüne geçememişti.

Derim adeta bedenine felç inmiş gibi kımıldamadan ona bakarken Anka yakaladığı üstünlüğü kaybetmeyi göze alamayarak bastırmaya devam etti.

"Çocuklarının Derim Ağaner'e, benimse onları korumak için Derim Akhan'a ihtiyacım var. Senin şimdi yapmaya çalıştığın şey, kolay yolu seçmek. Ben hiçbir zaman kolay olanı seçmedim Derim... Zor olan affedememeye rağmen seninle olmaktı. Ben bu zor yolu seçtim... Çünkü ben seçtim. Kimse beni, benim isteğim dışında başka bir şeyi seçmeye zorlayamaz..."

Anka sustuğunda Derim nihayet hafifçe kımıldayabildi. Yüzü tiksinir gibi buruşmuştu.

"Cezamı bile çekmemişken bir de ödül öyle mi?" Kendisinden nefret eder gibiydi o anda. Ellerini kaldırarak tiksinircesine avuçlarına baktı.

"Bütün bu iğrençliklerin üzerine bir de ödül alıyorum öyle mi?" Bakışlarını Anka'ya kaldırdığında çaresizce başını iki yana salladı. Medet umar gibi, yardım dilenir gibi bakıyordu ona.

Anka'ya inanmıştı. Anka ikinci kez babasız bir çocuk büyütmeyecekti ve Derim giderayak bir de evlat katili olacaktı. Bu korkuyu geçmişte de yaşamıştı. Hamile olduğunu bilmeyen Anka kalbine sıktığında az daha oğullarını da kaybedebilecek olmalarıyla yüz yüze gelmişti. O zaman da ilıklerine kadar korkmuştu. Evlat katili olmaktan

korkmuştu çünkü Anka'yı o sınıra getiren kendisi olmuştu. Şimdi yine aynı yerdeydi.

Öylesine sıkışıp kalmıştı ki ne yaşayabiliyor ne de ölebiliyordu.

Anka elindeki tüm kozları ortaya sererek ilerlemeye devam etti. Derim ona çıkış yolu göstermiyorsa Anka kendi iradesiyle bir çıkış yolu bulurdu. Öyle veya böyle bir çıkış yolu bulmak zorundaydı. Belki bir ömür kendisini de cezalandıracaktı ama Derim'in ellerinden kayıp gitmesine izin vermeyecekti. Derim'i buradan çıkarıp hayalini kurduğu hayatı birlikte yaşayabilmeleri için onunla beraber kendisinin de ödün vermesi gerektiğini anlamıştı. Takip edeceği yol şaşılacak kurnazlıktaydı ama diğerlerinin de sık sık söz ettiği gibi Anka sinsi bir kadındı. İstediğini almak için kullanacağı yöntem çoğu zaman Derim'in yaptıklarından bile acımasızca olacaktı.

Ve ne yazık ki bu acımasızlığı bu kez kendisine de yapacaktı.

"Sen kendine ceza kesemezsin Derim! Senin cezanı ben keserim. Bu benim hakkım! Çocuklarımın babasız büyümesine izin vermeyeceğim. Onlar da benim gibi babasız büyümeyecekler. Senin cezanı şimdi ben kesiyorum..."

Keskin gözlerini bir an bile Derim'in medet umarcasına ona bakan etrafı kızıla bürünmüş ela gözlerinden ayırmadan üzerine basarak devam etti.

"Sana ömrünün sonuna kadar benden beklediğin o iki kelimeyi asla söylemeyeceğim. O iki kelimeyi benden asla duyamayacaksın! Senin cezan ömrünün sonuna kadar duyamayacağın o iki kelime olacak!"

Derim donakalmış gibi ona bakıyordu. Anka bu dehşete düşmüş gözlere aldırmadan kararlı bir tonla devam etti.

"Oğluna bir daha asla onu bırakmayacağına dair söz verdin. Senin yolunu gözlüyor. Beni de yarı yolda bırakamazsın! Kendini affedemiyor musun? Affetme! Senin kefaretin ömrünün sonuna kadar bana ve çocuklarına adanmak olacak! Dört gözle beklediğin o iki kelimeyi duyamadan adanmak olacak!"

Anka aniden ayağa kalkarak elini sertçe önünde salladı.

"Kalk ayağa şimdi! Kalk ayağa ve adam gibi sorumluluklarına sarıl! Madem bu iş cezasız olmaz diyorsun. Cezanı çek o zaman!"

***

Mesafenin önemi yoktur
Burnunun dibinde olsa ne olacak?
Seni anlamıyorsa,
Ama birisi vardır ki dünyanın öbür ucunda...
En ihtiyaç duyduğun anda,
İki satırıyla bile olsa,
Bir çırpıda yanı başında...
Mesafe uzaklıklarda değil,
Mesafe fedakarlıkta...
Özdemir Asaf

Anka içindeki buruklukla başa çıkmaya çalışarak yürüyordu. Eşler için hayat müşterektir dedikleri doğru olmalıydı ki o da Derim'e kestiği cezaya müşterek olmuştu. Kendisi için, Aşil için, doğacak çocuğu için ama en çok da Derim için bu cezayı da birlikte taşımaları gerektiğini düşünüyordu.

Bir ömür sürecek olan verdiği hüküm, hepsini bir arada tutmaya yetecekse buna da katlanabileceğini umuyordu. Hem bazı şeylerin illa da söze dökülmesi gerekmiyordu. Gelecek yıllar içinde Derim'in iyileşeceğini, beynine kazınmış olan çarpık düşüncelerin yok olacağını ümit ediyordu. Bugün verilmiş olan sözler yıllarca bozulmadan tutulmaya devam edecekti ama hiç değilse hâlâ birlikte, bir arada yaşıyor olacaklardı. Bu da bir lütuftu.

Sevgi teselli değildir, ışıktır.

Anka sık sık bu cümleyi zihninden geçiriyordu. Derim'i teselli etmek değil, karanlık zihninin aydınlatılması gerekiyordu. Söze dökmeyecek olsa da sevgilerinin ışığı ile karanlıktan çıkacaklarından emindi. Tutunabildiği tek dal buydu. O da buna tutunmuştu.

İkisi birlikte ağır adımlarla hücreden çıkarken bir idam mahkumunun, çaresiz bir boyun eğişle verilen hükmü kabullenmesi gibi,

Anka'nın ortaya attığı hükmü de kabullenmiş görünen Derim, adımlarını sürüyerek Anka'nın yanında yürüyordu. Onu gören biri, hayatında yeni bir başlangıca değil de idam sehpasına gittiğini düşünebilirdi belki, fakat omuzlarının üzerindeki yükün hafiflediğini de hissediyordu.

Cezası verilmişti ve o da derin bir soluk almıştı şimdi. Akıl dışı bir aşkla tutulduğu, sevdiği kadından duymayı hevesle beklediği iki kelimeyi hayatı boyunca asla duyamayacaktı. Çarpık zihni yine devreye girdi ve bunu hak ettiğini düşündü. Cezası ağırdı. Ölüm bile daha hafif bir cezaydı onun için. Bundan daha ağırı olması mümkün değildi herhalde. Adil olan buydu işte.

Hayatı bundan sonra ona ait değilmiş de Anka ve çocuklarına aitmiş gibi hissediyordu. Bu düşünce günlerdir nefes alamadığı, tıkanmış ciğerlerini açan kabullenebildiği ilk fikirdi. Ha bugün o hayata son vermişti ha başkalarına sunmuştu ki işe yaramaz hayatını sunduğu kişiler için can vermekten daha güzel bir şey olamayacağını düşünüyordu. Hiçbir şeye faydası olmayan canını, sevdiği kadına ve çocuklarına adayacak olması makul olan tek şeydi.

Anka'nın elinden tutarak onu yönlendirmesini umursamadan yalnızca ayak uyduruyordu. Nereye gittiklerini ya da bundan sonra ne yapacaklarını bilmiyordu. O sırada kafasındaki düşüncelerin arasında kaybolmuştu.

Üst katta kendi odasının önüne geldiklerinde Anka elini bırakarak içeri girdi ve çabucak pencerelere ulaşıp camları açtı. Ahşap panjurları geri iterek içeri temiz havanın dolmasını sağladı. Gün çoktan doğmuştu ve şimdi dışarıda tam da Ağustos'a uygun bir hava vardı. Öğlene doğru sıcaklığın artacağı belliydi. Kapının ağzında ne yapacağını bilemez gibi dikilmeye devam ederken Anka geriye dönerek ona baktı.

Tasvip etmez gözlerle onu baştan aşağı dikkatle inceliyordu. Yüzünü buruşturup azarlar gibi konuşmaya başladı. "Şu üstündekileri çıkar, duşa gir, toparlan. Dolaplarda giyecek temiz giysiler vardır sanırım. Sen duştan çıkana kadar ben mutfağı kontrol edeceğim."

Derim ona boş boş bakmaya devam ederken Anka ona doğru yaklaştı ve iki elinden tutarak odanın ortasına çekti. Koluna girerek banyoya doğru yönlendirirken "Tıraş olmayı unutma! Berbat halde görünüyorsun. Aşil'in seni bu şekilde görmesini istemiyorum," dedi.

"Aşil nasıl?"

Derim'in suçluluk barındıran durgun sesi duyulduğunda Anka bakışlarını ona kaldırdı.

"Hiç iyi değil!" dedi acımasız bir gerçeklikle. "Çuha ve Muka bile onu oyalayamıyor. Onlara da küsmüş gibi davranıyor. Evdeki her şeyi kırdı. Oğlun sana çok pahalıya mal olacak. Bilmem kaç bin dolarlık vazolar artık yok."

"Olsun... Kırsın..."

"Duştan çıktıktan sonra onu arayacağız. Sesini duymaya ihtiyacı var. Sen biraz toparlandıktan sonra eve döneceğiz ama şimdi değil."

"Ne zaman?"

Derim'in donuk bir tonla sorduğu soruya Anka gözlerini devirdi.

"Burada yiyecek olup olmamasına bağlı. Yiyecek bir şeyler bulursak belki iki gün sonra döneriz. Bulamazsak mecburen gideceğiz ama eve hemen geçemeyiz. Dediğim gibi Aşil'in karşısına çıkmadan evvel biraz toparlanman lazım."

"Vardır herhalde yiyecek bir şeyler."

Derim'in düşünceli mırıltısına Anka umarım der gibi dudaklarını büzerek başını salladı.

"Hadi sen duşa gir, ben mutfağı kontrol ederim."

Derim tutuk bir halde ona bakmaya devam ediyordu. Anka birkaç saniye adamın perişan haline baktığında fikrini değiştirerek yemeği biraz ötelemesi gerektiğini düşündü.

Günlerdir yalnızca içkiyle beslenmiş olan adamın bulanık zihni ne yapacağını bilemez gibi öylece durmasına neden oluyordu. Anka bir kez daha kontrolü ele alması gerektiğine karar vererek Derim'i banyoya doğru çekti. Şimdilik küçük bir çocukla ilgilenir gibi tüm dikkatini ona vermesi daha doğru görünmüştü. Yemek işini sonra da halledebilirlerdi. Derim'in üzerindeki giysileri çıkarırken adam öylece dikilmeye devam ediyordu. Anka tıpkı küçükken Aşil'le yaptığı gibi kendi giysilerini de çıkararak Derim'le birlikte duşa girdi.

Açtığı su sıcak değildi. Belki de soğuk suyun Derim'i bir an evvel toparlaması için çok daha iyi olacağını düşünürken ağustos ayında olduklarına şükretti. Kışın bu soğuk su hiç iyi bir fikir olmayabilirdi. Duş başlığını eline alarak genç adamı yıkamaya başladı. Üzerlerine çarpan soğuk su ilk anda irkilmelerine neden olduysa da ikisi de bunu umursamadı. Derim içinde kaybolduğu düşünceler içinde fark etmese de şefkatle yıkadı onu.

Dakikalar süren duş nihayet bittiğinde üzerindeki sabunları çabucak akıtarak duştan çıktı ve banyodaki asılı bornozu hızla üzerine giyerek dolaplara yöneldi. Bulduğu büyük bir havluyu eline alarak duşun içinde dikilen Derim'e ilerledi. Havluyu beline sardı ve elinden tutarak dışarıya çıkardı. Derim yalnızca onun yönlendirmelerine uyuyor, sessizce Anka onu nereye çekerse oraya gidiyordu.

Tekrar odaya sokup yatağın kenarına oturttu ve banyoya girerek küçük bir havluyla geri döndü. Tepesine topladığı kendi saçlarını yıkamamıştı. Derim'in ıslak saçlarının üzerine elindeki küçük havluyu örttü ve yumuşak hareketlerle saçlarını kuruladı. Genç adamın hareketsizliği en azından Aşil'den iyiydi. Anka attığı her adımda kendisini iyi hissettirecek pozitif bir düşünceye tutunmaya çalışıyordu. Şimdi saçlarını kuruladığı Aşil olsaydı, kıpır kıpır hareket eden çocuk onu nefes nefese bırakmış olurdu muhakkak. Yüzünde oluşan sevgi dolu gülümsemeye engel olamadı ama yüzü havluyla kapanmış olan Derim bu gülümsemeyi göremedi.

Anka işini bitirdikten sonra onu yeniden kaldırarak tekrar banyoya yönlendirdi ve lavabonun olduğu tezgaha yaklaştırarak bekletti. Çabucak çekmeceleri karıştırarak tıraş takımlarını çıkardı. Sonraki dakikalarda dikkatli hareketlerle adamın tıraşını bitirdi. Derim hâlâ düşüncelerinin içinde kaybolmuş gibi dalgındı. Kim bilir aklından kendisini kahrettiği hangi türlü düşünceleri geçiriyordu? Anka şu anki durgunluğunu umursamamaya çalıştı. Her şey yavaş yavaş düzelecekti. Hayatta oldukları sürece zaman her şeyi iyileştirecekti. Derim de iyi olacaktı.

Tıraş bitince elindeki küçük havluyla çabucak yüzünü temizledi ve elinden tutup yeniden odaya dönerek öncesinde yaptığı gibi yatağın kenarına oturttu. Odanın içindeki dolaba ilerleyip kapaklarını açtı.

Neyse ki hâlâ giysiler asılıydı dolaplarda. Derim'in bu evi yakma emrini yerine getirmeyen Jan'ı içinden tebrik etti. Çok yazık olurdu bu eve.

Dolabın içindeki çekmeceden çabucak bir iç çamaşırı aldı, siyah bir eşofman altı ve kısa kollu gri bir tişört seçerek yeniden geri döndü. Birkaç dakika içinde Derim'in üzerini giydirmişti. Banyoya bıraktığı kendi giysilerini de hızla üzerine geçirip odaya döndü. Tezgahın üzerindeki telefonu yine kotunun arkasına sıkıştırırken cevapsız onlarca çağrıyı görmezden geldi. Şimdi kimseye dert anlatmaya gücü yoktu. Beklemek zorundalardı.

Derim'in yüzüne dökülmüş olan nemli tutamları elleriyle geriye itti ve iki avucun arasına aldığı yüze doğru, başını hafifçe aşağı eğdi. Otoriter gözlerini Derim'in bitkin çocuksu ifadesine dikti.

"Şimdi aşağı iniyoruz ve yiyecek bir şeyler bulmaya çalışıyoruz."

Derim uysal bir edayla başını salladı. Anka da başını sallayarak adamın eline uzandı ve ayağa kalkmasını sağladı.

Mutfağa girdiklerinde Derim yine Anka'nın yönlendirmesiyle mutfaktaki masanın kenarındaki bir sandalyeye çöktü. Günlerdir aç beden hareket etmekte zorlanıyor gibi güçsüzdü. Tezgahın üzerindeki şişeleri çabucak çöpe atan Anka, dolapları hızlı hızlı açıp kontrol ederken umduğundan daha şanslı olduklarını düşündü. Ayda bir gelen temizlikçiler kocaman evi bir günde temizleyemedikleri için bir gece kalıyorlardı ve evde yiyecek bir şeylerin bulundurulduğu belliydi.

Tezgahın üzerindeki kahve makinesini çalıştırmasının hemen ardından ekmek olmadığı için krep yapmaya karar verdi. Dolapta bulduğu açılmamış bir paket un bu fikri vermişti. Neyse ki buzdolabında da birkaç yumurta ve bir kutu süt vardı. Sütün son kullanma tarihinin dolmadığını görünce yüzünde mutlu bir gülümseme belirmişti.

Becerikli ve seri hareketlerle çırptığı karışım birkaç dakika içinde hazır olmuştu. Ocağa koyduğu tavaya hazırladığı koyu sıvıdan bir kepçe aktarıp altını kıstığında geri dönerek dolabın içinde bulduğu diğer yiyecekleri çıkarmaya başladı. Bir kavanoz reçel, paketi açılmamış iki çeşit peynir, tereyağı şimdilik iyi bir başlangıçtı. Aldıklarını tezgahın üzerine bırakarak yeniden tavaya döndü.

Bir yandan tavayı kontrol ederken bir yandan çıkardıklarını tabaklara yerleştirdi. Nihayet iki fincan taze kahve ile birlikte hazırladığı yiyecekleri masaya koyarak Derim'in karşısındaki sandalyeye oturdu; bir krep alarak üzerine reçel sürdü ve katlayarak genç adamın önündeki tabağın içine bıraktı.

"Başla bakalım," dedi düz bir sesle.

Derim önüne konan şeyin ne olduğunu anlamıyormuş gibi dalgınca tabağa baktı. Anka elini onun önünde salladı ve çenesiyle tabağını işaret etti.

"Ye Derim! Jaques'inki kadar güzel olmamış olabilir ama yine de yenecek kadar iyi olduğuna garanti veririm."

Anka'nın alayla sarf ettiği kelimelere Derim'den uzun zaman sonra ilk kez bir tepki geldi. Belli belirsiz gülümsemişti. Bu gülümseyiş Anka'ya tutunacak çok daha büyük bir umut verdi. Gülümseyerek adama baktı ve yeniden gözleriyle önündeki tabağı işaret etti.

Sessizlik içinde kahvaltılarını yaptılar. İkisi de acele etmiyor, yavaş yavaş önlerindekini yiyorlardı. Ağzında çiğnediği her lokmadan sonra Derim'in gözleri biraz daha aydınlanıyordu. Yüzündeki solgunluk yerli yerinde dursa da Anka birkaç güne kadar o solgunluğun da yok olacağından emindi.

"Her şey yolunda mı?"

Dudaklarının arasından alçak bir sesle sorduğu soruyla Anka başkışlarını kaldırıp ona baktı.

"Çıkardığın kaostan söz ediyorsan herkes kıçını kurtarma telaşına düştü. Senin bildiğin tutukluların dışında, onlarla ilişkide olan başkaları da tutuklandı. hâlâ ifadeleri alınıyor. Nöbetçi mahkemeler şimdilik tutukluluk hallerinin devam etmesine karar verdi, sorgulamalar sürecek."

Kahvesinden bir yudum alarak devam etti. "Jan, kontrolü elde tutmaya çalışıyor. Yokluğunu kimseye belli etmedi."

Derim başını hafifçe sallarken gözleri suçlulukla aşağı inmişti.

"Alin hamile."

Derim'in aşağı eğilen başı Anka'nın sarf ettiği iki kelimeyle hızla yukarı kalktı. Gözleri şaşkınlıkla iri iri açılarak karşısındaki kadına

baktı. Anka küçük bir peynir parçasını ağzına atarak yavaş yavaş çiğnerken sanki çok sıradan bir şeyden bahseder gibi devam etti.

"Jan haberi seninle paylaşmak için sabırsızlanıyor. Yokluğun ona çok ağır geldi."

Derim huzursuzca yerinde kıpırdanırken bakışlarını yine ondan kaçırdı. Masanın üzerindeki elleri titreyince yavaşça kucağına indirdi. Anka kızgın görünmeye çalışarak baktı ona.

"Arkanda bıraktıklarını göz ardı edemezsin Derim. Attığın her adım yalnızca seni bağlamıyor. Birçok kimseyi ilgilendiriyor ve aldığın her kararı, onları da düşünerek gerçekleştirmelisin. Yalnızca kendini düşünemezsin."

"Çok yoruldum," dedi bezgin bir tonla.

"Hepimiz yorgunuz ama bu pes edeceğimiz anlamına gelmiyor. Sen de edemezsin."

Derim bitkin bakışlarını yukarı kaldırdı. Anka bu bitkin bakışları görmezden gelmeye çalışarak masanın üzerine bıraktığı telefonu gözleriyle işaret ederek "Kendini biraz daha iyi hissediyorsan şimdi Aşil'i arayacağız," dedi.

Kabullenmiş gibi başını usulca salladı. Anka telefona uzanırken "Önce benim konuşmamı ister misin yoksa doğrudan sen mi konuşursun?" diye sordu tatlı bir sesle.

"Ne diyeceğim?" diye sordu Derim çocuksu bir edayla. Yüzüne telaşlı bir ifade yerleşmişti.

"İş için uzakta olduğunu söyledim ona. İnandığını iddia edemem ama çaresizlik işte," dedi omuzlarını silkerek. "Oğluma beni yalancı çıkarma!" diye çabucak işaret parmağını kaldırarak tehditkar bir tavırla adama doğru salladı. Tembihler gibi sözlerine devam etti. "Uzaktaydın, telefonunu kaybettin, ben de sana telefon getirdim. Birlikte eve döneceğiz."

Derim anlamış gibi başını salladı. Anka dikkatli gözlerle birkaç saniye ona baktı. İkna olduğuna kanaat getirerek Alin'in numarasını tuşladı.

"Niye bu kadar geç dönüyorsun Gece? Kaç defa aradım!" diyen telaşlı sese, Anka soğukkanlı bir tonla karşılık verdi.

"Telaş yapma Kızıl... Döndüğümüzde konuşuruz ama önce Aşil'in babasıyla konuşmasına izin ver."

"İyi mi Akhan?"

Anka yan gözle karşısındaki adama çabuk bir bakış atıp "Sayılır," diye karşılık verdi.

"Bombok halde yani?"

"Yani."

"Tamam, uzatmayacağım. Döndüğünde konuşuruz. Aşil iyice kafayı yedi zaten. Sabah seni de göremeyince bir vazo daha gitti, haberin olsun. Çocuk tamamen terk edildiğini sanıyor, ikna edemedim. O Akhan'a söyle bir düzine vazoyu da ben kıracağım!"

"Bok gibi parası var, boş ver! Kır gitsin."

Anka iğneli bir tonla Alin'e cevap verirken yan gözle Derim'e bakmıştı. Onun yüzünde beliren minik bir tebessüm tatlı bir meltem gibi içini ferahlattı.

"Bekle Aşil'i veriyorum," dedi Alin o sırada.

Anka kulağına dayadığı telefonda uzaktan gelen sesleri dinliyordu. Alin'in Aşil'in bulunduğu yere gittiği belliydi. Arka tarafta Aşil'in aksi sesini ve onunla konuşmaya çalışan Jan'ın yumuşak sesini duyuyordu.

"Prensim?" diyen Alin'in neşeli sesini duydu. "Annenle babanla konuşmak ister misin?"

"Babam!" diye bağıran Aşil'in sesi coşku doluydu. Anka iki saniye sonra kulağında çınlayan oğlunun sesini duydu.

"Baba?"

"Benim bebeğim. Telefonu şimdi babana vereceğim ama önce ben sesini duymak istedim... Sabah sana haber vermeden gittiğim için özür dilerim. Uyandırmaya kıyamadım."

"Döneceksiniz ama, değil mi anne?"

Aşil'in telaşlı korku dolu sesi içini sızlattı. "Elbette döneceğiz bebeğim. Babanın çok azıcık işi kalmış. Ben de yardım edeyim çabucak bitsin diye onun yanına geldim. Bence yarın akşama kadar bitiririz."

Aşil'den çıkan derin soluk çocuğun duyduklarıyla ne kadar rahatladığını belli ediyordu.

"Babam da gelecek ama, değil mi?" diye üsteleyerek sormadan edememişti. Emin olmak ister gibiydi.

"Tabii ki de. Bak babana veriyorum şimdi. Çok öptüm seni. Hem de boynundan sesli öptüm."

Anka'nın sevecen bir sesle yaptığı konuşmaya Aşil kıkırdayarak cevap verdi.

Telefonu uzattığında Derim titreyen eliyle uzanarak cihazı parmaklarının arasına sıkıştırdı. Düşürmeye korkar gibiydi. Sessiz, derin bir soluk alıp cihazı kulağına dayadı.

"Babacığım?" dedi boğuk bir sesle. Gözlerini acı çeker gibi sıkıca yummuştu. Anka ona soluk aldırmak ister gibi masadan kalkarak mutfağın içine ilerledi. Gözlerini adama dikerek onu huzursuz etmek istemiyor; yaşadığı özel anı yalnızca ona bırakmak istiyordu. Sırtı Derim'e dönük, kahve makinesiyle uğraşırken onun boğazını temizlercesine hafifçe öksürdüğünü sonra yeniden konuşmaya başladığını duydu.

"Geleceğim oğlum... Seni arayamadığım için özür dilerim. Telefonum kaybolmuştu. Ama annen getirdi şimdi... Tabii ki babacığım... Annenle beraber geleceğiz oğlum."

Anka yeniden fincanını doldururken kulağı arkasındaki adamdaydı. Derim'in şimdi Aşil'i dinlediğini belli eden suskunluğu mutfağa çökmüştü. Elindeki fincandan bir yudum kahve içerken Derim'in yeniden zorlanarak konuştuğu belli olan titrek sesi duyuldu.

"Annenin de dediği gibi, yarın dönmüş oluruz babacığım... Ben de seni seviyorum oğlum. Hem de çok seviyorum."

Birkaç saniye sonra "Görüşürüz," diyen tek kelimelik vedalaşmanın ardından telefon kapanmıştı. Anka masanın üzerine konan aletin sesiyle bedenini yavaşça arkasına çevirdi. Derim dirseklerini masaya dayamış yüzünü ellerinin arasına gömmüştü. Yaşadıklarının ağır geldiği belliydi. Eğilip bükülmeyen adam Anka'nın karşısında kendini hep aciz hissediyordu. Suçluluğu omuzlarına ağır yük, utancı hiç kurtulamayacağı lanetiydi.

"Akşama makarna yapalım," diyen Anka'nın sıradan ses tonu mutfağın içinde duyuldu. Olağanüstü bir güçle şu anki durumu yine omuzlamıştı. Her şeyin en kısa zamanda eski düzene geçmesini ister gibi yaşananları büyütmeden unutturmaya çalışıyordu.

"Makarna paketleri buldum... Rendelenmiş domates konservesi var. Sos yapabiliriz. Yanında şarap iyi giderdi ama sen zaten alkol limitini yeteri kadar aşmışsın, benim de artık bir süre ara vermem lazım." Susmadan konuşmaya devam ederken sesini neşeli çıkarmaya çalışıyordu. "Hatta birkaç kutu konserve de var. Sen hangisini tercih edersin? Makarna mı? Konserve fasulye mi?"

Masaya doğru yaklaşarak boş tabakları toplamaya başladı.

"Kahve istersen biraz daha var... Buraları toplayıp dışarı çıkarak biraz yürüyüş yapalım. Bence temiz hava ikimize de iyi gelecek."

Derim ellerini yüzünden çekerek hayretle Anka'ya bakıyordu. Bu bakış bir ömür sürmüş kadar uzamıştı. Nihayet sorarcasına kendisine bakan Anka'ya alçak sesle "Sen nasıl bir kadınsın?" diye sordu yarı şaşkınlık, yarı hayranlık dolu bir tınıyla.

Anka'nın yüzünde aniden bir gülümseme belirdi. Yüzüne küstah bir ifade oturtmaya çalışarak yan gözle Derim'e baktı. Elindeki tabaklarla geri dönmeden evvel böbürlenircesine karşılık verdi.

"Senin sevdiğin kadın... Kıymetimi bil, kıymetimi!"

"Sevdiğim kadın."

Derim fısıltı gibi bu kelimeleri tekrarlarken ileri adımlamış olan Anka bunu duymadı. Kendisine aşkla bakan adamın gözlerini de görmedi.

***

Yarım saattir sessizlik içinde yan yana yürüyorlardı. Evin önünden başlayarak hafif eğimli yolu takip edip özel iskelenin olduğu noktaya inmiş, oradan adanın etrafını çevreleyen hattın üzerinde yürümeye devam etmişlerdi. Tüm adayı turlamayacak, yalnızca özel mülk kapsamındaki bölgede yürüyeceklerdi elbette. Adanın diğer tarafında halka açık küçük bir plaj olsa da büyük bir bölümü özel mülk kapsamında olduğundan dışarıdan hiçbir yabancının sınırlarına girilmesine izin verilmiyordu. Derim'in tüm bu mahremiyeti sağlamak için gözden çıkardığı rakamı genç kadın düşünmek bile istemedi.

Toprak yoldan çıkıp sahile indiklerinde ince kumların üzerinde yürümenin daha iyi olacağını düşünen Anka, ayakkabılarını çıkarıp kenara attı; pantolonunun paçalarını çabucak kıvırdı ve deniz kıyısına ilerleyerek ayaklarını suya soktu. Bedenini hafifçe geriye çevirip Derim'e eliyle gelmesini işaret ettiğinde Derim inatçı bir çocuk gibi suratını assa da ayakkabılarını çıkarıp paçalarını kıvırarak Anka'ya uyum sağladı. Ayakları suyun içinde sahil boyu yürüyüşe devam ettiler.

Derim için bir zamanlar ada, tüm dünyaya kapılarını kapattığı, tek başına özgürce soluk alabildiği yegane yerdi. Annesinin hep böyle bir yerde güvenle yaşamasını arzulamıştı. Onun ölümünden sonra annesinin hayallerini gerçekleştirebilmek için yaptırdığı ev adeta bir anıt olmuştu. Onu da kendi elleriyle yerle bir etmişti. Son altı senede bir kez bile ayak basmamıştı buraya. Yaptığı hatayla yüzleşmekten kaçınmış anıların üzerine çullanmasını engellemek istemişti. Burayı yakma emri verdiğinde Jan'ın nasıl da karşı koyduğunu hatırlıyordu. İyi ki onu dinlememişti Jan. Şimdi aklıselim düşününce, buranın kül olmasının ne kadar büyük bir acımasızlık olacağını görüyordu.

İkisi de sessizdi; ama rahatsız edici bir sessizlik değildi bu. Aksine çok uzun zamandan beri Anka'nın düşünü kurduğu dingin bir sessizlikti. Derim dakikalar ilerledikçe daha iyi görünmeye başlamıştı. Solgun yüzü temiz havanın da etkisiyle şimdi biraz da olsa renklenmişti.

Anka, onun devam eden sessizliğini tedirgin edici bulmuyordu. Derim bazen akıl almaz davransa da netice olarak kabul ettiği şeyleri elde edince, bir sonraki sorunlara yoğunlaşmaya başlardı. Hüküm verilmiş, cezası kesinleşmişti ve bunu kabullenmiş gibi görünüyordu. Şimdi düşünceli bir ifadeyle yürümeye devam ederken Anka, bu ifadenin başka şeylere işaret ettiğini anlayabiliyordu. Kafasının içinde "diğer sorunlara çözüm bulmak için uğraşmaya başladığını belli eden" bir dalgınlıktı bu. Derim nihayet konuşmaya başladığında Anka tahmininde yanılmadığını anlamış, içinde çocuksu bir sevinç belirmişti. Derim'i iyi tanıyor oluşu nedensizce onu mutlu ediyordu.

"Scott'tan ses çıktı mı?"

Ağır adımlarla yürürken başını iki yana salladı. "Jan onun yeni bağlantılar kurmaya çalıştığını söyledi. Lee, sistemlerini sürekli kontrol ediyormuş. O tür görüşmeleri elbette sistem üzerinden yapmaz ama

sizin casuslarınız da teyit etmişler." Yan gözle Derim'e manidar bir bakış attı. Onun casus ağını gerçekten çok merak ediyordu. Derim ona çabuk bir bakış atıp bu ifadeyi görmezden geldi.

"Şimdilik zararsız görünüyor o halde."

"Fena darbe aldığı bir gerçek. Öyle birkaç günde toparlanacağını sanmıyorum ama bir sene sonra kendini garantiye alıp karşına dikilebilir. Hırslı bir adam."

"Onu kurtaracak hiçbir garantisi yok. Hata yapacak ve bedelini ödeyecek. Sadece zaman meselesi."

"O zaman şimdi niye bekliyorsun?"

"Bir süre ona ihtiyacım var. Kurduğu kontakları ben kendime tamamen bağlayana kadar rahatça dolaşmasında bir sakınca görmüyorum."

"O adam baş ağrıtır bence."

"Ağrıtacak. O yüzden tedbirleri sıkı alacağım."

"Oyuna yeniden dönüyorsun yani?" dedi minik, hevesli bir tebessümle.

Derim anlden duraksayarak ona baktığında Anka da durdu. Derim'in gözlerinden taşıp gelen sevgi, Anka'nın yüreğini hoplattı. Bu adam için savaşmaya değerdi.

Derim elini yavaşça kaldırıp avucunu Anka'nın yanağına koydu. "Seni de çocuklarımı da koruyacağım. Alin'i, Jan'ı ve onların çocuklarını da koruyacağım."

Anka hafifçe salladığı başını yanağındaki ele yasladı ve gözlerini yumdu. "Bana bunun sözünü ver, bu yeter zaten."

"Söz, mon Phénix. Kimse size de çocuklarımıza da dokunamayacak."

Gözlerini açarak gülümsedi adama. Ansızın öne doğru bir adım attı ve parmaklarının ucunda yükselerek dudaklarını Derim'in yanağına bastırdı.

"Bana bunlarla gel Derim Akhan," dedi neşeli bir sesle.

Derim'in yüzünde kontrol edemediği bir gülümseme belirdi. Bu kadın her zaman onun yüzünü güldürecekti. Onu hak etmek için doğru olan hiçbir şey yapmamıştı ama bir yerlerde koruyucu bir melek ona bir şekilde yardım etmiş görünüyordu. Başını kaldırıp sanki

o koruyucu meleği arar gibi gökyüzüne baktı. Güneş tepeye ulaşmak üzereydi. Kamaşan gözlerini kısarak başını eğdi ve bakışları bu kez masmavi denize çevrildi.

"Bence buraya düzgün bir plaj yapmalıyız. Aşil buraya bayılır."

Anka'nın sevecen sözlerini duyduğunda hızla başını yanındaki kadına çevirdi. Bakışlarını kaplayan endişe öyle belirgindi ki Anka sorarcasına ona baktı.

"Ne? Plaj yaptıracak param yok deme."

Derim bakışlarını ondan kaçırarak alçak, çekingen bir sesle karşılık verdi. Ağır adımları yeniden hareketlendiğinde başı önüne eğikti.

"Buraya ayak basmayı istemeyeceğini düşünmüştüm."

"Hatırlıyor musun? *Beauty and the Beast*'i izlemiştik Aşil'le."

Derim ona çabuk, yan bir bakış atarak başını salladığında devam etti genç kadın. "Kalbinde sevgi olmayan prensi, bir peri cezalandırmış ve lanetlemişti. Artık bir canavar olmuştu ve lanetin kaldırılması için birinin gelip onu sevebilmesini bekliyordu. Belle, babasını hücreye kapatan Beast'e, onun yerine kendisini almasını söylemişti ve Beast, Belle'i tutsak etmişti... Ama sonra Belle'e aşık oldu. Belle onun yıllar süren yalnızlığında çok daha fazla katılaşmış olan kalbinin içinde sakladıklarını, nahif ruhunu, derinliklerinde saklı kalan sevme yetisini görebildi ve ona sevmeyi öğretti... Ve sonra kapatıldığı kule artık Belle'in sarayı oldu. Farz et ki ben de Belle'im."

"Ben de Beast oluyorum o halde."

"Elbette. Gaston olacak halin yok."

"Çok züppeydi zaten," dedi Derim, tatsız bir sesle. "Beast iyidir."

Anka neşeyle kıkırdarken aniden durdu ve parlayan gözlerini iri iri açarak "Sence Hakkı Bey de Lumière olmuyor mu?" diye sordu.

"Bence Gogsworth daha uygun Hakkı Bey'e. Lumière, Jaques olur."

Anka hevesle başını salladı. Gözlerini kısarak oyuncu bir ifadeyle Derim'e baktığında Derim'in dudaklarından kaçan minik ses harika bir gülüşe aitti. Başını onaylar gibi sallarken "Handan abla kesinlikle Mrs. Potts," dedi Derim.

"Evet, değil mi?" dedi Anka neşeyle. Küçük bir kız çocuğu gibi zıplamıştı yerinde. Yüzünde ansızın sevecen bir gülüş belirdiğinde "Aşil tıpkı Chip," diye karşılık verdi.

Derim'in yüzünde ilk kez tam anlamıyla belirgin bir gülüş meydana geldi. O da sevecen bir gülüşle kadına baktı. "Sevimlilik aynı."

Anka çok ama çok uzun zamandan beri ilk kez rahat bir soluk aldığını hissediyordu. Derim'le şakalaşmayı özlemişti. Eskisi gibi doğal olmalarını, saçma sapan her konuda konuşabilmelerini özlemişti. Doğal bir tavırla elini uzatarak genç adamın koluna girdi.

"Hadi geri dönelim artık. Güneş iyice tepemize çıkacak."

Derim ses çıkarmadan başını sallayarak onayladı. Adımları geri döndü ve geldikleri yolu gerisin geri yürümeye başladılar.

"Jan çok mutlu olmuştur," diye düşünceli bir sesle tekrar konuştuğunda, Anka gülümseyerek başını salladı.

"Sevincini kursağında bıraktım sanırım," diye devam etti suçlu bir tonla.

"Yani biraz öyle oldu tabii," dedi Anka çekinmeden. "Ama geç olsun da güç olmasın demişler."

Derim bir süre ses çıkarmadan yanında yürümeye devam etti. Çekingen bir bakışın ardından "Sen ne zaman öğrendin?" diye sordu.

"Beş gün önce test yaptım," derken başını kaldırıp haylaz bakışlarını Derim'e dikti. "Alin'in testlerinden birini çaldım," der demez kıkırdadı.

Derim bu karşılığa yine gülümsedi. Ansızın durdu ve başını eğerek Anka'nın saçlarına dudaklarını bastırdı.

"Çok teşekkür ederim, mon Phênix." Kollarını kaldırıp Anka'ya sıkıca sarıldı. "Sana layık bir adam değilim, biliyorum. Ama varlığın için çok teşekkür ederim. Ömrüm yalnızca senin ve çocuklarımızın. Bundan sonra sen nasıl mutlu olacaksan sadece o olacak."

"*Long Live the Queen* diyorsun yani?" dedi Anka küstah çıkmasına çalıştığı sevecen bir sesle.

"Öylesin," diye karşılık verdi Derim sevgi dolu bir tonla.

Anka kollarını kaldırıp Derim'in boynuna sarıldı. Dudaklarını adamın açıkta kalan boynuna bastırdı ve içtenlikle öptü.

"Benim Beast'im sensin Derim," dedi yumuşak bir sesle. "Benim canavarım her türlü canavarla savaşır ve kazanır. Yaşayan, yaşamayan her türlü canavarla savaşacaksın ve kazanacaksın. Bunu bizim için yapacaksın."

"Söz, mon Phênix. Sadece sizin için."

Anka sıkıca ona sarıldığında verdiği sözü tutacağından emindi. Diğer emin olduğu şeyse Derim onlar için hayatta kalmaya çalışırken o da Derim'in hayatını yaşanabilir kılacağı idi. Sevgiyle sarmalayacak, yaralarını iyileştirecekti. Kelimeleri kullanmayacaktı belki. Duymasa da hissetmesini sağlayacaktı.

Tüm yüreğiyle buna inanıyordu.

Derim onun sevgisi hissedecekti, varsın duymasındı.

5. Bölüm

Evin önünde araçtan indiklerinde onlara doğru koşan, sevinçten çıldırmış gibi görünen Aşil'di. Elbette dört ayaklı iki arkadaşı da onu takip ediyordu.

Günlerden cumartesiydi. Saat öğlen bire geliyordu.

Anka, perşembe günü Aşil'le konuştuklarında ertesi akşam döneceklerini söylemiş olsa da Derim'in biraz daha toparlanmasının iyi olacağını düşünmüştü. Aşil'in babasını bitkin halde görmesini istememişti. Bu iki günde olabildiğince ikisinin telefonda görüşmelerini sağladığı için Aşil'in sakinleşmiş olduğunu da Alin'den öğrenmişti. Aşıl eskisi gibi uysal ve söz dinleyen bir çocuk olmuştu yine. Babasını tekrar görebileceği için hırçınlığından uzaklaşmış olması şaşırtıcı değildi elbette.

Son iki günde yaptıkları tek şey, uzun yürüyüşler, yemek yemek ve arada, sıradan konular üzerinde yaptıkları kısa sohbetler olmuştu. Anka konuşmaları özellikle sıradan konular etrafında döndürüyordu. Derim'in bir süre her şeyi kafasından uzaklaştırmasının ve sıradanlığa tutunmasının daha iyi olacağını düşünmüştü. Bunların dışında kalan zamanlarda Derim'in olabildiğince dinlenmesini sağlamıştı. Göz altlarındaki karanlık gölgeler yerli yerinde durmaya devam ederken solgunluğu da henüz yok olmamıştı. Günlerdir alkol tüketmiş olan adamı bir çeşit detoksa sokmuştu.

Etrafında güvendiği ve sevdiği insanların varlığına tekrar tekrar şükretmişti ki bunların başında Avcı geliyordu. Anka'nın ona verdiği alışveriş listesini ikiletmeden tamamlayıp birkaç saat içinde küçük bir tekneyle adaya göndermişti.

"Sen ne istersen... Her zaman yanındayım," demeyi ihmal etmemişti.

Anka kardeşliğin böyle bir şey olduğunu tekrar düşünmüştü. Sorgulamadan, yargılamadan yalnızca katıksız destek sunmaktı kardeşlik. Avcı da Alin de Selin de aynısını yapmışlardı. Ara ara üçüyle de kısaca telefonda konuşmuştu ve her defasında sordukları tek şey olmuştu.

"Neye ihtiyacın var?"

Anka yeniden ve yeniden çok şanslı olduğunu hissetmişti. Geçmişte kayıpları olmuştu. Ağır kayıplardı bunlar... Ama bu kayıpların acısını telafi eden sevdikleri şimdi yanındaydı ve şimdiki sahip olduklarına tutunmanın daha doğru olduğunu düşünüyordu. Değiştiremeyeceği geçmişe saplanıp kalması, bugünü ve yarınını avuçlarından çekip alabilirdi ki yarınında olacak çocukları için ayakları sağlamca yere basmalıydı.

Geceleri kollarıyla sıkıca sarıldığı kadının göğsüne başını yaslayarak uyuyan Derim'in avucu, karnının üzerinden uzaklaşmıyordu. Sanki karnında henüz şekillenmemiş olan o minicik hücreye tutunmaya çalışıyor gibiydi. Ya da belki de yapmaya kalkıştığı şey için af diliyordu. Eğer cesaret edip kafasına sıksaydı şimdi bu minik hücreyi de yapayalnız bırakmış olacaktı.

Derim adaya gelirken eninde sonunda bulunacağını biliyordu fakat ilk anda bunu umursamamıştı. Buraya ölmeye gelmişti. Sonrasında onu bulacak olmalarını önemsememişti. Alarm ve kameraları etkisiz hale getirdiğinde Lee'nin mutlaka fark edeceğini o da tahmin etmişti ama zaten sonrasını düşünmemişti. Sonrasında o olmayacaktı çünkü. Eğer kafasındaki şeyi adaya vardığı esnada gerçekleştirebilseydi bulunmasının önemi kalmayacaktı. Son kez Anka'nın sesini dinlemek istemiş ve sonra o son kez hiç bitmemişti. Anka ve Aşil'e tutunmuş, sayısız kere elindeki silahı kafasına dayadıysa da onlardan kopamamıştı. Ağlamış, isyanla haykırmış, küfretmiş, elleri titreyerek sayısız kez silahı bir şakağına, bir çenesinin altına, bir ağzının içine sokmuş ama her defasında gözünün önüne gelen Aşil ve Anka onu yenilgiye mahkum etmişti.

Kaldıramadığı yükü unutmak için alkole sığınmış, Jan'ın onu bulmasından önce kendi kendine ölmeyi dilemişti. Kendi elleriyle bunu beceremiyordu belki onu yaratan kendisine acır ve bu sürede canını alırdı belki. Olmamıştı.

Günler sonra hücrenin ışığı yandığında Jan'ın onu nihayet bulduğuna emindi. Başta gelenin o olduğunu düşünmüştü. Yine yanılmıştı... Anka ondan çok daha cesurdu. Zulüm gördüğü hücreye büyük bir metanetle ve soğukkanlılıkla girmiş, karşısına oturmuş ve Derim'in şimdi elini üzerinden hiç çekmek istemediği, içindeki minik hücrenin varlığını söylemişti. Derim'in onu bırakması mümkün değildi fakat hissettiği utanç öyle devasaydı ki o minik hücreyi de hak etmediğini düşünmüştü.

Ona biçilen ceza ufacık bir soluk aldırmıştı fakat yüreğinin burulmasına da engel olamıyordu. Onun uğruna dünyayı yerinden oynatabileceği kadar çok sevdiği kadından ömrünün sonuna kadar duyamayacağı iki kelime, bir tarafını hep eksik bırakacaktı. Ancak yeniden düşününce bu eksikliği hak ettiğini de kabullenmişti. Anka'nın eksiklerinin yanında onunkisi öyle ufak kalıyordu ki bu sefer de bunu düşündüğü için utanmaya başlamıştı. Annesini, babasını alan adamın oğlunu hâlâ hayatında tutabilecek kadar cesur olan kadının eksiklerinin yeri doldurulamazdı. Derim'in şikayet etmeye hakkı yoktu ki. Olmayacaktı. Yapması gereken tek bir şey vardı... Sevildiğini duymadan, tek bir an bile şikayet etmeden bu gerçeği kabullenerek Anka ve çocuklarına ömrünü adayacaktı. Onlar bunu sonuna kadar hak ediyorlardı.

Derim'ın içindeki savaş derinlerde bir yerde sessiz muharebelerine devam ediyordu ve muhtemelen son nefesini verene kadar da devam edecekti.

Anka, bazen Derim'in uykusunun arasında anlaşılmaz mırıltıların dudaklarının arasından çıktığını duyuyor, bir eliyle saçlarını okşayarak sakinleştirmeye çalışıyordu onu. Uykusu daima bölük pörçüktü. Sanki hiçbir zaman huzurlu bir uyku uyuyamayacakmış gibiydi. O anlarda genç kadının yüreğindeki sızının ölçüsü belirsizdi. Kalbinin ortasına keskin bir bıçak saplanmış gibi derin bir acı duyuyor, tüm şefkatiyle Derim'e sarılıyordu. Hissetsin istiyordu. Ne olursa olsun ne yaparsa yapsın, hep onun yanında olacağını ve söylemese de hep onu seveceğini hissetsin istiyordu. Onu hayatta tutabilmek için yapabileceği tek şey şu an buydu ve şimdilik yalnızca buna tutunuyordu. Bir gün gelecek Derim çok daha sağlıklı düşünecekti ve o zaman çektiği tüm acılar da dinecekti. Sabırla yanında olmaktan başka bir şey gelmiyordu elinden.

İki gün boyunca, gün içinde de epeyce dinlenmesini sağladığı Derim'in yüzüne biraz renk geldiğinde, artık dönebileceklerine inanarak Jan'dan tekneyi göndermesini istemişti. Bu, Derim'in devasa yatından çok daha küçük olan, İstanbul trafiğinden kaçmak için deniz yolunu tercih ettiği zamanlarda kullandığı tekneydi.

Yat limanından onları almaya gelen aracı Jan kullanıyordu. Tek başına gelmişti. Derim'le yalnızca birkaç saniye birbirlerine bakıp aynı anda ileri adımlayarak sarılmışlardı. Uzun bir sarılma olmuştu bu.

"Bir daha beni geride bırakmaya kalkma!" demişti Jan azarlar gibi.

Derim bu sözlere karşılık vermese de başını onaylayarak sallamış, hemen ardından Jan için yaşadığı mutluluk gözlerine yansıyarak gülümsemişti.

"Anka güzel haberi verdi. Çok sevindim. Tebrik ederim."

Jan'ın yüzünde beliren gülümseme tüm çehresini kaplamıştı. Günlerdir doğru düzgün hissedemediği sevinci nihayet yüzüne yansıtmaya çekinmeden arkadaşına baktı.

"En az senin kadar başarılı olursam, sanırım iyi bir baba olacağım."

"Olacağına ben eminim." Derim en ufak bir kuşku duymadan Jan'ın omzunu sıkmıştı.

Yolculuk Derim'in işlerle ilgili sorduğu bir kısım sorular ve Jan'ın onu cevaplamasıyla geçmişti. Evin bahçesine girdiklerinde, Derim'in yine bir şeylerin peşinde olduğu için uzun zamandır ortada olmadığını bilen adamları ona kısaca selam vermiş olsa da gerçeği bilen birkaç kişi gözünün içine bakıyordu.

Derim o an tüm dikkatini yalnızca Aşil'e yöneltmişti.

"Baba!"

"Babacığım!"

Kucağına aldığı çocuğa sıkıca sarıldığında Aşil, kollarını yine nefesinin kesilmesine yetecek kadar sıkıca boynuna dolamıştı. İki köpek heyecanla etraflarında birkaç tur atmış, sonra büyük bahçenin içinde koşturmaya başlamışlardı.

"Çok özledim seni baba."

"Ben de seni çok özledim oğlum."

"Bundan sonra ben de seninle gelebilir miyim?"

Kucağındaki çocuğun yüzünü görebilmek için başını hafifçe geri çekti. Sevgi dolu bakışları günlerden beri ilk kez parlak bir ışık tutulmuş gibi ışıldıyordu.

"İş için uzağa gittiğimde bu çok mümkün değil ama söz, birlikte seyahat edebileceğimiz yolculuklar da olacak."

Aşil bu fikirden çok hoşlanmadığını belli ederek bir anlık surat astıysa da bu çok kısa süren bir an oldu. Yüzü bunu kabullenmişçesine yeniden neşeli bir gülümsemeyle aydınlandı. Sevimli bir ifadeyle babasına bakıp pazarlığa girişti.

"Ama bari bu kadar uzun sürmesin işlerin. Hem bundan sonra yanında başka telefonun da olmalı. Eğer birini kaybedersen diğerini kullanabilirsin."

Yeniden Aşil'in kafasını omzuna yaslayarak sıkıca sarıldığında başını belli belirsiz sallarken karşılık verdi.

"Tamam babacığım. Bundan sonra öyle yaparım."

"Sen babanla pazarlık yapacağına kırdıklarının hesabını ver önce," diyen Anka'nın otoriter çıkmasına çalıştığı sesiyle Aşil, hızla başını babasının omzunun üzerinden kaldırıp, çabucak önce annesine sonra babasına baktı suçlu gözlerle. Fakat Derim ondan hızlı davranarak araya girdi.

"Yanlışlıkla olmuştur."

Aşil hızla başını sallarken "Evet evet, yanlışlıkla oldu," dedi atılarak.

Anka başını iki yana sallarken gülmesini bastıramıyordu. Söylenir gibi "Sahtekar!" dedi. Başıyla evin girişini işaret ederek öne doğru adım attı.

"Haydi içeriye... Baban çok yorulmuş. Dinlenmesi lazım."

Derim kucağında oğluyla birlikte öne adım atmadan başını yan tarafında bekleyen üç adama çevirdi. Marcel, Silva ve Baho dikkatle ona bakıyorlardı.

"Beş gibi çalışma odasında toplanalım."

Derim'in düz bir sesle kurduğu cümleye üçü de başını sallarken karşılık veren Marcel oldu.

"Roger patron."

Derim ileri doğru adımlarken arkasından "Patron?" diye Türkçe seslenen Baho'nun sesiyle yeniden başını geriye çevirdi. Baho yüzünde memnun, dostça bir gülümsemeyle bakıyordu kendisine.

"Tekrar hoş geldin. Seni yeniden gördüğüme çok sevindim."

Derim'in yüzünde saliselik bir zaman dilimde görünen mahcubiyet yerini hızla, dostça bir gülümsemeye bıraktı. Bakışları çabucak üç adamın üzerinde dolaşırken başını salladı.

"Eyvallah."

Baho'nun gözleri ışıldadı. Yanında dikilen Marcel ve Silva, başlarını ciddi bir tavırla sallayarak aynı anda "Eyvallah patron," diyerek Türkçe karşılık verdiklerinde, Baho yüksek sesli bir kahkaha attı.

Aylardır etraflarında duydukları dile, gittikçe aşinalık kazanıyorlardı ve bazen kullandıkları Türkçe kelimeler, diğerlerinin alaylı tavrına maruz kalıyordu. Derim arkasını onlara dönüp ileri doğru adımlarken gülümsemesine engel olamıyordu. Baho arkada kalan iki adama açıklama yapıyordu.

"Yerli yersiz her şeye eyvallah diyorsunuz. Yalama olacaksınız yakında."

"Teşekkür etmek için kullandığınızı sanıyordum," diyen Silva'ydı. "Biz de öyle yaptık."

"Öyle her teşekkür için denmez ama," diyen Baho'ya bu kez Marcel "Neden?" diye sormuştu. "Siz de farklı teşekkürler mi var?"

Üç adam tartışmaya devam ederek uzaklaşırken Derim çoktan evden içeri girmişti.

***

Derim evden içeri girdiğinde onu girişte karşılayan Alin oldu. Karşı karşıya geldiklerinde yüzüne yayılan kızıllık, gözlerindeki tedirgin ifade, o an içinde ne tür bir suçluluk ve utanç duygusuyla boğuştuğunu işaret ediyordu.

Anka, Derim'in kucağındaki Aşil'i kollarına alarak "Hadi gidip Jaques'a bakalım. Baban için güzel yemekler yapmış mı kontrol edelim," diyerek ileri adımlarken Aşil'in gözleri babasındaydı.

Anka, çocuğun dikkatini geridekilerden uzaklaştırmak için konuşmaya devam etti. "Sana söylediğim gibi Jaques'a çikolatalı pasta da yapmasını söyledin mi? Babanın dönüşünü kutlamamız lazım, değil mi?"

"Evet!" dedi Aşil heyecanla. "Jaques harika bir çikolatalı pasta yaptı."

Bunun Aşil'i oyalayacağını biliyordu. Derim ve kendisi sevmese de Aşil'in hatırı için incecik bir dilim yiyeceklerdi.

Geride bıraktıkları Alin ve Derim, birkaç saniye boyunca birbirlerine bakarak karşılıklı dikildiklerinde Derim yerin yarılmasını ve onu içine çekebilmesini diliyordu. Bu iki kadının ailesini katleden adamla olan kan bağı, kabullenemediği kadar ağır geliyordu.

Alin ileri doğru adımlayarak, huzursuzca ayakta dikilmeye devam eden ve ileri adımlayamayan adamın karşısına geldi. Parmak uçlarında yükselerek kollarını kaldırdı ve Derim'e sarıldı.

"Başkalarının suçunu üstüne alma Akhan. İnsan yalnızca kendi yaptıklarından sorumludur. Seninle ilgisi olmayan bir şey için seni suçlayacak değiliz."

Alin ellerini Derim'in sırtına hafifçe vurarak geri çekildi ve tehdit eder gibi gözlerini kısarak baktı ona.

"Ama kendi yaptıklarını geride bırakıp, basıp gitmeye kalkarsan o zaman seni suçlarım." Aniden ses tonunu şikayetçi bir tını kaplayarak hızlı hızlı konuşmaya devam etti. "Aşil ömrümüzü yedi... Babası olarak ondan sen sorumlusun. Saçma sapan triplere girmeden evvel onu düşün, ona göre davran."

Derim'in nutku tutulmuştu ve donup kalmasına aldırmadan adamın koluna girdi ve ileri doğru sürükledi.

"Hadı gel, mutfakta kahve içip pasta yiyeceğiz." Aniden kaşlarını hızlı hızlı indirip kaldırdı. Yan gözle yanında gülümseyerek onları izleyen Jan'a çabuk bir bakış attı.

"Kutlama yapacağız. Senin dönmeni bekliyorduk." Derim'i de sürükleyerek mutfağa giden koridora girdiklerinde soluksuz yaptığı monologa devam ediyordu.

"Adam kurudu kaldı valla. Senin yolunu gözlüyordu. Artık o da tadını çıkarsın ama, değil mi?"

Alin başını yukarı kaldırıp omzuyla Derim'i dürttü. Merak etmesini ister bir heyecanla adama bakıp "Hadi sorsana!" dedi. "Neyi kutlayacağız, neyin tadını çıkarsın diye sorsana!"

Alin'in gözleri en az Jan'ınkiler kadar ışıl ışıldı. Jan'ın nihayet sevincini doğru düzgün yaşayacağına seviniyordu. Elbette kendisi de bunun tadını çıkaracaktı. Derim daha ağzını açmadan Alin gözlerini heyecanla ayırarak "Başardık!" dedi adeta kimsenin beceremedikleri bir şeyi başarmışlar gibi.

"Amca oluyorsun!"

Derim istemsizce gülümsedi. Alin'in neşesi, hayat enerjisi herkesi içine alıp, sarmalayacak kadar güçlüydü. "Anka söyledi," dedi sıcak bir sesle.

Başını aşağı eğip Alin'in saçlarına dudaklarını bastırdı. "Tebrik ederim. Harika bir anne olacaksın."

"Tabii ki de olacağım!" dedi Alin, aksi mümkün değilmişçesine ayıplar gibi Derim'e baktı.

Derim koridorda adımlarken diğer yanında yürüyen Jan'a döndü. "Babası da sen olduğun için çok şanslı bir çocuk olacak."

"İnşallah layık olabilirim," dedi Jan mütevazı bir gülümsemeyle.

İkisinin birbirine diktiği gözlerini ve birkaç saniye süren derin bakışmayı Alin araya girerek böldü. "Amcası olarak güzel bir doğum hediyesi düşüneceğini umuyorum," dedi alaycı bir tonla.

"Motor olmaz! Unut motoru!" dedi Derim karşı koyarak. Sesindeki uyarı Alin'in hayal kırıklığına uğramış bakışlarından ne düşündüğünü bildiğini işaret ediyordu.

Jan yanlarında alçak sesli bir kahkaha attığında üçü birlikte mutfağa girmişlerdi. Anka, Jaques'la konuşuyor, Aşil ada tezgahın etrafındaki yüksek taburelerden birine tırmanmaya çalışıyordu. Derim hızla Alin'in kolundan çıkıp ileri atıldı ve Aşil'e doğru aceleci adımlarla ilerledi. Kollarıyla çocuğu kaldırarak taburenin üzerine oturttu.

"Tek başına bunlara tırmanma oğlum. Düşeceksin."

"Pasta yiyeceğiz!" dedi Aşil heyecanla söyleneni duymamış gibi.

Arkasındaki Anka başını geriye çevirerek "Önce yemek yiyeceğiz bebeğim," dedi.

"Selam Jaques," dedi Derim.

"Hoş geldin patron," dedi Jaques samimi bir gülümsemeyle. "Her-şey hazır. Servise başlıyorum hemen."

Derim başını sallayarak Aşil'in yanındaki tabureye oturdu. Anka salata kasesini geniş tezgahın ortasına koyarak Derim'in yanına yerleşti. Jan ve Alin karşılarına oturdular; Jaques'in tabakları önlerine bırakmasının ardından hep birlikte öğlen yemeğine başladılar.

Diğerleri sıradan bir edayla sıcak bir sohbete başladıklarında Derim daha çok onları dinleyerek yemeğine devam etti. Sanki gerçekten de iş için uzaktaymış gibi ortamı gerecek her türlü sözden uzak durarak neşeli bir tavırla konuşmaya devam ediyorlardı.

Anka ertesi gün, uzun bir zamandan beri yapamadıkları kalabalık aile kahvaltısını yapacaklarını, Avcı ve Selinlerin de sabah geleceklerini söylediğinde Derim anlık gerildiyse de kabullenerek başını salladı.

Yemekten sonra hazırlanan kahve eşliğinde tatlılarını yemeye başladıklarında, Derim yanındaki Aşil'in yüzüne bulaşan çikolata izlerine gülümseyerek bakıyordu. Geçen her an gerginliğini yok ederken Aşil'e bakan düşünceli gözleri neler düşündüğünü belli ediyordu. Onu bırakıp gitmeyi nasıl göze alabilmişti? Anlık akıl tutulmaları insanlara bazen ne kadar da hatalı adımlar attırıyordu.

Sessiz bir iç çekişle ilk kez bir şeye cesaret edemediğine sevindi. Ölmekten korktuğu için yapmamıştı bunu. Anka ve Aşil'den ayrılmak zor gelmişti. Sonsuzluğu içeren bir kaybediş yerine, onlardan uzakta olsa da aynı dünyada hâlâ var olmak istemişti. Anka'nın sesini günler boyu yüzlerce kez dinlemiş, o ses Derim'in ikisine tutunmasına neden olmuştu.

Aşil'in babasına olan özlemi birkaç saatte dinecek gibi değildi. Bir an bile adamın dibinden ayrılmıyordu. Yemekten bir saat sonra arka taraftaki havuz başında vakit geçirmeye karar verdiler. Hava inanılmayacak kadar sıcaktı. Geniş şemsiyelerin altındaki şezlonglarda yan yana oturduklarında Aşil kendini çoktan suya atmıştı.

Köpeklerin ikisi de havuzun etrafında delirmiş gibi dönüyorlar. Aşil havuzun hangi kenarına yaklaşsa birbirlerine çarpa çarpa heyecanla o tarafa koşturuyorlardı. Belki Derim'in sert komutu olmasa ikisi de havuza atlayabilirdi fakat arada sırada Derim'in önüne gelip yalvaran gözlerle ona baksalar da Derim'in başını iki yana sallayarak

"Hayır!" diye yeniden reddetmesiyle, tekrar havuzun etrafındaki heyecanlı koşuya devam ediyorlardı.

Son iki haftanın ardından hepsini de kucaklayan sakin bir öğleden sonraydı bu. Anka bu sakinliğin biraz daha uzamasını istediğinden henüz Alin'e dahi hamileliği hakkında bir şey söylememişti. Zaten gerçeği öğrendiğinden beri Alin tadını çıkararak sevincini yaşayamamıştı ve birkaç günün yalnızca ona ait olmasını istiyordu.

Uzandığı şezlongun yanındaki küçük çantadan bir güneş kremi çıkarıp yanındaki adama döndü.

"Aşil'i havuzdan çıkarıp koruyucu sürer misin? Çıkmaz o havuzdan şimdi, kavrulacak."

Derim çabucak başını sallayıp, yerinden kalktı. Anka'nın onun düşünemediklerini düşünmesi her zaman kendini güçlü hissettiriyordu. Genç kadının desteği olmasa nasıl bir karanlığın içinde yuvarlanıyor olacağını düşünmek bile istemiyordu.

Havuzun kenarında Aşil'e seslenerek çağırdı ve kol altlarından tutarak çocuğu sudan çıkardı.

"Koruyucu sürelim, yanma babacığım, tamam mı?"

Aşil uysalca başını sallayarak şezlonga oturan Derim'in bacaklarının arasında yerleşti. Köpekler yine koşturarak Aşil'in ayaklarının dibine oturdular. Hareketleri kıpır kıpırdı. Kuyrukları hiç durmadan sallanırken gözlerini bir an bile Aşil'den ayırmıyorlardı. Derim, oğlunu bir havluyla çabucak kurulayıp kremi narin tenine yedirirken Aşil, ayaklarının dibindeki köpeklerini seviyordu. Derim suratındaki tebessümün farkında bile değildi. Öyle nahif, öyle sevgi doluydu ki suratındaki ifade, Aşil'e bakarken bile içinin titrediği belliydi.

"Sen de benimle havuzda oynar mısın baba?"

"Oynarım tabii. Ama önce yediklerimi sindirmem için bana yarım saat daha vermelisin."

"Tamam o zaman. Bende definemi toplarım o zamana kadar."

"Anlaştık."

"Jan amca, sen de oynayacaksın bizimle değil mi?"

"Aksini düşünme bile."

Aşil kıkırdayarak Jan'a baktı. Babasının işi bittiğinde hızla yerinden fırlayıp havuza koştururken köpekler de yine yerlerinden fırlamışlardı. Çocuk kendini suya bıraktığında ikisi de heyecanla havlıyorlardı. Aşil bir süre daha annesinin havuzun dibine attığı bozuk paraları toplamakla zaman geçirecekti.

"İzin versen onlar da sudan çıkmayacaklar," dedi Anka gülümseyerek mırıldanırken.

"Alışmamaları lazım. Aşil için sağlıklı değil."

Anka başını onaylayarak salladı. İkisi de gözleriyle havuzu izliyorlardı.

"Ozan nasıl?"

Derim'in sorduğu soru ile Anka bakışlarını ona çevirdi. Yerinde hafifçe hareketlenerek kalçasının üzerinde yan yattı.

"Dün adadan ayrılmadan evvel aradım onu. Akşam burada olacak."

"Sorduğum sorunun cevabı değil bu," dedi Derim tedirgin gözlerle.

Anka bakışlarını bir an havuzdaki oğluna çevirip yeniden Derim'e baktı. İkisi alçak sesle konuşurken diğer tarafta Jan ve Alin de kendi aralarında sohbet ediyorlardı. Anka, Derim'den herhangi bir şeyi saklamayı uygun bulmadı. İçinde bulundukları durumu açıklıkla konuşmalı ve soğukkanlılıkla kabul etmeleri gerekiyordu. Yerinde yeniden hareketlendi ve şezlonga yan oturarak bağdaş kurdu. Üzerindeki pareonun eteklerini bacaklarının arasına topladı.

"Abimle tartışmışlar," diye başladığı cümleyi çabucak konuşarak devam ettirdi. "Yani aslında Ozan, abime çıkışmış; abim de sessizce onu dinlemiş."

"Süleyman'ın bir suçu yok. Ben onu anlıyorum," dedi düşük bir tonla. Başını aşağı eğmişti. O da tıpkı Anka gibi şezlonga yanlayarak oturmuş ayaklarını yere dayamıştı. Kolları dizlerinin üzerindeydi ve elinde, parmaklarının arasında çevirdiği güneş kremini tutmaya devam ediyordu.

"Ozan senin gibi düşünmüyor. Başta neden ortadan kaybolduğunu o da bilmiyordu ve seni aramaya devam ederken epeyce telaşlanmıştı. Bizim de ilk başta düşündüğümüz gibi o da seni başkalarının aldığını sandı." Anka sakın bir sesle konuşmaya devam ederken Derim sessizce onu dinliyordu. "Abim, ona gerçek nedeni kendisi söy-

lemiş. Ozan da çok sert tepki göstermiş. Abim kendini kötü hissediyor. Ozan birkaç gün eve gitmemiş, abimin telefonlarına da cevap vermemiş. Evvelsi gün onunla konuşmak zorunda kaldım. Eve gitmesi için rica ettim. Kırmadı beni. Abime ben de kırgınım ama bunu kendi aramızda çözmemiz gerektiğinin de farkındayım. Aile içinde kırgınlık olmasını istemiyorum. Sorunlarımızı konuşarak çözmeye çalışmamız lazım."

Derim bakışlarını çabucak Anka'ya kaldırıp onaylarcasına başını salladıktan sonra tekrar yere bakmaya devam etti. Anka derin bir soluk alıp konuşmasına kaldığı yerden devam etti.

"Avcı'dan bilgileri alıyorum sık sık. Şu an araları çok sıcak değil ama abim kendisini affettirmek için elinden geleni yapıyor. Ozan'ın yeniden ona güvenmeye başlayacağına inanıyorum."

"Süleyman'ın suçu yok. Ben Ozan'la konuşurum."

"İyi olur... Ozan senin sözlerine değer veriyor."

Derim başını kaldırıp dürüst, açık gözlerle Anka'ya baktı ve anlayışlı bir tonla karşılık verdi.

"Süleyman düzgün bir adam. Ben çok daha kötüsünü yapmıştım. Onun yerinde ben olsam, beni çoktan öldürmüştüm. Bunca sene boyunca sessiz kalmış olması bile onun ne kadar düzgün bir adam olduğunu belli ediyor."

"Aşil için sessiz kaldı," dedi Anka buruk bir gülümsemeyle. Bakışları tekrar havuzdaki oğluna çevrildi. "Aşil olmasaydı abimi tutmak mümkün olmazdı."

"Benden katbekat merhametli Süleyman. Ben onun gösterdiği merhameti göstermemiştim. Kimsenin onu suçlamaya hakkı yok. Ozan'ın bile."

"Ben artık gizli saklı şeyler istemiyorum Derim," dedi Anka dalgınca. Bakışları oğlunun ve köpeklerin üzerindeydi. "Bu ailenin arasında gizli kalmış sırlar istemiyorum. Ne yaşarsak yaşayalım karşılıklı konuşarak sorunlarımıza çare bulmamız gerekiyor. Kırgınlık, küslük, kin ya da nefret istemiyorum artık."

Bakışlarını ağır ağır ona çevirdi. Yüz ifadesi açık bir ciddiyetle kaplanmıştı.

"Neyin içine girdiğimizi hepimiz biliyoruz. Ömrümüzün sonuna kadar zaten sürekli tetikte yaşayacağız. Dışarıda bunca düşman varken aile arasında en ufak düşmanlığa tahammülüm yok. Herkes eteğindeki taşları dökecek ve anlaşmanın bir yolunu bulacak. Geçmişi geçmişte bırakacaksınız ve önünüze bakacaksınız. Korumamız gereken çocuk sayısı artıyor, değiştiremeyeceğimiz şeylerin dikkatimizi dağıtmasına izin verirsek kendi topuğumuza sıkmış oluruz. Herkes aklını başına alacak artık."

"Dediğin gibi olacak, mon Phénix," dedi Derim, güvence veren güçlü bir yüz ifadesiyle. Ela gözleri hayranlıkla genç kadına bakıyordu. "Kraliçe sensin. Sen nasıl istersen öyle olacak, ben de gerçekleştirmek için elimden geleni yapacağım."

Anka aferin der gibi başını sallayarak yeniden hareketlendi ve sırtını şezlonga dayayarak bacaklarını ileri uzattı.

"Havuza girmeden evvel Jaques'a şöyle buz gibi bir kokteyl yapmasını söyler misin?"

"Alkol içmeyecektin!" dedi aniden sertleşen bir sesle. Çatık kaşlarla kadına bakıyordu. Anka başını hafifçe ona çevirdi ve küçük bir çocuğa laf anlatır gibi "Alkolsüz kokteyl de oluyor Derim! Ben alkolden bahsetmedim zaten," dedi.

Derim kaşlarını kaldırarak şaşkın bir mimik yaptı. Anka yeniden başını önüne çevirirken söylenir gibi konuşuyordu.

"Güzelim mahzende hazine duruyor, artık iki sene ağzımıza süremeyiz onları." Kaşlarını çatarak dalgınca devam etti. "Gerçi yıllandıklarını düşünürsek iki sene sonra bayağı güzel olacaklar."

Derim şezlongdan kalktı ve bedenini eğerek dudaklarını Anka'nın dudaklarına sertçe bastırdı. Genç kadın beklemediği bu davranışla şaşkınca gözlerini kırpıştırdı. Derim başını birkaç santim geriye çekti.

"İçkin hemen geliyor," diye mırıldanarak doğruldu.

"Alin'e de söyle bir tane."

Derim tamam der gibi elini kaldırıp içeriye doğru yürüdü. Anka onun arkasından bakarken üzerinde yalnızca bir şort bulunan incelmiş bedeni üzgün gözlerle süzdü. Başını yeniden oğluna çevirdiğinde rahatlamaya çalışır bir nefes çekti. Birkaç hafta sonra Derim yine eski

bedenine kavuşacaktı. Onlar bir arada olduğu sürece bu tür minik sorunları aşmak Anka için büyük mesele değildi.

***

Derim'in o gün akşamüzeri Marcel, Silva ve Baho'yla yaptığı görüşme onun için zor geçmişti fakat her zaman yanlarında olduğu adamlar bu kez ona destek vermişlerdi. Derim daha önce hiç aklına getirmediği şeyi, adeta aklı başına gelsin diye kafasına bir tokmakla vurulmuş gibi ansızın aydınlanarak idrak edebilmişti.

Adamları ona her zaman saygılı davranmışlar, emirlerini ikiletmemişlerdi. Bu durumun aralarındaki güvene dayalı ilişkinin yarattığı dinamikten kaynaklandığını düşünmüştü her zaman. Derim onlara bir amaç vermiş, tehlikeli olsa da standartları yüksek bir hayat sunmuş, geçmişlerinin sahipsizliğini ve değersizliğini yok etmişti. Adamların onlara sunulanı hak etmeye çalıştıklarını düşünmüştü hep. O gün yaptıkları görüşmedeyse daha önce hiç düşünmeyi akıl etmediği kadar bunun ötesinde bir ilişkiye sahip olduklarını fark etmişti. Adamları Derim'i seviyorlardı... Açıkça bunu dile getirmemiş olsalar da kurdukları cümleler bundan daha iyi anlatamazdı.

"Sen olmazsan dağılırız biz patron," demişti Marcel. "Bizi, sen bir arada tutuyorsun. Hepimiz sorunlar yaşadık, biliyorsun. Ama sen hep yanımızda oldun. Bu kez bizim senin yanında olmamıza izin ver. Biz hep senin yanında olacağız... Unutma bunu."

"Sen ailenin reisinin patron," demişti Silva, Marcel susunca. Kara gözlerini Derim'e samimiyetle dikerek devam etmişti. "Arkanda koca bir aile var. Bir daha bizi bırakma."

"Evet patron. Sorunlarımızı her zaman birlikte aştık, yine birlikte aşarız," diyerek Baho araya girmişti. "Bize yol gösterdiğin gibi sen de kendine haksızlık yapma. Yükün ağır gelirse biz sırtlanırız. Biz sana hep güvendik. Sen de bize güven."

"Eyvallah," demişti Derim minnetle.

Marcel ve Silva'nın ağzından aynı anda çıkan komik aksanlı "Eyvallah," karşılığı ile Baho gözlerini devirerek söylenmekten geri durmamıştı.

"Sanki ikisi de kırk yıllık Türk delikanlısı amına koyayım. Her şey eyvallah!"

***

Ozan eve vardığında akşam yemeğine oturmalarına dakikalar kalmıştı. Anka, yemeği yine mutfakta yiyeceklerini bildirmişti. Yemek odasının resmi havasından uzak, sıcak bir aile ortamının herkes için iyi olacağını düşünüyordu. Özellikle yaşadıkları o günlerde ailenin olabildiğince birbirine tutunmaya ihtiyacı vardı ki sıcak ortamların buna çok daha fazla katkı sağlayacağına inanıyordu.

Mutfaktakiler yerlerine yerleşmeye başladığı esnada Ozan kapıda görünmüştü. Ona daha yakın olan Alin, onu ilk karşılayan oldu ve sıcak bir tavırla Ozan'a sarılarak "Hoş geldin yeğen," dedi.

Elindeki tabakları tezgaha bırakan Anka adımlarını Ozan'a doğru atarak Alin'den sonra genç adama sarıldı.

"Tam zamanında geldin. Yemeğe oturmak üzereydik. Hadi gel, Aşil'in yanına otur."

Derim yüksek tabureye oturttuğu Aşil'in yanında ayakta dikilerek Ozan'a bakıyordu. Ozan kızlarla selamlaşmasının ardından bakışlarını kaldırarak onunla göz göze geldi. Farklı ifadeler yüzünden hızla geçti. Tedirginlik, çekingenlik ve Derim'i yeniden gördüğüne dair hissettiği sevinçti bunlar. Tutuk adımlarla ilerlerken "Patron," dedi alçak sesle.

Derim birkaç adım atarak adımlarını onunla buluşturdu ve düşünmeksizin Ozan'a sarıldı. Ozan'ın kolları Derim'i sardığında adamın ne kadar kilo kaybettiğini hemen fark ederek kaşlarını çattı. Derim, Ozan'ın başına dudaklarını bastırarak sırtına birkaç kez dostça bir tavırla vurdu.

İkisi birer adım geri çekildiklerinde Ozan dikkatli gözlerle Derim'e baktı. "Zayıflamışsın," dedi tespitini dile getirirken çok da hoşnut olmayan bir tonla.

Derim yüzünü belli belirsiz buruşturarak "Toparlarım, hadi gel yemeğe oturalım," diye karşılık verdi.

"Abi," diyerek şakıyan sese döndüğünde yüzünde beliren gülümsemeye engel olamadı. Aşil, yanındaki tabureye eliyle vurarak "Yan yana oturalım," der demez babasına çevirdiği bakışlarıyla devam etti. "Sen de diğer yanıma oturacaksın, değil mi baba?"

"Elbette babacığım."

"Bizim pabucumuz dama atıldı," diye söylendi Anka. Derim'in diğer yanında, çaprazındaki tabureye yerleşti. Alin onun diğer tarafına oturunca Jan da Aşil'le karşı karşıya gelerek yerine yerleşti.

Anka ve Alin anlaşmışlar gibi yemek boyunca yine gerginlik yaratmayacak konular hakkında konuşarak diğerlerini de bu sohbete ortak ettiler. Aşil'i yatırdıktan sonra Ozan ve Derim'in ciddi bir konuşma yapması çok daha makul görünmüş ve yemek boyunca süregiden sohbet Aşil'in de katılımını sağladıkları genel geçer konular üzerinde devam etmişti.

***

Derim diğerlerinin onlara anlayış göstererek yalnız bıraktıkları Ozan'la birlikte, çalışma odasında masanın önündeki deri koltuklarda karşılıklı oturuyordu. Ozan'ın bakışları yere saplanmıştı. Derim derin bir soluk alarak konuşmaya başladığında Ozan sessizce onu dinliyordu.

"Süleyman'a kızma, Ozan. Süleyman benim olamadığımdan çok daha düzgün bir adam. Ben onu çok iyi anlıyorum. Geçmişteki ben, onun yerinde olsaydı Süleyman'ın bugüne kadar dayandığı gibi dayanamazdı. Süleyman ona zor gelse de birçok şeyi sindirerek kimseyi üzmemeye çalıştı. Ben sindirmezdim. Benim hakkımda kötü düşünmesi onun suçu değil. Buna ben sebep oldum. En başta yaptığım hatalar nedeniyle Süleyman'ın bana güvenmemesinin tek sorumlusu benim... Seni çok seviyor. Bizim sorunlarımızın ikinizin ilişkisine zarar vermesi beni çok üzer. Bu, Süleyman'la benim halletmem gereken bir mesele. Buna taraf olmamalısın."

"Sana haksızlık yaptı!" dedi Ozan, dik dik konuşarak. Bakışlarını yine yerden kaldırmamıştı. İki eli kucağında, huzursuzca birbirine doladığı parmaklarını eğip büküyordu.

"Yapmadı Ozan. Süleyman bana hiç haksızlık yapmadı. Kendini onun yerine koy. O da senin gibi kimsesiz biri... Ona sahip çıkmış, ona aile vermiş olan tek adam gözlerinin önünde öldürüldü; onu ve karısını kurtaramadığı gibi az daha ölecek olan iki çocuğunun da sorumluluğu ona kaldı. Onları hiç bırakmadı. Sonra biri çıktı geldi, gözü gibi koruduğu çocuklardan birini aldı götürdü. Öldü mü kaldı mı haberi bile yoktu ve onu da kaybetmekten korktu. Sonra bir öğreniyor ki korumakla yükümlü olduğu kadını kaçıran da anasının babasının katili olan adamın oğlu. Üstelik ondan bir de çocuğu oldu. Bu herkesin sindirebileceği, yutabileceği bir şey değil. Aşil'in hatın için sustu ve susmaya da devam etti. Ben tesadüfen duymasam, gerçeği bilmem mümkün değildi. Böyle acı bir gerçeği hayatının sonuna kadar saklamaya karar vermiş bir adamı kimsenin suçlamaya hakkı yok çünkü olanlarda onun suçu yok. Kimsenin altından kalkamayacağı bir sorumluluğu omuzlarına yüklemiş bir adam o."

Ozan tedirgin düşünceli bakışlarını kaldırarak kuşkuyla Derim'e baktı. Derim üsteleyerek devam etti.

"Bak, sana nasıl babalık yapıyor? Gözünün içine bakıyor. Süleyman ona ihtiyaç duyan herkese koşmaya çalışıyor. Ona kırgın olman haksızlık Ozan. Kabahatli tek kişi benim. Geçmişte düzgün bir adam olsaydım Süleyman böyle düşünmezdi. Tüm gerçeği biliyorsun artık. Ben Anka'ya karşı hayatımın sonuna kadar mahcup olacağım. Suçu olmayan birine suç yükledim, canını yaktım. Yaptığım her kötülüğe rağmen yanında olabilmeme izin verdiği için bile şanslıyım."

"Çocuğunuz var sizin."

"Oğlumu bana düşman olarak da yetiştirebilirlerdi ama bunu yapmadılar. Süleyman bana karşı ne hissetse de seni sevmekten vazgeçmedi. Sana ne kadar değer verdiğimi en baştan beri biliyor ama her şeyi birbirinden ayrı tutarak değerlendirebilen bir adam o. Bana karşı olan hislerine rağmen sana baba olmak istedi. Bunu senin için yaptı aslında Ozan... Sana örnek olabilmek için yaptı. Sen onun bana karşı olan öfkesini dindirdin... Gerçek bir babanın yapacağı şeyi yaptı. Oğlunun hatırına suskunluğu seçti."

Derim soluklanmak ister gibi sözlerine ara verdiğinde odanın içini çeyrek dakika boyunca kaplayan bir sessizlik meydana geldi. Sol ko-

lunu masaya dayayarak yüzünü soluna çevirdi. Yan gözle Ozan'a bakarken alçak sesle "Yalan mı?" dedi. "Sana iyi babalık yapmadığını söyleyebilir misin?"

Ozan başını kaldırmadan çocuksu bir edayla kafasını salladı. Derim yan gözle ona bakmaya devam ederek "Haksızlık yapıyorsun babana," dedi ayıplar gibi. "O adam bu dünyada çoğu gerçek babanın bile olmadığı kadar iyi bir adam. Senden gördüğü bu tavrı hak etmiyor."

Ozan suçlu bakışlarını bir saniyeliğine Derim'e kaldırıp yeniden yere eğdi.

"Süleyman'la sorun benim sorunum. Bana ne derse desin, nasıl davranırsa davransın bu konu senin dışında kalan bir durum."

Ozan ona yeniden çabuk bir bakış attığında "Bana söz ver şimdi," dedi üsteleyerek. "Süleyman'a tavır almak yok. Aranızın benim yüzümden bozuk olduğunu görürsem çok üzülürüm. Bak, zaten başımda onca üzüntü, dert var; bir de sen beni üzme."

Ozan başını onaylar gibi salladığında "Söz mü?" dedi Derim. "Onu kıracak bir şey söylediysen özür dilemen de gerekiyor."

Ozan "Söz," dedi kısık bir tonla. "Özür de dilerim. Sen nasıl istersen."

"Bunu ben istediğim için değil Ozan, kalbinden geçerek yapmalısın."

Ozan bakışlarını kaldırıp bu kez gözlerini kaçırmadan baktı ona. "Ben istediğim için yapacağım zaten," dedi güvence verircesine.

Derim onaylar gibi başını salladı ve içi rahatlayarak kısa bir nefes çekti içine. Aniden konuyu değiştirerek Ozan'ın da üzerine sinmiş olan ağırlığı atmasına neden oldu.

"Scott'un peşini bırakmıyorsun. Peşine taktığın adamlardan düzenli raporları al ve dikkatini çeken bir şeyi hemen bana bildir. Anlaştık mı?"

"Tamam patron. Merak etme. Scott bende."

Derim güvenini açıkça belli eden bir gülümsemeyle başını sallayarak ayağa kalktı. Bedenini öne eğip iki eliyle Ozan'ın yüzünü kavradı ve başına dudaklarını bastırdı.

"Babanın kıymetini bil Ozan. Çok sağlam bir adam o."

"Biliyorum," dedi Ozan mahcup bir edayla.

Derim doğrularak dikildi. Adımları kapıya yönelirken başını geriye çevirdi. "Hadi, sen Aşil'le biraz zaman geçir. Ben birkaç saat dışarı çıkacağım, onu oyalamış olursun."

Ozan nereye gideceğini merak etse de soramadı. Yalnızca onaylayarak başını salladı ve o da yerinden kalkarak Derim'in peşine takıldı.

***

Derim aylar öncesinden çok iyi bildiği siteye girdiğinde, güvenliktekilere selam vererek geçmişti. Evden birkaç kilometre uzakta olan siteye varması on dakika sürmemişti. Onu tanıyan görevliler durdurmayı düşünmemişlerdi bile. Evden çıkarken birkaç saate döneceğini söylediği Anka'ya, nereye gittiğini söylemişti. Anka anlayışlı bir tebessümle ona bakarak başını sallamıştı. Süleyman'la Derim'in baş başa yalnız konuşmaları, her ikisi için de çok daha iyi olacaktı.

Araçtan çıkarak aynı tarzda yapılmış evlerin arasında, on dört numaranın önüne, Süleyman'ın evinin kapısına doğru ilerledi. Kapının yanındaki zile basarken gergindi. Süleyman'ın onu nasıl karşılayacağından emin olamasa da bu yüzleşmenin yapılması gerektiğini biliyordu. Bundan kaçmaması, aksine her şeye rağmen Süleyman'ın sarf edeceği her kelimeyi sindirmesi gerekiyordu.

Kapı açıldığında birkaç saniye boyunca ikisinden de ses çıkmadan göz göze, karşılıklı dikildiler. Süleyman nihayet kendine gelmiş gibi Derim'i içeriye buyur edercesine geriye bir adım atarak, kapıyı ardına kadar açtı.

"Gel içeri," dedi ifadesiz bir sesle.

"Rahatsız etmiyorum, değil mi?" diye sordu tereddütle.

Süleyman yüzünü buruşturarak "Saçmalama Derim," dedi, başıyla hadi gir der gibi içeriyi işaret etti.

Derim gergin omuzlar, çekingen adımlarla içeri girdi. Süleyman onun arkasından kapıyı kapayarak "Mutfağa gidelim, kahve koyuyordum ben de. Sen de içer misin?" diye sordu, yine ifadesiz bir sesle.

"İyi olur. İçerim."

"Ozan sizde değil mi?"

"Aşil'le hayvanlar alemi üzerine uzun ve detaylı bir sohbetin içindeler."

Süleyman'ın yüzünde beliren sevecen gülümseme, mutfağa girdiklerinde kahve makinesine doğru ilerleyen adamın arkasına döndüğü için Derim'in anlık yakaladığı bir tebessüm olmuştu. Süleyman önceden çıkardığı belli bir fincanın yanına başka bir fincan daha koyarak hazırlanmış olan kahveyi ikisine paylaştırdı. Derim o sırada aşinası olduğu mutfağı inceliyordu. Anka'nın bu sitede bulunan evindeki gibiydi mutfak.

Süleyman elindeki fincanlarla geri döndüğünde ayakta dikilen Derim'e ortadaki tezgahın önünde bulunan tabureleri işaret etti.

"Otursana."

Derim çekingen bir tavırla birkaç adım atarak tabureye yerleşti. Bir ayağını dizinden bükerek taburenin altındaki ahşap çubuğa dayadı. Süleyman fincanları tezgahın üzerine bırakıp Derim'in çaprazına oturdu. Derim önüne konulan fincana usulca uzandı. İki eliyle fincanı kavrayarak avuçlarının içinde yavaş yavaş çevirmeye başladı. Söze nereden gireceğini bilemiyor, düşünceli bir ifadeyle fincanın içine bakıyordu.

"Seni suçladığım için özür dilerim."

Derim duyduğu sözlerle hızla başını kaldırıp şaşkınca Süleyman'a baktı. Süleyman mahcup ifadesini saklamak ister gibi başını aşağı eğerken fincanı kavramıştı.

"Senin özür dileyeceğin hiçbir şey yok Süleyman. Bunu ben yapmak için geldim buraya."

Süleyman başını iki yana salladı. "Baştan beri seni suçluyordum Derim. Suçunun olmadığını bildiğim halde yaptım bunu. Savunma yapacak değilim."

"Suçluydum... Suçluyum..." dedi Derim çabucak.

Süleyman bakışlarını yukarı kaldırarak ona bakarken, yüzünde kendinden emin bir ifade vardı.

"Selin ve Anka konusunda suçluydun. Orası tamam... Seni güzelleyecek değilim," dedi açık sözlülükle. "Ama Anka o konunun sizin ikinizin arasında olduğunu söyledi, haklı da. Oraya girmiyorum o yüzden. Ama diğer konu senin dışındaydı. Senin suçun olmadığını biliyordum. Sadece ön yargılı davrandım. Hatalıydım."

"Haklıydın Süleyman."

Süleyman tasvip etmezcesine elini kaldırdı ve sert olmasa da tezgaha vurdu.

"Özür diledim, konu kapandı. Bu konu bir daha açılmayacak. Herkes önüne bakacak artık."

Derim karışık bir ifadeyle birkaç saniye ona baktı ve alçak sesle karşılık verdi. "Buraya senden özür dilemeye geldim Süleyman. Ayrıca herkesin senin üzerine gelmesini de doğru bulmadığımı söylemeye elbette. Ozan'la konuştum, seni suçlamaya hakkı yok. Kimsenin seni suçlamaya hakkı yok. Sen herkes için elinden geleni yaptın. Ben yaptığım tüm hataların farkındayım. Geçmişte düzgün bir adam olsaydım sen bu ön yargıya sahip olmayacaktın. Düşündüklerinde haksız değilsin. O şerefsizin yaptığı her şeyin sorumluluğunu ömrümün sonuna kadar taşıyacağım. Bu benim hatamdı ve hatalarımın bedelini ödemem gerekiyor."

Süleyman ansızın sıkılmış bir edayla "Ağlamaya da başlayacak mısın?" diye sordu alaycı bir tonla. Bıkkın gözlerle Derim'e baktı. "Geçmiş geçmişte kaldı artık. O pisliğin yaptığı hiçbir şeyin sorumluluğu sana ait değil! Bundan sonra önünüze bakın."

Derim şaşkınlıkla bakıyordu adama. Süleyman fincanından bir yudum içip sanki hiçbir şey olmamış gibi dirseklerini tezgaha dayayarak Derim'e baktı.

"Gelmene sevindim aslında. Seninle konuşmak istediğim bir şey vardı."

"Ne?" dedi kalakalmış gibi bakarak. Süleyman'ın şimdiki hali sanki sıcak bir sohbete koyulacaklarmış gibi rahattı.

"Ozan'ın terapiye başlaması lazım. Bunu onunla konuşmam gerekiyor ama nasıl giriş yapacağımı bilmiyorum."

"Neden buna gerek duyuyorsun?" dedi dikkatle. "Ozan, onu tanıdığımdan beri olmadığı kadar iyi bugünlerde."

"Orası öyle ama..." diyen Süleyman'ı duymazdan gelerek "Senin sayende," diye devam etti.

Süleyman elini geçiştirir gibi sallayarak tasvip etmez gibi baktı ona. "Övme oğlum beni! Sorunumuz başka diyorum!"

"Sorun ne o zaman?" diye sordu pes etmiş gibi. Kahvesine uzanıp bir yudum içti. Süleyman'ı hiçbir zaman anlayamayacaktı muhtemelen. Süleyman sanki onu kahve sohbetine davet etmiş gibi asıl yapılması gereken konuşmayı çabucak kapamış ve konuyu değiştirmişti.

"Ozan şimdiye kadar," diye başlayan Süleyman, tereddütle bakarak anlamasını ister gibi başını sallayarak "Anla işte... Olmamış," dedi.

Derim boş boş Süleyman'a baktı. "Ne olmamış?"

"Anlayışın mı kıt?" dedi Süleyman azarlar gibi. "Herhangi bir kadınla birlikte olmamış işte."

"Bu çok normal değil mi?" dedi bu kez Derim azarlar gibi konuşarak. "Başından geçenlerden sonra buna nasıl cesaret edebilirdi ki?"

"Heh işte!" dedi Süleyman elini tezgaha hafifçe vurarak. Bedenini geriye doğru kavisleyerek devam etti. "Hayatının sonuna kadar böyle devam edemez. Bir an evvel normal hayatın akışına girmesi lazım. Bu çocuk hayatı boyunca böyle olacak değil. O da evlenecek, belki çocukları olacak. Bu travmayı atlatıp sağlıklı bir kafaya ulaşması lazım."

"Nasıl?" dedi Derim şaşkınca.

Süleyman yüzünü buruşturdu ve anlık olarak küçümser gibi Derim'e baktı. "Senin de ihtiyacın var, söyleyeyim sana," dedi çenesiyle onu işaret ederek. "Bilim bunun için var değil mi? İnsanlar profesyonel yardım alarak atlatamadıkları travmaların üstesinden geliyorlar. Birim'de bu konuda uzmanlar var. Hayatım boyunca bu tür tacizlere uğramış çok insan gördüm. Savaş bölgelerinde, birçok yerde kadın, erkek, çocuk çok kişiyle karşılaştım... Şerefsizler her yerde var. Onlardan zarar gören masumlar da. Bu tek başlarına atlatabilecekleri bir şey değil. Yardım almaları gerekiyor. Ozan'ın da yardım alması gerekiyor ve onunla, birlikte konuşmamız gerektiğini düşünüyorum."

"Ne diyeceğim ona?" diyen Derim telaşla adama bakıyordu.

"Terapi alması ve hayatın normal akışına adapte olması gerektiğini konuşacağız. Sen çok daha uzun zamandır onunla birliktesin, o yüzden konuyu senin açman gerektiğini düşünüyorum."

"Babası sensin. Sen aç!" dedi yine telaşla.

"Ben babası olarak terapi seanslarını organize edeceğim."

Derim gözlerini yumdu. "Bana sakın bir de elinden tutup kadına götüreceğim deme!"

"Höst!" dedi Süleyman sert bir sesle. "İçindeki utançtan, korkularından kurtulsun, orasını kendisi halleder. Kendinden utanıyor Derim! Ben oğlumun kendinden utanmasını istemiyorum. Bunu hak etmiyor. Başkalarının yediği boku üstlenmesini istemiyorum." Aniden fark etmiş gibi elini kaldırıp Derim'e uzatarak hızlı hızlı konuştu. "Heh bak, o da senin gibi yapıyor işte! Başkalarının yediği boku üstleniyorsunuz! Senin de terapiye ihtiyacın var!"

"Hani konu kapanmıştı! Konu neden şimdi yine bana geldi?"

"Konumuz Ozan zaten... Onunla konuşmalısın."

"Daha biraz evvel birlikte konuşuruz dedin, ihale ne çabuk sadece bana kaldı?"

Derim itiraz eder gibi telaşla bakıyordu Süleyman'a. Süleyman başını hoşnutsuzlukla sallayıp "Tamam, birlikte konuşuruz" diyerek kabullendi ve mırıldanır gibi devam etti. "Erkek erkeğe daha iyi olur sanırım."

Derim adeta soluk almak ister gibi kahvesine uzandı tekrar. Süleyman'la yapacağını düşündüğü konuşmanın akışı hiç aklında kurduğu gibi gelişmemişti. Ne için geldiğini bile unutmuştu. Ağzındaki yudumu yutup adama baktı.

"Yarın herkes kahvaltıya bize gelecekmiş. Siz de gelin o zaman. Kahvaltıdan sonra birlikte konuşuruz."

Süleyman tezgaha inmiş olan bakışlarını kaldırarak ona baktı. Başını omzuna hafifçe yatırarak "Olur, geliriz o zaman," dedi alçak bir sesle. "Hem zaten Anka'yla kaç gündür yüz yüze de gelmedim henüz. Onunla da konuşmam lazım."

Derim başını sallayarak onaylasa da sesi çıkmadı. Bir süre ikisi de sessizliğe gömüldü. Derim düşünceli gözlerle artık boşalmış olan fincanın içine bakıyordu. Aniden aklına gelmiş gibi gözlerinin altından Süleyman'a baktığında onun da dalgınca fincanına baktığını gördü. Çekinir bir tonla konuşmaya başladı.

"Jan sana Süleyman abi diyor," dediği anda Süleyman bakışlarını kaldırarak sorarcasına ona baktı. "Sence ben de mi..." diye sorarcasına devam ettiği cümle, yüzünü buruşturan Süleyman tarafından kesildi.

"Yalakalığa başladım deme lan!"

"Ben kimseye yalakalık yapmam!"

"O zaman nereden çıktı bu?"

Derim kendini savunur gibi omuzlarını silkti. "Yani böyle bir beklentin var mı diye soruyorum? Sana saygısızlık yapmak istemiyorum."

"Abi deyince saygı olmuyor zaten," dedi kestirip atar gibi. "İçinden nasıl geliyorsa öyle yap."

"Tamam o zaman. Ben alıştığım gibi devam ederim."

"Eyvallah."

"Eyvallah."

Derim sert bir karşılıkla aynı kelimeyi tekrarlamasının ardından birkaç saniye sonra "Ben gideyim o zaman," diyerek aniden ayağa kalktı. Bu konuşma tahmin bile edemeyeceği şekilde ilerlemişti ve nedense bir an evvel evine gitmek istiyordu.

"Nasıl istersen," diyen Süleyman da ayağa kalktı. Aniden aklına gelmiş gibi kaşlarını sorarcasına yukarı kaldırdı. "Başkan da gelecek mi yarın kahvaltıya?"

"Ankara'da olduğunu sanıyordum."

"Üç gün evvel gitti. Günlerdir arayan herkesi geçiştirdi ama daha fazla kaçamadı."

Derim düşünceli bir edayla başını salladı. Birkaç saniye ne yapacağını bilemiyormuş gibi ayakta öylece dikilmeye devam etti.

"Arasam, davet etsem, programını bozar mıyım sence?"

Fikrini sorarcasına bakıyordu adama. Süleyman "Yarın pazar zaten, kimseyle görüşmez. Ararsan sevinir. Bence sabah erkenden gelirler Handan'la," dedi.

Derim duyduklarıyla rahatlamış gibi kısa bir soluk çekerek başını salladı. Yüzünde oluşan memnun tebessümün muhtemelen farkında değildi.

"O zaman bütün aile pazar kahvaltısı yaparız, değil mi?" diye sordu onaylanmak istercesine.

"Yani," dedi Süleyman. "İyi olur... Ne zamandır fırsat olmadıydı."

"Tamam o zaman... Ben şimdi eve giderken ararım."

Derim adımlarını mutfak kapısına yöneltirken Süleyman da onu takip ediyordu. Evin kapısını açarak dışarı çıkan Derim başını geri çevirerek minnet dolu bir bakış attı kapıdaki adama.

"Teşekkürler Süleyman. Sabah görüşürüz."

Süleyman geçiştirir gibi başını sallarken tembihlemeyi unutmadı. "Ozan'a söyle çok geç kalmasın."

Derim gözlerini devirirken söylendi. "Çocuk değil o! İstediği saatte gelir!"

"Git bunu kendi oğluna söyle! Benim oğluma karışma!"

Süleyman kapıyı küt diye Derim'in yüzüne kapadığında Derim birkaç saniye şaşkın gözlerle kapalı kapıya baktı ve nihayet aracına doğru ilerlerdi. Süleyman'ı hayatı boyunca anlayamayacaktı.

***

Derim havuza bakan küçük salona girdiğinde saat on biri geçiyordu. Beş dakika evvel eve varmış, girişte yukarı çıkan Jan'la karşılaşmıştı. Yorgun olan Alin çoktan odasına gitmişti ve Jan da yatmaya gidiyordu.

"Neredeler?" diye sormuştu.

"Arkadaki salonda. Ben yatmaya gidiyorum, sabah görüşürüz."

"Erken yatıyorsunuz?"

"Alin sabahları çok kötü oluyor. Mide bulantısı, kusma perişan ediyor onu. Bugün yoğun bir gün oldu. Yorgun. Sabaha kadar iyice dinlenmesini istiyorum."

Derim anlamış gibi başını sallamıştı. Henüz Jan'ın da haberi olmadığından ona belli etmese de Anka'nın mide bulantılarının neden olmadığını düşünüyordu. Jan ilk basamağa adımını atacağında aklında olanı çabucak söyledi.

"Yarın kahvaltıya Süleyman'la amcamlar da gelecek."

Tedirgin bakışlarla Jan'a bilgilendirme yaptığında Jan mutlu bir ifadeyle gülümsemişti.

"Pazar aile kahvaltısı. Ne zamandır yapamamıştık. Sevindim onları da davet etmene."

Düşünceli bakışlarını bir süre Jan'a dikmiş sonra dalgınlığından kurtulmak ister gibi hızla başını iki yana sallamıştı. "Anka'yı üzmek

istemiyorum. Sürekli arada kalıyor. Bir an evvel sakin bir düzene geçmemiz lazım. Herkesin eteğindeki taşları döküp rahatlamasını istiyorum."

Jan'ın ona anlamamış gibi karışık bir yüz ifadesiyle baktığını fark edince aniden gülümsemişti. "Kimse etek giymeyecek Jan. Bu da bir deyim sadece," demişti.

Jan gözlerini devirip ilk basamağı çıkarken söyleniyordu.

"Bütün deyimleri nasıl ezberleyebilirim ki? Bir an gerçekten etek giyeceğiz sandım."

Derim alçak sesle gülerek arka salona yönelmişti. Salona girdiğinde gördüğü manzara ile adımlarını durdurup ayakta dikilerek gözlerinin önündeki resmin zihnine iyice kazınmasını sağladı.

Sesi kısık ekranda belgesel kanalı açıktı. Geniş kanepede, ortalarında Anka'nın oturduğu Ozan ve Aşil'in başı genç kadının iki omzuna yaslanmıştı. Anka'nın bacakları dizlerinden bükülmüş altına toplanmıştı. Muka başını Aşil'in kucağına yaslamış Çuha da aynı şekilde Ozan'ın kucağına başını koymuştu. Hepsi de kaykılmış halde uyuyakalmışlardı. Kanepenin genişliğine rağmen bir kişiye bile yer kalmamıştı.

Derim ileri adımlamadan evvel ansızın gelen bir fikirle hızla cebinden telefonu çıkardı ve bu manzarayı zihnine kazısa da sonsuza kadar dondurarak telefonuna kaydetti. Adımları kanepenin karşısındaki tekli geniş koltuğa ilerledi ve yavaşça oturarak dirseklerini dizlerine dayayıp, parmaklarını birbirine doladı. Çenesini ellerinin üzerine koyarak önündeki manzarayı izlemeye koyuldu. Dakikalarca bıkıp usanmadan uyuyan grubu seyretti. Yüzündeki ifade kendinden geçmişçesine, huşu içindeydi. Yüreğinin içine yayılan sıcaklık, benliğini kaplayan huzur, içinde hiç bitmeyecek olan meydan muharebesine anlık ara verilmesine neden olmuştu. Derin, rahatlatıcı bir soluk aldığı nadir anlardan biriydi bu.

Anka birkaç dakika sonra hissetmiş gibi gözlerini kırpıştırarak açtı ve uykulu gözlerle karşısında kendinden geçmiş gibi onları izleyen adamla göz göze geldi. Derim'in yüzünde minicik bir tebessüm belirdi. Anka da tebessüm ederek baktı ona. Bakışları göğsüne indi ve her iki yanında ona yaslanmış olan iki kafaya baktı. Yeniden Derim'e

döndüğünde gözleriyle konuşur gibiydiler. Derim başını sallayarak fısıldadı.

"Bozulacak ama Süleyman'a haber verelim, Ozan bu gece burada kalır."

Anka gözlerini yumarak onu onaylarken bu kez gözleriyle Aşil'i işaret etti.

"Bizimle yatar bu gece değil mi?" diye sordu yine fısıltıyla.

Anka gülümseyerek gözlerini yumdu. Başını belli belirsiz salladı. Aşil'in de bunu istediğini biliyordu. Günler sonra ilk kez babasıyla uyuyacak, ertesi sabah onunla uyanacaktı. Başını soluna çevirerek Ozan'ın başına dudaklarını bastırıp yumuşakça öptü ve "Ozan," diye fısıldadı.

Ozan ikinci fısıltıya imkan vermeyerek aniden sıçrayıp, başını kaldırdı; birkaç saniye gözlerinin içinde beliren panik yerini boşluğa bıraktı ve aklı karışmış gibi Anka'ya baktı.

"Hepimiz uyuyakalmışız," diye fısıldadı Anka sevecen bir ifadeyle gülümseyerek. "Hadi kalk, odana çıkıp yat."

"Eve gideyim ben," diyen Ozan, tedirgin bir tavırla toparlanırken kucağındaki Çuha da kıpırdanarak başını kaldırdı ve uykulu gözlerle başını bir sağa bir sola çevirdi. Anka, köpeğin sersemlemiş ifadesine gülümsemeden edemedi. Bakışlarını çabucak Ozan'a kaldırdı ve itiraz ederek karşılık verdi.

"Abimi arar haber veririm ben. Uykulu halde yola çıkma. Hadi, yukarı odana git."

Ozan bir an itiraz edecek gibi olduysa da Derim araya girdiğinde çaresiz kalmıştı.

"Hadi Ozan, odana git."

Ozan yerinde hareketlenerek kalkarken, Derim de ayaklanmıştı. Anka, Aşil'in başını kucağına doğru çekerek düzeltti ve kollarıyla minik bedeni sardı. Derim onlara doğru eğilerek çocuğu kucağına aldı. Aşil her zaman olduğu gibi derin uyuyordu. Derim etrafında sürekli tilki uykusunda olan insanları düşününce Aşil'in ömrünün sonuna kadar hep böyle güvenle, derin uyumasını diledi.

Anka ayaklarının üzerine dikildiğinde bedenini esneterek tutulmuş kaslarını gevşetmeye çalıştı. Köpekler kanepeden inmiş, odadan çıkarken onları takibe başlamışlardı. Derim, kucağındaki Aşil'le birlikte büyük girişe vardığında Ozan da sessizce yanında yürüyordu. Anka onların bir basamak arkalarından yukarı çıkarken Derim başını geriye çevirip Anka'nın arkasından gelen köpeklere baktı.

"Onlar da bizimle mi uyuyacaklar?"

Anka kaşlarını kaldırarak gülümserken bakışları köpeklere çevrildi.

"Maalesef... Aşil bizim yanımızda yatarken rahat bırakmazlar, sabaha kadar kapıyı tırmalarlar."

Derim tasvip etmez gibi başını iki yana salladıysa da itiraz etmedi. Üst kata çıktıklarında Ozan, çok önceleri onun için hazırlanmış olan odaya yönelirken birbirlerine iyi geceler dilediler. Kendi odalarına girdiklerinde "Süleyman'a sen haber versen iyi olur. Ozan'ın gecikmemesini tembihledikten sonra burada kalacak dersem çıkışacak şimdi. Uğraşamam onunla," diyen adama Anka sırıtmadan edemedi.

"Sen Aşil'i yatır. Ben ararım abimi şimdi."

Aşil'in pijamalarını önceden giydirmiş olmasına sevinmişti. Her zamanki gibi ekranın karşısında uyuyakalacağını biliyordu. Derim, Aşil'i yatağa yerleştirirken telefonuna uzanmıştı. Köpekler ayaklarının etrafında dolanıyorlardı. Henüz ne yapacaklarına karar verememiş gibiydiler. Derim'in onlara sert bakışlar attığının farkındalardı ve henüz komut gelmediği için yatağın üzerine çıkamamışlardı.

"Abi," diyen Anka'nın alçak sesi odanın içinde duyuldu. Birkaç günden beri ilk kez Süleyman'la konuşuyordu. Sesi olabildiğince doğaldı. "Ozan bu gece burada. Televizyon seyrederken uyuyakalmışız. Uykusu açılmasın istedim, haberin olsun."

Süleyman, Anka'nın kendisine küskün olduğunu düşünüyordu ama onun aile içindeki tatsızlıkların uzamasından hoşlanmadığını düşününce bu doğal sesi şaşırtıcı da bulmadı. Anka'nın sesini duyunca bir an duraksadıysa da normal çıkan ses tonundan cesaret aldı.

"Öyle diyorsan," dedi tatsız bir sesle.

"Sabah sen de kahvaltıya buraya gelirsin."

"Derim söyledi. Gelecektik zaten."

"E tamam o zaman. Ozan'ın gidip gelmesine gerek kalmadı."

"Tamam. Hadi iyi geceler size."

"Sana da abi."

Tam telefonu kapatacakken "Anka?" diye atıldı Süleyman.

"Efendim abi?"

"Hala kızgın mısın bana?" diye çekinerek sordu.

"Değilim abi. Hepimizin artık birbirini anladığını düşünüyorum. Temcit pilavı gibi aynı şeyleri konuşmak istemiyorum."

"Haklısın," diyen Süleyman, bir an duraksadıysa da sesli bir soluk alarak devam etti. "Siz benim için çok değerlisiniz. Bunu hiç unutma, olur mu?"

"Bunu biliyorum abi. Neyi, neden yaptığını da çok iyi biliyorum. Yerin bende çok büyük. Sen ne yapsan kızamam sana. Anlık kızsam da uzatamam yani."

"Eyvallah güzelim."

"Aile içinde artık tatsızlık istemiyorum abi. Örnek olmamız gereken çocuklarımız var."

"Haklısın. Her şey düzelecek. Ben hep yanınızda olacağım."

"Sağ ol abi," dedi yumuşak bir sesle.

Süleyman'a asla kızgın kalamazdı. Süleyman ne yaparsa yapsın hep onları düşünerek hareket ederdi. Aşırı korumacı tavrı bazen sert görünse de geçmişte o aşırı korumacı tavrı, onları birçok tehlikeden gerçekten korumuştu da.

"Sabah görüşürüz güzelim. İyi uykular."

"Sana da abi."

Sonraki dakikalarda Derim ve Anka yatmak için hazırlıklarını sürdürdüler. İkisi yan yana dişlerini fırçalarken Anka, Derim'in aynada yansıyan düşünceli yüzünü izliyordu. Derim otomatik hareketlerle dişlerini fırçalarken bakışları aşağı inmişti. Anka onun aklından kim bilir neler geçirdiğini bulmaya çalışıyordu fakat bunu açıkça sormadı. Derim'in zamana ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Peş peşe ağızlarını çalkalayıp odaya döndüklerinde Derim yatağın diğer tarafına adımlarken "Doktora ne zaman gideceğiz?" diye sordu.

Yatağa girerken "Perşembe günü gitmeyi planlıyorum. Pazartesi Alin gidecek. Birkaç gün onların sevinçlerini yaşamalarına izin vermemiz lazım. Bunu hak ediyorlar," dedi.

"Jan, Alin'in sabahları kötü geçirdiğini söyledi. Midesi bulanıyormuş sanırım. Kusuyormuş. Senin de miden bulanıyor mu?"

"Her kadın aynı reaksiyonları vermez. Aşil'de de midem bulanmamıştı. Alin'in bulantıları bir süre daha olacak sanırım," diyen Anka'nın sesi üzüntülü çıkıyordu.

Derim düşünceli bir ifadeyle başını sallayarak yatağa girdi ve çarşafı beline kadar çekti. Aşil'in yanına uzandı. Anka'nın da diğer tarafa yerleşmesini bekledi. İki köpek kendi yattığı tarafta gözlerini ona dikmiş bakıyordu. İkisi de sık soluk alırken kuyrukları hiç durmadan sallanıyordu. Gözlerini sıkıntıyla devirdi. Sorarcasına Anka'ya baktı.

"Gerçekten bunlarla aynı yatakta yatmalı mıyız?"

"Sence de çok mahzun bakmıyorlar mı?" dedi Anka alt dudağını çocuksu bir edayla büzerek. Bakışları köpeklere çevrilmişti.

Derim bıkkınlık barındıran bir soluk aldı; o da bakışlarını köpeklere çevirirken çenesiyle yatağı işaret etti.

"Hadi atlayın."

Köpeklerin yatağın üzerine zıplaması iki saniyeyi bulmadı. Adeta bu komutu beklercesine Derim'in sesini duydukları anda sıçramışlardı.

"Yatın!" dedi Derim sert bir sesle. İki köpek ayak uçlarında heyecanla birbirlerine çarparak kendi etraflarında birkaç tur atıp yine birbirlerine sokularak ayak uçlarına kıvrılarak yatağa yerleştiler.

"Çok tatlılar," dedi Anka sevecen bir gülümsemeyle onları izlerken.

"Yalnızca Aşil bizimle yattığında buna izin var. Onları yatağımda istemiyorum."

"Zaten iki köpeğin önünde sevişmek hiç doğru olmaz," diye karşılık verdi, başını alaycı bilgiç bir edayla yukarı aşağı sallayarak.

Derim ona ters bir bakış atıp ışığı söndürerek, yatağın içine kaydı. Odanın içinde yalnızca beş canlıdan çıkan ve birbirine karışan soluk sesleri duyuluyordu. Köpeklerden çıkan soluklar onlarınkine göre biraz daha yüksekti fakat aynı zamanda rahatlatıcı bir düzene de sahipti. Derim sağ tarafının üzerine yatarak kolunu Aşil ve Anka'nın üzerine uzattı. Anka, Aşil'e sokulmuş olsa da o da sağ elini Derim'in çıplak göğsüne yaslamıştı. Dakikalar boyu ikisi de sessizliğe bürünerek uykuya yenilmeyi beklediler.

Derim aklından geçen düşüncelere son veremiyordu. Yaşadığı son birkaç gün, içine girmiş olduğu transtan yavaş yavaş sıyrılmasını sağlamıştı. Günler boyunca alkolle bastırmaya çalıştığı karanlık zihni Anka'nın gelişiyle yavaş yavaş açılmıştı. Tam olarak kendine gelebildiği söylenemezdi ama verdiği sözü tutacaktı. Eli yavaşça hareketlenerek Anka ve Aşil'in arasına sızdı. Avucu Aşil'in sırtına kapanmışken genç kadının karnı elinin üzerindeydi. Adeta tek eliyle iki yavrusuna da dokunuyormuş gibi hissetti.

Gözlerini yumarak bu hissin verdiği mutluluğun içine yayılmasına izin verdi. Kapalı gözlerinin önünde sanki bir ışık patlaması oldu. Aylar önce Anka'nın ona söylediği sözler zihnine doluşurken yine aylar önce sarf ettiği bir başka sözler araya girer gibi eko yaptı.

"Bizim pusulamız oğlumuz. Ne sen ne de ben yolumuzu kaybetmeyiz. Bizim kuzeyimiz oğlumuz. Tek yapmamız gereken yüzümüzü hep ona dönmek olacak."

"Düşün Calaf. Doğmayacak güne inat, karanlığı parlat! Sonsuz denizlerde yol süren kaşiflerin, karanlık gecelerine yoldaş olanı çoğalt!"

Derim'i karanlıktan çıkaran Aşil'in varlığı olmuştu. Anka ile kaybettiğini düşündüğü şansı yeniden yakalamasını sağlayan o idi. Gerçekten de Aşil, onların Kuzey Yıldızı'ydı ve Derim, yolunu hep onunla bulmuştu. Yer ayaklarının altından kayıp onu içine çektiğinde de ölmesinin önüne geçen yine Anka ve Aşil olmuştu. Hep onlara tutunmuştu. Geçmişteki gerçek ortaya çıktığında altında ezilmiş onların yüzüne bir daha asla bakamayacağını düşündüğünde ölmek istemişti ama yine yapamamıştı. Bir evladı daha olacaktı ve onu arkasında bırakıp ölüme huzurla gidemeyeceğini biliyordu. Gömüldüğü karanlıktan onu çıkaran yine doğmamış başka bir ışık, başka bir yıldız olmuştu. Doğmayacağını sandığı güne inat, karanlığı parlamıştı... Yine... Yolunu aydınlatan yıldıza bir yoldaş daha geliyordu... Yolunu bulmasını sağlayan yıldızları çoğalıyordu.

Aniden gözlerini açıp "Mon Phénix?" diye mırıldandı.

"Efendim?" dedi Anka fısıltılı bir sesle.

"Aylar önce yatta, bana bir bilmece sormuştun... Hani Turandot'u dinlemiştik seninle... Sonra bana bir bilmece söylemiştin..."

"Hmm..."

"Düşün Calaf. Doğmayacak güne inat, karanlığı parlat! Sonsuz denizlerde yol süren kaşiflerin, karanlık gecelerine yoldaş olanı çoğalt!"

"Buldun mu?" diye sordu Anka, kısık fakat hevesli bir sesle.

"Aşil'in bizim kuzeyimiz olduğunu söylemiştin daha önce. Kuzey Yıldızı'mız. Yolumuzu kaybetsek de yüzümüzü ona döndüğümüzde yine yolumuzu bulacağımızı söylemiştin."

"Öyle olacak. Her zaman."

"Yolumuzu aydınlatacak yeni bir yıldız geliyor, değil mi? İkinci çocuğumuz için dedin bunu? Bilmece başka bir çocuktu değil mi?"

"Aferin Calaf," dedi Anka takdir dolu bir sesle. Alçak sesle kıkırdamasına engel olamamıştı.

Derim kalp atışlarının aniden hızlandığını hissetti. Başını yasladığı yastıktan hafifçe kaldırarak çocuksu bir sesle karşılık verdi.

"Eğer yine erkek olursa adını Kuzey koyalım mı?"

"Olur... İkincinin adını koymak senin hakkın zaten... Ama ya kız olursa?"

Derim bu soruyla bir an duraksayarak loş odada gözlerini yarım metre ötesindeki kadının gözlerine dikti. Birbirlerinin gözlerini çok iyi göremeseler de yine de kenetlenmişti bakışlar. Derim uzunca bir süre ona bakıp başını yeniden yastığa bıraktı. Anka sabırla onun cevap vermesini bekliyordu. Çok beklemesi gerekmedi. Derim düşünceli bir sesle konuştuğunda bakışları karanlık tavandaydı.

"Kız olursa adı Oryon olsun..." Fransızca aksanla sarf ettiği isim tatlı bir tınıyla çıkmıştı ağzından. "Oryon Takım Yıldızı... Avcı Takım Yıldızı da deniliyor aslında. Kardeşinin adını dolaylı da olsa kızımızın taşıması bence güzel olurdu."

"Oryon," diye fısıldadı Anka. Gözlerini yumup gülümserken başını belli belirsiz salladı. "İkisini de çok beğendim. O zaman erkek olursa Kuzey, kız olursa Oryon."

"Yıldızlarımız çoğalıyor. Karanlığımız daha çok aydınlanacak."

"Öyle olacak... Ne zaman kaybolduğunu hissedersen yolunu bulmak için yüzünü onlara çevirmeyi unutma, yeter."

"Benim yüzüm hep size dönük olacak, mon Phénix," dedi Derim durgun derin bir fısıltıyla. "Karanlıkta boğuluyorum... Benim ışığım sizsiniz..."

"Sen de bizim," diye fısıldadı Anka.

Elini oğlunun üzerine koyarak sırtını okşadı. Derim'in avucu onun elinin üzerine kapandı ve parmaklarını kıvırarak genç kadının elini sarmaladı. Anka tıpkı onun gibi parmaklarını kıvırarak Derim'in parmaklarına tutundu. İkisi birbirlerine tutundukları sürece her şeyin üstesinden gelebileceklerine olan inancı katlanarak çoğaldı.

Karanlıklarını birlikte yarattıkları yıldızlarla aydınlatacaklardı.

6. Bölüm

Evin içindeki hareketlilik ve gürültü sabahın erken saatlerinde başladı.

Anka sabah erkenden uyandığında babasının koynuna iyice sokulmuş olan Aşil'le, Derim'i uyandırmadan yataktan çıkmıştı. Bir süre daha birbirine sarılarak uyumalarının her ikisi için de iyi olacağını düşünmüştü. Bu, günlerdir doğru düzgün uyumamış Derim için iyi olduğu kadar geçen günlerde babasını özlemle bekleyen Aşil'in de hak ettikleri bir zamandı. Odadan çıkarken yatağın ayak ucunda uyuklayan Muka ve Çuha başlarını şöyle bir kaldırmış ancak Derim ve Aşil'in hâlâ yatakta olduklarını fark ederek yeniden birbirlerine sokulup diğer ikisi gibi uykuya geri dönmüşlerdi.

Anka aşağı indiğinde mutfakta Jan'la karşılaşmıştı. Jan'ın gözlerindeki üzüntü ve yorgunluk belirgindi. Bir tabağın içine koyduğu birkaç kraker ve kokusundan bitki çayı olduğu belli dumanı tüten bir fincanla mutfak kapısına döndüğünde yüz yüze gelmişlerdi.

"Günaydın."

"Günaydın," diye karşılık veren Jan'ın elindekilere bakarak "Çok mu kötü?" diye sordu Anka.

"Her sabah olduğu gibi. Bunları atıştırınca biraz daha iyi olacak," dedi üzüntüyle. Ardından merakla Anka'ya bakıp "Sen Aşil'de böyle olmamıştın, değil mi?" diye sorduğunda, yüzünde açıkça bir mahcubiyet belirmişti. Anka'nın Aşil'e hamile olduğu ilk üç ay, her ne kadar o zamanlar bilmeseler de birlikte geçirdikleri bir dönemi kapsıyordu.

Anka başını iki yana sallarken karşılık verdi. "Herkeste farklı tepkiler olur. Her kadın aynı şekilde geçirmez hamileliği. Yarın doktora gittiğinizde eminim daha rahat atlatabilmek için bir kısım önerilerde bulunacaktır."

Ardından çekinerek "Yardıma gelmemi ister misin?" diye sordu. Alin'in yanına gitmek istiyorsa da sabahları uygun olup olmadıklarını bilemediği için özel alanlarından uzak durmuştu.

"Yapabileceğin bir şey yok ki. Sordum Alin'e sana ihtiyacı olup olmadığını ama o da yapabileceğin bir şey olmadığını söyledi."

Anka başını üzüntüyle sallarken "Olursa hemen çağır lütfen," dedi ve aceleyle ekledi. "Hadi, vakit kaybetme, git bir an evvel. Bunları atıştırınca daha iyi olacaktır."

Jan belli belirsiz bir mimik yaparak seri adımlarla uzaklaştığında Anka da kahve makinesine doğru ilerledi. Sabah henüz ortalıkta kimse yokken sakin kafayla kahvesini içmek istiyordu. Kahvaltı hazırlığına erkenden başlamış olan Jaques ve yardımcıları iki delikanlıyla kısaca selamlaşarak hal hatır sormalarının ardından kahvesini alarak arka bahçeye çıktı. Havuza inen merdivenlerin başındaki birkaç metre karelik düz alanda bulunan masanın etrafındaki bir sandalyeye oturarak sessizliğin tadını çıkararak kahvesini içti.

Sabahın erken saatlerinde hava, iç ferahlatıcı düzeyde tertemiz ve serindi. Henüz boğucu hale gelmemiş olsa da öğleden sonra kavurucu bir sıcağın bastıracağına emindi. Çocukların saatlerce havuzdan çıkmayacakları da kesindi elbette. Kahvaltı sonrası herkesin bir arada olmaya devam ettiği bir gün geçireceklerini düşününce yüzünde oluşan sevgi dolu gülümsemeye engel olamıyordu. Tüm aile bir arada olacaktı. Bundan sonra tüm kırgınlıklar ve hüsranlar geride bırakılacaktı.

Annesi ve babasını düşününce yüzündeki gülümseme solarak bakışları hüzünle bahçede dolaştı. Bazen, çok nadir de olsa içinde vesveseli bir ses ortaya çıkıyor, bugün anne ve babasının onu görseler kırılıp kırılmayacaklarını sorguluyordu. Sonra aklına hemen Aşil düşüyor, bir zamanlar Derim'in de Aşil gibi masum olduğunu ve onun masumiyetinin nasıl yerle bir edildiğini aklına getiriyordu. Olanlarda Derim'in hiçbir suçu yoktu. Vicdanı, o vesveseli sesle kavgaya tutuştuğunda yüreği hep Derim'in tarafını tutuyordu.

Hiçbir zaman duyamayacağı o iki kelimenin yokluğu kalbini kıracak olsa da yine geçmişin suçunu ve yükünü omuzlamış kırıklığına rağmen rahatlamıştı. Derim kendisine ceza vermeden bu süreci atlatamayacaktı ve Anka istemese de ona istediğini vermişti. Aynı anda

kendisini de cezalandırarak... Sevdiği adama bunu sesli olarak hiçbir zaman söyleyemeyecekti. Verdiği sözü tutacak, tutulmaya devam eden söz de Derim'in yanlarında olmasını sağlayacaktı. Hiçbir savaş bedeller ödenmeden kazanılmazdı. Anka, Derim'in içinde verdiği savaşı kazanmayı o kadar çok istemişti ki bedeline de razı gelmişti. Bu bir nevi onun da savaşı sayılırdı.

Sonraki saatte gün tıpkı düşündüğü gibi başlamıştı. İlk gelen Süleyman olmuştu. Anka, Süleyman'la on dakika boyunca sıradan konular üzerine sohbet etti. Eskisi gibi normalleşmeye ihtiyacı vardı ve anlaşmış gibi içlerinde kapadıkları konuları yeniden söze dökmemişlerdi. Süleyman'ın başına kondurduğu şefkat yüklü öpücük bu anlaşmanın mührüydü.

Ozan aşağı inen ilk kişiydi. Birkaç saniye süren bakışmalarının ardından çoğu zaman yaptığı gibi bakışlarını aşağı indirerek "Günaydın baba" dediğinde, Süleyman eliyle genç adamın ensesini kavrayıp başını göğsüne yaslayarak sırtını babacan bir tavırla sıvazlamıştı. Bu durgun ses, Süleyman için yeterden bile fazlaydı.

"Günaydın koç," derken ses tonu her zamanki gibi sevgi yüklüydü.

Saat dokuza doğru Avcı'nın gelmesinden on dakika sonra Mehmet Aydar ve Handan varmışlardı. Evdeki hareketlilik de böylece başlamış oldu. Onların eve vardıkları esnada Derim ve Aşil aşağı inmişlerdi. İki köpek yine peşlerinde koşturuyordu. Anka, Derim'in Aşil'in üzerini giydirdiğini fark ettiğinde mutlulukla gülümsemişti. Baba oğulun baş başa zaman geçirmesi ikisi için de ihtiyaç duydukları bir şeydi.

Gelenleri karşılamak için girişe gelmiş olan Avcı, Aşil'i kucaklayıp "Köftehor günaydın," dediğinde Aşil cıvıldayan bir sesle ona karşılık verdi. Avcı'yla öpüştükten sonra ayakları yere basar basmaz koşturarak Mehmet Aydar ve Handan'a sarıldı. Aşil'in coşkun neşesine ayak uydurmaya çalışarak birkaç dakika boyunca çocukla konuştular.

Derim bir gece önce başka hiçbir şey konuşmadan kısaca kahvaltıya davet ettiği amcasıyla yüz yüze gelince ne diyeceğini bilemiyormuş gibi bakışmaya başlayınca Avcı, Aşil'i oyalamak maksatlı araya girdi.

"Hadi, dışarı çıkıp şu tüylü canavarları yürüyüşe götürelim."

"Evet, çıkmamız lazım çünkü tuvaletlerini yapmaları gerekiyor," diyen Aşil bilmiş bir edayla karşılık verdi.

İkisi köpekleri peşlerine takarak ön bahçeye çıktıkları zaman dibinde Anka, Handan'a çabuk bir bakış atıp "Abim arka bahçede kahve içiyordu Handan abla. Yola çok erken çıktınız, kahveni içebildin mi?" diye çabucak sordu.

"Yok güzelim, içemedim. Hadi kahvaltıya oturana kadar ben de Süleyman'a eşlik edeyim o zaman," diyen Handan, Anka'yı ikiletmedi. Derim ve Mehmet Aydar'ın kısa bir süre yalnız kalmaya ihtiyaç duyduklarını o da biliyordu.

İki kadın mutfağa doğru giderken Derim eliyle buyur eder gibi amcasına ön taraftaki şömineli odayı göstererek ileriye doğru adımladı. Mehmet Aydar da sessizce onu takip etti.

Derim, amcasından sonra odaya girerek kapıyı kapattı. Odanın içinde ilerleyerek karşılıklı koltuklara yerleştiklerinde küskün sayılacak bir sesle sordu.

"Neden bana daha evvel söylemedin?"

Mehmet Aydar anlayışlı sayılacak yumuşak bir tonla "Mesela ne zaman?" diye soruyla karşılık verdi.

Derim bakışlarını yere indirirken ellerini de kucağında birleştirdi. Parmaklarını birbirine doladığında uyguladığı kuvvetin farkında değil gibiydi. Mehmet Aydar bakışlarını ellerine çevirdiğinde onun ne kadar huzursuz ve tedirgin olduğunu ziyadesiyle anlamıştı. Geçen birkaç günde, özellikle Derim'in korktuğu deliliği yapmadığını ve hâlâ yaşadığını öğrendiği andan beri eski sükunetine kavuşmuştu. Ses tonundaki belirgin anlayışla devam etti sözlerine.

"Seni buradan gönderirken konu seninle ilgili değildi. Bilmen gerekmiyordu. hâlâ seninle ilgili değil," dediğinde Derim kabullenmez gibi yüzünü buruşturarak kaşlarını çattı. Mehmet Aydar onun bu suçluluktan kolay kolay kurtulamayacağını o anda daha iyi anlamış olsa da ikna etmeye çalışırcasına devam etti. "Seninle ilgisi yoktu Derim. Akif'in yaptığı birçok pislik ve kötülükten biriydi... Hiçbirinin seninle ilgisi yoktu."

"Daha sonra söyleyebilirdin. Beni aldığınız o gün söyleyebilirdin!"

"Anka hamile olmasa belki söylerdim ama o zamanki şartlar bu gerçeğin ortaya çıkmasını imkansız hale getirdi. Senden onu bırakmanı isterken bile beni dinlemiyordun. Seninle yüz yüze gelip açık-

hata yapamıyordum, kaldı ki bu gerçeği söylesem ona da inanmayacaktın. Ne diyecektim? Aslında elinde tutuğun kadının ailesini senin babun öldürdü mü? İnanır mıydın gerçekten bana?"

Derim birkaç dakika boyunca ses çıkarmadan amcasını dinlerken düşünmeye devam ediyordu. Sarf edilen sözler kalbini acıtıyordu. Bu gerçeği sindirmeye çalışmak için ne kadar güç harcasa da işe yaramıyordu. Gerçek, tıpkı bir bıçak gibi aynı anda hem kalbini hem de beynini kanırtıyordu.

Geçmiş, karanlık bir başka boyutta yaşanmış gibi geliyordu. O zamanki kendisi sadece kendi bildiklerine inanıyor, onu yolundan çevirebilecek hiçbir şeyi kabullenmiyordu. Amcasının önünü her defasında keserken bu gerçeği söylese inanır mıydı gerçekten? Onu kandırmaya çalıştığını düşünecekti. Tüm olanlar kabus gibi üzerine çöküyordu şimdi. Öylesi bir bataklıktaydı ki hem çıkıp kurtulmak istiyor hem de ruhu öylesine yorgundu ki debelenmeye son verip, kendisini o balçık hale gelmiş olan karanlığa bırakmak istiyordu.

"Derim," diyen Mehmet Aydar'ın yumuşak sesiyle, içinde kaybolduğu düşüncelerden sıyrılarak dalgınca karşısındaki adama baktı.

"İnanır mıydın?" diye sordu amcası tekrar.

Şimdi onun da ses tonunda hata yapmış olabileceğine dair hissettiği bir tereddüt vardı. Derim birkaç saniye boyunca bu tereddütlü gözlere baktı ve dürüstçe karşılık verdi.

"İnanmazdım," dedi başını iki yana sallayarak. Sesi soluk kadar alçak çıkmıştı. "O zamanki ben inanmazdı. Beni yolumdan çevirmek için yalan söylediğini düşünürdüm."

Mehmet Aydar yerinde hareketlenerek öne çıktı ve dirseklerini dizlerine dayayarak ellerini önünde birleştirdi.

"Olanlarda senin suçun yok Derim. Bu yükü sırtlanma."

"Babası annemi öldürdü diye alıkoyduğum kadına yaptığım eziyetleri unutayım, öyle mi? Asıl o benim peşime düşmeliyken ben suçsuz birinin peşine düşüp aylarca eziyet ettim. Eziyet ettiğim kadının ailesini öldüren pislik benim babammış."

"O benim kardeşim olmadığı gibi senin de baban değil!" dedi Mehmet Aydar keskin bir sesle. "İnsan dünyaya geleceği ailesini seçemez ama yaşarken bu seçimi yapmaya hakkı var. Bak Süleyman'a! Hiçbir zaman evlenip evlat sahibi olmayacağım diyen adam kendi evladını

seçti. Ozan da babasını seçti. İnsanları birbirine bağlayan şey kan bağı değildir. Biyolojik babanın kim olduğunun da önemi yok. Hiçbir evlat biyolojik babasının suçlarına ortak olamaz. O adamı arkanda bırak ve unut artık."

"Bırakamıyorum!" dedi Derim, ansızın sesini yükselterek. İki elini çaresizce iki yana açtı. "Bırakamıyorum! Ne zaman bıraktım desem hortlak gibi yine karşıma dikiliyor! Oğlumun annesinin yüzüne bakamıyorum! Oğlumun yüzüne de bakamıyorum aslında! Bu kadar yüzsüz olmak ağırıma gidiyor! Hayatım utançla yaşayarak devam edecek! Kurtulamıyorum!"

"Seninle ilgisi yok Derim!" dedi Mehmet Aydar sert bir sesle. "Onun yaptığı hiçbir şeyin utancını ben yaşamıyorum! Yaşamam! Reddediyorum bunu! Sen de yaşayamazsın!"

"Baban hayatta olsa ne hissederdi? Dedem hâlâ yaşıyor olsa ne hissederdi? Utanırdı, öyle değil mi?"

"Belki kısmen," dedi adam dürüstçe ve hızla devam etti. "Ama daha çok nerede başarısız olduğu, nerede hata yaptığı için kendisini suçluyordu. Bugün hayatta olsa yine aynı sorgulamaları yapardı mutlaka. Kendisini suçlamaya devam edecekti. Ama ben elimden geldiğince onun suçlu olmadığını kanıtlamaya çalışıyorum. Babam sert ve otoriter bir adamdı; dahası şerefli bir adamdı. Bizi bu ülkeye faydalı evlatlar olarak yetiştirdi. Babamın tek bir suçu olmadı. Disiplinli, ahlaklı bir adamdı. Her zaman bizim alnımız açık yaşamamızı sağladı. Akif onun adını lekeleyemez! Seni de lekeleyemez! Akif de kendi seçimini yaptı. Kötü olmayı seçti. Hırsları gözünü kararttı ve kötü olmayı seçti. Onun seçimleri hiçbirimizin kabahati değil."

Mehmet Aydar sinirli denecek bir tonla yaptığı uzun konuşmaya soluklanmak ister gibi ara verdiğinde Derim gözlerini kırpmadan ona bakıyordu. Adam nihayet derin bir soluk alıp daha sakin ve af diler bir tonla yeniden söze girdi.

"Senden tek bir konuda özür diliyorum."

Derim kafası karışmış gibi sorarcasına amcasına bakarken diğeri suçlulukla devam etti. "Eğer bana öğretilen kadar idealist olmasaydım, onun yaptıklarını ilk öğrendiğim zaman kafasına sıkmam gerekirdi. Çok geç kaldım. Eğer bunu yapmış olsaydım annen hâlâ hayatta olurdu. Bunun kısmen suçlusu da benim. Zamanında yapılması

gerekeni yapamadığım için senden ne kadar af dilesem de yeterli değil, farkındayım. Annenin ölümünün vebali benim de üzerimde. Bunları söylemem acını dindirmez, bunun da farkındayım. Ömrümün sonuna kadar taşıyacağım ağır bir yük bu. Ama umarım bir gün beni affedersin."

Derim ansızın "Bilerek yaptı, değil mi?" diye sorduğunda karşısındaki adam anlamayan bakışlarla ona baktı. "Anneme o kadar acıyı bilerek çektirdi, değil mi? Beni delirtmek için yaptı bunu?"

Derim'in kahrolmuş bir tonla sorduğu soruyla Mehmet Aydar bakışlarını yere eğdi. Süleyman'ın ona anlattıkları zihninden hızla geçerken ellerini yumruk yaparak sıktı. Süleyman aylarca katlanılması zor bir sinir harbi içinde Akif'le aynı hücrede kalmış nihayet Akif böbürlenerek ona yaptıklarını anlattığında kendini kaybetmişti. İki kişilik hücreden Süleyman'ı zorlukla çıkardıklarından sonra Akif günlerce revirde kalmıştı.

"Senin yalnızca annene önem verdiğini biliyordu. Senin gözünü döndürebilmek için yapmış."

"Başardı da. Beni kukla gibi oynattı."

"Böyle düşünme Derim," dedi Mehmet Aydar acı bir sesle. "Her çocuğun vereceği tepkiyi verdin sen. Hiçbir evlat annesini o halde gördükten sonra bir şey olmamış gibi devam edemezdi."

"Benim yüzümden annem o acıları çekti."

Derim acıyla ellerini yüzüne kapayarak öne eğildi. Mehmet Aydar yerinden kalkarak Derim'in yanına oturdu ve kolunu yeğenine sararak kendisine yasladı.

"Derim, sen her annenin gurur duyacağı bir evlatsın. Her şeye annen için katlandın. O da senin için her şeye göğüs gerdi. Senin bugün mutlu olman Funda'nın yattığı yerde huzurla uyumasını sağlayacak tek şey. Hem kendinin hem annenin acılarına son ver koçum. Mutlu ol artık. O şerefsizin hiçbir suçunu yüklenme. hâlâ seninle oynamasına izin veriyorsun, yapma bunu."

"Çok utanıyorum amca. Öyle çok utanıyorum ki başımı kaldıracak gücüm yok artık. Geçmişte Anka'ya yaptıklarım aklıma geldikçe çıldıracak gibi oluyorum. Ona yaptıklarıma karşın bugün beni kabul etmesi bile mucize gibi bir şey. Çok eziliyorum."

Derim başını amcasının omzuna yaslayarak derin bir üzüntüyle konuşuyordu. Mehmet Aydar dudaklarını yeğeninin başına bastırdı. Sırtını tıpkı küçük bir çocuğun sırtını sıvazlar gibi sıvazladı.

"Hayatta olduğun sürece her şeyi telafi etme şansın var Derim. Sen zaten altı senedir bunu telafi etmeye çalışıyorsun. Ona ve çocuğuna iyi bakacak, onları koruyacak ve seveceksin. Borcunu da böyle ödemiş olacaksın. Anka adildir. Her şeyi etraflıca değerlendirir. Seni de tek bir yanınla değil, bütününle değerlendiriyor. Senin iyi bir adam olduğunu belki de herkesten önce o anlamıştı. Bunu hissetmese seni yanına bile yaklaştırmazdı. Ben yetiştirdiğim çocukları tanıyorum Derim. Onu ve çocuğunu sev, bu onlar için kafi zaten. Sevgin her şeyi affettirecek, her şeyi unutturacaktır ona."

Derim sessizce amcasını dinlerken dudaklarının titremesine engel olamıyordu. Mehmet Aydar sustuğunda derin bir soluk alıp toparlanmaya çalıştı. Başını yavaşça yasladığı omuzdan kaldırdı. Bakışlarını amcasına çevirdi. Derin gözlerle birkaç saniye adama baktıktan sonra ardından dudaklarını araladı.

"İyi ki varsın amca. Sadece kötülükten gelmediğimi bana hatırlattığın için iyi ki varsın."

Mehmet Aydar nahif bir gülümsemeyle ona baktı ve elini kaldırıp gururla yeğenin omzunu sıktı.

"Deden bugün hayatta olsa seninle çok gurur duyardı. Dünyayı avucuna aldın Derim. Bu hayalini bile kurmaya cesaret edemediğimiz bir şeydi. Sen bugün hem iki dedeni hem de anneni çok gururlandırdın koçum. Artık geçmişi arkanda bırak, geleceğine bak."

Derim minnet dolu bakışlarla adama baktı bir süre. Bakışları yere inerken yüzüne belli belirsiz bir pembelik yayıldı. Bunu ilk duyanın amcası olmasını istediğini fark ettiğinde kendine hakim olamayarak onu yakın zamanda yine düştüğü karanlık çukurdan dışarı çıkaran haberi verdi.

"Anka hamile. Bir çocuğumuz daha olacak."

Derim'in fısıltılı itirafı ile Mehmet Aydar'ın gözleri şaşkınlıkla irileşti ve aynı anda yüzünde sevinçli bir gülümseme belirdi.

"Sahi mi? Çok sevindim... Tebrik ederim." Kollarını açarak Derim'i kucakladı. "Aile çoğalıyor sayenizde. Çok mutlu oldum. Hem kendim hem de sizin adınıza."

"Sağ ol amca," diye Derim çabucak atılarak açıklama yaptı. "Şimdilik kimse bilmiyor. Birkaç gün daha bekleyeceğiz. Şimdilik sen de saklarsan sevinirim."

Mehmet Aydar sorarcasına ona baktığında Derim daha önce paylaştıkları sırra dayanarak omuzlarını silkti. "Aslında Alin de hamile," dedi çekinir gibi amcasına bakarak.

Adamın yüzünde beliren şaşkınlık iki kat katlanarak yeğenine baktı.

"Benim yüzümden henüz bu haberin tadını çıkaramadılar. Anka ile birkaç gün dikkatlerin sadece onların üzerinde olması için gizlemeye karar verdik. Bu onların hakkı. Doğru düzgün sevinemediler bile."

"Daha evlilik haberini bana vermediği gibi bir de hamilelik haberi çıktı." Mehmet Aydar bir gözünü kırparak çenesini salladı. "Alin son günlerde çok mu yürek yiyor?"

Derim'in yüzünde istemsiz beliren gülümsemeye Mehmet Aydar içi titreyerek baktı. Derim güldüğünde öyle güzel oluyordu ki annesine benzediği için, içinden şükür duaları sıraladı. Funda bu dünyada yüzü gülmemiş olağanüstü kadınlardan biriydi. Ondan geriye kalan izlerin hâlâ kanlı canlı karşısında durması, onun da hatırasını her zaman canlı tutacak yegane şeydi.

Derim'e sevgiyle baktı ve ansızın ayağa kalktı. "Hadi, gidip kahvaltıya oturalım. Bu sefer bir bomba da ben patlatayım madem. Jan'ın değilse bile Alin'in yüzünün alacağı şekli bayağı merak ediyorum."

***

Derim ve Mehmet Aydar bulundukları odadan çıktıklarında evin içinde duyulan sesler her yerden yankılanıyordu. Aşil ve Onur peşlerinde heyecanla havlayan köpeklerle birlikte evin içinde çığlık çığlığa koşturuyorlardı. Derim koşarak kendisine gelen ve sonra bacaklarına sarılan Aşil'e uzanabilmek için öne eğildi. Onur kendisini Mehmet Aydar'ın kucağına atmıştı.

"Baba!"

"Dede!"

"Haylazlar, savaş mı çıktı? Ne bu gürültü?" dedi Mehmet Aydar.

"Annenler nerede oğlum?" diye soran Derim'i, Aşil ona sarılarak cevapladı.

"Selin teyzemler de geldiler. Hepsi arka bahçedeler. Jaques kahvaltının hazır olduğunu söyledi ama annem sizi beklememiz gerektiğini söyledi."

"O zaman hadi gidip annenleri bulalım, kahvaltıya oturalım. Acıktınız mı?"

"Ben acıktım dayı," diyen Onur, Mehmet Aydar'ın kucağından atılarak cevap verdi. Derim başını uzatarak Onur'un yanağını öptü.

"Nasılsın küçük adam?"

"İyiyim," diyen çocuk uzatarak cevap verdi. Suratındaki gülümseme öyle sevimliydi ki iki adam farkına bile varmadan gülerek ona bakıyordu.

"Zehir gibiler maşallah," dedi Mehmet Aydar sevecen bir sesle.

Evin içinde ilerleyerek birkaç dakika sonra arka bahçeye ulaştılar. Selin ve İbo'nun da eşlik ettiği grup bahçeye inen merdivenlerin başındaki düz alandaki masaya yerleşmişti. Çocuklarla birlikte dışarı çıkan ikiliyi görenler, ayağa kalkarak selamlaşmaya başladı. İki adam da kucaklarındaki çocukları yere bıraktılar.

"Nasılsın İbrahim?" diyen Mehmet Aydar'a, "İyiyim Başkan. Siz nasılsınız?" diyen İbo, dostça çıkan sıcak bir sesle karşılık verirken iki adam sarılarak birbirlerini selamladılar.

"Bugüne de şükür," dedi Mehmet Aydar geri çekilirken.

"Başınızı kaldıramıyorsunuzdur herhalde. Biz ekrandan izlerken bile yoruluyoruz, sizi düşünemiyorum."

"Olsun. Memleket için iyi şeyler olsun da biz yorulalım. Yorgunluk mühim değil, dinleniriz."

Ayaküstü yapılan sohbet bir köşedeki Derim ve Selin arasında da devam ediyordu. Selin kollarıyla boynuna sarıldığı Derim'in sırtını sıvazlarken samimi, sevecen bir tonla konuşuyordu.

"Seni en çok ben anlarım Derim. Sana ait olmayan hiçbir şeyin yükünü sırtlanma kardeşim. Bırak cehennemde cezalarını çeksinler. Herkes kendi yaptığından sorumludur."

Derim karşılık vermeyerek kederli bakışlarını yere indirdi. Selin avucunu onun yanağına bastırarak buruk bir gülümsemeyle gözlerini Derim'in kederli elalarına dikti.

"Bir de şöyle düşünsene Derim. İkimizin babası da şeytanın önde gideniydi ama biz onların yolundan gitmedik. Hiçbir şey kazanamadılar. Evlatlarından gelecek olan bir duayı bile kazanamadılar. Onların kötülüklerine inat, sen de ben de iyi tarafı seçtik."

Başını hafifçe ileri çıkararak sesini alçalttı ve yalnızca Derim'in duyabileceği bir tonla devam etti.

"O pisliğin aldığı iki cana karşılık, sen o aldığı canların soyunu çoğaltacaksın. Bundan sonra senin görevin bu. Sevdiklerini çoğalt ve onları daha çok sev."

Derim söz dinleyen küçük bir çocuk gibi onaylarcasına başını salladı. Kederi yüzünden silinmemişti ama Selin'e sıcacık bir gülümseme sunabilmeyi başardı. Selin'in beline kolunu sararak dudaklarını başına bastırdı.

"Yarın annemleri ziyarete gidelim mi birlikte?" diye sordu destek istercesine.

"Gidelim kardeşim," dedi, başını Derim'in göğsüne yaslayarak. "Gidelim duamızı edelim, huzurla uyumaya devam etsinler."

"Anneme güzel bir haber vermek istiyorum. Sen de yanımda olursan sevinirim."

"Ben her zaman senin yanında olacağım."

"Çok teşekkür ederim."

"Etme. Sen anneme yeniden kavuşmamı sağladın. Teşekkür etme bana. Senden istediğim tek şey mutlu olman. Hep mutlu ol. Kendin için yapamıyorsan bile sevdiklerin için yap bunu."

Derim belli belirsiz başını salladığında Selin, onun henüz buna hazır olmadığını anlasa da üstelemedi. Zaman her şeyin ilacıydı ve geçen zaman Derim'i de iyileştirecekti. En azından onlar bunun için hep Derim'in yanında olacaklardı.

***

Kahvaltı uzun masanın etrafına yerleşmiş olan kalabalığın çıkardığı sesler nedeniyle büyük yemek odasının içinde süregiden bir uğultuyla devam ediyordu. Herkes yanındakiyle ya da karşısındakiyle hem sohbet ediyor hem de bir yandan kahvaltısına devam ediyordu. Her zamanki atışmalar bilindik şekilde Anka, Avcı ve Alin arasında sürüyordu yine. Bu kez Selin de bu atışmalara katılmıştı ve masada sık sık kahkahalar yükseliyordu.

Kahvaltının ortalarına geldiklerinde masanın başındaki Mehmet Aydar muzip bir edayla sağındaki Derim'e göz kırparak yapacağı girişi işaret ettiğinde, Derim dikkatli bakışlarını birkaç sandalye ötesinde, çaprazında oturan Alin'e çevirdi. Yüz ifadesindeki değişimi kaçırmak istemiyordu.

Mehmet Aydar tabağından küçük bir parçayı ağzına atarak çatalını tabağının kenarına koydu ve önündeki çay bardağına uzanırken masadaki herkesin duyabileceği bir sesle konuşmaya başladığında, odaya ansızın çöken derin sessizliği bozan tek şey Alin'in öksürükleriydi.

"Geçen hafta çok enteresan bir bilgi konuldu önüme. Bizim bekar sandığımız tutuklulardan biri meğer evliymiş. Gizlice evlenmiş."

Tam o esnada çayından bir yudum alan Alin, boğazına kaçan sıvıyla şiddetle öksürmeye başladığında endişeli bakışlar ona çevrilmişti. Masadaki birkaç kişi donmuş gibi herhangi bir müdahalede bulunmadan öylece ona bakarken Handan'ın endişeli sesi duyulu.

"Helal güzelim, helal... Deniz, kızın sırtına vursana... Boğulacak."

Alin ağzına elindeki peçeteyi kapamış öksürmeye devam ediyordu. Avcı verilen komutla otomatik bir tavırla yanındaki Alin'in sırtına yavaş yavaş vururken bakışlarını masanın başındaki adamdan ayıramıyordu. Alin'in diğer tarafında oturan Jan tedirginlikle Mehmet Aydar'a bakıyordu. Adeta gözleriyle yapmayın der gibiydi.

Mehmet Aydar bıyık altı gülerken Jan'ın bakışlarını umursamadı. Süleyman bilinçsizce söze karıştı.

"Kiminle evlenmiş ki gizleme gereği duymuş? Niye böyle bir şey yapmış ki?"

"Magazincilerden kaçmak için herhalde," dedi Mehmet Aydar alayla. "Karısı tanınan oyunculardan. İyi saklamışlar. Takdir ettim

yani. En azından kadının başı ağrımaz şimdi. Gizlice evlendikleri gibi gizlice de boşanırlar."

Süleyman kaşlarını kaldırıp alt dudağını büzdü. Handan merakla başını masanın başına uzattı. "Kimmiş? Hangi oyuncuymuş?"

Mehmet Aydar alçak sesle gülerken omuzları sallandı. "Magazin haberi deyince yine dikkat kesildin."

"Ne yapayım Mehmet abi? Sadece onlar eğlendiriyor beni. Diğer haberlerden içim sıkıldı artık."

Anka, Avcı ve Selin endişeyle birbirlerine bakıyorlardı. Derim sanki konuşulanları duymuyormuş gibi davranırken Jan'ın endişeli bakışları Alin'in üzerindeydi. İbo karısına yan gözle bakarken tedirgin gibiydi.

"Ben Jan'la evlendim!"

Alin'in apansız, aşırı yüksek çıkan bir sesle yaptığı beklenmedik itiraf, masada yine anlık bir sessizlik oluştururken, iri iri açılmış birkaç çift gözün kendisine çevrilmesine ve çeyrek dakika sonra peş peşe dökülen hayret dolu sorulara neden oldu. Alin'in böyle bir giriş yapmak istemediği belliydi ki o da en az diğer üçü gibi şaşkındı şimdi.

"Ne?" dedi Handan ve Süleyman aynı anda. "Ne demek evlendim?" diyen Süleyman'la, "Şaka yapıyorsun yine, değil mi?" diyen Handan yine aynı anda konuşmuşlardı.

"Ben de bunu bekliyordum," diyen Mehmet Aydar'ın ses tonu daha sakindi.

"Sıçtı Cafer bez getir" diye alçak sesle söylenen İbo, karısının arkasına saklanmak istercesine oturduğu sandalyede geriye yaslanmıştı. Adeta Mehmet Aydar'ın bakış açısından kaçmaya çalışır gibiydi.

Alin'in kontrolsüz yaptığı gafın telaşlı şaşkınlığı şaka yapmadığını gösteriyordu. "Ne zaman? Bizim niye haberimiz yok?" diye soran Handan'ın, şaşkınlık ve hayal kırıklığını aynı anda yaşadığı belliydi.

"Biz bunu niye şimdi öğreniyoruz?" diyen Süleyman ise yarı alıngan yarı kızgındı. Başını hızla yanındaki Ozan'a çevirdi. "Sen bunu biliyor muydun?"

Ozan umursamazca omuz silkti. "Yoo, beni ilgilendirmiyor ki."

"Ne demek evlendim?" diyen Süleyman ısrarla sordu yine. Bakışları Alin ve Jan arasında gidip geliyordu. "Yangından mal kaçırır gibi evlenilir mi? Ne zaman evlendiniz?" Aniden gözlerini kıstı. "Bu acele niyeydi ki? Sebep? Bilmediğimiz başka bir şey var mı?"

"Hamileyim!"

Alin telaşla açıklama yapmak isterken en son söyleyeceği şeyi en başa almış üst üste yaptığı gaflarla, daha kelime ağzından çıkar çıkmaz telaşla gözlerini açarak ellerini ağzına kapatmıştı. Birilerinin kendisini durdurmasını ister gibi yardım dilenen gözleri Anka ve Selin arasında gidip geldi. Sanki başka biri onu kontrol ediyormuş gibi ağzını açıp her toparlamaya çalışmasında iyice dibe battığı kelimeler çıkıyordu dudaklarından.

"Yani hamile kaldığım için evlenmedik. O sonradan oldu," dedi, telaşla açıklama yapmaya çalışarak.

"Gittikçe batıyor," diye mırıldanan Selin'e, "Aslında sıçtı bir de sıyor," diye karşılık verdi Anka.

"Hamile misin?" diyen Handan'ın çığlığa benzer sesi araya girdi.

"Evlendik, sonra hamile kaldım. Yani çocuk yapmak için evlendik. Çocuk olacak diye evlenmedik."

Alin hızla açıklama yapmaya çalışırken kendisini ne kadar batırdığını fark ediyor fakat buna hakim olamadan saçmalamaya devam ediyordu.

"Başardınız diye tebrik mi etmemiz gerekiyor?" dedi Süleyman ters ters. Keskin bakışları Jan'a çevrildi. "Bu kızlar sahipsiz mi? Adam olan gelir isterdi. Istedin de vermedik mi?" Ayıplayan bakışları Jan'ı yerden yere vurur gibiydi.

"Ben zorla imza attırdım," diyen Alin, yine telaşla araya girdi. Süleyman'ın Jan'a çıkışması haksız görünmüştü gözüne.

"Ne demek zorla? Silah zoruyla evlenmedi ya seninle?"

"Kısmen öyle de denebilir galiba," diyen Mehmet Aydar, kendisini duyduklarını sanmıyordu. Eğlenen bakışları masadakilerin üzerinde dolaşıyordu.

"Siz bunu biliyordunuz herhalde? Bize neden söylemediniz?"

Süleyman bu kez Anka, Avcı ve Selin'e çıkışmaya başlamıştı. "Bizim niye haberimiz yok? Gizli nikah ne demek oluyor? Bizden niye saklıyorsunuz?"

"Çok teessüf ettim gerçekten." Handan'ın gücenik sesi araya girmiş küskün gözleri dördünün üzerinde gidip geliyordu. "Böyle güzel haberi bizden niye sakladınız ki? Biz mutluluğunuza gölge mi düşürecektik? Süleyman haklı." Alınmış gözleri Jan'a çevrildi. "Kızı istedin de biz mi vermedik? Bir çikolata, çiçek ağır mı geldi?"

Jan şaşkın bakışlarla Handan'a bakarken Alin elini ağzına kapatıp aniden masadan kalkarak koşar adımlarla uzaklaşınca Jan hızla yerinden kalkarak peşinden koştu. Alin'in midesinin bulanmaya başladığı ve kusmak üzere olduğu belliydi.

"Eh bu ders de yeter ona. Epey stres yaşadı," dedi Mehmet Aydar. "Bir daha gizli saklı iş yapmamayı aklına getirir. Dua etsin hamile de çok üstüne gitmiyorum."

"Sen biliyor muydun Mehmet abi?" dedi Handan, gözleri şaşkınlıkla iri iri açılmış adama bakıyordu.

Mehmet Aydar herhalde der gibi ona bir bakış atarak yeniden çatal bıçağına uzandı. "Daha evlilik izni başvurusu yapıldığında dosya önüme geldi ama ne zaman itiraf edecek diye merakla bekliyordum. Aslında kızabilirdim ama iki gün sonra Jan gelip durumu bildirince hadi, kendi söylesin diye beklemeye karar verdim. Ama uzadıkça uzadı. Bari azıcık dürteyim dedim."

"Ama çok alındım şimdi" dedi Handan küskün bir sesle. "Bizden ne diye saklıyorlar? En mutlu gününde yanında olamadık."

"Sen niye bana söylemiyorsun Başkan?" diye çıkıştı Süleyman. "Bu acele neymiş yani?"

Mehmet Aydar sakin bakışlarını ikisine çevirip gülümseyerek omuz silkti. "Sen bizim kızı tanımıyor musun? Aklına esmiş Jan'ı memurun önüne sürüklemiş." Aniden susarak düşünüyormuş gibi gözlerini yukarı kaldırdı. "Yoksa memuru mu Jan'ın önüne sürüklemişti?" dedi kendi kendine konuşur gibi. Başını yeniden aşağı indirip elini umursamazca salladı. "İt kopuk birini getirmediği için buna da şükür deyip sustum, kendisi ne zaman yumurtlayacaktı onu bekliyordum."

"Ne zaman oldu bu?"

"İki buçuk ay önce."

"İki buçuk ay mı?" diye ciyakladı Handan. "O kadar olmuş da niye hâlâ haberimiz yok?" Dert yanar gibi çabucak devam etti. "Ay bir de hamileyim dedi!" Bakışları hızla Anka ve Selin'e çevrildi. "Sizin de alacağınız olsun! En güzel haberi saklamışsınız bizden! Tüh size!"

Anka ve Selin yüzlerine tükürülmüş gibi utançla gözlerini kırpıştırdılar. "Valla Handan abla, biz söyleyelim dedik ama" diye Anka söze başladığında Handan yüzünü buruşturarak elini sus sus der sallayıp sözünü kesti. "Asıl magazin haberi buradaymış da haberimiz yok. Abuk sabuk onca şeyi anlatıyorsunuz da bunu niye söylemiyorsunuz? Sus! Bir de bana bahane uyduruyor."

"Çok ani oldu. Kızıl siz karışmayın ben söyleyeceğim deyince sesimizi çıkaramadık Handan abla," diyen Selin mahcup bir sesle Anka'ya yardıma koştuğunda yine "Tüh size!" diyen Handan'dan gelen bir jestle susmak zorunda kaldı.

"Kabak bizim başımıza patladı, iyi mi?" diye söylendi Selin üzgün bir tavırla.

"Zaten bu Kızıl'ın yaptığı her şey hep benim başımda patlıyor," diyen Anka alçak bir sesle söylendi ona uyarak.

"Bozacının şahidi şıracı!" dedi Handan kızgın bir tavırla. İki kadına attığı bakışlar hem kızgın hem alınmış bakıyordu.

"Kızlara yüklenme Handan," diyen Mehmet Aydar araya girdi. "Alin'in her zamanki dediğim dedik tavrı işte. Ben yine iyi tarafından bakıyorum."

"İyi tarafı mı kalmış? Çok alındım gerçekten."

Handan'ın küskün tavrına Süleyman eşlik etti. "Haklı Handan. Bizden ne saklıyorsunuz? Ne zaman destek olmadık size?"

"Ya Süleyman abi," diyen Avcı telaşla araya girdi. "Sakladığımızdan değil. Kızıl bizim de iki ayağımızı bir pabuca soktu, size kendisi söylemek istedi; biz de mecbur uyduk isteğine. Sakladığımızdan değil. Aslında daha önce söylerdi de hep bir şeyler girince araya, konu uzadı da uzadı."

"Hadi lan oradan! Kaç ay geçmiş? Hiç mi fırsat olmadı?"

"Güzel bir nikah yapardık, ne öyle kocaya kaçmış gibi?" diyen Handan ayıplar gibi yine araya girdi.

"Kaçtı valla," dedi Selin başını aşağı eğerek. Kendi kendine konuşur gibi alçak sesle karşılık vermişti. Anka da suçlu suçlu Handan'a bakıp Selin'e laf yetiştirdi. "Daha çok kocayı kaçırdı gibi oldu ama neyse."

"He, öyle oldu aslında," dedi Selin başını kaldırarak.

"Ay delireceğim!" diyen Handan aniden sesini yükselttiğinde kızlar telaşla ona baktı. Handan bedenini masaya doğru eğdi. "Anlatın bakayım nasıl oldu bu iş?" İşaret parmağını tehditkar bir edayla salladı. "Hiçbir şeyi atlamak yok! En baştan doğru düzgün anlatın şunu!"

Geçen dakikalar içinde Anka ve Selin birbirlerinin lafını keserek olanı Handan'a anlatırken Süleyman da dikkatle onları dinliyordu. Handan'ın da Süleyman'ın da yüzlerinden geçen ifadeler başka zaman olsa alayla dalga geçmelerine neden olabilirdi ancak o anki durumun hassasiyeti nedeniyle böyle bir şeyi akıllarından bile geçiremediler. Olanı biteni çabucak aktarıp sustuklarında Handan oturduğu yerden ayağa kalktı.

"Tam saçı yolunmalık bu kız! Bak hâlâ gelemedi. Gidip bir bakayım ne durumda?" Aniden durarak Anka'ya baktı. "Çok mu kötü oluyor mide bulantısı?"

Kızgınlığı çabucak geçmiş, şimdi yüzünü endişe kaplamıştı. Anka Handan'a karşılık veremeden Süleyman araya girdi.

"Git bak Handan şuna!" dedi. Sert çıkmasına çalışsa da sesi endişeli idi. "Hep aklına estiğini yapıyor, bir türlü uslanmadı. Valla Başkan haklı. Neyse ki it kopuk birini tutup karşımıza çıkarmadı. Git bak hadi ikisine de. Sen anlarsın, çok kötüyse bir şeyler yap geçsin."

***

"Ya Handan abla, valla sizden sakladığımdan değil. Öyle ani tepem attı ki hiç düşünmeden hareket ettim. Bir baktım imzayı atmışız. Uygun bir anda size de söylerim diye düşündüm ama zaman geçtikçe biraz da tırsmaya başladım. Sen hep böyle şıkırtılı şeyler yapmayı hayal ediyordun, üzüleceksin diye öteledim de öteledim."

Alin, Handan'la karşılıklı oturduğu kanepede hızlı hızlı konuşurken yüzündeki tedirginlik açıkça belirgindi.

"E doğurup çocuğu da kucağına alıp çıksaydın ortaya o zaman! Neyi bekliyorsun? Atı alan Üsküdar'ı geçmiş hâlâ bana bahane sıralıyor!"

Handan ters yaparcasına çıkışırken karşılarında oturan ve küskün gözlerle ona bakan Süleyman'a Alin çabuk bir bakış attı.

"Abi bakma öyle ya... Valla çok üzülüyorum."

Kahvaltı çoktan bitmişti. Alin'in mide bulantıları nihayet bitince yarım saate yakın, toparlanana kadar dinlenmişti. Kendini yeniden iyi hissettiğinde Handan ve Jan'la beraber aşağı inmişti. Handan kızgın olsa da Alin'in o anki perişan hali kızgınlığını unutturmuş, yine sarıp sarmalamıştı onu.

Diğerleri biten kahvaltının ardından havuz başına geçmişler, şemsiyelerin altındaki geniş, rahat oturma gruplarına dağılmışlardı. Aşil ve Onur kendilerini havuza atmak için vakit kaybetmemişlerdi. Alin, Handan ve Süleyman'a yakın oturarak gönüllerini almaya çalışıyordu.

"Yani öyle çocuk yalanına sarılıp ayağa kalkınca, bir tepem attı. Yani insan beni de düşünür değil mi? Yani el mi yaman bey mi yaman dedim, ertesi günü tutup memuru tepesine diktim... Şimdi size söylesem," derken masum görünmesine çalıştığı iç sızlatan bakışlarını Handan'a çevirdi. "Düğündü dernekti uzayacaktı bu iş. Bir an evvel başını bağlayayım dedim... Hani çocuğu kucağına verirsem o zaman beni hiç aklından çıkaramaz diye düşündüm." Bu kez bakışlarına yorgun bir ifade oturturken acınacak bir hali varmış gibi yardım dilenircesine baktı. "Gerçi bu hamilelik işinin bu kadar yıpratıcı olduğunu bilseydim bu fikre o kadar kolay atlamazdım ama Gece aldattı beni. Onun hiç böyle şikayetleri olmamıştı. Ben de aynısı olur diye düşündüm... Bak, her sabah perişan oluyorum."

Alin neredeyse ağlayacak gibi bakıyordu şimdi Handan ve Süleyman'a. "Her sabah soluğu tuvalette alıyorum." Gözlerini yukarı kaldırıp abartılı bir tonla devam ediyordu. "Saatlerce kus kus bitmiyor. Ben bu çocuğu doğuramadan ölürüm herhalde."

"Ağzından yel alsın!" dedi Handan çıkışarak. Elini Alin'in dizine koyarak hafifçe bacağını okşadı. "Bir aya düzelir. Az daha sık dişini. Yarın doktora gittiğinizde mide bulantısına karşı bir şeyler verir

sana." Öfkesini kenara atmış Alin'in acınası ifadesine üzgün gözlerle bakıyordu. Süleyman da ondan farksız değildi.

"Saçma sapan konuşma Alin!" diye araya girdi. "Bol bol dinlen. Birkaç hafta evde kalırsın, toparlanırsın." Boynunu kabullenmişçesine bükerek devam etti. "Neyse ki Jan adamlık yapıp Başkan'a çok geç olmadan bilgi vermiş. Yoksa Başkan bu kadar kolay geçiştirmezdi bunu."

Alin hiddetle Süleyman'a baktı. "Adam yataktan çıkar çıkmaz Mehmet Amca'ya gitmiş! Ben kaç zamandır kıvranıyorum nasıl söyleyeceğim diye, insan bana söylerdi bari."

Süleyman ters ters Alin'e baktı. "Kocanı bana mı çekiştireceksin?"

Alin yerinde kıpırdanarak bakışlarını kaçırdı. "Allah'tan düzgün adam şu Jan da kısmen içim rahat," diyen Handan ayıplar gibi Alin'e baktı. "Adamı da kendine benzetme bari. Daha ağzınla kuş tutsan böyle adam bulamazsın, yine Allah'ın sevdiği kuluymuşsun da karşına Jan'ı çıkarmış."

"Değil mi?" diyen Alin hevesle gülümsedi. Takdir bekler gibi Handan'a baktı. "Ama itiraf et Handan abla, turnayı gözünden vurmuşum yani."

Handan, Alin'e esefle baktı. Başını iki yana sallarken "Valla sen mi şanslısın, Jan mı şansız karar veremiyorum. Allah senin yüzüne gülmüş de ona bela mı vermiş emin olamıyorum," dedi.

Alin'in aniden bozulan çehresiyle Süleyman yüksek sesli bir kahkaha attı. Handan her zamanki gibi lafını esirgemiyordu.

"Neyse olan olmuş artık," diye sıntarak söze girdi. "Bundan sonra Jan uğraşır seninle."

"Benim uğraşılacak neyim var ki?" dedi Alin çıkışarak. "Ne yani? Herkes gibi olamadığım için mi uğraşılacak biri oluyorum? Yani ne yapabilirim?" dedi ellerini iki yana açarak. "Ben de böyle biriyim işte. Kimseye bir kötülüğüm yok ki. Sonuca bir an evvel varmak istiyorum. Aradaki prosedürler bana gereksiz geliyor."

Alin'in dert yanar gibi kendisini anlatmaya çalışması ne Handan'a ne de Süleyman'a işliyordu. İkisi de düz bakışlarla onu izliyordu. Süleyman nihayet Alin'e umursamaz bir bakış atarak gözlerini Handan'a çevirdi.

"Şaşırmamak lazım aslında. Bu küçükken de böyleydi. Aklına esen yapardı. Sonuca çabuk varmak istiyormuş!" diyerek burun büken bir ifadeyle yan gözle Alin'e bakıp yeniden Handan'a döndü. "Mahfe yengenin çiçeklerini bir an evvel büyüsünler diye gidip gelip sulaya rak çürüttüydü."

"Ayıp ama abi," dedi Alin sitemle. "Çocuktum o zaman. Ne bileyim çürüyeceklerini? Bir an evvel çiçek açsınlar istemiştim."

"Her şey hemen olmuyor güzelim," dedi Handan, küçük bir çocuğa akıl verir gibi. "Her şey zamanla, gerektiği gibi oluyor."

Alin kollarını göğsünde kavuşturarak küskün bir yüz ifadesiyle arkasına yaslandı. Kendisini ne kadar acındırmaya çalışırsa bu fırtınayı o kadar az hasarla atlatacağını düşünüyordu. İleride oturan, kurnaz ve ne yaptığını bildiklerini söyleyen gözlerle kendisine bakan Anka ve Selin'le göz göze gelmemeye çalıştı. Şu an Süleyman ve Handan'ın sempatisine ihtiyacı vardı. Jan'ın arkasından iş çevirmesine ilk anda kızdıysa da Mehmet Aydar'ın sırf onun cesaretini takdir etmesi nedeniyle çok çıkışmadığını fark ettiğinde, kızgınlığı da sabun köpüğü gibi sönüvermişti. Galiba oldukça akıllı bir adamla evlenmişti. En azından kendisi sonuçlarını çok düşünmeden hareket ettiğinde arkasını temizleyecek birinin olduğunu bilme düşüncesi epey rahatlatıcı görünüyordu.

Günlerdir onu perişan eden kusmalarına ilk kez şükretti. Rengi kaçan benzi, yorgun gözleri Handan ve Süleyman'ın onun üzerine titremesine neden olmuştu ve bu da büyük bir lütuftu. Her işte bir hayır olduğu doğruydu galiba.

***

Çocuklar kahvaltının ardından bir saat havuzda vakit geçirdikten sonra öğle saatlerinde tepeye çıkan güneş nedeniyle havuzdan çıkarılmışlardı. Üzerleri değiştirildikten sonraki birkaç saati peşlerindeki köpeklerle bahçede oynayarak geçirmişler, öğleden sonra yeniden havuza atlamışlardı.

Hava oldukça sıcaktı ve büyükler her ne kadar şemsiyelerin altında, gölgede otursalar da arada suya girip serinlenme ihtiyacı duyuyorlardı.

Mehmet Aydar, İbo, Avcı ve Jan'la birlikte koyu bir sohbete daldığında kadınlar kendi aralarında arada alçak sesli kahkahalar attıkları, sıcak bir sohbeti sürdürüyorlardı. Derim, Süleyman ve Ozan'la birlikte içeriye girmişti. Anka bir gece evvel kendisine anlattığı gibi Ozan'la konuşup terapi almaya ikna etmeye çalışacaklarını biliyordu.

Günün geri kalanı herkes için uzun zamandır olmadığı kadar dinlendirici geçti. Havuz başında bazen küçük gruplar halinde sohbete devam ederken bazen çocuklara eşlik edip havuzda zaman geçirmişlerdi.

Akşamüzeri Derim, akşam yemeğinin dışarı hazırlanmasını istemişti. Jaques bahçedeki barbeküyü hazırlarken bahçeye kurulan masayı da organize ediyordu. Kahvaltıyla başlayan gün akşam yemeğiyle sonlanacaktı.

Anka çaktırmamaya çalışarak sık sık Derim'i gözlemliyordu. Geçen her saat Derim'in biraz daha rahatladığı, bazen yüzünde minik de olsa bir tebessüm belirdiğini fark ettiğinde içi sevinçle titriyordu. Henüz her şey için erkendi. Derim birkaç gün içinde her şeyi sindirip hiçbir şey olmamış gibi davranamayacaktı ama etrafında sevdikleriyle zaman geçirdikçe onlara tutunacaktı muhakkak.

Aşil, Derim'in belki de en büyük şifasıydı. Kucağına tırmanan çocuk her defasında yüzünde gülümseme oluşturuyordu. Derim kendisi için değilse bile Aşil için kısa zamanda toparlanmaya çalışacaktı.

Bakışlarını Derim'in üzerinden çekmeden alçak sesle yanındaki kadına hitaben konuşmaya başladı. "Handan abla, Mehmet amcayla konuşalım da sen bu hafta Ankara'ya gitme," dedi.

"Niye ki?"

"Perşembe günü Derim'in doğum günü. Mehmet amca yarın sabah Ankara'ya gitmesi gerektiğini söyledi ama günü birliğine de olsa perşembe dönmesini rica ettim. O gün tüm aile birlikte olalım istiyorum."

"Aa güzel fikir gerçekten. Bilmiyordum doğum günü olduğunu."

"Muhtemelen Derim de hatırlamıyor zaten. O gün gelsin de sizinle paylaşmak istediğim başka şeyler de var."

"Ne var?" dedi Handan merakla. "Düğün tarihini mi aldınız yoksa? Kızıl cadıdan yüzümüz gülmedi, bari seninkini görelim."

Anka bakışlarını kadına çevirdiğinde gülümsemeden edemedi. "O da var... Henüz tam güne karar vermedik ama belki o gün hep birlikte uygun bir gün belirleriz."

Handan anlayışlı gözlerle ona bakarak elini uzattı ve yanındaki şezlongda oturan Anka'nın yanağını okşadı.

"Çok başka bir çocuksun sen" dedi şefkatle. "Derim'in desteğine ihtiyacı var ve sen onun yanındasın."

"Onun suçu yok ki Handan abla."

Handan onaylayarak başını salladı. Bakışları çabucak Derim'in oturduğu noktaya kayıp yeniden Anka'ya çevrildi.

"Nasıl buldun onu orada?" diye sordu kederle.

Anka hüzünlü bir ifadeyle omuz silkti. "Kötüydü... Hem de çok kötüydü."

"Belli zaten. Şu kadarcık zamanda bile çok zayıflamış. Neyse ki korktuğum, aklımdan geçen felaketi yapmamış."

"Aşil sayesinde. Aşil'den kopmak onun için kolay değil."

"Senden de tabii."

Anka yine kederli bir tebessümle Handan'a baktı. Handan'ın diğer yanındaki Selin tedirgin bir edayla araya girdi.

"Nasıl oldu da daha önce kimsenin aklına gelmedi oraya gittiği?"

Anka derin bir soluk alarak doğruldu, bir bacağını altına çekerek bedenini çevirdi. Şimdi hem Handan'a hem Selin'e bakıyordu.

"O zamandan beri hiç gitmemiş ki. Kimse gitmemiş. Sahip olduğu her mülke bakan, orada kalan birileri var. Orası hariç. Altı sene evvel evi yakmalarını istemiş, Jan engel olmuş. Herkes için gözden çıkarılmış bir yer haline gelmiş. Anlaştıkları firma ayda bir temizliğe gidiyor, Lee arada kontrol ediyormuş. Son günlerde Lee başını kaşıyacak zaman bulamadığı için onun da aklına gelmemiş. Alarmın açık olduğunu çok geç fark etmiş. Jan oraya adımını atmaya bile cesaret edemezdi dedi. Evin varlığını bile Derim kafasından silmiş." Kederle gülümsedi. "Hep öyle olur ya, en göz önünde olan şey hep en son insanın aklına gelir. Jan ihtimal bile vermemiş oraya gideceğine. O bile unutmuş orayı."

"Sen ne hissettin oraya gidince?"

Anka, Selin'in dikkatli gözlerle kendisine bakarak, çekinerek sorduğu soruyla bakışlarını ona kaldırdı. Omuzları hafifçe silkindi.

"Açıkçası Derim'in halini düşünmekten ben pek kendimi dinlemedim. Her türlü zorlu durum için yetiştirildiğimizden o evde yaşadıklarımı, silinmez izler bırakmadı bende. Zaten derdim yaşadığım fiziksel zorluklar da değildi. O zaman da tek düşünebildiğim ve korktuğum, gerçeği öğrenip senin peşine düşecekleriydi. Çok daha ağır şartlar için yetiştirildik biz. Süleyman abi şimdi bize kıyamıyor görünüyor ya, eğitim alanında ne kadar zorlayıcı olduğunu tahmin bile edemezsin. Onun için tek amaç ne olursa olsun her şeyle başa çıkabilmemiz ve hayatta kalabilmemiz. İyi ki öyle yapmış... O yüzden oraya gittiğimde tek endişem Derim'in yaşayıp yaşamadığı üzerineydi."

"O zaman çok etkilenmedin yani?" diye üsteledi Selin.

Anka umursamazca çenesini kaldırdı. "Hatta bence güzel bir yer. Ada da ev de çok güzel aslında." Aniden gülümsedi. "Derim'e düzgün bir plaj yapmamız gerektiğini söyledim. Aşil bayılır oraya. Belki bundan sonra yazları bazı günleri orada geçiririz."

Selin ve Handan aynı anda alçak sesli kahkaha attılar. Selin yan gözle gülerek ona baktı ve bakışları havuzun diğer tarafındaki Derim'e çevrildi, çenesiyle adamı işaret etti.

"Kesin aklını kaçırdığını düşünmüştür."

"Belki de kaçırmışımdır," dedi Anka. Kendisi de kendine inanamıyormuş gibi şaşkınca Selin'e baktı.

"Senin tipik tavrın bu. Hiçbir şeyi büyütmüyorsun o yüzden."

"Belki de," dedi Anka dalgın dalgın. "Gerçi büyütülecek bir şey de yok. Şimdiki sorunlar geçmişteki sorunları önemsizleştiriyor. Şu an tek derdim Derim'in sağlıklı düşünebilmesi. Geçmişte de sağlıklı düşünmediğini biliyordum ama şimdi çocuğumuz var, artık bahanelere sarılamayız. İçine girdiğimiz şartlar bundan sonra daha zorlu günler yaşayabileceğimizi de işaret ediyor. Geçmişe takılıp kalırsam yarına sağlam adım atamam, bu, çocuklarımı da tehlikeye sokar. Derim ne kadar iyi hissederse, o kadar güçlü olur. Onun güçlü olması bizim çok daha güvende olacağımıza garanti verir."

"Her zamanki gibi hesapçı düşündüğünü söylesem kızar mısın" dedi Selin, alaycı bir gülüşle. Aslında böyle düşünmediği bakışlarındaki takdir dolu ifadeden belliydi ancak eğlenceli bir ortam yaratmaya çalışıyordu.

Anka karşılık vermeden Handan çıkışır gibi araya girdi. "Ona hesapçılık denmez güzelim. Sağduyulu olmak, aklı başında olmak denir. Anka en doğrusunu düşünüyor. Anne olunca insan önce çocuklarını düşünür. Haklı tabii. Derim ne kadar iyi olursa, ailesi de o kadar güvende olur. Dağılmış bir adam neyi kontrol edebilir?" Bakışlarını Anka'ya çevirdiğinde ona destek verircesine başını salladı. "Sen en doğrusunu yapıyorsun güzelim. İçinde bulunduğunuz hayat kolay bir hayat değil. Birçok hayat için kendinizi tehlikeye atıyorsunuz. Siz ne kadar güvende olursanız, gelecekte o kadar can da güvende olacak. Sen desteğini hiç çekme ondan. Onun yükü kendine yeter zaten. Sen azıcık ucundan tutsan bile onun için büyük destek olur."

Anka onaylar gibi başını salladığında Selin sevecen gözlerle ona bakıp Handan'ı çenesiyle işaret ederek başını salladı; haklı olduğunu düşünüyordu. Anka her zaman düşünerek adım atardı ve bundan sonra da öyle yapacaktı. Selin'e en çok güven veren şeylerden biri Anka'nın her şeyi hesaplayarak en doğru kararı verebiliyor olmasıydı. Fevri hareket etmez, aklına estiğini yapmaz; önce düşünür sonra hareket ederdi. Derim'in belki de en büyük şansı, hayatına böyle bir kadının girmiş olmasıydı. Derim'i dengeleyen tek kadın Anka idi. Bundan sonrasında da onu dengede tutacak hep o olacaktı.

***

"Derim aradı mı seni?"

Jan'ın yarı telaş yarı gergin bir tonla sorduğu soruya Anka cevap vermek üzere başını ona çevirdi.

"Beş dakikaya kadar burada olacak. Mezarlıktan çıktıktan sonra Selin'i eve bırakmış. Gelmek üzere."

Birim'in içindeki hastane bölümündeydiler. Devasa tesisin sınırları içinde bu bina küçük bir alanı kaplasa da tam teşekküllü bir yerdi. Alin, kadın doğum uzmanıyla olan randevusuna on dakika sonra

Jan'la birlikte girecekti. Anka ve Derim bu ilk muayenede onları yalnız bırakmamışlardı. Anka her durumda kardeşini yalnız bırakmazdı zaten fakat Jan da Derim'in yanında olmasını istemişti. Heyecanı öylesine zirveye ulaşmıştı ki beş dakikadır oturduğu bekleme koltuğunda dizleri sürekli sallanıyordu.

O sabah kahvaltıdan sonra Derim evden çıkmıştı. Selin'i alacak ve birlikte mezarlığa gideceklerdi. Hiçbiri onlara eşlik etmeyi teklif etmemişti çünkü ikisinin annelerini yalnız ve birlikte ziyaret etmek istediklerini biliyorlardı. Derim on beş dakika evvel Anka'yı aradığında yolda olduğunu haber vermişti. Saat birdeki randevuya yetişeceğinden emindi. Anka yan gözle Jan'a bakınca, Derim'in bir an evvel gelmesinin iyi olacağını düşündü yine. Jan'ın esmer teni solgun görünüyordu. Hissettiği heyecan muhtemelen içinde fırtınalar estiriyordu ve ne kadar soğukkanlı olmaya çalışsa da heyecanına engel olamıyordu.

Önlerinde bekledikleri kapı açılıp, görüşme için odaya girebilecekleri söylendiğinde Alin hızla yerinden kalkmıştı. Anka ağır ağır doğrulurken Jan yerinden kalkamayacak gibi görünen bir tavırla kapıdaki hemşireye boş boş bakıyordu. Tam o esnada koridorun ucunda Derim belirdiğinde Jan'ın bakışları ona çevrildi ve rahatlamış gibi derin bir nefes alarak yavaşça yerinde doğruldu.

Derim hızlı adımlarla önlerine geldiğinde dikkatli gözlerle Jan'a baktı.

"Gecikmedim umarım. Trafiğe takıldım... İyi misin sen?" diye sordu kuşkuyla gözlerini kısarak.

Jan başını iki yana sallarken yüzündeki renk çok daha solgun görünüyordu.

"Heyecanımı bastıramıyorum," diye fısıldar gibi karşılık verdi. "Testi yaptığımızda sakindim oysa. Şimdi niye böyle oldum anlamadım."

Derim kolunu Jan'ın boynuna sardı. Yüzünde destekleyici bir gülümseme belirdi.

"Sakin ol... Ben hep yanında olacağım. Hadi gidip yeğenimi bir görelim."

Dördü birden odaya girdiklerinde Alin ve Jan doktorun oturduğu masanın karşısındaki koltuklara, Anka ve Derim de odanın içindeki

ikili kanepeye oturdular. Doktor sıcak bir şekilde onları selamlamış ve hal hatır sorduktan sonra, özel olarak Alin'e sorduğu birkaç soru nun cevabını ekranına hızla geçirmişti.

Kızların ikisi de doktoru yakından tanıyorlardı. İkisinin de dosyaları mevcuttu ve zaman zaman yapılan genel muayene notları düzenli bir şekilde bu kayıtlara geçirilmişti. Sorular bitince ona yardımcı olan hemşireye dönerek muayene için Alin'in içerideki odada hazırlanmasını istedi.

Jan ve Alin'in içerideki muayene odasına girmelerinden beş dakika sonra odadan çıkan doktorun ardından, Anka ve Derim sessizce yan yana oturmaya devam ediyorlardı. Derim çoğu zaman yaptığı gibi yine temasına ihtiyacı varmışçasına Anka'nın elini tutmuş, parmaklarını sıkıca kıvırmıştı.

Sabırla ve heyecanla muayenenin bitmesini, Alin ve Jan'ın yeniden bulundukları odaya girmelerini bekliyorlardı. İçeriden Jan'ın yüksek bir nida gibi çıkardığı "Ne?" sorusuyla ikisi de hızla bakışlarını sorarcasına birbirine çevirdi.

"Ne oldu?" diye sordu Derim aniden ayağa kalkarak.

Anka, Derim'in eline asılarak "Bekle biraz," dedi gergin bir sesle. Aniden muayene odasına girmenin uygun olmayacağını düşünse de o da en az Derim kadar gerilmişti.

"Gerçekten mi?" diyen Jan'ın yine yüksek çıkan sesi duyuldu. Bu coşku dolu ses hem Derim'i hem de Anka'yı duraksatsa da yine anlaşılmaz gözlerle birbirlerine baktılar.

"Ben içeri giriyorum!" dedi Derim keskin, alçak bir sesle.

"Galiba ben de dayanamayacağım," diyen Anka hızla ayağa kalktı.

İkisi seri adımlarla muayene odasının kapısına ulaştılar ve Anka sırf prosedür amaçlı kapıyı iki kere tıkladıktan sonra açarak başını içeri uzattı.

"Her şey yolunda mı?"

"Gece'm, gel gel," diyen Alin'in cıvıldayan sesi yattığı yerden ona ulaştı. Anka bakışlarını kardeşine çevirdiğinde aslında kendisine değil yanı başındaki ekrana mıhlanmış gibi baktığını gördü. Jan'ın da donmuş bir yüz ifadesiyle gözleri ekrandaydı. Anka içeriye bir adım

attığında Derim de peşinden girdi. Aynı esnada doktorun sol tarafındaki cihazda bir yerlere dokunarak "Kalp atışlarına da bir bakalım," diyen sesini duydular.

İçine girdikleri odada yankılan sesler sanki bir at yarışı pistinde dörtnala koşan birkaç atın yere çarpan ve birbirine karışan nal seslerine benziyordu. Anka ve Derim soran gözlerini önce ekrana sonra Alin ve Jan'a çevirdiklerinde odanın içinde yankılan bu seslerin onların da yüzlerinde istemsiz, baş döndürücü bir gülümseme oluşturduğunun farkında bile değillerdi.

"Çok hızlı atıyor," dedi Derim kendisine hakim olamadan. "Bu kadar hızlı atması normal mi?"

Jan aniden başını ona çevirdiğinde Derim, Jan'ın o anda gözlerinin içinde parlayan ışığın hiçbir zaman sönmeyeceğini anlamıştı. Jan'ın o kara gözlerinde böylesi bir parıltıyı daha önce hiç görmemişti. Kendinden geçmiş gibiydi. Nemlenmiş gözlerinin farkında bile değildi. Gülümsemeye benzer bir ifadeyle iki yana kıvrılan dudaklarının titrediğinin bile farkında değildi. Konuştuğunda ses tonu kendi kulağına nasıl geliyordu bilinmez, Derim o ses tonunun daha önce Jan'dan çıkmadığına emindi.

"İkiz!" dedi Jan hâlâ inanamadığı bir şaşkınlıkla. "İkizler... İkiz olacakmış... Yani iki tane çocuğumuz olacakmış... İki taneler... İki tane bebek... İkiz..."

Jan'ın ne diyeceğini bilemez gibi şaşkınlıkla aynı şeyleri tekrarlayarak konuşması, yanında dikilen Anka'nın kıkırdamasına neden oldu. Derim de en az Jan kadar şaşkındı. Kalakalmış gibi Jan'a baktı. Bakışları zorlanarak ekrana çevrildi ve yine Jan'a baktı.

"Kızıl!" dedi Anka coşkuyla. "Bizim gibi ikizlerin olacak..."

Hızla adımladı ve Jan'ı umursamadan önünden uzanarak eğilip kardeşini öptü. İki elini yüzünün iki yanına bastırdığında sevinç dolu gözleri gururla kardeşine bakıyordu.

"Güneş'im," dedi sevgi dolu bir tonla.

Alin nemli gözlerini ona dikti. Onun da tıpkı Jan gibi dudakları titriyordu. Gözlerindeki sevinç elle tutulacak kadar somuttu.

"Bizim gibiler... İnanabiliyor musun? Bizim gibiler."

Anka aniden nemlenen gözleriyle gülümseyerek başını salladı. Dudaklarını yeniden Alin'in yanağına bastırdı.

Doktorun sesi duyulduğunda Anka zorlukla kendini geri çekti. Doktor ekranı işaret ederek konuşuyordu.

"Sekiz haftalıklar... Şu an iki kese bulunuyor. Çift yumurta mı yoksa tek yumurta ikizi mi, iki hafta sonra daha net anlayacağız fakat benim tahminim çift yumurta ikizi olacaklarından yana. Plasenta sayısı iki hafta sonra daha netlik kazanacak. Ama dediğim gibi bence çift yumurta ikizi olacaklar. Sizin gibi."

Yüzündeki gülümseme ile bir Alin'e bir Anka'ya baktı. "Şaşırtıcı değil tabii. Çift yumurta ikizi kadınların çift yumurta ikizine hamile kalması yüksek olasılıktı."

"Cinsiyetleri belli mi?" diye sordu Jan heyecanla.

Doktor bu kez sesli gülerek ona baktı. "Şu an belli olmaz. Üç ayı bitirelim önce, muhtemelen sonra rahatlıkla görebileceğiz."

"Bir ay sonra yani?" dedi Jan dalgınca. Sırıtarak yine ekrana bakmaya başlamıştı. Aniden aklına gelmiş gibi kaşlarını çatarak yeniden doktora döndü.

"Alin'in midesi çok bulanıyor, her sabah kusuyor. Bunu nasıl durduracağız?"

"Bu sevinçten sonra sanırım kusmalara katlanabilirim artık," diyen Alin neşeli bir sesle araya girdi.

Doktor yerinden kalkmadan evvel çektiği ultrason görüntüsünü yanındaki cihazdan çıkararak Jan'a uzattı.

"Siz toparlanın önce, sonra odama gelin; bundan sonra neler yapılacak size anlatacağım," dedi yine sıcak bir gülümsemeyle. Bakışlarını Alin'e çevirdi. "Tebrikler... Senin gibi bir taneyle daha uğraşacağız derken yine iki tane çıkardın başımıza," diyerek Alin'le şakalaşmayı ihmal etmedi. "Tam da senden beklediğim bir hareket."

Alin umursamazca kıkırdadı. Anka'nın sesli çıkan gülümsemesi ona eşlik etti. Hemşire Alin'in karnındaki jeli temizleyecekken Anka uzanıp kendisin yapacağını işaret etti. Jan hâlâ inanamıyormuş gibi elindeki küçük resme bakıyordu. Anka, Alin'e yardım ederken Jan nihayet şaşkınlığından sıyrılarak odanın içinde tıpkı onun gibi şaşkınca dikilen Derim'e döndü.

"İki tane..." dedi inanmaz gözlerle. "İki tane Bartın geliyor." Elindeki resmi sallayarak gülüyordu.

Derim toparlanmaya çalışarak ileri bir adım attı. Yüzündeki gülümseme son günlerdeki en canlı gülümsemelerden biriydi. İki adam birbirlerine yalnızca bir saniye bakıp sıkıca sarıldılar.

"Tebrik ederim," dedi Derim, derin boğuk bir tonla. "Aile büyüyor."

"Evet!" dedi Jan coşkuyla. Geri çekilerek neşeli gözlerle Derim'e baktı. "Sana demiştim, biz o uçağı doldururuz, daha büyük bir uçak almamız gerek."

Derim neşeyle alçak sesli bir kahkaha atarken başı arkaya yattı. "Tamam. Ver siparişi. Daha büyük uçak alalım o zaman."

O sırada biraz evvel yattığı muayene koltuğunda oturur pozisyona gelmiş olan Alin ve onun önünde dikilen Anka sıkıca birbirlerine sarılmışlardı.

"Çok mutluyum Kızıl... Ailemiz kalabalıklaşıyor... Çok mutluyum..."

"Ben de... Ben de Gece'm... Tıpkı Süleyman abinin dediği gibi."

Anka geri çekilerek kardeşinin gülen gözlerine baktı. İkisi aynı anda gülümseyerek tekrarladılar.

"Çoğalıyoruz."

***

Evin içindeki heyecan bitmek bilmiyordu. Anka ve Alin kulaklarına dayadıkları telefonu birbirlerinin elinden kaparak konuşuyorlardı. Eve varır varmaz önce Selin'i aramışlardı. Doktorun odasından çıktıklarında Avcı'nın koridorda koşturarak onlara doğru gelmesi müjdeyi ilk onun duymasını sağlamıştı. Çıkardıkları şamatanın farkında bile değillerdi. Selin hemen kutlama yapmaları gerektiğini söylediğinde Alin, birkaç gün sonra nasılsa bir araya geleceklerini ve bunu da hep birlikte o zaman kutlayabileceklerini söylemişti.

"İyi bari, olur da açık verirsek bahanemiz olur," demişti Selin kıkırdayarak.

Jan'ın yüzündeki sırıtma hiç solmuyordu. Derim de onlardan farksızdı. Gülümsemesi yüzünde asılı kalmış gibiydi. İki adam da kendilerini rüyada sanıyor olmalıydılar.

Sabah erken saatlerde evden ayrılan Mehmet Aydar müjdeyi, geride kalan Handan'dan almıştı. Handan tıpkı genç bir kız gibi müjdeyi kendisinin vermesi gerektiği konusunda kızlarla pazarlığa oturmuştu. Maksadı verdiği müjdeli haberin karşılığında Mehmet Aydar'ın bir türlü yanaşmadığı bir yavru kediyi eve sokmaktı. Handan galip gelmişti. Verilen habere çok sevinen Mehmet Aydar "İstediğin gibi olsun Handan, bu habere o tüylü yaratık katlanılır sanırım," demişti neşeyle.

Handan'ın neşesi ikiye katlanmıştı.

Jan zaman geçtikçe şaşkınlığından sıyrılarak güzel haberi sindirmiş ve artık tüm dikkatini tamamen Alin'e yöneltmişti. Doktorun aktardığı bilgileri pür dikkat dinlemişti ve şimdi her şeyin daha kontrol edilebilir olduğunu hissettiğinden beri otoriteyi de ele almıştı.

Eve gelecek yeni bebeklerin haberini Aşil coşkuyla karşılamıştı.

"Onlar da benim kardeşim olacaklar, değil mi baba? Ben yine abi olacağım!" demişti sevinçle Derim'in kucağına tırmanarak.

Derim yayıldığı kanepede göğsüne yatan Aşil'in başını öperek "Evet oğlum. Yeni kardeşlerin olacak. Harika bir abi olacaksın yine," demişti.

O akşam şen şakrak geçirdikleri neşeli bir yemek yemişlerdi. Fakat en büyük şamata adamların, Jan'ın ikizleri olacağını öğrendiklerinde çıkmıştı. O akşam geç vakit bahçede yankılan seslerle kapıya çıktıklarında Alin kahkahalarını durduramamıştı.

Adamların hepsi, bahçede bir araya gelmiş ve etrafı inleten seslerle hep bir ağızdan *We will rock you!* şarkısını söylemişler, ardından şamatayı devam ettirerek *We are the Champions*'a geçmişlerdi. Unutulmaz bir gösteriydi...

Kızlar tereddüt etmeden adamların arasına katıldıklarında Derim ve Jan da onlara eşlik etmişlerdi. Aşil sözlerini bilmediği şarkıya eşlik edemese de kalabalığın içinde zıplayarak neşeyle, çığlık çığlığa bağırarak eğlenmişti.

Ondan sonraki günler neşeleri daha kontrol edilebilir hale geldiyse de yine hepsinin keyfi ziyadesiyle yerindeydi. Sonraki iki gün Anka sabah erkenden Birim'e gidip işlere gömüldüğünde Alin, öğlene doğru ona eşlik edebiliyordu. Birkaç haftayı evde dinlenerek geçirmesini söyledilerse de Alin her zamanki hareketli yapısıyla kimseyi

dinlememişti. Onun bu inatçı tavrı, Jan'ın yalnızca nadir zamanlarda ortaya çıkan yüksek sesine neden olmuştu.

"İki çocuk taşıyorsun sen! Evde kalıp dinlenmen lazım!"

"Sak yemin ediyorum, nazdan niyazdan bunaltırım seni."

"Bunalt!" demişti Jan sinirle. "Her sabah perişan oluyorsun. Birkaç hafta yatakta kalıp dinlenmen lazım. En azından şu bulantılar geçene kadar kalmalısın."

"Ben yatalak değilim Jan! Hamileyim! Kahvaltımı yaptıktan sonra iyi hissediyorum. Ne diye yatakta kalacakmışım?"

"Bir yerlerde düşüp bayılacaksın diye korkuyorum!"

"Böyle bir şey olursa Birim'de müdahale ederler. Sokaklarda dolaşacağım demediğime dua et. İşimi yapmama engel olamazsın."

"İşini evde de yapabilirsin. Bilgisayarını kucağına alırsın."

Alin, Jan'ın ısrarlarıyla bunalıp hain hain adama bakmıştı.

"Benim canım ejderha meyvesi istiyor. Hadi git sen, onu bul da gel."

Jan şaşkınca Alin'e bakıp "Ejderha meyvesi mi? Şimdi mi?" diye sormuştu hayretle.

"Evet!" demişti Alin gözlerini kısarak. "Önümde dikilip durmaya devam edersen daha çok abuk sabuk şeyler isterim! Seçimini yap! Ya işe gitmeme engel olma, makul şeyleri canım çeksin ya da dünyanın bir ucundaki saçma yiyecekleri."

Jan isteksizce yana çekilip ona yol verirken suratını asmıştı. Alin kapıdan çıkarken yine de sormayı ihmal etmemişti. "Gerçekten canın çekiyor mu? Hallederim bir şekilde. Ama biraz uzun sürer."

Alin başını omzunun üzerinden geriye çevirip sevimli bir gülüşle kocasına bakmıştı.

"Çilek de iş görür."

Jan komut almış gibi "Çilek" diye tekrarlayarak başını sallamıştı. "Çilek" diyerek parmağını sallayıp yinelemişti. "Tamamdır. Akşama çilek hazır olacak."

"Harika bir kocam var," diyen Alin, şen bir kahkaha atarak arabasına binmişti. Muhtemelen aracını en fazla iki ay daha kendisi kulla-

nabilecek, sonra devasa karnıyla direksiyon başına oturması mümkün olmayacaktı. Bir süreliğine özleyeceği her şeyin tadını çıkarmak ister gibi eline geçen her fırsatı değerlendirmek istiyordu.

Öte yandan Derim, ortada olmadığı günlerin açığını kapatırcasına yoğundu. Alin'in evde olmadığı anlarda yanından ayrılmayan Jan'a çaktırmamak için Anka'yı sık sık arayamıyordu, fakat aklı sürekli genç kadındaydı.

Anka'nın hamileliği Alin kadar yıpratıcı geçmiyor olsa da aklı onda kalan Derim bazen konsantre olmakta güçlük çekiyordu. Akşamı dört gözle bekliyor, onun sağlıklı ve neşeli halini görünce rahat bir nefes alıyordu. Alin ve Jan'ın doğacak ikizlerle ilgili bitmeyen heyecanlı sohbetlerine katılıyordu elbette ama gözleri devamlı Anka'nın karnına dikiliyor, Anka diğerlerine çaktırmadan onun elini okşayarak dikkatini dağıtmaya çalışıyordu. Gece odalarına çekilip baş başa kaldıklarında Derim rahat bir nefes alıyormuş gibi tamamen tüm ilgisini Anka'ya yöneltiyordu.

Bu hamileliğin tek bir anını bile kaçırmak istemiyor gibiydi. Başı sürekli Anka'nın karnının üzerine yaslanıyor, duyamayacağını bilse de adeta bir ses kulağına çarpacakmış gibi dikkatli bir sessizlik içinde dakikaları geçiriyordu. Derim'in dikkatinin şimdi tamamen bu hamileliğe çevrilmiş olması Anka için büyük lütuftu. Derim'e öylesine bir güç vermişti ki hızla eski haline bürünen adam, Anka'nın da içinde tutunduğu inancın gün geçtikçe çoğalmasına neden oluyordu. Derim bir daha onları bırakıp gitmeyi asla aklından geçiremeyecekti.

Hayatı boyunca şiddetle şekil bulmuş adam artık sevgiyle çevrelenecekti. Anka'nın ve çocuklarının sevgisi onun aklına yazılmış olan tüm kötü düşünceleri silecek ve yerine yeni düşüncelerin filizlenmesine yol açacaktı. Belki bu zaman alacaktı ama Anka ümitsiz değildi. Ne kadar sürerse sürsün bir gün gelecek Derim, zihnindeki tüm şeytanları yok ederek onu ayakta tutanın ceza değil sevgi olduğunu anlayacaktı.

Hepsinin işlerle yoğun olduğu anlarda Handan Aşil'le ilgileniyordu. Birim'deki okul, diğer okullardan farklı olarak yaz dönemi yalnızca bir ay tatile girmişti. Kerem de sık sık Aşil'le birlikte evdeki havuzda ya da köpeklerle birlikte oynayarak bahçede vakit geçiriyordu. Handan iki çocukla ilgilenirken şikayetçi değildi. Aksine çocukların neşesi onu da canlı hissettiriyordu. Bununla birlikte

Jaques'la sohbet ederken sık sık onların yardımına başvurup yeni Fransızca kelimeler öğreniyor oluşu da kendine vermiş olduğu bir başka ödüldü. Zaman onlar için de eğlenceli geçiyordu.

Çarşamba akşamı Anka, Derim'in Jan'la birlikte çalışma odasında olmasını fırsat bilip Aşil'e planını aktarmıştı.

"Yarın babanın doğum günü bebeğim... Sürpriz yapacağız. Babana harika bir sürpriz doğum günü hazırlayacağız... Ama biliyorsun, sürpriz olduğu için bunu ona belli etmemeliyiz."

Annesi ile paylaştığı sır nedeniyle Aşil heyecandan yerinde duramıyordu. Hızla kafasını salladı. Gözlerini heyecanla kırpıştırdı. Bakışları pırıl pırıldı. Gözleri gibi kendisi de yerinde duramıyor, kıpır kıpır hareket ediyordu. Ellerini birbirine çırptı.

"Çok şaşıracak, değil mi anne? Hani sen bana sürpriz yapınca ben nasıl şaşırıyorum. Babam da çok şaşıracak." Zıplayarak coşkuyla devam etti. "Çok sevinir, değil mi anne?"

"Ben çok sevineceğine eminim. Ama senin de yardımına ihtiyacım var."

"Evet evet!" dedi Aşil yine zıplayarak. "Ben de yardım ederim." Aniden gözlerini iri iri açıp "Hediye almamız lazım!" demesinin hemen ardından kendisini annesinin kucağına atarak başını kaldırdı. "Ne alacağız anne?"

Anka, dizlerini yere dayayıp kucağına abanmış olan çocuğa başını eğerek gülümsedi. Dudaklarını yumuşak saçların üzerine bastırdı. Kollarını çocuğun etrafına sararak "Ben aslında bir şey almak değil de bir şey yapmanın daha güzel olacağını düşündüm," dedi.

"Ne yapalım?" diyen Aşil yine heyecanla geri çekilerek yeniden ayaklarının üzerine dikildi. Tekrar zıplamaya başlamıştı. Anka ne zaman yorulup zıplamayı bırakır acaba diye derin derin düşündü. Aşil'in ellerine uzanarak avuçlarının içine minik elleri aldı.

"Babana onu ne kadar çok sevdiğimizi söyleyen mesajlar hoş olabilir diye düşündüm... Benim yarın sabah babanla kısa bir işim var. Ama öğlene kadar bitmiş olacak. Sen bu sürede acaba diyorum, evdeki herkesin mesajlarını kameraya kaydetsen nasıl olur?"

Aşil gözlerini iri iri açarak tekrar zıplarken hızla ellerini annesinin avuçlarından çekerek yine birbirine çırptı.

"Harika bir fikir!"

"Avcı da bize yardım edecek. Yarın öğleden sonra babanı o oyalayacak ve biz o sırada kalan herkesin mesajlarını kaydetmiş olacağız. Hem sen zaten işin büyük bir kısmını yapmış olacaksın."

Anka'nın Aşil'in farkına varmadığı sahte bir ciddiyetle sarf ettiği sözlerle Aşil, aniden ciddi bir ifade takınarak annesine bakarken başını salladı.

"Evet evet... Ben işin büyük kısmını yaparım."

Anka oğlunu takdir ederek gülümserken başını salladı. "Harika bir ortaksın bebeğim... Öğlene doğru Selin teyzenler de burada olacaklar. Onların mesajlarını da kaydedebilirsin. Ben eve geldiğimde de senin mesajını kaydederim. Hepsini düzenleyip harika bir video haline getiririz birlikte."

Aşil'in yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

"Babam çok mutlu olur, değil mi anne?"

"Bence çok mutlu olacak." Anka başını uzatarak oğlunun yanağını öptü ve gizemli bir ifadeyle gülümsedi. "Hem yarın sana da minik bir sürpriz var."

"Sürpriz mi? Bana da mı? Şimdi söyle anne lütfen, şimdi söyle."

"Olmaz" dedi Anka oyuncu bir edayla burnunu havaya dikerek. Yan gözle oğluna baktı gülümseyerek. "Sürprizler bozulmaz. Ama bence çok sevineceğin bir şey olacak."

"Yaa anne! Lütfen! Lütfen şimdi söyle."

"Sabretmeyi öğrenmelisin küçük bey."

Aşil ileriye atılarak kollarını annesinin boynuna doladı. "Sahtekarsın anne!" derken ses tonu mutlulukla şakıyordu.

Anka, Aşil'in sözleriyle yüksek sesli bir kahkaha attı. "Oğluma çekmişim."

***

Derim sabah uyandığından beri gerginliğinden kurtulamıyordu. O sabah onda, Anka'nın doktor randevusu vardı. Daha üç gün evvel Jan'ın oturduğu koltukta otururken tıpkı onun gibi dizleri sürekli hareket ediyordu. Evden çıkana kadar onun gerginliğini diğerlerinin

anlamaması için Anka sürekli konuşarak dikkati üzerine çekmeye çalışmıştı. Kahvaltı sonrası Derim, Avcı ile görüşeceğini söyleyerek birlikte Birim'e gitmek üzere araca bindiklerinde Anka, yorgun halde derin bir nefes alırken Derim'i azarlamayı da ihmal etmemişti.

"Biraz gevşer misin acaba?"

"Elimde değil, geriliyorum. Ya doktor bu hamileliğin senin için tehlikeli olduğunu söylerse?"

"Ne diye böyle bir şey söylesin?"

"Aşil'e hamileyken yaşananları unutamayız öyle değil mi? Çok ciddi bir ameliyat geçirdin, ya sana zarar verirse bu hamilelik?"

"Derim saçmalama. Düzenli sağlık kontrolünden geçiyoruz. Böyle bir şey yok, olmayacak. Aklındaki tüm kötü düşünceleri yok edebilir misin lütfen?"

"Edemiyorum! Endişelenmiyorum elimde değil, ne yapabilirim!"

"Aklında kurup durma! Doktorla görüşeceğiz, bildiğimiz sonucu teyit edeceğiz, düzenli kontrollerimizi yapacağız ve her şey yolunda gidecek! Hamile olan benim! Germe beni!"

Anka'nın çıkışırcasına yaptığı uyarı sonrası Derim gevşemeye çalışsa da çok başarılı olduğu söylenemezdi. Birim'e girdiklerinde doğruca küçük hastaneye ulaşmışlardı. Anka randevuyu alırken özellikle gizli tutulmasını istemişti. Gerçi herhangi bir şey sakladığı yoktu ama önce Derim ve kendisinin doktorla baş başa görüşmesini daha uygun bulmuştu. Geçmişte Derim'in kaçırdıklarını telafi etmek istercesine bu hamileliğin en özel anlarını yalnızca onun yaşamasını istiyordu.

Önlerindeki kapı açılıp nihayet içeri girebilecekleri söylendiğinde Derim yerinde mıhlanmış gibi durmaya devam edince Anka uzanarak adamın elini tuttu ve neredeyse zorla yerinden kaldırdı.

"Derin bir nefes al Derim," dedi alçak, şefkatli bir tonla.

"İlk defa böyle bir şey yaşıyorum, çok gerginim."

"Sen doğurmayacaksın Derim, ben doğuracağım."

"Senin için bunun büyük bir haksızlık olduğunun farkındayım," diyen Derim, ne dediğinin tam olarak farkında değildi. Anka kuşkuyla ona baktı.

"Sen mi doğurmak isterdin?"

"Bu sıkıntıları sen çekeceğine ben çekseydim keşke. Kontrol edemediğim şeyler beni geriyor."

"Her şey yolunda gidecek. Sakinleş. Ve senden rica ediyorum, bu hamilelik süresince kontrol manyaklığını da bir kenara bırak."

"Buna söz verebileceğimi sanıyorum," dedi hiç düşünmeden. Ses tonundaki gerginlik Anka'nın bıkkınlıkla göz devirmesine neden oldu.

"Hazır mısın?" diye sordu Anka emin olmak ister gibi ona bakarak.

Derim sürekli gözlerini kırpıştırarak başını salladı. Anka'yı zorlukla takip ederek daha birkaç gün evvel içinde bulunmuş olduğu odaya girdi. Doktor onları gülümseyerek karşılarken eliyle önündeki iki koltuğu işaret etti.

"Bu sıra sizin taraftan bayağı bir trafik var buraya," dedi şakacı bir sesle.

"Enteresan bir tesadüf oldu, haklısınız. Önce Alin, şimdi ben," dedi Anka utangaç bir ifadeyle.

"Eminim Başkan bu tesadüfe çok sevinecektir. Aile genişliyor."

Anka gülümseyerek başını salladı. Sonraki birkaç dakika her zamanki, bilindik soru cevaplarla geçti ve doktor muayene için Anka'nın hazırlanmasını istedi. Derim'in sessizliği dikkatini çekmiş gibi bakışlarını ona çevirerek "Muayenede olmak istiyorsunuz, öyle değil mi?" diye sordu nazikçe. Derim'in kim olduğunu biliyordu. Başkan'a karşı olan sadakati sarsılmaz olsa da yine de bu muayenenin sonucunu kendisi iletmeyecekti. Başkan'ın bu akşam da güzel haberleri alacağına emin olarak yüzünde sıcak bir gülümsemeyle Derim'e bakıyordu.

Derim hızla başını sallarken zorlandığı belli bir edayla ayağa kalktı. "Evet. İstiyorum."

Anka ile birlikte muayene odasına girdiğinde bir an ne yapacağını bilemez gibi ayakta dikilmeye devam etti. Hayatında ilk defa böyle bir şey yaşıyordu ve sanki aklı alınmış gibiydi. Ne yapacağını bilemez bir halde yalnızca dikilmeye devam ediyordu. Anka, hemşirenin yönlendirmesiyle muayene masasına uzandı ve karnını açtı. Hemşire karnına jeli sürerken doktor içeri girmişti. Anka elini uzatarak De-

rim'e yanına gelmesini işaret etti. Ayaklarını yerden söker gibi kaldırarak adımladı ve Anka'nın bir yanına geçerek eline sıkıca tutunup masanın yanındaki sandalyeye çökercesine oturdu.

"Bu hamilelik Anka için tehlikeli değil, değil mi?"

Nihayet içindekini tutamamış gibi aniden sorduğu soruyla diğer tarafa yerleşen doktor bakışlarını ona çevirdi.

"Ben herhangi bir tehlike göremiyorum. Tüm sağlık bilgileri dosyada mevcut. Herhangi bir tehlike yok." Bakışları önündeki ekranla Derim arasında gidip geldi ve yeniden gülümsedi. "Önce bir bakalım mı ufaklık ne durumda? Test sonuçları pozitif olsa da biz bir de kendi gözlerimizle görelim, olur mu?"

Derim başını onaylarcasına sallarken bakışları Anka ve ekran arasında gidip geldi. İçlerindeki endişe öyle açıktı ki Anka parmaklarıyla onun elini sıkarken sakin olmasını ister gibi gözlerini yumdu.

Sonraki birkaç dakika kimseden ses çıkmadı. Doktor dikkatle muayene ederken gözleri ekrandan ayrılmıyordu. Kaşları çatılmış halde bir süre daha ekranı izlemeye devam etti. Dikkatle ekrana bakıyor aynı şekilde elindeki aleti Anka'nın karnının üzerinde gezdiriyordu. Anka da bakışlarını ekrana çevirmişti. Ayakta dikilen hemşirenin dudaklarının arasından belli belirsiz, alçak sesli bir nida çıktığında doktor bakışlarını hemşireye çevirdi. İkisi birbirlerine şaşırmış gibi baktıklarında Anka kaşlarını çatarak onları izlerken "Her şey yolunda mı?" diye sordu gergin bir sesle.

"Kötü bir şey mi var?" diyen Derim'in gergin sesi araya girdi.

"Kalp atışlarını duymak ister misiniz?" dedi doktor imalı denecek bir sesle. Soruların soruları duymamış gibiydi. "Belki tanıdık gelir."

"Aşil'in kalp atışlarını hatırlıyorum hâlâ," dedi Anka elinde olmadan gülümseyerek. "Her şey yolunda değil mi?" diye yine üstelercesine sordu.

"Yolunda yolunda..." dedi doktor başını sallarken. Yüzüne yayılan gülümsemeyi silemiyor gibiydi. Derim kaşlarını çatarak adama bakıyordu ve bu gülümseme az da olsa içinin rahatlamasına neden olmuştu. Doktor elini uzatarak bir düğmeye bastı ve odanın içinde birbiriyle yarışan güçlü sesler yankılandı. Birkaç saniye bu sesleri dinleyen Anka gülümseyerek "Aşil'in kalbi daha sakin atıyordu sanki," dedi düşünceli bir sesle.

Derim put gibi kalakalmış halde kulağını dolduran sesleri dinliyordu. Hayatı boyunca bu kadar heyecanlandığını hatırlamıyordu. Daha doğmamış olan çocuğunun kalp atışlarını duymak mucize gibi bir şeydi. Annesinin karnındaki minik canlı Derim'in bir parçasıydı ve genç adam o an şahit olduğu mucizeyle kendi kalp atışlarının da odada yankılanan ses kadar yoldan çıkmış bir hız aldığını hissediyordu. Bu sesi zihnine kazımak ister gibi gözlerini yumarak birkaç saniye dinledi ve aniden gözlerini açtı.

"Aynı atışlar," dedi şaşkınlıkla.

Doktor gülümseyerek ona baktı. Anka sorarcasına bakışlarını ona çevirdi. "Çok hızlı atıyor değil mi?" dedi tedirgin bir tonla.

Derim yalnızca iki saniye doktorun yüzüne baktı ve gözleri yeniden Anka'yı buldu. Anka kendisine bakan ela gözlerin bu kez nemlenmiş olduğunu fark etti. İri avucun içindeki elini sıkarak Derim'e gülümsedi. Nedensizce aniden onun da gözleri nemlenmişti. Derim'le bu anı yaşamak bambaşka bir duyguydu. İşte tam da o anda bir çocuğu dünyaya getirirken karnındakinin babasının da yanında olmasının ne kadar büyük bir güç verdiğini anladı.

Karnındaki can ikisinin ortak paylaşımıydı ve o büyülü anı onunla paylaşmak tarif edilemeyecek kadar özel bir andı. Hiç kimse bu özel anı daha değerli kılamazdı. Bu yalnızca ikisine ait olan çok kıymetli bir zaman dilimiydi. Onlar dünyaya gelecek olan çocuğun anne babasıydılar. Her zaman yanında olup onu koruyacak, sevgiyle sarmalayacak, iyi bir insan olması için ellerinden gelen en doğru şeyleri yapacaklardı ve bu da onların ilk adımlarıydı. Birlikte attıkları ilk adım.

"İkizler değil mi?" diye sordu Derim, dudakları titreyerek. Gözünden akan bir damla yanağından kayarken en ufak bir utanç bile duymadı. Bu hayatının belki de en muhteşem anlarından biriydi.

"Gerçekten mi?" dedi Anka. Başını hızla doktora çevirirken bastıramadığı bir şaşkınlıkla sesi yüksek çıkmıştı.

Duydukları, biraz evvelki tüm düşünceleri beyninden uçurmuş gibi ana dönerek inanamadığı bakışlarını doktora dikti.

Doktor bakışlarını yeniden ekrana çevirerek başını sallarken Derim'in sesi duyuldu. "Üç gün önceki atışlar bunlara benziyordu. Çok hızlılar. Tek kalp atışı değil, öyle değil mi?"

"Çok dikkatlisiniz. Anka'dan daha dikkatli olduğunuz açık."

"İhtimal bile vermedim!" dedi Anka, neredeyse tiz bir sesle. "Aklıma bile getiremedim ki dikkat edeyim? Aşil'den sonra bunu da tek bekliyordum."

"Alin'le hamileliğinizin denk gelmesi ne kadar güzel bir tesadüfse bu ondan daha güzel bir tesadüf." Doktor bakışlarını çabucak Anka'ya çevirip yeniden ekrana döndü. O da gülümsemesini bastıramıyor gibiydi. "Bebekler dokuz haftalık. Birkaç hafta sonra tam olarak anlarız ama bana kalırsa sizinki de çift yumurta ikizi."

"Şaka yapıyorsunuz!" dedi Anka coşkulu bir sesle. "Gerçekten mi? Ama nasıl olur? Alin ikizlere hamile kaldığında ikimizin birden ikiz doğuracağına ihtimal vermemiştim."

"Bence çok hoş bir sürpriz oldu bu. Benim için de değişik bir tecrübe olacak. İkiz olan iki hastam da ikiz doğuracak."

"Cinsiyetleri belli değil şimdi, değil mi?" diye sordu Derim titrek bir sesle. Sanki daha iyi görmek ister gibi başını uzatarak, gözlerini alamıyormuş gibi ekrana bakıyordu.

"Bir aya kadar belli olur. Şu an anlamamız mümkün değil."

"Ya inanamıyorum!" diyen Anka'nın sesi yine kendisine hakim olamadığı yükseklikte çıkmıştı. Gözlerinden akan yaşların farkında bile değildi. "Alin'le benim ikizlerimiz olacak! Hem de aynı zamanda!"

"Sizin evi düşünmek istemiyorum," dedi doktor şakacı bir ifadeyle dehşete düşmüş gibi bakarak. Aniden sesli bir kahkaha attı. "Dört bebekle başa çıkmak zorunda kalacaksınız."

"Çıkarız!" dedi Derim tereddüt bile etmeden. "Çok güzel olacak."

Aniden başını eğerek odadaki diğer ikisini umursamadan dudaklarını Anka'nın dudaklarına bastırdı. Kısa fakat etkili bir öpücüğün ardından "Çok teşekkür ederim, mon Phénix," diye fısıldadı dudakları titreyerek. Gözünden akan bir damla Anka'nın yanağına düştü. Boştaki elini kaldırarak parmak ucuyla ikisinin birbirine karışmış gözyaşına dokundu. "Çok teşekkür ederim... Hayatımın en unutulmaz anlarından biri bu oldu. Seni çok seviyorum."

Anka kollarını uzatarak Derim'in boynuna sarıldı. Yüzünü genç adamın boyun çukuruna kapadığında gözlerinden akan damlalar Derim'in tenini ıslattı. Titrek bir sesle karşılık verdiğinde gerçekten söylemek istediklerini boğazını acıtan bir yutkunmaya içine gömdü.

"Sen harika bir babasın. Onlara da harika baba olacaksın. Tıpkı benim gibi çocukların da çok şanslı."

7. Bölüm

Derim ve Anka, Birim'deki boş kafeteryada bir masada karşılıklı oturuyorlardı. Henüz şaşkınlıklarını üzerlerinden atabilmiş değillerdi. Derim titremesini durduramadığı ellerinin arasındaki resme bakıyordu dakikalardır. Anka ise suratında asılı kalmış şaşkın bir gülümsemeyle ona bakıyordu. Doktorun yanından çıktıktan sonra Avcı'ya kafeteryaya gelmesini söylemişti ve şimdi karşılıklı otururken onun gelmesini bekliyorlardı. Önlerine konan çaylara ikisi de dokunmamıştı.

Dakikalar sonra Derim nihayet başını kaldırıp Anka'ya baktığında yüzünde beliren çocuksu gülüşün farkında bile değildi.

"İkiz," dedi. Kelime dudaklarının arasından inanamadığı belli bir zorlukla çıkmıştı. Başını iki yana hafifçe sallarken gülümsemesi biraz daha büyüdü ve utanmış gibi başını eğdi.

Anka ellerini uzatarak Derim'in birbirine dolanmış ellerini tuttu. "Herkes aklını kaçıracak," dedi kontrolsüz, neşeli bir sesle. "Şimdi çok sevimli geliyor ama doğduklarında dört bebekle evdeki herkes aklını kaçıracak."

Derim neşeyle, yüksek sesli bir kahkaha attığında başı arkaya savruldu. Anka'nın ellerini avuçlarının arasına aldı.

"Başa çıkarız bence." Gözlerini yumarak haz dolu bir nefes çekti. Yeniden gözlerini açtığında dudakları iki yana gerilmiş, düzgün dişleri ortaya çıkmıştı.

"İkizlerimiz olacak düşünsene," dedi kaşlarını kaldırarak. Gözlerindeki mutluluk dolu ışıltı Anka'nın aklını başından alacak kadar güzel görünüyordu. Derim'in üzerinde salınan tüm hüzün bulutları sanki sihirli bir değnek dokunmuş gibi buharlaşarak yok olmuştu. Öyle heyecanlı ve mutlu görünüyordu ki şu anki ifadesi Anka için eşi görülmemiş güzellikteydi.

Gözleri birbirinden ayrılamıyordu. Tam o esnada Avcı seri adımlarla içeri girdi. Gözleri boş kafeteryada şöyle bir etrafı kolaçan etti ve onların olduğu noktaya doğru koşar adımlarla geldi. Masanın başına vardığında ikisinin hâlâ birbirinden kopamamış gibi bakıştıklarını fark ettiğinde dikkatlerini çekmek istercesine seslendi.

"Acele gel dedin, Gece. Hayrola?"

Anka zorlukla başını Avcı'ya çevirdi. Yüzündeki sırıtma gittikçe büyüdü. Mavi gözleri ışıl ışıl parlıyordu.

"Söylesem inanmazsın."

"Sen önce söyle de inanıp inanmayacağıma bakarız."

Bir sandalye çekerek Anka'nın yanına oturdu. Anka başını ona çevirdi. Elleri hâlâ Derim'in avuçlarındaydı. Derim de gülerek Avcı'ya bakıyordu. Anka kendisine hakim olamadığı bir sevinçle hızlı hızlı konuşmaya başladı.

"Alin ilk önce ona söylemediğim için beni kesin öldürecek ama eve gidene kadar tutamam kendimi."

Avcı söyle der gibi başını sallarken bakışlarını ondan ayırmıyordu. Anka coşkulu bir sesle devam etti.

"Hamileyim. Hem de ikiz!"

"Yok deve!" dedi Avcı bir an bile duraksamadan karşılık vererek. Başını hafifçe geriye çekmiş inanmayan gözlerle genç kadına bakıyordu. Gözleri şaşkınlıkla iri iri açılmıştı.

"Atıf Bey'in yanından şimdi çıktık... İkiz yaa... İnanabiliyor musun?"

Avcı birkaç saniye süren şaşkınlığından hızla kurtulmaya çalışarak ansızın ileri atıldı ve kollarını Anka'nın etrafına doladı.

"Çok sevindim! Acayip sevindim hem de. Tebrikler! Lan dört tane daha yeğen olacak yani!"

Avcı'nın yüksek sesle attığı kahkahaya diğer ikisi de eşlik etti. Anka, Derim'in avuçlarındaki ellerini çekerek Avcı'ya sarıldı.

"Kızlara hemen haber vermemiz gerek. Ne zaman hamile olduğunu anladın ki Atıf Bey'e gittiniz siz?"

Avcı hafifçe geri çekilerek konuşmaya başladığında yüzündeki gülümseme olduğu gibi duruyordu.

"Ben geçen hafta test yaptırmıştım ama önce Alin hamilelik haberinin keyfini çıkarsın istedim. Birkaç gün bekleyelim diye konuşmuştuk Derim'le."

"Selin'i aramamız lazım!"

"Ben Selin'e hamile olduğunu söyledim," diyen Derim'in sesiyle ikisi de ona döndüler. Derim mahcup bir gülümsemeyle bakıyordu. "Pazartesi günü Selin'le mezarlığa gittiğimizde, anneme söylerken ona da söylemiş oldum."

Anka gülerek başını salladı, Derim'in bunu önce Selin'le paylaşmış olması hoşuna gitmişti. Anka bakışlarını Avcı'ya çevirdiğinde yalnızca ikisinin anlayacağı bir ifadeyle bakıyordu ona.

"Selin bugün bizde ya zaten. Hani Alin'in haberini kutlayacaktık. Hep birlikte kutlarız o zaman, değil mi?"

"Doğru şimdi hatırladım. E biz akşam geldiğimizde bütün güzel haberleri bir arada kutlarız o zaman."

"Ben Anka'yla eve gidiyorum şimdi. Jan'a kendim söylemek istiyorum," diyen Derim'e, Avcı karşı koydu.

"Olmaz, bizim seninle burada işlerimiz var. Başkan geliyor yarım saate. Önümüzdeki günlerde atılacak adımları hep birlikte konuşup karar vereceğiz. Ekiplere bilgi geçti, toplantılar akşama kadar sürecek. Sen buradasın, Gece eve gider. Hem bence akşam hepimiz bir araya gelince verin haberi, sürpriz olur."

"Ben Anka'yı tek başına yollamam. Gelirim geriye o zaman."

"Olmaz!" diyen Anka telaşla araya girdi. "Bence Avcı haklı. Akşam siz geldiğinizde herkese aynı anda söyleriz. Ben kendim giderim. Hem ben Baho'yla konuştum, o beni bırakacak eve."

Derim sorarcasına ona bakarken şaşırmış gibiydi. "Baho'yla ne ara konuştun?"

"Baho, Cansu'yu almaya gelmiş. Kız yirmi dört saattir burada. Yorgun halde araba kullanmasını istememiş; birlikte onu bıraktıktan sonra beni eve götürecek."

"Ne ara bu plan yapıldı?" diye Derim şüpheyle sordu. Gözleri kısılmış, dikkatle Anka'ya bakıyordu.

"Sabah Avcı'yla konuşmuştum, sen zaten bugün burada olacakmışsın; ben de git gel yapma diye..." Anka cümlesini tamamlamadan umursamazca omuz silkti.

Derim sıkıntılı bir nefes çekip arkasına yaslanırken suratını astı. Dik dik Avcı'ya baktı.

"Bugün bunu araya sokmak zorunda mısınız? Eve gitmem lazım benim."

"Gidersin. Akşam hep birlikte gideriz işte. Başkan programını ona göre ayarladı. Bugünkü toplantıları iptal edemeyiz Derim. Hem senin tarafta hem de bizim tarafta takip edilecek şeyleri ve sonraki adımları planlamamız lazım."

Anka ellerini uzatarak Derim'in ellerini tuttu. Şefkatli bir gülümseme eşliğinde "Akşam hep birlikte bütün güzel haberleri kutlarız," dedi. "Hem madem Mehmet amca da gelmiş akşam birlikte eve gelirsiniz."

Derim isteksizce başını sallarken suratı asılmıştı. Dik dik Avcı'ya baktı.

"Bundan sonra bana emrivaki yapmayın!"

"Ne bileyim bugün bu haberi alacağınızı? Siz de gizli saklı iş yapmayın!"

"Ne yapacağımı sana soracak değilim!"

"Sen zaten kimseye bir şey sormuyorsun ki!"

"Hey hey..." diyen Anka didişen iki adamın arasına girdi. "Birbirinize laf sokmayın!" Aniden çocuksu bir gülümsemeyle Avcı'ya döndü. "Biliyor musun, eğer kız olursa Derim adını Oryon koymak istiyordu. Avcı Takım Yıldızı... Seni de temsil etsin istedi..."

Avcı'nın aniden yüzünde büyük bir gülümseme belirdi ve gözleri hızla Derim'e çevrildi. "Gerçekten mi?"

"Evet!" dedi Anka neşeyle. "Gerçi şu an kız mı erkek mi bilmiyoruz ikisini de... Ama içlerinden biri kız olursa adı Oryon olacak."

"Vay," dedi Avcı omuzlarını dikleştirerek. "İnşallah kız olur o zaman." Derim'e dostça bir gülümsemeyle baktı. "Gerçi Türk ismi koymadığın için Başkan azıcık bozulabilir," dedi şakacı bir tonla.

"Hayır bozulmaz. Amcamın beni anladığını biliyorum," dedi Derim tereddütsüz bir sesle.

"Seni de düşündüğün için çok sağ ol," dedi Avcı içtenlikle.

Derim ters ters ona bakarak başını salladı. "Her an fikrimi değiştirebilirim," dedi tatsız bir sesle. "Bugünkü toplantıyı iptal et!"

"Olmaz!" dedi Avcı aniden kaşlarını kaldırarak. İnatçı bir ifadeyle Derim'e baktı. "Hadi kalk! Ne kadar erken başlarsak o kadar çabuk bitiririz."

"Tabii tabii," diyen Anka araya girerken hızla ayağa kalkmıştı. "Ben de Baho'yu arayayım, buralardadır."

"Öyle aniden kalkma! Dikkat et!" Derim keskin bir sesle Anka'yı azarlarken o da ayağa dikilmişti. Kaşları çatıktı. Üzerine basarak devamı etti. "Ani hareket etme! Biraz sakin olur musun?"

"Ben sakinim! Gergin olan sensin."

"Ani hareket etme! Doktor ne dedi? Ani hareket yok! Koşturmak yok! Dinleneceksin!"

"İnşallah doğuma kadar seninle Jan'ı öldürmeyiz biz," dedi Anka söylenir gibi. Başını yanındaki Avcı'ya kaldırıp dert yanarcasına şikayet etti.

"Bunlara kalsa yataktan çıkmamalıyız. Üç gündür Jan beni bile bunaltti, Alin'i düşün artık. Şimdi de Derim başladı."

"Kızıl bugün evde kaldığı için Jan çok mutlu olmuştur," diyen Avcı alçak sesli bir kahkaha attı. Kolunu Anka'nın beline sararak kafeteryanın kapısına yönlendirdi. "Hadi seni yolcu edelim, biz de işimize bakalım. Akşama konuşuruz uzun uzun."

Derim isteksiz adımlarla yanlarında yürüyordu. Dışarı çıktıklarında Baho, Anka'nın A8'inin önünde bekliyordu. Cansu da onun yanında dikiliyordu.

"Sen ne zaman geldin Baho? Niye Anka'nın arabasını aldın?"

Derim'in çıkışır gibi sıraladığı sorulara Anka, Baho'ya fırsat vermeden karşılık verdi.

"Derim iyice saçmalamaya başladın. Ben söyledim alsın diye. Birlikte döneceğiz dedim ya." Anka acele eder gibi parmaklarının ucunda yükselerek Derim'in yanağını öptü. "Hadi akşama görüşürüz."

Derim başını hafifçe eğmiş olsa da sert bakışları Baho'nun üzerindeydi. "Dikkatli sür!" dedi üzerine basarak. "Hız yapma! Arabayı sarsma!"

Anka gözlerini devirerek yardım dilenir gibi Avcı'ya baktı. Avcı elini Derim'in koluna sararak çekiştirir gibi geriye döndürdü adamı.

"Hadi Derim, işimizi ne kadar erken bitirirsek eve o kadar erken gideriz."

Derim isteksiz adımlarla Avcı'nın yanında ilerlerken başını omzunun üzerinden geriye çevirdi. Bakışları Baho'nun üzerindeydi. Baho onun uyaran bakışlarına sırıtarak bakıyordu.

"Sırıtma Baho!" dedi Derim keskin bir sesle. "Dikkatli sür!" diye yineledi.

"Neden bu kadar gergin?" diye sordu yanında dikilen Cansu anlamadığı belli bakışlarla Derim'i izlerken.

Baho umursamazca sırıtmaya devam etti.

"Aslında her zamanki hali. Patron geri döndü... Sen aldırma ona. Ben onun bu halini daha çok seviyorum."

Cansu şaşkınca ona bakarken Baho bakışlarını yanındaki kadına çevirdi ve kaşlarını muzır bir edayla yukarı kaldırdı.

"Dinç tutuyor dinç. Her an aksiyona hazır oluyoruz. Bence çok eğlenceli. Sence de öyle değil mi?"

Cansu Anka'ya döndü ve şüpheyle sordu. "Sence bir kez daha düşünmeli miyim? Sanki yanlış bir karar vermişim gibi hissediyorum."

Anka keyifli bir kahkaha atarken Baho alınmış gibi Cansu'ya bakıyordu.

***

Anka eve vardığında evde tam bir keşmekeş hakimdi. Aşil ve Onur evin içinde bağıra çağıra, peşlerindeki köpeklerle neşeyle oradan oraya koşturuyorlardı.

Cansu ile birlikte eve girdiğinde onu ilk Aşil karşılamıştı. Bacaklarına sarılan çocuk ona verilen görevi tamamlamış bir asker sorumluluğu ile "Herkesi çektim anne," demişti neşeyle. "Tıpkı söylediğin gibi, kısa mesajlar olsun dedim çocuklara."

Anka, Aşil'in adamları kendi arkadaşlarıymış gibi düşünme fikrine yine gülümsedi.

"Harikasın bebeğim. Bütün çocukları kaydettin değil mi?"

"Evet! Herkesi," dedi Aşil kollarını iki yana açarak.

"Kamerayı ne yaptın?"

"Prensesim aldı. Film yapacakmış."

Anka, Aşil'in açıklaması ile gülümsemişti. Kaydedilenlerin montajını Alin daha iyi açıklayamazdı.

"O zaman kalan kısmı da halledelim, değil mi?"

Aşil hevesle başını sallarken Anka yanında dikilen Onur'a dikkatini yöneltti. Dizlerinin üzerine çökerek kollarını Onur'a sardı.

"Kuzum. Nasılsın?"

"İyiyim Gece'm."

Anka duyduğu kelimelerle yine kıkırdayarak Onur'un boynuna dudaklarını bastırdı.

"Ohh, mis gibi kokuyorsun," dedi başını geri çekerek.

"Çünkü banyo yaptım. Annem beni yıkadı."

Onur'un masum suratı, parlak gözleri ışıl ışıldı. Bakışlarını iki çocuk arasında dolaştırdı.

"Biz kalan hazırlıkları yaparken siz de havuzda eğlenmek ister misiniz?"

İki çocuk da yerlerinde zıplayarak aynı anda cevap verdiler. "Evet!"

"Hadi bakalım o zaman, mayolarınızı alalım sonra arka tarafa geçelim."

Yeniden ayağa kalkarken yanındaki Cansu'ya döndü. Cansu önce Aşil'e sonra Onur'a sarılarak selamlaştı. Aşil, Cansu'ya aşinaydı ve birkaç kez onu görmüş olan Onur da en az Aşil kadar yakın davranmıştı genç kıza.

"Cansucuğum hadi sen çık yukarı, akşama kadar birkaç saat uyu, dinlen."

Girişte beliren Hakkı Bey'e, Cansu için bir oda hazırlamalarını sabah rica etmişti. Akşam herkes evde toplanacaktı ve Cansu'yu evine göndermeden buraya getirmek daha mantıklı gelmişti. Baho'nun

elinde getirdiği küçük bir seyahat çantasını Hakkı Bey alarak Cansu'yu peşine kattı.

Anka yapılacak birkaç şey için Baho'yla ayaküstü konuşarak mutfağa doğru yöneldi. Alin, Selin ve Handan mutfaktaydılar. Üçü birlikte yaptıkları sarmayla yetinmemişler, kalan yapılacaklara da el atmak için ısrar ediyorlardı. Jaques'ın bu durumdan hoşnut olduğu söylenemezdi. Akşamın geriye kalan hazırlıklarını kendisinin yapacağını anlatmaya çalışırken Handan onların da bir şeyler yapması gerektiğini söylüyor, Alin Handan'ın sözlerini Jaques'a çeviriyordu. Evin içinde hareketlilik tüm hızıyla devam ediyordu. Hakkı Bey ve ona bağlı çalışanlar evin içinde sürekli hareket halindelerdi.

"Jaques'ı rahat bırakın. Ne yapması gerektiğini o biliyor, siz de alın içeceklerinizi bahçeye çıkın da rahat çalışsın. Hem çocuklara göz kulak olursunuz."

Anka mutfağa girdiğinde soluksuz konuşarak kadınları Jaques'ın tepesinden uzaklaştırmaya çalıştı. Suratındaki gülümseme silinmiyordu. Hızını alamadan bir an evvel onlara müjdeyi vermek istiyor fakat bunu Derim'le yapmaları gerektiğini kendisine hatırlatarak çenesine hakim olmaya çalışıyordu.

Selin, onun heyecanını anlayan bir gülümsemeyle ona baktığında gözleriyle konuşarak akşama kadar suskunluğu devam ettirmek üzere anlaştılar. Derim'in bu heyecanı kaçırmasını istemiyorlardı.

Günün kalanında Anka evin içinde onlarca tur atmıştı. Büyük yemek odası düzenlenmiş, Jaques neredeyse bir orduya yetecek yemekleri hazırlamaya devam etmişti. Anka arada bahçeye çıkıp diğerlerine katıldıysa da Alin'in başladığı işi kendisi devam ettirerek çekilen tüm görüntülerin montajını bitirmeye çalışmıştı. Bu arada Aşil'in mesajını kendisi kaydetmiş, tüm kayıtlar bittikten sonra çalışma odasında bulunan Jan ve Marcel'i rahatsız etmemek için, bir saate yakın odalarına çekilerek kendi kaydını yapıp kısa filmi tamamlamıştı. Arada Süleyman ve Ozan'dan istediği gibi Avcı ve Mehmet Aydar'a mesaj çekmiş, onların da kendi mesajlarını kaydederek göndermelerini rica etmişti. Derim muhtemelen toplantının ortasında kısa aralıklarla bir süreliğine çıkan adamları garipsemişti ama ne yaptıklarını aklına getirmesi imkansızdı.

Arka neredeyse kırk beş dakika süren filmi izlerken yüzündeki buruk tebessüm silinmemişti. Derim'in tüm bu görüntülü ve sesli mesajları izlerken duygulanacağına emindi. Bazılarına muhtemelen kahkaha atacaktı. Evin içindeki tüm adamlardan mesajlar vardı. Aşil gerçekten iyi iş çıkarmıştı. Bazı mesajlar yalnızca doğum gününü kutlayan sözler içerirken bazıları biraz daha uzundu. Tek ortak noktaları, hepsi de içtenlikle dile getirilmiş mesajlar olmasıydı.

Derim'in bu görüntüleri ilk kez, tek başına izlemesi en iyisi olacaktı. Aksi halde gözyaşlarını tutamayacağından emindi. Kendisi dahi tutamamışken Derim'in farklı davranacağını sanmıyordu. Bu "özel an" yalnızca kendisine ait olmalıydı.

***

Derim için gün bitmek bilmemişti. Saatler süren toplantı o kadar öncelikli konuları içermese muhtemelen sabırsızlığına yenilip küfrederek odadan çıkıp eve giderdi. Ancak Mehmet Aydar'ın önderliğinde yapılan toplantı hayati meseleleri içeriyordu ve o da ciddiyetle diğerlerine katılmak zorunda kalmıştı.

Hem Konsey ile ilgili devam edecek çalışmalar hem de ülkede atılacak adımlarla ilgili önemli kararlar alınmıştı. Derim'in Konsey'deki konumunu ve diğerleriyle süren ilişkilerini tehlikeye atmamak için izlenecek yola karar vermenin dışında, Türkiye ile bağının da ortaya çıkmaması için göze alınacak riskleri ve verilecek ödünleri ortaya koyarak en doğru hamleleri belirlemişlerdi. Bu uzun vadeli bir plandı. Düşünülenden çok daha uzun zamanı kapsaması için tüm açıkların değerlendirilmesi gerekiyordu.

Mehmet Aydar da tıpkı Derim gibi hayalperest bir adam değildi ve ne kadar ciddi bir şeyin içine girdiklerinin farkındaydı. Hem Derim'in hem ülkenin güvenliği için bazı şeylere göz yummaları gerektiğinin altını çizerek durumu ortaya koyduğunda ekibindeki adamlar da onunla aynı fikirdelerdi. Elde ettikleri avantaj büyüktü, bunu harcamayı kimse göze almayacaktı.

Bir kısım silah ticaretinin ve yasadışı işlerin yine Türkiye üzerinden yapılmasını göze almaları gerekiyordu. Tüm bunları kontrol altında

tutabildikleri sürece karşılarına çıkacak büyük tehlikeleri de en baştan biliyor olacaklardı. Ülke sınırları dışında, olan biten her şeyden haberleri olacağı gibi bunlara karşı ne tür tedbirler alınması gerektiğine de daha sağlıklı karar verebilecek, gerekli önlemleri en baştan alacaklardı.

Derim geçen birkaç gün içinde Lord'la yeniden irtibata geçmiş ve yeni oyuncularla yapılan anlaşmalar konusunda onları bilgilendirmişti. Lord şimdiye kadar Derim'in istediği şekilde hareket etmişti. Diğerlerini de etkilediği belliydi ki onlar da yeni anlaşmalara uyuyor görünüyorlardı. Derim'i endişelendiren tek kişi Scott'tı; fakat şu ana kadar o da diğerleriyle belirlenen adımları atmaya devam etmişti. Belki şu anki çaresizliği ile buna uyum gösteriyordu fakat Derim şimdi değilse bile orta vadede onun muhakkak farklı adımlar atacağından emindi. Tedbirlerini buna göre almıştı. Lee'nin destek verdiği Ozan'ın, anbean Scott'ın adımlarını izlettiğinden içi rahattı. Derim, Scott'ı yalnızca teknik takibe almadığı gibi Ozan'ın rehberliğinde fiziki takibi de sürdürüyordu. Scott muhtemelen hem evinde hem de iş yerlerinde Derim için çalışan adamları olduğunu anlamamıştı – ki birini anlasa bile diğerlerini ortaya çıkarması mümkün olmayacaktı.

Toplantı nihayet bitip herkese ne yapması gerektiği Mehmet Aydar tarafından tebliğ edildiğinde, dördü de toplantı odasından çıkarak Mehmet Aydar'ın odasına yollanmışlardı. Avcı toplantı biter bitmez Derim'e belli etmeden Anka'ya mesaj çekerek en geç bir saat içinde evde olacaklarını iletmişti. Bu süre içinde Evren ve Narin'in de onlardan önce eve varmış olacaklarından emindi. Kerem çoktan evden alınmış, birkaç saat evvel diğer çocuklara katılmıştı. Avcı evdeki curcunayı düşünmek bile istemiyordu ama bu düşünce yine de gülümsemesine mani olmamıştı.

***

"İyi ki doğdun baba!"

Derim, evin girişinde; elinde küçük bir pastanın üzerinde yanan birkaç mum eşliğinde, yüzünde hakim olamadığı belli katıksız bir heyecanla, sesinin yettiğince bağıran Aşil'in coşkun sevinciyle karşılaştığında, öylece kalakalmıştı.

Arkasından gelen Avcı, Süleyman ve Mehmet Aydar'ın alçak sesli gülüşlerini duymadı bile. Araçtan indiğinde kendisine gülerek bakan adamlarına da çok dikkat etmemişti. Saat yediyi geçmişti. Hava henüz kararmamıştı. Ona asırlar kadar uzun gelen günü bitirebildiği için rahatlamış, bir an evvel eve varmak ve Anka'ya kavuşmak istemişti. Evin kapısını açıp içeriye girdiğinde, girişte biriken kalabalık bir anlık şaşırmasına neden olmuştu; fakat onu en çok şaşırtan, elinde minik bir pastayla herkesin önünde duran Aşil'in coşkun heyecanıydı.

Neredeyse evi inletecek derecede çıkan yüksek seslerle neler olduğunu anlayabilmişti. O günün doğum günü olduğunu dahi hatırlamıyordu. Geçmiş hayatında; annesi ile birlikte sayılı kez, gizli saklı yaptıkları kutlamaların dışında senelerdir doğum gününün ne zaman olduğunu bile unutmuştu. Gözlerine aniden hücum eden yaşları tutabilmek için tüm gücünü harcasa da nemlenen gözlerine karşı koyamamıştı. Şaşkınlıkla yukarı kalkan nemli gözleri ona bakan gülümseyen suratları buldu. Aşil elindeki pastayı neredeyse düşürecek şekilde yerinde zıplamaya başladığında, Anka telaşla atılarak çocuğun elindekini tutmaya çalışırken neşeli bir sesle konuştu.

"İyi ki asıl pastayı eline vermedik, kesin şimdi temizliğe girişiyor olurduk."

"Jaques harika bir adam, hep diyorum," diyen Alin, kahkaha atarak araya girdi. "Aşil'in tutması için minik bir pasta daha yapması dahiyane bir fikirdi."

"Ee?" dedi Anka. Öne doğru eğildiği oğlunun yanı başında, başını kaldırmış gülümseyerek Derim'e bakıyordu. "Mumları üflemeyecek misin? Bak, düşürecek pastayı şimdi."

Derim ağzını açıp bir şey diyemiyordu. Öylece, şaşkınlıkla bir kalabalığa bir Aşil ve Anka'ya bakıyordu.

"Ay adama kal geldi!" dedi Alin, sahte bir endişeyle. Elini sallayarak Derim'in dikkatini çekmeye çalıştı. "Akhan! Mumları üflemen lazım yoksa pastaya karışacaklar! Gerçi başka pastamız var ama olsun, bu Aşil'le sana özel."

"Hadi baba!" diye Aşil yine neşeyle bağırdı. "Mumlar bitecek!"

Derim gözlerini kırpıştırarak ileri doğru zorlukla bir adım atıp oğlunun önüne vardı ve dizlerini kırarak eğildi. Gözlerini oğlunun ışıl ışıl parlayan gözlerinden alamıyordu. Aşil yine heyecanla atıldı.

"Üflemeden önce dilek tutmalısın baba! Sakın unutma!" Başını heyecanla yanında çömelmiş olan annesine çevirdi. "Değil mi anne? Dilek tutması gerekiyor."

"Evet bebeğim." Yumuşak bir sesle oğluna karşılık veren Anka yeniden Derim'e baktı. Ona çevrilmiş bakışlar öyle çok şey anlatıyordu ki yüreğinin göğüs kafesinden çıkacak kadar sert attığını hissetti. Ansızın onu da sarmış olan heyecanla titremesine engel olamadığı bir tonla "Dilek tutmayı unutma," dedi.

Derim bakışlarını insanüstü bir güç harcayarak yeniden Aşil'e ve elinde tuttuğu minik pastaya çevirdi. Gözleri yavaşça kapandı ve birkaç saniye boyunca açılmadı. Nihayet gözlerini yeniden açtığında nemle parlayan gözler, çocuksu titrek bir gülümsemeyle başını hafifçe öne eğdi ve Aşil'in elindeki pastanın üzerindeki beş mumu üfledi. Girişteki kalabalıktan çıkan neşeli bağırışlar ve alkışlar etrafa yayıldı. Aşil sabırsızlıkla elini uzatarak pastayı parmakladı, dayanamadığı çikolatanın bulaştığı parmağını ağzına soktu. Derim alçak sesli bir kahkaha atarak oğlunun eline uzandı ve yeniden küçük pastaya parmaklarını yönlendirerek oğlunun elinden bir parçayı parmakları ile birlikte ağzına soktu. Aşil neşeyle kıkırdamadan edemedi. Elindeki pastayı annesinin eline tutuşturarak öne atıldı ve kısa kollarını babasının boynuna sardı.

"Doğum günün kutlu olsun baba! İyi ki doğmuşsun!"

Derim için muhtemelen bundan daha güzel bir doğum günü hediyesi olamazdı. Hayatının büyük bir kısmını doğduğu güne lanet ederek geçirmiş bir adamın, kendi oğlundan duyduğu iyi ki doğmuş olduğunu söyleyen kelimelerin paha biçilemeyecek kadar değerli olduğunu düşünüyordu. İlk kez doğduğu günü lanetle anamadı.

"Harika bir sürpriz yaptık, değil mi baba? Sen de çok heyecanlandın mı?"

Derim minicik bedeni kollarının arasında tutarken kontrol etmeye çalıştığı titrek, alçak bir sesle "Evet babacığım. Çok heyecanlandım. Hiç beklemiyordum. Gerçekten harika bir sürpriz oldu," dedi zorlukla konuşarak.

Kucağında Aşil'le birlikte doğrulduğunda Aşil'den neşeli kıkırtılar yükseldi. Bakışlarını etrafta dolaştırarak coşkuyla "Babam ne kadar çok şaşırdı, değil mi çocuklar?" dedi. Kollarını sıkıca Derim'in boynuna dolayıp yanağına sesli bir öpücük bırakarak annesine döndü. "Babama çok güzel sürpriz yaptık, değil mi anne?"

"Evet anneciğim." Anka gülümseyerek oğluna baktı. O da şimdi ayağa kalkmıştı. Elindeki minik pastayı birkaç metre ötesinde gülümseyerek dikilen Hakkı Bey'e uzatıp yeniden oğluna dönmeden önce Derim'in yanağındaki çikolata izini gülerek sildi. Kollarını uzatarak kucağından Aşil'i alırken "Haydi bakalım in aşağıya. Biz de babanı kutlayalım," dedi.

Aşil ayakları yere basar basmaz Kerem ve Onur'un dikildiği noktaya koştu. "Hadi çocuklar, arabalarımıza binelim!"

Üç çocuk heyecanla evin arka tarafına koşarken Derim hâlâ şaşkınlıkla ayakta dikiliyordu. Anka öne doğru bir adım atarak kollarını Derim'in boynuna sardı.

"Doğum günün kutlu olsun," dedi içten, sevgi dolu bir tonla. Dudaklarını Derim'in yanağına bastırdı ve neşeyle parlayan gözlerini adamın şaşkın ifadesine dikti. "Hala kendine gelemedin galiba. Güzel sürpriz oldu, değil mi?"

Derim başını belli belirsiz salladı. "Gerçekten sürpriz oldu," dedi tutuk bir tonla. "Ama güzel sürprizmiş," diye devam etti utangaç bir tebessümle.

Anka, Derim'in kolunu girerek bedenini geriye, kalabalığa doğru çevirdi. "Hadi herkes kutlamak için bekliyor, sonra hep birlikte partiyi başlatırız."

"Parti de mi var?"

Derim'in şaşkın sorusuna Alin atılarak karşılık verdi. "Partisiz olur mu Akhan? Teessüf ederiz yani. Çok eğleneceğiz!"

Alin'in ileri çıkıp Derim'e içtenlikle sarılmasıyla kutlamalar başlamış oldu. Dakikalar süren tebrikler geniş girişte devam ederken her kafadan bir ses çıkıyordu.

"Çok acıktım, bence bir an evvel yemeğe oturalım," dedi Avcı.

"Yemekten önce Jaques atıştırmalık bir şeyler hazırladı," diyen Handan karşılık verdi.

"Yemeği çok mu geç yiyeceğiz ya?" diye sordu Süleyman, sabırsız bir sesle.

"Jaques ne derse o," dedi Ozan bilgiç bir edayla.

"Eee, ne tarafa geçiyoruz?" dedi Evren.

"Arka bahçeye hazırlanmış her şey," diyen Cansu cevap verdi ona.

"Çocuklar nereye kayboldu?" diye soran Narin'e "Arka bahçede arabalarına biniyorlar," diyen Selin karşılık verdi.

"Baştan söyleyeyim ben şarap falan içmem, inşallah rakı vardır," diyen İbo'ya, Baho atılarak "Var var, Jaques Türk mezeleri de hazırladı, Lukazs bile rakı içeceğini söyledi bu akşam," dedi sırıtarak.

"Bu gidişle kutlamayı girişte yapacağız galiba," diyen Mehmet Aydar, Derim'e sarılıp tebrik etmesinin ardından şakacı bir tonla devam etti "Biri nereye gideceğimizi söylesin de rahatça oturalım artık."

"Herkes arka tarafa geçiyor," diyen Jan yönlendirme yaptı. Herkeste olduğu gibi onun da yüzünde geniş bir gülümseme vardı. Derim'e sıkıca sarılıp tebrik etmişti ve şimdi bir kolu omzuna sarılı halde dikiliyordu. Başını arkadaşına çevirdi. "Sen misafirlerinle arka tarafa geç, ben çocukları organize edip geliyorum. Bu akşam dönüşümlü de olsa herkes bize katılacak."

"Jan çocukları hiç darlama. Ben birkaç sivil ekip ayarladım, evin çevresinde olacaklar. Herhangi bir şey olursa bilgi geçerler. Lee kameraları takip etsin, çocukların hepsi bize katılsınlar. Böcek de gelsin. İlk kez patronlarının doğum günü kutlanıyor bildiğim kadarıyla, ayrı gayrı olmasın."

Avcı'nın sözleriyle Jan'ın yüzündeki gülümseme çok daha fazla genişleyerek "Eyvallah," dedi. "Çocuklar buna çok sevinecekler. Lee'yi bilgilendireyim o zaman."

Açık olan kapıdan birkaç adımda dışarıya çıktı ve elini kaldırarak bahçenin ilerisindeki Silva'ya seslendi.

"Silva! Herkese söyle içeri geliyorlar... Bu akşam hepiniz izinlisiniz."

Silva'dan coşkun bir tepki geldi. Elini ağzına götürerek bahçedeki adamlara ıslık çalmasının ardından bağırdı.

"Herkesi toplayın, parti başlıyor. Bu gece hepimiz izinliyiz!"

Bahçede kısa sürede neşeli bağırtılar ve nidalar yükseldi.

***

Saatlerdir süren eğlence tüm neşesiyle devam ediyordu. Kararan havayla birlikte havuzun ışıkları açılmış, etraftaki lambalar aydınlatılmıştı. Evin arka tarafında bulunan büyük havuzun etrafı daha önce bu kadar kalabalığı aynı anda ağırlamamıştı. Havuza bakan büyük yemek odasının çift kanatlı cam kapıları ardına kadar açılmıştı. Uzun masanın üzerine hazırlanmış yiyecekler açık büfe tarzında yerleştirilmiş, herkes eline aldığı tabak ve içkileriyle etrafa yayılmıştı. Şezlonglarda, oturma gruplarında, havuzun çevresine yerleştirilmiş küçük masalarda ve yerlere atılmış minderlerin üzerlerindeki insanlar hem birbirleriyle neşeyle sohbet ediyor hem de yiyeceklerini atıştırıyorlardı.

Bahçe, farklı dillerin konuşulduğu tam bir cümbüş alanı gibiydi.

"Bence her sene doğum gününü kutlaman lazım patron," diye bağıran Lukazs, elindeki rakı kadehini kaldırmış Derim'i selamlıyordu.

"Onun eline kim rakı kadehi verdi?" diye sordu Derim kuşkuyla. Lukazs şimdiden yarı sarhoş sayılırdı.

Alin şen bir kahkaha atıp Lukazs'a baktı. "Bu rakı şişede durduğu gibi durmuyor. Yarım saate nakavt olur Lukazs."

"Oğlum biri durdursun şunu, rakı fondip yapılmaz!" diye bağırdı öteden İbo telaşla.

"Marcel!" diye neşeyle bağırdı Jan. "Kardeşine sahip çık, o elindeki, içtiği biralara benzemez."

"Beyler!" diyen Jorge'nin sesi yükseldi. Elindeki kadehi kaldırmış hep bir arada olan diğerlerine bakıyordu. "Patronun şerefine kadeh kaldırıyoruz!"

Bahçede bir anda büyük bir gürültü koptu. Adamlar neşeyle bağırarak ellerindeki kadehleri kaldırarak bağırdılar. "Patrona!"

Derim elindeki rakı kadehini kaldırıp gülerek onlara baktı. Yanındaki amcasına çabuk bir bakış attı. Mehmet Aydar da kadehini kaldırmış neşeyle adamlara katılmıştı. Herkes kadehini ağzına götürürken Mehmet Aydar elindeki kadehi yavaşça Derim'in kadehinin altına vurdu.

"Tekrar nice seneler koçum."

"Eyvallah amca."

"Sen neden meyve suyu içiyorsun Gece?"

Alin'in o anda sorduğu soruyla Anka yuvarlak masada karşısında oturan kardeşine baktı. Alin merakla ona bakıyordu. Anka bakışlarını yanındaki Derim'e çevirdi. Derim de gülerek ona bakıyordu şimdi. Oyuncu bir tonla sordu.

"Evet, sen neden meyve suyu içiyorsun, mon Phénix?"

Anka sahte bir kızgınlıkla baktı ona. "Sen açıklamak ister misin?" diye sordu dik dik.

Alin'in kaşları havalanırken gözleri iri iri açıldı. "Yoksa sen de mi?"

Masada oturanlar bu hayret dolu yüksek sesle önce Alin'e sonra Anka ve Derim'e baktılar. Derim başını hafifçe Anka'ya doğru eğdi.

"Sanırım bir konuşma yapmam gerekiyor, değil mi?"

Anka başını sallarken gözlerini yumdu. "Bence de iyi olur." Şakacı bir edayla elini boşlukta salladı. "Şöyle genel bir konuşma olsun. Günün anlam ve önemini belirten. Araya diğer haberi de sıkıştırırsın."

Derim neşeyle güldü. Diğer tarafında oturan Mehmet Aydar merakla ikisine bakıyor, Avcı ise sırıtarak masadakileri izliyordu. Onun yanında oturan Selin'le birbirlerinin omzuna vurdular.

"Kızıl en son o öğrendi diye kuduracak," diye mırıldandı Selin.

"Bence şaşkınlıktan kudurmaya fırsat bulamayacak."

Selin sorarcasına ona bakarken Avcı'nın sırıtması genişledi. Başını iki yana sallarken "Sen de öyle," diye devam etti imalı bir ifadeyle. Selin çabucak Anka'ya bakarak tekrar Avcı'ya döndü. "O da mı?" diye mavi gözlerini ardına kadar ayırarak sordu. Avcı gözleri parlayarak "Bekle bekle, bomba geliyor," dedi.

Derim'in bakışları önce Aşil'i buldu. Havuzun uzun kenarındaki çimenlik alanda Kerem ve Onur'la birlikte minderlere yayılmış yemeklerini yiyorlardı. Yanlarında iki köpek, yine çocukların zayıf noktasından yararlanarak ellerinden besleniyorlardı.

"Aşil!" diye seslendi Derim birkaç metre ötesindeki oğluna. Aşil başını ona kaldırdığında "Gel babacığım," dedi eliyle çağırarak.

Aşil hızla yerinden kalkıp Derim'e yaklaşırken yüzünü masadakilere çevirdi.

"Kısa bir konuşma yapacağım ama öncelik oğlumun. Birkaç dakika müsaadenizi isteyeceğiz. Çekirdek aile minik bir konuşma yapmamız gerekiyor."

Anka yerinden hızla doğrulurken Derim ona uyarır gibi ters ters baktı, Alin neşeyle ellerini çırptı. "Yapın yapın, biz bekleriz. Ohoo, haberler iyi belli ki... Bekleriz biz, acele etmeyin."

Anka utangaç bir gülümsemeyle kardeşine bakıp göz kırptı. Diğeri neşeyle ona karşılık verdi. İkisinin de aynı renkteki gözleri pırıl pırıldı.

Derim, amcasından izin isteyerek masadan kalktığında Mehmet Aydar anlayışla gülümsüyordu üçüne. Derim ve Anka, Aşil'in iki elinden tutarak evin içine yöneldiler. Ön tarafta, yaz olduğu için artık nadiren kullanılan şömineli odaya doğru adımlarken Anka sevecen bir sesle Aşil'le konuşuyordu.

"Hani sana küçük bir sürprizimiz var demiştim ya bebeğim, baban sana şimdi onu söyleyecek."

"Evet evet. Bana da sürpriz yapacaktınız. Sürpriz ne anne? Haydi, söyle lütfen!"

"Azıcık sabırlı ol bebeğim, baban şimdi söyleyecek sana."

Odaya girdiklerinde Derim kapıyı kapatarak Aşil'le birlikte kanepeye doğru ilerledi. Kendisi yerleştikten sonra kucağına, dizlerinin üzerine oturtarak başını oğluna doğru eğdi. Anka da Derim'in yanına oturarak bakışlarını baba oğula dikti.

"Seni çok seviyoruz, biliyorsun değil mi babacığım?" diyen Derim'e, Aşil mutlu bir yüzle bakarak başını salladı. "Ben de sizi çok seviyorum." Anne babasının sevgisinden hayli emindi. Derim sıcak bir sesle devam etti. "Herkesten önce senin duyman gerektiğini düşündük."

"Neyi?" dedi Aşil heyecanla.

"Hani prensesinin bebekleri olacak ve sen yine abi olacaksın ya..."

"Evet evet, çok iyi abi olacağım ben."

"Kesinlikle babacığım." Derim bir an bakışlarını kaldırıp Anka'ya baktı. Anka gözlerini yumarak devam et der gibi gülümsedi. Derim yeniden Aşil'e baktı. "Sanırım birkaç ufaklığa daha abilik yapman gerekecek," dedi gülümseyerek.

Aşil gözlerini kırpıştırarak anlamayan gözlerle babasına baktı. "Kimlere? Ben tanıyor muyum?"

"Tanışacaksınız. Ama birkaç ay sonra tanışabileceksiniz." Derim boştaki elini uzatarak Anka'nın karnının üzerine koydu. Anka elini Derim'in elinin üzerine kapadı. Gözlerini bir an bile Aşil'in yüzünden çekmemişti. Derim oğluyla konuşmaya devam etti.

"İki kardeş daha geliyor sana. Annenin karnında iki kardeşin var."

Aşil'in gözleri hayretle irileşti. "İki tane daha mı? Benim iki tane daha kardeşim mi olacak?"

Derim başını sallarken gülümsedi. "Evet. Annen hamile. Kardeşlerin de tıpkı annen ve Alin gibi ikiz olacaklar. Alin'in bebekleri gibi. Senin kardeşlerin, bizim de başka çocuklarımız olacak. Hepinizi çok seveceğiz. Gerçi sen bizim ilk göz ağrımızsın, senin yerin her zaman bizim için çok özel olacak ama kardeşlerini de çok seveceğiz, senin gibi. Sen onları, onlar da seni çok sevecekler eminim."

"Prensesimin de karnında iki bebek var dediniz," dedi Aşil düşünceli bir edayla. Bunu hâlâ anlamlandıramadığı belliydi. "Şimdi annemin de karnında iki bebek var diyorsunuz. Ama iki kardeşim annemin karnına nasıl sığabildi ki?" Aşil şüphe ve merakla annesinin karnına bakıyordu. "Çok sıkışırlar bence."

Anka alçak sesli bir kahkaha atıp "Sana bunu daha sonra, daha ayrıntılı anlatacağım. Ama iyiler merak etme," dedi.

Aşil birkaç saniye anlamaya çalışır gibi annesine baktı ve neden sonra bunu sonraya bırakmaya karar vererek ansızın yerinde sıçradı ve kollarını babasının boynuna sardı. "Kardeşlerim olacak! Benim gerçek kardeşlerim olacak! Çok mutluyum, çok!"

"Biz de çok mutluyuz babacığım," dedi Derim sevecen bir sesle. "Sen harika bir çocuksun ve onlar senin gibi bir abileri olduğu için çok şanslı olacaklar."

"İki tane kardeşim daha olacak!" Aşil kontrol edilemez bir sevinçle kollarını babasından çözüp Anka'nın üzerine atladı. Derim hızla atılarak Aşil'i tutmaya çalışırken "Babacığım annenin üzerine böyle hızlı atlamasan," diye tedirginlikle konuştu.

Anka kucağına tırmanan Aşil'e sarıldı. Birbirlerini öperken ikisi de coşkuluydu. "Senin gibi harika iki tane daha geliyor küçük adam," dedi sevecen bir sesle.

"Ama sen en çok benim arkadaşım olacaksın, değil mi anne?" dedi Aşil. Belli ki her ne kadar sevinçliyse de bu haberden az da olsa tedirginlik duymuştu. Annesini paylaşmak düşüncesi ilk kez ciddi olarak karşısına dikilmişti.

"Sen her zaman benim en iyi ve en yakın arkadaşım olacaksın bebeğim. Senin yerin bambaşka."

"Ama yine de kardeşlerimi de sevmemiz gerekiyor tabii. Yoksa çok üzülürler, değil mi?"

"Evet anneciğim. Onları da çok seveceğiz. Seni sevdiğimiz gibi seveceğiz. Çünkü onlar ailemizin bir parçası olacaklar. Ailemiz büyüyor, biz her zaman birbirimizi koruyup gözeteceğiz ve birbirimizi hep çok seveceğiz."

"Evet. Ailemiz büyüyor. Babamla birlikte çocuklar geldiğinde de çok büyümüştü. Şimdi kocaman olacağız."

Aşil iki elini iki yanına olabildiğince açarak sevinçle karşılık vermişti. "Bunu Kerem'e söylemem lazım. Benim ondan önce kardeşim olacak."

Anka gözlerini devirirken Derim memnun bir tonla başını salladı. "Evet, bence de Kerem'e söylemelisin."

Anka ona uyaran gözlerle bakarken Derim masumca omuz silkti. "Kerem her şeyi Aşil'e söylüyordu. Aşil de söyleyebilir."

"Onlar rakip değiller Derim."

"Elbette. Mutluluklarını birbirleriyle paylaşmalılar, Aşil de paylaşacak işte."

"Hadi gidip herkese söyleyelim!" diyen heyecan dolu ses, ikisinin konuşmasını böldü. Aşil heyecanla annesinin kucağından yere atladı. İki eliyle anne ve babasının ellerine asılarak onları yerlerinden kaldırdı. "Gidip çocuklara yine abi olacağımı hemen söylememiz lazım."

Üçü birlikte neşeyle geri dönerken Anka, Aşil'i tembihlemeye başlamıştı.

"Bebeğim, baban şimdi herkese kısa bir konuşma yapacak, bu güzel haberi de herkese aynı anda söylemiş olacak. İstersen Kerem de herkesle birlikte duysun, ne dersin?"

"Tamam, olur" dedi Aşil uysal bir edayla. Yüzündeki neşe hâlâ silinmemişti. Arka bahçeye geri döndüklerinde koşturarak önceki yerine vardı ve kendisini büyük minderin üzerine attı. Sevincini bastıramadığı belliydi. Anka, masadakilerin gözleri üzerindeyken yerine geçerek oturdu ve Derim daha evvel kalktığı sandalyeye yerleşmeden ayakta dikildi. Dikkatleri üzerine çekmek istercesine masada bıraktığı kadehini eline aldı ve boştaki eliyle uzanarak bıçağını kavrayıp kadehe vurmaya başladı. Bahçedeki uğultu, bu sesle birlikte yavaş yavaş dindi ve nihayet etraf sessizliğe büründü.

"Çok heyecanlı," dedi Alin sabırsız bir merakla.

Derim herkesin anlamasını umarak İngilizce konuşmaya karar verdiğinde çabucak Selin'e dönerek "İbo'ya çevirirsen sevinirim," demesinin ardından çabucak Süleyman'a döndü. "Sen de Handan ablayı ihmal etmezsen iyi olur." İkisi de başlarını onaylarcasına salladığında yeniden etraftakilere bakarak sesini yükseltti. "Kısa bir konuşa yapmam gerekiyor sanırım," diye giriş yaptığında, Marcel ileriden atılarak "Sen konuşmaları pek sevmezdin patron," dedi hatırlatarak. Suratında muzır bir gülümseme vardı. Derim gülümsemesine engel olamadı. Mahcup bir edayla başını eğip belli belirsiz salladı.

"Öyle Marcel. Ama bu seferki konuşmadan ziyade güzel haberler vermek olacak. Sevdiğimiz herkesin bir arada olduğu bu anda, hepinize birden söyleyelim istedik... Öncelikle bu harika sürpriz için hepinize çok teşekkür ederim... İlk kez böyle bir şey yaşıyorum."

"Bence her sene yapmalısın patron!" diye bağırdı Duman. "Biz de ilk kez aynı anda izinliyiz."

"Maaşlarınızdan keseceğim," dedi Derim, şakacı bir sesle karşılık vererek. Etraftan neşeli kahkahalar yükseldi.

"Herkes sarhoş olacak. Bu da yüksek riskli operasyon sayılır patron!" dedi Silva bağırarak. "Primlerden kes!"

Kahkahalar yeniden yükseldi. Derim gülerek etrafına bakarak devam etti.

"Tüm ailenin bir arada toplanabilmesi açısından bu doğum gününü çok sevdiğimi itiraf etmeliyim... Beni mutlu eden şeyleri sizlerle paylaşmak çok kıymetli bir duygu."

Herkes merakla gözlerini dikmiş onlara bakarken elinde olmadığı belli, istemsiz bir gülümseme yine suratında belirdi. "Anka hamile."

dediğinde etraftan yükselen neşeli sesler bahçeyi kapladı. Anka utangaç bir gülümsemeyle başını eğdiğinde Alin uzanarak elini tuttu. İkisinin bakışları birbirine kilitlendi. Anka gözlerini ayırarak gülümserken kardeşine bakıp inanamazsın der gibi başını iki yana salladı.

Derim elini hafifçe kaldırarak herkesi susturmak ister gibi sallarken gülmeye devam ediyordu. "Tebrikleri sonra alacağız... Henüz bitmedi güzel haber." Bakışlarını heyecanla kendisini izleyen Aşil'e çevirdi. "Aşil abi olacak... Ben onun harika bir abi olacağını biliyorum..." Bakışları bu kez yine etrafta dolaştı. "Aşil'in iki kardeşi birden olacak. İkizler geliyor!" dediği anda, bahçe birbirine karışan seslerin yarattığı kakofoniye boğuldu.

"Hadi be!" dedi Jan coşkuyla. Aniden ayağa fırlamış, Derim'e sarılmıştı. "Oğlum aynı anda lan! Aynı anda ikizlerimiz olacak. Bu nasıl bir kader?"

"Adam bayağı bayağı Türkleşti aylardır, çok şükür," diyen Avcı alayla söylendi.

"İnanmıyorum!" diyen Alin sevinçli bir çığlık attı. Aniden Anka'ya sarıldı. "Gece'm! Biz aynı anda aynı karnın içindeydik, şimdi bizim çocuklarımız bizimle aynı şeyi paylaşacaklar! Bu harika bir şey!"

"Onlar da mı ikiz?" diyen Mehmet Aydar, şaşkınlıkla emin olmak ister gibi hâlâ Derim'e bakıyordu.

"Tebrikler!" diyen farklı tonlarda birbirine karışmış coşku dolu, yüksek sesler bahçedeki adamlardan çıkıyordu.

"Harika bir haber bu!" diyen Handan, sevinçle bağırdı. Ellerini birbirine vuruyordu.

"Mavişim, acilen ikinci çocuğu yapmamız lazım," diyen İbo, yüksek sesli bir kahkahanın ardından Selin'e dönmüştü.

"Ya çok sevindim!" diyen Narin kendine hakim olamadan bağırmıştı.

"Birkaç ay sonra ben bu evi düşünemiyorum. Deliler yuvasına dönecek!" dedi Cansu şaşkınlıkla.

"Öyle deme Cansu, hallederiz biz!" diyen Baho atıldı. "Bu kadar adam dört çocuğa mı bakamayacak?"

"Benim iki tane kardeşim olacak Kerem!" diyen Aşil, ayağa kalkarak minderin üzerinde zıplamaya başladı. "Prensesimin de iki tane bebeği olacakmış. Dört tane kardeşim olacak."

"Anne!" diyen Kerem sitemle bağırdı. "Ben de abi olmak istiyorum! Benim niye kardeşim yok? Ben de kardeş istiyorum!"

"İstersen ben senin kardeşin olurum," diyen Onur, elini uzatarak Kerem'in elini tuttu.

Selin kahkahayı bastığında Narin ona eşlik etti. Bahçe bu haberle yine birbirine karışmıştı. Bu kez hem Derim'i hem Anka'yı aynı anda tebrik ediyorlardı.

"Beyler!" diyen herkesi bastıran yüksek ses Eren'den çıktı. Elindeki kadehi kaldırıp bağırdı.

"Aşil'e kadeh kaldırıyoruz! Harika bir abi olacak!"

"Aşil'e!" diye bağırdı bütün sesler.

Aşil sevinçle zıplarken Kerem'e sarıldı. İkisi birbirine sarılarak zıplarken Duman'ın tok sesi yankılandı.

"We will... We will... Rock you!"

Ardından tüm bahçe yine birkaç gün önce olduğu gibi farklı erkek tonlarının birbirine karıştığı koronun sesiyle yankılandı. Adamların haricinde birkaç kişi neşeyle kahkaha atarken birkaç kişi birbirine sarılmaya devam ediyor, hep bir ağızdan şarkıya eşlik ediyorlardı. Muazzam bir atmosferdi. Derim nihayet amcasıyla birlikte onun yanına, yerine oturduğunda gözlerini adamlardan ayıramamıştı. Kimsenin karşı koymaya cesaret edemeyeceği büyüklükte, birbirine tutkun ve bağlı, çok büyük bir ailesi vardı ve ailesi büyümeye devam ediyordu.

Hayatının en olağanüstü doğum gününü yaşıyordu. Başını farkına bile varmadan yukarı kaldırıp yıldızlı gökyüzüne baktı. Annesi oralarda bir yerlerden onu izliyorsa, yüzünde o nahif gülümsemenin belirdiğine ve huzurla oğluna baktığına emindi.

"Seni seviyorum anne..." diye fısıldadı kimsenin duymadığı alçak bir sesle. Ve ilk kez onu doğurduğu için minnetle teşekkür etti. Derim'in bugününü görebilse yaşanan her acıya değdiğini düşüneceğinden emindi. Çünkü Derim o anda, her şeye rağmen çektiği tüm acıların nihayet ödülünü aldığını hissediyordu.

8. Bölüm

"Hazır mısın?" diye sordu Anka sevecen bir sesle.

Saat gecenin üçünü geçmişti ve ikisi nihayet odalarındaki yatakta baş başa kalmışlardı. Herkes yorgun fakat mutlu bir şekilde yataklarına gitmişti. Anka, Aşil ve kendisinin hazırladığı hediyeyi Derim'in baş başa kaldıklarında izlemesini istediği için bu anı sabırsızlıkla beklemişti.

O gece Derim hem adamlarından hem de aile bireylerinden, küçük büyük farklı hediyeler almıştı. Aşil ve çocuklarla birlikte açmışlardı hediyelerini. Birkaç giysi, birkaç özel şişe içki, Derim'in beğendiği birkaç müzik CD'si, adamların ortak aldığı Patek Phillip marka bir kol saati, Derim'in bir süredir peşinde koştuğu, Jan'ın verdiği bir kısım hisse senetleri bu hediyeler arasındaydı. Ona en değerli gelen hediyelerden biri İbo ve Selin'in annesinin adına yapılacak küçük bir orman için aldıkları fidanlardı. Bir diğer özel hediye amcası tarafından verilmişti. Dedesinin Kıbrıs Harekatı'nda aldığı madalyayı amcası ona vermişti.

Hediyelerin açılması esnasında Aşil sık sık annesiyle kendisinin hazırladığı hediyeyi en son vereceklerini söylemişti. Nihayet Anka'nın hazırladığı, dosyayı yüklediği flaş belleği babasına uzattığında, Anka bunu daha sonra yalnızken izlemesi gerektiğini söylemişti. Herkes içinde ne olduğunu biliyordu ve Aşil'in flaş belleği verirken gösterdiği heyecana hepsi gülümsemişti.

Derim, Anka'nın kucağına koyduğu laptopa belleği takarken meraklıydı. İkisi yan yana oturarak sırtlarını geriye yasladılar. Anka başını Derim'im omzuna yasladı ve Derim başlat düğmesine bastı. Kırk beş dakika boyunca ikisi de çoğunlukla sessizdi. Derim ekrandan gözünü bile ayıramıyordu. Tanıdığı, sevdiği herkes ona doğum günü

mesajı iletmişti. Bir ömür boyunca, bugünün tazeliğini zihninden asla silmeyecek olan bir kayıttı bu.

"Doğum günün kutlu olsun patron... Yaşlandığını asla düşünme bile!" Silva'nın muzır bir yüz ifadesiyle sarf ettiği sözleri yüksek sesli kahkahası takip etmişti.

"Selam patron," diyen Lukazs'ın sesi, birkaç neşeli kaydın peşinden odanın içinde yankılandı. Onun sesi daha durgun, daha ciddiydi. Lehçe konuşuyordu. Anka kaydı düzenlerken merakına gem vuramayıp Birim'de kullandıkları çeviri programına başvurmuştu. "Sana daha önce tam olarak teşekkür edememiştim. Bu benim için de iyi bir fırsat oldu... Seninle karşılaştığımız ilk günü hatırlıyorsundur sanırım. Ben hiç unutmadım. O hücrenin kapısını açıp içeri girdiğinden beri hep seni takip ettim. Bana yeni bir başlangıç, yeni bir hayat verdin. Hayallerimdeki aileyi verdin... Birbirini kollayan, güvenen, hiç yalnız bırakmayan... Yıllar içinde, yaşadığımız onca tecrübeden sonra ilk gün düşündüğüm şeyden hep daha çok emin oldum... Sen müthiş bir adamsın patron... İyi ki doğmuşsun... İyi ki seninle karşılaşmışız... Umarım daha çok seneleri birlikte geçiririz... Mutlu yıllar patron. "

Derim'in boğazına oturan yumru yutkunmasını engellese de soluk almadan diğer kayıtları tek tek izlemeye devam etti. Şakacı, esprili birçok kayıt geçti... Yüzünde buruk bir tebessümle bunları izledi. İbo'nun "Doğum günün kutlu olsun," diyen mesajını Onur'un "Doğum günün kutlu olsun dayı! Seni çok seviyorum!" diye neşeyle bağırarak ilettiği kısa ama samimi mesaj takip etti, ardından Selin görüntüye girdi.

"Selam... Geçmişe bakıyorum ve bazen birçok şeye inanmakta güçlük çekiyorum... Senin de benim de babadan yana şansımız olmadı... Fakat annelerimiz sanırım on babaya bedel kadınlardı. Bizim bugünümüzü onlar var ettiler. O yüzden bizim bir araya gelmemizi de onlar sağladılar diye düşünüyorum. İki muazzam kadının yetiştirdiği iki acılı çocuktuk biz. Şimdi bizim çocuklarımız var... Onları sevgiyle büyütmeye çalışıyoruz. Sen çoğu zaman kabul etmesen bile yüreğinde öyle büyük bir sevgi var ki Derim, etrafındaki herkesi de bu sevgiyle kucaklıyorsun. Ne yaşarsan yaşa, karşına ne kötülük çıkarsa çıksın, hep yüreğine ekilmiş o sevgiye tutun. O sevgi senin yüreğine, kurumayan topraklara ekilir gibi ekildi. Belki sen filizlenmedi sandın

ama yıllarca minicik bir filiz şeklinde korudu kendini. Şimdi tomurcukları açıyor... Birlikte kutlayacağımız bu yeni yaşını milat olarak düşün. Bundan sonra tüm doğum günlerini hep birlikte kutlayacağız çünkü senin kocaman bir ailen var. Ve ben bu ailenin bir parçası olduğum için çok mutluyum. Yeni yaşın kutlu olsun Derim. Birlikte daha nice yaşlarını kutlamaya devam edeceğimize yürekten inanıyorum. Seni seviyorum kardeşim. İyi ki doğdun."

Derim göz pınarından kopup yanağından kayan damlaya engel olamadı. Selin'in gülümseyerek ekrana gönderdiği öpücük yüzünde buruk bir tebessüm oluşturdu. Parmağının ucuyla ekranı okşadı.

Ekranda şimdi Alin'in görüntüsü belirmişti. Gülümseyerek baktı ekrana.

"Sana en dürüst mesajı ben veriyorum şimdi... Diğerleri eminim yalakalık yapmıştır." Alaycı sözlerini neşeli bir kahkaha takip etti. Yeniden toparlanarak ekrana baktı ve içten bir tonla "Seni seviyorum Akhan," dedi. Ansızın gülümseyerek alaycı bir sesle devam etti. "Bu kesinlikle çocuklarıma gelecekte alacağın pahalı hediyeler için değil tabii ki. Kıçımın altına koyacağın o sikik banka koltuğu sayesinde dünyadaki sayılı zengin kadın arasına sokacağından da değil elbette. Hatta biliyorsun o konuda hâlâ sana çok kızgınım." İşaret parmağını ekrana sallayarak gözlerinin altından tehdit edercesine bakıyordu. Aniden yüzünde samimi bir gülümseme belirdi ve bu kez ciddi bir ifadeyle dümdüz ekrana baktı. "Kardeşimi çok sevdiğin, onu çok mutlu ettiğin, Aşil'e harika bir baba olduğun, bundan sonraki çocuklarınıza da aynı şekilde harika bir baba olacağın, sevdiğim adama müthiş, sağlam bir dost olduğun ve benim tüm manyaklıklarımı çektiğin için seni seviyorum Derim Ağaner... Sen benim yüreğimde hep iyi bir adam olarak kalacaksın. Kardeşliğimiz her zaman baki olacak. Daha nice yaşlarını birlikte kutlayacağımıza inanarak, mutlu yıllar dilerim. Doğum günün kutlu olsun."

Derim sevecen, duygu yüklü bir gülümsemeyle, "Gerçekten müthiş bir kadın Alin," diye mırıldandı.

"Bu kaydı iyi ki Aşil çekmedi," diye mırıldandı Anka, sitem eder gibi gülümseyerek.

Mehmet Aydar, Avcı ve Süleyman'ın kısa fakat samimi mesajları peş peşe geldi. Derim dikkatle görüntülere baktığında ellerindeki telefonun kamerasından kayıt yaptıklarını anlamıştı. Gülümsemeden edemedi. Odayı tanımıştı. "Ben de acil görüşmeler için toplantıdan çıktıklarını sanıyordum," dedi çocuksu bir hayretle. Yanındaki Anka alçak sesle güldü. Onların peşinden Ozan'ın utangaç bir yüz ifadesiyle ilettiği sıcak mesaj belirdi.

"Doğum günün kutlu olsun patron. Umarım bundan sonraki doğum günlerini de hep birlikte kutlarız."

"Babamı sevdiğini de söylemelisin abi," diyen Aşil'in sesi, kameranın arkasında olduğunu işaret ediyordu. Ozan'ın bakışları bir an kameranın odağından çekilip ileriye baktı ve gözlerini kırpıştırdı. Yeniden kameraya baktı ve "Seni seviyorum patron," dedi, çocuksu zorlama bir tonla. Ardından bakışları yeniden kameranın odağından çıkarak "Oldu mu? Böyle mi?" diye sordu. "Harika oldu!" diyen Aşil'in neşeli sesi duyuldu. Derim istemsizce güldü. Yüzünde müşfik bir ifade vardı.

Ekranda Jan belirince kaşları şaşkınlıkla yukarı kalktı ancak merakla ekrana bakmayı sürdürdü.

"Selam dostum... İlk kez böyle bir şey yapıyoruz, değil mi? Yani aslında sen bu kaydı izlediğinde öğrenmiş olacaksın ne yaptığımızı," dedi sırıtarak. Ardından yüzü ciddileşti ve derin bir soluk aldıktan sonra devam etti. "Seninle tanıştığımızdan beri kutlayacağımız ilk doğum günü bu. Daha öncekileri kutlamadığımıza üzüldüğümü söylemeden edemeyeceğim. Yeni yaşına sevdiklerinle girmek kadar güzel bir şey olamaz diye düşünüyorum... Doğum günün kutlu olsun dostum. Umarım bundan sonraki her yaşını yine hep birlikte bütün ailemizle kutlamaya devam ederiz." Jan kameraya muzip bir bakış atarak gülümsedi. "28 Ekim'de aynı sürprizi bekliyorum sizden. Haberim yokmuş gibi yapabilirim bence." Keyifli bir kahkaha atıp, sevgi dolu gözlerle ekrana baktı. "Seni seviyorum dostum. İyi ki varsın. İyi ki doğdun... Mutlu yıllar."

Derim soluk almadan dinlemişti Jan'ın sözlerini. Peş peşe izlediği mesajlarla duygudan duyguya yuvarlanıyordu. Bu kaydı daha sonra onlarca kez daha izleyeceğinden emindi. Hepsini yine ve yeniden indirerek tekrar tekrar izleyecekti. Bedenini çevreleyen bir his dalgası

adeta onu sevgiyle sarmalamış gibi sıcaklık hissediyordu. Benliğinde kalmış olan birkaç soğuk köşe sevgiyle ısınmıştı.

Sona yaklaşırken ekranda aniden Aşil'in görüntüsü belirdi. Gözlerini kırpıştırarak büyük bir dikkatle ekrana baktı. Aşil çoğu zaman olduğu gibi yerinde duramadığı bir hareketlilikle oturduğu koltukta kıpır kıpırdı. "Ama anne böyle konuşamam ki!" dedi şikayetçi bir sesle. "Pekala o zaman, ayağa kalk madem," diyen Anka'nın sesi duyuldu. Aşil hızla kalçasının üzerinde kayarak koltuktan aşağı indi ve yine kıpır kıpır hareket ederken ekrana bakmaya başladı. "Şimdi mi başlıyorum?"

"Evet hayatım, şimdi içinden geldiği gibi babana mesajını söyleyebilirsin," diyen Anka'nın sabırlı olmaya çalıştığı sevecen sesi yine duyuldu.

"Merhaba baba," dedi elini sallayarak. Anka'nın kıkırtısı arkadan duyulduğunda "Ama anneee!" diye sitemle çıkıştı. "Tamam tamam, özür dilerim. Devam et..." diyen ses duyuldu yine. Derim gülümsemeden edemedi. "Bugün doğum günün olduğu için annemle sana sürpriz yapmak istedik. Çocukların hepsini ben çektim baba! İşalah sevinirsin..." "İnşallah..." diyen düzeltme yine kameranın arkasından geldiğinde Aşil çıkışarak "Ben de işalah dedim ya!" dedi... "Pardon, yanlış duymuşum demek ki..." dedi Anka'nın sesi çabucak. Aşil gözlerini devirerek yeniden ciddi bir ifadeyle ekrana baktı. "Biliyorsun, senin doğum gününü biz ilk kez kutluyoruz... Yani sen daha önce kutlamışsındır tabii. Ama biz yoktuk yanında. İlk kez birlikte kutlayacağız. O yüzden ben çok heyecanlıyım. Önceden seni çok beklemiştim baba... Biliyorum, işlerin vardı, hep uzaktaydın ama ben seni hep çok özlüyordum. Şimdi birlikte olduğumuz için çok mutluyum. Artık bütün doğum günlerimizi birlikte kutlayacağız. Daha önce de benimkini ve anneminkini kutlamıştık, değil mi?" Aşil'in yüzünde aniden bir gülümseme belirmişti. "Şimdi de seninkini kutluyoruz. Bundan sonra bütün doğum günlerimizi hep birlikte kutlayalım baba, olur mu? Ben artık seni özlemek istemiyorum..." Aşil'in ansızın düşen yüzü ve buruklaşan ifadesi ile Derim'in yüreği sızladı. Yanındaki Anka da hüzünle ekrana bakıyordu. "Seni çok seviyorum baba..." Kollarını iki yana açarak devam etti. "Doğum günün kutlu

olsun. Seni çok ama çok seviyorum." Aniden neşeyle gülüp elini ekrana sallayarak "Akşama görüşürüz baba!" diye bağırdı ve mesaj sonlandı.

"Ben de seni oğlum," diye mırıldandı Derim. "Ben de seni seviyorum, babacığım."

Ekran değişti ve bu kez görüntüye Anka girdi. Şu anda içinde bulundukları yatağın ortasında, bağdaş kurmuş halde oturarak ekrana bakıyordu. Kaydı tek başına yaptığı açıktı.

"Sanırım bu diğerlerinden biraz daha uzun bir mesaj olacak o yüzden en sona bıraktım..."

Anka elini uzatarak ekranı durdurdu ve yerinde doğruldu. "Ben Aşil'i kontrol edeyim, sen kalanı tek başına izle, olur mu?" diye sordu çekingen bir ifadeyle.

Derim bakışlarını sorarcasına ona çevirdiğinde Anka utangaç bir ifadeyle gülümsedi ve başını uzatarak yanağına kısa bir öpücük bırakıp yataktan çıktı.

"On dakikaya dönerim, sen de kaydı bitirmiş olursun zaten," diyerek seri adımlarla odanın kapısına yöneldi. Aşil'i kontrol etmek yalnızca bir bahaneydi. Anlamsız bir utangaçlığa tutulduğunun farkındaydı; fakat kaydettiği mesajı Derim'in yanında izlemeyi göze alamamıştı.

Derim merakla gözlerini kucağındaki ekrana çevirdi ve sabırsızca yeniden devam tuşuna bastığında bedeni orada olmayan kadının sesi, yumuşak bir tınıyla odanın içine yayıldı.

"... Seninle seneler önce son kez yüz yüze gelmemizin üzerinden beş yıl sonraki ilk karşılaşmamızda, ne yapacağımı bilememiştim... Duygularım karmakarışıktı. Geçmişte aramızda ne geçmiş olursa olsun hem sana hem de Aşil'e haksızlık yapmak istemiyordum. Siz baba oğuldunuz ve birlikte olmaya hakkınız vardı. Ama yaşananlar ve o zamanki şartlar, istesek de istemesek de bizi o noktaya getirmişti... Duygularım karışıktı çünkü hem sana güvenmek istiyordum hem de güvenemiyordum... Hayatımda en çok korktuğum şey, birine bile isteye haksızlık yapma düşüncesi... Yüreğime ekilen adalet duygusunu göz ardı etmek sanırım hem kendime hem de beni yetiş-

tirenlere en büyük ihanet olurdu... Ama insanoğluyuz nihayetinde... Bazen korkularımız bizi istemediğimiz yerlere sürüklüyor..."

Ekrandaki Anka bir süre susarak bakışlarını aşağı indirdi. Aradan birkaç saniye geçtiğinde yeniden ekrana baktı ve buruk bir tebessümle devam etti. "Çok çetrefilli bir yol kat ettik seninle, değil mi? Başta yolu zorlaştıran sen olsan da beş yıl sonra evimin mutfağında, kendinden emin bir inatçılıkla bana ilan-ı aşk ettiğinde, bu yolu bizim için mükemmel bir sona ulaştıran da sen oldun yine... Belki hemen inanmadım... Belki yine her zamanki inatçılığıma sarıldım bir süre. Yaralarım vardı, kırgınlıklarım vardı, korkularım vardı... Sen hepsini tek tek yok ettin ve ben sana nihayet yıkılmaz bir güvenle inandım... Bunu sen başardın. Sevgin başardı... Her duyguyu uçlarda yaşayan sen, sevgini de en uçta yaşadın. Öyle gördüm ben senin gözlerinde bunu ve sanırım bir kadın için en gurur verici şey, bu olmalı diye düşündüm. Bir adamın yıkılmaz, bitmek tükenmek bilmez sonsuz sevgisi her kadına nasip olmaz ve ben buna sahip oldum. Senin sayende... Sen olağanüstü bir adamsın Derim... Sıra dışısın ve ben senin sıra dışılığına hayranım." Ekrandaki Anka'nın yüz ifadesi aniden değişerek alaylı bir gülümseme eşliğinde, sitem eder bir tonla "Beni bazen öfkeden delirtsen de bütününe hayranım," dedi üzerine basarak. Derin bir soluk alıp bir an başını dalgınca sağ tarafına çevirdi ve tekrar ekrana baktı. "Yıllar sonra Marsilya'ya tekrar gittiğimizde, eve girmeden evvel bana Louis Aragon'un bir şiirini okumuştun... *Bir yastıkta olacağız seninle...* Ben o gün de buna inandım. Ömrümüzün sonuna seninle bir yastıkta uzanacağız... Bundan sonra yeryüzünde bizi hiçbir şey ama hiçbir şey ayıramayacak. Bunu biz bile kendimize yapamayacağız çünkü bizi sonsuza kadar birbirimize bağlayacak olan çocuklarımız var. Sen bana eşi görülmemiş değerde bir sevgili olduğun gibi çocuklarına da yine eşi görülmemiş özende bir baba olacaksın ki bunu zaten Aşil'e gösterdiğin özenle ispatladın."

Anka belli belirsiz, utangaç bir gülümsemeyle başını yine aşağı indirdi ve kirpiklerinin altından ekrana baktı.

"Şimdi ben de sana Louis Aragon'un bir şiiriyle karşılık vermek istiyorum... Senin kadar güzel şiir okuyamıyorum ama elimden geleni yapmaya çalışacağım."

Anka Türkçe kaydettiği mesaja zıt, şiiri orijinal dilinden Fransızca okumaya başladı. Bir gün evvelden beri şiiri ezberlemek için çaba harcamıştı ve şimdi içinde beslediği tüm duyguları aktarmak istercesine içtenlikle okuyordu.

"Bana baktın gözlerinle ıssız ufka dek
Anılardan yıkanmış gözlerinle
Bana baktın saf unutuş olan gözlerinle
Bana baktın üzerinden belleğin
Başıboş nakaratlar üzerinden
Solmuş güller üzerinden
Aldanmış mutluluklar üzerinden
Yürürlükten kalkmış günler üzerinden
Mavi unutuş olan gözlerinle baktın bana
Bir şeycikler anımsamıyorsun olan bitenden
Sevgilim
Anımsamıyorsun insanları, görünümleri
Gittin kendi kendinden duman dalgaları gibi
.....
Sana söz geçmişten konuşmayacağım bir daha
Bugün adımlarından başlıyor her şey
Bir kıvrımıdır giysinin bana yaşamaktan kalan
Başka şeyin yeri olmadı seni buluyorum en sonunda ben
Sevgilim sevgilim inanıyorum sana"

Şiiri bitiren Anka uzun denecek bir süre sessizliğe büründüğünde, Derim gözlerini bile kırpmadan ekrandan kendisine bakan gözlere bakışlarını dikmişti. Ekrandaki Anka ile göz gözeydi. Kilitlenmiş gibi... Mühürlenmiş gibi... Ekrandaki Anka'nın dudakları aralandı. Derim'in tarif edemediği, anlamlandıramadığı bakışlarla ta gözlerinin içine baktı ve yeniden sesi duyuldu.

"Başını dik tut Derim! Beni çıldırtsan da sen yine seni ilk tanıdığım andaki gibi dik, inatçı, boyun eğmeyen adam ol her zaman. Hiçbir şeyin boynunu eğmesine izin verme. Sana dik baş yakışıyor ve ben

seninle gurur duyuyorum. Senden başka hiç kimse cehennemin eşiğinde dikilip bir ayağı içeride dururken sevdiklerine cenneti bahşedemezdi. Her zaman çok güçlü oldun... Sen, küçücük bir çocukken sana eziyet eden adamdan bile güçlü oldun; çünkü yüreğindeki sevgi seni ondan güçlü kıldı hep. Yaşadığın tüm güçlüklere rağmen annene olan sevgine tutundun, adamlarına olan sevgine tutundun, oğluna olan sevgine tutundun ve ne mutlu ki bana, bana olan sevgine tutunuyorsun... Ne zaman ümitsizliğe düşersen ve ne zaman kafan karışırsa bu kaydı yeniden izle... Seni seven herkesin yanında olduğunu hep hisset... Elim hep senin avucunun içinde olacak... Ne olursa olsun; ne yaparsan yap... Elim hep sana doğru uzanmış olacak. Sen benim, bana cenneti bahşeden cehennem çocuğumsun ve o çocuk, her şeyiyle benim kabulüm. İyi ki doğdun... Bana tüm duyguları en derinden yaşattığın için, iyi ki varsın... Mutlu yıllar cehennem çocuğum..."

Anka parmak uçlarını dudaklarına bastırıp sonra ekrana dokundu. Derim ne yaptığını bile bilmeden elini kaldırıp parmaklarıyla ekrandaki parmak uçlarına dokundu. Gözünden akan iki damlaya karşı koyamamıştı. Muazzam bir kadına aşıktı ve o kadın yine yüreğine sevgi boca etmişti. Söylememişti... Duymamıştı ama hissetmişti... Sırf Derim'i iyi hissettirmek için sözünü tutmuştu ama öte yandan bir şekilde yine de eksiklikleri tamamlamayı başarmıştı.

Derim'in kendisinin bile akıl sır erdiremediği takıntılı tutumunu, Anka delmediyse bile esnetmişti. Önce yaralar sarılmalı, açılan her yara kapanmalıydı. Anka, Derim'in açık yaralarına merhemini sürerken öyle şefkatle dokunuyordu ki Derim yaralarının iyileştiğini anladığı gün belki de çok uzun ve derin bir uykudan uyanmış gibi hissedecekti. Onlarca yıl süren komadan uyandığında, bıraktığı zamanı dün sanan birinin şaşkınlığını yaşasa da yıllar boyunca ona dokunan şefkatli eller hep üzerinde olacaktı.

***

Anka odadan içeri girdiğinde Derim sırtı yatağın başına yaslı halde düşüncelere dalmış gibiydi. Kucağında kapağı kapanmış laptop duruyordu. Anka izlediği ve duyduğu tüm mesajların onu az da olsa

sersemlettiğinin farkındaydı. Böylesine büyük bir sevgiyle sarmalandığını Derim'in sindirmesi için azıcık zamana ihtiyacı vardı.

Doğal davranmaya çalışarak sessiz adımlarla yatağa yaklaştı ve çarşafın ucunu kaldırarak içine girdi. Derim'in kucağındaki laptopu alarak yanındaki komodinin üzerine koydu ve bedenini adama yaklaştırdı. Derim, ona sokulan bedenin temasıyla dalgınlığından sıyrılarak toparlanmaya çalıştı ve kolunu kaldırarak genç kadını göğsüne çekti. Dudaklarını gece karası saçların üzerine bastırdı.

"Çok teşekkür ederim, mon Phénix... Her şey için... Ama en çok varlığın için."

Anka avucunu Derim'in çıplak göğsünde, kendi imgesi ve oğlunun adı yazılı olan dövmenin üzerine kapadı. Başını hafifçe çevirdi ve dudaklarını sıcak tene bastırdı.

"Doğum günün tekrar kutlu olsun," dedi sıcak bir tonla. "Senin gibi zengin adama hediye alma düşüncesi çok yorucu. Ucuza kaçmış olduğumu söylemekten çekinme," dedi alaycı bir sesle kıkırdayarak.

Derim'in gırtlağından keyifli, alçak sesli bir gülüş çıktı. İki koluyla sıkıca göğsünde yatan bedeni çevreledi.

"Ben paha biçilemeyecek doğum günü hediyemi bu sabah aldım zaten."

Anka tıpkı onun gibi keyifle kıkırdadı tekrar. "Bunu doğduklarında, sabaha kadar biri susup diğeri ağlamaya başladığındaki uykusuz gecelerimizde sana hatırlatacağım."

"Geceleri birlikte hallederiz, endişelenme. Ama seni tanıyorum. Durmayacaksın, onlarla birlikte işini de devam ettirmek isteyeceksin..."

"Elbette. Çocuklarım var diye evde oturacak değilim."

"Bakıcı ayarlamamız lazım, mon Phénix. Her ne kadar gönlümden geçen bu olmasa da uzun süre evden uzakta olacağım zamanlar olacak. Yanında olamadığım zamanlarda tek başına iki bebekle yorulmanı istemiyorum."

"Alin'le hallederiz."

"Jan'ın da benimle olduğu zamanlar olacak. Biz olmadığımızda dört bebekle yalnızca ikiniz başa çıkamazsınız, size yardımcı olacak profesyonel birilerini bulmak zorundayız."

Anka ansızın yaslandığı göğüsten ayrılarak yatağın içinde dikildi ve kuşkuyla Derim'e baktı. "Bana sakın Fransız mürebbiye benzeri kelimeler kullanma."

"İşinin ehli, güvenilir birilerinden söz ediyorum." Derim'in tam da bu düşüncede olduğu verdiği telaşlı karşılık ve yüzündeki suçüstü yakalanmış ifadeden belliydi.

"Ben çocuklarımla soğuk suratlı, sert disiplinli birilerinin ilgilenmesini istemiyorum. Birim'de yeteri kadar disiplin altında olacaklar. En azından evde rahat olmalarını istiyorum."

"Birim'le ne alakası var?"'

Anka konunun tartışmaya açık olmadığını belli eden inatçı bir tavırla "Anaokulu yaşına gelince Birim'de eğitim alacaklar," dedi.

Derim şüpheyle gözlerini kısıp genç kadına baktı. "Birim'deki disiplinden kastın ne?"

"Aşil şimdi küçük olduğu için eğitimi aşırı disiplinli değil, öncelik dil öğrenme ve diğer dersleri içeriyor. Fiziksel aktiviteler çocukları aşırı zorlamadan, eğlenmelerini ve yaptıkları şeyleri sevebilmeleri için belli sınırlarda veriliyor şu anda, ama ileride bu sınırlar zorlayıcı olacak. Aldıkları temel eğitimler sağlam olacağından, bu zorlamaları aşacaklarını düşünüyorum. Bizim gibi. Biz de çok zorlu fiziksel eğitimlerden geçtik ama bunun gerekli olduğunu bilerek eğitildik. Ülkemiz için faydalı olacağımızı bilerek, isteyerek ve ne olursa olsun hayatta kalmak üzerine eğitildik. Küçükken en emin olduğumuz şey sevildiğimizdi. Asla yalnızlaştırılmadık. Yetimhanede kaldığımız sürece de yalnızlaştırılmadık. Hep sevgiyle, şefkatle yaklaşıldı bize. Birim'e geçtiğimizde de bu devam etti. Bizi yetiştirenler bunu görevmiş gibi yapmadılar, her koşula uyum sağlayabilmemiz için gerekli disiplinle, gerçekten bizi severek eğittiler."

"Çocuklarımızın Birim'de eğitilmeleri gerçekten gerekiyor mu mon Phénix?" dedi Derim tatsız bir sesle. "Kendi yollarını çizmelerine izin vermemiz gerekmiyor mu?"

"Derim," dedi Anka anlayışlı bir gülümsemeyle. "Bizim çocuklarımız, bizim dünyamızın içinde olacaklar. Bizim yolumuzu takip etmeleri gerekmiyor elbette ama ne olursa olsun kendilerini korumayı öğrenmeleri gerekiyor. İleride ne olmak isterlerse bu onların seçimi olacak. Ne senin ne de benim yolumuzu seçmek zorunda değiller.

Neye karar verirlerse versinler, biz onları destekleyeceğiz. İstedikleri mesleği seçme özgürlüğü olacak hepsinin."

"İlla Birim'de eğitim alacaklar diyorsun?"

"Oradaki eğitim kalitesi en iyisi Derim. Kendim bizzat tecrübe ettiğim için biliyorum. Kaldı ki gözümüz sürekli üzerlerinde olacak. Her türlü tehlike hakkında bilinçlendirilerek, güvenli bir alanda eğitilecekler. Dış dünyayla buluştuklarında kendilerini de koruyabiliyor olabilecekler."

"Etraflarında delinmez bir korunma kalkanı olacak zaten."

"Elbette. Bunu yata saldırı olduğunda, çocukların Aşil'i korumak için nasıl çabaladıklarını gördüğümde inanmıştım zaten ama aynı zamanda kendileri de her türlü tehlikeyle savaşmayı öğrenmek zorundalar... Onlar Derim Akhan'ın çocukları olacak."

"Yani her zaman tehlikede olacaklar," dedi Derim kederli bir tonla.

"Her zaman güvende olacaklar!" diye karşılık verdi Anka üzerine basarak. "Babaları Derim Ağaner... Onları her zaman koruyacak."

Derim, Anka'nın güvenli ses tonuna emin olmak ister gibi baktığında, Anka onaylar bir gülümsemeyle başını salladı. Derim'in kucağına doğru hareketlenerek rahatça kendisini adamın kucağına yerleştirdi. Derim kollarını ona sararken o da kollarını adamın bedenine sarıp başını göğsüne yasladı.

"Babaları onları her zaman koruyacak ama onlar da boş durmayacaklar."

"Tutacağımız bakıcıların çocuklarımızı sevmeyeceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Derim dikkatle.

"Tanımadığım birilerinin çocuklarıma bakmasını istemiyorum. En azından bunu iş gibi gören birilerini istemiyorum. Çocuklarıma illa da birileri yardımcı olmak için bakacaksa, onları severek baksın istiyorum."

"Ben güvenlik açısından da bu çözümün en iyisi olduğunu düşünmüştüm. Biliyorsun Avrupa'da üst düzey ailelerin çocuklarına bakan dadılar güvenilir ve donanımlı kişiler. Güvenlik kontrolünden geçeceklerinden de emindim."

"Ama onlar çok resmi oluyorlar."

"Orası öyle ama güvenli oldukları sürece resmiyeti kabullenebiliriz bence."

"Daha sıcakkanlı birileri olsa olmaz mı?"

"Böyle birilerini nasıl bulacağız, mon Phénix? Bu öncelikli sorunlarımızdan biri. İçinde bulunduğumuz yoğunluk ve hassas durumlar, bazen istemesek de çocuklarımıza yetişmemize engel olacaktır. Onları yalnız bırakamayız ama iyi ve güvenle bakıldıklarından da emin olmalıyız. Seni mutlu edecek bir çözüm bulmamız lazım."

"Ben böyle, hani eskiden minnoş dadılar varmış ya, öyle sevecen birilerini tercih ederdim aslında."

Derim gülerek "Minnoş dadıyı nereden bulacağız?" diye sordu.

"İşte sorun da o. Ben de bilmiyorum," diyen Anka alt dudağını çocuksu bir tavırla ileri uzatmıştı.

Derim ona sardığı bir kolunu aşağıya kaydırarak avucunu yine genç kadının karnına kapadı. Gözlerini yumarken çenesini de Anka'nın başına yasladı.

"Sence ne zaman hareket ederler?" diye fısıldadı hevesli bir tonla.

"Kımıldamalarına daha çok var. Altıncı aya yakın başlarlar sanırım."

"Aşil çok hareket ediyor muydu?"

"İlk yedi ay çok hareket etmemişti ama özellikle doğuma iki ay kala epey zorlamıştı. Bazen gece attığı tekmelerle yerimden sıçrıyordum."

"Yerinde duramayacağı o zamandan belliymiş demek ki," dedi Derim gülümseyerek.

"Hep kıpır kıpır, değil mi?" dedi Anka dalgınca gülümseyerek. "Haklısın, belliymiş o zamandan aslında."

"Bakalım bunlar nasıl olacak... Çok heyecanlanıyorum. hâlâ inanamıyorum ikiz olduklarına. İki bebek birden kollarımızda olacak. Düşüncesi bile kalbimi yerinden çıkarıyor."

"İtiraf ediyorum, benim de... Aşil tek geldiği için bu hamileliğin ikiz olacağını hiç tahmin etmedim." Yaslandığı göğüsten başını kaldırarak parlak gözlerle Derim'e baktı. "Alin'le benim gibi... Bu çok değişik bir duygu. Ama çok güzel."

Derim, yüreğini kıpır kıpır eden sevecen bir gülümsemeyle ona baktı ve merakla "Sence bizimkilerden biri ona benzer mi?" diye

sordu. "Ele avuca sığmaz bir kız, bizi bayağı zorlar ama sanırım eğlenceli de olur."

Anka alçak sesli bir kahkaha attı. Başını yeniden adamın göğsüne yasladı. "Sen Alin'in çocukken yaptıklarını bir bilsen, bu fikrini bir kez daha gözden geçirirdin." Aklına anılar gelmiş gibi kıkırdadı. "Gerçi şimdi de çok büyümüş gibi davranmıyor. Alin'le birlikte olmak mayın tarlasında yürümek gibi. Attığın her adımda bastığın yeri kontrol etmelisin, ama hani üzerine bastığın mayını etkisiz hale getirdiğin andaki o rahatlama ve zafer duygusu var ya, o da işte hiçbir hazza benzemiyor."

"Sen mayınları temizliyordun sanırım."

Derim'in eğlendiği belli bir tonla sorduğu soruyla Anka alçak sesle güldü.

"Bazen... Bazen de patlama sonrası tahribatı toparlamaya çalışıyordum. Ama şikayetçi değilim. Alin'le hayat her zaman çok eğlenceliydi. hâlâ öyle. Onsuz yarım kalırdım."

"Bizimkiler de mi öyle hissedecekler sence? Yani biri daha mantıklıyken diğeri maceraperest mi olacak dersin?"

"İkizlerin aynı karakterde olmadıkları bilinen bir şey. Mutlaka birbirlerinden farklı olacaklardır. Ama yine de her zaman yine birbirlerinin yanında olacaklar."

"Öyle olmaları için elimizden geleni yapacağız."

"Aşil de onlara harika abilik yapacak," dedi Anka, düşünceli sevecen bir tonla. "Tıpkı Süleyman abimin bize yaptığı gibi."

İkisi arasında uzun süren bir sessizlik oldu. Anka geçmişteki anıları düşünürken, Derim gelecek yılları düşünüyordu. Ömrü boyunca çocukları olmayacağını ve belki de erken yaşta öleceğini düşünmüştü. Oysa şimdi olabildiğince uzun yaşamak istiyordu. Ailesiyle, çocuklarıyla mutlu bir ömür sürmek istiyordu. Hissettiği her duyguyu uçlarda yaşasa da hayal kurmak konusunda hiçbir zaman uçlarda olmamıştı. Yine değildi. Hayatlarının her zaman zor olacağını biliyordu. Sürekli tetikte ve tedbirli olmaları gerekecekti; fakat buna rağmen mutlu olacaklarına da inanıyordu. Kollarında tuttuğu kadın ona bunu hissettiriyordu.

Geçmişin kederi ve hüznü bir gün belki tamamen silinecekti ve bu da yanındaki kadın sayesinde olacaktı. Birkaç hafta sonrasını düşününce kalbinde yine neşeli vuruşlar meydana geldi. Yüzünde minik bir tebessüm oluşurken çenesini genç kadının başına yasladı.

"İki hafta sonra Anka Ağaner olacaksın," diye fısıldadı.

Anka dalgınca "Bunu sadece biz bileceğiz," diye karşılık verdi.

O gün diğerleri ile birlikte nikah tarihine karar vermişlerdi. Bu evde yalnızca onlara yakın olan sevdikleri ile birlikte, sade bir törenle evleneceklerdi.

"Yalnızca benim bilmem bile yeterli."

Derim'in bu fikirden ne kadar hoşnut olduğunu belli eden haz dolu ses tonu ile Anka gülümseyerek başını tekrar yukarıya kaldırdı.

"Evlenme meraklısı bir adam olup çıktın. Erkekler korkar oysa evlenmekten."

"Diğer erkekler beni ilgilendirmiyor. Bu fikir beni çok mutlu ediyor."

Anka bir elini kaldırıp Derim'in yanağına avucunu kapattı. Gözlerinde neşeli pırıltılarla adama baktı ve muzip bir tonla karşılık verdi. "Her sene evlilik yıldönümümüz bütün yurtta, dış temsilciliklerde ve yavru vatan Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nde törenlerle kutlanacak."

Derim ona anlamayan bakışlarla bakarken alçak sesli bir kahkaha attı. "30 Ağustos diye ısrar eden sendin, Zafer Bayramı'na denk geliyor."

Derim kollarının baskısını arttırarak ona sıkıca sarıldı, iç çeker gibi derin bir soluk aldı.

"Bana kalsa tüm dünyada kutlanmasını isterdim."

"Abartma Derim! Şu abartı huyundan vazgeç."

"Abartmıyorum, içimden geçeni söylüyorum. Evlilik yıldönümlerimiz benim için her zaman özel olacak çünkü Anka Ağaner olduğun günü bana hatırlatacak."

Anka aniden düşünceli bir ifadeyle kaşlarını çattı. "Sana bir şey soracağım ama bana doğruyu söyleyeceksin?"

"Ben her zaman sana doğruyu söylüyorum," diye karşılık verdi Derim duraksamadan.

Anka tek kaşını kaldırdı. "Şu arabaların plakası... Alin'le bana aldıklarınız..."

"Ne olmuş onlara?" diye soran Derim'in dudağının ucu hafifçe havalanmıştı. Gözlerinin içi neşeyle parlıyordu. Anka, onun yanağının üzerine kapadığı elini biraz daha bastırdı.

"AA, AB?"

"Ee?"

"Derim!"

"Söyle mon Phênix?" dedi yumuşacık bir sesle.

Anka başını hadi söyle der gibi hafifçe salladı. Gözleri birbirine kilitliydi. "Plakaları alırken bunu düşünüyordunuz değil mi? AB Alin Bartın değil mi?"

Derim başını hafifçe eğerek dudaklarını Anka'nın alnına dokundurdu. Başını belli belirsiz sallarken onaylarcasına bir "Hmm..." sesi çıkardı. "Ne zaman fark edeceksiniz diye merak ediyorduk," dedi haylaz bir tonlamayla.

"AA... Anka Akhan mı, Anka Ağaner mi?" diye sordu merakla.

"Elbette Anka Ağaner" dedi bu da soru mu der gibi.

Anka yüzünü buruşturdu. "Kırolar!" dedi söylenir gibi.

Derim başını arkaya savuran yüksek sesli bir kahkaha attı. "Her şeyle itham edildim ama ilk kez kıro olduğumu duyuyorum," dedi neşeli bir tonla. Alınmış gibi görünmüyordu.

Anka umursamazca omuz silkti. Derim'in yanağındaki eli aşağıya kaymış, şimdi adamın göğsüne kapanmıştı. Parmak uçlarıyla dalgınca çıplak göğsü okşarken tasvip etmez gibi karşılık verdi.

"Plakalarına isimlerinin baş harflerini koyanların gereksiz gösteriş yaptıklarını düşünüyorum."

"Seni gösterişe alıştıracağım," dedi umursamaz bir edayla. Ses tonu neşeli olduğu kadar açıkça bir gizeme de sahipti. Anka bakışlarını hafifçe yukarı kaldırıp sorarcasına ona baktı.

"Nikahtan iki hafta sonra biliyorsun Paris'e gideceğiz ve birkaç ay orada kalacağız. Düğün hediyeni oraya gittiğimizde alacaksın."

"Derim! Ben düğün hediyesi istemiyorum! Otelleri soktun ya zaten bir tarafıma!" dedi Anka gözlerini ayırarak.

"Ayırma o gözlerini öyle! Diline de hakim ol! Koparırım o dilini! Ne demek bir tarafıma soktun!"

Derim'in ansızın sertleşen ses tonu Anka'nın sahte bir masumiyetle hızlı hızlı açıklama yapmasına neden oldu.

"Bu tür hediyeler istemiyorum diyorum ama sen her defasında daha çok abartıyorsun! Hem yaptığın hiç hoş bir şey değil! Sen bana pahalı hediyeleri yağdırırken ben altında kalıyorum. Yaptığın büyük haksızlık."

"Ben senden hediye beklemiyorum. Sen zaten bana üç tane paha biçilmez hediye verdin. Ben sana ne alsam onların değerinde olamaz."

"Çocuklarımın materyal olduklarını mı söylüyorsun?" diye sordu Anka diklenir gibi imalı bir tonla.

"Sen acaba lafları çevirerek kavga çıkarmak mı istiyorsun?" diye sordu Derim uyarır gibi.

"Ayıp ama yaptığın," dedi Anka sitem eder gibi. Alınmış gözlerle bakarken, Derim'in dudaklarından ansızın çıkan "Ayıp yorgan altında olur," diyen karşılıkla kahkahalar atmaya başladığında bedeni sarsılıyordu. Az daha bulunduğu kucaktan düşecekti. Derim kollarıyla ona sarılırken Anka kahkahalarla gülmeye devam ediyordu. Nefeslenmek ister gibi kısa bir soluk alırken "Onu nereden öğrendin?" diye sorarken hâlâ gülmeye devam ediyordu.

"İbo'dan," dedi Derim sırıtırken.

Ansızın başını eğerek dudaklarını genç kadının dudaklarına bastırdı. Anka'nın da onun da gülüşü sonlanmıştı. Arzu dolu bir öpücük olsa da öylesine yumuşaktı ki öpüşü; Anka, Derim'in sunduğu sevginin kalbini yerinden çıkaracağını hissetti. Kollarını iradesi dışında kaldırarak boynuna sarıldı ve parmakları ensesindeki saçlara değdi. Bir eliyle saç tutamlarını kavrarken diğeriyle ensesini sevgiyle okşadı. Ağzının içindeki dil, bedeninin ateşle kavrulmasına neden oldu. Dudaklarının arasından çıkan inilti Derim'in ağzının içinde erirken bedeni kıvranırcasına hareketlendi. Zorlukla, ağzını tutkuyla onu öpen ağızdan birkaç santim uzaklaştırdı ve alev alev gözlerle ona bakan ateşli, ela gözlere baktı.

"Hamilelikte hormonların tavan yaptığını biliyorsun, değil mi?" diye sordu oyuncu bir tonla fısıldayarak.

"Bebeklere zarar vermez değil mi?" diyen Derim tereddütlü bir soruyla karşılık verdi.

Gözlerinin içinde harlanmış ateşin sönmesine izin vermedi genç kadın. Kaşlarını hafifçe yukarı kaldırdığında dudaklarını yumuşakça adamın dudaklarına değdirdi.

"Tam bir aile kavuşması olur," derken kıkırdamasını bastıramamıştı.

"Sen son zamanlarda espri yapmaya mı başladın?" diye soran Derim, yüzüne ciddi bir ifade takınmaya çalışsa da dudağının ucu neşeyle kıvrılmıştı.

"Neşeli halimi daha çok sevdiğini sanıyordum," dedi Anka alınmış gibi gülümseyerek.

"Ben senin her halini seviyorum."

"Senin görevin beni sevmek Derim Akhan," dedi Anka küstah çıkmasına çalıştığı neşeli bir tonla.

Derim şakacı bir tonla karşılık verdi. "Çünkü kraliçe sensin. Sen ne dersen o olur." Birkaç saniye derin, yoğun bakışlarla genç kadına bakıp bu kez ciddi bir tonla devam etti.

"Benim tek isteğim yalnızca seni sevmek."

Anka tüm gücüyle, bozmamaya çalıştığı neşesiyle ona baktı. Dudaklarını yeniden onu alevlerle kuşatacak dudaklara bastırmadan evvel, insanüstü bir çabayla muzip çıkmasına çalıştığı alçak bir tonla "Benim de," diye karşılık verdi.

Derim bu kelimeyi onaylanma olarak kabul ederken Anka yüreğinin ta derinlerinden kopup gelen karşılığı hissetmesini umut etti.

9. Bölüm

Derim'in doğum günü olan 14 Ağustos'tan nikahlarının olacağı 30 Ağustos'a kadar geçen süre, daha önce olmadıkları kadar yoğun bir zaman geçirmelerine neden oluyordu.

Derim bir yandan başını kaldıramadığı işlere gömülüyken bir yandan da Anka ve Aşil'e zaman ayırmaya çabalıyordu. Aklının bir kısmı daima ikisinde kalarak onlarca işi sonuçlandırıyor, akşam geç vakit baş başa kalabildikleri zamanı özlemle çekiyordu. Bir araya gelebildikleri bu kısa aralıklar Derim'in tavrı nedeniyle bazen tartışmalara sahne oluyordu. Derim'in atmaca benzeri gözleri Anka'nın üzerinden ayrılmıyor, attığı her adım dahi kontrol edilemez tedirginliğini bir üst seviyeye taşıyordu. Genç adamın vesveseli tavrı çoğu zaman Aşil'in anlamayan bakışlarla babasına bakmasına neden olurken Anka sabrını tüketmemeye çalışıyordu. Derim'in Aşil için hissettiği endişeler katlanarak büyümüş Anka'yı da bu çemberin içine almıştı.

Bu süreçte, bir kez günü birliğine Paris'e gidip gelmiş bir kez de Londra'da Lord'la buluşmuştu. Sabah erkenden evden çıkıp gece geç saatlerde döndüğü seyahatler yorucu oluyordu fakat şikayetçi değildi. Bir geceyi bile Anka ve Aşil'den ayrı geçirmek istemediği için bu yorucu seyahatleri de umursamıyordu. Temposu inanılmayacak yükseklikteydi. Peş peşe görüşmeler yapıyor; adamlarını, yapılmasını istediği bir kısım işler için görevlendirerek organize ediyor, gün boyu telefon neredeyse kulağından düşmüyordu.

Jan da ondan farksız değildi. Baho, Derim'e destek verirken Jan, Marcel ve Silva'yla kumarhanelerden gelen raporları takip ediyor, bir ay sonra yapılacak olan dövüşleri organize ediyor, Paris'teki şirket yöneticileriyle sık sık görüşüyordu.

Bunların dışında her zaman sakin ve aklıselim olan Jan'ın da içinde saklı kalmış olan bir canavar çıkmış gibiydi. Alin'in ikizlere hamileliği soğukkanlı tavrını alıp götürmüştü. Tüm yoğunluğunun içinde bile sık sık Alin'i aramaktan ve yediği içtiği her şeyi sorup kendisini yormaması gerektiği konusunda uzun söylevlerini gerçekleştirmekten vazgeçmiyordu. Alin'in hareketli yapısı Jan'da daha önce görülmemiş, dehşete benzer ifadeyi sık sık yüzüne yansıtıyordu.

"O merdivenlerden kaç kez öyle hoplaya zıpla inme dedim sana!"

Birkaç akşam önce Jan'ın normalde olduğundan birkaç oktav yüksek çıkan sesi girişte yankılanmıştı.

"Bana çocuk muamelesi yapma!" diyen Alin hışımla karşılık vermişti. Merdivenlerden Jan'ın abarttığı gibi inmediğini biliyordu.

"Birileri bu kadını durdursun!" demişti Jan sızlanır gibi. Parmaklarını çaresizce saçlarına geçirmişti. "Yemin ediyorum merdivenlerde doğuracak."

"Doğuma daha yedi ay var neredeyse."

"Altı buçuk!" demişti Jan tıpkı uzman bir kadın doğumcu gibi. "İkizler normal çocuklardan daha erken doğuyorlar."

"Kadın doğumcu mu kesildin başımıza!" demişti Alin işaret parmağını sallayarak. "Nereden öğreniyorsun bunları? İnternet deme bana!"

"Doktorumuz var, yığınla saçmalığı okuyacak vaktim yok benim."

"Yine mi Atıf Bey'i aradın?"

"Neden aramayayım? Doktorumuz o değil mi?"

"Jan!" demişti Alin bıkkın bir tavırla göz devirerek. "Senin yaptığın tacize giriyor artık. Adam yakında hakkında uzaklaştırma kararı çıkaracak. İki hafta sonra kontrolümüz var, adamı her gün araman hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

"Sana sakin hareket etmen gerektiğini söyledi, öyle değil mi? Şu lanet olası merdivenleri zıplayarak inip çıkmamam gerekiyor!"

Jan ve Alin, sık sık yaptıkları tartışmayı sürdürürken Derim sızma yapar gibi yanlarından geçerek sessiz adımlarla evin arka tarafına yönelmişti; onu takip eden Anka arkasından adımlıyordu. Kendisinin de sık sık yaşadığı bu tartışmaları dinlemek kanıksadığı ve artık umursamadığı bir tutumdu.

"Aynı uzaklaştırma kararı senin içinde çıkaracak Derim. Sessizce kaçman, suça ortak olmadığını göstermiyor."

Derim, Anka'nın sakin bir tonla sarf ettiği kelimelerle suçüstü yakalanan bir suçlu edasıyla ansızın adımlarını durdurarak şaşkınca genç kadına bakmıştı.

"Bugün konuşamadım bile," diye hızla savunmaya geçtiğinde, Anka ona çabuk bir yan bakış atıp yanından geçerek ilerlemişti.

"Çünkü artık sizin telefonlarınıza çıkmayacak."

"Sen mi tembihledin?"

Derim'in suçlayıcı sesini umursamamış, ayıplar gibi karşılık vermişti. "Benim ya da Alin'in bir şey demesi gerekmiyor. Adam saçma sapan sorularınızdan yılmış. Sizden kaçıyor."

"Bunu neden bizim gibi siz de ciddiye almıyorsunuz acaba?" diye üstelemişti Derim suçlarcasına.

"Aksine sizden daha ciddiye alıyoruz ve yapılması gerekenleri yapıyoruz. Birkaç ay sonra hareket edemez hale geleceğiz ve bu günlerin keyfini çıkarmaya çalışıyoruz ama siz çok boğuyorsunuz bizi. Nefes alacak biraz alan bırakmanız lazım bence."

"Bu hamileliğin hiçbir anını kaçırmak istemiyorum."

Derim'in inatçı sesi Anka'yı kızdırmamıştı. Aksine anlayışla gülümsemişti. Havuzun kenarındaki geniş oturma grubuna yerleştiğinde, Derim de yanına oturmuştu. Anka sırtını adamın göğsüne yaslayarak kolunu beline sarmış ve Derim'in elini karnının üzerine koymuştu.

"Derim," demişti tatlı bir sesle. "Atıf Bey'i zırt pırt arayıp sonu gelmez soruları sorarak buna ortak olamazsın. Bir arada olduğumuz her an bunu beraber yaşıyoruz zaten. Adam dert babası değil. Sizi sakinleştirmeye çalışırken zamanını anlamsızca harcıyorsunuz. Sizinle yaptığı konferanslardan yılmış artık."

Derim kaşlarını çattı. "Bizi size mi şikayet ediyor? Doktor hasta gizliliği nerede kaldı?"

Yaslandığı göğüste kaykılarak yüzünü adama kaldırıp "Hastası biziz zaten. Hatırlıyorsun değil mi?" diye sormuştu Anka alayla. "Hamile olan biziz. Atıf Bey bizimle ilgileniyor."

"O bebeklerin babası da biziz. Her şeyi takip etmek bizim de hakkımız."

Anka sen iflah olmazsın der gibi bıkkın bir tavırla başını iki yana sallamış ve söylenir gibi "Görmemişin oğlu olmuş tutmuş çükünü koparmış," dediğinde Derim gözlerini dehşetle açmış, Anka da kahkahayı patlatmıştı. Muhtemelen Aşil'in çükünün koparılma düşüncesi, o an ona en sarsıcı dehşeti yaşatmıştı. Aşil'in doğduğu zaman sünnet edilmiş olması da onun için bir lütuftu çünkü Derim'in şimdi buna da katlanabileceğini sanmıyordu.

Derim'le bugünlerde tartışması anlamsızdı. Babalığın her anını ilk kez yaşıyordu ve aşırıya kaçtığı zamanlara Anka anlayış göstermeye çalışıyordu. Bu bazen sinirlerini zorlayıcı olsa da elinden geldiğince sabırlı olmaktan başka bir yol henüz bulamamıştı.

Anka ve Alin'in gün içinde uzun saatleri Birim'de geçirdikleri gibi Derim ve Jan da uzun saatleri evdeki çalışma odasında geçiriyorlardı. Birlikte oldukları kısıtlı zamanlar, Anka'nın sabır gösterebilecek bir zaman dilimini kapsıyordu.

Derim hem Aşil'le zaman geçirebilmek hem de evde olan çocukla kendisi ilgilenebilmek için aşağıda, arka tarafta havuza bakan küçük yemek odasını kısa süreli çalışma ortamına çevirmişti. Yaz aylarının sonlarında olsalar da ağustos sıcağı bunaltıcıydı ve Aşil havuzdan çıkmak istemiyordu. Derim ardına kadar açık kapılardan oğlunu takip edebiliyorken çalışmayı uygun bulmuştu.

Tıpkı Jan'ın da olduğu gibi onun da önünde daima açık olan bir bilgisayar ekranı ve sık sık çalan telefon vardı. Bazen kulağında kablosuz kulaklıkla telefonda konuşmaya devam ederken yerinden kalkıyor, Aşil'in güneş kremini sürüyor, şapkasını yeniden başına geçiriyordu. Yemeklerini yediriyor, bazen resim yaparken ya da Anka'nın ödev olarak verdiği çalışmaları yaparken Aşil'e yardımcı oluyordu. Aşil'in keman egzersizleri yaptığı esnada çalışmaya devam eden Derim, sürekli aynı melodinin çalmasından da rahatsızlık duymuyor gibiydi. Akşamüzerleri baba oğul birlikte spor yapıyorlardı. Derim kendi sıkı programını aksatmasa da Aşil'in çalışmalarına da zaman ayırıyordu. Oğlu ileride gerçekten iyi bir dövüşçü olacak ve kendini korumayı oldukça iyi başaracaktı.

Bunlardan kalan zamanlarda Muka ve Çuha'nın Aşil'i oyalayabiliyor olmaları nedeniyle köpekleri almayı akıl edebilmiş olmasına seviniyordu. Aksi halde Aşil'in evde sıkılması kaçınılmazdı.

Haftanın bazı günleri Kerem de Aşil'e eşlik ediyordu. Okulların tatil olması nedeniyle evde olan Selin de birkaç kez Onur'la birlikte gelmişti. Derim, Selin'in varlığına minnettardı çünkü çocukları oyalayabilecek fikirleri her zaman bulabiliyordu. Bunun dışında Derim'in ihtiyacı olan yardımları da yadsınamazdı elbette.

Derim bir yandan işlerini takip ederken bir yandan nikah hazırlıkları için gerekli bulduğu ayrıntıları düzenliyordu.

Nikah için Anka sade, beyaz bir elbisenin yeterli olacağını ve bu süre içerisinde Alin ve Selin'le alışverişe çıkıp bunu çabucak tedarik edebileceğini söylediğinde, Derim donakalmış gibi uzun süre onun yüzüne bakmıştı. Onun hayali daha başkaydı. Anka'nın zarif bir gelinlik içinde olağanüstü görüneceği hayali gözlerinin önündeydi ve bu hayalin gerçeğe dönüşeceğinden emindi. Onun kurduğu hayalden Anka bihaberdi. Derim ilk kez bir hayali konusunda saplantılı bir tavır takınmıştı. Elbette bundan Anka'nın haberi yoktu...

Selin en büyük yardımcısıydı. Derim'in bu kadar kısa sürede nasıl olup da o kadar çok gelinlik kataloğunu tedarik edebildiğini Selin hiçbir zaman anlayamamış olsa da ilk anda şaşkınlıkla önüne yığılmış olan kataloglara bakıp, Derim'in "Bana yardım etmelisin. Sence Anka en çok hangisini sever?" diyen yarı telaşlı yarı heyecanlı sesiyle, yardım dilenir bakışlarına çok çabuk karşılık verebilmişti.

"Bakalım şunlara o zaman," diyerek önündeki kulenin üzerinden ilk dergiyi çekmişti. Derim'le saatlerce gelinliklere baktıklarına inanamıyordu ama nihayet Anka'nın beğeneceğine emin olduğu, sade ve zarif bir gelinlikte karar kıldıklarında Selin, işin en zor kısmını bitirdiklerini fark etmişti.

Derim'in memnun bir edayla derin bir soluk almasının ardından Baho'yu çağırması ve gösterdiği gelinliğin Paris'teki modacıdan getirtilmesini istemesi birkaç dakika sürmüştü. Selin şaşkınlıkla Derim'i izlerken o, Baho'ya Anka'nın ölçülerini moda evine iletmeyi unutmamasını tembihliyor, kısa sürede değişecek olan ölçülerini de göz önünde bulundurarak İstanbul'daki en iyi terziyi de ayarlamasını

istiyordu. Gelinliğin ulaşması gereken tarihin asla aksamaması için birini Paris'e gönderip aldırmasını söylemişti.

Aynı günler içinde seçtiği yüzükleri de İsviçre'de özel bir tasarımcıya sipariş etmiş ve yine adamlardan birini Zürih'e göndermişti. Bu günlerde Derim'in yanında olan Selin, çoğu zaman şaşkınlıkla adamın iş bitiriciliğini izlemişti. Derim'in gerçekten sınırları yoktu. Nikah günü evde olacak şekilde verdiği Juliet Roseların siparişleri dudak uçuklatacak miktardaydı. Bir başka adamını kendisi ve Aşil için verdiği smokin siparişlerini alması için Milano'ya gönderdiğinde, Selin artık şaşırmaması gerektiğini kendisine hatırlatsa da akşam evine, normalliğe döndüğü anları iple çeker olmuştu. Onun küçük mahallesindeki olaylar Derim'in yaptıkları yanında çok sıradan kalıyordu. Sıradan mahalle kavgaları candı.

Derim'in nikah için yaptığı ayarlamaların dışında Jan da planlanan gün için hummalı çalışmalarını Lucca ile birlikte gerçekleştiriyordu. Derim'in baş sağdıcı olan Jan, iş yoğunluğu nedeniyle görevlerinin birçoğunu Lucca'nın üzerine yüklemişti. Her sabah onlarca direktifi Lucca'ya yağdırıyor, sık sık her şeyin yolunda gitmesi konusunda genç adamı tembihliyordu. Lucca, Mert ile birlikte elindeki uzun listedekileri yerine getirmeye çalışırken bu işin düşündüğünden çetrefilli olduğunu keşfetmişti. Tüm adamların smokinlerini ayarlaması, nikah günü hazırlanacak yemeğin organizasyonu ve eksikleri için Jaques'la koordineli çalışması, nikah için evin dekore edilmesi ve tüm bunlarla birlikte adamların ısrarlarının devam ettiği bekarlığa veda partisini organize etmesi, yapacaklarından yalnızca birkaçıydı.

Evin içindeki adamlar her zaman olduğundan çok daha fazla efor sarf ediyorlardı çünkü tüm bu işlerin sağlam bir güvenlik içinde gerçekleşmesi gerekiyordu. Eve girip çıkan araçlar didik didik edilirken güvenlik kontrolleri de en üst düzeye çekilmişti.

Nikah öncesindeki iki haftayı, Mehmet Aydar, Süleyman ve Avcı için de aşırı yoğunlukta geçiyordu. Üç adam İstanbul Ankara arasında mekik dokuyordu. Tutuklananların yerine atanan yetkilileri, kılı kırk yararak seçmişlerdi. Mehmet Aydar'ın devlet yetkilileri ile yaptığı görüşmelerin sayısı belirsizdi. Elinde onlarca dosyayla toplantılara giriyor, seçilenler üzerinde uzun süren münazaraların ardından doğru kişinin atamasına karar veriliyordu. Son olayların ardından medya sakinleşmiş, her şey çok daha kontrol altına alınmıştı.

Aynı şekilde diğer ülkelerdeki karmaşalar da azalmış ve ortadan kalkanların yerlerine yenileri yerleşmişti. Sistem bir şekilde yine aynı düzende işleyecekti muhakkak, fakat artık çok daha faal çalışacak, çok daha fazla ayrıntı biliyor olacaklardı. Mehmet Aydar, Süleyman ve Avcı'nın gerçekleştirdikleri uzun saatler süren üçlü toplantılarının ardından, yurtdışında görevlendirilecek olan onlarca MİT ajanına görevleri tebliğ edilmiş, tüm dünyaya yayılacak şekilde çok daha sağlam bir istihbarat ağı oluşturulmuştu.

Mehmet Aydar kazandıkları bu avantajı sonuna kadar kullanma niyetindeydi. Derim'in tecrübelerinden ve fikirlerinden de faydalanarak çok daha iyi işleyen bir ağ oluşturmaya başlamıştı. Oluşturduğu ağ belli noktalarda Derim'in istihbarat ağıyla küçük temaslarda bulunabilecek şekildeydi. Gelecekte attıkları her adım çok daha bilinçli ve sağlam olacaktı.

***

Derim arada sırada yaptığı telefon görüşmelerinden birini yapmak üzere yalnız kalmayı beklemişti. Biraz evvel yanından giden Jan'ın ardından telefonu eline aldığında içinde garip bir titreşim hissetti. Bu, adeta eski bir dostun sesini uzun zaman sonra duyacak olmanın heyecanıydı. Onunla karşılaştığı ve dertleştiği ilk günün ardından belli aralıklarla telefonda görüşmüşlerdi. Bir kez de tesadüfen aynı zamanda oldukları Londra'da baş başa görüşme şansı elde etmişlerdi. Derim o gün Lord'la görüşmesinin ardından onunla buluşmuş ve üzerindeki stresten tamamen kurtulmuştu. Bu görüşmeleri açıkça yapmıyorlardı. Karşısındaki adam da en az onun kadar ortalarda görünmekten hoşlanmayan biriydi ve gözlerden uzak yerleri tercih ediyor oluşları da bir başka ortak noktalarıydı.

Kulağındaki kablosuz kulaklıktaki hat ikinci çalışında açıldığında, karşı taraftan samimi çıkan bir ses selamlaşmadan alaycı, sıcak bir tonla "Uzun zamandır sesin çıkmıyordu Sarı," dedi.

Derim yüzünde beliren gülümsemeye engel olamadı.

"Biraz karışık bir dönemdeydim," dedi aynı sıcak, dostça çıkan tonla.

"Senin karışık olmayan dönemin de mi var?"

"Bazen oluyor aslında."

"Şu an öyle bir dönemdesin sanırım."

"Aslında şu an daha karışık bir dönemdeyim," dedi gülümseyerek Ayağa kalmış, çalışma odasının camından ön bahçeyi izliyordu. "Evleniyorum," dedi pat diye.

"Manyak mısın oğlum? Bu mu karışık dönem? En güzel dönemin olmalı," dedi ses, karşı çıkarak.

"Aslında haklısın. En güzel dönemim."

"İyi misin?" diye emin olmak istercesine sordu ses.

"Birkaç hafta evvel epey kötüydüm ama şimdi iyiyim."

"Ortadan kaybolmuşsun," dedi diğeri, manidar bir tonla.

Derim kaşlarını çattı. "Sen nereden biliyorsun?" diye dikkat kesilerek sordu.

"Yani elimizi ayağımızı ortalıktan çektiysek de o kadar da çekmedik. hâlâ bize şarkı söyleyen kuşlar var."

"Senin kulağına şarkı söylüyorlarsa başkalarına da söylüyorlardır o zaman," dedi Derim, temkinli bir sesle. Düşünceli gözleri bahçeye kilitli kalmıştı.

"Orası öyle değil işte," dedi diğeri kendinden emin, biraz da böbürlenen bir tonla. "Oğlum hemşerilik diye bir şey var bu şehirde. MİT kadar olmasa da bizim de az buçuk bir istihbarat ağımız hâlâ var."

"Başkalarının kulağına gitmediğine emin misin?"

"Ne aradığını bilmeyen ne bulacağını da bilmez."

"Yani?"

"Yani, sarı kafa bir Fransız turistin kaybolmuş olduğu hikayesi çoğu kişi tarafından, malın biri bu şehre gelip yolunu kaybetmiş gibi görünebilir."

Derim istemsizce güldü. "Sen nasıl anladın peki?"

"Mal bir Fransız turisti MİT aramaz."

"Sen nasıl anladın?" diye üsteledi Derim.

"Karımın hemşerilerini bir bilsen aklın çıkar. Hepsi çakaldır. Kimin MİT'ten olduğunu bilecek kadar da sokaklara hakimlerdir." Karşı taraftaki ses bu kelimeleri söylerken öylesine garipleşmişti ki Derim yine bu adamın karısına olan aşkına hayran kaldı. "Mal Fransız turist

hakkında yapılan geyiklerin birkaç gün evde eğlence konusu olduğunu itiraf etmeliyim, fakat MİT'in aradığının da mal bir turist olamayacağını bilecek kadar bu işlerden anlarız," diye devam etti karşıdaki. Eğlendiği ses tonundaki alaydan belliydi. Ansızın ses tonu değişti ve bu kez çok daha ciddi bir tonla "Şimdi iyi misin gerçekten?" diye sordu.

"Daha iyi olacağım."

"Ol!" dedi diğeri emir verir gibi. "Geçmişi arkanda bırak ve iyi ol. Geçmişte yapman gerekenleri yaptın, bitti. Artık önüne bak."

"Başka gelişmeler oldu. Ağır geldi."

"Şimdi mi konuşmak istiyorsun sonra mı?"

"Sonra... Seni aslında bunlar için aramadım..."

"Ne için aradın?"

"Eğer programın yoksa nikahıma davet etmek için aradım. Gözlerden uzak, sadece yakınlarımızın katılacağı bir nikah olacak. Yanımda olursan sevinirim. Az dostum var... Dostlarımın hepsinin yanımda olması beni mutlu eder."

"Kara çocuğunu da aradın mı?" dedi telefondaki alaycı bir sesle.

"Görüştük. O da olacak," dedi gülümseyerek. Bir gün önce yine bol küfürlü bir görüşme yapmıştı.

"E madem gel diyorsun, gelirim o zaman."

"Eşini de getir lütfen. Tanışmak istiyorum. Anka da tanışmak ister mutlaka."

"Bak şimdiden uyarayım, karımla tokalaşmak yok, gözünün içine bakmak yok!"

"Oğlum sen manyak mısın?" dedi hayret dolu bir tonla.

"Hee, manyağım ne olacak?" dedi ses diklenir gibi. "Ayar oluyorum oğlum, ne yapayım? Nedir yani vıcık vıcık tokalaşmalar falan. Gerek mi var?"

"Medeni kurallar gerek olduğunu söylüyor," dedi alayla.

"Sikeyim o medeni kuralları! Benim karımdan uzak dursunlar amına koyayım!"

Derim bu kez sesli bir kahkaha attı. "Benden daha ağır hasta olanlar beni çok mutlu ediyorlar, eyvallah."

"Bana bitirim ayakları yapma lan! Eyvallah meyvallah, monşersin oğlum sen! Monşerliğini bil, otur oturduğun yerde!"

Derim tekrar, bu kez çok daha yüksek sesli bir kahkaha attı. "Bir hafta sonra... 30 Ağustos Cumartesi günü. Nikah ikide başlayacak. Öncesinde burada olun."

"Şşştt!" dedi kulağındaki ses. "Ne takacağız lan? Neye ihtiyacın var?" diye alayla sordu.

Derim yine istemsizce güldü. "Bir şeye ihtiyacım yok, sadece dostlarımın yanımda olması yeterli. Ama illa da hediye vermek istiyorsan çarşamba günü bekarlığa veda partisi için kulübünü kapatabilirsin."

"Bütün saplar karımın kulübünü mü basacak?"

"Ziyanı karşılarım," dedi Derim küstah bir sesle.

"Siktir git amına koyayım! Beni paranla mı döveceksin? O parayı kıçına sokarım senin."

"Kara çocuğun seninle neden arkadaşlık ettiğini anlıyorum," dedi Derim, bilinmez bir sorunun cevabını bulmuş gibi gibi alayla gülerek. "İkinizin de ağzı bozuk."

"Sen de biraz etsen daha çok rahatlarsın. Bir çeşit terapi oğlum bu."

"Hasta olduğunuzu bilmiyordum."

"Öğrendin. Kıçına kına yak o zaman!"

Derim yine güldü. "Seni arayacak kişi Lucca. Telefonunu ona vereceğim. Güzel bir bekarlığa veda partisi organize edin."

"Şimdiden söyleyeyim, tek kadın sokmam içeri! Senin o kafası uçuk adamlarının buna dair hayalleri varsa, silsinler hepsini akıllarından."

"Anka seni çok sevecek," dedi Derim neşeyle.

"Sever tabii. Ben sevilmeyecek adam mıyım?" dedi karşıdaki böbürlenerek. Ansızın ciddileşen bir sesle devam etti. "Güvenlik bende. Adamların o gece rahat etsinler, kalanı ben ayarlarım."

"Buna sevinirim. Hiçbirini ayırmak istemiyorum. O gece hepsine izin vereceğim. Eğer zorlanacaksan amcamdan da yardım isteyebilirim."

"Gerek yok. Dedik ya hemşericilik diye. Yığınla adam var bizde."

"Teşekkür ederim," dedi Derim sıcak, minnet dolu bir tonla.

"He yav he," dedi karşıdaki umursamazca. "Hadi görüşürüz," diye kestirip atar gibi çabucak ekledi.

"Görüşürüz," dedi Derim gülümseyerek. Ardından hat kapandı.

***

Derim'in bekarlığa veda partisi tüm adamlar için yaşanan ilklerle doluydu.

Daha önce aralarında bulunan hiç kimse evlenmediği için bir bekarlığa veda partisi düzenlememişlerdi ve bu ilkti.

Alin'in, Jan'ı apar topar evliliğe sürüklemesi herhangi bir plan yapabilmelerine olanak vermemişti. Sonraki süreçte artık bekar olmadığını iddia ettiği kocası için bir parti düzenlemenin oldukça saçma olduğunu ısrar eden Alin, adamların bu yöndeki tüm niyetlerini de ortadan kaldırmıştı.

Asıl maksadının ne olduğunu Jan'ın anlamaması imkansızdı fakat bunu önemsememişti. Alin kontrol edemeyeceği partiyi sabote etmekten hiç çekinmemişti. Jan bir bakıma bundan memnundu da. Evlilikleri patırtıdan uzak başlamıştı; fakat Alin'in canlılığı nedeniyle son derece patırtılı geçiyordu zaten. Hiçbir eksiklik hissetmiyordu.

Adamlar için sonraki gerçekleşen ilkse, hepsinin ilk kez tam kadro bir arada olmasıydı. Özellikle son bir yılda eskisinden farklı olarak arada sırada birtakım kutlamalar yapıyorlardı ve küçük gruplar halinde bir araya geliyorlardı. Ancak yine de dönüşümlü olarak görevlerine devam ettiklerinden tam kadro hiçbir zaman bir arada olmamışlardı.

Sonraki ilklerden biri de gecenin onların hayal ettiği gibi geçmeyeceği gerçeği ile yüzleşmeleri olmuştu. İlk kez böyle bir bekarlığa veda partisi görüyorlardı. O gece geldikleri kulüp yalnızca onlar için kapanmıştı; bu bekledikleri bir şeydi. Fakat beklemedikleri şey içeride hiçbir kadının olmayışı idi.

Başta bazıları umdukları gibi bir parti olmayacağını fark ettiklerinde şaşırarak itiraz etmişti.

"Nasıl yani?" demişti Jorge. "Striptizci yok mu?" diye şaşkınca mekanın içinde bakışlarını gezdirmişti. Her an sürpriz yaparak bir yerlerden çıkıverecek olan çıplak kadınları aradığı belliydi.

Geniş mekanın içi her zaman sahip olduğu dolulukta olmasa da yalnızca erkeklerden oluşan hayli kalabalık bir grup vardı.

Baho, Jorge'nin ensesine bir şaplak atarak "Kurallar!" demişti. "Bu gece buraya tek bir kadın sokarsak alnına ilk kurşunu İki Numara sıkar."

Lucca onu onaylayarak başını sallarken hâlâ anlam veremediği diğer bir uyarıyı da dile getirdi.

"Ayrıca mekan sahibi de 'Tek kadın içeri alınırsa, oraya gelir hepinizin alnına ben sıkarım,' dedi."

"Niye o zaman burayı ayarladın ki?" diye Jorge ona çıkışır gibi sordu. "Başka bir yer bulsaydın," der demez yüzünü buruşturup "Bir şeyi de beceremezmişsin," diye devam etti. "Keşke ben planlasaydım."

"Kadınsız eğlenemiyor musunuz?" diyen Duman araya girmişti. "Bu gece erkek erkeğe eğleneceğiz, nesi kötü ki?"

"Bana kucak dansını sen yaparsın o zaman," diyen Lucca arsız bir gülümsemeyle Duman'a karşılık vererek dizlerinin üzerine elleriyle vurup "Hadi gel otur hayatım, burası çok rahat, hadi gel," dedi.

Duman ona küfrederek karşılık verince adam kahkahalara boğuldu.

"Bari direk dansçıları olsaydı," diyen Silva'ya bu kez karşılık veren Marcel oldu.

"Evet, patron o direkleri söküp kıçına sokardı kesin."

"Patron sokmasa da İki Numara kesin sokardı," diyerek atılan Baho oldu. Sözlerinin ardından kahkahalara gömülmesi gecikmedi.

"Mekan sahibi de sokabilir," diye mırıldanan Lucca'yı hiçbiri gürültüden duyamadı. Patronun talimatlarını gerçekleştirirken konuştuğu kişinin üzerine basarak yaptığı uyarı ve kullandığı ses tonu nedense onu huzursuz etmişti.

İçeride yüksek sesli yankılan müziğe uyum sağlayan bazıları pistin ortasında anlamsız hareketlerle dans etmeye başlamıştı bile. Beklentilerinin karşılanmayacağını çabucak kabul etmiş, kendilerini eğlen-

cenin akışına bırakmışlardı. Çoğu içkilerini su gibi tüketiyor, birbirlerine gün görmemiş espriler yaparak yüksek sesli kahkahalar atıyorlardı.

Aradan geçen iki saat sonra, hepsi bu gecenin yalnızca sınırsız içki eşliğinde kendi kendilerine eğlenmekten ibaret olacağını kabullenmiş gibiydi.

Derim, Jan, İbo ve Avcı ile birlikte oturdukları bir locada bir yandan içkisini tüketip bir yandan yüksek sesle sohbet etmeye çalışıyordu. İlk başta hayal kırıklığına uğramış gibi görünen adamlar birkaç kadeh sonrası bu histen çabucak uzaklaşarak, abartılı bir taşkınlıkla eğlenmeye başlamışlardı ve onları izlemek bile yeteri kadar eğlenceliydi.

İbo, yanında oturan Avcı'ya sırıtarak bakıp "Kadın yok deyince başta nasıl bozuldular ama," dedi. "Hüsranlarını çabuk atlattılar. Eğleniyorlar bence."

"Oğlum, eğlenmek için illa kadın olması gerekmiyor," dedi Avcı onu destekleyerek. "Ben bu yabancıları anlamıyorum. Halbuki bu gece şöyle güzel bir meyhane kapatıp fasıl yapabilirdik."

"Lan manyak!" dedi İbo itiraz ederek. "Bunların hangisi *Dönülmez Akşamın Ufkundayım*'ı bilir?"

"Valla şarkıyı bilirler mi bilmem ama dönülmezden döndükleri kesin. Bu gece buraya tek bir kadın geleydi, Gece'yle Kızıl bunların burnundan getirirdi."

Çenesiyle işaret ettiği Derim ve Jan'a hainçe sırıtarak bakmıştı. İbo'nun kahkahası gecikmedi. Başını iki yana sallarken "Selin de benim!" dedi çekinmeden.

Derim'in yanında oturan Jan ne zamandır aklını kurcalayan soruyu dile getirerek "Sen Karan'ı da davet etmedin mi? Neden gelmedi?" diye sordu merakla.

Derim bilmediğini belli eder gibi omuz silkti. "Davet ettim, geleceğini söylemişti. Hatta biliyorsun kızlar rahat eğlensinler diye çocukları da onlara gönderdik. Şimdiye kadar gelmiş olmalıydı, belki işi çıkmıştır."

Jan belki der gibi başını salladığı esnada kulübün girişinde dikkatini çeken hareketlilikle sorusunun cevabını da almış oldu. Karan, arkasında birkaç kişiyle içeri giriyordu.

Halihazırda kulübün içinde bulunan kalabalık erkek grubuna, eşlik etmek üzere gelen yeni misafirler gecenin akışını tamamen değiştirdiğinde, çoğu yabancı barındıran erkek grubu için de başka bir ilke imza atılmış oldu.

Derim'in beklemediği misafirler içeri girdiğinde hissettiği mutluluk yadsınamazdı. Gerçi yeni gelen grubun içinde yalnızca ikisini tanıyordu; fakat diğerleriyle tanışması da gecikmedi. Sonraki saatler eğlencenin dozu katlanarak artmıştı ve yüksek sesli erkek kahkahaları neredeyse müziği bastırıyordu.

"Lan sarı," dedi Yaman sitem eder gibi. "Düğüne davet ediyorsun da buna niye davet etmiyorsun? Karan ısrar etmese valla gelmeyecektim."

"O monşeri siktir et oğlum," diyerek Karan araya girdi. "Dingil bu, aklına gelmez."

Derim kendisini açıklama gereği hissetmiş gibi savunmaya geçti. "Saçmalama oğlum! Aklıma geldi elbette ama benim adamların alışık oldukları eğlence Yaman'ı açmaz diye bir şey demedim. Sırf nezaket gereği sıkılmasını istemedim."

"He senin belanı sikerim ama Yaman'a kıyamam mı diyorsun?" diyen Karan tip tip Derim'e baktı.

Derim bıkkınlıkla gözlerini devirerek söylendi. "Şu herifin dilini eşek arısı bir soksa dünyanın en mutlu adamı olacağım."

"O arıyı da sikerim, arı soyunu da!" diyen Karan karşılık vermekte gecikmedi.

"Amına koyayım, yine başladılar," diye söyledi İbo.

Avcı yüksek sesli bir kahkaha attı. "Senin de onlardan aşağı kalır yanın yok."

İbo umursamazca omuz silkti. "Körle yatan aşı kalkarmış," dedi kestirip atarak.

Tam o esnada dakikalardır sessizlik içinde olan kişinin sesi duyuldu. Adının Oğuz olduğunu öğrendiği kişi küçümser bakışlarla oturduğu andan itibaren pisti izliyordu. Derim'in karşısındaki Yaman'ın bir diğer yanında oturuyordu.

Derim'e arka çıkar gibi konuşarak "Valla adam haklı," dedi. "Bu eziyete, nezaket kuralları gereği bile katlanılmaz." Gördüklerine anlam verememiş gibiydi. "Bütün gece böyle geçerse çatlarız tabii sıkıntıdan. Adam iyilik yapmış, ne atarlanıyorsunuz?" diyerek eliyle pistte hoplayarak dans eden erkekleri işaret etti. "Bu ne lan?" dedi şaşkınca. "Bu ne oğlum? Biri bana bunun ne olduğunu bir açıklasın."

"Bekarlığa veda partisi abi," dedi onun bir diğer yanındaki kardeşi Esat, sırıtarak. "Yabancılar bizden biraz daha farklı kutluyorlar. Londra'da, kulüpteki partileri bir görsen inanamazsın." Alaycı bakışlarını Derim'e çevirip çenesiyle Yaman'ı işaret ederek konuştu. "Burada o tür partilere izin çıkmıyor. Malum, hanımcılık kazanıyor."

Oğuz ona küçümser bir bakış attı. "Mal değneği!" dedi sertçe. "Sanki cahilmişiz gibi bir de açıklama yapıyor. Biliyoruz o partileri herhalde." Eliyle yeniden pisti işaret etti. "Ben, bu ne bu, diye soruyorum. Böyle oynamak mı olur? Kına gecesi böyle mi kutlanır? Güzelim kına gecesinin içine sıçıyorlar."

"Kına gecesini kadınlar yapıyor abi, bu erkekler için bekarlığa veda partisi."

"Siktir git, genetik artık!" diyen Oğuz, kardeşinin ukalalığını boğazına gömdü. "Oğlum biz Ağrı'da da erkekler için kına gecesi yapmıyor muyuz? Bana entel dantel laflar etme. Pabucumun enteli!"

Diğer köşede oturan abisi Fırat, Oğuz'a katılmakta gecikmedi. "Bu çocuğun ayarları bozuldu Oğuz. Zamanın çoğunu Londra'da geçirdikçe aslını unutmaya başladı."

"Aşk olsun abi ya!" diyerek şiddetle itiraz etti Esat. "Ben sadece farklı kültürlere sahip olduğumuzu anlatmaya çalışıyordum. Hemen gömüyorsunuz beni. Valla yaranamıyorum size."

Oğuz ona aldırmadan Fırat'a yan bir bakış atıp böbürlenir bir gülümsemeyle konuştu. "Neyse ki ben tedbirimi aldım abi. Merak etme, on dakikaya kadar İsmet abi gelmiş olur."

"Yuh!" dedi Esat hayretle. "Davul zurna mı çağırdın?"

"Ne var oğlum? Karan kapıya dayanıp hadi kulübe gidiyoruz, Sarı'nın bekarlığa veda partisini kutlayacağız deyince davulsuz zurnasız olmaz dedim." Bakışlarını Derim'e çevirip "Gerçi seni henüz tanımıyordum ama itiraz etmezsin herhalde?" diye sordu. "Sonuçta davulsuz zurnasız olmaz bu iş."

Derim temkinli bir bakışı piste atıp gözlerini Oğuz'a çevirerek "Benim için sakıncası yok da sen emin misin bunlarla davul zurna olayına?" diyerek çenesiyle adamlarını işaret etti.

"Ben beş dakikada hepsine öğretirim. Hızlandırılmış hâlây derslerimin ne kadar başarılı olduğunu herkes bilir!"

Oğuz'un dikilen omuzlarına Esat kahkahalarla güldü. "Bir Yaman'a öğretemedin ama!"

"O doğuştan yeteneksiz," diyen Oğuz burun kıvırarak Yaman'a baktığında, diğeri umursamazca elindeki kadehi yudumladı. "Neyse ki onun da yetenekli olduğu başka oyun havaları var," dedi takdir eder gibi.

"Eyvallah," dedi Yaman adeta Oğuz lütfetmiş gibi. "Allah razı olsun," diyerek alayla ekledi.

Sonraki saatler, unutulmaz bir bekarlığa veda partisi anıları olarak Derim'in zihninde yerini aldı. Bu konuşmaların birkaç dakika sonrası, içeriye giren davul zurna ekibi saatlerce çalmaya devam etti. Oğuz'un elinde nereden çıkardığı belli olmayan bir mendille piste atlaması gecikmedi. Halihazırda yarı sarhoş adamlarla başta kurduğu hâlây ekibinin düzensiz adımları onu çıldırtmanın eşiğine getirse de pes etmemişti. Onlarla birlikte gelen kuzenleri ve birkaç adamını hâlâyın içine dağıtmış, diğerlerini kontrol ederek devam etmelerini istemesiyle, bu düzensizlik bir süre sonra şaşırtıcı bir performansa dönüşmüştü.

Derim belki de hayatı boyunca atmadığı kadar çok kahkaha attı. Özellikle, Silva, Lukazs, Jorge ve birkaç diğer adamın beceriksiz performansları Jan'la birlikte kahkahalara gömülmesine neden olmuştu. Süregiden zamanda adamların yorulmaksızın davul zurnaya hevesle eşlik etmeleri herkesin eğlencesini katlamıştı.

Uzun bir zamanın ardından Oğuz nihayet soluklanmak için bir süre hâlâydan çıktığında, mendili kapan Marcel olmuştu ve gösterdiği üstün yetenekle Oğuz'un takdirini kazanmıştı.

Oğuz buz gibi içeceğinden kana kana büyük bir yudum aldığında Karan takdirle ona baktı.

"Ulan yorulmak bilmedin be," dedi. "Seni gören götünü kaldıramaz sanır, ben senin gibi hareketli adam görmedim hiç."

"Oturan göt halı keser oğlum," dedi Oğuz kendini beğenmiş bir edayla.

"Ne?" dedi Karan suratını buruşturarak. "O ne demek lan?"

"Tembel olmayacaksın, her an hareket halinde olacaksın demek. Oturduğunda bile götün halıyı kesecek!"

"Zilal ananın lafları," diyen Yaman kahkahayı bastı. "Bunların hepsi haminne gibi oğlum, sen bunlara laf yetiştiremezsin."

"Allah başımızdan eksik etmesin," diyen Oğuz'un sesi, sevgi doluydu.

Derim derin bakışlarla bu iri, kızıl saçlı adamı izlerken ne kadar şanslı olduklarını düşünüyordu. Anneleri hâlâ yanlarındaydı. Tam o esnada geçmişte de birçok kez hissettiği gibi omzunun üzerinden adeta hafif bir esinti geçti. Bedeni yanında olamasa da kendi annesinin de hep yanında olduğunu düşünmek istedi. Adeta koruyucu bir melek gibi eli hep oğlunun üzerindeydi. Derim bu düşüncenin şizofrenik olduğunu bilse de umursamadı. Annesiyle onun arasındaki güçlü bağı ölüm bile koparamazdı.

***

Anka ve Alin'in yaşadıkları yoğun ve hareketli günlerden sonra yakaladıkları ilk andı bu.

Kendi eski evlerinde iki kardeş, bir zamanlar kurşunlarla delinmiş olan kanepenin yerine alınmış ve şimdiye kadar kullanmaya fırsat bulamadıkları yeni kanepede karşılıklı oturuyordu. İkisi de bacaklarını bükerek altlarına almışlar, birer omuzlarını kanepenin arkasına yaslamışlardı.

"Her ne kadar hareketi sevsem de arada sessizlik güzel geliyor, değil mi?" dedi Alin gülümseyerek.

Anka başını sallarken gülümsüyordu. Önlerindeki sehpada bulunan bitki çayına uzanırken "Yalnızca bu gece sürecek bir sessizlik bu. Tadını çıkaralım," dedi. Çayından bir yudum alıp tekrar sehpaya bıraktı.

"Bence birkaç saat sürer, Avcı ve Selin gelince yine eskisi gibi kudurmaya başlarız."

"Birlikte aynı çatı altında, yalnız kalacağımız belki de son gece olacak," dedi Anka buruk bir tebessümle.

Ertesi gün Derim'le evlenecekti ve o geceyi kendi eski evlerinde, dördü birlikte geçireceklerdi. Aşil ve Onur, Derim ve İbo ile birlikte büyük evde, babaları ile birlikte olacaklardı. Anka ertesi gün eski evinde hazırlandıktan sonra bir zamanlar Derim'in olan ve ona hediye edilen eve, nikahın olacağı yere gidecekti.

Geçen hafta herkes için koşturmayla geçse de eğlendikleri zamanlar da olmuştu. Çarşamba günü Derim, Jan ve tüm adamlar bekarlığa veda partisi için dışarı çıkmışlardı. Aynı gün kadınlar da büyük evde eğlenmişlerdi. Evin güvenliği Birimdekiler tarafından sağlanırken erkeklerin güvenliği Anka'nın henüz tanışmadığı, Derim'in güvence verdiği bir başkası tarafından sağlanmıştı. Sabaha karşı eve gelen tüm erkekler zil zurna sarhoştu. Epey eğlendikleri belliydi.

İçlerinde ayık olan yalnızca Anka ve Alin olsa da kadınlar da ziyadesiyle eğlenmişlerdi. Handan'ın çakırkeyif hali bütün gece evdekileri kahkahalara boğmuştu. Birim'den onlara eşlik eden Narin, Cansu ve Esra'nın dışında Sina da davetliydi. Yanında ona eşlik eden kumral kadın en yakın arkadaşı olduğu gibi aynı zamanda eltisiydi de. Hülya ile tanışan kadınlar birkaç dakika içinde samimiyeti ilerletmişlerdi ve bütün gece evin içinde kahkahalar çınlamıştı.

O gece Aşil anne ya da babası yanında olmadan evden uzakta bir gece geçirmişti. Anka bu tek gecelik ayrılığın onu mutsuz edeceğini düşünse de yanılmıştı. Aşil, Kerem ve Onur'la birlikte o geceyi Saryaların evinde geçireceğini duyduğunda Anka'yı şaşırtan bir coşku sahnelemişti. Birkaç gün sonra neler olacağını biliyordu ve erkeklerin ayrı, kadınların ayrı eğlence düzenlemesine karşılık çocukların da ayrı eğlence yapmaya hakkı olduğunu söyleyerek karşılık vermişti. Sinaların evinde toplanan çocuklarla Sevgi ve Asiye ilgilenmişti. Anka her ne kadar zahmet vermekten çekinse de hem Selin hem de Sina böyle bir şeyin olmayacağını hararetle temin etmişlerdi. Sonraki gün eve dönen Aşil çok mutluydu. Çocukların da kendi aralarında eğlenmiş oldukları belliydi.

Ertesi gün nikahları olacaktı ve Anka kendini çok garip hissediyordu. Hayat sürprizlerle doluydu. İyi ya da kötü hiç beklenmeyen, hayalini kurmadığı birçok şeyle karşılaşıyordu insan.

Derim'le şu anki bulundukları noktaya gelebileceklerini yıllar önce hiç düşünmemişti. Geçmişte ona karşı koyamadığı bir çekime kapılarak ondan bir çocuğu olduğu halde bile evleneceklerini hiç aklından geçirmemişti. Aşil'in bir başkasıyla evleneceğini de düşünmemişti. Önceliği hep Aşil olmuştu.

Derim'le aldıkları yol yıpratıcı olduğu kadar yenileyici de olmuştu. Hem kendisi hem de Derim, yolun başında oldukları kişilerden çok farklılardı şimdi. Anka kendisini çok daha başka biri olarak tanımlıyordu bugün. Hep mantıklı ve sağduyulu biri olmuştu ama kinci ve inatçı biriydi de aynı zamanda. İnat ve kin duygusunu belki hâlâ taşıyordu ama sivri bulduğu bir kısım kenarlarını yontmuştu da. En azından Derim'e karşı bunu yapmıştı. Derim söz konusu iken ezbere bildiği tutumları gösteremiyordu. Yalnızca ona karşı esnek, yalnızca ona karşı değişkendi. Derim'in ruh hallerine karşı farklı stratejilerle yol alması gerektiğini biliyor, o en çok neye ihtiyaç duyuyorsa Anka bunu sağlamaya çalışıyordu.

Oysa Anka böyle biri değildi. Değişmişti... Tıpkı Derim gibi o da değişmişti. Bugünkü Derim nasıl geçmiştekinden farklıysa bugünkü Anka da geçmişteki kadından farklıydı. Ödün vermeyen kadın, şimdi Derim için ödünler veriyordu. Aklından geçen doğruları hiç düşünmeden söze döken kendisi şimdi Derim'in kabullenemeyeceğini bildiği şeyleri söze dökmüyordu.

Alin'in "Heyecanlı mısın?" diye sorduğu soruyla, Anka düşüncelerinden sıyrılarak birkaç saniye kardeşine boş boş baktı ve soruyu kavrayan zihninin dürtmesiyle omuzlarını silkti.

"Galiba değilim. Yani belki de bir süredir zaten alışmış olduğum düzende yaşayacağımı bildiğim için heyecanlanmıyorum."

"Birkaç aydır evli olan bir kadın olarak söylüyorum ki..." dedi Alin sırıtarak, "haklısın," diye devam etti kelimenin üzerine basarak. Alçak sesli bir kahkaha attı. "Öncesinde de birlikte yaşayınca değişen çok bir şey olmuyor. Sadece soyadın değişiyor ki seninki zaten değişmeyecek."

Anka kardeşine uyarak sırıtırken başını salladı. "Derim'in uzatmalı metresi sanacak herkes," dedi muzır bir edayla.

Alin yüksek sesli bir kahkaha atarken başı arkaya yattı. Yeniden Anka'ya bakarken "Boy boy çocuklar dizeceksiniz ama buna rağmen

seninle evlenmeyen bir adam olarak görecekler onu. Sana da ne acırlar he," dedi kıkırdayarak.

"Ne fena, çifte standart yapılıyor değil mi?" diye sordu Anka, düşünceli bir sesle. "Mesela adama değil kadına acıyorlar. Belki de kadın evlenmek istemiyor. Adama niye acımıyorlar acaba?"

"Doğru diyorsun valla. Bak mesela Johnny Depp'le Vanesa Paradis kaç sene birliktelerdi, boy boy çocukları olmuştu ama evlenmemişlerdi. Adam gitti kadını aldattı, başka biriyle evlendi, o kadın da herifi ne rezil etti ama... Demek ki evlenmek istemeyen kadındı ki adam diğeriyle üç güne kalmadı evlendi, o da elinde patladı."

"Çok garip değil mi? Kadın evlenmeyince acıyorlar, adam evlenmeyince gününü gün ediyor diye düşünüyorlar."

Alin alayla bir kahkaha daha attı. "Fakat senin epey pahalı bir metres olacağın ortada. Gününü gün eden sen olursun artık."

"Aslında Derim'in kalbinin kırılmayacağını bilsem evliliği çok düşünmem de bu nikah fikri onu iyi hissettiriyor."

"Çünkü tam anlamıyla aile olacağını düşünüyor. Daha önce hiç sahip olamadığı bir şeyi istiyor."

Anka, Alin'in buruk bir tebessümle sarf ettiği sözlere başını salladı. "Öyle... Bunu elinden almak istemiyorum. Yoksa benim bir nikaha ihtiyacım yok aslında. Ama öyle çok yük var ki omuzlarında, azıcık da olsa hafiflesin istiyorum."

Alin birkaç saniye boyunca düşünceli gözlerle kardeşine bakmasının ardından alçak sesle söze girdi.

"Yaptığın pazarlık biraz ağır değil mi? Ne kadar sürecek bu sence? Sevdiğin adama sevdiğini söyleyememek senin için de ağır, biliyorum."

Anka kederle omuzlarını silkti. "Derim'in kendine biçtiği kefaret bu... Aldığı o rahatlatıcı soluğu görsen, bana hak verirdin. Benim sevdiğim adam, cezayla yetiştirilmiş olduğu kadar her şeyin suçunu da üstlenen biri... Daha önce de konuştuk bunu. Her duyguyu uçlarda yaşıyor. Değişmesini beklemek saflık olur. En azından hemen değişemez... Belki geçen zaman onu iyileştirse daha farklı düşünebilir." İç çeker gibi derin bir soluk aldı. "Süresini bilmiyorum," dedi başını iki yana sallayarak. "Ne kadar sürerse sürsün, istediğini ona vereceğim." Bakışlarını kardeşine kaldırıp burukça gülümsedi.

"Madem gözyaşı olacak, o zaman mutluluk gözyaşı olsun."

Alin anlayışla ve gururla kardeşine bakarken kapıdan gelen seslerle ikisi de başlarını salonun girişine çevirdi. Avcı ve Selin birlikte içeri girerlerken Selin'in yüksekten çıkan sesi duyuldu.

"İkiniz de kıçınızı kaldırın bakayım."

İki kardeş anlamayan yüzlerle yerlerinden doğrulurken içeri giren Avcı'nın kollarında dizili paketlerden yüzü görünmüyordu.

"Onlar taşımasınlar bir şey. Biz hallettik bile," dedi.

"Onlar ne?" diye soran Alin oldu. Merakla salona giren ikiliye bakıyordu. Arkalarında, ellerinde yine bir kısım paketler olan Baho ve Chris göründü.

"Selam kızlar," dedi Baho sırıtarak ve duraksamadan devam etti.

Avcı elindekileri geniş kanepenin üzerine bırakarak onlara baktı ve gülümsedi.

"Gelin yarın bu evden çıkacak ya, her şeyi getirdik."

"İyi de her şeyi aldım ya ben," dedi Anka şaşkınca.

Selin'in alçak sesli kahkahası salonu kapladı. "Onlar sayılmaz canım. Hevesin kırılmasın diye aldık o elbiseyi seninle. Düğün için gereken her şey burada." Arkasını dönerek Baho'ya seslendi. "Baho, sen arabadaki tüm paketleri getir. Sağdaki ilk odaya koyun, kalanı ben hallederim."

"Ne paketi ya?" diye sordu Anka yine merakla.

"Görümce benim!" dedi Selin sahte bir otoriteyle. "Ben ne dersem o olur."

"Ne görümcesi be!" dedi Alin çemkirir gibi. "Sen baldızdın!"

"Yok yok, görümceyim ben." Sevinçle ellerini birbirine çırptı. "Ay ikinize görümcelik yapmak çok eğlenceli olacak."

"Yolarım kız senin saçlarını!" dedi Alin hiddetle. "Baldızsın sen."

"Hayır değilim," dedi Selin inatçı bir tavırla. Çabucak konuşarak devam etti. "Yarın tüm hazırlıklar benim kontrolümde olacak. Sabah kuaför ve makyöz gelecek buraya. Saçlarımızı ve makyajımızı yapacaklar. Yarınki giyeceklerimiz bu paketlerde, güzelce hazırlanacağız. Sonra öğlen, araçlar buraya gelecek ve bizi alacaklar. Gelini Avcı teslim edecek ve büyük eve geçeceğiz." İki kadının nutku tutulmuş gibi

kendisine bakmasını umursamadan hızla arkasına döndü. "Şu giysileri hemen açıp asmamız lazım, kırışmasınlar... Baho!" diye yüksek sesle bağırdığında, Anka ve Alin istemsizce gözlerini kırpıştırıp yerlerinde zıpladılar. Avcı sırıtarak onlara bakıyordu. Selin salondan hızla çıkarken bağırmaya devam ediyordu. "Gelinliği kırıştırmayın! Düzgünce asılacak ona göre!"

"Ne gelinliği?" diye şaşkınca soran Anka'yı duymazdan gelerek, "Okullar tatil ya, otoritesini gösterecek kimseyi bulamayınca, yine bize sardı," dedi Avcı gülerek.

"Avcı!" diye bağıran ses yukarıdan gelmişti. "Getirdiğimiz yiyecekleri mutfağa götür. Masayı hazırlamaya başla, hadi!"

"Ben niye hazırlıyorum?" diyen Avcı itiraz eder gibi bağırdı.

"Onlar hamile! Yorma ikisini de!"

Avcı bedenini çevirerek salonda hayretle kendisine bakan iki kadına baktı. Sitem eder gibi başını iki yana salladı.

"Aynı anda nasıl olur da ikizlere hamile kaldınız, hâlâ inanamıyorum."

"Saadet zinciri kurduk," dedi Alin pat diye. Üzerindeki şaşkınlıktan hızla sıyrılarak yine eski muzır tavrına büründü. "Her doğumda çoğalıyoruz. Annem bizi iki tane doğurdu. Biz ikişer tane doğuracağız... Böyle böyle gittikçe daha çok olacağız. Saadet zinciri oğlum bu."

Avcı yüksek sesli bir kahkaha attı. "Hadi gelin, mutfağa geçelim. Siz oturun, ben masayı hazırlarım. Bizim patron da iner şimdi aşağıya... Bu akşam yine eskisi gibi olacağız, değil mi?"

Şaşkınlığından sıyrılan Anka'nın gülümsemesi yüzüne yayılırken başını salladı. İleriye bir adım atarken Alin de ona uydu. "Eskiyi yad edelim diye sana çikolatalı kek bile yaptım," dedi Anka.

Alin kolunu Avcı'nın omzuna atarken "Yetimhanede ne çok çalardık o kekleri, değil mi?" dedi eskiye özlem duyan bir tonla.

Avcı kolunu iki kadının beline sarıp mutfağa ilerlerken gülümsüyordu. "Gece yarısı mutfağa gizlice sızma yapardık. Bak, demek ki benim ne olacağım o zamandan belliymiş."

"Bizim!" dedi Alin üzerine basarak. Uyarır gibi Avcı'ya bakarken gülmeye devam ediyordu.

"Evet, bizim," dedi Avcı onaylarcasına başını sallayarak. "Adam olacak çocuk bokundan belli olur derlermiş ya, bizim de ne olacağımız o zamandan belliymiş."

"Hala çene mi çalıyorsun sen?" diyen Selin'in sesi duyulduğunda, hep birlikte bakışlarını mutfağın girişine çevirdiler. Selin'in iki eli de belindeydi. "Kaç gündür koşturup duruyorum. Bugün de hiç durmadım. Açım açım, masayı kurmamışsın hâlâ?"

"Bak, bunun da ne olacağı o zamandan belliydi he," dedi Avcı alayla. Diğer ikisi Selin'e bakarken gülerek başlarını sallıyordu.

"Biz mutfağı talan ederken başımızın etini yiyordu, yaptığınız hiç hoş bir şey değil, diyerek."

"Hee..." dedi Alin alayla. "Sonra çaldıklarımızı löp löp o da yiyordu."

"Kızım ne demişler!" dedi Selin küstah bir edayla burnunu havaya dikerek. "Hocanın dediğini yap, yaptığını yapma!"

"Tamam hocam!" dedi üç ses aynı anda ve kahkahalar birbirine karıştı.

"Tamam öğretmenim diyeceksiniz," dedi Selin muzır bir ifadeyle. "Minnaksınız siz daha, üniversiteye başlayınca dersiniz onu."

Dördü yeniden neşeyle güldüklerinde sesleri mutfakta birbirine karıştı. Bu gece uzun zamandır yapamadıkları şeyi yapacaklardı. Hem tüm geceyi birlikte geçirecekler, hem geçmişteki güzel günleri konuşacaklar hem de geleceğe dair hayallerini paylaşacaklardı. Birbirlerini tanıdıklarından beri yaptıkları gibi yine hafızalarından silinmeyecek güzellikte bir gece geçireceklerdi.

***

"Ben de senin kadar yakışıklı oldun mu baba?"

Derim üzerindeki smokin pantolonun paçalarını yukarı çekerek kırdığı dizleriyle oğlunun önünde eğilmiş, kendininkinden çok daha küçük ölçüde fakat aynısı olan smokini üzerinde olan oğlunun papyonunu düzeltiyordu.

"Bence sen çok daha yakışıklı oldun," dedi sevgi dolu gözlerle. "İyi ki annenin oğlusun, yabancı biri olsan beni bırakır seninle evlenirdi. Seninle rakip olmak istemezdim."

Duyduklarıyla Aşil'in gözleri mutlulukla parladı. "Sence ben de bir gün annem kadar güzel biriyle evlenecek miyim?"

"Elbette," dedi duraksamadan. "Büyüdüğünde sen de çok seveceğin bir kadınla evleneceksin."

"Ne zaman gelinimizi gidip alacağız baba?"

Derim son kez papyona dokunarak memnuniyetle baktı ve ardından küçük ceketin yakasına iliştirilmiş olan Juliet Rose'u minik bir dokunuşla düzeltti. Kendi ceketinin yakasına da yine bir Juliet Rose iliştirilmişti. Bakışlarını oğluna kaldırdı ve gülümsedi.

"İkimiz de hazır olduğumuza göre şimdi çıkabiliriz."

"Bizim eski evimizden annemi almak çok tuhaf. Neden burada kalmadı ki?"

"Çünkü bugün özel bir gün. Bir gece ayrı kalmamız bunu daha özel kılacak. Bundan sonraki hayatımızda hiçbir zaman ayrı olmayacağımızı bilerek geceyi ayrı geçirmemiz bunun ne kadar kıymetli bir şey olduğunu gösterdi bize."

"Bundan sonra hiç ayrılmayacağız, değil mi baba?"

"Hayır babacığım, asla ayrı kalmayacağız. Sen ve kardeşlerinle birlikte hep bir arada olacağız. Aynı evin içinde."

Aşil gözlerini yumarak memnun bir gülümsemeyle onaylarcasına başını salladı.

"Yüzükler cebinde, değil mi?" diye sordu Derim gülümseyerek.

Aşil eliyle yanına, içinde üç yüzük olan küçük kutuyu koyduğu cebinin üzerine bir eliyle vurdu. "Buradalar. Sen ne zaman istersen veririm."

"Annenin yanına gittiğimizde birlikte takacağız onun parmağına. Bizim yüzük taşıyıcımız senden başkası olamazdı."

Aşil yine mutlulukla gülümsedi ve yerinde zıpladı. Derim yavaşça ayağa kalkarken Aşil kollarını babasının bacaklarına sarıp başını ona doğru kaldırdı.

"Çok mutluyum baba. Sizin düğününüzde ben de olduğum için çok mutluyum. Birlikte evleneceğiz."

Derim eğilerek Aşil'in başına dudaklarını bastırdı. Dağınık tutamları parmak uçlarıyla düzeltmeye çalışsa da asi saçlar tıpkı kendininkiler gibi yine rüzgara tutulmuş gibi görünüyordu.

"Bu anı seninle paylaştığımız için ben de çok mutluyum babacığım."

Derim bedenini düzeltirken Aşil bir adım geri çekildi ve ışıl ışıl gözlerle baktı babasına. Ona uzanan ele tereddüt etmeden tutundu ve minik el, koca avucunun içinde kayboldu. İkisi birlikte son hazırlıklarını yaptıkları yatak odasından çıkarak aşağı indiler.

Girişte bulunanlar tıpkı onlar gibi heyecanlıydı. Telaşlı adımlarla herkes kalan son hazırlıkları tamamlamaya çalışıyordu.

Bugün için büyük salon boşaltılmış, nikah için yeniden düzenlenmişti. Giydirilmiş olan şık sandalyeler sıralanmış halde, nikahın kıyılacağı uzun ayaklı sehpa benzeri yuvarlak masanın önünde dizilmişlerdi. Salonun her bir köşesine Juliet Roselar yerleştirilmişti. Evin birçok köşesinde olduğu gibi arka tarafta, nikah sonrası devam edecek eğlencelerin yapılacağı havuz başında da yine tüm masaların üzerlerine de bu çiçekler, minik kristal vazoların içlerine konularak yerleştirilmişti. Evin her yanı bugün için dekore edilmişti. Dün öğlenden beri süren hummalı çalışma nihayet son bulmuştu.

Anka ve Alin evden çıktıkları andan itibaren önceden ayarlanmış ekip eve gelerek gece geç saatlere kadar tüm çalışmaları tamamlamış, kalan küçük ayrıntıları da bu sabah bitirmişlerdi. Mutfaktaki ekip Jaques'ın önderliğinde sıkı çalışmış, bugün için planlanmış menüyü nihayet ortaya çıkarmışlardı.

Derim heyecanını bastırmaya çalışarak elinden tuttuğu Aşil'le birlikte açık olan kapıya yöneldi. Üzerinde smokini ile hazırlanmış olan Jan, bahçenin ilerisinde Marcel'le konuşuyordu. Kapıdan çıkan ikiliyi görünce eliyle Marcel'e aceleci bir jest yapıp telaşlı adımlarla onlara doğru ilerlerdi.

"Adamların hepsi hazır, arabayı getiriyorlar."

"Her şey eksiksiz değil mi? Gerekli tedbirler de alındı?"

"Merak etme. Bugün servislere yardım edecek kişiler titizlikle incelendi. Jaques hepsine gerekli talimatları verdi. Avcı ile konuştum, evin çevresindeki güvenlik işini onlar hallettiler; çocuklar bugün tüm

gün bize eşlik edecekler. Nikah memuru bir buçuk gibi burada olacak. Biz tekrar eve gelene kadar o da gelmiş olur."

"Lee geldi mi?"

"Geldi, smokinini giyiniyor", dedi Jan gülümseyerek. "İlk kez inin-den çıkarabildik onu. Davet etmene çok şaşırdığı belli. Bence hepimizden daha heyecanlı."

"Bugün yanımda olması gerekiyordu. Her gün evlenmiyorum."

Jan gülerek başını sallarken Derim merakla "Müzik işi halloldu mu?" diye sordu.

"Malta'daki DJ'i getirttik. Bu sabah indi. Çocuklar ilgileniyorlar, büyük salona düzenek kuruldu. Havuz başında da her şey hazır."

"Salondaki her şey tamam mı?" diye üstelercesine sordu Derim.

Yanındaki Aşil'in başı sürekli ikisi arasında gidip geliyordu ama ikisi de fark etmemişlerdi. Çocuk hayranlık dolu bir merakla konuşmaları takip ediyordu.

"Evet Derim," dedi Jan usanmış gibi. "Tüm oturma düzeni ve nikahın kıyılacağı masa hazır." Gözlerini devirerek söylenir gibi devam etti. "Yatakta nikah daha rahatmış. Tüm bu tantanadan uzak, ayrıntılara kafa patlatmadan attık imzayı kurtulduk. Karım gerçekten çok akıllı."

"Bizim oğlumuz var, onun bugünü güzel hatırlaması için her şeyin kusursuz olmasını istiyorum!"

Derim'in huysuz bir çocuk gibi verdiği sert karşılığa Jan, gözlerini devirerek baktı. Bakışları aşağı indi ve Aşil'e gülümsedi.

"Yalan söylüyor Aşilciğim. Baban bunu kendisi için yapıyor çünkü evleneceği için çok heyecanlı."

"Ben de heyecanlıyım," dedi Aşil kontrol edemediği yüksek bir sesle. Onu çok daha sevimli gösteren baş döndürücü bir gülümsemeyle babasına baktı. "Ben de ilk kez evleneceğim."

İki adam çocuğun masum heyecanı yüzünden kahkaha attılar. Derim gözdağı verir gibi Jan'a baktı.

"Oğlum da ilk kez evlenecek. Her şeyin kusursuz olmasını istiyorum."

Jan sırıtarak ikisine baktı ve Aşil'in yanağını öptü. "Her şey senin için kusursuz olacak küçük adam. İlk kez evlendiğine göre herhangi bir aksilik olmasına asla izin vermeyeceğim."

Arkasından gelen sesle geriye baktı. Lukazs, Anka'nın A8'ini getirmişti.

"Araç hazır," dedi bedenini doğrultarak. "Gidelim mi?"

"Amcamlar varmışlar mı?" diye sordu Derim gergin bir sesle. Dakikalar ilerledikçe heyecanı artış gösteriyordu.

Jan onu sakinleştirmek ister gibi bir elini omzuna koydu ve kara gözlerini, heyecanlı elalara dikti.

"Sakinleş Derim. Her şey yolunda. Amcanlar Anka'nın evindeler. Selinler de. Alin'le konuştum. Hazırlar. Gidip gelininle buluşacağız, yüzüklerinizi takacaksınız, onu buraya getireceğiz, döndüğümüzde buraya gelmiş olan birkaç dostunu karşılayacağız ve nikahınızı kıyacağız... Sonra da bütün gün hep birlikte eğleneceğiz."

Derim çocuksu bir tavırla onaylıyormuş gibi başını salladı. Avucundaki minik eli heyecanla biraz daha sıkı kavradı.

"Saryalar da gelecek değil mi baba?"

Aşil'in sesiyle Derim zorlukla başını aşağıya eğdi. "Evet babacığım, gelecekler. Biz yeniden eve döndüğümüzde onlar da gelmiş olurlar."

Aşil memnuniyetle başını salladı. Yine gülerek gözlerini yummuştu.

Derim ileri bakarak göğsünü şişiren derin bir nefes alıp omuzlarını dikleştirdi. Gözlerini yeniden oğluna çevirdi.

"Gidip gelinimizi alalım mı artık babacığım?" diye sordu sevecen bir sesle.

Aşil ayaklarının üzerinde zıplarken coşkuyla "Evet, hadi gidip alalım!" diye bağırdı heyecanla.

Derim yürümeye başlayınca Aşil de yanında ilerledi. Lukazs'ın açtığı kapıdan önce Aşil'i sokarak koltuğuna oturttu ve kemerini bağladı. Kendisi şoför koltuğuna geçerken Lukazs'a çevirdiği bakışları heyecan yüklüydü.

"Araçlar peş peşe beni takip ediyor."

"Roger patron," dedi smokini içindeki Lukazs gülerek. "Karşılama için kalan herkes bahçede olacak."

Peş peşe hareket edecek beş araç o sırada yan yana dizilmişlerdi. Derim direksiyonun başına geçerken Jan'ın da Alin'in aracına doğru ilerlediğini gördü. Anka'nın evinde olan herkes gelinle birlikte buraya getirilecekti. Bahçeye girdikleri andaki karşılamanın Anka'yı şaşırtacağından emindi Derim. Sağdıçları çoktu ve çoğu Türk olmayan adamlar böyle bir karşılamada ısrarcı olmuşlardı.

10. Bölüm

Anka, onu almaya gelen araçların evin önünde durduklarını duyduğunda o ana kadarki sakinliği uçup gitmiş gibi hissetti.

Geceyi keyifle geçirmiş, sabah erkenden gelen Mehmet Aydar, Handan, Süleyman ve Ozan'la birlikte aynı keyifle fakat çok da uzun sürmeyen kahvaltılarını yapmışlardı. Dokuz buçukta gelen kuaför ve makyöz, evin içinde tam bir telaşa neden olsa da Anka kendisini hep sakin hissetmişti. İbo ve Onur geldiklerinde saat onu geçmişti. Evde, üst kattaki üç odada sürekli bir sirkülasyon vardı. Kıyafetlerini giyinenler, birbirlerinin eksiklerini tamamlamaya çalışanlar heyecanlı bir hareketliliğe neden oluyordu.

Anka'nın saçları yapılırken Handan şampanya ve portakal suyuyla hazırladığı birer kadeh mimozayı herkesin eline tutuşturup Anka'nın şerefine kadeh kaldırmalarını istemişti.

"Azıcık şampanyadan bir şey olmaz," diyerek Alin ve Anka'yı rahatlatmış, bilmiş bir edayla devam etmişti. "O kadar da değil. Bugün senin günün. Akşam da bir kadeh şampanya hakkınız var bence."

Hepsi sırayla hazırlanmış en son Anka, onun için sürpriz olan gelinliği giyinmişti. Kendi aldığı beyaz elbise dolapta bir başka gün giyilmek üzere öylece kalmıştı. İtiraf etmeliydi ki gelinliğine bayılmıştı. Helenistlik tarzdaki straplez gelinlik, hemen göğüs altından uzayan etekleri nedeniyle, azıcık da olsa büyüyen karnını saklamıştı. Selin'in geçen hafta içinde gidip gelip ölçülerini neden aldığını da anlamıştı. Her ne kadar aldıkları elbisenin tadilatı gerekirse diye bahaneler üretmişse de Anka gelinliği üzerine geçirdiğinde sebebini çözmüştü. Gerçekten doğru bir seçimdi bu. Gelinliğe herhangi bir tadilat gerekmemişti.

Salçaları doğal dalgalar halinde sırtından sarkıyordu. Duvak istememişti ve bu haliyle sanki evlenecek olan o değilmiş de akşam bir

partiye katılacak birisi gibi görünüyordu. Onun istediği de bu rahatlıktı. Halihazırda gerginleşmeye başlamışken onu daha fazla strese sokacak her şeyden kaçınır gibiydi.

Handan, Alin ve Selin aynı renkte kıyafetler giyinmişlerdi. Uçuk leylak renkli, uzun etekli kıyafetler tiril tirildi. Diğer iki kadından biraz daha toplu olan Handan kıyafetin içinde öyle sevimli görünüyordu ki Alin gidip gelip kadının yanaklarını sıkmış, doğal bir allık oluşmasına neden olmuştu.

"Mıncıklayıp durma beni cadı!" demişti en sonunda Handan sahte bir kızgınlıkla. Alinse yüksek sesli bir kahkaha atmıştı.

Tüm erkeklerin smokin giymesine rağmen yalnızca İbo kravatsız bir takım giymişti. Onur'un da babasını örnek aldığı belliydi – ki Selin ne yaptıysa da Onur'un üzerine giydirdiği takıma kravatı takamamıştı.

"Babası kılıklı!" diyerek en sonunda pes ettiğinde İbo memnun bir gülümsemeyle oğluna göz kırpmıştı. İkisi bembeyaz gömlekleri, koyu renkli takımlarıyla birbirinin kopyası gibiydi.

Her şeyin hazır olduğu esnada kapının önüne araçlar yanaşmıştı. Anka oturamayacak kadar heyecanlı olduğunu hissettiğinde evin içinde dolaşmaya başlamıştı ve salonun camından ön tarafa baktığında araçtan ilk çıkan Derim'i görmüştü.

Üzerine tam oturan smokinin içinde, göz kamaştıracak kadar yakışıklı ve heybetli görünüyordu. Aracın arka kapısını açıp içeri eğilmesinden saniyeler sonra Aşil dışarı çıktığında Anka, ilk kez gözlerinin dolacak kadar duygulandığını ve kalp atışlarının hızlandığını duyumsadı.

Aynı smokine sahip, biri büyük biri küçük iki adam yan yana bedenlerini eve çevirdiklerinde evin kapısı çoktan açılmıştı ve Alin gülümseyerek onlara bakıyordu.

Arkalarından gelen Jan, Derim ve Aşil'in peşinden onları takip ederken diğer adamlar araçların başında, smokinleriyle dikilmeye devam ederek hayranlık uyandırıcı bir tablo çizmişlerdi.

Anka salonun ortasında ayakta dikilerek gözlerini girişe sabitlemişti. Bir yanında Avcı ve Süleyman, diğer yanında Mehmet Aydar ve Handan dikiliyordu. Selin salonun girişinde, İbo ve Onur'la birlikte Ozan da onun yanında dikiliyordu.

Derim heyecanlı olduğu belli, tedirgin adımlarla elinden tuttuğu Aşil'le birlikte salona girdiğinde, gözleri ilk Anka'ya kilitlendi ve öylece kalakaldı. Anka da onun gibi kalakalmış görünüyordu ki gülümseme eylemi bile şu an ona epeyce zor görünüyordu. Gözleri Derim ve Aşil arasında gidip geliyor, hangisine bakması gerektiğine bir türlü karar veremiyor gibiydi. İkisi de öylesine güzeldi ki Anka gözlerini hangisinde tutacağını şaşırmıştı.

Aşil'in de onlardan farkı yoktu. Gözleri iri iri açılmış, yüzünde huşu dolu bir gülümseme ile hayranlık karışımı bir hayretle annesine bakıyordu. Annesinin melek olduğuna emin olmuş gibiydi; gözlerindeki bakış değişerek mest olmuş bir ifadeye büründü.

"Çok güzel olmuşsun anne," dedi kendine hakim olamadığı bir coşkuyla.

Anka utangaç bir gülümsemeyle oğluna baktı. "Teşekkür ederim bebeğim. Sen de çok yakışıklı olmuşsun." Soluk almak için duraksayarak "Her zamanki gibi," diye çabucak ekledi sevecen bir sesle.

Derim nefesini tuttuğunu fark ettiğinde dudaklarını araladı ve kısa bir soluğu zorlukla ciğerlerine gönderdi. Birkaç saniye sürse de aynı zorlukla yutkundu ve diliyle kuruyan dudaklarını ıslattı. Konuşmak istiyor fakat ne diyeceğini bilemiyordu, imdadına oğlu yetişti. Aşil hipnotize olmuş gibi annesine bakarken "Gelinimizin yüzüğünü şimdi mi takacağız baba?" diye sordu.

Derim bu cankurtaran cümleye sarılarak başını sallarken boğuk bir sesle "Evet babacığım," dedi. Gördüğü güzellik karşısında boşalan beyni düşünemiyordu ve nihayet birileri ne yapması gerektiğini hatırlatmıştı.

"Herkese kal geldi yine," diyen Alin'in neşeli sesi, odadaki transı dağıtarak gülüşmelere neden oldu.

Derim dayanılmaz bir gülümsemeyle Anka'ya baktı ve Aşil'in elini bırakarak bir adım attı. İkinci adımı, öncekini takip etti ve Anka'nın karşısına dikilebildi nihayet. Gözleri hâlâ başka kimseye değmemişti ve henüz buna hazır değildi. Karşısındaki varlık öyle güzeldi ki ömrünün sonuna kadar yalnızca ona bakmak istiyordu. Dudaklarının ucu hafifçe yanlara kıvrıldı.

"Hiçbir şeyi olması gerektiği gibi yapmadığımız için bunun da bir sakıncası olacağını sanmıyorum," dedi alçak bir sesle. "İzin verirsen yüzükleri şimdi takmak istiyorum."

Anka zorlukla gülümseyerek başını salladı. Derim başını yana doğru çevirse de gözlerini, onu mahkum eden gözlerden çekememişti.

"Yüzük taşıyıcımız oğlumuz... Bizim minik şövalyemiz..."

Anka'nın bakışları çabucak oğluna ve yeniden Derim'e çevrilirken alçak sesle kıkırdadı. Bu kıkırtı sesiyle Derim'in gözlerinin içinde havai fişekler patlayarak ışıl ışıl parladı.

"Babacığım," dedi Derim geriye doğru. "Yüzükleri çıkarıp takdim edebilirsin."

Aşil büyük bir ciddiyetle ileri doğru adımladı ve anne babasının yanında, ikisinin arasında durdu. Cebindeki kutuyu almak üzere elini cebine soktu ve gece mavisi kadife bir kutuyu çıkararak yukarı kaldırdı.

"Takdir ettim," dedi ciddiyetle. Salonda gülüşmeler yükseldiğinde Aşil kızgınlıkla baktı fakat kimse onu düzeltme gereği duymadı bu kez.

Derim aşağı doğru çabuk bir bakış atıp gülümseyerek oğluna baktı. Sabırsız bir sesle "Açacak mısın?" diye sordu.

Salondaki herkes sessizlik içinde üçünü izliyordu. Aşil gözlerini yumarak başını salladı ve büyük bir ciddiyetle kutuyu açarak kaldırdı. Kutunun kırık beyaz, saten kumaşının üzerinde, iki alyans ve bir taşlı yüzük vardı. Ortasında siyah bir elmas taş olan yüzüğün kenarlarına mavi minik pırlantalar yerleştirilmişti. Derim ilk önce alyanslardan küçük olanı aldı ve diğer eliyle Anka'nın yanında sarkan eline uzandı. Kadının yüzük parmağına alyansı takarken bakışlarını genç kadının gözlerinden çekemiyordu.

"Söylemek istediğim her şey alyanslarımızın içinde yazılı... Bana bugünü yaşattığın için sana çok teşekkür ederim, mon Phénix."

Yukarı kaldırdığı elin üzerine yumuşakça dudaklarını değirdi. Aşil'in uzattığı kutudan bu kez taşlı yüzüğü alarak alyansın yanına taktı. Anka titreyen elini Derim'in fark etmemesini umarak kendi-

sine hakim olmaya çalıştı ancak gözlerini çabucak kaldırıp ona gülümseyen adamın bunu fark ettiğini anlayarak o da heyecanla gülümsedi.

"Saçların kadar gece karası bir taş olsun istedim. Seni çağırdıkları gibi. Etrafındaki yıldız kesimli mavi pırlantalar gözlerini temsil etse de benim için başka anlamları da var... Bu yüzüğün adı; *Mavi Yıldızlı Gece...*"

Derim utangaç bir bakışla yeniden çabucak Anka'ya baktığında, genç kadın nemlenmiş gözlerini yumarak anladığını belirtir bir gülümsemeyle başını salladı. Yüzünde meleksi bir tebessüm vardı. Büyük bir gayretle göz pınarlarına dolan yaşların akmasını engelleyerek birkaç kez kırpıştırdığı gözlerini yeniden açıp, bakışlarını parmağındaki yüzüğe indirdi. Olağanüstü güzel bir yüzüktü. Onların her şeyini temsil eden her bir parça bu yüzükte toplanmıştı. Kendi adı, Derim'in karanlık ruhu, karanlıklarını aydınlatacak mavi yıldızları... Tamamen onları temsil ediyor, tam bir bütünlük sağlıyordu her şeyiyle.

"Teşekkür ederim," dedi soluk gibi çıkan alçak bir sesle. "Çok güzel... Olağanüstü güzel hatta."

Gözlerini elindeki yüzüklerden zorlukla çekip Derim'e baktı. "Senin alyansını da benim takmam gerekiyor sanırım," dedi heyecanlı bir tonla.

Derim buruk bir gülümsemeyle ona baktı. "Her zaman takamayacağım ama her zaman yanımda olacak."

Anka anlayışla gülümsedi. Derim alyansını onun gibi her zaman takamayacağı gibi gelecekte –bazı zamanlarda– o da parmağındakini çıkarmak zorunda kalacaktı. En azından alyansını...

Aşil'in heyecanla kendisine bakan suratına sevecen bir gülümseme sunarak kutudaki son yüzüğü aldı. Derim'in parmağına geçirmeden evvel, yüzüğü parmaklarının arasında çevirerek içindeki yazıyı çabucak okudu.

"Till death do us part."

"Ölüm bizi ayırana dek..."

Yüzüğü Derim'in parmağına geçirirken onun için aldığı zinciri daha sonra vermeye karar verdi. Bunun için zaman vardı nasılsa. Derim yüzükleri kendisinin yaptırmak istediğini söylediğinde Anka

karşı çıkmamıştı. Fakat Derim'in her zaman yüzüğünü takamayacağını bildiği için en azından daima boynunda taşıyabileceğini düşünerek kendisi de bir zincir almıştı. Parmağındakilerle kıyaslanamazdı ama bu gece o da küçük hediyesini ona verebilirdi.

"Evlendik mi şimdi biz baba?"

Aşil'in masum bir merakla sorduğu soru, salondaki duygusal sessizliği parçalayarak gülüşme seslerinin ortaya çıkmasına neden oldu. Derim dudaklarını Anka'nın alnına bastırıp geri çekildi ve gülümseyerek Aşil'in ciddi suratına baktı.

"Hayır babacığım, evimize gittiğimizde nikah memurunun huzurunda evleneceğiz."

"Hadi gidip evlenelim o zaman."

Aşil'in heyecanlı neşesi diğerlerine de bulaştı. Salondaki sesler birbirine karışmıştı şimdi.

"O zaman ben gelini, damada teslim edeyim ve çıkalım artık," diyen Avcı'nın sesine Mehmet Aydar'ın "İyi olur, hadi yap bakalım kardeşliğini," diyen sözleri karşılık verdi.

Anka'nın bir diğer yanındaki Süleyman bir adım geriye çekilmeden evvel dudaklarını genç kadının şakağına bastırdı. "Mutlu ol güzelim, hep mutlu ol," diye mırıldandı.

"Teşekkür ederim abi," diyen Anka nedensizce gözlerinin nemlendiğini hissetti.

Bu an, yaşadığı günün tam anlamıyla ne olduğunu belli eden ciddiyette bir an olmuştu. Mehmet Aydar tıpkı Süleyman gibi dudaklarını Anka'nın başına bastırdı ve onu sıkıca kucakladı.

"İkiniz de çok mutlu olun kızım. İkiniz de ömrünüzün sonuna kadar hep mutlu olun."

"Duygusala bağlamayın ya, gurbete giden gelin muamelesi yapmayın Gece'ye," diyen Alin'in protesto eder tavrı yine yüzlerde gülümsemeler meydana getirdi.

"Gerçekten öyle, bu kadar duygusallığa girmeyin ama," dedi Handan onu desteklercesine. "Kız yine bizim kız yahu."

"Bunun tam tersi olması gerekmiyor muydu?" diyen İbo şaşkınca Selin'e sordu. "Yani genelde kadınlar daha duygusal olur ya bu anlarda."

"Bizim kadınların hepsi çok gerçekçi canım, kız bizden ayrılıp gurbete gitmiyor, yine dibimizde çok şükür, alt tarafı bir imza atacak yani."

"Sen de mi öyle düşündün? Alt tarafı bir imza mıydı?" İbo hayretle Selin'e bakıyordu. Selin muzırca kıkırdadı. "Yok yok, onun üst tarafı da imzaydı." Bakışları sevgiyle kocasına dikildi. "Hayatımın en güzel günüydü."

"Güzeldi, değil mi?" dedi İbo ansızın keyifle gülerek. Selin başını sallayarak onayladığı kocasına yaslanarak gözlerini yeniden salonun ortasındakilere çevirdi. İbo'nun kolları sıkıca beline dolandı.

Avcı elini tuttuğu Anka'yla ileri doğru bir adım attı ve Derim'in ona uzanmak üzere yukarı kalkmış olan avucunun içine genç kadının elini bırakarak iki eliyle onların ellerini kavradı. Ciddi bakışları Derim'e dikilmişti.

"Ben kardeşi olarak son nefesime kadar hep onun yanında olacağım. Bu asla değişmeyecek... Ama bundan sonra onu sana emanet ediyorum. Benim yetişemediğimde yetiş, benim koruyamadığımda koru... Onu üzme, ağlatma, hayal kırıklığına uğratma, mutsuz etme, sana olan güvenini boşa çıkarma... Hep sev, hep mutlu olun..."

"Söz veriyorum," dedi Derim kendinden emin tok bir sesle. Avcı konuşurken bakışlarını bir an bile onun koyu kahve gözlerinden çekmemiş, ciddiyetle onu temin edercesine bakmıştı.

"İkinize de ömrünüzün sonuna kadar mutluluklar dilerim," dedi Avcı dostça çıkan bir tonla.

Anka boştaki elini uzatarak Avcı'ya sarıldı. "Hep yanımda olduğun için teşekkür ederim Avcı. Seni çok seviyorum... Sen harika bir kardeşsin..."

"Sen de öylesin Gece," dedi kollarını ona sararak. "Ben de seni çok seviyorum, her zaman yanında olacağım."

"Ya hadi gidip evlenelim!"

Aşil'in sabırsız sesiyle gülüşerek birbirlerinden ayrıldılar. Anka sevecen gözlerini oğluna indirdi. Bir eli Derim'in avucundaydı. "Hadi gidip evlenelim o zaman bebeğim," demesinin hemen ardından alayla ekledi. "Bu gidişle sen seneye tutar, gelin de getirirsin."

"Olacağına bak," dedi Alin, alay yüklü neşeli bir sesle. Yanındaki Jan'ın koluna girdi ve sesini yükseltti. "Hadi gidelim artık, gecikirsek memuru kaçırırız."

"Tembihledim ben, bekleyecek merak etme," dedi Jan güvence vererek.

"Aynı memur mu?" diyen Alin, hınzır bir gülümsemeyle kocasına baktı. Jan alçak sesli bir kahkaha attı. "Aynı memurun tekrar geleceğini sanmıyorum, bu başkası." Dudaklarını karısının başına bastırdı. "Sen şahane bir kadınsın, bizim nikahı gürültüsüz patırtısız çabucak halletmiştin. Bu işler gerçekten zormuş."

"Herhalde yani," dedi Alin böbürlenerek. "Ben aksiyon insanıyım. Doğrudan sonuca giderim."

"Hı belli," dedi yanındaki Handan sitemle. "Sonuca gidermiş! Ne olurdu yani seni de böyle evlendirseydik?"

Handan küskün denecek bir suratla önünden geçtiğinde Alin haylaz bir gülümsemeyle "Hala sitemi bitmedi valla," dedi dert yanar gibi. Umursamazca Handan'ın arkasından bakıyordu.

***

Anka'nın gözyaşlarını durduramadığı an, evin önünde araçtan indiklerinde yaşadığı zaman dilimiydi. Derim'in sürdüğü araçta kendisi önde, yolcu koltuğunda otururken Aşil arkada kendi koltuğuna yerleşmişti. Araç durduğunda Marcel onun kapısını açarak çıkmasına yardım etmiş Derim hızla arka kapıyı açarak Aşil'i bağlı olduğu kemerlerden kurtarıp dışarı çıkarmıştı. Çocuk koşar adımlarla arabanın etrafında dolaşırken Derim, Anka'nın yanına ulaşmıştı.

Anka o sırada önündeki manzaraya hayran olduğu bir şaşkınlıkla bakakalmıştı. Diğer araçlardan çıkıp eve doğru seri adımlarla ilerleyenleri fark etmemişti bile.

Derim'in bütün adamları koyu renkli smokinleri içinde karşılıklı iki sıra olmuş halde, tıpkı bir geçit törenine hazırlanmış gibi onları karşıladıklarında yüzünde mutlu bir gülümseme, gözlerinde yaş vardı Anka'nın.

Manzara akıldan çıkmayacak denli muhteşem bir resim oluşturmuştu.

Hepsi bugüne özel bir gayret ve titizlikle hazırlanmış her zaman üstelerinde olan rahat giysilerin dışında, jilet gibi koyu renkli smokinlerin yakalarına iliştirilmiş beyaz güllerle, gülümseyen suratlar eşliğinde ikisine bakıyordu. Her biri birbirinden güzeldi. Hepsi onların şövalyesiydi... Çoğunun yüzünde bulunan sert ifade bile adeta bugüne özel yumuşamış görünüyordu. Hepsinin gözleri pırıl pırıldı. Derim ve Anka, onların açtıkları yoldan el ele eve doğru ilerlerken başlarından aşağı yağan beyaz gül yaprakları en çok önlerinde yürüyen Aşil'i mutlu etmişti.

"Kar yağıyormuş gibi!" diye bağıran çocuk hoplaya zıplaya ilerlerken Sarya, Kerem ve Onur ona doğru koşturmuş adamların yağdırdığı gül yapraklarını yakalamaya çalışıyorlardı.

Alkışlar ve ıslıklar bahçeyi kaplamıştı. Kapının önünde biriken küçük kalabalık da alkışlarla onlara eşlik ediyordu. Anka yürüdükleri o birkaç metrelik yolda sık sık duraksamıştı. Başının üzerinden yağan gül yaprakları saçlarına tutunuyor, Anka da tıpkı çocuklar gibi boşlukta düşen birkaç yaprağı yakalamaya çalışıyordu.

Başını gökyüzüne kaldırıp nemli gözlerle kahkaha attığında Derim yanında mutlu bir yüzle ona bakıyordu. Başını aşağı indirdiğinde önünden geçmekte olan Bekir'e sarıldı Anka. Birkaç adım sonra Baho'ya ve bir başkasına... Ve yine bir başkasına daha... İki yanındaki adamlar yüksek seslerle tezahürat eder gibi neşeyle bağırmaya devam ederken Anka da kahkahalarıyla onlara eşlik ediyordu.

Derim elini beline sarıp eve yönlendirmese Anka dakikalarca adamlarla eğlenmeye devam edebilirdi.

"Bu gayretinizi birkaç saat sonra dans pistinde de bekliyorum beyler!" diye bağırdı geriye dönerek.

Eve giren basamakların önüne vardıklarında tanıdığı tüm yüzlerin dışında ilk kez gördüğü yüzlere utangaç bakışlar atarak gülümsedi. İçlerindeki çekik gözlünün Lee olduğundan emindi fakat diğer çifti henüz tanımıyordu. Çarşamba günü tanıştığı Hülya'nın yanında duranın, kocası olduğuna da emindi. Kendisini yaramazlık yaparken yakalanmış bir çocuk gibi hissetmişti. Nemli fakat mutlu gözlerle girişte toplanmış kalabalığa baktı.

Kapıdan içeri girdiklerinde geniş girişin çiçeklerle benzenmiş olduğunu fark etti. Ev baştan aşağı bugün için hazırlanmıştı. İnsanın içinde sımsıcak duyguları oluşturan, kalp atışlarını neşeyle artıran çiçekler etrafa yerleştirilmişti. O tatlı şeftali renkli güller, her yerdeydi ve etraf baş döndürücü bir misk kokusuyla sarmalanmıştı.

"Bütün bunları ne ara yaptığınızı sormayacağım!" dedi neşeli, yüksek bir sesle. Bakışlarını yanındaki adama çevirdi ve sen iflah olmazsın der gibi başını iki yana salladı. İki avucunu Derim'in yanaklarına bastırıp parmak uçlarında yükselerek dudaklarına kısacık sevgi dolu bir öpücük bıraktı.

"Hadi, beni tanımadıklarımla tanıştır," dedi gülerek diğerlerine bakarken. "Nikah biraz geç başlasa da olur, Alin memuru tutar nasılsa."

Alin'den yüksek sesli bir kahkaha çıkarken birkaç kişi de ona eşlik etti. "Bende!" diyen Alin neşeyle karşılık verdi.

***

Anka bir masalın içinde yaşadığını hissediyordu...

Uzun ayaklı masanın etrafında nikahları kıyılırken Aşil onların yanında dikiliyordu. Yüzünde tıpkı kendileri gibi ışıl ışıl bir gülümseme vardı. Derim ve Anka deftere imza attıklarında soran gözleri hayal kırıklığına uğramış halde Derim'e çevrildiğinde, Derim bir an bile düşünmeksizin oğlunu kucağına alarak yukarı kaldırmış ve kendi imzasının yanına Aşil'in de imza atmasını sağlamıştı. Aşil için bu olağanüstü bir andı. Anka içinse üçünün aile olduklarının bozulamayacak yeminiydi.

Salonun bir köşesine kurulmuş olan küçük stantta bulunan DJ müzik akışını sağlıyordu. İmzalar sonrası tebrikler devam ederken sandalyeler inanılmaz bir hızla dışarı çıkarılmış salonun etrafına yerleştirilmiş uzun ayaklı küçük yuvarlak masalar servise açılmıştı. Anka tüm bunların ne ara yapıldığını bile anlayamamıştı. Evin içinde, ellerinde içecek ve ordövr tepsileri taşıyan, daha önce görmediği servis elemanları dolaşıyordu. Bugün için ayarlandıkları belliydi.

Parke zemin üzerinde ilk dans, Derim ve Anka arasında Second Walts eşliğinde yapılmıştı. Anka ayaklarının yere değmediğini dü-

şünmüştü. Derim'in kollarında adeta uçtuğunu hissediyordu. Muhteşem bir danstı yaptıkları. Anka en çok da o dans esnasında olması gerekenin olduğunu hissetmişti. Derim'le uyumu öylesine kusursuzdu ki bütünleşmelerini sağlayan kader, onları bir araya getirmişti ve nihayet tamamlanmışlardı. Bir bütünün iki ayrı, fakat aynı anda hareket eden parçaları gibiydiler.

Nikah sonrası kısa bir süre kokteyl devam etmiş, salonda her bir konukla ayrı ayrı sohbet ederek bir saatten fazla zaman geçirdikten sonra evin arka tarafında, havuz başında hazırlanan yemeğe geçmek üzere hareketlenmişlerdi. Havuzun etrafına masalar yerleştirilmişti. En uç köşeye yine bir müzik standı yerleştirilmiş önündeki açıklık dans pisti olarak hazırlanmıştı.

Eğlence gece geç vakte kadar devam etti. Herkes neşeliydi ve eğlencenin tadını çıkarıyordu.

Çocuklar kimi zaman evin içinde koşturuyor, kimi zaman etraflarındakilerle sohbet ediyor, kimi zaman eğlencelere katılıyor ya da küçük arabaların içinde neşeli çığlıklar eşliğinde yarış yapıyorlardı. Akşamın ilerleyen saatlerinde Derim ve Anka, herkesle olduğu gibi Karan, Sina, Yaman ve Alaz'ın bulunduğu masaya yerleşmiş samimi bir sohbete koyulmuşlardı. Herkesle ayrı ayrı ilgilenip zaman geçiriyorlardı. Gerçi kimse aynı masada uzun süre oturmuyor, birbirleriyle sohbet edebilmek için sürekli yer değiştiriyorlardı.

"İşkolik oğlum bunlar," dedi Yaman, Karan'a. Yandaki masada Mehmet Aydar'la koyu bir sohbete dalmış olan Taylan'ı işaret etmişti. Aynı masada kocasının yanında bulunan Hülya da Selin ve Handan'la hararetli bir muhabbetin içindeydi.

Anka bakışlarını o yöne çevirdiğinde bir diğer masada bulunan Alin ve Jan'ın adamlarla birlikte kahkahalara boğulduklarını gördü. Hemen yanlarındaki masada Avcı, Esra ve Baturalp'le birlikte komik olduğu belli bir şeye gülüyordu. Herkesin epeyce eğlendiği açıktı.

"Taylan Turanlı oğlum o, herifin hayatta bildiği tek şey evin dışında iş konuşmak evde de oğluyla maç yapmak," diye karşılık verdi Karan.

"Günahını alma abinin," diyen Sina karşı koyarcasına araya girdi. "Dışarıda salon adamı o," dedi gerçek açıklama buymuş gibi.

Karan şaşkınca karısına baktı. "Evde ne ki?"

Sina sırıtarak karşılık verdi. "Semt çocuğu!"

Anka'nın Alaz'la birlikte attığı kahkaha masayı çınlattı. Daha birkaç saat evvel tanıştığı kişilerle çabucak kaynaşmıştı. Sina ve Karan ile bu samimiyeti ilerletecek kadar zaman geçirmişlerdi gerçi ancak yeni tanıştığı diğerleri ile de adeta zaman atlaması yapmışçasına, sanki uzun yıllardır birbirilerini tanışıyorlarmış gibi sıcak ve samimi bir iletişim kurmuşlardı.

Bütün gece Anka'nın yalnızca bir kadeh şampanya içtiğini fark etmiş olan Alaz şüpheli gözlerle şimdi onun elinde tuttuğu, içinde bir dilim limon olan sodaya bakarak merakla sordu.

"Sen normalde alkol mü almıyorsun yoksa özel bir durum mu bu?" diye ansızın soruverdi.

Alaz'ın sorduğu soruyla diğer gözler de kendisine çevrildiğinde Anka utangaç bir gülümseme ile baktı ona. Kendisinden beş yaş daha büyük olan kadının gözlerindeki dikkatli bakışlar, ondan birkaç sene büyük olmasından kaynaklanan bir olgunluğu değil de adeta onun ayrılmaz bir parçasını belli eder gibiydi. Herkesi ve her şeyi dikkatle gözlemliyor, sindiriyor ve sanki aklının bir köşesine her şeyi not alıyormuş gibiydi. Onun da alışkın olduğu bir tavırdı bu ve Anka'nın dikkatini çekmemesi olanaksızdı. Bu durum nedensizce onu kendisine daha da yaklaştırmış gibi hissediyordu.

"Aslında severim, hatta bazen sınırı da geçerim ama bir süre ara vermek zorundayım."

Sina bildiği gerçekle gülümseyerek ona bakarken Alaz'ın kaşları kalkmıştı. Yaman telaşla araya girdi.

"Hadi be!" dedi ve gözleri hızla Derim'e döndü. "İkincisi mi geliyor lan?"

Derim başını sallarken mutlu bir yüzle güldü. Bakışları Anka'ya çevrildiğinde içlerindeki sevgi adeta taşarak genç kadını sarmaladı.

"Bak, ben şimdi sana gerekli..." diye Yaman'ın coşkuyla başladığı cümleyi, karısı bıkkınlıkla atılarak yarıda böldü.

"Hayır! Sakın!" dedi hiddetle. "Ya herkesin doktoru var herhalde, sana mı danışacaklar?"

Çabucak başını çevirip içtenlikle Anka'ya gülümsedi. "Çok tebrik ederim. Tek çocukta kalmamanıza sevindim. İnsana kardeş gerek."

"Sen de ben de tek çocuğuz! Neyimize gerek?" dedi Yaman, terslenir gibi.

"Çocuklarımızın kardeşleri var ama. Ayrıca hatırlatayım benim de kardeşlerim var."

"Gereksizler!" dedi Yaman küçümsercesine dudak bükerek.

"Bunu Oğuz abimin yanında da söylesene! Çaksın yumruğu suratına."

"Diyorum! Ondan mı korkacağım!"

"Bir gün o yumruğu gerçekten gözünün üstüne yiyeceksin."

Yaman aldırmadan dudak büktü ve yeniden hevesle Derim'e döndü. "Sen doktoru falan boş ver oğlum. Ben sana ne yapman gerektiğini söyleyeceğim şimdi... Bu konudaki uzman benim..."

"Kadın doğum uzmanı mısın?" diye sordu Derim saf saf. "Tıbbı bitirdiğini söylememiştin."

Karan'ın kahkahası herkesin dikkatini çekecek kadar yüksekti. "Lan yok. Sen kale alma bunu. Manyak oğlum bu, abimi de manyak ettiydi. Uyma sen buna."

"Siktir git!" dedi Yaman onu tersleyerek.

"Oğlum her sikko iş sende lan," dedi Karan sitem eder gibi. "İstanbul'daki bütün kadın doğumcular adını öğrenmiş, kara listeye almışlar seni. Dördüncü çocuğu yapmaya kalkarsanız harbiden doğumu kendin yaptıracaksın sonunda."

"Sikerler!" dedi Yaman sinirle Karan'a bakarak. "Dört falan yok!"

"Yok yok..." diye atıldı Alaz. "Üçte pazarlık yapmıştık. Üçü tamamladık, daha çocuk yok. Şükür, üç kardeş yeter birbirine."

"Çocukları niye getirmediniz?" diye sordu Sina sitem eder gibi.

"Cemre bizdeydi," diyen Alaz'ın tavrı sanki bu açıklama yeterliymiş gibiydi. Sina gülerek ona bakarken Anka anlamaya çalışır gibi bakıyordu.

Yaman araya girerek "Ateş'in kafasına silah dayasak Cemre varken çıkmaz evden," dedi neşeli bir tavırla.

Alaz ona sitem eder gibi bakıp yeniden Sina'ya dönerek devam etti. "Yalım da Ateş'in dibinden ayrılmıyor biliyorsun, Yalaz da daha bir yaşında, erkenden uyuduğu için Halime ablaya emanet ettik hepsini. Gerçi Ekrem amcamla Ragıp abi varken Halime ablaya da çok iş düşmüyor."

"Üç oğlan yorucu olur ama kardeş çok güzel bir şey değil mi?" diyen Anka araya girdi gülümseyerek.

Alaz mutlu bir yüzle başını salladı. Çocuklarına karşı olan sevgisi gözlerinin içinde parlıyordu, tıpkı yanındaki kocasının da değişen ifadesinde parlayan sevgi dolu gözler gibiydi onunkiler de.

"Yaman tek çocuk olduğunuzu söyledi ama sen kardeşlerim var dedin?" dedi Anka sorarcasına.

Alaz elini boşlukta sallarken gözlerini devirdi. "Uzun hikaye... Konuşuruz başka zaman." Aniden gülümsedi. "Kardeş güzel şey... Ama sizinki daha güzel olmalı. Siz ikizsiniz değil mi?"

Alaz'ın sıcak bir gülüşle sorduğu soruya Anka başını sallayarak cevap verdi. Derim'in çekingen fakat mutlu sesi duyuldu bu kez.

"Bizim doğacaklar da ikiz."

"Hadi lan!" diyen iki kelime, Yaman ve Karan'ın ağzından aynı anda çıktı. Yüzlerinde heyecan kaplı şaşkınlıkla Derim'e bakıyorlardı. Derim utangaç bir gülümsemeyle başını salladı. Bakışları yeniden Anka'yı buldu. Birkaç saniye kilitli kalmış gibi öylece baktı sevdiği kadına. Anka da ona.

"Ya çok sevindim," diyen Alaz'ın yüzünde mest olmuş bir mutluluk vardı. Bakışlarını kocasına çevirdi. "Bak, bir avazda çıkaracaklar iki taneyi aradan."

"Zilal ana gibi konuştun," dedi Yaman gülümseyerek.

Alaz kıkırdarken omuz silkti. "Herhalde olacak o kadar."

"Bunlar üçlediler bile, biz de artık başvurulara başlayalım bebeğim," dedi Karan hevesli bir ifadeyle Sina'ya bakarak. "Evde tekrar bir bebek olması güzel olur, Sarya da abla olmak istiyor hem."

Sina gözlerini devirdi, şikayet eder gibi iki kadına baktı. "Sarya'nın beynini yıkadı resmen." Tekrar kocasına baktı. "Ha deyince olmuyor, başvuru süreci uzun biliyorsun, sabırlı olmak zorundayız. Geçen sefer ki haltı yapmayacaksın!"

Anka araya girerek "Aslında siz Süleyman abimle bir konuşun," dedi destek veren bir gülümsemeyle. "Bizim kaldığımız yetimhanede onlara sahip çıkacak aile bekleyen çok çocuk var, işlemleri sizin için hızlandır abim. Uzun uzun hakkınızda araştırma yapılmasına gerek olmaz."

"Harika fikir," diye atıldı Karan. "Biz bunu niye daha önce düşünemedik ki?"

"Tamam o zaman" dedi Sina gülümseyerek. "Kızımız en kısa zamanda abla olacak demektir."

Karan gülerek karısına göz kırptı. Sina sen var ya sen der gibi başını iki yana salladı. "Ben bu adam kadar bebek bakmaya meraklı birini görmedim hiç."

"Var var," dedi Alaz atılarak. "Numune bunlar. Hakkını yemeyeyim, Yaman benden daha fazla gece uykusuz kalmıştır."

"Evladımız, tabii ki bakacağız" dedi Yaman bu da laf mı der gibi.

"Benim ilk kez böyle bir tecrübem olacak, umarım altından kalkarım," dedi Derim alçak bir sesle.

Anka anlayışlı bir gülümsemeyle ona bakarken içine çöken kederi belli etmemeye çalıştı. Şakacı çıkmasına çalıştığı bir sesle karşılık verdi. "El mahkum, tecrübe edeceksin. Bizde iki tane birden olacak, ben ikisine birden aynı anda yetişemem."

Derim'in ifadesinde görülen kendisine olan şüphesi öylesine çocuksuydu ki Anka sımsıcak bir gülümseme sunarken, bakışlarındaki güven yıkılamayacak kadar açıktı. Derim'in daha önce hiç tecrübe etmese de bebeklerle çok iyi başa çıkacağına adı kadar emindi. Tek sorun Derim'in aşırı endişeli tavrı olacaktı.

Yaman, Derim'in üstüne çöreklenmek üzere olan melankoliyi savuşturmak ve ortamdaki havayı dağıtmak ister gibi hızla kadehini kavradı.

"Hadi o zaman, ikizlere içelim. İkisini de sağlıkla kucağınıza almak nasip olsun." Başını hafifçe Derim'e doğru yatırdı. "Yalnız bu sayılmaz, bunun kutlamasını daha sonra erkek erkeğe doğru düzgün yapalım."

Anka kadehini yukarı kaldırırken "Yapın yapın," diye atıldı. "Bekarlığa veda partisi bayağı güzelmiş, benden destek sana."

Sina imalı bir alaycılıkla "İçeri kadın almayınca güven testini başarıyla geçti tabii," dedi.

Alaz, "Alsın da gözlerini oyayım onun!" diye karşılık verdi. Yan gözle kocasına bakıyordu.

"Sen de mi göz oyuyorsun?" diye sordu Anka şakacı bir sesle.

Alaz çenesini kaldırıp cıkladı. "Yok, onu benim kocam daha güzel yapıyor ama gerekirse ben de oyarım, dert değil yani."

Anka bakışlarını hayretle Derim'e çevirdiğinde Derim kaşlarını yukarı kaldırıp bir şey söyleme der gibi telaşla gözlerini ayırarak başını iki yana salladı. Anka onun o telaşlı ifadesine yüksek sesli bir kahkaha attığında tüm kadehler yukarı kalkmıştı.

Gerçekten tuhaflardı ve tanışıp sevdikleri kişiler de en az onlar kadar tuhaftı. Fakat bir o kadar da içten ve samimilerdi. Belki de bu, yaşama dair her birinin değişik acı tecrübelerden geçmesinden kaynaklanıyordu. Hepsi konuşmadan da birbirlerini anlıyor gibiydiler.

"Siz sohbete devam edin," diyen Sina, hafifçe oturduğu sandalyeyi kalkmak üzere geri ittiğinde sorarcasına ona bakan ilk kişi Karan olmuştu. "Lee ve Böcek'le biraz sohbet etmek istiyorum."

Sina yumuşak bir gülümsemeyle anlayış beklercesine Karan'a bakarken diğeri kaşlarını çattı.

"Keşke hiç karşılaşmasaydınız," dedi tatsız bir sesle. "O ikisine söyle, seninle ilgili orada burada tek bir şey ağızlarından kaçırırlarsa, ikisini de üst üste koyar sikerim."

Sina bıkkınlıkla göz devirirken Anka ve Alaz aniden yüksek sesli kahkaha attılar. Derim sakin bir sesle araya girdi.

"Endişe etme. Öyle bir şey olmayacak."

"Güvence veren de sensin. Olursa, seni de sikerim," dedi Karan dik dik.

Derim can sıkıntısıyla oflayarak bakışlarını Yaman'a çevirdi. "Senelerce buna nasıl dayandın?"

"Arada birkaç sene boşluk verdim," dedi Yaman duraksamadan. Gülmemek için kendini tutuyordu. "Herifin hayal gücünü seviyorum gerçi, bayağı renkli," diye devam etti alayla.

***

Sina, Lee ve Böcek'in oturduğu masaya yaklaşırken geldiğini fark eden Böcek hemen hareketlenerek yandaki masadan boş bir sandalyeyi çabucak taşıdı, ikisinin ortasına yerleştirdi ve genç kadının oturmasını bekledi. Üçü de yüzlerinde gülümsemelerle birbirlerine baktılar.

"Seneler sonra bu akşam yüz yüze gelmemiz çok garip değil mi?" diye sordu Sina sevecen bir sesle.

Onu tanıdığında daha yirmilerine varmamış olan genç adam şimdi otuz yaşını sürüyordu, fakat hâlâ çocuksu bir ifadesi vardı. Koyu renkli kıvırcık saçları kısa kesimdi. Saçlarının renginde koyu renkli gözleri zeka parıltıları barındırıyordu. Tıpkı diğer tarafında oturan Lee gibi. Çekik gözlü, Çinli ırkının belirgin özelliklerini taşıyordu. Ufak tefekti. Yüzündeki gülümseme ile gözleri daha da kısılmış neredeyse kapalı görünüyordu.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Sina ikisine de hitaben. Ortak dil İngilizceydi her zamanki gibi.

"İyi," dedi Lee belirgin bir aksanla. "Sayende sistemlerimizdeki tüm açıkları kapadık. Bundan sonra her şey çok daha güvenli yol alacak."

Sina küçük bir tebessümle başını sallarken bakışlarını Böcek'e çevirdi. "Mutlu musun burada?"

Böcek tereddütsüz başını salladı. "İlk kez bu kadar güvende hissediyorum. Yaptığım işi de çok seviyorum. Lee harika biri, bana çok yardımcı oluyor."

Sina minnetle Lee'ya baktı tekrar. "İkiniz de inlerinizden çok çıkmıyorsunuz galiba?" dedi şakacı bir sesle.

Lee alçak sesle gülerken karşılık verdi. "Paris'teki ofisim benim evim sayılır. Patron her türlü ihtiyacımı karşılayacak şekilde ayarladı her şeyi. Dışarı çıkmaya ihtiyacım yok, makinelerimden uzun süre ayrı kalmayı sevmiyorum."

"Burada benim için ayrılan kısım da öyle. Her türlü ihtiyacım karşılanıyor. Hava almak istediğimde bahçede dolaşıyorum zaten" diyen Böcek onu destekledi.

"Artık paranoyaklık yapmıyorsun, değil mi?" diye sordu Sina tıpkı küçük bir çocukla konuşur gibi.

Böcek güven dolu gözlerle ona baktı ve hayranlıkla karşılık verdi. "Hayatımda bu kadar güvende hissettiğim bir dönem olmamıştı. Patron müthiş bir adam. Diğerleri de." Başını hafifçe Sina'ya yaklaştırdı ve adeta sır verir gibi devam etti. "Artık kimsenin bana ulaşamayacağından eminim."

"Mutlu olmana sevindim," dedi Sina içtenlikle.

Böcek'in yüzünde buruk bir gülümseme belirirken gözlerine oturan ifade geçen seneleri düşündüğünü belli eden bir ışıltıyla parlıyordu.

"Nereden nereye, değil mi?" diye sordu minik bir tebessüm eşliğinde.

Sina başını usulca sallarken geçmiş senelerin görüntüleri onun da zihninden ışık hızıyla geçti. Geçmiş hayatı yeniden zihninde belirdiğinde bugün yaşadığı her güne minnetle şükretti.

"Sen o gurupta güvendiğim tek kişiydin ve beni hiç hayal kırıklığına uğratmadın. Çok sıkıntılı günler yaşasan da yine de beni satmadın. Sen iyi bir dostsun Böcek. Şimdi güvende ve mutlu olduğunu bilmek en çok beni sevindiriyor. Sana karşı hep borçlu hissediyordum, azıcık telafi edebildimse ne mutlu bana."

"Saçmalama... Sen olmasan şu anki işimi bulmam imkansızdı. Bana borçlu falan değilsin. Hiçbir zaman olmadın. Sayende çok şey öğrendim."

Sina çocuksu bir gülümsemeyle ona baktı ve alayla karşılık verdi. "Özeline saygımdan hiç kurcalamadım ama adını hâlâ bilmiyorum, biliyor musun? Sen kendin söylemek ister misin?"

Böcek alçak sesli bir kahkaha atarken başını arkaya yatırdı. O anki görüntüsü yeniyetme bir delikanlı gibiydi. Yüzünde geniş bir gülümsemeyle Sina'ya döndü ve elini tokalaşmak ister gibi ona uzattı.

"Gerçek bir tanışma olsun zaman... Tekin ben... Memnun oldum."

Sina kıkırdar gibi bir ses çıkardı. Genç adamın elini sıkarken, "Tekinsiz Tekin seni," dedi alayla gülümseyerek. "Ben de memnun oldum," dedi sıcak bir tonla.

***

"Ya iki dakika ya! İki dakika dans etmeme izin vermedin!"

Anka şortlu pijama takımını giyinmiş yatağın içine girerken Derim'le tartışmaya devam ediyordu. "Bugün düğün gecemdi benim! Her gün evlenmiyorum!"

"Dans ettik ya, hem de kaç kere. Üstelik adamların çoğuyla da ettin, sesimi çıkardım mı?"

"Oynama diyelim o zaman! Ben sallana sallana yapılan danstan söz etmedim. hâlây çektirmedin bana!"

"Tepinme dediğin şey hâlây mı oluyor? İki tane çocuk var senin karnında!"

Derim hiddetle karşılık verirken çarşafın ucunu kaldırarak yatağa girdi. Anka asık suratla yatağın içinde oturmuş sırtını geriye yaslamıştı.

"Yemin ediyorum Jan'la seni doğuma kadar bir yere kapatmak lazım" dedi söylenerek. Sinirli bir sesle devam etti. "Damat hâlâyı o kadar da zıplamalı değildi. Onda bile rahat bırakmadınız! Marcel, Silva ve Lukazs bile damat hâlâyı oynadı! Hatta Jorge bile! Alin'le ben hariç herkes!"

"Dediğin gibi damat hâlâyıymış zaten. Sen gelin olduğuna göre senin o sırada dans etmen çok da gerekmiyormuş."

"Derim!"

"Efendim mon Phénix?"

Anka'nın hiddetli bir tonla adını söylemesine Derim masum gözlerle bakarak alçak sesle karşılık vermişti. Anka hızla yatağın içinde yan döndüğünde, Derim'in gözlerinin içinde yine telaş ışıltıları parlamış Anka çoktan işaret parmağını sallamaya başlamıştı.

"Buna son ver! Altı ay geçmez bu şekilde. Bak, sabırlı olmaya, anlayış göstermeye çalışıyorum ama bu sınırsız endişelerinden vazgeç artık."

"Elimde değil," diyen Derim, ellerini iki yana açarak çaresizce ona bakınca Anka tüm sinirinin buhar olup uçtuğunu hissetti. Gözlerini yumarak derin bir nefes çekti ve yeniden gözlerini aralayarak anlayış bekleyen surata baktı. Yavaşça hareketlendi ve avuçlarını adamın iki yanağına kapadı.

"Lütfen," dedi alçak, sakin bir sesle. "Bu kadar endişelenme. Her şey yolunda gidecek. Onlar bizim çocuklarımız. Onlara zarar verecek hiçbir şey yapmam, korurum, gözetirim. Buna son ver artık."

"Biliyorum," dedi Derim sızlanır gibi. "Korursun, gözetirsin, canından bile öte tutarsın." İç çeker gibi kısa bir soluk aldı. "Kendime hakim olamıyorum. Ya ayağın kayarsa, ya düşersen, ya sen de onlar da incinirse? Bu düşüncelerden kurtulamıyorum."

"Acaba sen de Pelin Hanım'a mı başlasan?" diye sordu Anka anlayışlı bir sesle. "Bak, Ozan iki haftadır ona gidiyor. Şimdiden iyi geldiğini düşünüyorum. Senin için de Pelin Hanım'dan randevu alsak mı?"

Derim şiddetle başını iki yana sallamaya çalışsa da yanaklarındaki eller buna çok fazla izin vermedi. "Olmaz! Benim buna ihtiyacım yok!"

Anka gözlerini kısarak ona baktı. "Eğer bu aşırı endişelerini kontrol etmezsen seni zorla götürürüm Derim," dedi gözdağı verir gibi. "Bunu kontrol et!"

Derim hızla başını salladı. "Kontrol edeceğim. Bundan sonra dans etmek istersen sesimi çıkarmayacağım," dedi çabucak.

"Düğün gecem bitti!" dedi Anka sahte bir kızgınlıkla sitem edercesine.

Derim birkaç saniye durgun gözlerle genç kadına baktı. Yüzünde yavaş yavaş beliren baş döndürücü gülümsemenin Anka'nın tüm sinirini yok ettiğini fark etmeden "Çok güzel bir düğün oldu ama değil mi?" diye sordu onay beklercesine.

Anka zihnine düşen görüntülerle gülümsemesine engel olamadı. Geç saatlerde, çoğunluğun artık hafiften çakır keyif olduğu sıralarda başlayan hâlâylar kahkahalarla gülmesine neden oluştu. Derim'in adamlarının hevesi görülmeye değerdi; birkaç gün evvel tecrübe etikleri ekip oyununda bu kez aralarında onları yönetecek bilenler olmayınca çoğu beceremedikleri dansı öylesine komik hale sokmuşlardı ki oturup izleyenler kahkahalara gömülmüştü. En çok gülen Alaz olmuş hatta Anka'ya dönerek kahkahalarının arasında, "Buna benzer bir hâlây da bizim düğünümüzde olmuştu. İyi ki Oğuz abim burada değil, kesin sinirden bileklerini keserdi," demişti.

Anka yüzündeki gülümsemeyi silmeden "Çok güzeldi," dedi ve başını ileri uzatarak dudaklarını Derim'in dudaklarına bastırdı. Başını hafifçe geri çekti ve ışıldayan gözlerle baktı adama. "Çok teşekkür ederim. Her şeyi düşünmüşsün. Harika bir düğündü."

"Sen her şeye değersin, ma raine," dedi Derim sevgi dolu bir tonla.

Anka yatağın içinde hareketlenerek kollarını Derim'in boynuna dolarken kucağına yerleşti. "Harika bir sevgili olduğun gibi harika bir koca da olacaksın sanırım. Babalığından söz etmiyorum bile bak," dedi sevecen bir sesle. Dudaklarını Derim'in boynuna bastırdı. Nefesi adamın kulağına değdiğinde Derim haz dolu bir soluk çekti içine. Kollarını kucağındaki kadının beline doladı. Hafifçe büyümüş olan karnı kendi tenine değiyordu ve bu kabartı Derim'in aklını başından alıyordu.

"Size çok iyi bakacağım, ma reine," diye fısıldadı. "Size layık olmak için her şeyi yapacağım. Seni çok seviyorum. Çocuklarımı çok seviyorum."

"Biliyorum," dedi Anka fısıldayarak. "Onlar da seni seviyorlar, hep sevecekler. Sen harika bir babasın."

Her daim bundan şüphesi olan adamın endişeyle titreyen bedenini sıkıca sardı. Vesveseli düşüncelerin içinde kaybolmasına izin vermek istemez gibi dudaklarını dağınık saçlarının üzerine bastırdı. "Şimdi de bana harika bir sevgili olduğunu ispat etmen gerekir. Bugün düğün gecemiz. Hakkını ver Akhan!" dedi şakacı çıkmasına çalıştığı işveli bir tonla.

Derim'in boğuk sesinden çıkan kelimeler kulağının dibinde fısıltılı bir tonla dökküldüler.

"Bu hamileliğin en güzel tarafı senin doymak bilmez hormonların sanırım."

Anka bu sözlere kıkırdadığında Derim, onu çoktan kollarının arasında kaldırarak sırtını yatağa bastırmıştı. Anka'nın kıkırtılarını neşeli alçak sesli kahkahası takip etti. Boynuna kapanan dudaklar bu gecenin hakkını vereceğini işaret ediyordu.

11. Bölüm

Alin dakikalardır adeta hipnoza girmiş gibi oturan iki adama kuşkuyla bakıp "Sence daha ne kadar öyle oturacaklar?" diye fısıldayarak yanındaki Anka'ya sordu.

Paris'teki evde, büyük salonun bir köşesindeki oturma grubunda iki kardeş yan yana otururken salonun diğer ucundaki geniş kanepede oturan Derim ve Jan yan yanaydı.

Nikahtan on beş gün sonra Paris'e gelmişlerdi ve şimdi bir aya yakın süredir buradaydılar. Paris yolculuğuna çıkmadan evvel, iki kadın da son doktor kontrollerini Birim'de Atıf Bey'in gözetiminde gerçekleştirmişler her şeyin yolunda gittiğini öğrenmişlerdi. İkisi de beklenildiği gibi çift yumurta ikizine hamile idiler. Henüz üç aylık hamile olan iki kadının da uçuş yapmalarında bir sakınca olmadığı doktor tarafından garanti edilince tüm ekip iki aylık Paris seyahatine hazırlanarak yola çıkmıştı.

Bu sefer ekibe Evren, Narin ve Cansu da eklenmişti. Geçen bir aylık süreçte Alin, Narin ve Cansu ile sıkı bir çalışma programına gömülmüştü.

Derim Paris'e vardıktan bir hafta sonra Konsey'le yaptığı toplantıda Brüksel'deki bankayı kontrol altına almıştı. Bunda elbette Van de Velde'nin desteği yadsınamazdı. Derim denizaşırı hesaplarında tuttuğu çok yüklü miktarı gözden çıkarmıştı fakat pişman değildi. Konsey'in sanal paralarına el koyduğu için bu zararı göz ardı etmişti. Orta vadede bunu telafi edeceğini bildiği gibi bundan sonrasında kimlere kredi verileceğini de kontrol altına almış olacaktı.

Derim'in toplantıda diğerlerini ikna etmesi çok zor olmamıştı çünkü Van de Velde, onun adına bu görevi üstlenmişti. Her ne kadar Scott her zamanki gibi karşı çıkmış olsa da Belçikalı adam diğerlerini

ikna etmeyi başarmıştı. Belki de başka çaresi olmadığı içindi bu. Fakat en azından o güne kadar kendi hesabına geçirdiği paralara Derim göz yummuştu ve bu da onun için büyük bir kazançtı.

Hızlandırılan resmi işlemlerin ardından bankayı kontrol altına alır almaz Derim'in attığı ilk adım, tüm yöneticilerin işine son vermesi ve Alin'in kurduğu ekiple birlikte onu yönetime geçirmesi olmuştu. Geçen son haftalarda Alin, Narin ve Cansu ile sık sık Brüksel'e gidip gelmişti. Bazı seyahatlerde Lukazs da onlara eşlik etmişti. Lukazs bu durumdan çok hoşnut değilse de Derim'in verdiği emirleri geri çevirmesi mümkün olmamıştı. Kendisini yeni işine adapte etmeye çalışırken Alin'in de aynı hoşnutsuzluk içinde oluşu, onun için durumu daha katlanılabilir kılıyordu. Alin yaptığı işi büyük bir titizlikle gerçekleştirse de eğlenceli olduğu da inkar edilemezdi.

Bu süreçte Derim'in Paris'teki evine çok yakın bir başka ev, Evren ve Narin için hazırlanmıştı. Her ne kadar çoğu günü kendi evlerinde geçirseler de Evren ve Narin'in seyahatte olduğu zamanlar, Aşil'le aynı okula kaydedilen Kerem onlarda kalıyordu.

Cansu için de benzer bir durum söz konusuydu. Genç kadına tahsis edilen daire, Derim'in evinin bulunduğu sokaktaydı. Herkesin hayatında belirgin değişiklikler olduğu gibi Cansu ve Baho için de köklü değişiklikler olmuştu. Birlikte yaşamaya başlamışlardı. Baho ilk gün belirttiği gibi ileriye dönük ciddi bir ilişki düşünüyordu ve Cansu'nun da onun ciddiyetinden kuşkusu yoktu. Fakat yine de acele etmeden bir süre aynı evde yaşamaya karar vermişlerdi. Aldıkları bir sonraki yaz evlenme kararı, ikisi için de uygundu ve şimdilik başlarını kaldıramadıkları işleri düzene sokmakla meşguldüler.

Anka da diğerleri gibi oldukça yoğundu. İstanbul'la her an bağlantıdaydı ve sık sık Avcı ile görüşüyordu. Neredeyse tüm istihbarat raporları elinden geçiyordu ve aldığı birçok notu gerekli bölümlere yönlendiriyordu. Aynı zamanda Aşil'e de zaman ayırıyordu. Özellikle Kerem'in de onlarda kaldığı günler daha hareketli geçiyordu. Neyse ki evde, çocukları oyalayacak onlarca şey mevcuttu. Ekim ayında hâlâ güzel olan hava, bahçede bolca zaman geçirmelerini sağlıyordu – ki Anka'nın Paris'e geldikleri gün gözünden kaçmayan değişiklik, bahçedeki küçük çocuk parkı olmuştu. Derim'in tüm bunları ne ara düşünüp ne ara hayata geçirebildiğini hiçbir zaman anlayamıyordu ve bir yerden sonra ipin ucunu da bırakmıştı.

Paris'e geldiklerinin ertesi günü Derim kızlara yeni doktorlarının adını vermişti. Ağızları açık kendisine bakan iki kadına da yaptığının çok normal olduğunu düşündüğü bir tavırla bilgilendirme yapmış, Paris'in en iyi kadın doğum uzmanı olduğunu söylemişti. Düzenli kontroller için takvim çoktan belirlenmişti; çünkü Derim gerekli tüm bilgileri doktora bizzat kendisi iletmişti. Bir sonraki kontrolde bebeklerin cinsiyetinin belli olacağını söylerken suratındaki belirgin heyecanı bastıramamıştı. Ve belki de iki kadının da ona çıkışmasına engel olan şey de o belirgin heyecan olmuştu. Ya da belki de aynı heyecanla onu destekleyen Jan da olabilirdi... Anka da Alin de henüz hangisi olduğuna karar verememişlerdi.

Paris'teki ikinci kontrolleri bugün gerçekleşmişti ve dört aylık hamileliklerinde nihayet bebeklerin cinsiyetini de öğrenmişlerdi. Her şey olması gerektiği gibi yolundaydı ve artık bulantıları kalmayan Alin'in de keyfi yerine gelmişti. Yarım saat evvel doktor kontrolünden çıkıp eve varmışlardı ve yol boyunca olduğu gibi iki adam hâlâ bir çeşit trans halindeydiler. Daha önceki kontrolde bebeklerin cinsiyetini görememişlerdi ve sabırsızlıklarını bastırmaya çalışmışlardı. Her şeyin yolunda gittiğini bilmek iç rahatlatıcıydı ve ikinci kontrole kadar tazelenen heyecanla günleri saymışlardı. Bugünse yüzlerinde boş denecek bir ifade, fakat aynı zamanda aptalca denebilecek bir tebessümle birlikte suskunluğa bürünmüşlerdi.

Anka birkaç saniye önce Alin'in bıkkınlıkla sorduğu soruya "Sanırım sindirmeye çalışıyorlar," diyerek karşılık verdi. Dikkatli gözlerle Derim ve Jan'a bakıyordu.

"Biliyor musun? Bizden daha abartılı tepkiler vermeleri sinirlerimi bozuyor benim."

"Anlayışlı olmaya çalışıyorum. Hayatlarına ilk kez çocuklar giriyor, sanırım daha önce bu düşünce kafalarından bile geçmemiş ki şimdi sert bir duvara toslamışlar gibi hissediyorlar. Kendilerine gelmeleri biraz uzun sürüyor."

"Hamile olan biziz ama."

"Haklısın," dedi onaylarcasına başını sallayarak. Bakışlarını zorlukla ileride heykel gibi oturmaya devam eden iki adamdan çekip Alin'e baktı. Kaşlarını çatmış öfkeyle onlara bakmaya devam eden Alin "Buna rol çalmak denir!" dedi öfkeli bir tıslamayla.

"Sadece çok hevesliler," dedi Anka yumuşak bir tonla. İki kardeş nedensizce fısıldar gibi konuşmaya devam ediyordu. "Hem iyi yanından bakmaya çalış, çok iyi baba olacaklar. Bence bu çok değerli bir kazanç."

"İyi baba olurken sevgililikten istifa etmeleri gerekmiyor!" dedi Alin terslenir gibi. İnanamıyormuş gibi Anka'ya baktı. "Jan bebeklere bir şey olacak diye doğuma kadar benimle sevişmeyecekmiş!"

Anka kızgın gözlerini kardeşine dikti. "Özel hayatını benimle paylaşman gerekmiyor!" dedi ayıplar gibi.

"Nasıl seviştiğimizi anlatmıyorum! Doğuma neredeyse beş ay var! Akhan da aynı fikirde mi?"

"Bunu seninle tartışmayacağım Alin!"

Alin gözlerini iri iri açtı. "Yani Akhan böyle bir şey demedi!" Hızla öfkeli gözlerini Jan'a çevirdi tekrar. "Jan'la konuşması lazım!"

"Alin!" dedi Anka dişlerinin arasından. "Bir saat evvel doktor gerekli tüm bilgileri verdi ya, doktorun söylediklerini tekrarla o zaman. Belki dinlememiştir o sırada."

"Ya anlayacak ya da ben anlatmanın bir yolunu bulurum," dedi Alin haince gözlerini kısarak.

"Arsızsın!" dedi Anka söylenir gibi. "Handan abla çok haklı. Sen gerçekten arsızsın."

"Gerçekçiyim. Çoğu kişinin söylemeye cesaret edemediklerini söylediğim için arsız olduğumu düşünüyorsunuz ama ikiyüzlüsünüz," diye karşılık verdi Alin burun bükerek. Başını hafifçe kardeşine yaklaştırdı. "Akhan sana doğuma kadar sevişmeyeceğim desin de göreyim seni."

Anka'nın gözlerinin içinde çabucak görünüp kaybolan panik ışıltılarını fark etmemesi olanaksızdı. Kardeşini çok iyi tanıyordu. Küçümsercesine gözlerini kıstı. "Tüh arsız!" dedi kinayeli bir fısıltıyla.

Anka ters ters kardeşine baktı ve bakışlarını yeniden iki adama çevirdi. "Transtan çıkarmamız lazım ikisini de. Doktordan geleli neredeyse yarım saat olacak, hâlâ heykel gibi oturuyorlar."

"Bebeklerin cinsiyetini öğrenmeleri neden onları böyle yaptı ki anlamıyorum. Kız ya da erkek olmasının ne önemi vardı ki? Ben sadece sağlıklı olsunlar diye dua ediyordum."

Alin'in tasvip etmez bir tonla sarf ettiği sözleri Anka başını sallayarak onayladı. "Seninle aynı fikirdeyim. Gerçi onların da seninle aynı fikirde olduğuna eminim ama yine de gerçekliği kavramaları ağır gelmiş olabilir."

"Ben daha fazla dayanamayacağım," dedi Alin sabırsızca. "Ya dünyaya dönsünler ya da ben birer tokatla onları kendilerine getireceğim."

"Bence tokat atma da seslen istersen. Bak, bir saat sonra Aşil'le Kerem okuldan gelecekler. Adamları öldürüp mumyaladığımızı düşünür çocuklar. Hareket etmeleri lazım."

Anka'nın alaycı sözlerine Alin ters ters bakarak karşılık verdi. Ardından başını iki adamın olduğu tarafa çevirip "Beyler!" diye seslendi. İlk birkaç saniye herhangi bir karşılık alamayınca bu kez sesini biraz daha yükseltip yeniden "Beyler!" diye bağırdı.

Derim ve Jan transtan çıkmış gibi başlarını yavaşça Alin'e çevirdi. İki genç kadın dikkatli gözlerle ikisine bakıyordu. Alin üzerine basarak "Dünyaya geri dönecek misiniz artık? Doktordan çıktığımızdan beri angut gibi davranıyorsunuz!" dedi.

Anka merakla atılarak "Angut tam olarak ne demek?" diye sordu.

Alin eliyle küçümsercesine iki adamı gösterdi. "Ne bileyim ben, sokakta birinden öğrenmiştim. Bunlar gibilere denir herhalde," dedi baştan savma bir cevap verirken.

Anka bakışlarını Derim'e çevirdi ve yumuşak bir gülümsemeyle adamın ifadesiz donuk yüzüne baktı.

"Kendine gelemedin mi hâlâ? Bir saat sonra Aşil gelecek. Senin bu yüzünü görürse muhtemelen uzaylı doğuracağımı sanacak çocuk."

Derim birkaç saniye boyunca boş boş Anka'ya baktı. Girmiş olduğu şoktan çıkamıyordu. Kendisini epeyce hazırladığını düşünmüştü; fakat gerçeği tam anlamıyla yaşayınca hissedilenin bambaşka olduğunu yeni yeni anlıyordu. Anka'nın hamilelik haberi, bebeklerin ilk kalp atışını duymak müjdeli bir haber gibiydi. Gelecekten bir kehanet verilmiş gibi. Delicesine sevinmişti. Oysa şimdi onların ne olacaklarını biliyordu ve artık bu haber elle tutulan bir gerçekliğe dönüşmüş gibiydi. Derim geç gelen idraki şimdi yaşıyordu.

Jan da ondan farksız değildi. Kalbi atıyor muydu atmıyor muydu bilemiyordu. Dünya sessizliğe bürünmüştü sanki. Dikkatli gözlerle

kendisine bakan kızıl saçlı kadın, ondan bir tepki bekliyordu belli ki fakat ağzını açıp ne demesi gerektiğini bilemiyordu. Düşünebildiği tek şey birkaç sene sonra etrafında koşturacak olan çocuklarıydı. Görüntü öyle netti ki gözünün önünde, başını döndüren bu şahane resmi kaybetmek istemezcesine ses çıkarmadan onları seyrediyordu. Yapabilse o hayali resmin içine atlamak ve onlara sıkıca sarılmak istiyordu.

Alin Jan'dan bir tepki alabilmek için farklı bir yol denemeye karar verdi ve inatçı çıkmasına çalıştığı bir tonla "Oğlanın adını ben koyacağım," dedi. "İstersen sen de kızın adını koyabilirsin." Alayla ekledi. "Transtan çıkabilirsen tabii. Gerçi onu da ben koyabilirim aslında."

Gözlerini kısarak Jan'a baktı. Jan da boş boş ona bakmaya devam etti. Alin üzerine basarak "Barın olacak oğlanın adı," dedi. Bir tepki alabilmek için birkaç saniye bekledi ve yeniden konuşarak açıklama yaptı. "Türk boylarından birinin adı. Oğlumun adı Barın olacak."

"Ya çok güzel," dedi yanındaki Anka gülümseyerek. İsmi beğendiği, kardeşine takdirle bakan gözlerinden belliydi. Bakışları çabucak Derim'i buldu. "Bizim kızlardan birinin adı hazır. Oryon olacak. Babası öyle karar verdi." Konuşmaya cesaretlendirmek ister gibi Derim'e bakarken sevecen bir tavırla başını hafifçe sallayarak devam etti. "İkincisi için var mı bir fikrin? Kuzey sanki daha çok erkek ismi gibi?" dedi sorarcasına.

Derim nihayet uzun süren suskunluktan sonra "Arya," dedi kendinden emin bir tonla. Sanki bunu daha evvel düşünmüş gibiydi. Kendinden emin bir tonla ismi dudaklarının arasından çıkarmış olsa da kendi sesi kulağına yabancı geliyordu. Konuşmaya başladığını yeni fark etmiş gibi gözlerini şaşkınlıkla kırpıştırdı. Karmakarışık yüz ifadesi ne kadar sersemlemiş olduğunu belli ediyordu fakat Anka nihayet ondan bir tepki alabildiği için memnun bir gülümsemeyle bakarak sordu. "Arya? Güzelmiş, ikimizin de müzik sevgisini temsil edecek gibi görünüyor."

Derim başını iki yana salladı. "Sanskritçede Arya, onurlu, soylu kimse anlamına geliyor. Kızımın adı Arya olacak."

Anka'nın kaşları yukarı kalkarken gözlerinde mutluluk ışıltıları parladı. Başını hoşnut bir edayla kardeşine çevirdi. "Biz kızların isimlerini hallettik. Oryon ve Arya... Hadi siz de kızın adını bulun artık," dedi.

Tekrar Derim'e bakışlarını çevirdi ve yanındaki Jan'ı çenesiyle işaret etti. "Acaba Jan'ı bir dürtsen mi? Dünyaya dönemedi hâlâ."

Derim başını yanındaki arkadaşına çevirdi ve birkaç saniye dikkatle adamın yüzünü inceledi. Jan öylece karşıya bakıyordu. Sanki yalnızca onun gördüğü, diğerlerinin göremediği bir resme bakar gibi yüzünde huşu dolu bir tebessüm vardı.

"Jan?" dedi alçak sesle.

Jan'dan bir tepki alamayınca elini yavaşça adamın omzuna koyup hafifçe sıktı. Jan zorlukla başını çevirip Derim'e baktı. Kara gözlerindeki kıpırtıları, o andaki bakışını, belki de yalnızca Derim anlayabilirdi. Jan duvarları yıkacak, sınırlardan taşacak sevincini gözlerine hapsetmiş gibiydi. Sanki kendisini bir bıraksa tam da aklını kaybetmiş bir deli gibi davranacaktı. Hissettiklerini ispatlarcasına zorlukla kontrol etmeye çalıştığı bir ses tonuyla hâlâ inanamadığı belli bir edada "Bir kız bir oğlan, Derim," diye fısıldadı. Başını belli belirsiz Derim'e doğru eğdi. "Hem kızım hem oğlum olacak, inanabiliyor musun? Biri kız, biri oğlan!"

Jan gözlerini sıkıca yumarak çenesini yukarı kaldırdı. Kucağındaki yumrukları öyle sıkmıştı ki kendisini kontrol etmekte ne kadar zorlandığı açıktı. Derim kolunu uzatarak Jan'ın boynunu kavradı ve başını kendisine yasladı.

"Tarifi çok zor, değil mi?" diye sordu alçak sesle. Yüzünde beliren gülümseme engel olamadığı bir mimikti. "Bizim baba olabileceğimiz aklımızdan bile geçmezken şimdi hem kızlarımız hem oğullarımız olacak. Akıl alacak gibi değil."

Alin oturduğu yerden dikkatle kalkarak seri adımlarla iki adamın karşısına geçti. Önünde beliren göbeği gözlerden saklanmayacak kadar büyümüştü. Hafifçe bedenini öne eğdi ve adeta iki çocuk azarlar gibi "Bana bakın!" dedi işaret parmağını sallayarak. "İkiniz de kendinize gelin artık. Bu hamilelikleri burnumuzdan getiriyorsunuz, ona eyvallah diyoruz, bu aşırı saçma tepkileriniz beni delirtmeye başladı

artık. Ne olmuş yani? Dünyada milyonlarca adam baba oluyor işte. Siz de olacaksınız. Bunu normal karşılar mısınız artık?!"

"Hiç hayal etmedik ki?" dedi Jan başını yukarı kaldırarak. Kendisini anlamasını ister gibi çaresizce gülümseyerek Alin'e baktı. "Biz hiç hayal etmedik. Cesaret bile edemedik buna. Kendi babalarımızla yaşadığımız tecrübelerden sonra baba olmak aklımızın ucundan bile geçmedi ki. Hep korktuk! Ya onlar gibi olursak diye hep korktuk ve hayal bile etmedik."

Derim'in omzuna yaslı başını kaldırarak yerinde doğruldu. "Ama öyle değilmiş. Bu öyle bir şey değilmiş." Elini kalbine bastırdı. "Burası var mı yok mu? Bilmiyorum şimdi. Kalbim atıyor mu? Hissedemiyorum. Düşünebildiğim tek şey çocuklarım... Baba olma düşüncesi ütopik bir hayal bile olmadı bizim için. Aklımızın ucundan bile geçmedi. Şimdi cinsiyetleri belli. Beş ay sonra kucağımıza alacağız... Bir kız, bir oğlan," dedi gözlerini hazla yumarak. Dudakları baş döndürücü bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Derin bir soluk çekti içine, gözlerini yavaşça aralayarak tepesinde dikilen kadına baktı. Alin adamın yüzündeki ifadeyle vurulmuş gibi öylece ona bakıyordu.

"Bir oğlum ve bir kızım olacak," diye tekrarladı Jan, bembeyaz dişlerini ortaya seren bir gülümsemeyle. Başının üzerinde topladığı saçlarından birkaç tutam yüzüne dökülmüştü.

Alin adamın o anki seksi görünüşüne kapıldığı için söylediklerinin bir kısmını duyamadığını düşünüyordu. Gerçi sürekli tekrarladığı kelimeler nedeniyle, çok fazla bir şey kaçırdığını da sanmıyordu. Jan o anda inanılmayacak kadar seksi görünüyordu. Alin hafifçe kaşlarını çattı. Hormonları yine taarruza kalkmıştı. Ansızın elini uzatarak Jan'ın elini kavradı ve adamı çekiştirerek yerinden kaldırdı. Cüretkar bir edayla "Hadi gel, birlikte aile buluşması yapalım," dedi en ufak bir utanma göstermeden.

"Alin!" diye haykıran Anka'nın ayıplayan yüzüne bakmasına fırsat kalmadı; çünkü Jan dehşetle açılmış gözlerini ona dikmişti. "Çocuklarıma zarar vermeyeceğim!" demişti aynı anda.

"Ya saçma sapan konuşma!" dedi hiddetli bir tonla. "Bir kız bir oğlan olduğunu öğrendiğinden beri dünyadan uçtun, doktoru dinlemedin ki. Yok öyle bir şey. En azından son aya kadar sorun yok!" Yüzünü hafifçe Jan'a yaklaştırırken ateş saçan gözlerini adamın kara

gözlerine dikti. "Bizim, *Şimdi!* anlaşmamız ölene kadar devam edecek Jan Efendi! Şimdi!" dedi huysuz, aksi bir tavırla.

Anka ellerini yüzüne kapatıp utançla inlerken Derim gözlerini iri iri açmış önünde, ayakta dikilen ikiliyi izliyordu.

"Kesinlikle eminsin, değil mi? Çocuklara zarar vermeyeceğiz."

"Eminim! Aksine anne babalarının birbirlerini ne kadar çok sevdiklerini hissedince onlar da mutlu olacaklar."

"Nasıl yani? Seviştiğimizi hissederler mi? Yaptığımızın doğru bir şey olduğunu sanmıyorum, bebe? Acaba biraz daha sabretsek mi?"

"Hayır efendim! Sabretmiyoruz! Biz seviştiğimiz için onlar oldu. Bunu anlayacaklardır!"

Alin, Jan'ı çekiştirerek salondan çıkarırken Anka yüzüne kapadığı parmaklarını aralayarak tartışır gibi konuşarak giden ikiliye bakıyordu. Kapanan kapının ardından ellerini yavaşça indirerek bakışlarını Derim'e çevirdi.

"Bu manyak, arsız kardeşim beni çok utandırıyor," dedi sızlanır gibi.

Derim yerinden kalkarak genç kadına doğru ilerledi. Yüzündeki gülümseme öyle güzeldi ki Anka kafasından Alin'in densizliğini çabucak uzaklaştırdı. Derim yanına oturduğunda adama sokularak kollarının arasına girdi. Derim dudaklarını başına bastırdı. "İki kızımız olacak, mon Phénix," dedi mutlu, sevecen bir tonla. "Senin kadar güzel iki kızımız olacak."

"Çift yumurta ikizleri Derim," dedi Anka unuttun mu der gibi. "Bana benzemelerini boş ver, birbirlerine bile benzemeyecekler."

"İkisi de çok güzel olacak, biliyorum. Tıpkı anneleri gibi."

"Sana benzerlerse de güzel olacaklarına eminim. Aşil tıpkı sen, kızlarının da sana benzemesi yüksek olasılık."

Anka'nın hoşnutsuz çıkan ve kıskançlık kokan ses tonu Derim'in keyifle kahkaha atmasına neden oldu.

"Kıskanıyor musun sen?"

"Ne alakası var? Elbette kıskanmıyorum!"

"Sanki kıskanıyorsun gibi geldi."

"Alakası yok!"

"Öyle diyorsan."

"Öyle diyorum!"

"Peki o zaman."

"Tamam!" Anka sert bir sesle konuyu kapatıp çenesini havaya dikti. "Hadi kalk, Aşil'le Kerem gelmek üzereler."

Derim yerinden doğrulurken Anka'nın beline kolunu sarıp kalkmasına yardım etti. Her ne kadar dört aylık karnı henüz hareket etmesini engelleyecek kadar büyümemiş olsa da yine de Derim elini üzerinden çekmiyordu. Tıpkı Alin gibi ikizleri taşıyan Anka da normalde beş aylık hamile kadınların ölçüsüne sahipti ve muhtemelen bir sonraki aya çok daha büyük bir karına sahip olacaktı.

"Şu an rahatça hareket edebiliyor olduğum için çok şanslıyım ama biliyorum, iki ay sonra her şey daha zor olacak."

Anka hoşnut bir tonla konuşurken Derim kolunu beline sarıp onu kapıya yönlendirdi.

"Ben her zaman yanında olacağım, ma reine. Rahat etmen için elimden geleni yapacağım."

"Doğum zamanı bunu bir kez daha konuşalım," dedi uyarıcı bir tonla. Derim'in yüzündeki renk uçtuğunda istemsizce sesli bir kahkaha attı ve şakacı bir edayla ekledi. "Sakın o zaman benim seni teselli etmem gerekmesin, yemin ediyorum çok pis kavga çıkarırım."

Derim otomatik bir tavırla başını sallarken olabildiğince gerçekçi bir güvence vermeye çalışıyordu.

"Kontrol edeceğim. Sana söz verdim, elimden geldiğince bunu kontrol edeceğim."

"Yoksa..." dedi Anka kelimeyi uzatarak. Ses tonunda alaycı bir tehdit vardı. "Soluğu Pelin Hanım'ın önündeki koltukta alırsın."

Derim sırf konuyu değiştirmek ister gibi "Mucizeler yaratıyor sanırım," dedi imalı bir tonla.

"Bence yaratıyor. Ozan'ın çok daha iyi olduğunu inkar edemezsin."

Derim yan gözle yanındaki kadına baktı. "Onda biraz Pelin Hanım'ın kardeşi Pınar'ın da etkisi var diyelim."

Anka buruk bir tebessümle onaylarcasına başını salladı. Mutfağa doğru ilerlerken yüzünde açıkça beliren bir mutlulukla "Ablasının yanına gidip gelirken karşılaşmış olmaları beni çok mutlu etti. Pınar

çok tatlı değil mi ama?" diye sordu başını yanındaki adama kaldırarak.

"İnkar etmem haksızlık olur, Ozan'ın ondan neden etkilendiği belli. Yaşam dolu bir kız."

Pınar'ın hikayesi de Ozan'la benzerlik gösteriyordu. Ondan yedi yaş büyük olan Pelin, daha on üç yaşındayken kendisini satacak olan babasının elinden kaçmış ve o sırada Süleyman'ın bir görev için bulunduğu Doğu'daki karakollardan birine sığınmıştı. Onun elinden tutan Süleyman olmuştu. Birimin yetimhanelerinden birine Pelin'i yerleştirip yetiştirmişlerdi. Baba çok kısa bir süre içeride kalıp yeniden çıkmıştı ama artık Pelin'e ulaşması imkansızdı. Başarılı bir öğrenciydi Pelin. Acımasız babasını çok iyi tanıyan kız, öylesine korkmuştu ki bir daha geriye dönüp bakmamıştı bile. Seneler sonra onun başına gelecek olan akıbetten kardeşinin kurtulamadığını öğrenmişti. Anneleri çoktan ölmüştü. Süleyman'ın, Pelin'in isteği ile Pınar'ın izini sürmesi, bulup kurtarması birkaç ay sürmüştü. Süleyman, o zaman on beş yaşında olan Pınar'ı aldığında ardında birkaç da ceset bırakmıştı. Bir geneleve satılmış olan kız, iki yıldır hapsedildiği yerde insanlığın gösterebileceği tüm acımasızlığı yaşamıştı. Pelin'in psikolog olmasına neden olan en büyük nedenlerden biri Kız kardeşiydi. Hem kendisi hem kardeşi hem de kendileri gibi olan birçokları için çabalamıştı. Pınar, güvenli kollarda kaybettiği ruhunu yeniden bulmuş hayata sımsıkı sarılmıştı.

"İçtenliğinin yanı sıra, aynı travmaları yaşamış olduğu halde şimdi kendiyle barışık olan Pınar'dan Ozan'ın etkilenmesi kaçınılmaz bence de. Birbirlerini anlıyorlar. Tanışmış olmalarına çok seviniyorum. Tesadüfler çok şahane bir şey, değil mi?" diye sordu Anka parlayan gözlerle Derim'e bakarak.

Mutfağa girmişlerdi ve Jaques'la birbirlerine gülümsediler. Jaques bunu bekliyormuş gibi hazırladığı taze sıkılmış karışık meyve suyunu hemen Anka'ya uzattı. Anka'nın Jaques'a teşekkür ettiği esnada Derim dolaba doğru ilerlerken onun sorusuna karşılık verdi.

"Ben tesadüflere inanmam," dedi keskin bir tonla.

Anka ada tezgahın etrafındaki yüksek taburelerden birine oturmaya çalışırken "Bizim tanışmamız da tesadüftü Derim," diye karşılık verdi.

Derim başını geriye çevirip ona baktı. Ne yapmaya çalıştığını gördüğünde hızlı adımlarla ona ilerledi ve beline sarılarak tabureye oturmasını sağladı. Dudaklarını genç kadının başına bastırdı ve kendinden emin bir tonla karşılık verdi.

"Değildi... Bizim karşılaşmamız kaderdi. Olması gereken oldu... Tıpkı Ozan'la Pınar'ın karşılaşması gibi. Onlarınki de kader. Birbirlerini anlayabilecek ve destek olabilecekleri için kader onları bir araya getirdi. Ben buna kaderin çağrısı da diyebilirim. Ozan normal şartlarda o terapiyi bu kadar kolay kabul etmezdi. Ama kaderin çağrısına karşı koyamadı. Tıpkı benim gibi... Geçmişte normal şartlarda asla yapmayacağım bir şeyi yaptım ve kader seni, benim karşıma çıkardı. Ben de kaderin çağrısına karşı koyamadım."

Anka başını kaldırıp derin gözlerle yanındaki adama baktı. Derim'in bakışları öylesine yoğundu ki her defasında olduğu gibi içlerinden sevgi taşan ela gözler yine kalp atışlarını hızlandırdı. Derim'im sevgisi sınırsızdı ve buna nasip olanlar Aşil ve kendisiydi. Şimdilik. Gelecek iki küçük kız çocuğu da bu sevgiden nasiplenecekti ve Anka o sınırsız sevginin onlar için de kafi derecede paylaşılacağını biliyordu. Başını hafifçe yukarı kaldırıp dudaklarını Derim'in çenesine dokundurdu.

"İyi ki duymuşsun o çağrıyı," dedi alçak, sevecen bir sesle.

Derim'in gözlerinden hızla geçen kara bulutun, gülümsemesini soldurmasına izin vermedi. Bir gün o bulutların hepsi tamamen dağılacaktı, inanıyordu buna. Anka sabırlı bir kadındı ve inancını yitirmiyordu.

Derim başını eğerek dudaklarını dudaklarına dokundurdu.

"İyi ki," dedi usulca. Gözlerine çöreklenen suçluluk ifadesini gizlemeye çalışır gibi çabucak doğrularak yeniden dolaba doğru ilerledi.

"Oğlanlar bugün ne istemişlerdi?" diye sordu konuyu değiştirmek ister gibi.

İki çocuk okuldan döndüklerinde akşam yemeğine kadar olan sürede hafif yiyecekler atıştırıyorlardı ve Derim'in evde olduğu zamanlarda kendileri için bu atıştırmalıkları hazırlamasına bayılıyorlardı. Derim bugün evdeydi ve çocuklar onun hazırladığı sandviçleri yiye-

ceklerdi. Ardından birlikte bahçede top oynayacaklardı. Birkaç adamın onlara katılması gecikmeyecekti ve birbirlerini ite kaka oynadıkları maçta kahkahalar bahçede yankılanacaktı.

İki erkek çocuğunun Derim'e hayran olmasına neden olan bir başka şey de buydu. Derim onlarla zaman geçirmeyi seviyordu ve birlikte oldukça eğleniyorlardı. Onları izleyen Anka da en az onlar kadar eğleniyordu çünkü üçünün de yüzlerindeki neşe, onu güldüren yegane şeylerden biriydi.

Tezgahın üzerindeki meyve suyuna yeniden uzanırken sıcak bir sesle karşılık verdi.

"Ton balıklı sandviç. İçine mısır da koyacaktın."

Derim anlaşıldı der gibi başını salladı ve büyük bir ciddiyetle malzemeleri önündeki tezgaha dizmeye başladı.

***

Paris'teki sonraki ay da belli bir düzende devam etti. Alin bazı günleri evde geçirirken bazı günler Brüksel'e gidiyor ve birkaç günü orada geçiriyordu. Brüksel seyahatlerinde Jan'ın onu yalnız bırakması asla söz konusu olmuyordu. İkisinin Brüksel'de geçirdikleri günlerde diğerleri Paris'te bilindik düzende yaşıyorlardı. Jan, Alin'in kendisine gösterdiği lütufla, kızlarının adının Arın olmasına karar vermişti. İsimlerin uyumu Alin'in hoşuna gittiği için tartışma gereği bile duymamış her zamanki küstahlığı ile seçiminden dolayı Jan'ı tebrik etmişti. Jan, Alin'in gösterdiği tavra çoğu zaman olduğu gibi sen inanılmazsın der gibi başını iki yana sallayarak gülümsemişti. Alin her zamanki Alin'di ve Jan da onu öyle olduğu için seviyordu.

Alin'in doğuma yakın ve sonrasındaki birkaç ay evden çıkışı güç olacağı için yoğun bir tempo içindeydi. Bu süreçte işlere yetişmesi olanaksız olacağından Narin, Cansu ve Lukazs'la birlikte sonraki zamanda nasıl ilerleyecekleri konusunda da kararlar alıyorlardı.

Lukazs'ın gerçekten de onları şaşırtan bir yeteneği vardı. Birlikte daha yakından çalışma süreci, öncesinde bilmedikleri gerçeklerle de tanışmalarına neden olmuştu. Lukazs'ın ekonomi mezunu olduğu, bu gerçeklerden biriydi. Uzaktan eğitimle okumuştu ve Derim'in adamları içinde bu şekilde okuyan adam sayısı az değildi. Anka ve

Alin, Derim'in adamlarını efektif bir şekilde kullanıyor olmasının da sebebini anlamışlardı. Onlar sadece ölüm emriyle hareket eden savaşçılar değil aynı zamanda tüm yeteneklerinin de kullanıldığı yetkin adamlardı.

Birlikte çalıştıkları süreç her biri hakkında daha önce bilmedikleri ve herhangi bir yerde geçmeyen birçok bilgiye de sahip olmalarını sağlıyordu. Edinilen her bilgi şaşırmamalarını öğretse de Derim'in nasıl bir titizlikle seneler geçirdiğini görmeleri, bazen hayret karışımı bir hayranlığı da beraberinde getiriyordu.

Lukasz'ın, Alin'den sonraki yetkili kişi olması nedeniyle sonraki zamanda Narin'in doğrudan Lukazs'la iletişimde olması, aldıkları ilk kararlardan biriydi. Cansu da bu işleyişe aynı şekilde ayak uyduracaktı.

Derim, Alin ve Lukazs'ın iki demir yumrukla yönetimi devam ettireceklerinden emindi. Lukazs'ı bu işe sokmasındaki en büyük nedenlerden biri de gerektiğinde bir buz dağına dönüşen ve ürkütücü vahşiliğini de sergilemekten çekinmeyen adamın, ileriki zamanlarda yapılacak çetin iş görüşmelerinde bu tavrını ortaya koymasından çekinmeyecek olmasıydı. Derim artık çok daha büyük oynuyordu ve bundan sonra kurulacak her bağlantı ya da iş ortaklığı çok daha zorlu geçecekti. Yakınlarına karşı adeta pamuk yumuşaklığında olan ve muzırlık yapmak için hiçbir fırsatı kaçırmayan Alin, dışarıda tam bir buz abidesiydi ve Lukasz'la iyi birtakım olmuşlardı.

Anka, Paris'e geldiklerinde Derim'in ona verdiği evlilik hediyesi ile arada dolaşması dışında çoğu zamanı evde geçiriyordu. Plakasında PHÊNIX yazan kırmızı bir Aston Martin, kesinlikle abartılı bir hediye idi fakat Anka aklını başından alan otomobili önüne getirdiklerinde dili tutulmuş gibi tek kelime edememişti. Bu kez itiraz etmek ya da böylesi pahalı bir şey için Derim'e çıkışmak aklının ucundan bile geçmemişti çünkü o sırada ilk görüşte aşkı yaşıyordu. Hatta bu aşk öylesine bağlayıcı idi ki Alin'in yalvarır gibi ona verilen düğün hediyesi olan Marsilya'daki evle değiş tokuş yapmaları teklifine bile neredeyse kavgaya hazır bir edayla "Hayır!" diyerek karşı çıkmıştı.

Araç Anka için baştan aşağı elden geçirilmişti. Motoru çalıştıran düğmeye yalnızca birkaç kişi dışında onun da parmak izi tanımlanmıştı ve araç çalışmazken bile sahip olduğu sensörlerle etrafındaki her şeyi algılayabiliyordu. Derim'in güvenlik takıntısı bu hediyede en

üst seviyeye ulaşmıştı. Genç kadın bu aracın içinde şehirde dolaşırken ya da her nerede park etmiş olursa olsun, ondan başka kimse araca dokunamadığı gibi bir metre mesafesine de yaklaşamıyordu. Öten alarm sesi öylesine keskindi ki akla gelen tek şey ardına bile bakmadan kaçma isteği idi.

Anka hâlâ yapabiliyorken araba sürmenin tadını çıkarıyor ve kimi zaman en sevdiği oyuncağıyla saatlerce şehirde dolaşıyordu. Bu gezintileri en be an takip edebilen Derim, genç kadının yaşadığı bu özgür anlara ses çıkarmamaya çalışıyordu. Her ne kadar aklı sürekli onda olsa da söz verdiği gibi kontrollü olmaya çalışıyor, en azından onun nerede olduğunu telefonundan takip edebildiği için bununla yetinmeye çalışıyordu.

Anka'nın bir zamanlar evde en fazla vakit geçirdiği kütüphane, onun çalışma alanıydı şimdi. Önündeki iki ekranda, günün büyük bölümünü raporlar arasında geçirirken azımsanmayacak bir mail trafiğini de yönetmeye çalışıyordu. Aşil okuldan geldikten sonra öğleden sonralarının büyük bölümünü onunla geçiriyordu. Bazı geceler, evde ana oğul yalnız kaldıkları da oluyordu. Gerçi bu, evdeki adam sayısı göz önüne alınırsa tam anlamıyla bir yalnızlık sayılmazdı. Derim, Jan ve Alin'in bazen iki ya da üç gün süren seyahatleri bu kısmi yalnızlığı zorunlu kılıyordu ve kendilerini bu tür durumlara alıştırmaya çalışıyorlardı. Biliyorlardı ki gelecekte de buna benzer, yalnız geçirecekleri geceler olacaktı.

Uzun süre evden uzakta kalmasına neden olan seyahatlerden dönen Derim'in bazen denk geldiği en büyüleyici anlar, evde yankılanan keman sesi oluyordu. Kapıdan içeri girdiği anda kulağına çarpan o sesin, bir üst kattaki küçük odadan dışarı taştığını biliyordu. Bir zamanlar akıl dışı bir öfkeye kapılıp susturduğu müzik sesinin yine evi sarmalaması, Derim için her defasında mucizevi anlardan biri oluyordu. O zamanki pişmanlığı yine yüreğini kavuruyor, böylesi bir sesi hangi tür bir çılgınlıkla yok etmiş olduğuna anlam veremiyordu. Yapmış olduğu hatanın acısı, kalbine saplı kalmış bir bıçak gibi öylece asılı duruyordu.

Ne zaman müzik sesine denk gelse, yukarı çıkan merdiven basamaklarında sessizce oturarak müziği dinliyor, o anların sonsuza kadar uzamasını diliyordu. Ruhuna dinginlik sağlayan o keman sesi, geçmişi ve geleceği arasındaki köprüydü adeta. Gözlerini yumarak

müziği dinleyen adam, kendisini o ince tellerin üzerinde tıpkı sırat köprüsünde durur gibi hissediyordu.

Attığı her adım bir notaya denk geliyor, bazen koşuyor, bazen yürüyor, bazen ayak sürüyor ve bazen de duruyordu. O tellerin üzerinde attığı her adım, bir geçmişe gidiyor bir geleceğe ulaşıyordu. Bir karanlığa çekiliyor, bir aydınlığa uzanıyordu. Bazen ayaklarının altında cehennem alevleri yükselirken bazen adeta yemyeşil bir bozkırda çıplak ayak yürüyormuş gibi ferahlık hissediyordu. Kulağına çarpan ve hiç dinmemesini dilediği müzik, her defasında onu duyguдan duyguya sürüklüyordu ve Derim bunu büyüleyici buluyordu.

***

Kasım ayının başında, İstanbul'a dönmelerine iki hafta kala Derim ve Jan Paris'e, eve dönüş yolunda uçaktalardı. Boş geçirdikleri zaman kısıtlıydı ve yine ekranlarına gömülmüş haldeydiler. Eve vardıklarında üç gündür uzakta kaldıkları kadınlarla zaman geçirebilmek için ellerindeki işleri tamamlamaya çalışıyorlardı.

"Yarın akşam kızlarla dışarıda yemeğe çıkalım. Ne zamandır onlar da başlarını kaldıramıyorlar. Bir arada her şeyden uzak zaman geçirmek hepimize iyi gelecektir."

Derim'in başını ekranından kaldırmadan sarf ettiği sözlere, karşısında oturan Jan onaylarcasına kafa salladı.

"İyi olur, Baho'ya söylerim rezervasyonu yaptırır," dedi gözleri ekrandayken. "En son ne zaman dışarı çıktık hatırlamıyorum bile."

"İki hafta evvel tiyatroya gitmiştik," diye mırıldanır gibi karşılık verdi Derim.

"Bu kadar işin içinde çok az sosyal hayatımız var," dedi Jan sıkkın bir tonla. "Üstelik kızlar hamile halde işten başlarını kaldıramıyorlar."

Jan'ın hissettiği üzüntü ses tonuna yansımışsa da takdiri de açıktı.

"Önümüzdeki aydan sonra evden çıkmaları pek mümkün olamayacak. Fırsat bulabildiğimiz kadar iyi vakit geçirmelerini sağlamamız lazım."

Jan yavaşça başını kaldırdı ve endişeli gözlerini Derim'e dikti. "İkisi de dört buçuk aylık hamile ama karınları epey büyüdü, sanırım iki ay sonra doğru düzgün hareket edemez hale gelecekler."

"İkiz olduğu için. Doktorun söylediklerini biliyorsun, son aylar hepimiz için zor geçecek ama kızlar için her şey daha zor olacak. Yanlarında olmamız lazım. O yüzden şu işleri bir düzene sokalım bir an evvel, kalanı Marcel, Silva ve Baho hallederler. Doğuma yakın evden uzaklaşmak istemiyorum."

Jan başını sallayarak onayladı. "Aynı fikirdeyim. İki hafta sonra İstanbul'a döneceğiz ve kalanı oradan takip edeceğiz. Marcel'le konuştum, bir sonraki dövüşlerin organizasyonuna Duman ve Jorge'yi dahil edecek. Yavaş yavaş her şeyi onlara aktarmaya başlaması lazım, ileride bizi destekleyecek, başını kaldıracak vakti olmaz."

Derim iyi olur der gibi başını salladı ve yeniden önündeki işe gömüldü. Amerika'da üretim yapan bir silah fabrikasını alabilmek için aylardır çalışma yapıyordu ve bu seyahat nihayet isteğinin yerine gelmesini sağlamıştı. Bir zamanlar simsarlık yaptığı işte artık oyun kuruculardan biri olmuştu. Bunda senelerdir iyi ilişkiler içinde olduğu Jason'un da katkısı vardı elbette. Bir zamanlar Jason'un yaptığı satışlara aracılık edip komisyonunu alırken artık Jason'la ortak üretime başlamışlardı. Jason'ın en sevdiği yönü, prensipli ve korkusuz olmasıydı. İstihbarat Örgütleri ile başa çıkmayı bilirdi, satışlarını ülkeler bazında tutar, örgütlerden uzak dururdu ve bu da Derim'in kontrolü sağlamak için en çok işine gelen şeydi. İyi bir ortaklık olmuştu.

İki saat sonra eve vardıklarında akşam yemeğine birkaç saat vardı. Girişte Hakkı Bey'le karşılaştıklarında öğrendiği gibi Aşil ve Kerem, serin hava nedeniyle evdeki oyun odasında zaman geçiriyorlardı. Jan üzerini değiştirmek için üst kata, odasına yollanırken Derim üç gündür hasret kaldığı oğluna bir an evvel sarılmak için oyun odasına yönelmişti. Her zaman yaptığı gibi Aşil'e çaktırmadan yine kokusunu derin derin soluyarak içine çekmişti. Kerem'in ona hevesle bakan gözlerini hayal kırıklığına uğratmadan sıkıca esmer çocuğa da sarılarak öptü.

"Nasılsınız bakalım çocuklar?"

"İyiyiz," dedi iki çocuk aynı anda.

Parlak gözlerle ikisi de hayran hayran kendisine bakıyordu. Aşil'in hayranlığını anlayabiliyordu Derim ama bazen Kerem'in hayranlığından utandığını hissediyordu. Kerem iki gün yine onlarda kalacaktı çünkü Lukazs, Narin'le Brüksel'deydi ve Evren de ertesi gün dönmek üzere İstanbul'a gitmişti.

Derim çoğu zaman Aşil'e üzüldüğü kadar Kerem'e de üzülüyordu, çünkü ikisinin de anne babaları sürekli hareket halinde olduğu için iki çocuk da sık sık onlardan ayrı kalıyordu. Buna rağmen iki çocuktan da bir kez bile şikayet duymamıştı. Belki anne babalarıyla birlikte geçirdikleri zamanı doya doya yaşadıklarındandı; belki de ikisi bir arada oldukları için birbirlerini oyalayabildiklerindendi bu. Derim ikisinin arkadaşlığına gıpta etmekle birlikte gurur da duyuyordu. Tıpkı Jan ve onun gibiydiler. Birbirlerine yetmeyi şimdiden başarmışlardı ve anne babalarının onlarla çok daha sık zaman geçirememelerine anlayış gösteriyorlardı.

Derim sıcak bir sesle "Annenle prensesin nerede?" diye sordu gülümseyerek.

"Aşağıda spor salonundalar," diyen Aşil, neşeyle karşılık verdikten sonra Kerem'le birlikte yerdeki büyük minderlerin üzerine kendilerini atıp durdurdukları ekrana döndüler. "Ödevlerimizi bitirdiğimiz için annem akşam yemeğine kadar film izlememize izin verdi."

Derim, Aşil'in sonraki sözlerini duymadı; aşağıdaki spor salonu sözünü duyduktan sonra kalbi durmuş sonra da nefesi kesilmişti. Yüzündeki renk kaybolmuş suratı ölü beyazlığına bürünmüştü. Aşil'e karşılık vermeden kırdığı dizlerini düzelterek ayağa dikildiğinde çatırdayan kemiklerinin sesini duyduğunu sandı ama herhangi bir acı hissetmedi. Belki de o an hissizleştiğindendi bu. Anka ve Alin'in yaptıkları spor gözünün önüne geldiğinde bebeklerin hâlâ yaşayıp yaşamadıklarına dair hissettiği vesvese tüm bedenini kaplamıştı.

Oyun odasından nasıl çıktığını, alt kattaki spor salonuna giden adımlarını nasıl attığını bilmiyordu. Girişte ortaya çıkan Jan'ın, yüzündeki ifadeyi fark edince endişeyle peşine takılmasını da fark etmemişti.

"Ne oldu Derim?" diye sorduğu soruyu da duymadı. Aceleci adımlarla basamakları inip spor salonuna yöneldi. Devasa alana girdi-

ğinde büyümüş karınları açıkta olan Anka ve Alin'in, aralarında birkaç metre boşlukla yan yana durarak diz altı tayt, yarım atlet, spor kıyafetleri içinde yaptıkları tai chi, Derim'in kükreyen sesiyle yarıda kaldı.

"Siz delirdiniz mi?"

Bir omuz boyu açtıkları bacaklarının üzerinde öne doğru eğilip ellerini ileri uzatmış olan iki kadın şaşkın bakışlarını ona çevirdiğinde Derim'in yanında dikilen Jan'ın da yüzündeki ifade ondan farksız değildi.

"Aa, ne zaman döndünüz?" diyen Anka gülümsemişti. "Ben daha geç bekliyordum sizi."

Alin'le birlikte ağır çekimdeymiş gibi bedenlerini düzelterek kollarını gerip yukarı kaldırdılar. "Hoş geldin hayatım," dedi Alin Jan'a gülümseyerek.

"Siz aklınızı mı kaçırdınız?" diye bu sefer soran Jan oldu. Kaşlarını çatmış ileri doğru adımlamıştı. "Bu halde spor mu yapıyorsunuz?"

Alin onu düzeltircesine "Tai chi," dedi yumuşak bir sesle. İki kadın yeniden ağır ağır öne eğildiler ve bir önceki pozisyonu tekrarladılar.

"Ne zamandan beri?" diye yüksek sesle sordu Derim. Adeta ihanete uğramışçasına gözlerinin içinde gittikçe büyüyen öfke dalgaları her an şiddetli bir tsunamiye dönüşecek gibiydi. Anka dikkatli gözlerle ona bakarken yaptığı şeye ara vererek bedenini düzeltti. Kontrollü bir tonla "Fırsat buldukça," dedi gözlerini kısarak.

"Ne sporu? Bu halde ne sporu?" dedi Derim kendini kaybetmiş gibi. Bir elini ileri uzatmış Anka'nın adeta bir basketbol topunu yutmuş gibi görünen çıplak karnını işaret ediyordu.

"Her zaman yaptığımız ağır sporu yapamıyoruz ama hem egzersize hem de meditasyona ihtiyacımız var. Tai chi gayet uygun bunun için. Dokuz ay yatakta kalacak değiliz, değil mi?"

Anka'nın tehlikeli titreşimlere sahip ses tonunu Derim fark etmemişti. "Yürüyüş yapıyoruz ya! Doktor yürüyüş yapın demişti!" İstanbul'dayken köpeklerle birlikte sık sık yaptıkları yürüyüşler, burada onlarsız devam ediyordu ve bunun yeterli geldiğini düşünüyor olmalıydı.

"Buradaki doktor bizim normalde ne tür fiziksel aktiviteler yaptığımızı bilmiyor, herhalde yürüyüş yapın der!"

"Ne farkı var? Yürüyüş neden yeterli gelmiyor? Öne doğru öyle uzanırken ya bu karını taşıyamaz da düşersen ne olacak?" Derim inatçı bir tavırla diklenirken ansızın suçlayan bakışlarını kısarak devam etti. "Ben senin bu aktivitelerini çok iyi biliyorum! Bu karınla, o eğilip bükülmeleri yapmayı düşünmüyorsun değil mi?"

"Aynen düşünüyorum!" dedi Anka keskin bir sesle. "Hatta yapıyorum da!" diye devam etti sinirli bir tonla.

"Bak, bütün meditasyon uçtu gitti," dedi Alin sıkkın bir sesle. O da bedenini düzeltmiş sakin olmaya çalışırcasına derin derin soluk alıp vermeye başlamıştı. Kendi kendine konuşarak sakinleşmeye çalışırcasına "Delirmemeliyim, delirmemeliyim," deyip alçak sesle aynı kelimeyi tekrarlıyordu.

"Nasıl delirmeyelim ya?" diye aniden Anka sesini yükseltti. Öfkeli gözlerle Derim'e bakarak ilerledi. İşaret parmağını hiddetle adamın göğsüne vurdu.

"Kontrol et şunu! Kum torbasında çalışmıyoruz! Karşılıklı dövüşmüyoruz da. Doğum için de bu egzersizlere ihtiyacımız var! Tepemde sürekli evhamlı bir halde dolaşman delirtecek sonunda beni, yemin ederim doğurmayacağım, tutacağım içimde ikisini de!"

Derim gözlerini dehşetle açarak Anka'ya bakarken karşı çıkmak ister gibi dudaklarını araladı ancak karşısındaki buna izin vermedi.

"Sakın bir şey söyleme! Günde beş posta arayıp vesveselerini sıralıyorsun, akla hayale gelmeyecek felaket senaryoları yazıyorsun, her şey yolunda gitse bile en sonunda ruh sağlığımı kaybedeceğim. Evin içinde peşime adam taktın!"

Birkaç hafta evvel Anka sürekli peşinde dolaşan çalışanlardan biri nedeniyle bir başka kavgayı Derim'le gerçekleştirmişti. Derim'in Hakkı Bey'i tembihlemesi ile çalışanlardan biri sürekli peşinde dolaştığında fark etmişti bunu.

"Düşersen eğer..." diye cümleye başlayan Derim, savunma dolu bir tonla ağzını açmaya kalktığında Anka yine izin vermedi konuşmasına. "Evin içinde koşmuyorum Derim! Hamileyim ve neye dikkat etmem gerektiğini biliyorum. Ensemde soluyan bir nefes istemiyorum! Şimdi de buna takacaksın! Esnemeye ihtiyacımız var!"

"Yürüyüş..." diye Derim yeniden konuşmaya çalıştığında devamını getiremedi. Anka gözlerini devirerek sesli bir soluk verdi ve yine

sert bir tavırla çıkıştı. "Sadece yürüyüş yeterli değil benim için. Bunu yapmak istiyorum. Bedenimin buna ihtiyacı var." Başını hafifçe öne çıkardı ve gözlerini kıstı. "Akıl sağlığımın da bu meditasyona ihtiyacı var!"

"Uzmanlar yürüyüşün gayet yeterli olacağını söylüyor," diyen Derim inatçı bir tonla soluk almadan karşılık verdi. Bu dediğinin doğru olduğunu kendisi de sanmıyordu ama ikna edebileceğini düşünmüştü.

"Uzmanları sikeyim!"

Anka'nın haykırır gibi yüksek sesle küfretmesi Jan'ın tedirgin bir yüz ifadesiyle gözlerini kırpıştırmasına, Alin'in neşeyle kahkaha atmasına, Derim'inse iri iri açılmış gözleriyle bir adım gerilemesine yol açtı.

"En sonunda Gece'yi çıldırttın Akhan. Tebrik ederim."

Anka öfkeyle soluyarak Derim'in yanından geçti. Derim hızla yana bir adım atıp ona yol vermek zorunda kalmıştı.

"Neden diğer kadınlar gibi oturup size hizmet edilmesinin keyfini çıkarmıyorsunuz?"

Jan'ın sitemkar sözlerine Alin ters ters baktı ve o da Anka'nın peşinden salonun çıkışına yöneldi. "Abartma huyundan vazgeçin!" dedi uyarırcasına. "Doğumun kolay olması için hareket etmemiz lazım ve siz bunu kabul etmek zorundasınız. O sancıları biz çekeceğiz, siz değil! O yüzden bu işten uzak durun!"

Salonda tek başlarına kaldıklarında Derim kendisine yandaş arar gibi, "Doktor yürüyüş yeterli demedi mi?" diye sordu. "Doktordan daha iyi bilemezler, öyle değil mi? Sakince yürüyüş yeterli olmalı."

"Öyle dedi. Ben de duydum. Evet, aynen öyle dedi. Bu Tai Chi olayı nereden çıktı ki?"

"Bugün Tai Chi yapan, yarın ringde dövüşmeye de kalkar!" dedi Derim gergin bir ifadeyle. Gözleri etrafta dolaştı ve keskin bir sesle konuşurken eliyle salonda bir çember çizdi. "Çocuklara söyle, bütün kum torbalarını aşağı indirip ortadan yok etsinler. Şimdi sırf bana inat, torbada çalışmaya da başlar kesin."

"Ortadaki ringi ne yapalım?" diye dikkatle sordu Jan.

Derim bakışlarını salonun ortasına çevirdi ve adeta düşmana bakar gibi etrafı çevrili ringe kinle baktı.

"Çocuklara söyle! Onu da kaldırsınlar!"

"Bence de," dedi Jan, hoşnutlukla tasdikleyerek.

***

Sonraki günlerde de benzer tartışmalar yaşandı. Alin, Anka'dan daha gözü kara davranarak tek imzayla bastırdığı nikahı tek imzayla da sonlandırabileceği tehdidini savurunca, Jan geri adım atmak zorunda kalmıştı. Şimdi daha makul, daha dikkatliydi. Bazen kendisine hakim olamadığı anlarda Alin'in uyarıcı bakışları ile kaybettiği kontrolü yeniden sağlıyordu.

Anka, Alin'in savurduğu tehdidi dile getirememişti ki Alin'in tehdidi, Derim'i daha fazla sarsmıştı. Jan'dan çok onun gözleri dehşetle açılmış ve korku dolu bakışlarını hızla Anka'ya çevirmişti. Anka bu bakışları fark etse de görmezliğe gelerek etrafa bakınmıştı. Derim'in derin, rahatlatıcı bir soluk aldığını biliyordu ve bu konuda şaka dahi yapmak istemiyordu.

O farklı bir taktik denemeye karar vermişti. Şimdi Derim ve Aşil'le birlikte ailecek spor yapıyorlardı. Birlikte yaptıkları sporu kendisi de tecrübe ettiği takdirde aklından delice fikirler geçirmeyeceğini ve makul olmaya çalışacağını düşünmüştü. Anka bu konuda haklı çıkmıştı. Üçü birlikte yan yana ağır hareketlerle Tai Chi yaparken Derim ister istemez bu hareketlerin çok da tehlikeli olmadığını kabullenmişti. Aşil'le birlikte Anka'yı taklit ederken birlikte geçirdikleri bu zamanları da sevmeye başlamıştı. Dinginlik ve sessizlik üçünü de sarmalıyor hem bedenen hem ruhen arındığını hissediyordu.

İstanbul'a dönmelerine birkaç güne kala gerçekleşen beklenmedik olay Derim'e, bazı konularda çok fazla zaman tahmini yürütmemesi gerektiğini de öğretti. Olacağı belli şeyler mutlaka olurdu ve bu zaten ortadaysa vakit kaybetmeden kesin çözüme gidilmeliydi.

İstanbul'a dönüşü birkaç gün geciktiren mesele, bir gece yarısı Ozan'dan gelen telefonla gerçekleşti.

Derim, büyüyen karnı nedeniyle yalnızca sağ ya da sol yanına yatabilen kadının sırtını göğsüne yaslamış adeta kaçıp gidecekmiş de engellemek istermiş gibi kollarının arasında ona sıkıca sarılarak uyurken telefonun sesi, gözlerini açmasına neden oldu. Dikkatli ve ağır hareketlerle kollarını çözerken Anka'nın çoktan uyandığını biliyordu. Uzanarak aldığı telefonun ekranında Ozan'ın adını gördüğünde yüzünde sıkıntılı bir buruşma meydana geldi. O sırada yavaş hareketlerle kendisine dönmüş olan kadın, ekrandan yansıyan ışığın altında bu buruşmayı yakalamıştı.

Alçak fakat keskin bir sesle "Söyle Ozan," diyerek telefonu açmış karşı tarafı dinledikçe donuk tutmaya çalıştığı çehresi gerilmişti. Anka kendi tarafındaki abajura uzanarak odanın içini loş bir aydınlığa kavuşturduğunda bu gerginliği de netlikle görebilmişti.

"Nerede?" diye dile getirdiği soru, uzun süren sessizlik sonrası Derim'in dudaklarından bir kurşun gibi çıktı. Bu sorunun ardından yine çeyrek dakikalık bir zaman geçtikten sonra yalnızca "Tamam," diyerek telefonu kapadı.

"Ne oldu?" diye merakla sordu Anka.

Derim telefonu yatağın üzerine atar gibi bıraktıktan sonra beline kadar çekili olan yorganın ucunu kaldırarak yataktan çıktı. Yatağın yanında dikilirken elleriyle yataktan destek alarak bedenini öne eğdi ve dudaklarını yumuşak bir dokunuşla Anka'nın dudaklarına dokundurdu. Aynı esnada boynundan sarkan zincir, içinden geçen yüzüğün ağırlığıyla öne düştü ve alyansı boynunda sallanmaya başladı.

"Uykuna geri dön, mon Phénix," dedi yumuşak bir tonla.

"Ne oldu Derim?" diye ısrarla sordu Anka.

"Çok önemli bir şey değil," dedi yumuşak bir sesle, fakat ses tonundaki tehlikeli titreşim Anka'nın dikkatinden kaçmamıştı. Adamı öyle iyi tanıyordu ki sesinin tonunda farklı çıkan en ufak titreşimi bile hissedebiliyordu. Bir eliyle boynundan sarkan zincirin ucundaki yüzüğü parmaklarının arasına alan Anka'nın, ısrarlı bir şekilde sorarcasına baktığı gözlerine anlayış bekler gibi hafifçe gözlerini kısarak başını bir omzuna yatırdı.

"Daha sonra yapmayı düşündüğüm bazı şeyleri öne çekmem gerektiğini fark ettim. Ne kadar erken, o kadar iyi."

"Ne olduğunu söyler misin, lütfen?"

Anka diretir gibi üzerine basarak yeniden sorduğunda Derim gözlerini yumup bıkkınlık dolu derin bir soluk çekti. Sıcak nefesi Anka'nın yüzünü tatlı bir esinti gibi yaladı.

"Scott," dedi yalnızca. Sesi bir bıçak kadar keskindi.

Anka başını çabucak iki yana sallarken uyaran bakışları Derim'in o an kahverengine dönüşmüş olan gözlerine dikildi. Parmakları kasılarak yüzüğü avucuna hapsetti.

"Sakın çocuklarına bir şey yapma Derim! Sakın!"

"Sana söz verdim," dedi kabullenerek. Dudaklarını adeta bu sözü mühürlemek ister gibi yeniden genç kadının dudaklarına bastırdı. "Çocuklarına bir şey olmayacak." Başını hafifçe geri çekti. "Bu işi hallettikten sonra yapmam gereken birkaç şey daha var. İki gün beni bekleme, iyice dinlen, kendine de çocuklarımıza da iyi bak."

"Scott bu kadar çabuk toparlandı mı ki öne çekmene neden oldu? Ozan ne dedi?"

Anka elini zincirden çekip yatağın içinde hafifçe hareketlenirken diğer eliyle karnını tutmuştu. Başını Derim'e kaldırıp merakla baktı. "Ozan ne dedi, bari onu söyle? Çok merak ederim."

"Etme!"

"Derim!" dedi ısrarla. "Ne olduğunu söyle, öyle git. Yoksa senin yaptığın gibi zırt pırt arar, taciz ederim seni. O telefonu açmazsan da daha beter bela çıkarırım."

Derim'in yüzünde beliren minik gülümseme tam da Anka'nın istediği şeydi. Derim'in az da olsa gerginliğinden kurtulmasını istiyordu. Genç adam pes etmiş gibi kalçasını yatağın ucuna yerleştirdi ve bir bacağını dizinden bükerek yatağın üzerine çekti. Sıkıntılı bir ifadeyle genç kadına baktığında Anka "Her şeyi birbirimize anlatacağımıza söz vermiştik, sakın geçiştirme. Ne olduğunu bilmek istiyorum," diyerek atıldı.

"Senin uzatmalı sevgilim olduğunu düşünüyor. Diğerleri gibi... Onun Alisha'sını ortaya sürdüğüm için o da beni vurmak için senin üzerinden hareket etmeye karar vermiş. Almanya'daki Nazi serserileriyle anlaşma yapmış. Arabanı havaya uçuracaklarmış. Berlin'den bir grup yola çıkmış." Arabanın içinde onun da olmasını istediklerini söylemeye gereği duymadı.

Anka'nın kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Burada? Paris'te?"

"Anlaşılan o ki şehirde dolaştığını biliyor, takip ettirmiştir. O da boş bir adam değil sonuçta."

"Benim arabama kimse bir metre yaklaşamaz!"

"Aracın özelliklerini bildiklerini sanmıyorum, mon Phênix. Piyasadakiler aynı özelliğe sahip değil. Ama yine de bu riski göze alamam."

Anka bunu daha önce de fark etmişti ancak bu açıklama Derim'in özel istekle bunları eklettirdiğini açıkça ortaya koymuştu.

"Bu planı gerçekleştiremeyecek ki. Zaten birkaç gün sonra İstanbul'a da dönmüş olacağız."

Derim hafifçe gülümsediğinde yüzünde bir yırtıcının ifadesi vardı. Başını hafifçe iki yana salladı.

"Buna teşebbüs etmesini bırak, düşünmesi bile yeterli bir sebep benim için. O Nazi pislikleriyle anlaşma yaptığı anda ölüm fermanını da imzalamış oldu. En geç yarın akşama kadar ortadan kaldırılacak. Diğerleri de. Etrafında en küçük tehdit istemiyorum."

Anka gözlerini devirirken söylenir gibi "Geri zekalı Scott!" dedi.

Derim bu kez daha sevimli bir ifadeyle gülümsedi ve dudaklarını Anka'nın yanağına dayadı. Burnunu tenine sürterken derin bir soluk aldı. Sıcacık beden bırakıp gitmesini zorlaştırsa da bunun kendisini baştan çıkarmasına izin vermedi. O sıcak bedenin güvenliği, dünyadaki her şeyden daha önemliydi onun için.

"Hadi uykuna geri dön, ma reine. Arayacağım seni."

Anka kollarını Derim'in boynuna dolayarak yüzünü boyun çukuruna gömdü. Karnı Derim'in karnına değdi. Karnındakiler bu dokunuşu hissetmiş gibi minik bir atış, içinin burulmasına neden oldu. Sıcacık teni, avuçlarının altındaki gergin omuz kaslarını bırakmak istemez gibiydi. Dudaklarını adamın omzuyla boynu arasındaki ince deriye yumuşak bir dokunuşla bastırdı. Yanağını yavaşça yanağına sürttü; yeni çıkmış kısa sakallar tenini dağladı fakat bu içini titreten bir dağlamadıydı. Başını hafifçe çevirerek dudaklarını bu kez şakağına dokundurdu.

"Kendine dikkat et, tamam mı?"

"Tamam, ma reine."

Zorlukla kollarını çözerek geri çekildi. Derim'in derin bakışları kendi mavilerine saplanıp kaldı ve çeyrek dakika boyunca ikisi de kımıldamak istemez gibi öylece birbirlerine baktılar. Her zamanki vedalardan birini daha yaşıyorlardı. Derim bu vedaların her birinde, bir parçasının geride kaldığını hissediyordu. Her veda bir parçasını geride bırakıyordu ve artık gidecek tek bir parçası bile kalmayana kadar bu böyle devam edecek gibi görünüyordu.

"Seni çok seviyorum, mon Phénix. Çok."

Anka dişlerini birbirine geçirerek dudaklarını bastırdı ve soluk bir gülümsemeyle ona bakarken biliyorum der gibi başını salladı usulca. Bu sözlerin karşılığını verecek alternatifler geliştirmeye devam ediyordu. Derim'in gözlerinin içindeki kuşku, sorgulayan bakış asla gözünden kaçmıyordu ve Anka onu hayal kırıklığına uğratmıyordu. Ama kendi yolunu da bir şekilde bulmuştu.

"Geri dön," dedi bu kez yumuşak bir tınıda.

O da iki kelimeyle karşılık vermişti şimdi. Onun nezdinde aynı anlama gelen, Derim'in nezdinde cezasını gösteren ve ona soluk aldıran bir karşılıktı bu.

"Her zaman," diye karşılık veren adam, huzurlu bir soluk çekerek bedenini aşağı eğdi ve dudaklarını Anka'nın yuvarlak karnına bastırdı. "Kızlarıma iyi bak" dedi usulca. Bir avucunu karnının bir yanına dayarken alnını da belli belirsiz şişkin göbeğin üzerine değdirdi. Birkaç saniye boyunca sessizlik içinde adeta içerideki bebeklere sevgisini aktarmak ister gibi hareketsizleşti. Nihayet bir yaradan aniden söküp çekilen bir yara bandı gibi ansızın yerinden kalkarak banyoya ilerledi.

***

Derim'in iki gün olarak öngördüğü uzaklık üç gün sürmüştü.

O gece Jan ve yanında yarım düzine adamla birlikte Paris'teki evden çıktıktan sonra yaptıkları şey soluksuz bir sürek avıydı. Üç gün boyunca toplamda dokuz saatlik uykuyla idare etmişti. Tıpkı diğerleri gibi.

Paris ve Brüksel'deki adamlarını teyakkuza geçirmesi, Berlin'den yola çıkmış olan ölüm timini Gent'te karşılamaları ve ortadan yok etmeleri, ilk gün tamamlamıştı.

Derim uzakta olduğu sürede birkaç kez Anka ile telefonda konuşmuştu. Her defasında ses tonu yumuşak, sevecen ve ilgiliydi. Derim Ağaner'in ses tonunda sahip olduğu sıcacık tını hem onu hem de Anka'yı sarmalamıştı ve belki de Derim'in anlık soluk aldığı kısa aralıklardı bu konuşmalar. Fakat telefon kapandığı anda tamamen bilindik Derim Akhan'a dönüşüyordu.

Altı kişilik Nazi grubu hem geride kalan gruplarına hem de peşinde olduğunu ima etmek üzere Scott'a gözdağı vermek üzere hoş olmayan vahşi bir şekilde öldürülmüştü.

Cesetleri nereden alacağını söylemek için Nazi grubunun liderini araması ise başlı başına bir meydan okuma gösterisiydi.

"Küçüksün Wolfgang," demişti telefondaki adama. "Çöplüğünde hâlâ havlamaya devam etmek istiyorsan orada kal ve patini başka yere uzatma. Aksi halde oraya gelir, o çöplüğü sana mezar ederim. Hatta aklını başına almazsan oraya nefret ettiğin tüm ırklar için umumi tuvalet yaptırırım, bok içinde yatarsın! Derim Akhan adını hiç unutma! Sana bu isme karşı kim iş verirse yapman gereken tek akıllıca şey, 'Hayır!' demek. İkinci kez yollarımız kesişirse, ben kafanı öyle kazırım ki beynini de alırım içinden!"

Derim'in Gent'ten sonraki durağı Londra olmuştu. New York'taki Jason'ı araması, bir çeşit dikteye benzer şekilde yola çıkmasını istemesi ve adamın Londra'ya varmasını beklemesi en sakin geçirdiği saatleri kapsamıştı. Arka planda yapılan hazırlıkları sadece takip etmesi, kendisi için bu süredeki en durgun anlardı. Jason'la yaptığı iki saatlik görüşmenin ardından onunla birlikte York'a gitmesi bir başka durak olmuştu. Jason'un eşliğinde, Lord'la yaptığı üç saatlik görüşme, yeni ültimatomları da beraberinde getirmişti.

Scott artık Konsey'de olmayacaktı ve Jason, Konsey'in yeni üyesi olarak Lord'a takdim edilmişti. Derim'in düzenbazlığının sınırları yoktu. Lord'un başının üzerinde çevirdiği keskin kılıç, hiç durmadan vınlamaya devam eden bir tavan vantilatörü gibiydi ve Scott'un aptallığının cezasını Lord üstüne almayacaktı elbette.

Konsey'deki diğerlerini Lord'un bilgilendirmesini isteyen Derim, Jason'la birlikte Londra'ya dönmüştü. Yol boyu adama yaptığı açıklamalar ve kuracağı yeni düzen, her ne kadar onu serseme çevirdiyse de öte yandan memnuniyeti de gözden kaçmıyordu. Jason, Derim'i uzun yıllardır tanıyordu. Acımasızlığını bir yana koyarsa, iş bitiriciliği ve adil tavrı, her zaman takdirini kazanmıştı ve yeni düzende onunla çalışmaktan ziyadesiyle hoşnut olacaktı.

Derim'in son durağı İsviçre olmuştu. Scott'un İsviçre Alplerindeki dağ evinde, sevgilisiyle birlikte olduğunu tespit etmeleri çok zor olmamıştı. Derim'in gerçek acımasızlığının ortaya çıkması, sevdiklerini tehdit edenlerin bu acımasızlıkla tanışmaları kaçınılmazdı. Derim kendisini her şeyden soyutlamıştı. Ne sonrasında yaptıkları için Anka'ya hesap verme düşüncesi ne de çocuklarına karşı mahcubiyeti vardı. O sadece yapılması gerekeni yapıyordu ve gelecekte tehdit oluşturacak herkese de bunu miras bırakması gerekiyordu. Scott ileride ona düşmanlık yapacak herkese, ikinci kez düşünmeleri için örnek olacaktı.

Lukazs, Scott'ın sevgilisini adamın gözlerinin önünde öldürmüştü. Tek merhameti çabuk ve acımasız bir ölüm olmasını sağlamasıydı. Derim donuk gözlerle izlemişti sahneyi. Bir zamanlar verdiği sözü en utanmaz şekliyle bozmuştu ve halihazırda cehennemde yanacağını biliyordu. Annesine yapacağı aciz savunması yalnızca "Çocuklarım için" demek olacaktı. Annesinin onu anlayacağını ama her şeye rağmen yine de bunun cezasını çekeceğini biliyordu. Bu cezaya çoktan boyun eğmişti ve benliğinin bir yanı, her zaman bunu bilerek yaşamaya devam edecekti.

Scott'a kendi dışında kimsenin dokunmasına izin vermemişti. Saatler süren öfkesini dindirmesi de kolay olmamıştı. Scott hırsının, küstahlığının, kibrinin ve açgözlülüğün cezasını oldukça ağır ödemişti. Cesetleri ortadan kaldırmak ekip için zor olmamıştı. Alpler bunun için yeterli uygun dış koşulları sağlıyordu.

Scott'ın ortadan kayboluşu ve seneler boyu sürecek araştırma, nihayet yasal olarak ölüm belgesinin çıkarılmasıyla son bulacaktı.

Aaron Scott adının yeryüzünden silinmesinde sonun başlangıcı, Alplerdeki bir gecede olmuştu.

***

Kasımın son haftası İstanbul'a döndüler. Bu kez Paris'teki ev uzun süreliğine kapatılmış ve tüm çalışanlarla birlikte İstanbul'daki eve yerleşmişlerdi.

İstanbul'daki eve döndüklerinde Anka ve Alin'e en şaşırtıcı gelen şey evde yapılan değişikliklerdi.

En üst katta daha önce Alin'e ait olan fakat uzun zamandır kullanılmayan oda ve Avcı'nın odası, ikinci kata taşınmış doğacak bebekler için çocuk odaları hazırlanmıştı. Tüm bu hazırlıklar için mimarlarla birlikte çalışan Selin olmuştu. Anka ve Alin tam da istedikleri şekilde hazırlanan çocuk odalarına bayılmışlardı. Döndüklerinde karşılaştıkları sürprizlerle Selin'e olan minnetleri katlanarak artmıştı. Selin ikisini de öylesine iyi tanıyordu ki tek bir kusur bulamamışlar aksine defalarca kez genç kadına sarılarak teşekkür etmişlerdi.

Alin coşkuyla, "Zenginliğin gözü kör olsun be!" dediğinde iki kadın kahkahayı basmıştı.

Aralık ayı son hafta haricinde düşünülenden sakin geçti. Evin içindeki kalabalık bu sakinliği dağıtan tek şeydi. Bu sürecin başında Anka ve Alin bazı günleri Birim'de geçirdiler; ancak bir süre sonra kısıtlı hareket edebildikleri için çoğu zamanı artık evde geçirmeye başlamışlardı.

Sınırlı şekilde hareket etmek Anka'yı en çok zorlayan şeylerden biriydi. Evde geçirdiği o günlerin bir gecesinde, kafasına koyduğu şeyi gerçekleştirmek için Derim'in üzerine titreyen tavrını kullanmaya karar vermişti. Yılbaşından iki hafta önce sakin geçen bir günün ardından herkes odalarına çekildiğinde Derim de Anka ile birlikte yatmaya hazırlanıyordu. Anka ise adeta ayak sürüyerek Derim'i nasıl ikna edeceğini düşünüyordu.

"Biraz dışarıda dolaşsak mı?" diye sormuştu nihayet.

"Bu saate mi?" diye şaşkınca sormuştu Derim. "Dinlenmen daha iyi olmaz mı?" diyerek bakışlarını genç kadının oldukça şişkin karnına indirmişti.

"Temiz hava almak istiyorum. Günlerdir evden dışarı çıkamadım."

"Bahçede dolaşalım o zaman," diyen adam yatma hazırlığına boş verip Anka'ya yaklaşmıştı. "Dur montunu alayım, üşüme."

"Yok," demişti Anka çenesini dikerek. "Bahçede değil. Şehirde biraz dolaşsak diyorum. Bu saatte çok güzeldir sokaklar. Sessiz, sakin."

Derim karşı koyar gibi ona bakarak başını iki yana sallamıştı. "Bu saatte sokaklarda dolaştırmam seni. Hem de bu karınla."

"Yürüyebiliyorum Derim. Hem arabayla dolaşalım demek istedim ben."

"Ama üşürsün. Dışarısı çok soğuk. Bence evde kalmamız daha iyi olur."

Anka gözlerini devirmemek için kendisine zor hakim olmuştu. Dışarıda dolaşmayı kafasına koymuştu ve kimsenin onu durdurmasını istemiyordu. Gecenin o saatinde şehrin ne kadar güzel olabileceğini biliyordu, uzun zamandır yapmadığı bir şeyi yapmak, kısıtlı hareket etmek zorunda kaldığı bu günlerde adeta elzem bir ihtiyaç haline gelmişti. İçten içe zalimce olduğunu düşündüğü şeyi dile getirmekten çekinmemişti. Bunun başka türlü olmayacağını biliyordu zaten.

"Ama benim canım çok salep istedi."

Derim'in gözleri ansızın parlayarak ona bakmıştı. "Aş eriyorsun?" demişti Anka'ya göre saçma ona göre ise olağanüstü güzel bir şeymiş gibi.

Alin'in aş erdiği zamanlarda Jan'ın etrafta koşturmasını Derim nedensizce imrenerek izlemişti ve Anka'nın aş ermemesini belli etmemeye çalıştığı bir üzüntüyle kabullenmişti. Eş eren bir eşin isteklerini yerine getirememiş olmak onda eksik bir şeylerin var olduğunu hissettiriyordu. Genç adam bu konuyu sık sık dile getirmesine rağmen Anka, her defasında makul bir edayla canının bir şey istemediğini söylemişti. Gerçekten istememişti; istese de muhtemelen Derim'in bu konuda panik yaşamasına da gönlü el vermezdi. Derim bu hamilelikle ilgili her şeye karşı telaşlıydı ve Anka halihazırda onun bu telaşıyla uğraşırken yeni krizleri kaldıramayacağını düşünüyordu.

Ancak o anda genç adamın gözlerinin içinde parlayan ışık bir eksiğini daha kapatacak fırsatın önüne gelmiş olması gibi heyecan doluydu. Anka onun bu yönünü kullandığı için vicdan azabı hissetse de bir saat bile olsa dışarıda dolaşmak istiyordu. Başını sallayarak çabucak onu onaylamıştı.

"Evet, aş eriyorum. Canım çok salep istiyor."

Ancak Derim'in bir sonraki sözleri planını yerle bir etmek üzereydi.

"Ben hemen mutfağa inip salep yapıyorum sana. Mutfakta salep olduğuna eminim."

Tam telaşla kapıdan çıkmak üzereydi ki Anka karşı koyarak atılmıştı.

"Ama ben geçen sene seninle birlikte Boğaz'da içtiğimiz salepten istiyorum. Evdeki hazır salebi istemiyorum."

Derim şaşkınca duraksamış, emin olmak ister gibi üsteleyerek sormuştu.

"Boğaz'daki salebi canın çekiyor? Salepler farklı tatta mı oluyor?"

"Herhalde!" demişti Anka bilmiş bir edayla. "Evdeki hazır salep aynısı olmaz. Ben oradakini istiyorum."

Derim'in onaylaması gecikmemişti bile. "Tamam o zaman. Madem onu istiyorsun, onu alır getiririm."

"Derim!" diye Anka isyanla neredeyse bağırmıştı. "Ben de geleceğim. Birlikte gideceğiz. Sen getirene kadar soğur."

"Ama dışarısı çok soğuk, üşütürsün. Soğutmadan getiririm."

"Hayır efendim, birlikte gideceğiz." Ansızın sesini yumuşatmış mahzun bakışlarını genç adama dikmişti. "Arabada otururuz. Dışarı çıkmam. Birlikte gidelim."

O bakışlara Derim'in karşı koyması imkansızdı. Koyamamıştı zaten. Genç kadını hazırlaması epey uzun sürmüştü. Anka kat kat giydirildiğinde kendisini bir robot gibi hissediyordu fakat aracın içine ikisi birlikte yerleştiklerinde keyfini hiçbir şeyin bozamayacağını düşünüyordu. Yol boyu aracı süren Derim'in yanında hayranlıkla şehri izlemişti. Boğaza vardıklarında, genç adamın park ettikleri aracın içine getirdiği iki fincan salebi denizi izleyerek içmişlerdi. Derim yalnızca o sevdiği için ekstra tarçın da almıştı.

"İlk kez aş erdin," demişti şefkatle. "Başka bir şey istiyor mu canın?" diye yeniden sormuştu.

Anka ona sevgiyle gülümseyerek başını iki yana sallamıştı. İlk başta onun bu zayıflığını kullandığı için vicdanı sızlasa da genç adamın suratındaki ifade bu sızıyı yok etmişti. Derim her şeyi tecrübe etmek istiyordu ve varsın öyle düşünsündü.

"Arada sırada baş başa buraya gelmeliyiz," dedi müşfik bir tonla. "Flört etmeye başladığımızda ilk geldiğimiz yerlerden biriydi burası."

Derim derin bakışlarını ona dikerek başını sallayıp alçak sesle karşılık vermişti. "O gün dilindeki tarçın tadı çok hoşuma gitmişti."

Anka ona ayıplar gibi yandan bir bakış atıp kıkırdamadan hemen evvel karşılık vermişti. "Çok ayıp. Karnı burnunda bir kadınla neler konuşuyorsun öyle."

Genç adamın başı ona doğru uzanmadan hemen önce o iç gıcıklayıcı gülüşü kendi kıkırtılarına eşlik etmişti. Birkaç dakika süren ihtiraslı öpüşme dudaklarına değen temasla başlamıştı. "Yine dilinde tarçın tadı var," demişti Derim fısıltı gibi bir sesle. "Seninkinde de," diye karşılık vermişti Anka yüreği titreyerek. Daha önce verdiği karşılığın aynısı onun da dudaklarının arasından fısıltı gibi çıkmıştı.

Eve dönüşte aracın içinde ikisini de sarmalayan tatlı bir huzur vardı. Anka özlediği sokakları yeniden görebilmiş, Derim nihayet aşeren sevdiği kadının isteğini yerine getirmişti. İçindeki eksiklik duygusunun biraz daha kapandığını hissediyordu ve bu düşünce ona büyük bir huzur veriyordu.

***

Yılbaşından sonra evden çıkabilecek durumları artık tamamen ortadan kalkmıştı. Kocaman karınlarla hareket kabiliyetleri oldukça kısıtlanmıştı ve yataktan çıktıkları günleri lütufla kucaklıyorlardı. Şömineli odada karşılıklı geniş kanepelerde, yarı yatar vaziyette otururken kucaklarında tuttukları tabletleri koca karınlarının üzerine dayıyor ve kısmen de olsa işlerine devam ediyorlardı. Yapabildikleri en çılgınca şey, köpekleri bahane ederek bahçede attıkları birkaç metreyi bulan adımlardı.

Yılbaşı bir önceki seneden çok daha eğlenceli geçmişti. Bu kez evdeki misafir sayısı oldukça fazlaydı. Narin ve Evren'le birlikte Kerem'in varlığı çocuk sayısını çoğalttığı için evin içindeki neşeli çığlıklar her yerde çınlıyordu. Çocuklar peşlerindeki heyecanlı köpeklerle evin içinde nefes nefese koşturuyorlardı.

Sık sık birlikte oldukları Cansu'yu ayırmaları mümkün değildi ki kuşkusuz Baho'nun ona eşlik etmesi de kaçınılmazdı. Anka'nın yü-

reğini ısıtan ve Derim'in adamlarının birbirleri için yaptıkları fedakarlıklardan birine daha şahit olduğu an da o gün sabah saatlerinde olmuştu.

"Kız arkadaşınla harika bir yılbaşı geçir Baho," demişti Duman ve Jorge kapının önünde. "Bu gece kalanı biz hallederiz. Seni kuraya dahil etmemeye karar verdik."

Baho sevinçle sırıtmıştı. "Borçlandım size çocuklar. Ama söz, telafi edeceğim bunu."

"Sevinç gözyaşlarını omzuma akıtma Baho," demişti Jorge sahte bir tiksintiyle yüzünü buruşturarak. Duman kahkahayı basıp elini Jorge'nin omzuna vurarak geri dönmüştü. "Hadi gidip şanslıları belirleyelim."

Baho geriye döndüğünde girişteki Anka ile göz göze gelmiş ve neşeyle gülümsemişti. Eliyle geriyi işaret ederek "Bu gece ben de izinliyim," demişti.

Anka gülümseyerek ona bakmıştı. "Beş gün önceki Noel'de de sen görevliydin zaten. Bence bayağı adil görünüyor."

25 Aralık'ta tıpkı geçen sene olduğu gibi Türk olmayan tüm adamlar için yine bir Noel yemeği vermişlerdi ve o gün Baho, yemeğe katılanların yerine görev alanlardan biriydi.

Anka son bir senede öyle değişik şeylere şahit olmuştu ki dünyanın kalanının da neden bu şekilde yaşayamadığını derin derin sorguladığı birçok an yaşamıştı.

Derim'in sahip olduğu FA Foundation'un Funda Akhan Vakfı olduğunu Paris'teyken öğrenmişti. Farklı inançlarla bir arada olan adamların birbirini yargılamadan, bir diğerinin inançlarına ve değerlerine saygı duymaları, onlara karşı olan hayranlığını katlamıştı. Adamların dini bayramlarda kendi kazançlarından belirledikleri miktarları bu vakfa aktardıklarını ve dünyada ihtiyacı olanlara yardım götürüldüğünü, Anka bir önceki bayramda öğrenmişti. Yeri geldiğinde ürkütücü derecede vahşileşen bu adamların ortak inançla hareket etmesi Anka'yı en çok şaşırtan fakat aynı zamanda saygı duyduğu eşsiz bir birliktelikti.

O yılbaşı gecesi, onlar için özel olan bir misafirleri daha vardı. Ozan'a eşlik eden Pınar, muhakkak ki hepsi için en değer verilen misafirdi. Ozan'la arkadaşlıkları henüz yeniydi, ağır ve sağlam adımlarla ilerledikleri kuşku götürmezdi fakat umut vaat ediyordu.

Ozan'ın etrafında ilk kez bir kadın görüyorlardı ve birbirlerine karşı tutuk fakat özenli tavırları hepsinin yüzünü gülümsetiyordu. En çok da Süleyman'ın elbette. Süleyman'ın, Ozan ve Pınar'a çevrilen bakışları gurur doluydu. Süleyman, Pınar'ı elbette daha önceden tanıyor ve hakkında her şeyi biliyordu. Birim'de yetişen her çocuk hakkında bilgisi olmasının yanında doğrudan bağ kurduğu çocuklardan biri olmuştu. Ozan'la ikisinin birlikteliği en çok onu mutlu ediyordu. Acele etmiyordu, eli her daim ikisinin üzerindeydi ve zamana ihtiyaçları olduğunun farkındaydı. Onun özenli tavrı, diğer ikisini de sakinleştiriyordu ve arkadaşlıkları her geçen gün çok daha sağlam adımlarla ilerliyordu. Önce iyi birer dost olacaklardı ve sonra onlar da mutlaka yollarını bulacaklardı.

O gece şömineli odanın camından bahçeyi izleyen bu kez Anka ile Alin olmuştu. Ellerinde sıcak bitki çayları ile gülümseyerek pencereden dışarıyı izlemişlerdi. Doğuma iki ay kalmıştı ve ikisinin de karnı çoktan ayaklarını görmelerini engellemişti. Selin ve Avcı'nın birbirlerini kara gömme çabalarını kıkırtılarla izlemişlerdi. İbo ve Onur'un, Selin'in yardımına koşması gecikmemişti. Avcı, Onur'la birlikte karların içinde yuvarlanırken ikisi de imrenerek dışarıdakileri izlemiş bir sonraki sene yine onlara katılabilecekleri düşüncesiyle kendilerini teselli etmişlerdi.

Anka gözlerini Derim ve Aşil'den ayıramamıştı. Baba oğul, bahçede yankılan kahkahalarla kartopu oynamış ardından diğerleriyle birlikte kocaman bir kardan adam yapmaya koyulmuştu. Pencerenin önüne gelip Anka'ya yolladıkları öpücükler neşeli kıkırtılarla kabul edilmişti. Anka'nın onlara yolladığı öpücükleri yakalamaya çalışırken birbirleriyle sahte bir kavgaya tutuşmaları genç kadını yanındaki Alin'le birlikte kahkahalara boğmuştu.

"Akhan'ın bu halini görebilmek her şeye değer galiba," diye mırıldanmıştı Alin sıcak bir sesle.

Anka gözlerini bir an bile dışarıdaki ikiliden ayırmadan yüzünde sevgi dolu bir gülümsemeyle başını sallamıştı.

"Hem de her şeye."

Gece yine oyunlarla ve kahkahalarla sürmüştü. Mehmet Aydar ve Handan, bir önceki sene olduğu gibi Tabu'da hepsini bastırmıştı; Alin'in hiddetli çıkışlarına, Süleyman'ın tok sesli kahkahalarına neden olmuşlardı. Odanın içindeki neşeli konuşmalar ve bağırışlar muazzam bir kakofoni oluşturmuştu. O sene yalnızca çocuklara küçük hediyeler almışlar, büyüklerin hediye yerine bağış yapmalarını kararlaştırmışlardı. Yine de evdeki üç çocuğa alınan hediyeler, paketler açılırken eğlenceli dakikalar geçirmelerine neden olmuştu. Derim'in üç çocuğa ayrı ayrı aldığı uzaktan kumandalı, hatırı sayılır büyüklükteki helikopterler onları sevinçten çıldırtırken, kadınları çileden çıkarmıştı. O gece henüz kullanmakta acemisi oldukları helikopterler yüzünden çocukların kırdıkları vazo sayısı iki, çarparak düşürüp kırdıkları kadeh sayısı sayısızdı.

Gece geç vakit şömineli odanın sevgi dolu huzuru, içinde bulunan herkesi sarmalamıştı. Kimi oturma gruplarına kimi yerdeki minderlerin üzerine yerleşmişti. Çocuklar geç vakit kucaklarda uyuyakalmışlardı. Nihayet herkes odalarına çekildiğinde sabaha karşı eve sessizlik çökmüştü.

Yatmak üzere odalarına geçtiklerinde, Derim odanın içinde elinde kalın bir battaniye ile dikiliyordu. Anka sorarcasına ona baktığında Derim çocuksu bir ifadeyle gülümsemişti.

"Kartopu oynamak ister misin?" diye sorduğunda Anka şaşkınlıkla kaşlarını kaldırmıştı.

"Dışarı çıkmama karşı çıkmayacaksın yani? Hani ayağım kayar, çocukları bahçede doğururum, üşütürsem çocuklar içeride kısıtlı alanda hapşıramaz falan gibi saçmalıkları sıralamayacak mısın?"

Derim mahcup bir edayla başını eğmiş ardından kaşlarını kaldırarak kendinden emin bir sesle, "Tedbirleri aldım," dediğinde Anka istemsizce gülerek başını sallamıştı. "Almışsındır tabii," demişti, ben de ne diyorum sanki der gibi.

Derim bir koluna attığı battaniye ile ilerleyerek onu odadaki kanepeye oturtmuş daha önce hazırladığı kalın çorapları ve kar botlarını ayağına giydirmişti. Kalın kar montunu üzerine geçirdiğinde Anka kendisini robot gibi hissetmişti. Sessiz adımlarla evin içinde ilerlerken Anka gizlice yaramazlık yapan bir çocuk kadar heyecanlıydı. Yan

bahçeye doğru yavaş adımlarla ilerlerken Derim'in bir kolu beline sıkıca sarılmıştı. Battaniyeyi genç kadının omuzlarına sarmıştı. Anka geldikleri noktada gördükleri ile kendisine hakim olamadan kahkaha atmıştı. Sabaha karşı dört sularıydı ve hava karanlık olsa da etrafın beyazlığı adeta ışığa ayna tutmuş gibiydi.

Bahçede yanan uzun direkli bir lambanın altında korkuluk benzeri bir kukla dikiliydi. Onun birkaç metre ötesinde üst üste hazırlanmış kartopları duruyordu. Derim, Anka'nın beline sarılı koluna hafifçe baskı uygulayarak onu kartoplarının önüne sürüklemişti.

"Beşte beş mi, yoksa daha fazlası mı?" diye sormuştu, neşeli bir çocuk gibi. Yerdeki minik tepenin üstünden iki hazır kartopu alarak birini Anka'ya uzatıp bu kez ciddi bir sesle uyarmıştı.

"Gerinmek yok, ileri doğru abanmak yok, çok zorlamak yok, ayağını yere sağlam basacaksın."

Anka göz devirerek homurdanmış aceleyle uzanıp adamın elindeki bir kartopunu alıp birkaç metre ötesindeki kuklaya fırlatmıştı. Ayaklarının altındaki kar yığınının özellikle buraya taşındığı belliydi. Ayakları kara gömülmüştü ve kayması olanaksızdı. Üzerindeki giysilerle hareket etmesi oldukça kısıtlı olsa da dakikalarca kartoplarını kuklaya atarak puan tablosu tutmuşlardı. Soğuktan kızarmış burnu, ışıl ışıl parlayan gözleri, pembeleşen yüzü, başındaki berenin açıkta bıraktığı uzun kara saçları omuzlarında uçuşurken, koca karnıyla neşeyle kıkırdıyordu ve Derim, olağanüstü bir tabloyu seyreder gibi hayranlıkla onu izliyordu.

Anka koşturamasa da karlarda yatıp yuvarlanamasa da oynadığı kartopu, harcanan özen nedeniyle hayatı boyunca en keyif aldığı oyunlardan biri olmuştu.

***

Şubat ayının başında doğuma haftalar kala bir akşam, çoğu zamanı geçirdikleri şömineli odada hareketleri oldukça kısıtlanmış olan iki kadın, çıtırdayan şömine eşliğinde devasa karınlarıyla yine karşılıklı kanepelerde uzanmışken ayak uçlarında oturan iki adam, şişen ayaklarına masaj yapıyordu. O gece Aşil, Selinlerde kalıyordu.

"Bunun bu kadar zor olacağını birileri bana daha evvel söylemeliydi," diyen Alin, sık sık olduğu gibi yine sitem ediyordu. "Beş dakikada bir tuvalete gitmekten usandım, yürüyemiyorum, nefes alamıyorum, uyuyamıyorum, ayaklarımın ne şekilde olduklarını bile hatırlamıyorum."

"Ayakların hâlâ çok güzel, bebe," dedi Jan müşfik bir sesle.

"Göremiyorum!" dedi Alin ters bir tavırla. "Bak, yine çişim geldi," dedi sızlanır gibi.

Jan ellerinin arasındaki ayağı yavaşça bırakırken yerinde doğrularak kanepenin diğer ucuna ilerledi. Sakin bir tavırla Alin'in kalkmasına yardım ederken Alin söylenmeye devam ediyordu. "Yanımda lazımlık taşısam daha iyi olacak." Aceleyle ekledi. "Yukarı yetişemeyeceğim, bu kattaki tuvalete gidelim."

İkisi ağır adımlarla odadan çıktıklarında Anka gülerek arkalarından bakarken, Derim'in ifadesi durgundu.

"Evin içine asansör yaptırmalıyız, mon Phénix," dedi düşünceli bir sesle. "Merdivenlerden inip çıkmak sizin için artık çok zorlayıcı oluyor."

"Evin ruhu bozulur," diye itiraz edercesine atıldı Anka. "Bu evi bu şekliyle seviyorum. Hem yavaş da olsa hareket etmemize olanak sağlıyor, diğer türlü tek adım atamayacağız ki bu da sağlıklı değil."

"Üst kat sahanlıktan mutfağa giden koridora inen bir asansör, evin mimarisini bozmaz bence."

Anka, Derim'in üsteleyen tavrına dikkatli gözlerle baktı. Derim elbette bu fikri gelecekte merdivenlerden çıkmaya çalışacak olan çocuklara karşı aldığı bir önlem olarak da düşünüyordu. Onu dehşete düşüren ve bazı geceler ter içinde uyanmasına neden olan görüntü, zihninden hiç silinmiyordu. Emeklemeye çalışan dört çocuk, bu basamakları çıkarken yuvarlanıyorlardı ve Derim hiçbirini tutamıyordu.

"Asıl aklındakini söyle Derim," dedi Anka anlayışlı bir tonla.

Derim bakışlarını kaldırıp huzursuzca gözlerini ona dikti.

"Ya çocuklar bu merdivenlerden tırmanmaya kalkarlarsa? Emeklemeye başladıklarında gözümüzü üzerlerinden ayırmamak lazım. Ya gözden kaçırırsak?"

"Emeklemeye başlayan çocuklar asansörü mü kullansın diyorsun?" dedi Anka, gülmemek için kendini zorlukla tutmaya çalışarak.

Derim gözlerini kırpıştırdı. "Elbette bunu düşünmedim," dedi savunmaya geçerek. "Ama ikişer çocukla yukarı inip çıkmak sizin için de daha kolay olurdu," diye çabucak açıklamaya girişti.

"Evin içinde yığınla adam var, eminim birileri bize yardım eder. Ayrıca çocuklar emeklemeye başladıklarında zaten merdiven başlarına kilitli parmaklık yapılacak. Bu evin sıcak atmosferinin bozulmasını istemiyorum."

"Uygun bir şekilde yaptırtabilirdik, evin atmosferi yine bozulmazdı."

"Merdiven iyidir," dedi bilmiş bir edayla başını sallayarak. "Evden çıkamadığımızda hareket etmemize olanak sağlıyor."

"Bazen çok küstah oluyorsun, biliyorsun değil mi?" dedi Derim tatsız bir sesle.

"Ev benim!" dedi Anka, onu haklı çıkaran bir küstahlıkla diklenerek. "Ben istemiyorum, tek çivi çakamazsın."

"Üstelersem beni evden kovacakmışsın gibi hissediyorum," diyen Derim tek kaşını kaldırıp şüpheyle kadına bakıyordu. Anka neşeli bir kahkaha attı.

"Çocuklarımın babasını evden kovmak aklımın ucundan bile geçmez," dedi gülerek. Kaşlarını muzip bir tavırla yukarı aşağı kaldırırken gözleriyle, sen istersen yine de şansını zorlama der gibi şeytani bir ifadeyle gülümsüyordu.

Derim alçak sesle gülerek onaylamaz gibi cıklarken başını iki yana salladı. Avuçlarının arasındaki ayağın tabanına parmaklarıyla okşarcasına baskı yapıyordu. Anka ayağının altında hissettiği baskıyla gözlerini yumarak iç çeker gibi derin bir nefes çekti.

"Bu çok iyi geldi," diye mırıldandı konuyu değiştirmek istercesine. "İkizler gerçekten zormuş. Aşil'de bu kadar olmamıştım."

Aşil'e hamileyken de yatakta geçirdiği zaman çok olmuştu fakat karnı şu an olduğu gibi devasa değildi ve ayağa kalktığı anda rahatça adımlıyordu. Fakat şimdi bu adımlar zorlukla atılıyordu. Her an öne düşecekmiş gibi hissediyor, daima bir yerlere tutunma ihtiyacı duyuyordu.

Derim üzüntüyle ona baktı. "Özür dilerim, mon Phênix," dedi. "Bunu yalnızca senin yaşaman haksızlık, farkındayım."

Anka saçmalama der gibi baktı ona. Derim o anda diğer ayağına geçtiğinde minnet dolu bir soluk çekti. "Sen elinden geleni yapıyorsun Derim, bana çok yardımcı oluyorsun zaten."

Anka, Derim'in hakkını ödeyemezdi. Son dört aydır çoraplarını ve ayakkabılarını kendisi giyememiş her defasında Derim giydirip çıkarmıştı. Banyosunu yaptıran, saçlarını tarayan, üzerini giydiren ve her gece karnına şefkatle kremleri süren yine oydu. Uyuyamadığı gecelerde, yarı oturur halde sırtını göğsüne yaslayıp kendisi de onunla uyumayan da oydu. hâlâ anlam vermekte zorlandığı, akıl dışı hayal gücü, felaket senaryoları üretmeye devam ediyordu; fakat yardımları ve üzerine titremesi, bu gereksiz paniğini göz ardı etmesini sağlıyordu.

"Baba olmak müthiş bir duygu. Aşil için hissettiklerim, hiçbir şeyle boy ölçüşemez," diyen adam bakışlarını sevecen bir gülümsemeyle gerilmiş olan büyük karına indirdi. Geceleri sık sık yanağını bu karına dayayıp onları hissetmeye ve duymaya çalışıyordu. Özellikle hareket ettiklerinde büyülenmiş gibi donakalarak eliyle onlara tutunuyordu.

"Kızları görmek için sabırsızlanıyorum, kalbim sıcacık oluyor ve bu duygunun böyle insanın aklını başından alacak kadar güçlü olduğunu düşünmemiştim daha önce. Bana bunları yaşattığın için sana ne kadar teşekkür etsem az."

Anka devam edeceğinden emin olduğu bakışlarla onu izlerken sessizliğini korumaya devam etti. Derim tıpkı yanılmadığı gibi biraz evvelki erimiş yumuşak ses tonuna zıt, ciddi bir sesle devam etti. "Fakat bu sıkıntıları bir daha çekmeni istemiyorum. Bundan sonra bir daha hamilelik yaşamanı istemiyorum."

Anka onaylar gibi başını salladı. "Üç çocuk bence de yeterli. Doğumdan sonra korunmaya başlarım."

"Bu senin görevin değil, ma reine. Ben gerekli tedbiri alacağım."

Anka kaşlarını çatıp sorarcasına ona baktığında Derim olağan bir ses tonuyla karşılık verdi.

"Vazektomi yaptıracağım, bu sorumluluğu senin taşıman gerekmiyor."

Anka duyduklarıyla öylesine sinirlendi ki öfkeyle ayağını adamın ellerinden kurtarmak ister gibi geri çekince karnına ani bir sancı girdi ve bir an nefesi kesilerek paralize olmuş gibi kalakaldı. Bedeni hafifçe öne eğilirken bir elini karnının altına koyup ağır ağır nefes almaya çalıştı. Derim telaşla "Mon Phénix?" diyerek ona doğru eğildiğinde keskin gözlerini kaşlarının altından Derim'e dikti.

"Bak, şu an canım burnumda, saçma saçma konuşup germe beni," dedi sinirli bir tonla. Düzenli nefesleri burnundan alıp ağzından usulca vererek toparlanmaya çalıştı.

"Ne dedim ki şimdi? Bu yalnızca senin sorumluluğun değil!"

"Derim saçmalama! Bir yığın korunma yolu varken neden geri dönülmez olanı seçiyoruz ki?"

"Çünkü bir daha bunları yaşamanı istemiyorum!"

"O zaman prezervatif kullanırsın!"

Derim yüzünü buruşturdu. "O plastikleri istemiyorum, aramıza giren hiçbir şeyi sevmiyorum!"

"Aşısı var, hapı var, bir yığın yol var. Vazektomi konusu şu an sonsuza kadar kapandı!"

Derim itiraz etmek için ağzını açacakken Anka hiddetle karşı koydu. "Sakın!" dedi sert bir sesle. "Bazen saçmalamanın sınırını geçiyorsun. Bu da o anlardan biri. Artık saçmalama lütfen! O saçma çözüm tartışıldı ve bitti." Sancı tamamen yok olduğunda derin bir soluk alıp yeniden arkasına yaslandı ve ayağını tekrar Derim'in kucağına koydu. Ters ters bakarak çenesiyle işaret etti.

"Sen görevine devam et, abuk sabuk konuları kapat, ben sana başka konu açıyorum şimdi."

"İyi misin?" diye sordu endişeyle. Bakışları genç kadının yüzü ve karnı arasında gidip geliyordu.

Anka başını sallarken, "İyiyim, ani hareket ettiğim için oldu," dedi ve ayağını bastırarak işine devam et der gibi yine çenesiyle işaret etti. Derim gözlerini kırpıştırarak ona baktı ve otomatik bir tavırla parmakları yine kucağındaki ayağı ovmaya başladı.

Genç kadın "Süleyman abimle konuştum, çocuklara bakmak için yardıma ihtiyacımız var biliyorsun," dediğinde Derim onaylarcasına

başını salladı. "Selin'le de konuştum. Güvenebileceğimiz ama anaç birilerini tercih ediyoruz, değil mi?"

"Evet, minnoş dadı," dedi Derim, düşünüyormuş gibi gözlerini yukarı kaldırarak.

Anka sırıtarak ona bakıp başını salladı. "Pınar, çocuk gelişimi mezunu biliyorsun," dediğinde Derim şüpheyle gözlerini kısarak başını salladı. "Çocuklar için Pınar'dan yardım istemeye karar verdim, bizim yanımızda kalabilir. Yetimhanedeki çocuklar onu çok seviyorlar, o da çocukları çok seviyor. Abim de bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyor. Hem zaten aileden sayılır, değil mi?" dedi Anka sevimli bir gülüşle.

Derim düşünceli gözlerle ona bakarken "Evet, aileden sayılır," diye onayladı. Fikir gittikçe aklına yatmaya başlamıştı. Bunun Ozan için de iyi olacağını düşünüyordu. Bir taşla iki kuş.

"Fakat sadece Pınar yeterli değil," diye devam etti Anka yüzünü asarak. "Dört çocukla başa çıkmak zor, özellikle sizin sık seyahatlerinizi de düşünürsek, biz üç kadın kafayı yiyebiliriz."

Derim yine şüpheli gözlerle ona bakarken tek kaşını sorarcasına kaldırdı. "Başka çözümlerin de var sanırım?"

Anka hevesli bir edayla başını sallarken gülümsedi. "Bize yatılı ve sürekli birileri daha lazım. Pınar cepte ama kızı da boğmanın alemi yok. Haksızlık olur. Bizim de birkaç ay sonra tekrar çalışmaya başlayacağımız dikkate alınırsa, Pınar'a yardım edecek birileri daha lazım."

"Yani?"

"Selin harika bir çözüm önerdi."

"Ne gibi?" diye sordu genç adam temkinli bir tonla.

"Selinlerin mahallede minnoş bir dadı adayı va,r" dedi Anka çocuksu bir gülümsemeyle. "İki oğlu da seneler evvel evlenip evden ayrılmış, ikisi de yurtdışında yaşıyorlarmış, dört sene evvel eşini kaybetmiş yalnız yaşayan bir kadın. Ellilerin ortasında ama hâlâ dinç ve çalışmak isteyen biriymiş."

"Güvenilir olduğundan emin miyiz?" diye sordu Derim yine temkinli bir tonla.

"Selin güvenilir olduğunu düşünüyor, abime de söz ettik, araştırdı. O da güvenilir olduğunu düşünüyor."

"Oğulları?"

Anka omuz silkerken yüzündeki ifade tasvip etmez gibiydi. "Pek arayıp sormuyorlarmış kadıncağızı."

Derim uzun denecek bir süre Anka'ya baktı. Neden sonra karar vermiş gibi ifadesiz bir sesle karşılık verdi.

"Adını veriyorsun, hakkında araştırmayı bir de biz yapalım. Oğullarını da. Ne olduğu belirsiz kişilerin yarın öbür gün kapıma dayanmasını istemiyorum. Eğer dediğiniz gibiyse minnoş dadıyı haftaya aldırınız bu eve. Odasını hazırlarız, bizimle yaşar."

Anka sevinçle ellerini birbirine çırptı. "Harika! Bak, ne güzel sorunlarımıza çabucak harika çözümler buluyoruz."

"Profesyonel birilerini de bulabilirdik!" dedi Derim üzerine basarak.

Anka aniden yüzünü düşürerek ters ters karşılık verdi. "Fransız mürebbiye istemiyorum! Aşk-ı Memnu tarihe gömüldü!"

Derim anlamayan bakışlarla genç kadına baktı, kaşlarını çatarak "Ne tarihe gömüldü?" diye sordu.

Anka aniden gözlerini iri iri açtı ve elini telaşla boşlukta salladı. "Boş ver *Aşk-ı Memnu*'yu falan. Behlül kaçar! Çişim geldi, çabuk beni kaldır."

Derim hızla yerinden kalkarak ona yardımcı olurken, "Behlül ne?" diye sordu merakla. Tam o sırada odanın kapısı açıldı. Jan ve Alin kapıda belirdiğinde Anka telaşlı küçük adımlarla Derim'in yanında kapıya ilerliyordu.

"Çekilin kapının önünden!" dedi Anka panikle.

"Diyorum sana, kesinlikle yanımıza birer lazımlık almak lazım, bu git gel başımı döndürdü," dedi Alin bıkkınlıkla.

Yanından geçerken "Behlül kaçar ne demek?" diye merakla sordu Derim. "Tuvalete gitmek anlamına mı geliyor?"

Alin ansızın yüksek sesli tiz bir kahkaha attı ve aynı anda iki eliyle karnının altına tutundu.

"Ya manyak!" diye bağırdı kardeşinin arkasından. "Saçma sapan şeyleri şu adama anlatma! Bak, gülerken yine çişim geldi! Jan!"

"Yine mi?" dedi Jan telaşla.

"Çabuk çabuk yine geldi," dedi gözlerini kocaman açarak. Yeniden kahkaha attı. "Yaa, gülünce hep geliyor. Gece!" diye haykırdı öfkeyle, fakat ansızın yeniden kıkırdamaya başladı.

12. Bölüm

Derim dünya üzerinde yaşayan herkesle pazarlık yapabileceğini ve bu konuda da oldukça becerikli olduğunu düşünüyordu. Sonradan edindiği tecrübe ise anne karnındaki bebeklerle asla pazarlık yapılamayacağı idi. Onlar her şeye kendileri karar veriyorlar ne çizelgeleri, ne istatistikleri ne de aşağı yukarı doğacakları günü söyleyen doktorları kale alıyorlardı.

Anka bunu daha evvel Aşil'in doğumunda tecrübe etmişti. Aşil beklenenden önce doğmuştu fakat bunu hamilelik süresince yaşadığı strese yormuştu. Zor bir hamilelik süreci geçirmişti, ki buna henüz hamileliğinin üçüncü ayında yaşadığı ciddi bir operasyonla başlamıştı.

İkizleri taşımak her ne kadar zor olsa da Derim'in de desteği ile müthiş bir hamilelik yaşamıştı. Şımartılmış, özenle bakılmış, karnındaki bebeklerin babası yapabildiği her anda yanında olmuştu. Bu hayal ettiğinden bile güzel bir hamilelikti ve doğal olarak bu seferki doğumun, doktorun verdiği tarih aralığında sezaryenle olacağını düşünüyordu. Yanılmıştı...

O sabah yataktan kalktığında her zamanki günlerden birini yaşayacağını düşünüyordu. Son birkaç gündür çoğu zamanını yatakta geçirmişti. Bu durumdan şikayetçi olmamıştı çünkü Alin de kendisi gibi yataktaydı ve birkaç oda ötesinde olan kardeşiyle görüntülü telefon konuşmaları yapmaları, Selin ve Avcı'yı da bazı zamanlarda görüntülü konferansa dahil etmeleri eğlenmelerini bile sağlamıştı. Moralleri bozuk değildi ve birbirlerini motive etmek konusunda zorlanmıyorlardı. Her an diplerinde olan iki adamı da bu konuda oldukça yardımcıydı kendilerine.

Anka yatakta kaldığı sürede Derim'le işler hakkında konuşmaktan, film izlemekten ya da onun sesli okuduğu kitapları dinlemekten oldukça zevk alıyordu. Hatta belki de birlikte geçirdikleri en değerli zamanlardı bunlar. Derim her ne kadar karakterinin bir parçası olmuş olan akıl dışı endişeleri taşısa da Anka onun üzerine sinen huzuru da hissediyordu. Aşil'in onlara eşlik etmesi, bu doyumsuz anları katmerliyordu. Gerçi yatakta zıplamayı seven çocuğu, olası bir kazayı engellemek ister gibi Derim'in atılarak durduğu anları saymazsa epeyce eğleniyorlardı da.

O sabah Derim'in yardımıyla banyodaki işlerini halletmiş günlerdir odada kaldığı için sıkıldığını ve en azından kahvaltıyı mutfakta, birlikte yapmak istediklerini söylemişti. Derim isteğini ikiletmemişti. İtirazlarına aldırmadan –ki işine gelmeyen her şeyde olduğu gibi duymazlığa gelmişti– kucağına aldığı kadını aşağı indirmiş ve dikkatlice mutfaktaki tezgahın etrafındaki geniş taburelerden birine yerleştirmişti. Alin ve Jan'ın da aynı şekilde onlara eşlik etmesi güne güzel başlamalarına neden olmuştu. Haftanın ilk günü Aşil okuldaydı ve sabah çocuğu hazırlayan Derim olmuştu.

"Gergin misin?" diye sordu Anka, karşısında oturan kardeşine.

"Zaman yaklaşınca azıcık geriliyorum sanırım. Ama endişem kendimden değil ikisinin de sağlıklı doğduklarını görene kadar bunu hissedeceğim sanırım."

"Kendimiz için gerilecek bir şey yok zaten. Doktor sezaryen diyor, olanı biteni anlamayacağız bile."

"En azından sen benden bir hafta evvel olacaksın, bebekler bana da moral olacak."

Alin gülümseyerek ona baktığında o da başını sallayarak kardeşine gülümsemişti. "Babalar bizden şanslı," dedi Alin dalga geçer gibi. Yan gözle yanında oturan Jan'a baktı. "Biz kendimizde olamayacağımızdan bebekleri ilk onlar görecek."

Anka, Alin'in alaycı imasını göz ardı ederek ciddi gözlerle bir Derim'e bir Jan'a baktı. "Siz bu konuda hâlâ kararlı mısınız? Doğuma girmek zorunda değilsiniz, biliyorsunuz değil mi?"

"Seni yalnız bırakmayacağım," dedi Derim kararlı bir sesle. Çayına uzanırken Anka onun ellerinin titrediğini fark etmişti. Aynı esna da Jan da aynı kararlı tavırla "Ben de," diye üzerine basarak karşılık

verdi. Bakışları Alin'e çevrilmişti. "Seni asla bırakmayacağıma söz vermiştim, bırakmayacağım," diye devam etti güvence veren gözlerle.

"Oğlumuzla kızımız, ilk öpücüklerini babalarından alacak," dedi Alin, müşfik bir ifadeyle gülümseyerek. Jan şefkatle yanındaki kadının saçını okşadı. Başının üzerinde topladığı saçlardan kurtulan birkaç kızıl tutamı usulca kulağının arkasına sıkıştırdı.

Anka dikkatli gözlerle Derim'i izliyordu. Bu doğum olayının Derim için kolay geçmeyeceği muhakkaktı. Anka'nın kesilen karnından çıkarılacak çocukların hayali, onu sevindirmekten ziyade Anka'nın o anki görüntüsü gözlerinin önüne geliyordu ve o görüntü ona başka görüntüleri anımsatıyordu. Derim için bu bir çeşit kabus olacaktı; fakat Anka'yı doğum odasında tek başına bırakmayı da göze alamıyordu. Derim onun aksine epeyce gergindi aslında.

Anka birkaç kez yaptığı denemelerde adamın fikrini değiştirememişti ve sona yaklaştıkça, doğum esnasında bebeklerden çok Derim için endişeleneceğine emindi. Usulca oturduğu yerden kalçasını kaydırarak ayağını yere bastı. Derim sorarcasına ona baktığında arkasındaki tezgahtaki suyu işaret etti.

"Su alacağım," dedi alçak sesle. hâlâ kısmen de olsa kendi yapabildiği basit şeyleri yapmayı seviyordu. Suyu bardağa doldurup birkaç yudum içti. Birkaç metre ötesinde olan Jaques'a gülümsedi. Jaques onlar için vazgeçilmez biriydi. Hafta sonu evden çıkamadıkları için sevgililer günü için harika bir masa hazırlamıştı ve o günü de neşeyle geçirmelerini sağlayanların başında yer alıyordu.

Anka bardağı tezgaha geri bıraktığı esnada bacaklarının arasından aniden süzülen sıvıyla anlık bir şaşkınlık yaşayarak, saçma bir şekilde içtiği suyun vücudunu hızla terk ettiğini düşündü. Bedeninde hiçbir acı hissetmiyordu ve bacaklarının arasından boşalan su, yerde ufak bir göle neden olmuştu. Şok olmuş bir ifadeyle başını aşağı indirip yere baktı. Üzerinde kısa pamuklu bir gecelik ve polar sabahlığı vardı. Sabahlığın eteklerini iki eliyle tutarak kaldırdı ve panik dolu gözlerle ayaklarının dibine baktı.

"Suyum geldi," dedi dehşete düşmüş gibi mırıldanarak.

Diğerleri ne dediğini anlamayarak ona döndüklerinde ayaktaki Jaques da onun yaşadığına benzer bir dehşetle yerdeki birikintiye bakıyordu. Adam dili tutulmuş gibi konuşamamıştı.

"Su mu bitti?" diye sordu Derim, ne dediğini duymadığını belli eden bir tonla. Bakışları Anka'nın arkasına kayarak sürahiyi ve bardağı kontrol etti.

Anka şaşkınca başını kaldırıp karmakarışık bakışlarla "Suyum geldi," diye tekrarladı.

Derim bunun ne anlama geldiğini çözmek ister gibi ona bakarken Alin "Ne?" dedi panikle. "Suyun mu geldi?" diye bağırırcasına telaşla yinelerken oturduğu yerden kayarak doğrulmaya çalışıyordu.

"Doğum başladı!" diye bağırdı yine Alin. "Erken ama erken ya!" dedi hiddetle. "Niye acele ediyorlar?" Yapabilse ayaklarının üzerinde hırsla zıplayacaktı.

Sonrası tam bir kaostu. Derim'in Anka'yı kucaklaması, bağırarak arabayı kapının önüne getirmelerini söylemesi, Alin ve Jan'ın aynı panikle onun ardından mutfaktan çıkmaları yarım dakikayı bulmamıştı. Anka'yı yalnız bırakmak istemeyen Alin, kapının önündeki bir diğer aracın kapısına yapıştığında Jan önce itiraz etmek istemiş ancak genç kadının çıldırmış gibi "Jan!" diye haykırmasıyla tartışmayı devam ettirmemeye karar vermişti.

Anka ortaya çıkan sancıları nedeniyle kendisini sıkmaya çalışsa da inlemesini bastıramıyordu. Aracı Baho kullanırken Derim arkada hissettiği çaresizlikle ellerini tutuyor, sürekli Baho'ya daha hızlı sürmesi için bağırıyordu. Jan ve Alin, Duman'ın kullandığı, arkalarındaki araçta onları takip ederken Alin Jan'ın telefonundan önce doktoru, ardından Avcı ve Selin'i aramıştı. Birim'in hastanesine ulaşmaları yarım saat sürmüştü.

Sonraki saatlerin nasıl geçtiğini muhtemelen hiçbiri hatırlamıyordu çünkü bir yerden sonra ipin ucunu kaçırmışlardı. Doğumhaneye alınan Anka'nın yanında Derim vardı. Alin endişeyle öylesine gerilmişti ki aniden karnına giren sancıyla çığlığı bastığında yanındaki Selin son anda onu tutarak düşmesine engel olmuştu.

İkizler hep birlikte gelmeye karar vermişlerdi ve onları durduracak hiçbir şey yoktu. Alin yaşadığı şokla sarsılıyordu; daha iki haftası vardı ve kendisini sezaryen fikrine hazırlamıştı. Fakat sancılar artık

durdurulamaz noktaya geldiğinde Jan'la birlikte kendisini doğumhanede bulmuştu.

16 Şubat 2026 tarihinde, farklı aralıklarla dört bebek dünyaya geldi.

Anka, onu parçalara ayıran sancıların arasında Derim'in doktora düşmanca bakan gözlerini, bir yırtıcı gibi öne atılmaya hazır bedenini ve kendisini kaybetmek üzere olduğu fark ettiğinde "Sakın!" diye haykırmıştı. Derim'in parmaklarını kıracakmış gibi bir güçle sıkarken çatlamış dudaklarının arasından "Bana söz verdin! Kontrol et! Böyle olmak zorunda. Kontrol et, beni bırakma!" demişti.

Derim'in çaresizliği belki de daha ağırdı. Derim o an yapabilse onun çektiği tüm acıları kendisi üstlenebilirdi; ama elinden hiçbir şey gelmiyordu ve bu çaresizlik onu parçalara ayırıyordu. Kabus gibi geçirilen zamanın ardından ilk doğum Derim'in kucağına verilen beyaz tenli, başında seyrek de olsa açık renk saçları olan bir bebekti.

Ondan on dakika sonra saçları koyu renkli bir başka bebek Derim'in kolları arasına sığınmıştı. Derim ne akan gözyaşlarının farkındaydı ne de bedeninin zangır zangır titrediğinin. O daha önce böylesi bir mücadele görmemişti. Daha önce böylesi bir hayatta kalma savaşı da vermemişti. Peş peşe doğumları gerçekleştiren Anka'nın yüzü ter içindeydi, bağırmaktan boğazı ağrıyor, gözlerinden yaşlar akıyordu. Derim de ondan farksız değildi. Ne zamanki iki kız da doğmuştu, etraf anlık olarak sessizliğe kavuşmuş, nemli alnını Anka'nın nemli alnına yaslayan Derim birkaç saniye öylece kalakalmıştı.

"Seni seviyorum, mon Phénix," demişti titreyen bir sesle. Gözlerinden akan yaşlara engel olamamıştı. "İkisi de sağlıklı, ikisi de çok güzel. Sen olağanüstü bir kadınsın, seni çok seviyorum."

Anka ve bebekler temizlenmek üzere doğumhaneden çıkarıldığında Derim sarsak adımlarla yürüyerek kendisini tuvalete atmıştı. Girdiği bir kabinde dizlerini kırarak aşağı çöktüğünde omuzları sarsılıyordu. Yumruğunu ağzına bastırarak sesini içine gömmüş dakikalarca çömeldiği yerde kalarak, sarsıntıların sona ermesini beklemişti.

Bu hayal ettiğinin ötesinde bir tecrübeydi. Kızlarına ilk dokunan, kucağına ilk alan bu kez o olmuştu ve hiç bırakmak istememişti. Doktor bebekleri kontrol amaçlı bir süre kuvözde tutmaları gerektiğini söylediğinde adeta eti koparılıyormuş gibi zorlukla verebilmişti

onları. Göğsüne bastırmak ve minik varlıkları son nefesine kadar korumak istiyordu. Öyle küçük ve çaresizlerdi ki doğumhaneyi dolduran o ince sesler, Derim'in kulaklarından silinmiyordu. Ne olursa olsun, bebeklerinin bir daha ağlamalarına izin vermeyeceğine yeminler ediyordu kendi kendine.

Kendisini toparlaması belki çok daha uzun sürebilirdi fakat bir an evvel Anka'nın yanına, odaya gitmesi gerektiğini kendisine hatırlatarak çömeldiği yerden sürtünerek zorlukla yukarı kalkmış ve bolca suyla yüzünü yıkadıktan sonra kendine gelmek ister gibi derin derin soluyarak nihayet tuvaletten çıkmıştı. Kendisi de en az Anka kadar harap haldeydi.

Diğer tarafta Alin ve Jan da benzer bir sahne yaşamışlardı. İlk doğan kızdı. Onun altı dakika sonrası oğlan dünyaya gelmişti.

Alin, kendini hazırladığı hiçbir şeyi yaşamıyordu ve şokla gelen şaşkınlığı öfkeye dönüşmüştü. Jan'a ağzına geleni saydırıyordu. Jan'ın yapabildiği ise onun söylediklerini kale almadan kesintisiz desteğini sunmak olmuştu. Alin'in canının ne kadar yandığını tahmin dahi edemiyordu ve yapması gereken en doğru şeyin yalnızca desteğini sunmak olduğunu düşünmüştü.

Doğumhanede geçen saatler su gibi akmış olsa da onlar için bir ömür sürmüş gibiydi. İnanılmayacak kadar eşsiz bir mücadeleyi hep birlikte vermişlerdi. Doktor onların bebeklerinin de her şeyin yolunda olduğundan emin olana kadar kuvözde kalacaklarını fakat durumlarının iyi olduğunu açıklamıştı.

Her iki kardeş odalarına geldikten birkaç saat sonra bebekler ilk kez emmek üzere annelerinin yanına getirilmişlerdi. İki bebeğin peş peşe emzirilmesi tam bir meydan okumaydı fakat daha öncesinde tecrübeli olan Anka, yardıma ihtiyaç duymadan bunun altından kalkabilmişti. Alin için her şey yeni idi ve yardıma ihtiyacı vardı. Anka, Selin'le birlikte hemşireyi kardeşine yönlendirirken kendisi Derim'le birlikte kızlarının ilk sütünü vermişti.

Derim için unutulmaz bir ilkti bu. Kalçasını yatağa yerleştirerek Anka'nın yanına sokulmuş meme emen bir kızını seyrederken diğerini kollarının arasında tutuyordu. Kontrolden çıkmış olan kalp atışları öylesine güçlüydü ki bir an göğsüne yasladığı bebeğin bundan rahatsız olup olmayacağından endişe etmişti.

Aradan bir saat geçtikten sonra da Derim gözlerini kızlarından ayıramıyordu. Yanlarında duran küçük beşikte ikisi yan yana yatarken bile gözlerini onlardan ayırmak istemiyordu. Jan da ondan farksız değildi. İki adam yatakların yanında duran beşiklerin dibinden ayrılamıyorlardı.

"Öyle bitap haldeyim ki şu an tüm ilgisinin o iki sabırsızda olmasını dahi umursamıyorum. Sadece uyumak ve dinlenmek istiyorum," demişti Alin bitkin bir sesle.

"Uyuyabildiğin kadar uyu zaten," diye karşılık vermişti Anka da bitkin bir tonla. "Bu canavarların birkaç saatte bir emzirilmesi gerekecek, doğru düzgün uyuyamayacağız zaten. Bırak babaları baksın işte."

Akşam ziyaretçi sayısı çoğalmıştı. Mehmet Aydar ve Handan doğum haberlerini alır almaz yola çıkmışlardı. Süleyman onlardan evvel varmıştı yanlarına.

O akşam az da olsa toparlandıktan sonra Anka, Aşil'i getirmelerini istemişti. Aşil'in bu anlarda yalnız kalmasını istememişti ki Derim bunu çok daha önce düşünmüştü. Ozan ve Pınar, Birim'deki aktivite alanında Aşil'i oyalamışlar, birlikte yemek yemişler ve Derim'in aramasının ardından nihayet çocuğu diğer binaya götürmüşlerdi.

Derim odaya giren Aşil'i kucaklayarak ayakkabılarını çıkarıp Anka'nın yattığı yatağın üzerine oturttu. Anka'nın kolları arasındaki kızlardan birini, ürkek hareketlerle alarak Aşil'in kucağına koyduğunda çocuğun gözlerindeki ışıltı, odayı güneş ışığı tutulmuş gibi aydınlatmıştı. Bağdaş kurarak oturduğu yatakta, kucağındaki minik bebeğe suratında şaşkın bir gülümseme ile bakıyordu. Başını kaldırıp Anka'nın kucağındaki diğerine ve sonra diğer yataktaki Alin ve Jan'ın kucaklarındaki iki bebeğe baktı.

"Ne kadar çoklar," dedi hayretle. "Ne kadar çok bebeğimiz var."

"Kopyala yapıştır yöntemiyle çoğalttık prensim," diyen Alin'in muzip sesi, yan taraftan duyulduğunda Anka yorgun bir ifadeyle kendisine hakim olamadan sesli güldü.

Derim kalçasını usulca yatağın kenarına yerleştirerek Aşil'in kucağındaki bebeğe bir mucizeye bakar gibi bakıyordu; fakat tek bir kelime çıkaramamıştı dudaklarından. Çıkaramıyordu; sesini kontrol

edemeyeceğinden ve ona hayran olan oğlunun önünde ağlayacağından korkuyordu. Tüm ailesi bir aradaydı. Aşil, kızlar ve sevdiği kadın onun ailesiydi ve hepsi ilk kez bir arada bulunuyorlardı. Derim hayata şimdi geldiğini hissediyordu ve o anki manzara, onun gerçek hayatının ilk adımı, mihenk taşıydı. Aşil'in sözlerine zorlukla gülümseyip yalnızca başını sallayarak karşılık verebildi.

"Abi olmalara doyamayacaksın bebeğim," dedi Anka alçak bir sesle. Yorgunluğunu üzerinden atamamıştı. Derim endişeli bir tavırla başını kaldırıp ona baktığında iyi olduğunu anlatmak ister gibi gülümseyerek karşılık verdi.

"Benden daha fazla bebek beklemeyin," diyen Alin'in sesi yine duyulduğunda Aşil gözlerini iri iri açarak "Daha yapmayın zaten," demişti protesto eder gibi. "Çocuk parkında bile bu kadar bebek yok."

Odanın içini alçak sesli gülüşler doldurdu. Derim dudaklarını Aşil'in başına bastırdı. Kısa bir nefes çekip sesini kontrol etmeye çalışarak alçak bir tonla konuşmaya başladı.

"Kucağındaki kardeşinin adı Oryon, annenin kucağındaki Arya. Kardeşlerinle tanış küçük bey."

"Karıştırmayız değil mi baba? Sanki hepsi birbirine benziyor."

Derim, Aşil'in hayret yüklü gözlerine gülümseyerek baktı. "İlk başta hepsi birbirine benziyor gibi görünebilir ama neyse ki başlarındaki azıcık tüyler farlı renkte. Sanırım onları saçlarından ayırt edebileceğiz."

"Öyle mi?" diye sordu Aşil gözlerini iri iri açarak.

"Mesela kucağındaki küçük hanımın saçları sarı, sana benzeyecek gibi görünüyor." Başını Anka'nın kucağındaki bebeğe çevirdiğinde Anka kollarındaki bebeği ona uzattı, Derim hevesli gözlerle uzanarak bebeği kollarının arasına aldı. "Bak, bu küçük hanımın saçları da koyu renk. Bence annene benzeyecek saçları."

"Ben de sana benziyorum, değil mi baba? Bizim saçlarımız da aynı."

"Evet babacığım, Oryon da sana benzeyecek."

Aşil neşeyle "Arya da anneme," dediğinde Anka alaycı bir tonla "Çok şükür hiç değilse biri" diyerek mırıldanmıştı. Aşil başını kaldırıp "Kardeşlerimi öpebilir miyim baba?" diye sordu.

"Elbette," dedi Derim duraksamadan. Emin olmak istercesine hemen Anka'ya baktı. Genç kadın gözlerini yumarak başını sallarken yüzünde yorgun ama mutlu bir gülümseme vardı.

Aşil başını eğerek dokunmaya korkar gibi dudaklarını kucağında uyuyan Oryon'un yanağına bastırdı. Ardından başını uzatarak babasının kucağındaki Arya'yı öptü. Derim'in arkasından başını ileriye doğru uzatarak Alin ve Jan'a baktı.

"Senin bebeklerinle de tanışabilir miyim prensesim?"

"Sen benim tek prensimsin, elbette tanışabilirsin," dedi Alin sevecen bir sesle.

"Şu küçük hanımı annesine vereyim hemen seni alıyorum amcam, bekle," diye atılan Jan, kucağında tuttuğu bebeği dikkatlice Alin'in boştaki koluna yatırdı ve seri adımlarla diğer yatağa yanaştı.

Derim kucağındaki bebeği Anka'ya geri verip bu kez Aşil'in kucağındakini kollarının arasına almıştı. Jan, Aşil'i kucaklayıp diğer yatağın üstüne oturturken Derim de hafifçe hareketlenerek yanında yer açan Anka'nın yanına oturdu. İkisinin kollarında birer bebek, huşu dolu bir ifadeyle onlara bakıyorlardı.

Aşil dizlerinin üzerinde yatakta emekleyerek Alin'in kucağındaki iki bebeğe dikkatle baktı. Dudakları önce birinin sonra diğerinin yanaklarına dokundu. Bakışlarını yukarı kaldırıp Alin'e baktı.

"Ama bunlardan birinin saçı da siyah, Arya'yla karıştırırsak?"

Alin güldüğünde kuruyan dudakları gerildi, çabucak diliyle dudaklarını ıslatıp cevap verdi. "Karıştırmazsın prensim çünkü bu erkek, adı Barın. Bu kızıl tüylü kafa kız, onun adı da Arın."

"Senin kızın da sana benzeyecek o zaman," dedi Aşil coşkuyla gözlerini ayırarak. Ardından tedirgin gözlerini Alin'e dikerek sordu. "Bundan sonra senin prensin Barın mı olacak?"

Alin çabucak başını iki yana salladı ve güvence veren bir gülümsemeyle, "Benim prensim yalnızca sen olacaksın," dedi. Küçümser bir bakışı kucağındaki koyu saçlı bebeğe indirdi ve dudak bükerek "Bu olsa olsa dük olur, başka da bir halt olmaz," diye devam etti.

Aşil duyduklarıyla kıkırdadı. "Benim tek prensesim de sen olacaksın hep."

"Elbette!" dedi Alin, aklından başka bir şey geçirme der gibi Aşil'e bakarak. "Bizim yerimizi kimse dolduramaz. Bu aileye çok kişi gelir ama ne benim prensesliğim ne de senin prensliğin yok olabilir."

"Artık çok büyük bir ailemiz var, değil mi prensesim?"

Alin derin bakışlarla Aşil'e baktı. Başını usulca sallarken şefkatle gülümsedi. "Evet prensim, artık kocaman bir ailemiz var... Ama en değerlisi sensin," dedi sarsılmaz bir sevgiyle.

O gece aynı odada yan yana yataklarda yatan iki kız kardeş, buldukları her fırsatta zamanı uyuyarak geçirmişlerdi. İkisi de yorgun ve bitkindi. Avcı ve Selin etraflarında koşsalar da yine en büyük destekçileri Derim ve Jan olmuştu.

O gece Selin, geç saatlerde Aşil'i de alarak eve döndü. Handan'la birlikte ertesi gün eve dönecekler için hazırlık yapmaları gerekiyordu; Aşil ve Onur'u uyuttuktan sonra geç saatlere kadar hummalı bir çalışma içine girdiler.

***

Dört bebekle birlikte eve döndüklerinde muazzam bir karşılama onları bekliyordu. Adamların hepsi de ortak bir heyecanı paylaşıyordu ve hepsi de bebekleri görmek için sabırsızlanıyorlardı.

Dört tane ana kucağı neredeyse elden ele dolaşıyordu. Her şeyden habersiz ana kucaklarında uyuyan bebekler elden ele dolaştıklarının farkında bile değillerdi. Handan dehşetle olanı izlerken Anka ve Alin umursamazdı.

"Bırak Handan abla, heveslerini alsınlar," demişti Anka. "Gönüllerini kırmayalım ki ileride çok işimize yarayacaklar," diye devam ederek kıkırdamıştı.

"Şimdi oyuncak gibi geliyor onlara", diyen Alin, ona destek olarak araya girmişti. "Zırlamaya başladıklarında vereceğim kucaklarına, o zaman da böyle severler inşallah."

Jaques, Handan'dan bir şey daha öğrenmişti. Sabah erken saatlerde yapılan şerbet evdeki herkese dağıtılıyordu. Adamlar bayılmışlardı şerbete. Jaques, Handan ve Selin'in hazırladığı atıştırmalıklar, yan

yana tabakların içinde büyük konsolun üzerine dizilmişti ve çoktan tükenmeye yüz tutmuştu.

Anka ve Alin yürümekte zorlansalar da hemen yatağa girmek istememişlerdi. Bu karşılamanın tadını çıkarmak istiyorlardı. Şömineli odada karşılıklı iki kanepeye uzanarak birkaç saati evdekilerle hep birlikte geçirmek istemişlerdi. Şömineden gelen çıtırtılar huzur veriyordu fakat odanın kapısı kapalı değildi. Ana kucakları adamların elinde dolaşmaya devam ediyordu.

Lukazs elindeki ana kucağında uyuyan kızıl saçlı bebeğe büyülenmiş gibi bakıyordu. Şaşkınca başını kaldırıp, "Oyuncak gibi görünüyor," demişti Alin'e.

"Dua et, yarım saat evvel emdi, iki saate kalmaz o oyuncak dediğin canlıdan çıkan sesi duyduğunda fikrini değiştirebilirsin."

Ozan'ın kucağında oturan Aşil, başını genç adamın göğsüne yaslayarak etraftakileri izliyordu. İki köpek her zaman olduğu gibi ayaklarının dibine kıvrılmıştı. Yüzünde mutlu bir gülümseme vardı. Başını hafifçe yukarı kaldırıp Ozan'a baktı. "Abi olmak çok güzel, değil mi abi?"

Ozan bakışlarını Aşil'e indirip gülümsedi. Gözleri pırıl pırıldı. Geçen aylar Ozan'ın üzerine sinen huzuru daha belirgin hale getirmişti. "Evet abim, ama ilkler her zaman daha özeldir," dedi gözlerinden taşan bir sevgiyle. "Ben ilk kez senin abin oldum, benim için en özel kardeş hep sen olacaksın."

"Benim de ilk abim sensin," dedi Aşil ciddi bir ifadeyle. "Zaten başka abim yok. Sanırım sen, benim için hep özel olacaksın."

Ozan elinin tersiyle Aşil'in yanağını okşadı sevgiyle. "Bunu duyduğuma çok sevindim," dedi mutlu bir tonla.

"Yahu birileri şunları durdursun, çocuklar oyuncak oldu ellerinde," diyen Selin'in sesi, odanın girişinde yükseldiğinde Anka ve Alin umursamaz gözlerle Selin'e baktılar.

Selin eliyle geriyi gösterip "İki ana kucağı Marcel'le Silva'nın elinde arkaya doğru gitti... Maymun ettiler çocukları," dedi şaşkın olduğu belli bir yüz ifadesiyle.

Tam o esnada Lukazs da elindeki bir başka ana kucağıyla, ki Arın içindeydi, odanın kapısına doğru ilerliyordu. Kapıdan giren Bekir "Diğeri nerede?" diye sordu ortaya doğru. Süleyman'ın önündeki

sehpanın üzerinde duran ana kucağında Barın vardı. Süleyman suratından silemediği bir gülümsemeyle bebeğe bakıyordu. Başını kaldırıp Bekir'e baktı. "Burada," dedi. Bekir hevesli bir gülümsemeyle ilerledi ve ana kucağının askısını kavrayarak yukarı kaldırdı.

"Gel bakalım delikanlı," dedi sevecen bir sesle.

"Ne oluyor?" diye sordu Selin. Anka ve Alin de bu kez merakla bakıyordu Bekir'e. Bekir bakışlarını bebekten ayırmadan karşılık verdi.

"Güvenlik protokolü... Ekipler ayrılıyor. Hangi ekibe hangi bebek düşecek onu kararlaştırıyoruz." Başını kaldırıp bu kez ciddi bakışlarla önce Selin'e, sonra Anka ve Alin'e baktı. Handan da şaşkınca ona bakıyordu fakat Mehmet Aydar, Avcı ve Süleyman diğerlerinden daha rahat görünüyordu. "Kusura bakmayın," diye devam etti Bekir, ciddi çıkmasına çalıştığı alaycı bir tonla. "Gizli ekip toplantısı, davetli değilsiniz." Bakışlarını Ozan'ın kucağındaki Aşil'e çevirdi.

"Beyler, toplantıya bekleniyorsunuz."

Aşil gözleri parlayarak Ozan'ın kucağından zıplayarak yere atladı. İki köpek süratle başlarını kaldırdı. Aşil koşar adımlarla Bekir'in yanına varırken Muka ve Çuha da hızla ayaklanıp peşinden koşturmuştu. Aşil böbürlenen bir gülümsemeyle Anka ve Alin'e baktı.

"Bizim çocuklarla toplantımız var," dedi gururlu bir yüzle. "Kardeşlerime ben göz kulak olurum."

Anka hayretle dudağını büktü. Alin şaşkınca Aşil'e baktı. Avcı şakacı bir sesle "Biz de davetli değiliz galiba," dedi Aşil'e hitaben.

"Üzgünüm," dedi Aşil, onda komik duran ciddi bir ifadeyle. "Bu bizim ekip toplantımız. Babam söyledi. Kardeşlerime numara vereceğiz." Bakışları bu kez Anka'ya çevrildi ve hissettiği gururu yansıtan gözlerle annesine baktı. "Bir numara benmişim. Şimdi kardeşlerimin de numarası olacakmış."

Aşil, Ozan ve Bekir'le birlikte odadan çıktığında birkaç saniye boyunca yüzlerdeki şaşkın ifadeler yerini koruyordu. Ancak yüzünü kardeşine çeviren Alin'in dizlerine vurarak komik bir edayla adeta ağıt yakar gibi sarf ettiği sözlerle odada kahkahalar yankılandı.

"Gettiii, gettiii, iki numaranın pabucu dama gettili..."

***

Anka ve Alin'in davet edilmediği, Aşil'in tabiriyle kendi ekip toplantılarında alınan kararla, üçer kişilik dört ekip belirlenmişti. Ortaya çıkabilecek herhangi bir tehlikede her ekip korumakla sorumlu olduğu çocuğun etrafında güvenlik çemberi oluşturacaktı.

Bir Numara hâlâ Aşil'di. Diğer dört grubu bu kez harfle kodlamışlar Alfa, Bravo, Charlie ve Delta isimleri vermişlerdi. Her ekibin bir numarası artık birer bebekti. Oryon Alfa ekibinin, Arya Bravo ekibinin, Arın Charlie ekibinin ve Barın da Delta ekibinin korumakla yükümlü olduğu bebekti.

"Ben Charlie'yi alırım," diyerek atılmıştı Lukazs. Dizlerinin üzerine dayadığı ana kucağında uyuyan kızıl saçlı bebeğe gülümseyerek devam etti. "Zaten sürekli Kızıl'la olacağım, *Charlie 1* bende!"

"Ozan bir numarada, o yüzden Bekir *Delta 1* ekibine liderlik edecek," dedi Derim otoriter bir tonla.

Bekir önündeki sehpanın üzerinde duran ana kucağının içindeki Barın'a hakim olamadığı bir gülümsemeyle baktı. "*Delta 1* bende!" dedi yumuşak bir sesle.

"Eren, Chris, Mert ve Lucca yine Bir Numaradalar. Ozan'ın uzakta olması gerektiğinde yer değiştirecekler. *Charlie 1* ve *Delta 1*'in koordinasyonu da sende," diyen Derim, Lukasz'a gözlerini çevirerek devam etmişti. "İlk birkaç sene çocuklar hep annelerinin yanında olacaklar, dolayısıyla *Alfa 1* ve *Bravo 1* de bu çemberin içinde olacaklar. Okul zamanı gelince ekipler ona göre yeniden organize olacaklar."

"Alfa 1 ve *Bravo 1* ekiplerini ben koordine ederim," diyen Baho araya girince, Jan "Jorge *Alfa 1*'in, Duman *Bravo 1*'in lideri olacak," dedi önceden kararlaştırdıkları belli bir bildirimle.

Jorge diğerleri gibi ana kucağında uyuyan Oryon'un bulunduğu noktaya ilerleyerek başını aşağı eğdi.

"Selam küçük hanım, bundan böyle güvenliğiniz benden sorulur. Seninle çok iyi anlaşacağız bence," dedi sıcak bir sesle. Oryon onu duymadı. Duysa da ne dediğini anlamayacağı muhakkaktı elbette. Tıpkı onun gibi Duman da Arya'nın ana kucağına eğilmiş büyülenmiş gibi minik bebeğe bakıyordu. "Selam küçük patron, emrinize amadeyim," dedi fısıldarcasına.

Derim adamları dikkatli gözlerle izliyordu. Aşil'se ayağının dibindeki köpeklerle birlikte hayranlıkla konuşulanları dinliyordu.

Birkaç dakika sonra Derim tavizsiz bir tonla "Her ekip ne olursa olsun kendi bir numarasını koruyacak," diye yeniden konuşmaya başladı. "Önümüzdeki üç sene işiniz kolay olabilir ama sonrasında çok daha dikkatli olacaksınız. Çocuklar okula başladıklarında aynı arabada yolculuk yapmayacaklar, her ekip sorumlu olduğu çocuğu ölümüne koruyacak."

"Üç uçak daha geliyor," diyen Jan yine söze girdi. "Bundan sonra hepimiz üst düzey güvenlik tedbirleriyle hareket edeceğiz. Derim'le ben artık aynı uçakta yolculuk yapmayacağız. Çocukların hepsi aynı uçakta yolculuk yapmayacak. Aşil için ayrı güvenlik tedbirleri alındı. Aşil bundan sonra ayrı uçakla yolculuk yapacak. Şu anki uçak yalnızca Aşil'e ayrıldı."

Aşil duydukları ile hayret ve telaşla atılarak araya girdi. "Ama niye? Ben neden kardeşlerimle aynı uçakla gitmiyorum?" Ses tonunda belirgin üzüntü ve alınganlık vardı. Derim dizlerini kırarak Aşil'in boyuna denk gelmeye çalıştı ve ellerinin arasına iki minik eli aldı.

"Seni onlardan ayırmak ya da onları senden ayırmak için böyle bir karar vermedik babacığım. Bundan sonraki yolculuklarımız herkesin güvenliği için bu şekilde olmak zorunda. Hani hatırlıyor musun, sana geçen hafta büyük şirket yöneticilerinin nasıl hareket ettiklerini, nasıl seyahat ettiklerini anlatmıştım?"

"Beraber aynı uçağa binmezler demiştin?" diye sorarcasına karşılık verdi Aşil.

"Evet, çünkü eğer bir kaza olursa geride kalanın aynı şekilde devam etmesi gerekiyor. Hatta hani büyük ailelerin de bu şekilde hareket ettiklerini söylemiştim. Tüm aile aynı uçağa binmezler, bizim ailemiz de çok büyük ve artık hepimiz aynı uçağa binmeyeceğiz."

"Gerçi ben onu hepimiz aynı uçağa sığamayız diye demiştim ama," diyen Jan alayla mırıldandı. Derim ona aldırmadan Aşil'e açıklama yapmaya devam etti.

"Sen çok akıllı bir çocuksun Aşil," dedi ciddi bir tonla. Cesaret verir gibi gülümseyerek sevecen bir sesle devam etti. "Güvenliğimiz her şeyden önemli babacığım. Hem senin hem kardeşlerinin güvenliği her şeyden daha önemli. Birkaç saatlik ayrılıklar yaşasak da yine aynı evin içinde, hep birlikte olacağız."

Derim yeni durumların başta Aşil'i üzeceğini bilse de alınması gereken tüm tedbirleri almak zorundaydı. Aşil de zamanla bu duruma alışacak ve kanıksayacaktı. Şimdi değilse bile ileriki yıllarda yapılan her şeyin ne kadar doğru olduğunu fark edecekti. Derim'in içi sızlasa da onun için güvenlik her şeyden önde geliyordu.

Jan'la birlikte ikizler doğduktan sonra böyle bir karar almaları gerektiğine inanmışlardı. İkisinden birine bir şey olursa geride kalan, çocukları korumaya devam edecekti. Duygusallık, güvenliği sekteye uğratırdı, ki Derim yalnızca söz konusu güvenlik olduğunda duygularını geri plana itebiliyordu.

Aşil asık bir suratla "Ben artık sizinle yolculuk etmeyecek miyim?" diye sordu.

"Aynı uçakta olmayacağız ama aynı anda havalanacağız ve ben mutlaka uçaktan indiğinde seni bekliyor olacağım." Durumu biraz da yumuşatmak için neşeli çıkmasına çalıştığı bir sesle çabucak devam etti. "Yatla birlikte açılacağız elbette, bazen şehri dolaşırken aynı arabada yine birlikte yolculuk edeceğiz. Ama her zaman olmayacak bu."

Aşil her ne kadar duyduklarından hoşnut olmasa da anlamış gibi başını salladı, tatsızca. Derim, onu bu duruma alıştırmak için geçen haftalarda sıklıkla örnekler vererek Aşil'i bilgilendirmişti; şimdi zor gelse de yeni duruma kısa zamanda alışacağını ümit ediyordu.

Derim bu tedbirlere ek olarak aynı şekilde amcası ile de konuşmuş onun ve kendi avukatlarını bir araya getirerek yeni düzenlemeler yaptırmıştı. Kendisine bir şey olduğu takdirde, her şeyin kontrolü Anka'ya geçecek sahip olduğu tüm mal varlığı, Anka ve çocukları arasında paylaştırılacaktı. Bu, şu an her ne kadar ütopik bir geleceği işaret etse de Derim alması gereken tüm kararları hayata geçirmekte vakit kaybetmiyordu.

Mehmet Aydar, Derim'in özellikle resmi işlemler konusunda aceleci davrandığını düşünse de kati tutumu ve baskıcı ısrarlarına karşı koyamamıştı. Hazırlanan tüm evraklar kendi kasasında güvenlik altına alınmıştı.

13. Bölüm

Derim ve Jan için onlarca ilki yaşadıkları muazzam geçen bir üç ay olmuştu.

Bu sürede ilk öğrendikleri şey bebeklerin altını değiştirmek olmuştu. İkisi de oldukça hevesliydi ve çocuklarının her ihtiyacını karşılamak konusunda kararlılardı. Bundan ne Anka ne de Alin şikayetçiydi elbette.

Selin'in referansı ve Derim'in detaylı güvenlik kontrolünün ardından evlerine yerleşen Zahide Hanım kesinlikle Anka'nın hayalini kurduğu minnoş dadılardandı. Sevecen gülümsemesi, samimi sıcak tavrı, bebeklere gösterdiği özen, hayal kurduğu gönül rahatlığını sağlıyordu. Pınar'la birlikte sundukları yardım paha biçilmezdi.

Kendi güçleri yettiği sürece çocuklarının ihtiyaçlarını kendileri karşılamak istiyor, tükendikleri noktada Pınar ve Zahide Hanım'dan, ki artık ona Zahide Abla diyorlardı, yardım istemekten çekinmiyorlardı.

Evde geçirdikleri ilk akşam, bebeklerin altını değiştirirken ayrı odalardaki iki kadının yanında kocaları vardı.

"Bana da öğretmelisin," demişti Derim, heyecanlı denecek bir huzursuzlukla kıpırdanarak. Anka ihtiyaç duyduklarını bir araya getirirken iki bebek, odadaki beşiğin içindeydi.

"Emin misin? Ben sırayla ikisini de çabucak değiştiririm."

"Ben de yapmak istiyorum. Onlar benim de çocuklarım."

Derim'in inatçı denecek kararlı tavrı ile Anka gülümseyerek başını sallamış sonraki dakikalarda iki bebeği yan yana yatırarak Derim'e uygulamalı bez değiştirmeyi öğretmişti. Derim ilk zamanlar becerik-sizdi, tedirgindi fakat çabuk öğreniyordu. Yaptıklarını taklit etmeye

çalışırkenki hali sık sık genç kadının alçak sesle gülmesine neden olmuş Anka onun ters bakışlarıyla çabucak toparlanarak ciddiyetini korumaya çalışmıştı.

"Bir yerini çıkaracağım diye korkuyorum," demişti Derim endişeli bir sesle. Tıpkı Anka gibi bir eliyle iki minik ayağı tutup yukarı kaldırmış ve Anka'nın ona verdiği ıslak bezle Arya'nın poposunu silmeye çalışıyordu. Bakışları sürekli Anka'nın becerikli ellerini takip ediyordu.

"O kadar endişe etme," demişti Anka sevecen bir tonla. "Bebekler dayanıklıdır. Sen onları incitmezsin."

Henüz düşmemiş olan göbeğe tedirginlikle bakarken "Göbeği acıyor mudur?" diye sormuştu.

"Acımıyordur. Zamanı gelince kendi kendine düşecek zaten."

"Canını yakmıyorum, değil mi?"

"Hayır, oldukça yumuşak tutuyorsun, bak ağlamıyor şu anda. Demek ki canı yanmıyor."

"Ağladıklarında canları mı yanıyor yani?"

"Hayır, ihtiyaçları için ağlarlar. Karınları acıktığında ya da altları ıslaksa. Hee, tabii bir de gazları varsa."

"O yüzden mi emdikten sonra sırtlarını ovuyoruz."

"Evet, emdikten sonra gazlarını çıkarmalıyız ki rahat uyusunlar."

Derim'in soruları ve ilgisi bitmiyordu. Öğrendiği yeni şeyleri çabucak geliştiriyor ve her geçen gün gittikçe çok daha kendinden emin bir beceri ile hareket ediyordu.

Geçen zaman, uykusuz geceler nedeniyle bazen yorucuydu, bazen çıkan küçük aksilikler nedeniyle endişe verici ve tüketiciydi; hâlâ acemisi oldukları bir yolda ilerledikleri için sık sık tökezlemişlerdi, fakat her şeye rağmen olağanüstü bir üç ay geçirmişlerdi.

Sık sık ağlayan ikişer bebek nedeniyle düzenli gece uykusu yaşamaları mümkün değildi. İki bebeğe sütleri yetmeyen anneler, mecburen ek mamaya da geçmek zorunda kalmışlardı ve bu hem bebekler hem de kendileri için kısmen huzuru sağlamıştı. Bebekler biraz anne sütü biraz da biberonla besleniyordu ve mama verme görevine babalar çoktan talip olmuşlardı. Kendi aralarında belli bir düzen kurulmuştu.

Biri anneyi emerken diğeri babanın kucağında biberonla besleniyor ardından bebekler kucak değiştiriyordu.

Bazen hafif ateşlenen bir bebekle dünyanın sonu gelmiş gibi davranan babaları sakinleştirmek Anka ve Alin'e düşüyordu ve bu da onlar için yorucuydu. Bebek büyütürken gerekli olan en büyük erdem sabırdı ve kadınlar buna ziyadesiyle sahipti. Erkekler de öğrenme yolunda ilerliyorlardı.

İkinci ayda bebeklere yapılan aşı, Derim'in en büyük sınavlarından biri olmuştu. Buna mecbur olduklarını bilse de ağlayan kızları ile birlikte o da ağlamıştı ve Anka her ne kadar onu teselli etmeye çalışsa da başarılı olamamıştı. Derim'in utanç umurunda bile değildi. Kızlarının canı yanarken onun tepki vermeden izlemesi olanaksızdı. Geniş göğsüne yasladığı iki bebeği kollarıyla sararken hem gözyaşları yanaklarından akıyor hem de bağışlanmak ister gibi titreyen dudaklarla kızlarıyla konuşuyordu. Kendi sesi, ince sesli ağlamalara karışırken yüreği paramparça olmuştu.

"Sadece sağlığınız için... Sadece sağlığınız için buna katlanacağız. Başka hiçbir şeyin canınızı yakmasına izin vermeyeceğim. Özür dilerim... Çok özür dilerim."

Jan, Derim'e oranla daha kontrollü olsa da kendi çapındaki kontrolsüzlükler Alin'i hayrete düşürüyordu. Tıpkı görev aşığı bir asker gibiydi. Verilen tüm talimatları kesintisiz bir şekilde yerine getiriyor, doktorun aktardığı tüm bilgileri solur gibi içine çekiyordu. İkizlerin bakımı ve takip edilmesi gerekenler konusunda her bilgiyi takip ediyor, düzenli bir şekilde üşenmeden not tutuyordu.

Tıpkı yabancı bir cisme bakar gibi kendisine bakan kadına aldırmadan "Bunları atlamadan yapmamız gerek, bebê," demişti. "Gün içindeki beslenme sayılarını, ne sıklıkla çiş ve kaka yaptıklarını, memeyle ne kadar biberonla ne kadar beslendiklerini kayıt tutmamız gerekiyor. Hangisi daha az kilo almış hangisi fazla almış bilmemiz gerek. Dengeyi oturtmamız gerekiyor."

"Benim dengemi bozuyorsun ama," demişti Alin karşı koyarak. "Her ay doktora kontrole gidiyoruz, kiloları zaten takip ediliyor ya."

"Olsun, ana baba olarak bizim daha dikkatli olmamız gerekiyor." Şüpheyle gözlerini kısıp karısına bakmıştı. "Sence de oğlan fazla sessiz değil mi? Kız çok yaygara koparıyor ama oğlan sanki daha az ses çıkarıyor. Oğlum pısırık olmaz, değil mi?"

Alin gözlerini devirerek derin, sesli bir soluk koyuvermişti. "Emin ol, benim oğlum pısırık olmaz!" diye karşılık vermişti. "Senin oğlunu bilmem ama benim oğlum asla pısırık olmaz! Ama babasından farklı olarak daha aklı başında olacağı da muhakkak tabii."

Evin içi artık daha kalabalıktı fakat neyse ki ev, bu kalabalığı rahatlıkla taşıyacak kadar büyüktü ve kimse bundan şikayetçi değildi. Özellikle Derim hiç değildi. Bir zamanlar fazlasıyla sessiz yaşadıkları ikamet ettikleri ortamlar mazide kalmıştı ve şimdi içinde bulundukları evlerin yuvaya dönüşmüş olduğunu bilmek tarifi mümkün olmayan bir mutluluğu, derin bir şekilde yüreğine işliyordu.

İkizlerin iki aylık aşılarından iki gün sonra Aşil'in doğum gününü kutlamışlardı. 18 Nisan'da Aşil, 6 yaşını doldurmuştu. Geçen seneye oranla boyu biraz daha uzasa da Derim için hâlâ çok minik görünüyordu ve oğlunun yeni yaşını nemli, gururlu gözlerle kutlamıştı.

Anka, Derim'in çocuklarına karşı sınırsız bonkörlüğünü kontrol altına alabilmek ve çocukların da bu sınırsızlık içinde kendilerini kaybetmelerini önlemek için farklı taktikler denemeye devam ediyordu. Aşil'in yeni yaşında alınabilecek abartılı hediyelerin önüne geçmek için doğum günleri fonu oluşturduğunu ve çocuklara alınacak hediyeler yerine buraya aktarılacak paraların hiçbir şeye sahip olmayan çocuklara gönderilmesini istemişti. Derim ona alıngan gözlerle bakarken tatlı, yumuşak bir sesle konuşarak ikna etmişti adamı.

"Senin çocukların her şeye sahipler Derim. Biliyorum, çok seviyorsun onları ama çok şükür hiçbir eksikleri yok. Hatta her şeyleri fazla fazla. Bunlara sahip olmayan çok çocuk var. Paylaşmayı öğrenmeleri gerekiyor. Onlara alınacak hediyeler başka çocuklara gitmeli. Çünkü hayatları boyunca tek bir hediye almamış çocuklar var. Tek birinin bile yüzünde minicik bir gülümseme oluşturabilirsek anne baba olarak çocuklarımıza bırakmamız gereken asıl mirası göstermiş oluruz. Hayat paylaşınca güzel."

Anka, oluşturulan fonun yönetimini Süleyman'a aktarmıştı. Sonraki yıllarda kendi çocuklarına sembolik hediyeler alınırken hediye

almak isteyenleri fona yönlendirecekler ve kendi çocuklarının sahip olduğu imkanına sahip olmayanlara az da olsa dokunabileceklerdi.

Neyse ki oğlu gurur duyulacak kadar duyarlı bir çocuktu ve o sene büyük hediyeler beklemeden neşeyle "Bu sene hediyelerimi aldım bile ben," demişti. Pastasındaki mumları üflemeden önce parlayan gözlerle annesine bakıp "Dört tane kardeşim oldu," diye devam etmişti. "Bu sene başka bir dilek dilemeliyim."

Derim şaşkınlıkla kaşlarını kaldırırken Anka alçak sesli bir kahkaha atmıştı. O gün Aşil, doğum günü pastasının üzerindeki mumları üflerken yanında anne ve babası, onların kucaklarında da birer kardeşi vardı. Derim için vazgeçilmez anlardan biri de buydu. Oğlunun yeni yaşında, bir kez daha yanında olabilmişti. Bu kez tüm ailesi ile birlikte o anı yaşayabilmişti ve onları mutlu yüzleriyle bir kareye hapseden Alin'in elindeki fotoğraf makinesinden, sonsuzluğa damga vuran bir kare daha çıkmıştı.

Sabahları okula gitmeden evvel Aşil'e eşlik eden Anka ve Derim, diğerlerinden ayrı kahvaltı yapsalar da akşamları masaya hep birlikte oturuyorlardı. Ana kucaklarındaki bebekler elbette yanlarında oluyordu ve Aşil'in en çok hoşuna giden şey, onlar yemeklerini yerken bebeklerin ellerini ağızlarına sokarak çıkardıkları şapırtılardı. Aşil bu seslere kahkahalarla gülüyordu.

Pınar'ın evdeki varlığı Ozan için mutluluk vericiydi. Her ne kadar kendisi ayrı evde yaşasa da bir yandan Derim'in verdiği işleri takip ediyor, sık sık geldiği evde Pınar'la birlikte bebeklerle zaman geçirmeyi seviyordu. Devam eden terapi seansları her geçen gün öz güvenini çok daha yükseltiyor, hem kendiyle barışmanın hem de geçmişi arkada bırakmanın yollarını bulmaya çalışıyordu. Şimdiye kadar aldığı yol oldukça başarılıydı; ilk başlarda Pınar'la konuşmaktan çekinen genç adam artık bu tutukluktan kurtulmuş gibiydi. Pınar onun önünde boyun eğmez bir örnekti ve genç kıza hayranlığı gün geçtikçe artıyordu. Aynı acı tecrübeden nasibini almış onu anlayan ve elini tutan birinin varlığı, hayatında ilk kez geleceğe dair umutla bakmasına, kendisinin sefil bir varlık olduğunu düşünmeden soluk almasına neden oluyordu.

"Dünya ya da hayat acımasız değil Ozan," demişti Pınar bir keresinde bilge bir edayla. "Acımasız olan insanlar. Onların yüzünden ne

bu dünyadan ne de yaşadığım için bu hayattan nefret etmek istiyorum. Aksine hâlâ iyi insanlar olduğunu biliyorum ve hayatımın geri kalanını onlarla birlikte geçirmek istiyorum."

Ozan bu sözlere tüm yüreği ile katılmıştı. Acımasız ve merhamet yoksunu insanlar yeryüzünde bolca vardı fakat aynı zamanda iyi insanlar da vardı. Çok şanslıydı ki artık onların arasında yerini bulmuştu ve sevgiyle sarmalanmıştı.

25 Nisan'da, Anka ve Alin'in doğum günleri de yine aile içinde neşeyle kutlandı. İki kadın da henüz iki ayı geçmiş bebekleri tek başlarına bırakmamak için dışarıda özel bir kutlama istememişler, evde aileleri ile birlikte olmayı tercih etmişlerdi.

"Seneye yemez ama, söyleyeyim şimdiden," demişti Alin haylazca. Jan'a oyuncu bir bakış atarak devam etmişti. "Geçen sene başımız kalabalıktı, bu sene de çocukları bırakmamız mümkün değil ama seneye doğru düzgün baş başa bir kutlama şimdiden planlayın."

Anka bu kez hevesle kardeşine katılmış "Şu Scott'ın berbat ettiği yemeği telafi etmelisin, seneye L'Ambroisie'de baş başa bir yemek istiyorum. Bak, seni hediye derdinden de kurtardım," demişti Derim'e.

Anka ve Alin, eski bilindik düzenlerine yavaş yavaş geçiş sağlıyorlardı. Eski formlarına kavuşmak için sıkı bir programa başlamışlardı. Evdeki salonda yaptıkları egzersizlerin dışında bazı günler birkaç saat de olsa Birime gidiyor ve haftalık değerlendirmeler yapmalarının dışında, oradaki eğitimlerle de açığı kapamaya çalışıyorlardı. Yine sahadan gelen raporları aksatmadan takip ediyorlar, göze çarpan notları ilgililerle değerlendiriyorlardı. Bu sürelerde evde bebeklerle ilgilenenler Zahide Hanım ve Pınar olsa da Derim ve Jan'ın da şevkle bu göreve talip olmaları kaçınılmazdı. İkisi de ara sıra yine bir kısım seyahatleri gerçekleştiriyorlardı ve evde oldukları her anı sonuna kadar değerlendirme çabası içindelerdi.

Anka için hafızasına kazınan ve yüreğini her defasında ısıtan en güzel sahne, bazı günler eve geldiğinde kaykıldığı yerde gözleri kapalı Derim'in, iki minik bebeği göğsüne yaslayarak geçirdiği anları yakalaması oluyordu. Öyle güzel bir resim oluşturuyorlardı ki Anka birini bile kaçırmamış her defasında telefonuna bu anları sabitlemişti.

Bebeklerin beşinci ayını doldurdukları akşam, Derim ve Anka yanlarında Aşil'le birlikte kızların banyosunu yaptırıyorlardı. İlk gün yaşadıkları tecrübeden sonra Derim artık çok daha iyiydi bu işte.

Kızların ilk banyosu, Derim için hayatındaki unutulmaz anlardan biri olduğu gibi bir o kadar da dehşete düşüren korkuyu hissettiği bir tecrübeydi. Henüz göbekleri düşmemiş bebeklerin banyosu sırasında soğuk terler dökmüş, tecrübeli ve soğukkanlı bir şekilde işini yapan Anka'nın her talimatına uymaya çalışmıştı. Minik bebek küvetinin içinde iki bebeği sırayla yıkarken kalbi ağzında atarak Anka'ya yardım etmişti. Bu anları yaşayacağına hiçbir zaman inanmamıştı ve bazen hayal dünyasında yaşayıp yaşamadığından şüphe etmişti. Her saniyesi akıl durduracak kadar müthiş güzel anlardı bunlar ve eğer hayal dünyasında yaşıyorsa da oradan hiç çıkmak istememişti.

O akşam da banyo her zaman olduğu gibi tam bir savaş alanı karışıklığına sahipti. Minik giysiler, etrafa saçılmış Aşil'in giysileri, küçük büyük birkaç havlu, minik bornozlar ve birçok gerekli ve ihtiyaç duydukları malzemeler, banyodaki mermer tezgahın üzerinde ve yerlerde duruyordu. Yarı yarıya dolu büyük küvetin içinde, Derim kucağındaki Arya ile otururken karşısındaki Aşil'in kucağında Oryon vardı. Anka askılı bir tişört ve kısa şortuyla küvetin dışında, öne eğilmiş halde Oryon'u yıkamaya çalışıyordu.

"Azıcık kaldı bebeğim," dedi yumuşak bir tonla Aşil'e. "Küçük hanımın başını da yıkadık mı hemen alacağım kucağından."

"Hiç durmuyor bu kız anne," dedi Aşil, şikayetçi fakat neşeli bir sesle. Banyo seanslarını çok eğlenceli buluyordu ve bu ekip çalışmasından oldukça hoşnuttu. Dizlerini karnına çekerek kucağında tuttuğu Oryon'a kollarıyla sarılmıştı. Sallanan bacaklar hiç durmadan hareket ediyordu.

"Çok iyi iş çıkarıyorsun annem. Abilik sana gerçekten çok yakıştı."

Oryon elini uzatıp Aşil'in burnunu kavradığında çocuk başını iki yana sallayıp burnunu kurtarmaya çalışırken o çocuksu sesiyle "Oryon!" dedi itiraz eder gibi. "Çok ayıp yaptığın," derken adeta bir yetişkin gibi konuşmaya çalışıyordu. "Abilerin burnu sıkılmaz."

"Elbette sıkılmaz," dedi Anka gülerek. "Şimdi daha çok küçük ama eminim yakında bu huyundan vazgeçecektir."

"Arya da aynısını yapıyor. İkisi de benim burnumdan ne istiyor, anlamıyorum."

Derim genizden gelen bir gülüşü dışarı koyuverirken Anka da alçak sesle güldü.

"Çünkü harika bir burnun var, seni kıskanıyorlar," dedi Derim.

"Onların burnu da fındık gibi... Handan anneannem burunlarının fındık gibi olduğunu söylüyor. Bence de öyleler."

Derim'in gülerek uzattığı duş başlığını alan Anka, Aşil'in kucağındaki miniğin başını dikkatle duruladı. Oryon mızıldanmaya başladığında Aşil onu kucağına bastırdı. İkisinin aynı anda ıslanmasına aldırmıyordu çünkü o da çıplak halde, halihazırda sırasını bekliyordu. Derim kucağındaki diğerini iki eliyle kol altlarından kavradı ve küvetin içindeki köpüklü suya ayaklarını sokup çıkararak yukarı aşağı indirip kaldırmaya başladı.

Gülmeye benzer hoşnut sesleri çıkaran Arya'ya "Hoşuna gidiyor, değil mi küçük hanım?" dese de ses tonu Arya'dan daha çok eğlendiğini belli ediyordu. Derim, kızlarının gözlerine her baktığında kalbi duracak gibi hissediyordu. Oryon renk olarak kendisine benzese de her iki kızının gözleri de annelerinki gibi elektrik mavisiydi. Anka her ne kadar bebeklerin göz renklerinin zaman içinde değişebileceğini söylese de Derim bunun olmaması için dua ediyordu. Hayatta en çok sevdiği renkti bu. O gözlere ne zaman baksa, kalbi kısa devre yapmış gibi hissediyor, bedeninde dolaşan elektrik akımıyla rengin adının hakkını verdiğini düşünüyordu. Öylesi çarpıcı geliyordu Derim'e.

Banyo saati hepsi için en keyifli zamanlardı. Önce kızları yıkıyorlar, Anka teker teker onları çabucak kurulayıp bezlerini bağlar bağlamaz, odalarındaki küçük portatif beşiğin içine bıraktığı esnada Derim, Aşil'i yıkıyordu. En çok yorulan Anka idi fakat asla şikayetçi değildi. Banyosunu yaptırdığı Aşil'i de kuruladıktan sonra çabucak üstünü giydiriyor, o sırada duşunu alıp çıkan Derim, kızların üzerini giydirmeye devam ederken yarı yarıya ıslak olan Anka hızla duş alıp çıkıyordu.

Banyo sonrası yeterli gelmese de emzirme işlemini mutlaka gerçekleştiriyor sonra yatağın içinde yan yana oturan Derim ve Aşil'in kucağına yerleşen iki bebek, biberonlarla karınlarını doyurmaya devam

ediyorlardı. Anka'nın en çok sevdiği resimlerden biri de buydu ve bu anları da birkaç kez fotoğraflayarak sonsuzluğa hapsetmişti. Baba oğul kucaklarındaki bebekleri beslerken alçak sesle sohbet etmeyi ihmal etmiyorlardı.

"Ne zaman tatile gideceğiz baba?" diye sordu Aşil, gözünü kucağındaki bebekten ayırmadan. Bu kez kucağında Arya vardı. Dikkatle elindeki biberonu tutuyordu.

"Bu hafta sonu gidiyoruz babacığım."

"Nereye gideceğiz?"

"Marsilya'ya. Ama sen yatı seviyorsun, o yüzden yatla yola çıkacağız. Birkaç gün denizde geçecek. Sonra Marsilya'daki evimize gideceğiz. Havuzda bol bol eğleneceksiniz. Geçen sefer yat limanını da sevmiştin. Sık sık şehirde de dolaşacağız."

"Evet, Akchilieus'u seviyorum," dedi Aşil gülümseyerek. Işıl ışıl gözlerini babasına çevirdi. "Hep birlikte gitmemiz beni çok mutlu ediyor. Hepimiz beraber tatil yapacağız."

"Bu tatili hak ettin. Son aylarda bu kızlar seni çok yordu. Eminim Kerem ve Onur'la harika zaman geçireceksin."

"Olsun, ben kardeşlerime bakmayı seviyorum." Aşil yeniden bakışlarını kucağında annesine benzeyen, gözleri kapanmak üzere olan kıza çevirdi. Yüzünde sevimli sevecen bir gülümseme belirdi. "Ama yine de çocuklarla eğlenmek de güzel olacak."

Odadaki dağınıklığı toparlayan Anka bir kulağı ile bu sohbeti dinliyordu. Temmuz ayında hava epeyce sıcaktı ve açık balkon kapısına rağmen yeni değiştirdiği üzerindeki askılı tişört ve şortla tekrar terlemeye başlamıştı.

Kızların odada olması nedeniyle klimayı açmayı düşünmedi; onları kendi odalarında, yataklarına yerleştirdikten sonra ilk yapacağı iş bu olacaktı. İlk üç ay onların odalarındaki beşikte yatan minikler son iki aydır kendi odalarındaki yatakta yatıyorlardı. Her ne kadar ikisi için ayrı yatak varsa da Anka ikisini de hâlâ aynı yatağa birlikte yatırıyordu. Birbirlerine sokulmaya ihtiyaçları vardı ve bazen ikisini birbirine sarılmış uyur halde bulduğunda yüreği göğüs kafesini sıkıştıracak kadar güçlü bir sevgiyle atıyor, dakikalarca onları seyrediyordu.

"Karar verdiğimiz gibi Zahide abla ve Pınar'la konuştum. Yarından sonraki gün yola çıkacaklar. Ozan da onlarla gidiyor" diyerek araya

girdi. "Hem biz Marsilya'ya gidene kadar onlar da biraz tatil yapıp dinlenirler hem de evler hazırlanmış olur."

Jan'ın, Alin'e verdiği evlilik hediyesi olan ev, Marsilya'daki Derim'in evinin yanındaki ikiz villaydı. Kalabalık aile yan yana olan evlerde kalacaklardı.

"Jan'la konuştum," dedi Derim onaylayarak. "Uçakla gidecekler onlara eşlik edecek. Hakkı Bey'e talimat verdim, önden gidecekleri de ayarladı. Jaques ve o, yatla bizimle geliyor."

"Selinler de tamam. İbo ayarlamış işlerini. Evren'le Narin işlerini bitirdikten sonra Marsilya'ya geçecekler. Belki son birkaç güne yetişecekler. Kerem'in bizimle gelmesine çok seviniyorum."

"Çocuğu burada yalnız bırakacak değildik. Kerem zaten aileden."

Derim'in itiraz dolu ses tonuna Anka gülümseyerek baktı. Bir zamanlar Kerem'in anlattıklarının Aşil'i üzdüğünü düşünüyordu, şimdiyse en az Aşil kadar seviyordu Kerem'i de. Gerçi Derim'in arada ortaya çıkan çocuksu rekabeti kendisini belli ediyor, Aşil'in kardeşlerinin yaptıklarını Kerem'e anlattığı anları baz dolu bir gülümseme ile dinliyordu. Derim'in içindeki şeytani taraf belki de hiç törpülenmeyecekti fakat Anka onun o şeytani tarafını da seviyordu. Derim bazen Aşil'le birlikte yaşamadığı çocukluğu yaşıyor bazen de akıl almaz bir şekilde aşırı korumacılığı ile hayranlık uyandıran, örnek bir baba oluyordu.

Derim her şeyin iç içe girdiği tam bir karmaşaydı fakat Anka, o karmaşık adamı çok seviyordu. Dile getirilmemiş olan bu sevgiyi her davranışta yansıtmaya çalışıyordu. Derim'in sık sık dile getirdiği kelimelere ise her zaman karşılık verecek iki sözcük mutlaka buluyordu. Derim sık ağaçların oluşturduğu henüz birçok yeri keşfedilmemiş olan bir ormandı. Anka attığı her adımın, sarf ettiği her kelimenin keskin bir pala olduğunu düşünüyor, bu sık ormandı birbirine geçmiş olan o eğrelti otlarını bir bir buduyordu. Elbet bir gün gelecek gereksiz tüm otlar budanmış ve yok edilmiş olacaktı ve Anka, çıkacağı düzlüğe doğru sabırla ilerliyordu.

Bir saat sonra uyuyan bebekleri kendi odalarındaki yatağın içine, Aşil'i de kendi yatağına yatırmışlardı. Muka ve Çuha her zaman olduğu gibi çocuğun yatağının ucunda birbirlerine sokularak yerlerini almışlardı.

ANKA

Anka çabucak Alin'i kontrol ettiğinde Jan ve onun da banyo sonrası yorgun halde bebekleri yatırdıklarını gördü. Zahide, Alin'e yardım etmişti. Gerçi Alin, Aşil'den alışıktı fakat yine de iki bebeği yıkamak yalnızca Jan'la çok mümkün olmuyordu. Anka onlara iyi geceler diledikten sonra odasına döndü. Yatağın başucundaki minik ekranı açtı. Bebeklerin odasını izleyen ve ağladıklarını duymalarını sağlayan sistem ilk gün yerleştirilmişti. Aynı sistem Barın ve Arın'ın odasında da kurulmuştu ve Alin de tıpkı onun gibi odasında olduğunda sık sık bu ekranı kontrol ediyordu.

Anka açık balkon kapısını kapayarak elindeki kumandayla klimayı açtı. Derim yatağın içinde, kucağındaki Ipad'den bir şeylere bakıyordu. Üzeri her zaman olduğu gibi çıplaktı ve altında sadece bir boxer vardı.

"Üşür müsün biraz açık kalsa?" diye sordu yatağa girerken.

"Üşümem, mon Phénix, çok koşturdun, hava da sıcak, açık kalsın biraz."

Anka minik bir tebessümle yatağa girdi ve dudaklarını Derim'in yanağına bastırdı. Derim şaşkınlıkla sorarcasına ona baktı. "Bu akşamki yardımların için teşekkür ederim," dedi sıcak bir sesle.

"Yardım değil ki bunlar benim de görevim," dedi Derim alınmış gibi ona bakarak.

"Biliyorum ama yine de teşekkür etmek istedim."

Anka başını eğerek Derim'in göğsündeki dövmelerin üzerine kısa sevecen öpücükler bıraktı. Bunu her gece alışkanlık haline getirmeye çalışıyordu. Derim, kızların kırkı çıkmadan onların isimlerini de göğsüne kazıtmıştı. Anka figürünün üzerinde, Sanskritçe harflerle yan yana yazılmış Arya ve Oryon isimleri vardı. Anka kuşunun altındaki Aşil ismiyle aralarında birer düz çizgi çizilse, ters bir üçgen oluşabilirdi ve Anka kuşu, bu hayali üçgenin içinde kalıyordu. Derim'in bütün dünyasını, göğsündeki o üçgen oluşturuyordu.

Yatağın içinde oturarak omzunu yanındaki adamın koluna yasladı ve merakla kucağındaki ekrana baktı.

"Neye bakıyorsun?" diye sorsa da ekranda gördükleriyle tasvip etmez gibi söylendi. "Kendini artık durdurmalısın Derim. Yine kızlara oyuncak bakıyorsun. Jan'la ikiniz çıldırmış gibi davranıyorsunuz. Odalarına oyuncaktan girilmiyor neredeyse."

"Bebekler için bu kadar çok şey olduğunu bilmiyordum," dedi Derim savunma dolu bir tonla. Parmağıyla iterek bir başka ekran açtı. "Şuna baksana" dedi hevesle ekrandaki büyük oyuncak evi göstererek. "Şu oyuncak ev, sence de harika değil mi?"

"Henüz onunla oynayamayacak kadar küçükler Derim."

"Birkaç aya kadar emeklemeye başlayacaklar. Şimdiden oturabiliyorlar. Emeklemeye başladıklarında kendi evlerine girmek isteyeceklerine eminim."

Anka bıkkın bir soluk vererek göz devirdi. İtiraz edercesine karşılık verdi. "O zamana daha birkaç ay var ve şimdiden her yer oyuncak doldu. Lütfen kendini frenlemeye çalış."

"Bunu ilk kez yaşıyorum," dedi açıklaması yeterliymiş gibi. "Kızlarıma bir şeyler almayı seviyorum."

"Seni anlıyorum ama iki kızın var ve almak konusunda sınır tanımıyorsun. Üstelik yalnızca senin aldıkların da söz konusu değil, diğerleri de aralarında yarışır gibiler... Dün Jorge, Barbie sülalesi getirdi."

Anka abartmıyordu çünkü Jorge gerçekten kendisini kaybetmiş olduğu belli bir tavırla, farklı kıyafetler içinde onlarca Barbie bebek almıştı. Derim sırıtarak ona baktı ve takdir dolu gözlerle "Bence hâlâ çıtayı zirvede tutan Lukazs," dedi. "Arın'a aldığı bebek özel el yapımı. Milano'daki ustaya çok dil döktüğünü biliyorum. Ona epey pahalıya mal oldu."

"Buna bir son vermeniz lazım Derim," dedi Anka uyaran gözlerle. "Ciddiyim," diye devam etti üzerine basarak. "Çocuklar daha beş aylarını yeni bitirdiler ve şimdiden Alin'le kaç koliyi yetimhaneye gönderdik. Evde adım atacak yer kalmadı."

Derim çenesini kaldırıp burnundan derin bir soluk çekti. "Sence de bu oda harika kokmuyor mu?" diye aniden sordu.

"Ne kokuyor ki?" diye sordu Anka şaşkınca. O da kısa soluklar çekerek kokuyu almaya çalıştı. "Oda spreyi falan sıkmadık," diye devam etti. "Çocuklar varken olmaz zaten. Ne kokuyor?"

"Bu odadaki koku insanın içini ısıtıyor değil mi? Kızların odası da böyle kokuyor."

"Bebek kokusu," dedi Anka gülümseyerek. Derim'in ne dediğini ancak anlamış gibi başını salladı.

Anka onun başka bir şey demesini beklerken Derim ansızın başını aşağı eğip "Bu evi getirteceğim," dedi, onu dinlemediği belli inatçı bir tavırla. Parmağını ekrana vurarak devam etti. "Kızlar buna bayılacaklar."

Anka bıkkınlıkla sesli bir soluk aldı ve yine oflarcasına sesli bir şekilde soluğunu dışarı verdi. Yatağın içinde hareketlenerek aşağı kaydı ve başını yastığa bıraktı. Derim'le tartışmasının anlamsız olduğunu öğreneli çok olmuştu.

"Işığı söndür, gece yine kalkacağız, hiç değilse birkaç saat uyuyalım."

Derim elindeki Ipad'in kapağını kapatarak yandaki komodinin üzerine bıraktı ve ışığı söndürdükten sonra sokularak genç kadının bedenini kollarının arasına aldı. Dudaklarını usulca şakağına bastırdı ve alçak sesle fısıldadı.

"Birkaç saat konusunda kararlı mısın?"

Anka alçak sesle kıkırdadı ve kalçasıyla Derim'in karnını dürttü. "Belki azaltabilirim, ne öneriyorsun?" diye sordu işveli bir sesle.

"Kesinlikle pişman olmayacağın bir zaman dilimi desem?"

Genç adamın kolları arasında dönerek yüzünü ona çevirdi ve parlak mutlu gözlerle baktı. "Güvence veriyorsun yani?" diye sordu oyuncu bir edayla.

"Kesinlikle!" diye fısıldadı Derim. Başını hafifçe öne uzatıp dudaklarını usulca dudaklarına sürttü.

Anka keyifli bir mırıltı çıkardı ve dudaklarına sürtünen dudaklara karşılık verdi.

"O zaman vakit kaybetmesen iyi olur bence."

"Bence de ma reine," diye arzuyla fısıldayan adam, dudaklarına kapandığında Anka kollarını çoktan onun boynuna sararak tutkuyla karşılık vermeye başlamıştı.

Onunla birlikte olduğu ilk andan beri asla değişmeyen bir ateşti bu. Bedenlerini çevreleyen alevler, harını hiç yitirmeden onları sarmalıyor, bedenler birbirine karışarak tıpkı bir mum gibi birlikte eriyorlardı. Şiddeti hiç dinmeyen bir tutkuyla birleşen bedenlerin yaşadığı haz, yine ve yeniden tıpkı bir mührün bıraktığı iz gibi hafızalarında yerini alıyordu.

14. Bölüm

"Kızıl!" diye seslenen İbo'nun sesindeki muzip ton dikkatten kaçmayacak kadar açıktı. Akchilleus'taki havuzun kenarındaki şezlongda yarı oturur pozisyonda "Sana kesinlikle katılıyorum" dedi. "Zenginliğin gözü kör olsun be!" deyip kahkaha attı. "Bu ne lan?" diye keyifli bir sesle devam etti. Elindeki içkiyi hafifçe yukarı kaldırdı ve sırıttı. "Oğlum tam monşer oldum lan! Cin tonik lan, ben cin tonik içiyorum."

Akdeniz açıklarında güneşli, sıcak bir öğleden sonrası esen rüzgar üzerlerini yalayarak geçiyordu. Şemsiyenin altında oturan Alin çınlayan bir kahkaha attı. Havuzun bir kenarında Anka ve Selin'le yan yana şezlonglara oturmuş sohbet ediyorlardı. İbo'nun sesiyle başını havuzun diğer kenarına çevirmişti.

"Merak etme, tavla var yatta, ruhunu kaybetmene asla izin vermem!" diye seslendi şakacı bir sesle.

"La git!" dedi İbo alayla terslenerek. "Zar tutarsın sen! Düzenbazsın kızım!"

"Aaa, ayıp ediyorsun ama," dedi Alin alınmış gibi. Ansızın yine kahkaha attı. "Okey de var, yersen!" diye devam etti neşeyle.

İbo kahkaha atmadan evvel "Taş çalmam, dersen!" dedi son kelimenin üzerine basarak.

Yükselen kahkahalar birbirine karıştı. Anka suratındaki gülümseme silinmeden kontrol etmek ister gibi bakışlarını havuza çevirdi. Aşil, Kerem ve Onur suyun içinde top oynuyorlardı. Aşil ve Kerem rahatlıkla suya dalıp çıksalar da onlardan küçük olan Onur'un kollukları vardı ve çocuklar onun da katılım gösterebilmesi için deniz topuyla oynuyorlardı. Çocukları havuzdan çıkarmak pek mümkün olmuyordu ve yine yarım saattir suyun içindelerdi.

İbo, Alin'e laf attıktan sonra yine yanında olan iki adamla sohbete geri döndü. Derim, Jan ve Avcı'nın yüzlerinde de başlayan tatilin gevşemesi görülüyordu. Uzun zamandan sonra yaşadıkları en sakin günleri geçiriyorlardı. Kendilerini tatile tam olarak hazırladıkları belliydi ki olabildiğince genel geçer konuları konuşuyor, sık sık kahkaha atıyorlardı.

İstanbul'da işlerin peşinde koşan Süleyman bu tatilde yanlarında yoktu, Muka ve Çuha'yı da ona bırakmalarına homurdandıysa da Aşil'in rica dolu gözlerine karşı koyamamıştı. Süleyman'ın sabah akşam onları yürüyüşe çıkardığı düşüncesi Anka'nın aklına gelince hınzırca gülümsedi tekrar.

Salona girişi sağlayan büyük sürgülü kapıların üstündeki sundurma benzeri uzatma tavanın yarattığı gölgenin altında, dört tane ana kucağı yan yana duruyordu. Bir saat evvel karınları doyurulduktan sonra uyuyakalan bebekleri yakınlarında tutmayı tercih etmişlerdi. Saat öğleden sonra dört civarıydı ve uyandıklarında onları da kısa süreliğine havuza sokmayı planlamışlardı. İlk sinyal Arın'dan geldi. İnce bir sesle ağlamaya başladığında Alin, yerinden fırlayamadan evvel adeta bir yerlerde tetikte beklemiş gibi aniden ortaya çıkan Lukazs, ben bakarım der gibi ona işaret ederek dikkatle Arın'ı kucağına aldı. Kollarını ve bacaklarını açıkta bırakan ince beyaz body içindeki Arın, dişsiz ağzıyla Lukazs'a gülümsediğinde Alin de şeytanca gülümsedi.

"Benim kız işini biliyor, bak o gülücüğü attı ya, ben artık rahatım. Lukazs çarpıldı yine." Bedenini yeniden diğer iki kadına çevirdi. "Eee? Nerede kalmıştık?" dedi keyifle.

İlerleyen on dakika içinde diğer üç bebekten de ağlama sesi duyulduğunda hem kadınlar hem de erkekler sohbete ara vermek zorunda kaldılar. Derim, sabırsızlıkla bunu bekliyormuş gibi yerinden fırlayarak bebeklerin başına ilerlerken Jan da onu takip ediyordu.

Alin ve Anka yerlerinden kalkmak üzerelerken Derim başını geriye çevirerek "Kalkmayın siz, keyfinize bakın, biz hallederiz, zaten havuza sokacaktık," dediğinde iki kadın minnet dolu bir gülümsemeyle karşılık verdiler.

Derim ve Jan'ın geçen aylarda edindikleri tecrübe ile bebeklerin bodylerini çıkarıp mayo bezlerini altlarına bağlamaları uzun sürmedi. Lukazs kucağındaki Arın'la birlikte havuza doğru ilerlerken Baho da Arya'yı kucağına almış onu takip ediyordu. Narin'le birlikte Brüksel'de olan Cansu daha sonra onlara katılacağından bu sefer Baho da ekipteydi. Derim ve Jan, Oryon ve Barın'ı kucaklarına alarak onların peşinden havuza yöneldiler.

Sonraki dakikalarda üç kadın da sohbet etmediler. Havuzdaki manzarayı izlemek o an yapılacak en keyifli sohbetten bile daha güzeldi. İbo ve Avcı da suya atlayarak havuzun bir uçundaki çocuklarla oynamaya başladıklarında Aşil, Kerem ve Onur'un neşeli çığlıkları, bebeklerin keyifli seslerine karışıyordu. Bacaklarını çıldırmış gibi bir sevinçle suda çırpıştıran Arın, Lukazs'ın elleri arasında kıpır kıpır hareket ederken Derim'in kucağındaki Oryon da en az onun kadar hareketliydi. Jan ve Baho'nun işi daha kolay görünüyordu. Kucaklarındaki çocukların yüzlerindeki geniş gülümsemeler mutlu olduklarını gösteriyordu fakat diğer ikisi gibi çığlık atmıyorlardı.

"Uslu olacak bu kız," dedi Baho sevgi dolu bir sesle. Bakışlarını havuzun kenarında onları izleyen Anka'ya çevirdi. "Sana çok benziyor."

Anka gözlerini kısarak "Sen yine de çok güvenme o uslu duruşa," dedi alaycı bir sesle.

Baho ona çabuk bir bakış atarken yüzündeki gülümseme silinmemişti fakat mahcup bir edayla gözlerini kaçırmıştı. Geçmişin hızla zihninden geçtiğine Anka yemin edebilirdi. Bir zamanlar peşinden hiç ayrılmayan Baho, şimdi ona benzeyen Arya'nın yakınından ayrılmıyordu. Tespitinde haksız sayılmazdı Baho. Arya, Anka'ya benzerken Oryon daha çok babasına benziyordu. Kişilikleri bile benzer özellikler gösteriyordu. Tıpkı Barın ve Arın'ın da anne babalarına benzerlik gösterdikleri gibi. Arın'ın annesinin kopyası olacağı daha şimdiden belliydi. Annesi gibi mavi gözlü, kızıl saçlı bebek oldukça gürültü çıkarıyordu. Barın'sa babası gibi koyu saçlı ve koyu renk gözlüydü. Kardeşine oranla daha sessizdi; Alin, onun adeta bir yetişkin gibi inceleyen gözlerle etrafı seyrettiğine ve bazen tam da büyük bir adam edasıyla kardeşine küçümseyen bakışlar attığına yeminler ediyordu.

Yarım saate yakın havuzda kalan bebekler annelerinin yanına geçtiklerinde üç kadın çabucak üzerlerini değiştirip yanlarındaki portatif beşiklerin içine çocukları yerleştirdiler. Onlar bebeklerin ihtiyaçlarını karşılarken Derim, Avcı ve İbo, diğer çocukları kurulamaya girişmişlerdi. Üç erkek çocuğu yorgun ama mutlu yüzlerle şezlonglara uzandığında Derim çabucak koruyucularını bedenlerine sürdü. Şezlonglara uzanan çocukların üzerlerine havlu örterken "Yarım saat kestirip uyuyun, sonra Jaques size dondurma getirecek," dedi sevecen bir tonla. Çocuklar kıkırdayarak kıvrılmış olsalar da muhtemelen uyumayacaklardı fakat yoruldukları da belliydi.

Altıncı aylarını süren beşiklerin içinde bulunan bebekler, ellerine verilen oyuncaklarla oynarken birbirlerine de sokularak büyüklerin anlamadığı fakat kendi aralarında anlaşıldığı belli garip bir iletişim içindelerdi. Sık sık ağlama sesleri yükselse de aslında genelde hepsi de mutluydu ve Anka da Alin de onlarla umduklarından daha iyi başa çıktıklarını düşünüyorlardı. Gerçi bu konuda onlara her an yardıma hazır olan etraftaki kalabalığın varlığı yadsınamazdı. Çocuklar gerçekten büyük bir kalabalık içinde büyüyorlardı ve etraftaki seslere de oldukça aşinalardı.

Üç kadının bir yandan bebeklere göz kulak olup bir yandan soğuk içeceklerini yudumlayarak sohbete devam ettikleri esnada, havuzun diğer tarafındaki erkeklerin başına gelen Jorge dikkatlerini çekti. Jorge sırıtarak alçak sesle bir şey söylüyordu ve kadınlar henüz ne dediğini duyamamışlardı. İbo ve Avcı'nın yüksek sesli kahkahaları, hevesle aranır gibi etraflarına bakınmaları ve daha sonra elleriyle bir şeyler işaret etmeleri iyice dikkatlerini çekti. Jorge şortunun cebinden küçük bir defter çıkarıp diğer elinde tuttuğu kalemle deftere bir şeyler yazmaya başladığında, Derim ve Jan da sırıtarak birbirlerine bakıp baş sallayarak Jorge'ye bir şeyler söylediler. Jorge başını sallarken yazmaya devam etti. Yüzündeki sırıtma silinmiyordu.

"Bunlar ne iş çeviriyor?" diyen Alin, şüpheyle o tarafa bakarak sordu.

Anka anlamaya çalışırcasına karşı tarafı izlemeye devam ederek "Anlamadım, bir şeye karar veriyor gibiler," dedi.

Selin tıpkı onlar gibi gözlerini karşı taraftan ayırmadan "Benim koca bu kadar sırıttığına göre kesin eğlenceli bir şey herhalde," dedi.

"Eğlenceliyse biz niye katılmıyoruz?" diye sordu Alin diklenir gibi. Aniden sesini yükselterek karşı tarafa bağırdı. "Siz ne çeviriyorsunuz orada? Niye hepiniz sırıtıyorsunuz?" Aniden İngilizceye geçiş yapıp çenesiyle elindeki defter ve kalemi işaret ederek "Jorge, ne yazıyorsun oraya?" diye devam etti.

Jorge adeta yaptığı çok doğal bir şeymiş gibi neşeyle "Bahisleri alıyorum," dedi.

"Ne bahsi?" dedi Alin. Çabucak gözleri Jan'a gidip geldi. "Ben de gireceğim o zaman, neye oynuyoruz?"

Selin ellerini çırptı. "Ben de gireyim, eğlenceli bir şeye benziyor. Bahis ne?"

Derim ve Jan aynı anda yüksek sesli kahkaha attılar ve Jorge bir an sırıtarak onlara bakıp yeniden Alin'e döndü.

"Uluslararası çocuk bezi değiştirme yarışında, kim en hızlı olacak?"

"Ne?" dedi Anka yüzünü buruşturarak. Bakışları hızla Derim'e kaydığında onun çocuksu bir ifadeyle alt dudağını büzerek omuzlarını silktiğini gördü. Ellerini iki yana açmıştı. "Çocuklar eğlenelim biraz dediler," dedi açıklama yaparcasına. "Bir saat sonra, ikizlerin altını biz değiştirmeyeceğiz."

"Şaka yapıyorsun!" dedi Anka gözlerini ayırarak.

Derim yeniden kahkaha atarken başını iki yana salladı. "Adamlar eğlence arıyorlar. Çocukların altını değiştirecekler. Bahisler açıldı bile."

Alin ve Selin aynı anda kahkaha attıklarında Anka da onları takip etti. Bu bahsin eğlenceli olacağı belliydi.

"Kimler gönüllü oldu?" diye sordu Anka, Jorge'ye. "Nasıl olacak?"

"Dört adam, dört bebekle aynı anda başlayacak. Önce kim bitirirse," dedi Jorge neşe saçan bir ifadeyle.

"İyi de hepsi her zaman aynı şeyi yapmıyor. Çiş yapanla kaka yapan aynı olmaz ki?" diye sorarcasına baktı Anka.

"Denk gelen de şansına küssün," dedi Jorge acımasızca gülerek.

"Kimler gönüllü oldu?" diyen Alin sordu bu kez. "En fazla bahis kime yatıyor?"

"Oyuncular; Lukazs, Baho, Chris, Bekir... Arın'ı Lukazs aldı, Arya'yı Baho. Oryon'u Bekir. Barın'ı da Chris... Şimdilik en fazla bahsi alan Lukasz görünüyor."

Üç kadın yüksek sesli kahkaha attıklarında sesleri denizde yankılandı. "Manyak bunlar!" dedi Alin kahkahalarının arasında.

"Çok eğlenceli olacak," dedi Selin bağırır gibi yüksek sesle. Ansızın başını iki kadına çevirdi ve şeytanca güldü. "İnşallah çocukların hepsi kaka yapar!"

Yeniden kahkahalar yükseldi. Anka elini boşlukta hevesle salladı. "Ben Baho'ya yatırıyorum. En yüksek limit ne?"

"Bok için o kadar para vermemizi beklemiyorsun herhalde," dedi Jorge ayıplar gibi sırıtarak. "En yüksek bahis yüz dolar."

"Tamam!" dedi Anka elini çıplak dizine vurarak. "Benden Baho'ya yüz dolar!"

"Ben Lukazs'a yüz dolar koyuyorum!" dedi Alin neşeyle bağırarak.

"Ben de Baho'ya yatırıyorum!" diyen Selin atıldı. "Damadımız sayılır, ayıp olmasın," der demez kahkahayı bastı.

"Mavişim ben Bekir'e oynadım ya," dedi İbo karşıdan bağırarak. Selin tekrar yüksek sesli bir kahkaha attı. "Yaktın bizim yüz dolan kocam!" dedi kahkahaların arasında.

"Ben Chris'e oynadım," dedi Avcı atılarak. "Ben kazanırsam sizin zararı telafi ederim Selin."

"Cansın!" diye bağırdı Selin elini göğsüne vurarak.

Avcı yüksek sesle gülüp elini göğsüne bastırarak başını eğdi. "Bilmukabele!"

"Siz kime yatırdınız?" diye aynı anda soran Anka ve Alin, hızla birbirlerine bakıp kahkaha atarak tekrar kocalarına döndüler.

"Chris!" dediler Derim ve Jan aynı anda. Bu kez onlar hızla birbirlerine bakıp güldüler.

İki kadın şaşkınca gözlerini kırpıştırdı. Sorarcasına onlara bakarken yüzlerindeki gülümseme silinmemişti ama merakla kocalarına bakmaya devam ediyorlardı. Derim yeniden şezlongunda geriye doğru yerleşirken bir bacağını dizinden bükerek yukarı kaldırdı. Kollarını ensesinin arkasına yerleştirdi. Kol kasları gerilirken göğsündeki Anka kuşu olan dövmenin kanatları hareketlendi.

"Ben hiçbir bahsi kaybetmedim, bunu da kaybetmem."

"Biz yanlış ata mı oynadık acaba?" diyen Anka şüpheyle sordu. Derim'in kendinden emin yüz ifadesi, küstah gülüşü kuşkuya düşmesine neden olmuştu. Avcı ve Jan da en az onun kadar kendilerinden emin görünüyorlardı.

"Yok ya," dedi Alin, emin çıkmasına çalıştığı bir sesle. "Chris beceremez o işi."

"Yani... Ama ben sanki pek emin olamadım şimdi," dedi Anka kendi kendine konuşur gibi.

Derim'in yüzünden bakışlarını ayıramıyordu. Karşıdaki adam ona göz kırpınca kalp atışları aniden hızlandı ve yüzüne yayılan gülümsemeye engel olamadı. O an öyle güzel bir yüzü vardı ki Derim'in, hayatı boyunca yaşadığı tüm dertleri unutmuş gibi huzurlu ve sükunet dolu bir ifadeydi bu. Mutluluk her bir zerresine zerk etmiş gibiydi.

***

Bir saat sonra havuzun kenarına getirilen matların üzerine, çocukların altını değiştirirken kullandıkları bezler serildi ve tüm malzemeler ayrı ayrı yarışanların yanına kondu. Yattaki herkes, çalışanlar da dahil hevesle orta güvertede, büyük havuzun etrafında toplanmıştı. Fabien dahi kaptan köşkünden aşağı inmiş merakla bahsi izlemeye gelmişti. Her bir ağızdan çıkan sesler birbirine karışıyordu, gülüş sesleri en baskın sesti. Marcel ve Silva yüksek sesle kahkaha atıp Lukazs'a bağırdılar.

"Hadi Lukasz!" dedi Marcel coşkuyla. "Utandırma beni!"

"Boka batmazsa iyidir!" dedi Silva.

Hakemlik yapan Jorge, havuzun başında dikilirken elinde bir düdük tutuyordu. Dört bebek, dört adamın önünde sırt üstü yatarken garip sesler çıkarıyor, adamlara gülücükler atıyordu. Ne olduğunu anlamaları imkansızdı. Muhtemelen böyle bir şey için kullanıldıklarını bilseler belki kızarlardı da. Alin, elindeki kamerayla çekime başlamış "Büyüdüklerinde rezil edeceğim onları," demişti kıkırdarken.

Yanındaki dikilen Jan alınmış gibi karısına baktı. "Buna asla izin vermeyeceğim. Bu kayıt kasada saklanacak!"

"O kadar değerli bir kayıt diyorsun?"

"Bence güzel bir anı olacak ama çocukları rezil etmene asla izin vermem."

"Biz gizli gizli seyreder güleriz," dedi Alin haylaz bir gülümsemeyle.

Dizlerinin üzerinde duran dört adam Jorge'nin başlama düdüğünü çalmasını bekliyordu. Lukasz gözlerini Arın'a dikmiş kendisine gülümseyen bebeğe "Umarım kaka yapmadın ufaklık," demişti. Arın ona sesli güldüğünde yüzünde geniş bir gülümseme belirdi ve şefkatli bir sesle "Neyse, yaptıysan da artık başımızın çaresine bakacağız sanırım," dedi.

Anka ve Selin gülme krizine girmiş gibi kendilerini durduramıyorlardı. Selin, yanındaki İbo'ya yaslanmıştı. İbo'nun kolları beline sarıldı. "İkimizden birimiz kazanalım bari mavişim, büyük zarar ederiz, iki yüz doları boka yatırdık iyi mi?" dedi alayla. Bacaklarına sarılmış olan Onur'un başına elini koyarak yumuşak tutamları okşadı.

Avcı, İbo'nun diğer yanında ayakta dikilirken ellerini üzerindeki mayo şortun ceplerine sokmuş sırıtarak adamlara bakıyordu.

"Ben Selin'in zararını karşılarım," dedi. "Sen de kendi zararını karşıla!"

Onlar ayakta dikilirken hemen yanlarındaki bir şezlongun ucunda bacaklarını iki yana açarak oturmuş olan Derim vardı. Bacaklarının arasına Aşil ve Kerem'i yan yana oturtmuştu. Kollarını iki çocuğun etrafına sardı.

"Kardeşlerimin altını çocuklar mı değişecek baba?" diye sordu Aşil heyecanla.

"Yarış yapacaklar babacığım," dedi Derim eğlendiği belli bir sesle. "En hızlı kim değiştirecek göreceğiz."

"Chris kazanır," dedi Kerem, çocuksu bir ifadeyle fakat kendinden emindi. "Bence de," dedi Aşil aynı tavırla.

Derim başını eğerek şaşkın gözlerle, önce Kerem'e sonra Aşil'e sorarcasına baktı. "Neden öyle düşündünüz?" diye merakla sordu, fakat gözleri dikkatle kısılmıştı.

Kerem bakışlarını yarışa başlayacaklardan çekmeden umursamazca omuz silkerek cevap verdi.

"Halamlar bebeklerin altını değiştirirken gördüm. Kızlar çok fena. Hiç durmuyorlar. Ama Barın uslu. Onun altını değiştirmek her zaman daha kısa sürüyordu."

Aşil, başını iki yana sallayarak adeta dert yanar gibi "Kızlar çok fena," diye tekrarladı.

Derim gururla gülümseyerek çocuklara baktı ve dudaklarını sırayla çocukların başına bastırdı.

"Müthişsiniz çocuklar," dedi aynı fikirde olduğunu belirtircesine. "Kesinlikle Chris kazanacak. Ben de sizinle aynı fikirdeyim."

Kerem gülümseyerek başını kaldırdı ve parlak gözlerle Derim'e baktı. "Kralsın Derim amca!" dediğinde yanındaki Aşil neşeyle poposunun üzerinde zıpladı. "Kralsın baba!"

Başlama düdüğü ile ellerine eldiven geçirmiş dört adam da hızla çocukların badisinin çıtçıtlarını açıp bezlere atıldılar. İlk isyan dolu ses Baho'dan çıktı.

"Arya!" dedi inler gibi. "Kaka yapmak zorunda mıydın?" Hüsran dolu bir ifadeyle açtığı beze bakıyordu.

Onun ardından benzer iniltili ses Bekir'den çıktı. "Oryon! Neden ama neden?" dedi sızlanır gibi. Kakaya bulanmış beze, patlamak üzere olan bir mayına bakar gibi dehşetle bakıyordu.

Lukasz onlardan şanslıydı. Açtığı bez yalnızca ıslaktı ve gözleri neşeyle parlamıştı. Etraftan neşeli bağırışlar yükseldi. Çabucak atılarak yanındaki ıslak mendillere uzandı ve işe koyuldu.

Chris'in açtığı bez de kakalıydı ve o da en az diğerleri kadar dehşete düşmüştü. İstemsizce yüzünü buruşturduğunda kahkahalar yine yükseldi. Çaresizce aceleci bir tavırla işe koyuldu.

Lukazs ıslak bezi Arın'ın altından çekip çabucak küçük çöp poşetine koymuştu fakat bacakları durmayan Arın'ın altını silmek ve yeni temiz bezi bağlamak konusunda bir türlü başarılı olamamıştı. Arın yüz üstü dönmeye çalışıyor, Lukazs'ın temiz bezi bağlamasına asla izin vermiyordu. Lukazs ne kadar dil döküp Arın'ı zapt etmeye çalışsa da yerinde tutamıyor ve bezi bir türlü kızın altına yerleştiremiyordu.

"Arın'ın gülücükleriyle faka basan Lukasz bence bayağı bayağı boka bastı," dedi Avcı bilge bir edayla.

"Ben demiştim," dedi Kerem başını bilgece sallayarak. Derim kahkahalarını durduramıyordu. Onun hemen arkasına oturan Anka, kollarını Derim'e sarmış alnını çıplak sırtına dayayarak kahkahalara gömülmüştü.

Bahsi Chris kazandı... Barın gerçekten ona zorluk çıkarmadan altının değişmesini beklemişti. Chris, iniltiler ve hezeyanlar arasında söylenerek altını temizlemiş, yüzünü buruşturarak yanındaki çöp poşetine kirli ıslak mendillerden bir dağ oluşturmuştu; fakat diğerlerinin yaşadığı zorluğu çekmemişti. Arın adeta bir an evvel altındaki kirden kurtulmak ister gibi Chris'in işini bitirmesini beklemişti ve Chris temiz bezi bağlarken de aynı sükunet içinde merakla Chris'e bakmaya devam etmişti.

"Ben size diyorum," demişti Alin sırıtarak. "Bu çocukta alim kafası var. Bak bak, hiç bebek gibi bakıyor mu? Bitse de gitsek der gibi."

Selin'in çınlayan kahkahası, Anka'nın kahkahasına karıştı. Sarsılan bedeni Derim'e yaslanmıştı ve attığı kahkahaların Derim'in yüreğinden binlerce kelebeğin havalanmasına neden olduğunun bile farkında değildi.

Derim yüzünden silemediği gülümsemesiyle bakışlarını etrafta dolaştırdı. Herkes o kadar neşeliydi ki adeta hayatları boyunca hep kahkahalar atmış gibiydiler. Adamların yüzlerindeki gülümsemeler, ne yaptıklarının bile farkında olmadan birbirlerine sarılmaları, holiganlara benzer bir tarzla çıkardıkları tezahürat sesleri yatın üzerinde yükseliyor, açık denizde yankılanan kahkahalar, yata vuran dalgaların seslerine karışıyordu.

Güneş batmak üzereydi; ufuk çizgisinde öyle göz kamaştırıcı bir görüntü belirmişti ki adeta büyük bir ustanın fırçalarından çıkan darbeler, renkleri birbirine karıştırarak zihinlerden asla silinmeyecek bir başyapıt ortaya sermişti.

Cıvıl cıvıl renkler Derim'in yüreğine de aynı cıvıltılı neşeyi yerleştiriyordu. Beline sarılmış olan kolun üzerinde avucunu sürtercesine kaydırdı, karnının üzerindeki elin üzerine avucunu bastırarak parmaklarını sımsıkı bu ele sardı.

Geleceğe tutunur gibi tutundu ona. Hayatına tüm güzellikleri katan, yaşamı değerli kılan bu kadın, ona ciğerlerine çektiği huzurlu soluklarla birlikte üç de çocuk vermişti. Derim artık ailenin ne demek olduğunu biliyordu. Sımsıkı birbirine tutunan, iyi ve kötü günde her an birbirinin yanında olanlar aileydi.

Tıpkı geçmişte ve bugün, adamlarının yaptığı gibi.

Şimdi de Anka, onun en kötü gününde yanında olduğu gibi en güzel anlarında da yanındaydı. Üç tane harika çocukla birlikte.

Derim'in düşünceleri hızla hatırlayabildiği en uzak geçmişe döndü. Sarı saçları parlayan, müthiş bir gülümsemesi olan kadın şefkatle saçlarını okşuyordu. Derim ne kendi bedeninde hissettiği acıları duyumsadı ne de o kadının yüzündeki morlukları gördü. Hatırlayabildiği tek şey sözleriydi. Ona hep inanmıştı ve bir gün bile inanmaktan vazgeçmemişti.

"Geçecek... Hepsi geçecek..." demişti annesi.

Geçmişti... Yaşadığı her acı, her keder, her hüzün geçmişe gömülmüştü...

Tekrar tekrar yanmış, tekrar tekrar küllerinden yeniden doğmuştu... Tıpkı sevdiği kadının adı gibi.

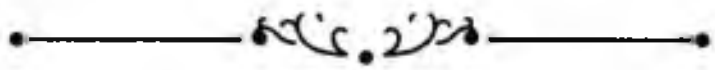
Hatalar yapmış, onlardan dersler çıkarmış, onlar yüzünden acılar çekmişti. En acısı burnunun direğini sızlatan amansız bir hasret olmuştu. Evlat hasreti, çektiği en büyük acı olmuştu. O hasreti yeniden hatırlamış da dindirmek ister gibi kucağında oturan çocuğa sıkıca kolunu sardı. Tıpkı kendisinin diğer eliyle sevdiği kadına tutunduğu gibi iki küçük el de sıkıca onun koluna tutundu.

Yanağını omzuna yaslamış olan başın üzerindeki uzun gece karası saçlar, esen rüzgarla savrularak yüzünü yaladı. Gözlerini yumarak bu saçlardan yayılan kokuyu hazla ciğerlerine doldurdu. Uçuşan saçların ucu kucağındaki çocuğun yüzüne değdi. Gözlerini yeniden araladığında bacaklarının arasında oturan çocuğun sarıya çalan dağınık saçlarının çevrelediği kafası yukarı kalktı. Kendininkilerin aynısı olan bir çift ela gözle göz göze geldi. Minicik dişleri ortaya seren bir gülümseme çocuğun yüzünde belirdiğinde aynı gülümsemeyle karşılık verdi.

Tam da o esnada yanağına bastırılan dudakların sevecen sıcaklığı, aynı anda kalbine de dokunulmuş gibi sımsıcak bir temasa neden oldu.

Yanağına bastırılan dudakların kime ait olduğunu bildiği gibi kalbine dokunan o sıcak elin de kime ait olduğundan oldukça emindi.

15. Bölüm

4 yıl sonra

Yazın geldiğini müjdeleyen, güneşli güzel bir mayıs gününü geride bırakmışlardı. İki kız kardeş evin önünde durdurdukları aracın içinden aynı anda çıktılar. Akşamın çökmesine daha iki saat vardı ve yoğun geçirilen bir günden sonra oldukça gürültülü geçeceğini bildikleri bir akşama daha hazırlanıyorlardı.

İçinden çıktıkları aracı evin yan tarafındaki park alanına götürmek üzere onlara doğru yaklaşan Lucca'ya gülümseyerek baktı Anka.

"Nasıl gidiyor? Herhangi bir sorun var mı?"

Lucca aynı gülümsemeyle karşılık verdi. "Patron evde, sorun çıkmasını beklemiyorsun değil mi?"

Anka kaşlarını kaldırarak başını salladı. "Düşündüğümden erken gelmiş."

"Bir saat oldu. Jan'la birlikte kızların yanındalar."

Anka, Alin'e başını çevirmeden kardeşinin sesini duydu. "O yüzden çığlık sesleri dışarı taşmıyor bu akşam. Çok şükür. En azından bu akşam onlar uğraşır cadılarla."

Derim ve Jan birkaç gün evvel çıktıkları seyahatten bugün dönmüşlerdi. Anka, en son Derim'le konuştuğunda akşam evde olacağını bildiği kocasını aslında daha geç bekliyordu; fakat bu durum artık şaşırdığı bir şey de değildi. Derim onun beklentisini kırmamak için her zaman çıkabilecek son dakika durumlarına göre ileri saatler verir ve o son dakika sorunlarını da çabucak halledip, bir an evel evine dönmek üzere hareket ederdi. Bu huyuna minnetle şükretti; çünkü Derim ve Jan'ın birlikte uzakta olduğu zamanlar beş çocukla baş etmek

gerçekten sabır istiyordu. Gerçi Aşil artık on yaşına girmişti ve küçükleri oyalamak konusunda son derece başarılıydı; Anka oğlunun hakkını asla yiyemezdi. Aşil onun en büyük desteğiydi.

Oğlunun güzel yüzünü zihninden geçirerek "Benim akıllı küçük adamım," diye mırıldandı kendi kendine.

Alin'le birlikte eve doğru ilerleyip merdivenleri çıkarken, alışık olduğu şikayetleri de bir yandan her zamanki sakin tavrıyla dinliyordu.

"Kızlar bugün hangi krizi anlatacaklar acaba?" diye sordu Alin söylenir gibi. "Barın yine kesin Arın'ın saçını çekmiştir. O da gidip Barın'ın tabletini parçalamıştır. Oryon, onun giymek istediği tişörtü Arya giydi diye kıyameti koparmıştır kesin. Aynı tişörtten onda da olduğunu neden kabul etmek istemiyor acaba? Arın'la Oryon'un yine ne saçmalıklar yaptığını Arya uzun uzun anlatıp kafamızı şişirecek. Bir de bilmiş bilmiş çok çocukça davrandıklarını söylemiyor mu? Sanki kendisi otuz yaşında. Aynı yaşta olduklarını bir türlü kabul edemedi. Oysa hepsinin doğum günü aynı gün. Garip... Gerçekten çok garip."

Tükenmiş bir bakışı yanındaki sessizliğini bozmayan kardeşine atıp başını esefle iki yana salladı.

"Yok Gece'm, yok. Biz bu işi başaramadık. Yapamadık biz. Yani sen bu sefer yapamadın tabii. Ben ilkinde beceremedim."

"Neyi?" diye sordu Anka alelade bir edayla.

"Biz bu çocukları yapamadık. Olmadı yani. Bozuk gibi bunlar sanki. Bozuk çocuk doğurduk bence."

Anka kıkırdayarak karşılık verdi ve kolunu umutsuz bir ifadeyle ona bakan Alin'in omzuna attı.

"Daha evvel üç kişi bir çocuğa bakıyorduk. Şimdi aynı anda dört çocuğa bakıyoruz. Yorulduğun için böyle diyorsun. Çocuklarımız az biraz hareketli sadece."

"Az biraz mı?" dedi Alin gözlerini ayırarak. "Aşil hiç böyle değildi. Ayrıca dikkatini çekerim, dört çocuk olsa da evde de onca adam var yani. Herkes yılmış durumda."

"Sebebi canım," dedi Anka bilmiş bir edayla. "Çocuklarını delicesine şımartan babalarının oluşu. Sen çocukları değil, babalarını suçla."

"Orası cepte canım," dedi Alin hızla başını sallayarak. "Jan'a kaç defa dedim, azıcık otorite göster. Hayır, çocuklar beni masallardaki kötü cadıyla kıyaslıyorlar. İnanabiliyor musun? Alt tarafı da artık dağıttıklarını kendilerinin toparlayacağını söylediğim için. Dört yaşındalar, bir zahmet yapıversinler. Odalarının altını üstüne getirmeyi biliyorlar, etraflarındaki insanlar onların kölesi değil."

"Aşil o işi halledeceğini söyledi, bu sabah ben hepsine odalarını toplatırım dedi. Kesin yaptırmıştır, merak etme."

"Kurban olduğum prensim. Valla o bambaşka."

"Aşil onlar gibi değil," dedi Anka mahzun, alçak bir sesle. "Aşil bu yaşlardayken onu deli gibi şımartan bir babası yoktu yanında."

"Hakkını yeme şimdi," diye atıldı Alin. "Hemen hemen bu yaşlardaydı Akhan döndüğünde. Ayrıca kızları çok sevse de Aşil'in yeri Akhan'da bambaşka. Bunu göstermekten imtina da etmiyor hiç. Aşil de biliyor bunu."

"Öyle tabii," dedi Anka kabullenerek. Yine de sonraki sözleri söylemeden edemedi. "Ama yine de kızlar daha şanslı. Doğdukları günden beri babaları yanlarında. Aşil erken yaşta olgunlaşmak zorunda kaldı gibi hissediyorum. Bazen ona karşı çok büyük bir haksızlık yaptığımı düşünüyorum."

"O zamanki şartlar onu gerektirdi, öyle yaptın." Alin keskin bir sesle duraksamadan karşılık vermişti. "Bugün biraz nefes alıyorsak, bunu en çok da Aşil'e borçluyuz. Feda etmek zorunda kaldığı süre, bize bugünkü güveni sağladı."

"Yine de ağır bir bedel oldu onun için. Bu haksızlık gibi geliyor."

Alin gözlerini devirerek kardeşinin saçını çekti. "Senin yine bugün iç hesaplaşmalar günün galiba."

Anka acıyla yüzünü buruşturup Alin'in kolunu çimdikledi. "Bir de diyor ki Barın niye Arın'ın saçını çekiyor. Anasından gördüğünü yapıyor çocuk, ne yapsın? Çekip durma şu saçımı!"

Alin sesli bir kahkaha atarak tırmandıkları merdivenlerde son basamağı da çıkarak odasına doğru yöneldi. "Bence fırsat bulmuşken gidip biraz dinlenelim. Üzerini değiştirip mutfağa gel hemen, havuz başında birer kadeh bir şey içeriz. Hazır canavarlar babalarıyla, biz de kafa dinleyelim azıcık."

Anka gözlerini kısarak kısacık bir an düşünüp hemen başını salladı. "Harika fikir. Mahzeni patlatalım. On dakika sonra aşağıda o zaman."

Alin gözden kaybolduğunda Anka ilk olarak Aşil'in odasına yollandı. Koridorda adımlarken açık kapılardan kızların sesi dışarı taşıyordu. Saklambaç oynadıkları belliydi. İki oda arasındaki saklambacın ne gibi bir zorluğu olacağını düşünerek başını iki yana salladı ancak kızların kendi odaları arasında oynadıkları oyuna da alışkın bir tavırla, sesleri duymazdan gelerek ilerledi. Aşil'in kapısını açarak başını içeri uzattı.

"Selam yakışıklı," dedi sevecen bir gülümsemeyle.

"Selam anne. Hoş geldin," diyen Aşil yüksek sesle ona karşılık verse de ekrandaki gözlerini geriye çevirmemişti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Anka merakla.

"Lee ile konuşuyorum. Bazı şeyler hakkında ondan fikir almam gerekiyordu."

Anka gözlerini devirdi. Lee'in en büyük tacizcisi Aşil'di. Duruma aldırmasa da sitem etmeden yapamadı.

"Gül cemalini de mi artık benden sakınıyorsun? Öpücükleri azalttık zaten, bari yüzünü göreyim."

Aşil başını geriye çevirip Anka'nın en sevdiği gülümsemesini sundu ve uzaktan sesli bir öpücük yolladı.

"Islak öpüyorsun anne," dedi şikayetçi bir sesle. "Huylanıyorum."

Anka onun zeka fışkıran ela gözlerine, babasının aynısı olan karmaşık saç tutamlarına sevgiyle baktı. Tek kaşını kaldırıp pazarlık yapar bir tonla "Islak öpmeyeceğime söz versem?" diye sordu.

Aşil pes etmiş gibi sesli bir soluk alıp oturduğu sandalyeyi çevirerek ayağa kalktı ve neredeyse koşar adımlarla kapıya ulaştı. Kollarını annesinin boynuna sardığında Anka iki seneye varmadan oğluyla aynı boyda olacaklarını düşündü. Sımsıkı birbirlerine sarıldıklarında söz verdiği gibi güçlü ama ıslak olmayan bir öpücüğü Aşil'in boynuna kondurdu.

"Ohh!" dedi sevecen bir tonla. "Bugün de oğlumdan bir öpücük çalabildim."

Aşil çabucak Anka'nın yanağına dudaklarını bastırarak geriye çekildi ve yeniden ekranın karşısına koşturdu.

"Çalmana gerek yok. Sana sınırsız. Sadece anlaşma şartlarına uy yeter."

"Ukala!" dedi Anka burun bükerek. Kapıyı kapamadan evvel şikayetçi bir edayla "Babası kılıklı!" dedi yüksek sesle.

"Aynen!" diyerek kelimeyi uzatarak karşılık verdi Aşil. Kapanan kapının ardından sesi hâlâ dışarıya ulaşıyordu. "Baş belalarını benden uzak tutun. Bütün gün onlarla uğraştım, mesaim doldu."

Anka gözlerini ayırarak kapıya baktı ve tam o esnada ona çarpan şeyle olduğu yerde sarsıldı.

"Barın!" diye çığlık çığlığa bağıran Oryon küçük çocuğun önünden koşturuyordu. İki küçük beden fırtına gibi Anka'nın yanından geçti ve koşturdukları odanın içinden Oryon'un çığlığı dışarı taştı. "Buldum seni. Sobe!"

Anka göz devirerek umursamazca omuz silkti ve adımlarını kendi odasına çevirdi. İçerisi bomboştu. Çabucak üzerine rahat giysiler geçirip aşağı inmek istiyordu. Derim'in nerede olduğunu henüz anlayamamıştı ama muhtemelen kızların odasında bir yerde olmalıydı. Belki de yine Jan'la birlikte Barın'a aldıkları tren setiyle oynuyorlardı. Heveslenerek Barın'a aldıklarını söyledikleri seti ondan çok kendileri kullanmıştı. Devasa seti kurmak için saatlerce uğraş vermişlerdi. Anka'nın anlam veremediği ölçüde küçük trenin yaptığı yolculuktan haz alıyorlardı. Dört vagonlu tren iki metre çaplı parkurda dönüp duruyordu. Engebeli parkur Anka'ya olmasa da onlara cazip geliyordu belli ki.

Başını iki yana sallayıp söylenerek giyinme odasına yöneldi. "Geçen sene yarış arabalarıydı bu sene de tren. Bakalım, seneye ne bulacaklar acaba?"

Giyinme odasında üzerindekileri çıkararak kirli sepetine attı ve temiz kıyafet almak üzere odanın bir ucundaki kapağa ilerledi. Tam elini uzatıp kapağı açacaktı ki gördüğü şeyle birlikte yerinden sıçrayarak hafifçe çığlık attı. Dolabın yanında, duvarla arasında bulunan boşluktan dışarı taşan ayak ucu az daha kalp krizi geçirmesine neden olacaktı. O daha kendine gelemeden Derim sindiği yerden başını uzatıp alçak sesle fısıldadı.

"Korkma, benim."

"Ne işin var orada?" diye sordu Anka hayretle. Bir avucunu göğsüne bastırmış kocaman açılmış gözlerle Derim'e bakıyordu. Diğeri adeta çok doğal bir şey yapıyormuş gibi fısıldayarak açıkladı.

"Saklanıyorum. Oryon'a sobelenemem bu kez. Jan'ı buldu mu?"

Anka gözlerini kırpıştırarak adeta yabancı bir cisme bakar gibi ona baktı ve bu yalnızca iki saniye sürdü. Gözlerini devirerek sesli bir soluk alıp yeniden kapağa uzandı.

"Barın'ı bulmuş. Az evvel sobeledi."

"Aptal Barın, hep aynı yere saklanıyor."

"Derim!"

"Ne dedim ki mon Phenix? Sürekli aynı yere saklanamazsın."

"Senin bir önceki sığınağın neresiydi?"

"Arya'nın yatağının altı," dedi Derim tatsızca. "Orada hemen fark edileceğimi tahmin etmem lazımdı."

Anka giysilerini çıkarıp arkasındaki pufun üzerine attı ve dizlerini kırarak aşağı eğildi. Derim'in yüzüne sıcacık bir gülümsemeyle bakıp başını salladı. "Kesinlikle haklısın, o yatağın altında bu bedenle saklanmaya çalışman çok akıllıca olmamış." Başını uzatarak dudaklarını genç adamın dudaklarına bastırdı, başını hafifçe geri çekip sımsıcak bir sesle "Evine hoş geldin," dedi.

Derim uzanarak genç kadının öpücüğüne yenisiyle karşılık verdi ve bu sefer ki biraz daha uzun sürdü. Arzu dolu bir tonla "Çok hoş buldum," dedi ve kısacık bir nefes alıp hızla ekledi. "Yoğurdu dolaba koydum."

"Unutsaydın, kavga çıkarırdım," diyerek tehdit eder gibi gözlerini kıstı genç kadın.

"Asla!"

Anka birkaç saniye derin bakışlarla karşısındaki ela gözleri izledi. Geçen yıllar bu gözlerin içine mutluluk yerleştirmişti ama derinlerdeki hüzün hiçbir zaman silinmiyordu. Adeta üzerine yapışmış olan o isimsiz keder Derim'in gözlerinin derinlerinde demir atmış haldeydi; Anka bir gün bunun da yok olacağına inanıyordu. Bu gözlerde öyle çok şey değişmişti ki o minik hüzün kırıntıları da bir gün muhakkak yok olacaktı.

Ellerini uzatarak avuçlarını Derim'in iki yanağına bastırdı ve yumuşak bir öpücüğü daha, kocasının dudaklarına bıraktı. "Ben şimdi aşağı iniyorum, Alin'le havuz başında birer kadeh bir şey içeceğiz. Siz de bu cadılarla oynamaya devam edeceksiniz. Üç gündür bizi tüketttiler, şimdi sıra sizde."

"Bizde mon Phenix, siz keyfinize bakın. Kızlarımı özledim zaten. Bizim oyunumuz biraz daha sürer."

Anka hafifçe gözlerini kısarak "Çok yorulma ama," dedi imalı bir tonla. "Gece bana lazımsın."

Derim genişçe gülümsedi. O da hafifçe gözlerini kısarak her zaman eşsiz bulduğu mavilere baktı ve temin eder bir tonla karşılık verdi.

"Hiçbir yorgunluk kraliçeme hizmetime engel olamaz."

Anka alçak sesli bir kahkaha atarak ayağa kalktı. "Ağzınız çok iyi laf yapıyor Derim Ağaner. Koca seçiminde kesinlikle çok doğru bir karar almışım."

"Benim eş seçimim kadar isabetli bir atış yaptığınızı sanmıyorum Anka Ağaner. Ama yine de sizi takdir ediyorum tabii."

"Ve?" diye uzatarak Anka beklentiyle genç adama baktı.

"Ve sizi çok seviyorum."

"Doğru kelimeler," dedi Anka takdir eder bir edayla. Bu kez de karşılık verecek iki kelime bulmayı başarmıştı. Her defasında olduğu gibi, bu sözleri ne zaman duysa ona aynı duygularla karşılık verdiğini temsil eden iki kelimeyi buluyordu. Söze dökemediği iki kelime, aynı anlam ifade eden onlarca kelimeye dönüşmüştü. Derim duyamasa da o biliyordu, tüm kelimeler seni seviyorum demekti onun için. Çabucak giysilerini üzerine geçirerek odadan çıkmadan evvel aşk dolu gözlerle yeniden kızlarıyla saklambaç oynamak için saklandığı yere sinmiş olan adama baktı.

Onun dışarıda neler yaptığını bilenler acaba bu halini hiç hayal edebiliyorlar mıydı? Ufacık bile ihtimal vermiyordu Anka. Herkesin tanıdığı acımasız, gözü kara adamın, Derim Akhan'ın evinde dört yaşındaki çocuklarıyla saklambaç oynayacağını bu evin dışında hiç kimse tahmin edemezdi.

Çünkü bu evin sınırları içinde onun Derim Akhan olmadığını, yalnızca sevdiği kadın ve çocukları için yaşayan Derim Ağaner olduğunu kimse bilmiyordu.

Anka'nın odadan ayrılmasının ardından Derim olduğu yerde kımıldamadan karşıya bakıyordu. Bazen olduğu gibi o anda da geçmiş ansızın zihninde görüntülenmişti.

Az evvel odadan çıkan kadın bir zamanlar onu zorla yanında tutan adama, gerçekleştirdiği teşebbüs için ruh hastası olup olmadığını sormuştu. Bu soruyu sorarken ne derece nokta atışı yaptığının kendisi dahi farkında değildi. Gerçekten de Derim'in ruhu hastaydı. Öyle çok hırpalanmıştı ki ruhu yataklara düşmüştü, ayağa kalkacak hali yoktu. Ama sonra bir şifacı karşısına çıkıvermişti işte. Hasta ruhunu iyileştirmişti.

Ona üç çocuk veren, tutkunu olduğu bir renkte eşsiz gözleri olan bir kadın sayesinde şifa bulmuştu ruhu.

Daldığı düşüncelerden onu uzaklaştıran ve mutluluk dolu kahkahalar atmasına neden olan ses koridordan kulaklarına ulaştı. İşte o, her zaman onu böyle kahkahalara boğacaktı. Ruhunu iyileştiren şifacısının bir zamanlar onu nasıl kandırdığını hatırlatan hilebaz sesi koridorda yankılanıyordu.

"Oryon! Baban bizim giyinme odamızda saklanıyor!"

İKİNCİ KISIM

DERİM AKHAN

Kıyamet diyorum kadın,
Kıyamet...
O elektrik mavisi gözlerin var ya hani
Zihnimdeki iblisin en büyük savaşı
Demir kafesin içinde benliğim çığlık çığlığa yırtınırcasına
Haykırıyor adını,
Gitmesin...
Derinlerde bir yerlerde göğüs kafesimin içinde
Sen, kanatlarını çırptıkça alev alıyor bedenim...
Kıyamet diyorum kadınım,
Kıyametimsin,
Öfkemin en zalim çukurunda,
Dipsiz kuyunun içinde
Küllerini üstüme serdin...
Sen kadın sen,
Bu bedende yanan tek ateşsin
Ve ben
Alevlerinle nefes alıyorum...

Dilek Güney

1. Bölüm

Eylül, 2019

Çoğu insan kıyametin ne zaman kopacağını merak eder.

Ben hiç etmedim. Çünkü bir kıyamet kopacaksa bunu ben yapardım.

Fakat yanıldım. Hem de çok.

Benim kıyametim çoktan koptu.

Tıpkı ağır çekim bir filmi izler gibi izledim kanlar içinde yere düşen bedeni.

Kıyametimi...

Bakışlarını gözlerimin ta içine dikip gözünü bile kırpmadan kalbine sıkmıştı. Benim yüzümden... Buna ben sebep oldum.

Şimdi bana sadece son bakışındaki o gözleri kaldı geriye... Boyun eğmeyen bir kadına ait başkaldıran gözler. Kimsenin önünde eğilmeyen beni, dizlerinin üzerine çöktüren kadına ait elektrik mavisi gözler...

Hangisine yenik düştüm, bilmiyorum. İntikam hırsıma mı? Öfkeme mi? Yoksa kaybetme korkusuna mı?

Aylar önce ilk sinyalin kulaklarımda çınladığı anı çok iyi hatırlıyorum. Kıyametimin yaklaştığını anlamam lazımdı. Ancak şimdi düşünüyorum da o sıralarda beynimde bir yerlerde adeta kısa devre olmuş gibi bir kopukluk hissediyorum. Zihnimin içindeki tüm düşünceler birbirine geçmiş gibiydi. Bu karmaşayı bana yaşattıran, yüzünde gördüğüm ilk gülümsemeydi. Sürekli başkaldıran bir bakışa ait elektrik mavisi gözlerin sahip olduğu yüzdeki gülümseme, bu kısa devreye neden olmuştu belki de.

Hangisi beni çarptı gerçekten? Gözleri mi? Gülümsemesi mi?

Yatla Marsilya'ya giderken havuzunun kenarında, ayakları suyun içinde bitkin bir halde oturmaya devam ediyordu; gözlerimi ondan ayıramıyordum. Jan'ın anlattıklarını duymuyordum bile. Gözlerim gibi aklım da ondaydı. Hasta olmasına benim sebep olduğumu düşünüyordu. Haksız sayılmaz. Aptal Banu'nun emirlerimi çiğnediğini bilmiyor. Gerçeği bilmesi hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Her ne kadar doğrudan ben yapmamış olsam da dolaylı da olsa sebebi benim ve bu, o an işime geliyordu. Benden ne kadar çok korkarsa boyun eğmesi çok daha kolay ve hızlı olacaktı. Boyun eğmek zorundaydı.

Güneşten yansıyan ışınlar öylesine dik bir açıyla üzerine vurmuş, onu öyle sarmalamıştı ki sanki o ışın huzmesi altında yalnızca o varmış gibiydi. Adeta karanlık bir sahnenin ortasında dikilen sanatçıyı işaret eden bir spot ışığı gibi. Ondan başka bir şey görmem olanaksızdı; hastaydı, bitkin görünüyordu fakat aynı zamanda yine de adeta bir mıknatıs gibi beni kendisine çeken bir gücü vardı.

Karşı koyamadığım çekime yenilerek Jan'ı başımdan savıp tepesine dikildiğimde üzerine vuran gölgeye canı sıkılmış gibiydi. Sanki onun üzerine çevrilmiş olan sahne ışıklarının önüne geçmişim gibi. Beni görmeye tahammül edemiyormuşçasına hemen yüzünü asmıştı. Benim sahnemde beni istemiyordu. Çok cüretkardı gerçekten.

Teklif beklemeksizin yanına oturarak ben de tıpkı onun gibi ayaklarımı suyun içine sarkıttım. Rahatlatıcı bir histi. Sahip olduğum, etrafımı çevreleyen lüksün çoğu zaman tadını bile çıkaramam. Başımı kaşıyacak vaktim yok ki. Çevremdeki lüks, sahip olduğum gücü de temsil ediyor. Etrafımdaki tüm eşyalar prestijin, etiketin bir parçası. Benimse umurumda bile değil.

Yanına oturduğumda bana tahammül edemediğini işaret eden şey, benden yarım metre uzaklaşmaya çalışması oldu. Sanki iğrenç bir varlıkmışım gibi. Sanki yanında oturmayı hak edecek kadar değerli bir canlı değilmişim gibi.

Bu hissi çok iyi biliyorum. Ruhuma ekilen ve asla çürümeyecek olan bir tohum bu. Ne yaparsam yapayım söküp atamayacağım, kuru dallarıyla bedenimdeki en ince damarlara bile nüfuz edip beni sarmalamış olan bir his.

Şeytanın tohumuyum ben. Habis bir kötülük, uzak durulması gereken bir pislik.

Bunu biliyor olmam canımı yakmadığı anlamına gelmiyor. Gerçeği kabul etsem de bir yanım hep isyanda. Sonsuza kadar gerçekten sevilmeyecek olan bir varlığım.

Yalnızca annem... Yalnızca annem sevdi beni... Onun için hayatta kaldım ben. Onu yaşatmak, acılarından kurtarmak, mutlu ve güvenli bir hayat sürebilmesi için hayatta kaldım ben. Onun için yaşadım ama onu da benden aldılar. Onun intikamını almak beni ayakta tutan tek şeydi. Kim durabilirdi ki karşımda? Yanımda oturan o cılız kız mı? Gülmeyi bilsem bu fikre yüksek sesli bir kahkaha atardım; fakat bilmiyorum. Hayatım boyunca içten bir gülümsemenin yüzümde yansıması görülmedi. Nasıl görünebilir ki? Bir kez bile tecrübe etme şansım olmadı.

"Adam yemiyorum!" diye sert bir giriş yapmıştım. Benim imkanlarımın rahatını sürerken bana takındığı tavır gerçekten sinirlerimi bozuyordu.

"Şu ana kadar gördüğüm muamele bunu yalanlayan nitelikte değildi."

Verdiği karşılık kendi açısından bakıldığında doğru olsa da bunu kabul edecek değildim. Ben yaşadığım her şeye kendi açımdan bakarım. Bunu öğrenmek zorundaydı.

"Senin o sivri dilini keserim!"

Onu aldırdığım günden beri boyun eğmez tavrı, korkusuzluğu ve dik başlılığı anlam veremediğim tek şeydi. Nasıl korkmaz ki? Karşılaşabileceği tüm kötülükleri onun önüne serebilirdim. Kötülüğün kitabındaki her satırı ezbere bilirim. Doğduğum günden beri elime tutuşturulmuş olan kutsal bir kitap gibi ezberletildi bana. Kimse benden daha iyi bilemez bunu.

Bu hazırcevaplık beni gerçekten çıldırtıyordu. Belli ki çenesini nerede açıp nerede açmaması gerektiği hiç öğretilmemişti ona. Ben de onu terslemekten geri kalacak değilim.

"Saatlerdir burada oturuyorsun," dedim ters ters karşılık vererek. "Başına güneş geçtiğinde bu sefer hiç uğraşmayıp doğrudan denize postalayacağım seni."

Bana verdiği zahmeti bilmesi gerekiyordu. Ateşi çıkıp hastalandığında bakımının bana verdiği yükle uğraşacak değildim.

"Varmak istediğin sonuca erken ulaşmış olursun."

Bu umursamazlık bana gerçekten şaşırtıcı geliyordu. Bu cesareti nereden, nasıl alıyor aklım almıyordu. Merakım öylesine üstündü ki şüpheyle gözlerim kısılmıştı.

"Nasıl oluyor da bu kadar sakin kalabiliyorsun?" diye sordum. Bilmek istiyordum, onu neyin bu derece korkusuz yaptığını bilmek istiyordum.

"Bağırıp çağırmam hatta ağlayıp zırlamam çok hoşuna giderdi, biliyorum ama sana o zevki tattırmayacağım."

Evet, bu oldukça keyif verici olurdu. Onun ağlayıp bağırmasını, kendisini yerden yere atmasını ve bana yalvarmasını çok istiyordum. Aşağılık babasının anneme yaptıklarını düşündükçe, kızını paramparça etmek, benim yaşadığım acının minicik bir zerresini bile olsa hissettirmek istiyordum. Cehennemin dibine gitmiş olması, kızını önemseyip önemsememesi umurumda bile değildi; onun kanından gelen birini bulabilmiştim ve acımı çıkaracak birinin varlığı yeterliydi. Aksi halde aklımı kaybedebilirdim. Acımı birilerinden çıkarmam gerekiyordu; kapısının önüne bağladığı köpeği bile olsa fark etmezdi.

"Başına geleceklerden korkmuyor musun?"

"Korkunun ecele faydası yok."

"Şu ana kadar yaşadıklarından ders çıkarman gerekirdi."

"Daha kötüsünü de gördüm."

Bunu biliyordum. Dosyasında toplanabilmiş tüm bilgileri satır satır okumuştum. Sapık bir babanın kötülüğünden nasibini almış mağdur kızı. Kimin umurunda ki? Ona acıyacak değildim. Acırsam elim bomboş kalırdı. Annemin delik deşik edilmiş bedeni gözümün önünde belirdiğinde tüm acıma hissini ruhumun derinlerine gömmüştüm. Anneme acınmamıştı. Ben neden o pisliğin kızına acıyacakmışım ki? Fakat öte yandan minicik bir dürtü beni rahatsız etmiyor da değildi. Buna sebep olan yine annemdi. Annemin yumuşak elini hep omzumda hissediyorum. Sanki bana dur der gibi bazen hafifçe omzumu sıkıyor, bazen beni teselli etmek ister gibi okşuyor. Omzumun üzerindeki hayali el yine bana dur der gibiydi ve o an ansızın sinirim geçmişti. Sinirin yerini merak aldı. Bilmek istiyordum. Fakat yine de nazik davranmayacaktım; alışkın olduğum bir tavırla, kabaca isteğimi dile getirdim.

"Anlat!"

İsteğim gerçekleşmedi. Belki kaba tavrım neden olmuştu buna; fakat nazik davransam da olumlu bir karşılık alacağımı düşünmek hayal olurdu. Hayatımda tanıdığım en dik, en korkusuz, en inatçı kadınla karşı karşıyaydım. Farklı bir sonuç nasıl olabilirdi ki? Alaycı ve umursamaz tavrı merakımı gidermeyeceğini açıkça belli ediyordu. Yine de oturduğum yerden uzaklaşamıyordum. İçimde engellenemez şekilde onunla konuşma isteği vardı ve daha sıradan konulara girersem bir şansım olabileceğini düşünmüştüm.

"Fazla güneşte kaldın," diye mırıldanır gibi yeniden girizgah yaptığımda umursamazca omuz silkmişti.

"D vitamini iyidir."

Bıkkınca gözlerimi devirdim, bir insan nasıl bu kadar aksi olabilir gerçekten anlam veremiyorum. Oysa ben tüm iyi niyetinle sulh sağlamaya çalışıyordum.

"Her şeye cevabın var!" dedim aksi bir tonla ve o da alaycı bir tavırla bana karşılık vermekte gecikmemişti.

"Kötü bir alışkanlık olduğunun farkındayım. Ama ben iyi tarafından bakıyorum."

"Neymiş o iyi taraf? Sinir bozucu olmanın dışında!"

"Ben de tam onu diyecektim."

Bu tavrı öyle tepemi attırmıştı ki en korkutucu ifademi takınıp tam ona karşılık verecekken bakışlarım yüzüne çevrildiğinde kalakalmıştım. Ne tür bir tepki vermem gerektiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Beynimin içini ansızın bomboş hissettim. İşte beynimdeki kısa devrenin tam o anda gerçekleşmiş olduğunu tahmin ediyorum. Yüzünde beliren gülümseme adeta bir duvara toslamışım gibi beni serseme çevirmişti.

Kulaklarımda çalan sinyaller öylesine gürültülüydü ki ensemin rahatsız edici şekilde karıncalandığını hatırlıyorum. Kıyametimin gelmekte olduğunu işaret eden bu sinyalleri dikkate almam gerekirdi, biliyorum; fakat beynimin içindeki kısa devre tüm algılarımı yitirmeme neden olmuştu. Gelmekte olanı göremedim. Ona yenileceğimi belki de o anda anlamalıydım. Hangi erkek böyle bir gülümseme karşısında galip gelebilirdi ki? Gözlerimi o gülümsemeden bir türlü çe-

kip kurtaramıyordum. Ben böyle muazzam bir gülümsemeyi hatırlayamadığım kadar uzak bir geçmişte, yıllar önce yalnızca annemin yüzünde görmüştüm. Onun gülümsemesi için her şeyi yapardım, yapmıştım ve nadiren yüzünde gördüğüm o minik tebessümler tüm acılarıma değmişti.

Ne kadar süre sessiz kaldım bilmiyorum. Konuşma yetimi epeyce bir süre kaybettiğimin farkındaydım ve ona herhangi bir açık vermekten imtina ederek kendimi zorlayıp tekrar konuşmaya çalıştım.

"Yarım saat sonra akşam yemeği hazır olacak. Yemeğini yedikten sonra gidip dinlen. İlk gün için fazla dolaştın."

Hastalığı atlatmaya başlasa da hâlâ çok bitkin görünüyordu. Bu teklif ona acıdığımdan değildi, sadece yeniden yataklara düşmesini ve beni uğraştırmamasını istiyordum. Hasta bakıcılığı yapacak değildim.

Sözlerimin ardından bana verdiği alaycı karşılık sohbetin en azından benim açımdan eğlenceli bir tarafa kayacağını gösteriyordu.

"Hücreden sonra verdiğiniz kamara baya level atlatmış bana."

İçten içe keyif hissetsem de sırf ona inat ters bir karşılık verdim.

"Sana kamara falan verilmedi. Boşta kamara yok."

Bakışlarını bana çevirdiğinde içlerindeki soru işaretlerini neredeyse elle tutabilirdim. Öylesine bir karmaşa yaşıyordu ki keyfim katlanmıştı. Yüzümdeki tüm kaslara öyle sert bir emir verdim ki adeta diz çöker gibi emrime uydular ve becerebildiğim en masum ifadeyle gülümseyerek gözdağı verir gibi devam ettim.

"Orası benim kamaram."

Ağzı açık kalarak bana baktığında içimdeki o sinsi, pislik adam neredeyse sevinçten taklalar atacaktı. Ya nefesi kesildi ya da boğazı kurumuştu ki o an söylemek üzere olduklarını söze dökemeden yine öksürmeye başladı. Duyduklarına anlam vermeye çalıştığı belliydi; fakat henüz aklına yatan gerçeği kabul etmek istemiyor gibi diretmeye başlamıştı.

"Sen nerede kalıyorsun o zaman?" diye sordu. Cevabın ne olduğunu bildiğine emindim fakat dediğim gibi kabul etmeye hazır değildi ve tüm gücüyle gerçeğin farklı olmasını umut eder gibiydi.

En masum ifademle karşılık vermiştim. Tıpkı aptal bir çocuğa laf anlatır gibi tatlı bir dille.

"Tabii ki kendi kamaramda."

"Ben nerede kalacağım şimdi?"

"Tabii ki üç gündür kaldığın kamarada."

Hiç soluk almadan birbirimize verdiğimiz karşılıklar kafasının karışmasına neden olmuş gibi gözlerini kırpıştırdı. O lanet kocaman mavi gözlerini adeta gözüme sokar gibi kırpıştırdı ve ben yine o elektrik akımını tüm bedenimde tekrar hissettim. Bedenimdeki tüm hücreler bu akımla titriyordu sanki. Bunu yapmasından nefret etsem de bir yanım o mavi ummanlara dalıp hiç çıkmak istemiyordu. Bu isteği fark ettiğimde kendimle çelişiyor olduğumu da fark ettim ve bu his beni ansızın çok öfkelendirdi. Ben hiçbir zaman kendimle çelişmem ve hedeften hiçbir zaman sapmam; ilk kez böyle bir duygunun içimde filizlenmesi o an beni kızdırdı mı yoksa korkuttu mu hatırlamıyorum. Bunu irdelemeye bile fırsatım olmadı çünkü kafası karışık halde sorduğu soru kulaklarıma çarpmıştı.

"Sen ne demek istiyorsun?"

"Ne anlıyorsan o!" diyerek kestirip attım.

Ah o an gözlerini görmeniz lazımdı, inanmak istemediği şeye karşı verdiği savaş öyle belliydi ki. Telaşı, şaşkınlığı, bir ümit yanlış anladığını düşündüğü durumu düzeltme çabası...

"Ama sen o kanepeye sığamazsın," demişti sayıklar gibi. Tutunabileceği her dala tutunmak ister gibiydi.

İnsanların hayallerini yıkmak benim özel uzmanlık alanım. Size şeytanın tohumu olduğumu söylemiştim. Doğduğum günden beri yaparım bunu. Bir şeytanın sizi mutlu etmesini bekleyemezsiniz. Yaptığı tek şey sizi hep hayal kırıklığına uğratmaktır, ben de bunu yaptım hep. Bana en acı vereni annemin hayallerini yıkmam olmuştu. Onu kurtaramamıştım. Fakat babam olduğunu iddia eden o biyolojik pisliğin hayallerini yıkmak bana inanılmaz bir zevk vermişti. Düşmanlarımın hayallerini yıkmak konusunda da hiç gözümü kırpmam; o an karşımda duran kızın hayallerini de büyük bir zevkle yıkmak istiyordum ve bunu eğlenerek yapmaya karar verdim. Onu onaylamamı istiyordu ben de onayladım. Hatta tespitini takdir ederek karşılık verdim.

"Kesinlikle haklısın," dedim eğlenen bir edayla.

"O zaman..." diye söze başladı ama gerisini getiremedi; belli ki aklından geçeni dile getirmeye bile cesaret edemiyordu. Gerçeği idrak etmeyi öylesine reddediyordu ki söze dökmeye korkuyordu. Onun ne düşündüğü umurumda bile değildi. Konu zaten canımı sıkmıştı daha fazla uzatmak istemedim ve aklıma takılan soruyu ansızın dile getirdim.

"Elektrik mavisi diyorlar değil mi bunlara?" diye sormuştum.

Mavi gözlerine saplanıp kalmıştım ve bir türlü rengi konusunda emin olamıyordum. O an onun bir şeyleri anlamlandırmasından daha çok ilgimi çeken şey kendi merakımı gidermekti.

Aniden konunun değişmesi onu allak bullak etmiş gibi merakla bakan yüzüme şaşkınca baktı. Ne konuştuğumuz hakkında hiçbir fikri yokmuş gibiydi. Düşmanlarımı hayal kırıklığına uğrattığım gibi kafalarının içindeki düşünceleri de paramparça etmek konusunda yetenekliyimdir. Aynı anda birçok şey düşünebilirim ve karşımdakilerin tek bir konuya saplanıp kalmalarına asla izin vermem. Düşünce hızıma yetişmek zorundalar; beceremiyorlarsa bu onların sorunu.

"Ne?" diye sormuştu. Konunun ne olduğunu anlamadığı belliydi. Yine tıpkı bir aptala hitap eder gibi tane tane kelimelerin üzerine basarak karşılık vermiştim. Beni takip etmek zorundaydı.

"Gözlerin. Gözlerinin mavisi... Elektrik mavisi, öyle değil mi? Öyle diyorlar."

Öyle dendiğini bir yerlerde duymuştum ama emin olmak istiyordum ve beni teyit etmesini istemiştim. Kahrolası o mavilerin sahip olduğu akım ancak devasa bir trafodan çıkabilirdi; şüphesiz beni çarpan o gözlerdi.

Beni teyit etmesi bir tarafa tekrar başlayan bir öksürük krizinin ardından şiddetli bir tartışmaya girişmişti. Ruh hastası olduğumu düşünüyordu. Belki de haklıydı. Fakat haklı olsa bile değişen hiçbir şey olmayacaktı. Onu yanımdan bir an bile ayırmayı düşünmüyordum. O zamanlar kendimi inandırdığım şey onun bir daha birilerine ulaşma denemelerini ortadan kaldırmak olsa da aslında gerçek apaçık önümde duruyordu. Sadece ben bu gerçeği kabul etmek istememiştim. Nasıl edebilirdim ki? Ta en başta ona yenilmiş olduğumu ve ümitsiz bir savaşa giriştiğimi kendime itiraf edecek değildim. Henüz

aklım başıma gelmemişti ve kötücül yanım beni hayatta tutan tüm bahaneleri önüme seriyordu. Tüm itirazlarına umursamazca karşılık vermiştim. Benim kamaramda benimle birlikte aynı yatakta kalma düşüncesi onu dehşete düşürüyordu ve hissettiği o dehşet, kötücül yanımı besleyen müthiş tatlı bir besindi. En ufak tereddüt dahi hissetmemiştim; açgözlü bir hevesle hissettiği o dehşete sarılmıştım.

"Ben istemediğim sürece sana özgürlük yok," demiştim.

"O kamarada yatmaktansa ölmeye razıyım!" diye korkusuzca karşılık vermişti yine. O gözlerde hiç korku görmedim; beni delirten belki de buydu. Çünkü hâlâ bunu nasıl becerebiliyordu, anlayamıyordum.

O çıldırdıkça ben çok daha fazla sakinleşiyordum. Çıldırması beni kale aldığı anlamına geliyordu. Ben vardım ve tüm tepkisi bana yönelikti. Bu tavrı yokmuşum gibi davranmasından çok daha fazla memnun ediyordu beni. Üzerine gitmekten hiç çekinmemiştim ve onu çok daha fazla çıldırtmayı göze alarak gözdağı verir gibi karşılık vermiştim.

"Ölümden daha beter şeyler vardır."

Bunu benden daha iyi kim bilebilir ki? Ölümden beter şeyler yaşamıştım. Güya en kötüleri tecrübe etmiştim. Ne büyük gaflet... Oysa en kötüyü henüz tecrübe etmemiştim bile. O an bilmediğim şey, çok daha beterini yaşayacak olmammış.

Ölümcül bir hata yaptım ve ölümden beterini şimdi kendime ben yaşattım.

Saliseler önce gözlerimin içine bakarak çekti o tetiği... Tam kalbinin üzerine... İleri atılsam da yetişemedim... Birileri buna engel olmak ister gibi üzerime çullandı. Dünyanın başıma yıkıldığını hissediyorum. Etrafımdaki her şey öylesine kaotik bir düzende hareket ediyor ki... Birbirine karışan gürültülü sesler kulaklarımı sağır edecek denli yüksek. Benimse kulağımda hâlâ çınlamaya devam eden çok daha güçlü tek bir ses var. Çok geceler başımı göğsüne yaslayarak uyuduğumda kulağımın altında atan o kalbe giren tek bir kurşun. Tek bir silah sesi.

Çıldıracağım.

Gerçek üstü bir anlayışla ortaya çıkarılmış bir tabloya ilham olan bir sahneyi yaşıyor gibiyim. Etrafımdaki her şey havada uçuşuyor.

Camlar paramparça. Başlar ardı ardına masaya, etrafımdakiler sıra sıra yere düşüyor. Belki de içimde adeta bir atom bombası şiddetinde patlayan o dehşet bunlara neden oldu.

Tepemdekilerden kurtulmak ve ona koşmak istiyorum. Nafile bir çaba benimkisi. Yine de pes edecek değilim. İsyan dolu çığlığım, gırtlağımdan kükrercesine dışarı fırlıyor. Ona koşmam, ona yetişmem gerek. Küfür kıyamet üzerimdekilerden kurtulmaya çalışırken kafamın arkasına şiddetli bir darbe yiyorum. Beynimin içindeki hücreler elektrik akımına tutulmuş gibi acıyla titreşiyor. Umurumda bile değil. Acı benim en yakın dostum. Beni hiç terk etmeyen sadık bir dost.

Birileri yüz üstü beni yere devirip üzerime çıkarak zapt etmeye çalışıyor fakat yılmıyorum; tüm gücümü harcayarak başımı kaldırmaya, gözlerimi ileriye dikmeye çalışıyorum. Boynum kopacakmış gibi hissediyorum fakat görmem lazım. Kapanmadan hemen evvel bana son kez bakan gözlerini yeniden görmem lazım. Hayatta olduğunu bilmem lazım. Bir mucizenin olmasını ve tüm canlılığı ile beni yeniden ve yeniden çarpan o gözleri tekrar görmem lazım.

Şimdi uğruna ölümü göze aldığım...

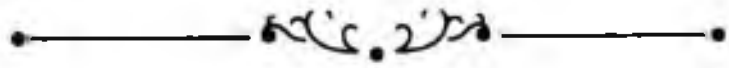
Kıyametim olan gözleri yeniden görmem lazım.

Aylar önce Jan, "İntikam istiyorsan iki mezar kaz... Biri kendin için olsun" demişti.

Haklıymış.

O an mutlak şekilde hissettim işte. İntikam uğruna çok önceleri iki mezar kazmıştım ve kazdığım o mezarlardan birine kıyamet bakışlı mavi gözlü kadını koymuştum. Ancak yanındaki diğer boş çukura da şimdi kendimi gömdüm.

2. Bölüm

"Sen korkunç bir canavarsın!" diye haykırmıştı ateş saçan gözleriyle.

Söyledim size, gözlerinin içinde adeta her daim kıvılcımlar saçan bir ateş vardı.

Sırf bana çektirdiği acıyı kendisi de çeksin diye o bileziği yaptırmıştım bileğine. Bana çevirdiği her bakışta nasıl o kıvılcımlar beni çarpıp canımı yakıyorsa, o da her kaçış denemesinde aynı acıyı çeksin istemiştim. Dürüst olmak gerekirse aslında hiç istemeden yapmıştım bunu. Fakat bana başka çare bırakmamıştı. Gitmesine izin veremezdim. Onun korkusuzluğu itiraf etmek istemesem de benim içime öylesine büyük bir korku ekmişti ki bu duyguya çok yabancıyım; nasıl yöneteceğimi henüz bilmiyordum. Beni bunu yapmaya mecbur etmişti. Nasıl bırakabilirdim ki? Hayatımda karşıma çıkan en muazzam şey oydu.

Kim kolayca vazgeçebilir böyle bir varlıktan?

"Bir gün bunların hepsinin hesabını vereceksin!" demişti bana o gün.

Bugünse nihayet o hesap günü gelip çattı. Umarım sevinir. Hayatta kalsın ve sevinsin istiyorum. Yeter ki hayatta kalsın. O ne hissederse hissetsin, şu an hayatta kalmasından başka hiçbir şey istemiyorum.

Bir zamanlar sık sık "Her hatanın bir cezası olur" derdi o biyolojik pislik. Yaptığım her hataya bir ceza keser, sadist bir zevkle o cezayı üzerimde uygulardı. Yıllar sonra yine büyük bir hata yaptım, cezayı hak ediyorum, biliyorum. Hatalarıma ceza kesilmesine alışığım ben. O hayatta kalsın ben en ağır cezaya da razıyım.

Yeter ki hayatta kalsın.

O gün, bedenine verdiğim birkaç saniyelik elektrik akımının ondan daha çok benim canımı yaktığını tahmin bile etmemiştir eminim.

Hissettiği acıyla gözlerinin akı kızarmış, o baş döndürücü maviler kırık birer cama dönüşmüştü; o an benim de yüreğimi kavuran bir ateş göğsümün üzerine oturmuştu. Fakat blöfünü görmemezlik edemezdim. Kaçma fikrini aklından çıkarmasını, yanımda kalmaya devam etmesini başka türlü kafasına kazıyamazdım. Ciddiyetimden ve kararlılığımdan son derece emin olmalıydı.

"Dünyama hoş geldin küçük kaçak," dediğimde verdiği karşılık hiç aklımdan çıkmadı.

"Dünyan başına yıkılsın inşallah!"

Şimdi içinde bulunduğum duruma bakıyorum da o kadına hayranlığım kat be kat artarak çoğalıyor. Böylesi bir öngörü sanıyorum en ehil medyumda bile var olmamıştır.

Dünyam başıma yıkıldı çünkü. Aylardır dünyamın yalnızca o olduğunu bilebilir mi acaba? Sanmıyorum.

Bilmesin... Yeter ki hayatta kalsın...

Soktukları bu lanet odada beni bu bilinmezlikle daha ne kadar bekletecekler? Birilerinin gelmesini ve bana o kahrolası sorunun cevabını vermelerini istiyorum.

Yaşıyor mu? hâlâ hayatta mı?

Ellerimi öfkeyle önümdeki masaya vurmak istesem de çelik kelepçeler buna imkan vermiyor. Şu an her şeyi paramparça etmek istiyorum fakat bileklerimin bağlı olduğu bu masadan bir adım bile öteye kımıldayamıyorum. Kafamın içinde şiddetli bir girdaba dönüşmüş olan düşünceleri durduramıyorum; bir yanım kafamı tüm gücümle önümdeki masaya geçirmek ve darmadağın etmek istiyor. Fakat aklımdaki en büyük sorunun cevabına ulaşmadan bunu yapamam.

Hayatta mı?

"Sen zaten öldürdün onu!" diyor içimdeki suçlayıcı bir ses. "Aylardır ona yaptıklarınla sen zaten öldürdün onu!"

Bu sesten nefret ediyorum. Bunu ben de biliyorum ama kabullenmek benim için çok zor. İçimdeki iki kişi onu gördüğüm ilk andan beri durmak bilmez bir kavga içindeler. Biri, annesinin oğlu olan, hep şefkatli hep korumacıyken diğeri, iblis olan, ona yapılanların intikamını almak üzere hareket ediyor. Düşmanın kızına şefkat göstermek kabul edilemez bir suç onun için. Hele düşmanın kızına şimdi bile itiraf edilemeyecek denli derin hisler duymak affedilemez bir suç.

Ne çok kötülük yaptı o iblis! Diğerinin fikrine göre aynı zamanda ne çok hata da. Hatalar silsilesini sıraladı hatta.

En büyük hatalarımdan biri onu o lanet partiye götürmekti mesela. Kimi kandırıyordum ki? Onu mu cezalandırdım, kendimi mi? Hiçbir şeyden haberi olmayan birini hangi akılla aşağıladığımı düşündüm ki? Kendimi aşağılamaktan başka ne yaptım ki? Sefil bir pislikten başka neyim ki ben? Gerçeği öğrendiğinde darmadağın ettiği oda az bile, otelin altını üstüne getirmeliydi aslında.

Ben ne ara bu kadar zavallı bir zalime dönüştüm?

Başım içindeki karmaşık düşüncelerin ağırlığı altında öne düşüyor, öyle yorgunum ki. Hissettiğim utancın ağırlığından söz edecek yüzüm bile yok. Alnımı yumruk yaptığım ellerimin üzerine dayayıp gözlerimi yumuyorum. İstediğim tek şey birkaç saniye de olsa zihnimin boşalması. Kafam patlayacak gibi.

Nafile bir çaba. Düşünceler düşman kuvvetleri gibi taarruzda. Durmaksızın saldırıyorlar.

Zihnimin derinliklerinde hapsolmuş olan cılız ses, "Seni o zaman uyarmıştım ama beni dinlemedin," diyor.

"Ne zaman?" diye dikleniyor iblis. Onu hep zayıf, işe yaramaz ve zaman zaman hiç umulmadık anlarda ortaya çıkan bir gereksiz olarak görüyor.

"Müziğini kestiğinde sana söylemiştim," diyor ufaklık. "Yine duymadın beni. Oysa bize yaşattığı en güzel anlar onlardı. Tıpkı annem gibi. O müzik hiç susmamalıydı. Onu çok kırdın."

"Hak etmişti!" diye hırlıyor iblis.

"Hayır, hak etmemişti," diye inatla karşı koyuyor ufaklık. "Sen kendine yenik düştün. Öfkeni ondan çıkardın. Her zaman olduğu gibi."

Sesinde tasvip etmez bir ton var. Hatta birbirimize kopmaz bağlarla bağlı olduğumuzdan, hissedilir denli bir utanç da. Kendi üzerine de alıyor suçu. Haksız mı?

Hızını alamamış gibi zihnimin derinlerindeki ses telaşla devam ediyor. Haklı olduğunu ispatlama çabası belki de.

"Sana yüz vermediği için öfkenin kurbanı olmuştun yine. Hayatta ilk defa bir savaşı kaybedebileceğini sana söylemiştim ama beni duymak istemedin... Savaşı kaybettik işte. Bizi yendi. Bunun ne önemi

var ki? Müziği susturmamalıydın. O müzik için tüm savaşlar kaybedilmeye değerdi. Şimdi elimizde hiçbir şey kalmadı."

"Var!" diye hırladı iblis. "Yaşayacak!"

Hiç vazgeçmiyor. İblis hiçbir yenilgiyi, hiçbir hüsranı kabul etmiyor. Şiddetle diretiyor.

"Hayatta kalacak!" diyor üzerine basarak. Başka türlüsünü kabul etmesi imkansız. "Hayatta kalacak, yine çalacak o müziği. Yine yanımızda olacak!"

"Ama çok kırdın onu," diyor ufaklık. "Öyle çok kırdın ki... Bizi hiçbir zaman affetmeyecek."

"Affetmesin!" diye dikleniyor iblis. "Af dilenecek değiliz. Hiçbir hata cezasız kalmaz! Cezamızı çekeceğiz tabii." Bir an başını yukarı kaldırıp hesaplamaya çalışıyor. "Kaç kemer?" diye soruyor. "Bizi affetmesi için kaç kemer gerekiyor?"

"Kemer canımı yakıyor," diye sızlanıyor ufaklık.

İblisin hırlaması gecikmiyor. "Hala büyüyemedin! Acının bir önemi yok!" Ezberlenmiş kelimeleri tekrarlıyor. "Hiçbir hata cezasız kalmaz!"

İşte hep bu ikisi arasında gidip geldim ben. Bir yanım ondan nefret ediyordu. Diğer yanım onu merak ediyordu. Bir yanım onun yanımdan ayrılmasına tahammül edemezken diğer yanım dokunmak bile istemiyordu. Hayatım boyunca bu ikisi arasında bu kadar çok sıkışıp kaldığımı hatırlamıyorum. Belki de onu hırpalamamın nedeni bu ikisiydi. Kafamın içindeki düşünceler, kabul etmeye yanaşmadığım hislerim net bir tavır almama imkan bırakmıyordu ve bu karmaşanın acısını da yine ondan çıkarıyordum. Sonuçta beni bu karmaşaya sürükleyen yine o olmuştu.

Hala yaşıyor mu?

Kafamı usulca yukarı kaldırıp karşımdaki boş duvara bakıyorum. Beni buraya tıktıklarından beri yaptığım tek şey içimdeki iki düşüncenin birbiriyle çatışmasını dinlemek. Beni öyle çok yoruyorlar ki. İkisi de apayrı uçlarda. İkisi de birer uçurumun ucunda. Tek bir adım dahi birinden birinin boşluğa süzülmesine neden olacak; ama bunu yapmıyorlar. Hep o tehlikeli eşikte durmaya ve kavgaya devam ediyorlar.

"Çok güzel kokuyordu," diyen cılız ses özlem doluydu.

Birkaç saniyelik sessizlik yine ikisinin çatışmasıyla bozuldu.

"Şampuan yüzünden," dedi iblis yine hırlayarak. Güzel şeylerin hiçbirini kabul etmez, hep dışarıdan etkisi olan bir bahaneye sarılır.

"Şampuanı değiştirmiştik hatırlarsan," dedi ufaklık bilmiş bir tonla. "Ama bir işe yaramamıştı. Kendini kandırmaya son vermelisin." Kısacık bir an sonra yine iç çeker gibi özlemle tekrarladı. "Çok güzel kokuyordu."

"Bize hiç sarılmadı bile!" dedi iblis, onun için kabul edilemez bir gerçeği ortaya koyarak. Onun da hatırlatmak istediği başka şeyler vardı belli ki. "Sana uyduk, ona özen gösterdik. Karşılığı ne oldu? Bize hiç değer vermedi. Onun gözünde kirli bir paçavradan farksızdık."

"Çünkü kalbini kırmıştık," dedi ufaklık anlayış bekler gibi. "Hiç kimse onu zorla yanında tutan birini sevemez."

"Bıraksaydık giderdi!" İblisin sesindeki telaş öyle belli ki. "O zaman onu tamamen kaybederdik!"

"Şimdi de kaybediyoruz," dedi ufaklık ağlamaklı bir tonla. "Belki de kaybettik." Ses öyle düşük bir tonda ki zorlukla duyuluyor. Yüksek sesle söylemeye korkuyor. Sözlerinin gerçekleşmesinden korkuyor.

"Hayır!" diye karşı çıkıyor iblis. "Kaybetmedik! Yaşayacak!" Yenilgiyi asla kabul etmeyen bir yanı var. Ne olursa olsun, sayısız muharebeyi kaybetse de pes etmez. "Savaş bitmedi!" diyor üzerine basarak. "Yaşayacak! Yaşamak zorunda!"

"Bir daha yüzümüze bakmayacak" diye sızlanıyor ufaklık.

"Zırlamayı kes!" diyor iblis. "Hiçbir hata cezasız kalmaz! Cezamızı çekeceğiz ve sonunda kazanan yine biz olacağız."

"Belki de cezamız bu olacak işte," diyor ufaklık çaresizce. "Onu bir daha göremeyecek olacak."

İblisten bu kez ses çıkmıyor. Diyebilecek hiçbir şeyi yok ki. Düşünceler içinde suskunluğa bürünüyor. Bu ceza en ağırı, o da biliyor. Onun bile katlanamayacağı kadar acı verici bir ceza. Uzun bir sessizliğin ardından nihayet onun da çaresiz sesi duyuluyor.

"Yeter ki hayatta kalsın..."

İblisin çaresiz sözleri beni deli etmeye yetti. O bile pes etmek üzereyse bizi kimse kurtaramaz. Bileklerime bağlı kelepçeleri koparmak

ister gibi öfkeyle asıldım. Ne kadar uğraştıysam minicik bile bir ilerleme kaydedemedim. Sinirle masanın bacağına bir tekme attım. Yere sabitlenmiş çelik masada en ufak bir kımıltı olmadı. Çıldırmak üzereyim. Birileri gelip bana bir cevap vermek zorunda.

Yaşamaya devam ediyor mu?

Tam o esnada kahrolası kapı nihayet açıldı; içeri giren kişi beni şaşkınlığa uğratmayan, burada olmama sebep olan tek kişi. Nihayet beklediğim an sonunda geldi. Onu görmemek için yıllarca uğraş verdim, bana ulaşmak üzere gerçekleştirmeye çalıştığı her çabayı boşa çıkarmayı başardım ama hiç vazgeçmeyeceğini anlamam gerekirdi. Şimdiyse onu görmekten memnunum. En azından kafamı delmek üzere olan soruya bir cevap alabileceğim.

Ağır adımlarla girdi içeri; hiç acelesi yokmuş gibi yine ağır adımlarla ilerleyerek karşıma geçip oturdu. Arkasına yaslanıp sakince gözlerini bana dikti. Yorgun ve bitkin görünüyor. Seneler oldu onu görmeyeli. Son gördüğümden beri yıllar onu da yıpratmış. Zaman herkese karşı acımasız davranıyor elbette. Yine de şu anki bitkinliği aldığı yaşlardan çok son birkaç gündür üzerine sinmiş gibi. O da benim gibi son birkaç gündür uyumamış belli ki; bununla birlikte gözlerinin içindeki üzüntü de oldukça belirgin.

Bu üzüntüyü fark ettiğimde telaşıma engel olamıyorum. Kötü bir haber duymak istemiyorum. İçimdeki bu korku da ne? Kalbim küt küt atıyor. Sabırsızlığıma engel olmam mümkün değil.

Bir an evvel öğrenme isteğiyle "Yaşıyor mu?" diye sordum.

"Umurunda mı?" diye sordu kınayan bir tonla.

Onun ne düşündüğü umurumda bile değil. Kimsenin düşüncesi umurumda değil.

"Benimle oyun oynama! Yaşayıp yaşamadığını söyle!" diye üsteledim öfkeyle.

"Ölürse üzülmezsin sanırım."

Verdiği karşılık öylesine acımasız ve bir o kadar da zavallıca ki. Ne sanıyor ki beni? Ne kadar tanıyor ki beni? Kontrolü tamamen iblise bırakıyorum. Bu durumlarla başa çıkmasını en iyi becerebilen o. Ufaklığı bu işe karıştırırsak açık veririz. En ufak açık verme lüksümüz yok bizim. Ufaklık sindiği yerde, kıçının üzerinde sessizce oturmak

zorunda. İblisin tüm vahşiliğini kuşanmasına ve ipleri ele almasına izin veriyorum.

"Onu ancak ben öldürebilirim!"

Karşımdakinin bunu gerçekten yapmayı isteyip istemediğimi, bu düşüncenin asla eyleme dökülmeyeceğini bilmesi gerekmiyor. Kısacık bir süre öncesine kadar sahip olduğum hazinenin gözümdeki değerini kimsenin bilmesi gerekmiyor. Hazinenin kendisi bile.

Karşımdaki eski defterleri açıp hikayeler anlatmaya başlıyor. Bana bir türlü ulaşamamış olması belli ki çok zoruna gitmiş. Tüm kapıları onun yüzüne kapamış olmaktan en ufak pişmanlık duymuyorum. Bana verdiği sözü tutmadı ve onunla işim çoktan bitti. Annemi buz gibi bir morgun dolaplarından birinde, delik deşik halde gördüğüm andan itibaren onunla işim bitmişti benim. Onun beceremediğini yapmaya ant içmiştim ve önüme çıkmasına, bana engel olmasına izin verecek değildim. Annemin intikamını ona bırakacak da değildim. Onun uyguladığı yöntemler, izlediği yol bir çocuğu bile korkutamaz. Ben kendi yolumu çoktan çizmiştim. O pisliğin başkaları tarafından gebertilmiş olması beni durduramazdı, o yoksa kızı vardı. Bir hayata karşılık başka bir hayat almam gerekiyordu. Ölü ya da diri. Fikrimi değiştirip diri olmasını tercih etmem kimseyi ilgilendirmez. Hem de hiç kimseyi! Şimdi karşıma geçip bunun hesabını bana soramaz. Hesap sormaya hakkı olan tek kişi benim.

"O, Saffet Akdoruk'un kızı değil."

Soyut fikirlerin somut gerçeklere hiçbir etkisi yok gözümde. Bana acı edebiyatı yapmasına göz yummayacağım gibi onu onaylamaya da niyetim yok.

"Soyadı Akdoruk veya Gündoğdu! Ne fark eder? Her halükarda o pisliğin kanını taşıyor."

Aynı cümleyi tekrarlaması ne gibi bir değişikliğe neden olacak acaba? Sürekli bunu söyleyerek beni ikna edebileceğini mi sanıyor? Boşa kürek salladığının farkına varır umarım. Yoksa kafamı ütülemeye devam edecek gibi görünüyor. Benim kafamın ütülenmesine değil, bir cevaba ihtiyacım var. Fakat öyle sakin ki aynı cümleyi tekrarlarken; sanki başka türlü bir şeyler anlatmaya çalışır gibi. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Bu hissi çok iyi tanıyorum. Geçen aylarda bir türlü anlam veremediğim tavırları izlerken içimde beliren

anlık bir his bu. Bir şeyleri gözden kaçırdığım ya da bir şeyleri atlıyor olduğumu hissettiren huzursuz edici bir his. Sorgulayıcı, araştıran gözlerle izledim onu.

Verdiği karşılık geçen aylar boyunca hissettiğim tüm o karmaşık hislere bir neden bulmamı sağlarken suratımın ortasına balyoz şiddetinde bir yumruk inmiş gibi de hissettirdi.

"Onun adı Selin değil... O... Benim en yakın arkadaşımın, tek kardeş bildiğim adamın kızı."

İçimdeki ufaklığın da iblisin de sesi şaşkınca daha çok hayretle aynı anda yükseldi.

"Bizi kandırmış!"

Duyduğum sözlerle donmuş gibi kalakaldım. Ufaklıkla iblis kavgaya tutuşmuş gibi birbirlerinin sözünü dinlemeden hararetle konuşuyorlar. İlk kez ikisi de aynı anda aynı cümleleri kuruyor ve ikisi de bunun farkında değil.

"Bizi kandırmış. Ta en başından beri bizi kandırmış. Kandırıldık. İnanabiliyor musun hepimizi kandırmış. Değil diyor. O Selin değil diyor. O Saffet Akdoruk'un kızı değil diyor. Nasıl olabilir ki bu? Bizi nasıl kandırabilir? Nerede hata yaptık? Bir yerlerde bir hata yaptık. Çok büyük bir hata yaptık. Hiçbir hata cezasız kalmaz..."

Sesler içimde öyle yüksek sesle yankılanıyor ki kafam infilak etmek üzere. Konuşmak üzere dudaklarımı araladım ama yalnızca "Sen?" diyebildim. "Sen ne demek istiyorsun?" diye soramıyorum bile. Alacağım cevaba hazır hissetmiyorum kendimi. Henüz bunu sindiremedim. Böylesi büyük bir hata yapmış olabileceğimizi sindirmem mümkün değil. Belki de beni kandırmaya çalışan karşımdakidir. Dikkatle yüzünü inceliyorum. Bakışlarındaki en ufak değişimi bile fark edebilirim. Belli ki giriştiğim eylemden beni uzaklaştırmak, onun peşini bırakmamı sağlamak için bana yalan söylüyor. Bu fikre adeta uçurumdan düşmek üzere olan birinin eline geçen ince bir dala tutunur gibi tutunuyorum. Başka bir açıklaması olamaz bunun. Kesinlikle bana yalan söylüyor. Fakat tutunduğum o ince dal kopuyor; en başta işe yaramayacağı belliydi zaten.

Yüzünde en ufak bir tereddüt, yalan söylediğine dair en ufak bir işaret yok. Kendisinden öyle emin ki. Konuşurken ses tonundaki gu-

nuru saklama gereği bile duymuyor. Ona en az bizim kadar değer verdiği apaçık. Göğsümün içinde iblisin öfkeli hırlaması yükseliyor. Gerilen dudakların ortaya çıkardığı sivri dişleri önüne çıkan her şeyi parçalamak ister gibi. Ufaklık belki de ilk kez ona katılarak destek verir gibi elini omzuna koyuyor. Hiçbirimiz onu paylaşmak istemiyoruz. Bizim hazinemiz, bizim ganimetimiz o. Başkalarının da aynı hisleri ona beslemesine tahammülümüz yok. Kendime engel olamazsam iblis kontrol edilemez bir şekilde saldırıya geçebilir. Düşüncelerimi toplamaya, karşımdakinin sözlerine odaklanmaya çalışıyorum ve az evvel dile getiremediğim soruyu nihayet zorlukla da olsa sesli dışarı döküyorum.

"Ne demek istiyorsun? O..."

"Onun adı Anka Soylu... O benim özel olarak yetiştirdiğim, en iyi ajanlardan biri."

Dik duracak gücü bulamadım kendimde. Geriye doğru kaydığımda sırtım çelik sandalyenin arkasına sertçe çarptı fakat acıyı hissetmedim bile. Bomboş gözlerle karşımdakine baktım. Onca ay aldatılmışım. Düşmanımın kızı dediğim kız bambaşka biriymiş.

"O Selin Akdoruk olsa bile bunu yapmaman gerekiyordu," diyor. Görünen o ki bana etik dersi vermeye hevesli. Duymak bile istemiyorum bu sözleri. "Şimdi ölümle pençeleşiyor," diye devam ediyor. Yüreğim öylesine derin bir acıyla sızlıyor ki. Ona bunu ben yaptım, biliyorum. Hiçbir şeyi geri alamam artık. Beni asla affetmeyecek. Zaten affını istemeye yüzüm yok. "Bu noktaya gelebilmiş olması için kim bilir ona neler yaşattın," dediğinde yüreğimdeki sızı katlanarak artıyor. Neler yaşattım bir bilse. Ne kadar acımasız bir pislik olabileceğime dair en ufak fikri yok.

"Saçma sapan bir intikam uğruna masum birine zarar vermeye kalktın. Verdin de!"

İşte bu sözlere verilecek cevabım var. Önceki sözlerinde haklı olsa bile bu sözler beni delirtmeye yeter. Kelimeler kulaklarıma çarptığı anda aportta bekleyen iblis ansızın başını kaldırarak atılıyor.

"Saçma sapan mı?" diye öfkeyle tısladım. "Sen de gördün! Annemi ne hale getirdiğini gördün o piç kurusunun!" diye haykırdım.

Yine aynı eski hikayeye sarıldı ama nafile bir çaba bu. Beni hiç kimse, hiçbir şey yolumdan çeviremez. Beni engellemeye çalışanları

dinleyecek, anneme kötülük yapanların peşini bırakacak değildim. Bedelini ödemek zorundalardı. Öfkem öylesine şiddetlendi ki ses tonumu kontrol etmem olanaksız.

"Annemi koruyamadın sen!" diye haykırdım tükürür gibi. "Senin sözünü dinleyeceğimi mi sandın?"

Sakinliği beni çıldırtmak üzere. Ne dersem diyeyim benim aksime kontrolünü kaybetmiyor. Verdiği karşılık yeni bir sersemlemeye neden oluyor. Darbeler hiç bitmeyecek gibi.

"Tuzağa düştün... Hayatını mahvettin..."

Sarf ettiği kelimeler öyle anlamsız ve saçma geliyor ki. Beynim yanmak üzere. Kafamın içinde acı verici bir ısı var. Sıcaklık sanki gitgide artarak çoğalıyor ve beynimin kesinlikle yanmak üzere olduğunu hissediyorum. Tüm dikkatimi versem de kelimeleri kopuk kopuk yakalıyorum.

"İkimiz de kandırıldık..."

Oturduğum yerde bir heykel gibi kımıldamadan ona bakarken "Ne güzel," diyorum içimden. "Kulübe hoş geldin." Fakat öte yandan dudaklarından çıkan bu sözlerden hiç hoşlanmıyorum da. Ne demek istediğini anlamaya çalışır gibi ısrarla bakıyorum fakat sesim çıkmıyor. Bir başka aldatmacayı daha kaldırmaya gücüm yok ama bunu ona belli edemem. Dik durmak zorundayım. Ensemdeki tüyler hiç hoşuma gitmeyecek olan bir başka gerçeğin daha ortaya çıkmak üzere olduğunu işaret eder gibi dikiliyorlar. Tıpkı tahmin ettiğim gibi iniyor darbe. Bütün o yıllar boşa geçmiş gibi. Kendi kuyruğuna bağlı avı yakalamaya çalışan zavallı bir tazı gibi senelerce kendi etrafında dönüp durmuşum gibi bir his bu. Boşa heba edilmiş onca zaman. Boşa heba edilmiş onca yıl. Boşa heba edilmiş bir hayat ve neredeyse boşa heba etmek üzere olduğum bir başka hayat. Sırf o biyolojik pisliğin oyununa geldiğim için. Anneme olan sevgimi kullanmasına izin verdiğim için. Gerçeği kabul etmek öyle zor ki.

"Sakın!" diyorum ölümcül bir uyarıyla. Duymak bile istemiyorum. Düşüncelerimin gerçeğe dönüşmesini, sese dökülmesini duymak istemiyorum.

O da en az benim kadar acımasız ama. Bir kez Pandora'nın Kutusu'nu açmış gibi durmak bilmiyor.

"Seni onun üstüne salmak için yaptı," diyor uyarımı dikkate almadan. "Hayatı boyunca herkese yaptığı gibi bizi parmağında oynattı..."

Bunları sindirmek kolay mı sanıyorsunuz? Karşımdaki konuşmaya devam ederken "Yalan söylüyor," dedi içimdeki yenilgiyi kabul etmeyen iblis. O da bunu kabul etmeyi yediremiyor kendisine. Hayatımızın son sekiz senesini sırf o piç kurusunun oyununa geldiğimiz için heba etmiş olduğumuzu kabul etmek istemiyor. Nasıl edebiliriz ki? Telaşla atılarak beni dürtüyor ve kendimi ona teslim ediyorum. Bizi kurtarırsa o kurtaracak.

"Yalan söylüyorsun! Vazgeçmemi istediğin için yalan söylüyorsun!" diyorum bir gayretle.

Karşımdaki ise kederle bana bakıyor. Belli ki olanları sindirmek yıllar geçirmiş olmasına rağmen hâlâ onun için de zor, hâlâ onun için de ağır. Bıkkın bir ifadeyle tüm gerçeği en baştan itibaren anlatmaya başlıyor.

Anlattıklarını sindirmeye çalışarak dinliyorum onu; fakat oturduğum yerde onun fark edemediği sarsıntıları yaşıyorum. Kaç tane? Daha kaç tane darbe alacaktım? En ölümcül dövüşte bile böyle paramparça olmadım ben. Kırılan kemiklerimin, derimi yırtan bıçakların sayısı belirsiz şimdi. Ardından sırtıma inen kemer şakırtılarını dinliyorum. Tenim lime lime oluyor. Her kelime tenimi dağlayan kalın birer deri parçası. Buna yıkım denmez de ne denir? Omuzlarımın çöktüğünü, üzerlerine kaldıramayacağım kadar ağır bir yükün bindiğini hissediyorum.

Annem yaşasaydı ve beni şimdi görseydi, kahrından bugün ölürdü muhakkak. Sanki annemi, o masum kadını kahrından ben bugün öldürmüş gibi hissediyorum. Tıpkı onun gibi masum olan bir başka kadına aylardır çektirmediğim azap kalmamıştı. Haksızca... Adaletsizce... Hiçbir günahı yokken... Gözlerimi kapatarak görüntüsünü gözlerimin önüne getirdim. Nasıl da muazzam güzellikte bir varlık. Masum, olağanüstü bir kadın. Ah o mavi gözler... Hiçbir yerde eşine rastlamadığım eşsiz güzellikteki o maviler...

Ben ne yaptım? Nasıl böylesi büyük bir hata yaptım? Yüreğim alev alev yanan bir ateş topuna dönüştü. Göğsümün içi kavruluyor adeta. Sırtımın kamburlaştığını hissediyorum. Artık dik duracak takatim

bile yok. Masum bir kadın başka masum bir kadın için hayatını hiçe saymıştı ve ben o hayatı zindana çevirmiştim. Şimdi bu gerçekle yüzleşmek zorundaydım.

Buna yıkım denmez de ne denir?

İsmini henüz telaffuz dahi edemiyorum. Dudaklarım aralandı ama henüz o ismi sese dökecek cesaretim yok. İçimdeki iki ses aynı anda coşkuyla "Anka!" diyor. Keşke onlara eşlik edebilecek yüzüm olsa. "Neden?" diye sorabiliyorum sadece. Sesim zorla çıktı dudaklarımın arasından. "Bir başkası için neden kendisini feda etti?"

Bu nasıl bir gözü karalık, bu nasıl bir cesarettir?

"Korkusuz olduğunu biliyorsun," dedi ufaklık gurur duyar gibi. "Onun bambaşka biri olduğunu en başından beri biliyorsun. Şaşırmamalıyız. Öyle değil mi iblis?"

İblis yalnızca homurdandı. Henüz o da benim gibi durumu algılamakta zorluk yaşıyor. Böylesi bir aldatılmışlığı kolayca kabul etmemiz mümkün değil elbette fakat bizi sarsan şey çok başka. Utanç. Bu nadir hissettiğim bir duygu; hatta en son ne zaman hissettim hatırlamıyorum bile. Daha önce böylesine büyük bir fedakarlığı yalnızca annemde görmüştüm ve şimdi utancım hem anneme hem de şu an ölümle pençeleşen o kadına karşı.

Karşımdaki "Sadakat!" dedi hiç duraksamadan.

Bana bilmediğim bir şey söyle demek istedim. Çok daha etkileyici, çok daha eşsiz bir şey olmalı. Etrafımda bulunan adamlardan beklediğim ve aldığım tek şey bu. Görev zaten sadakati gerektirir. Başka bir şey olmalı. "Aileye bağlılık!" diye devam etti ve kısacık bir esin ardından "Sevgi!" diye bitirdi sözlerini.

Aile... Sevgi...

Duyduğum ama ne içinde yaşadığım ne de hissettiğim iki kavram bunlar. Ben aile kavramından kendimi bildim bileli nefret ettim. Benim bildiğim aile, cehennemle eş değerdi. Sevgi hakkında ise anneme duyduğum hisler dışında hiçbir fikrim yok. Benim için sevgi ve anne eş değerdeydi, başka hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Anlamsızca ona bakan bakışlarımdan ne demek istediğini anlamadığımı düşünmüş olmalı ki yeni bir hikayeye koyuldu. Dikkatle dinliyorum onu. Çünkü onun hakkında söylenecek tek bir kelimeyi bile kaçırmak istemiyorum. Her şeye yeni baştan başlamak zorundayım.

Gerçek onu tanımak, bilmek ve yine yanımda tutmanın bir yolunu bulmak zorundayım. Anlatılanlar zamanı geldiğinde bana fayda sağlayacak bilgiler olmalı.

Ailesine düşkün. Sözünü tutan. Fedakar. Gözü kara.

"Aile kavramının üzerinde biraz çalışmamız gerekiyor," diyor iblis tatsızca. "Bu kadar önemsemesi çok tuhaf ve saçma."

"Çünkü sen gerçek bir ailede hiç yaşamadın!" diyerek atılıyor ufaklık ders verir gibi. "Bence bizim gördüğümüzden daha güzel bir şey olmalı. O biyolojik pislikten baba olmayacağı en başta belliydi."

"O ilk tokadı yediğinde nasıl zırlamıştın ama?" diye sırıttı iblis.

Ufaklık küskünce karşılık verdi. "Daha iki yaşındaydım. Hem sen henüz ortada yoktun bile. Yapayalnızdım."

"Hayatta kalman için benim gelmem gerekiyordu," dedi iblis böbürlenerek. "O pisliğin karşısında yalnızca ben durabilirdim."

"Biliyorum," dedi ufaklık gönülsüzce. İblisin haklı olduğunu o da biliyor. Beni hayatta tutan iblisliğim olmuştu. Ufaklığın masumluğunu korumaya çalışmak çamur içinde pırıl pırıl parlayan altınlar olmasını beklemek kadar imkansızdı.

Karşımdakinin anlattıklarına kafa yormak bile istemiyorum. hâlâ en başta sorduğum sorunun cevabını alamadım. Üst üste ortaya koyduğu gerçekler beni yeteri kadar sarsıp oyaladı; artık hedefe odaklanmam gerekiyor. Her ne kadar şimdiye kadar ki tavrından olumlu anlamda tahmin yürütsem de duymaya ihtiyacım var. Birbirine kilitlediğim dişlerimi zorlukla aralayıp yeniden sordum.

"Yaşıyor mu?"

"Ameliyatta. Kurşun kalbine isabet etmemiş neyse ki. Göğsüne saplanmış. Doktorlar kurtulacağını söylediler."

Belli etmeden sessizce derin bir soluk aldım. Hayatta kalacak. Yaşayacak. Şu ana kadar aldığım en iyi haber bu. Diğer anlatılanları daha sonra tekrar düşüneceğim ama şu an yalnızca onun hayatta olduğu haberinin tadını çıkarmak istiyorum.

Ama yok... Karşımdaki hayatı bana zehretmeye yemin etmiş sanki. Ya da yıllarca bana ulaşamamış olmasının acısını şimdi beni hazır ele

geçirmişken çıkarmak istiyor adeta. Peş peşe kim bilir ne saçma sorular sorma gayretinde. Bugünkü gücümü biliyor. Benden bilgi almaya çalışacak belli ki.

Fakat dile getirdiği soru aklımın ucundan bile geçmeyecek kadar aşağılayıcı. Nasıl yaptığımı bile anlamadım. Oturduğum yerden öyle ani, öyle hızlı hareket ederek öne fırladım ki. Bana böyle bir soru yönelttiği için onu parçalamak istiyorum. Ne sanıyor ki beni? Kötü biri olmam aşağılık biri olduğum anlamına mı geliyor? Ne cüretle bana böyle bir soru yöneltebilir? Bu haddi nasıl kendisinde bulabilir?

Bileklerimi kavrayan kelepçeler bana engel oluyor. Ellerimin boynuna uzanması, onu nefessiz bırakana kadar boğazını sıkmam kaçınılmaz; fakat uzanamıyorum. Gözlerimden taşan ateşi hissedebiliyorum çünkü bedenim öfkeden alev alev.

"Böyle bir terbiyesizliği nasıl düşünür?" diyor ufaklık dehşete düşmüş gibi. "Bu derece küçültücü bir kötülük benim bile aklıma gelmez," diyor iblis hayretle.

Karşımdaki en ufak bir tepki vermeden bana bakıyor. Bense hâlâ onu parçalama isteği ile doluyum.

"Seni gebertirim, doğru konuş!" dedim hiddetle. Çelik kelepçeleri koparmak istercesine çekiyorum ama nafile bir çaba biliyorum. İblis içimde öyle büyük bir öfkeyle hırlıyor ki. O bile kabul edemiyor böyle çirkin bir yaftayı.

Karşımdaki sert bir ses tonuyla emir verir gibi "Otur yerine!" dedi istifini bozmadan.

Öfkeden kudurmuş haldeyim fakat ona ulaşamıyorum, kızgınlıkla yeniden yerime oturmaktan başka çarem olmadığını biliyorum. Dediğini yapsam da öldürücü bakışlarımı üzerine dikmekten geri durmuyorum.

Ağzını açtı ve konuştu... Ardından dünya durdu...

Öyle bir cümle kurdu ki içimdeki ufaklık da iblis de donup kaldılar. Öylece bir heykel gibi kalakaldım. Sanki bir değnek bana dokunmuş ve o an ruhumu bedenimden çekip almış ve ben adeta taşa dönüşüp hareketsiz kalmış gibiyim.

Çünkü hayat durdu.

Dünya altüst oldu ve yeryüzünde hayat bitti; benim canlı kalmam olanaksız.

Bedenim yanıyor. Acı içindeyim. Hücrelerim telaffuz dahi edilemeyecek yükseklikte bir ateşle kavruluyor.

"Bir bebeğim olacak," diyorum içimden. İnanması öyle zor ki. "Birim bir bebeğimiz olacak," diye tekrarlıyorum ve aynı anda kavradığım gerçek suratıma inen şiddetli bir tokat gibi çarpıyor.

"Haberi yoktu," diyor ufaklık titreyen bir sesle atılarak. "Haberi olsa o tetiği çekmezdi. Bebeğimizi öldürmeyi göze alamazdı."

"İnatçının teki!" diyor iblis suçlayan bir tonla. "Belki de haberi vardı, yine de yaptı. Bizi istemiyor ki."

"Silva'yı hatırla," diyor ufaklık. Hep ondan yana olmaktan hiç vazgeçmiyor. "Silva'ya bir şey olacak diye ne kadar korkmuştu. Bebeğine de kıyamaz."

Benim yüzümden. Hepsi benim yüzümden. Onu öyle çok zorladım ki hayatından vazgeçti sonunda. Bebeğimizle birlikte. Güya korkutup bana sığınmasını sağlayacaktım. Gerçek korku neymiş asıl o bana yaşatıyor şimdi. Zangır zangır titriyorum. Beni hiç affetmeyecek, biliyorum... Olsun, etmesin. Yeter ki hayatta kalsın.

Karşımdakinin dudaklarının kımıldadığının farkındayım, bir şeyler söylüyor; fakat ben tam olarak duyamıyorum. Ses öylesine uzaktan geliyor ki kulağıma ulaşsa da beynime aktarılmıyor kelimeler.

İçimde yükselen ateş bedenimi eritiyor sanki buhar olup havaya karışmak üzereyim. Ter içinde kaldım. Bedenim sıvıya dönüşüp yok olacak. Kulağıma birkaç kelime çarpıyor.

"... bebeğin alınması gerektiğini..."

Ansızın gırtlağımdan kopup gelen ses acı dolu bir hayvana ait sanki. Öyle yüksek ki. Sesler birbiriyle senkronize çünkü. Acı içindeyiz. Kabullenemiyoruz. Ufaklık yerlerde tepinerek ağlıyor. Sel olmuş gözyaşları önünde bir göle dönüşmek üzere. İblis çıldırmış gibi kükreyerek duvarları yumrukluyor. Bedenim güçlü yumrukları altında sarsılıyor.

"Hayır!" diye haykırıyoruz aynı anda.

Bizden bir parçayı koparıp almalarına izin veremeyiz. Buna asla izin vermem!

"Buna izin veremezsin!" diye öne atılıyorum. Lanet kelepçelere iblis küfürler yağdırıyor. O kelepçelerden kurtulursam onu kimse tutamaz; bunun olmasını tüm kalbimle istiyorum. İsyanla ellerimi kaldırabildiğim ölçüde yukarı çekip sertçe masaya vuruyorum. Eklemlerim sızlıyor. Umurumda bile değil. Acı benim dostum.

Hala aynı martavalı okuyor bana. hâlâ o küçültücü suçu önüme sürüyor. Bu kadar mı aşağılık biriyim gözünde?

"Saçma sapan konuşma!" diye tekrar haykırdım.

Karşımdaki aniden yerinden kalktı. Panikle onu izliyorum. Telaşım öyle büyük ki... Yok edecekler. Onun bir parçasını... Benim bir parçamı... Bizi yok edecekler. Dünyamı yok edecekler.

Adımları kapıya doğru ilerliyor. Delirmek üzereyim. Onu kaybedemem. Hayatıma giren en muazzam şey o. Bir mucize gerçekleşti ve incecik görünmez bir iple birbirimize bağlandık artık. Oysa onu benden almak üzereler.

Eli kapıya uzanıyor.

"Yalvar!" diyor ufaklık ve iblis aynı anda telaşla. Biri ağlayarak, diğeri öfkeyle. İkinci kez ikisi bir konuda aynı fikirdeler. Söz konusu olan hazinemiz, söz konusu olan dünyamız çünkü. Söz konusu olan bizim parçamız. Tereddüt bile etmiyorum. Onu durdurabilecek tek bir şey var. Hiçbir zaman ona karşı hitap etmediğim tek kelime. Beni anlamak zorunda. Bu kez yanımda olmak zorunda. Sesim o küçücük odanın içinde yankılanarak duvarlara çarpıyor. Yakarır gibi haykırıyorum.

"Amca!"

Ne kadar çaresiz olduğumu anlamış olmalı. Yüzümdeki paniği gördüğüne eminim. Ondan aman dileniyorum. Kimsenin önünde eğilmeyen beni dizlerinin üzerine böyle çöktürdü işte o mavi gözlü kadın. Ellerim öyle titriyor ki yumruklarımı sıkıp kendime hakim olmaya çalışıyorum. Her şey onun için. Her şey ikimizin meydana getirdiği o minik hücre için. Bizim parçamız için. En ufak çekince hissetmeden, hiç gocunmadan yalvardım.

"Lütfen!" dedim. "Lütfen onlara izin verme! O benim bebeğim! Onu öldürmelerine izin verme!"

İnsan hayatını büyük olaylar değiştirmez aslında. İnsan hayatı, minik detaylarda gizlidir ve genelde o minik detay ve ayrıntıların ortaya

çıkardığı gerçekliklerle değişime uğrar. Minicik bir hücre, gözle görülmeyecek kadar küçük olan bir hücre benim hayatımı değiştirdi. Başıma böyle bir şey geleceğini bir zamanlar bana söyleseler muhtemelen inanmazdım. Gözle görülemeyecek kadar minik bir şeyin hayatımı değiştirecek olmasına hiçbir zaman inanmazdım ama şimdi bu gerçekleşti. Bundan üç ay önce bir gece benim bedenimden firara kalkan minicik bir hücre onun bedeninde hayat bulmuştu ve benim için de hayat bambaşka bir şekle bürünmüştü şimdi.

3. Bölüm

Zaman acımasız bir yavaşlıkla akıyor. Yine tek başınayım ve yine bilinmezlikle baş başa bekliyorum.

Yalvarmam işe yaradı mı bilmiyorum.

"Biyolojik pislikte işe yaramamıştı," diyor iblis hatırlatarak. Sesi öyle tatsız ve ümitsiz ki. İlk kez yalvardığı için bir yandan yediremiyor da kendisine. Fakat o da çaresiz.

"Şu an gururumuzdan çok daha önemli bir şey var. Elimizden geleni yapmamız gerekiyordu," diyor ufaklık ağlamaklı bir tonla. "O pisliğe de yalvarmazdık ama küçüktük. Annemi korumamız gerekiyordu. Sen gelene kadar neler çektik haberin var mı?"

"Hiçbir işe yaramamıştı ama. Şimdi de yaramayacak."

"Bu, o pisliğe benzemiyor. Belki daha merhametlidir. Merhametli olmasa eskiden bizi kurtarmak için o kadar uğraşmazdı."

"Aynı kandan ikisi de!" diye adeta öfke patlaması yaşıyor iblis. "Kimseye güvenemeyiz!"

"Biz de aynı kana sahibiz. O pislikle aynı değiliz ama."

Ufaklık her zaman bardağın dolu tarafını görüyor. Diğeri ise boş tarafını. İblis hainçe denebilecek acı bir gülümseme ile bakıyor. "Aynı olmadığımıza emin misin?" diye soruyor ufaklığa. Geçen aylarda yaptıkları söze dökülecek gibi değil; fakat iblislikten hâlâ vazgeçmiyor.

"Senin yüzünden bebeğimizi kaybedebiliriz," diyor ufaklık suçlayan bir edayla. "Sana defalarca kez söyledim ama beni hiç dinlemiyorsun. Onu da bebeğimizi de kaybedersek ne yapacağız? Ya annem? Anneme ne diyeceğiz? Onu yine hayal kırıklığına uğrattık. O da bizi sevmeyecek artık. Bir daha müzik olmayacak."

İblis suçlu bir edayla başını aşağı eğiyor. Annemin sevgisini kaybetme düşüncesi öyle ağır ki. Onu bir kez daha hayal kırıklığına uğratmış olmak öyle yıkıcı ki. Ufaklık sazı ele aldı. Hırçın bir sesle konuşmaya devam ediyor.

"Onu korkutacağını sandın ama yanıldın. Kim bilir o pislikleri gördüğünde aklından neler geçirmiştir? Onu vermeyeceğimizi bilmiyordu ki. Onu kaybetmekten korktuk, kabul ediyorum ama sana uyup en delice şeyi yaptık. Sonuç ne oldu peki? O bizden daha delice davrandı. Kendisini öldürmeye kalktı. Onu sonsuza kadar kaybedebiliriz. Bebeğimizi de... Hem onsuz hem de bu vicdan azabıyla nasıl yaşayacağız? Söylesene bundan sonra nasıl yaşayacağız? Güya onu yenecektin? Zafer bizimdi. Söylesene şimdi kim kazandı?"

"Hiçbir yenilgi böylesine görkemli, hiçbir zafer böylesine acınası olmamıştır," diye mırıldanıyorum.

İblis hüsran içinde. Böyle bir zafer beklemediği apaçık. Buna zafer denemez çünkü. Mavi gözlü kadın yenilgisini bile zafere dönüştürdü. Bizi mat etti. Sinirli bir gülüş çıkıyor dudaklarımın arasından.

"Beni mağlup eden, yaşayan tek canlı," diyorum bu kez.

Odanın kapısı yeniden açılıyor ama gelenler tek kelime bile konuşmadan beni başka bir yere götürüyorlar. Geceyi burada geçireceğim belli. Küçücük bir hücre burası. Bunu hak ediyorum. Onu haftalarca ben de boktan bir hücrede tutmuştum. Getirdikleri yemekleri yemeye yüzüm yok. Elimi bile sürmek istemiyorum. Ufaklık utanç içinde sessizliğe bürünürken İblis hak ettiğimizi düşünerek kabulleniyor. Böyle durumlarda daha kontrollü. Asla panik yapmıyor. Sakinliğini korumak zorunda. Bizi kurtarırsa o kurtaracak.

"Sakin olmaktan başka çaremiz yok," diyor ültimatom verir gibi. "Bundan sonra çok daha dikkatli adım atmak zorundayız."

"Sence adamlar ne durumdadır?" diye çekinerek soruyor ufaklık. "Onların canını yakarlar mı?"

"Yine başladın mızmızlığa," diyor iblis tersleyerek. "Canlarının yanması önemsiz. Bununla başa çıkabilirler. Her şeye hazırlıklılar. Onları iyi yetiştirdiğimi biliyorsun. Açık vermeyecekler. Biz de açık vermeyeceğiz."

"Nasıl?" diye soruyor ufaklık, ne yapacağını bilemez gibi.

"Sen," diye başlıyor iblis küçümsercesine. "Kesinlikle sesini çıkarmayacaksın ve kıçını kırıp orada sessizce oturacaksın. Bu işi bana bırak. Alternatiflerin hepsini değerlendirmem lazım."

"Ne tür bir alternatif var ki? Belki de ömrümüzün sonuna kadar bizi buraya hapsedecekler."

"Öyle bir şey olmayacak! Bunu yapamazlar. Bizi hafife alıyorsun. Mutlaka pazarlık edecekler, kendimizi pazarlığa hazırlamamız lazım."

"Sence bebeğimiz kurtulur mu?" diye soruyor ufaklık acınası denecek kadar korkan bir sesle.

"Yaşayacak!" diyor iblis tereddüt bile etmeden. "O bizim bebeğimiz. Yaşayacak! Yaşamak zorunda! Bize bir şans daha vermek zorunda."

Buna inanmak istercesine ben de aynı sözleri mırıldanıyorum.

"Yine bildiğini okumaya başladın," diyor ufaklık bıkkınlıkla.

"Tutunacak bir dala ihtiyacımız var. Hayatta kalmak istiyorsan bebeğimizin yaşaması için dua et."

"Ben dua bilmiyorum," diyor ufaklık kederli bir sesle.

"Annem öğretmişti sana," diyor iblis panikle. "Annem öğretmişti sana. Nasıl unutursun? Dua et!" diye emrediyor.

"Unuttum," diyor ufaklık suçluluk içinde. "Öyle çok zaman geçti ki unuttum hepsini. Hiç tekrarlamama izin vermedin ki. Hiç dua etmedim ki senelerdir. Nasıl hatırlayabilirim?"

"Bir şeyler bul," diyor iblis hırlayarak. "Aklında ne kaldıysa onları söyle. Bebeğimizin hayatta kalması için dua et!"

Bütün gece ikisi de tartışıp durdular. Kafam kazan gibi. Seslerini duymak istemiyorum ama yorulmak bilmeksizin tartışmaya devam ediyorlar. Yılgın bir halde yatmaya devam ederken yalnızca onları dinliyorum. Tüm gece bu şekilde geçti. Zamanın acımasız olduğunu söyledim size, adeta işkence yapar gibi öyle yavaş aktı ki. Nihayet sabah olduğunu düşündüğüm saatlerde beni hücreden alıp yine önceki odaya götürdüler. Bu kez ellerimi kelepçelemediklerı için memnunum fakat belli ki bu odadan çıkamayacağımı bilerek ihtiyaç duymadılar.

Oturmak istemiyorum. İçimde patlamak üzere olan bir enerji var; odanın içinde volta atmaya başlıyorum. Beni delirtmek üzere olan bu enerjinin birazını bile atabilsem rahatlayacağım.

Aradan sonsuz diyebileceğim kadar uzun bir zaman geçti. Belki sabırsızlığımdan böyle hissediyorum, bilemiyorum ama bu uzun bekleyişler sinirlerimi harap ediyor. hâlâ yaşayıp yaşamadıklarını bilmek istiyorum. Yüreğim her an korku içinde öyle delicesine bir hızla atıyor ki anksiyeteye tutulmuş gibiyim. Birden gözümün önüne onun nefessiz kalışı geliyor. Nasıl bir korku yaşadıysa Silva'nın dövüşünde atak geçirmişti. Acıyla gözlerimi yumuyorum. Ona neler çektirdim. Şu an yaşadığım her şeyi sonuna kadar hak ediyorum, biliyorum.

Kapı açıldığında odanın bir ucundayım; yine aynı kişi içeri giriyor. Bana oturmamı emrederek masaya ilerlerken yalnızca onu izliyorum. Elinde bir dosya var; gözlerim saliseler içinde bunu fark ediyor ama eline bakmıyorum.

"Pazarlık yapacak!" diyor iblis kendinden emin bir tonla.

Ufaklıktan hiç ses çıkmıyor. Verilen komutu dikkate almış gibi. Fakat endişesini hissediyorum. Hepimizin merakını gidermek zorundayım. Sinirlerim tel tel olmuş durumda. Masaya, onun karşısına oturur oturmaz "Bebek nasıl?" diye sordum duraksamadan.

Aldığım olumlu cevap hepimizin derin bir soluk almasına neden oluyor. hâlâ ümit var bizim için. Fakat sonraki sözler beni allak bullak ediyor. Bebeğimize sahip çıkmamızı istemiyorlar. İblisin öfkeli hırıltısı kükremeye dönüşüyor, ufaklık keder içinde hıçkırarak ağlıyor.

"Onun babası benim!" dedim atılarak.

"O bizim bebeğimiz," dedi ufaklık içli içli ağlayarak. Henüz sahip olamadan kaybettiği şey öyle değerli ki acısı yüreğine oturdu.

"Geri adım atmak yok!" diyor iblis şeytani bir inatla. "Ondan vazgeçmeyeceğiz! Kimseden izin almaya ihtiyacımız yok. O bizim bebeğimiz. Yeter ki hayatta kalsın. Onu geri alabiliriz."

"Hayır!" diyor ufaklık isyanla. "Bu sefer olmaz. Bu sefer kötülükle olmaz. Başka bir yol bulmak zorundayız."

"Bebeğimize sahip olmak için her yol mubah! Onu aldığımızda annesi de bizimle gelmek zorunda kalacak!"

İblisin vazgeçmesi olanaksız fakat bu kez ufaklık da vazgeçmek istemiyor.

"Makul bir yol bulalım. Bu sefer kötülükle olmaz. Yaptığın onca şeyden sonra bak ne haldeyiz, bu sefer benim yolumdan gidelim. Lütfen..."

"Bizi saf dışı edip bebeğimizi çalacaklar!" diyor iblis kin dolu bir tonla.

"Hayır!" diyor ufaklık ısrarla. "Buna izin vermeyeceğiz ama kötülükle olmaz. Lütfen... Başka bir yol bulabilirsin. Sen her zaman her şeye bir yol buldun, bizi hep belalardan kurtardın. Ama bu sefer ki farklı. Bu seferkine başka bir yol bulman gerek. Hemen hareket etme. Lütfen önce bir düşün."

İblis bu sözlere cevap vermiyor fakat benim bekleyecek sabrım yok.

"Onunla görüşmemi sağla," dediğimde, iblis sağ olsun, karşımdakinin bana olan inancı gerçekten gözlerimi yaşartacak.

"Tehdit etmek için mi?" diye alayla sordu.

"Makul bir konuşma yapmamız gerekiyor, öyle değil mi? Çocuğumdan vazgeçmemi kimse beklemesin. Öyle bir şey olmayacak." Verdiğim akla uygun karşılık ile içimdeki ufaklık beni takdir ediyor.

Aynı anda içimde aniden iblisin sesi yükseldi. Öylesine hevesle atıldı ki bir an neredeyse yerimden sıçrayacaktım fakat dışarıya en ufak açık vermedim.

"Pazarlık yapacak!" diye coşkuyla bağırdı. "Odaya girdiğinden beri amacı pazarlık yapmak. Blöf yapıyor!"

"O zaman bunu kabul etmeliyiz!" diyen ufaklık da hevesle araya giriyor. "Söyledikleri her şeyi kabul etmek zorundayız, bebeğimiz için buna katlanmak zorundayız."

"Bebeğimiz için her şeye katlanacağız zaten salak," diyor iblis terslenerek. "Pazarlık denilen şey sana söylenen her şeyi kabul etmek değildir. Karşılıklı şartlar sunmakla olur. Onların sundukları şartlara göre biz de şartlar sunacağız ve orta yolda buluşacağız. Umarım bu seni tatmin eder. Yıllarca zırlamanı dinlemek istemiyorum. Kötülükle olmaz diyorsan bunun başka yolu yok."

Tıpkı iblisin düşündüğü gibi oluyor her şey. Baştan beri amacı benimle pazarlık etmek. Benden istediği şeyi yapmam için bebeğimi

kullanıyor. Onu ne kadar çok istediğimi biliyor, bunu gözlerimde gördü. Hiç gizlemedim ki. Fakat bu pazarlığa açığım. Çünkü mavi gözlü kadının beni görmek istemediğine şüphesiz bir şekilde inanıyorum. Bu konuda doğru söylüyor. Ama karşımdakinin kararlılığını da biliyorum. Senelerce peşimi bırakmayışından öğrendim bunu. İstediği şeyi elde etmek için herkesi ikna edebilecek bir yeteneği var. Önünde sonunda beni görmesi için onu ikna edebilirse istediği her şeyi yapmaya hazırım.

"Onu ikna edebilirim. Ama şartlarım var," diyor karşımdaki.

"Bizi aptal sanıyor," diyor iblis hakarete uğramış gibi. Birden öfkeleniyor.

Ufaklık onu teselli etmeye girişerek "Bunun önemi yok. Senin aptal olmadığını ben biliyorum," diyor.

"Düşündüğüm gibi," diye mırıldanıyor iblis gözlerini kısarak. "Pazarlık şartlarını belirlemek için bizi burada tutuyor. Şartları hemen kabul etmiyoruz. Önce enikonu değerlendirmemiz lazım."

İkisini de duymazdan geliyorum. Düşüncelerim bir oraya bir buraya çekiştirilmekten lime lime olmuş haldeler. "Ne tür şartlar?" diye soruyorum ifadesizce.

"Anka seninle asla görüşmeyecek. Bundan emin olabilirsin. Ama çocuğunu görebilmen için sana bir şans yaratabilirim."

"Ne demek bu?" diyen iki ses aynı anda içimde yankılanıyor. İkisi de saçma bir şey duymuş gibi karmaşık halde.

"Bir daha müziği duymayacak mıyız yani?" diye soruyor ufaklık hüsrana uğramış bir sesle. "Onu çok kırdık. Bir daha bizi görmek istemiyor işte. Bebeğimizi de bize göstermeyecekler."

"Kapa çeneni!" diyor iblis öfkeyle. "Aptal aptal konuşma! O ikimizin bebeği. Bizi görmek zorunda. Bebeğimizi görebilirsek onu da mutlaka görürüz. Başka türlüsü mümkün değil. Pazarlık yapacağız!"

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sızlanarak soruyor ufaklık.

"Önündeki dosyadan! İçeri girdiğinden beri o dosya elinde. İçinde her ne varsa, ona karşılık istediğimiz her şeyi yapmak zorunda. Biz ona mecbursak, o da bize mecbur. Madem kötülük olmasın diyorsun o zaman adım adım ilerleyeceğiz. Bebeğimizi görme şansını elde

edersek annesini de görebiliriz. Bu kaçınılmaz bir gerçek. Mantıklı düşün!"

İblis haklı. Odaya girdiğinden beri önünde duran o dosya belli ki onun için çok önemli. Benim içinse yalnızca çocuğumu görebilme bileti. Onu benden almalarına asla izin veremem.

Tüm gece boyunca iblis ve ufaklığın tartışmalarını dinledim. İblise uysam birkaç ay sabrederim ve doğduğunda onu kaçırır, kimselerin bulamayacağı bir yere götürebilirim. Bunu planlamak onun için çocuk oyuncağı. Benim yanımda fakat annesinden uzakta büyür. Ufaklık bu fikre şiddetle karşı çıkıyordu. Bir kez daha haksızlık yapamayacağımızı söylüyor ki haklı aslında. Bunu ne çocuğuma ne de annesine yapamam.

Zor yolu seçmek zorundayım. Bebeğimi istediğim kadar kıyamet bakışlı, mavi gözlü kadını da geri istiyorum. Onsuz eksik hissediyorum; hayat yavan ve tatsız geliyor. Böyle bir yaşamı kim ister ki? O yanımdayken dünyanın görüntüsü de sesi de bambaşka geliyordu. Adeta bin bir türlü renge bezenmiş şeffaf bir balonun içinde hareket ediyor gibiydi; o nereye gitse renkler de onu takip ediyordu. Baş döndürücü renkleri kaleydoskopa bakan hevesli bir çocuk gibi izlerdim. Hele çaldığı o müzik... Cehennem cennete dönüşürdü. Dünyanın o karanlık, kaotik sesi bana o zaman bambaşka gelirdi. Tıpkı bir ilahiyi dinler gibi. Beni kendimden geçirirdi. Nasıl vazgeçebilirim ki ondan?

Kaybettiğimi sandığım şey için şimdi bir şansım daha oldu. Bebeğimiz ikimizi sonsuza kadar birbirimize bağlayan bir bağ ve ben bu mucizeye hiç durmaksızın şükrediyorum. Çocuğumun değeri gözümde çok daha yüce, çok daha üstün. Beni bebeğimiz kurtaracak.

"Hani bizi ben kurtaracaktım?" diye diklenerek soruyor iblis.

"Sıranı mı beklesen acaba?" diye karşılık veriyor ufaklık. Ayıplar gibi bir edası var. "Senin saçmalaman yüzünden şu anda bu haldeyiz. En baştan beri bizi yanlış yönlendiriyorsun. Senin yüzünden hiç günahı olmayan birine acı çektirdik. İntikam diye tutturdun bak başımıza neler geldi, bizi şimdi bebeğimiz kurtaracak elbette."

"Ben olmasaydım hiçbir zaman onu tanıyamazdık. Hata yapmış olabiliriz. Yanlış kişiyi aldık. Ama en başta benim dediğim gibi hareket etmemiş olsaydık ne o renkleri görürdün ne de o müziği duyardın. Ben olmasaydım şu an bebeğimiz bile olmazdı."

İblis de haklı. Acı bir gerçek, hatta utanç verici; fakat haklı. O olmasa biz mavi gözlü kadını tanıyamazdık ve ömrümüzün sonuna kadar bir bebeğe sahip olma hayalimiz bile olmazdı. Oysa şimdi iblis sayesinde bir bebeğimiz olacak. Cehennemimiz nihayet cennete dönüştü.

"İşte sana anlaşma," diyerek önüme itilen dosyaya kısacık bir an bakıp usulca kendime doğru çektim. Kapağı kaldırıp içindeki bilgilere çabucak göz attım. Benim de kulağıma kadar gelen birtakım bilgiler bunlar. Aynı kulvarda olmadığım bir grup bu. Yukarıda, çok yukarıdalar. Onlara ulaşmam ne kadar zaman alır hiçbir fikrim yok. Kim oldukları bile belli değil. Dosyaya bakma bahanesi ile derin düşüncelere giriyorum. Karşımdaki konuşmaya devam ediyor.

"... Çocuk üzerindeki haklarının devam edebilmesi için elimden geleni yaparım. Beni geri çevirmez. Onu ikna edebilirim. O vatansever biri. Kendisi için kabul etmese bile vatanı söz konusuysa her şeyi kabul eder."

Vatan... Bana ne kadar uzak bir düşünce. İkamet ettiğim adresler hangi ülkenin sınırları içinde olursa olsun benim bir vatanım olmadı. Kendimi hiçbir yere ait hissetmedim çünkü. Bu tür duyguların nasıl olduğunu bile bilmiyorum; bir yanım ona imreniyor. Kendisini bir yere ait hissetmesi kıskanılacak bir duygu.

Öte yandan iblis yanım yine devreye giriyor. Ona kalırsa bu mavi gözlü kadının zayıf yönü, üzerine gidilebilecek bir zaaf. Bunu kullanabiliriz. Şu an imkansız görünen görev gözünü korkutmuyor da. Hatta bilakis zorlu görev onun için bir çeşit meydan okuma. Bunu başarabileceğimizi biliyoruz; kimse bizi yolumuzdan alıkoyamaz. Eğer istenileni yaparsam onu görebilme şansı elde edebilirim. Şu an beni görmemek konusunda kararlı, üstelik şimdi yalnız değil, etrafında destekçileri de var. Kaçmaya devam edecek ama buna izin vermeye niyetim yok.

Bilinmezliğe adım atmadan evvel son kez şansımı denemeden edemedim. Onu görmek istiyorum. Kalbim göğüs kafesimin altında tepiniyor ama dışarıdan bakan biri için en ufak duygu belirtisi göstermeyen, soğukkanlı bir görünüşüm var. İsteğim gerçekleşmiyor; karşımdaki durumunun ne kadar riskli olduğunu anlatıyor. Üstelersem hem ona hem çocuğuma zarar vereceğim. Şu an beni görmesi her şeyi paramparça edebilir. Kalbi yorgun, bedeni yorgun, ruhu yorgun

çünkü. Ona bunu ben yaptım. Onun ve çocuğumun hayatta kalması için benim geri adım atmam gerekiyor ve çaresizce kabul etmek zorunda kalıyorum. Şimdi değil. Henüz değil. Yapmam gereken tek şey elimdeki umuda sarılmak.

Bu iş yüz yıl savaşlarına dönüşse de umurumda değil. Bir gün yine karşı karşıya geleceğiz.

İki gece evvel kaybetmiş olduğumu düşündüğüm yaşama hissi yine beni sarmalıyor. Yaşamak için bir nedenim var artık. Amaçsız yaşamam mümkün değil. Eğer kendime bir amaç edinemezsem yaşamam imkansız, biliyorum. Hayatım boyunca beni canlı tutan şey tutunduğum amaçlar oldu. İlk amacım annemi kurtarmaktı; bunu başaramadığımda bu kez onun intikamına tutundum. Elim yine boş kaldı. Önceki amaçlarıma erişebilmek için yaptığım kötülüklerin haddi hesabı yok. Ben hayatım boyunca hiç iyi bir şey yapmadım; iyi şeyler nasıl yapılır hiçbir fikrim yok. Öğrenmediğim bir şeyi gerçekleştirmem mümkün değil ki.

Şimdi ise belki de öncekilerden çok daha güçlü bir amacım var. Evladımı görmek istiyorum; fakat bunu utanmadan yapmak istiyorum. Ona iyi bir şeyler bırakabilmek, benim aksime babasından nefret etmemesini ve iyi birisi olduğumu düşünmesini istiyorum. Biliyorum, imkansızı istiyorum fakat ben birçok imkansızı gerçek kıldım, bunu yine yapabilirim. Kıyamet bakışlı, mavi gözlü kadını tekrar görebilirim. Evladımın yüzüne utanmadan bakabilirim. Kefaretimi ödeyebilirim.

Bana sunulan pazarlık şartları öyle ağır ki istenileni karşılamadan evladımı görmem mümkün olmayacak. Ne kadar sürer şu an bilemiyorum. Acele etmem gerekiyor. Zaman acımasız. Neler kaçıracağımın farkındayım. Tüm ilkler avuçlarımdan kayıp gidiyor. Aynı esnada tüm kayıp ilklerin acısı da yüreğime taş gibi oturuyor. Bunu hak ettim ben, biliyorum. Yaptığım tüm kötülüklerin hesabını vermek zorundayım.

Hiçbir hata cezasız kalmaz...

Yüreğim kan ağlasa da ayağa kalmamı sağlayacak gerçeklere tutunuyorum. Aslında bu ceza benim kurtuluşum fakat karşımdakinin bunu bilmesini istemiyorum.

Bu kez çekeceğim cezaya gönüllüyüm çünkü ucunda evladımın yüzüne utanmadan bakabilmek var. Benden geriye iyi bir şeyler bırakabilme şansını elde etmek var. Bu düşünceler içinde kendi şartlarımı öne sürmekte gecikmedim. Henüz öngörülemeyen bir süre içinde çocuğuma iyi bir şeyler bırakmak için çabalarken, aramızdaki bağa bir kör düğüm atmak zorundayım. Ondan uzakta olsam da buna ihtiyacım var. Senelerdir kullanmadığım gerçek soyadımın ona verilmesini istiyorum. Derim Akhan hiç iyi şeyler yapmadı; fakat Derim Ağaner başka bir adam olacak.

Derim Ağaner yalnızca çocuğunun babası olacak ve yalnızca onun için iyi şeyler yapmaya çalışacak. Çabası kötülükle paralel gerçekleşecek fakat günün sonunda elde edilen sonuç önemli olacak ve o sonuç, her şekilde çocuğumun benden utanmamasını, aksine gurur duymasını sağlayacak şekilde ortaya çıkacak. Çünkü yapacağım her şey annesinin ülkesi için olacak. Böylece günü geldiğinde annesinin de hakkımdaki fikrini değiştirebilirim belki.

Ah o mavi gözler...

Kurşun gibi saplanan kıyamet bakışlı gözler...

Uğruna şimdi ölümü göze aldığım gözler...

Bir gün öğrenebilecek mi acaba? Kalbine saplamayı başaramadığı kurşunu aslında çoktan benim kalbime sapladığını bir gün öğrenebilecek mi? Kalbimi paramparça ettiğini, ateşle kavurup küle dönüştürdüğünü ve o küllerden başka bir ben yarattığını öğrenebilecek mi?

Onun sevdikleri için verdiği savaşı şimdi anlayabiliyorum. Çünkü daha doğmamış bir çocuğu sevdim ben. Onun için savaşa gidiyorum.

Sadakatini şimdi anlayabiliyorum. Çünkü sadakat adanmak demek bir anlamda. Beni görmek istemeyen bir kadına adandım ben. Elimin bir daha asla başka bir ele değmemesine yemin ediyorum.

Ülkesi uğruna canını verebilecek olmasını şimdi anlıyorum. Çünkü ilk kez kendimi birine ait hissediyorum. Bir ülke uğruna canımı vermeye gidiyorum.

Sabrını şimdi anlıyorum. Bilinmezliğe doğru yol alırken elimdeki tek şey umut ve şimdi yalnızca umuduma tutunuyorum.

Bir gün yeniden o mavi gözleri ve onunla birlikte dünyaya getirdiğimiz bebeğimizi görebilme umudu ile yürüyorum.

Ne kadar sürerse sürsün...

Bir gün muhakkak geri döneceğim.

4. Bölüm

Aynı sahneyi tekrar tekrar yaşıyorum.

Korkusuz fakat bitap, aynı zamanda isyan dolu gözlerini üzerime dikmiş. Elinde bir silah var. Namlunun ucu bana dönük değil, aksine kendisine doğrultulmuş halde. Tam kalbinin üzerinde.

"Zaferimin nişanesi," diyor. "Göğsüme taktığım madalyam!"

O bir asker çocuğu. Kendisi de asker. Aramızdaki savaşın kendi zaferiyle bittiğini ilan ediyor. Cesaretinin önünde diz çökebilirim. Yapmak üzere olduğu delilik kalbimi yerinden söküyor.

"Hayır!" diye haykırıyorum.

Kalbim boğazımda artıyor artık. Ona engel olmak istiyorum. Elimi uzatıyorum ama öyle uzakta ki ulaşmam imkansız. Gözünü bile kırpmıyor. Madalyası olduğunu söylediği kurşunu kalbine gömüyor. Patlayan silah sesi kulaklarımı sağır edecek ölçüde yüksek. Kulaklarım çınlıyor. Tekrar tekrar aynı ses zihnimin içinde yankılanıyor. Delirmek üzereyim.

Nasıl yetiştim bilmiyorum, adeta ışınlandım sanki ama şimdi tam önündeyim; diz çökmüş haldeyim. Göğsünden fışkıran kan adeta çağlayan gibi yüzümden aşağı akıyor, hiçbir şey göremiyorum. Hissedebildiğim tek şey ağır çekimdeymiş hissi veren yavaşlıkla bedeninin zeminle buluşmak üzere aşağı süzülüşü. Ellerimi yine ona doğru uzatıyorum. Belki bu kez onu tutabilirim. Ne tarafa uzattığımı bilmediğim ellerim bomboş kalıyor. Bedeni sonsuzluğa doğru bir uçurumdan aşağı düşüp yok olmuş gibi. Ona yine ulaşamadım. Görüşümü açmak için aceleyle avuçlarımı yukarıya kaldırıp yüzümden akan sağanağı temizlemeye çalışıyorum. Avuçlarım kan içinde. Onun kanı bu. Panikle etrafıma bakınıyorum. Bedeni ortalarda yok. Etrafım onun kanıyla yıkanmış halde ama bedeni ortalarda yok. Uzaktan çok uzaktan gelen bir bebeğin ağlama sesini duyuyorum.

Telaş ve panikle dizlerimin üzerinde sürünerek etrafa bakıyorum. Ayağa kalkacak gücüm yok. Bebek sesi bir alçalıp bir yükseliyor. Biliyorum, benim bebeğim bu. Bizim bebeğimiz. Dört ayak üzerinde sürünerek geldiğim nokta bir uçurumun kenarı. Göremediğim bedenin, duyduğum bebek sesinin o uçurumun dibinde olduğunu biliyorum ama öyle uzaklar ki. Onları ben ittim oraya. Bu benim suçum. Onu bunu yapmaya ben ittim. Bebeğimizle birlikte kendisini o uçurumdan attı. Ellerimi zemine dayayıp başımı olabildiğince aşağı eğiyorum. Dibi karanlık bir çukura bakıyorum. Bebeğin sesi o çukurun dibinde yankılanıyor. Kollarım zangır zangır titriyor. Zihnim ne yapmam gerektiğini söylüyor bana. Onlara kavuşmak istiyorum. Tek istediğim ikisini de kollarımın arasına alıp güvende tutmak. Bunu ancak onların yanındayken başarabilirim. Hiçbir zaman ona uzanamamış olan kollarım bu karşı konulmaz istekle tutunduğu zemini bırakıp ileri doğru uzanıyor. Tek istediğim onlara sıkıca sarılmak. Tıpkı onun gibiyim. Gözümü bile kırpmıyorum. Bedenimi uçurumdan aşağıya, boşluğa bırakıyorum.

Düşüş esnasında kısacık sürede zihnimden geçen korkular beni delirtmek üzere. Ya onlara ulaşamazsam, ya benim atladığım uçurum aynısı değilse? Bebeğin sesi gittikçe benden uzaklaşıyor, artık onu duyamıyorum; atladığım uçurum kesinlikle yanlış yer.

"Seni yendim ben," diyen sesi kulaklarımda yankılanıyor. "Ama sen bunu asla bilemeyeceksin."

"Biliyorum!" diye haykırıyorum, çaresizce boşlukta düşmeye devam ederken. "Beni yendin, biliyorum."

Ona yenilmiş olmaktan en ufak bir gocunma hissetmiyorum; bilakis beni yenen tek kişinin o olmasından mutluyum. Beni yanında tutsun, ömrümün sonuna kadar yanında diz çökmüş halde yaşamaya devam edebilirim. Çünkü biliyorum, yanında olduğum sürece bana gösterdiği renkleri görebilir, çaldığı müziği dinleyebilirim. Benim gibi bir adam başka ne isteyebilir ki?

Artık düşüşü durdurmam imkansız, bir kez atladım. Bunu kimse durduramaz. Parçalanacak olmaktan korkmuyorum ama içimdeki hüsran öyle büyük ki. Onlara yine kavuşamayacağım. Beni yıkan tek gerçek bu. Onlara kavuşamadan öleceğim. Bedenim cayır cayır, cehenneme doğru yuvarlanıyorum anlaşılan. Isı gittikçe yükseliyor. Bedenim buharlaşmak üzere, tenim sırılsıklam. Hissettiğim acı hüsranı

tarif etmem imkansız. Yapabildiğim tek şey hüsranımı dışarı döken bir haykırış.

"Hayır!"

Kan ter içinde uyandım. Yattığım yerden nefes nefese kalarak öyle hızlı doğruldum ki bir an başım dönüp gözlerim kararda. Etrafımı göremiyorum bile. Birkaç saniye kendimi gerçekten atladığım o karanlık uçurumun dibinde hissediyorum. Aldığım sesli soluklar kulaklarımı tırmalıyor. Ellerimi iki yanımda yatağa dayayarak kendime gelmeyi bekliyorum. Gerçeklik algılarım açıldığında tam olarak nerede olduğumu anlıyorum. Yine aynı kabus.

Paris'teki evde, yatak odamdayım.

Buraya geleli iki haftayı geçti ama gün aşırı gördüğüm kabuslar hâlâ yakamı bırakmıyor.

Başımı yavaşça yana çevirip komodinin üzerindeki saate baktım. Sabaha karşı 04:17. Bu iyi. Bu gece birkaç saat uyuyabilmişim en azından. Üzerimdeki çarşafı itip yataktan çıkmak için hareketlendim. Yapacak çok işim, az zamanım var. Zaman artık benim en büyük düşmanım. Ona karşı savaşıyorum. Hedefe ulaşmam ne kadar çok zaman alırsa bebeğimi ve annesini görebilmem o kadar geç olacak. Acele etmem gerekiyor.

Kafama geçirdikleri siyah çuvalla beni tuttukları yerden çıkardıklarından beri beynim son sürat çalışan bir lokomotif gibi. Kafamın içinde iki sütun çizdim; sağ sütunda yalnızca hedefim var. Bebeğim ve annesi. Sol taraftaki diğer sütunda alta alta sıraladığım satırlar, onlara kavuşabilmem için yapılacaklar listesi. Tek kalemlik alacağıma karşılık ödeyeceğim borçlar bunlar. Listeye her gün yeni satırlar ekliyorum. Borç batağına saplanmış gibiyim fakat bu beni korkutmuyor. Alacağım öyle büyük ki tüm borçlarımı karşılamanın ötesinde, paha biçilmez değerde.

Bugün Jan'la birlikte çok ciddi bir konuşma gerçekleştireceğiz. İki haftayı birlikte durum analizi yaparak geçirdik. İlk başta işi ağırdan almamın sebebi akıllıca, sağlam adımlar atabilmek. Bizi tuttukları yerden çıktığımızda ilk durağımız Malta oldu. Adamların biz ortada yokken telaşa kapılıp ortalığı ateşe vermelerinden çekinmedim desem yalan olur. Fakat amcam --kabul etmek istemesem de- akıllı

adam. Benim yerime telefonumdan talimat göndermesi onları kontrol altında tutmuş. Yine de bir süre daha ortaya çıkmamış olsak talimatın etkisini kaybedeceği de bir gerçek. Akılları karışmış gibiydi. hâlâ o süre içinde nerede olduğumuzu bilmiyorlar. Yanımdaki adamların ağızlarını sıkı tutmuş olması bana güvenmelerinden kaynaklanıyor. Anlamasalar da her zaman gündemimde başka bir şey olduğunu düşünüyorlar ve dümeni yine bana bırakıyorlar. Bizi alanlarla pazarlık yaptığımı ve her defasında olduğu gibi bu pazarlığı da kendi lehime çevirdiğimi düşünüyorlar. Yalan sayılmaz gerçi. Verdiğim taviz büyük oldu; fakat sonuca odaklanmaya çalışıyorum. Sonuç benim için inanılmaz ölçüde büyük bir kazanç olacak.

Bebeğim ve annesi.

Her şeye değerler.

Ayağa kalkmadan evvel yatağın kenarında otururken elim boynumdan aşağı sarkan ince derinin ucundaki figüre uzandı. Avucumun içindeki minik ayın yolumu aydınlatacak ışığı bana sunacağını hissediyorum. Karanlık bir yola girdim ve önümü aydınlatmasına ihtiyaç duyduğum tek ışık bu minik ay; fakat çok güçlü. İhtiyacım olanı bana sağlayacağından en ufak kuşkum yok.

Kafamı toplamak için bir fincan kahveye ihtiyacım var. Vakit kaybedemem, hemen harekete geçmem gerekiyor. Hızlıca duş alıp üzerime çabucak bir şeyler geçirdim. Mutfağa doğru alt kata ilerlerken etraf oldukça sessiz. Nöbet tutanların dışında kalanlar derin uykudalar.

Yaptığım kahveyi içerken bir yandan önümdeki tablette çalışmaya devam ettim. Bundan sonra dur durak bilmeden hareket edeceğim ve hamlelerimi belirlemeye çalışıyorum. Büyük düşünmem gerekiyor. Ulaşmak istediğim adamlar çok yukarıdalar ve yukarıya tırmanmak için benim de büyük düşünmem gerekiyor. Yapmam gereken yalnızca bu da değil. Onlardan çok daha yukarıda olmam gerekiyor ki tepelerine binebileyim; bunu yapmak için birtakım ekstra önlemler almam, çok daha şeytani düşünmem gerek. Neyse ki iblis hâlâ benimle. Ufaklık içine girdiğimiz durumun farkında. Dümeni bu kez iblise bırakacağı belli, bir sessizliğe bürünmüş halde. O da az uyanık değil. Onun da çok istediği şeyin ne kadar değerli ne kadar ulaşılmaz olduğunu, ona ulaşmak için de iblise yol vermemiz gerektiğini biliyor. Onun aklıyla hareket edersek bebeğimize ulaşmamız imkansız.

Onu en son duyduğumda neredeyse duyulmayacak kadar alçak bir sesle "Bizi kurtarırsa iblis kurtaracak," dedi gönülsüzce. Başka çaresi yok. Herkes taviz vermek zorunda. Yolun sonundaki ödül çok büyük çünkü.

Bir saate yakın mutfakta çalışmaya devam ederken iki fincan kahve tükettim. Mutfak çalışanları altı gibi içeri girdiklerinde şaşırmadan kahvaltı hazırlıklarına giriştiler. Güne erken başladığımı biliyorlar. Fincanımdaki son yudumu almak üzere başımı tabletten kaldırdım ve bir süre mutfağın içindeki hareketliliği izledim. Kafamın içinde öyle çok düşünce var ki, birbirlerinin hızına yetişemiyorlar.

Bilindik bir alıntı zihnimin derinliklerinde yankılanıp duruyor. "İmaj her şeydir."

İnsanların görüntüye ne kadar çok önem verdiklerini, insanı ilk anda asıl etkileyenin çarpıcı bir görüntü olduğunu biliyorum. Beni ilk anda çarpanın da onun görüntüsü olduğunu hatırlıyorum. Yüz yüze geldiğimiz o ilk anda karşımda dikilirken sergilediği umursamaz duruşu, korkusuz tavrı ve maviliklerine saplanıp kaldığım dik bakışları beni çarpan şey olmuştu. Aylar boyunca ona yapılan her kötülüğe rağmen o görüntü hiç değişmemişti. Bitkin bedenine, yorgun mavilerine rağmen kudreti yadsınamazdı. Beni ona bu derece tutkun yapan işte o görüntüydü. Kudretli, yılmayan, yenilgiyi bile zafere çeviren bir güç. Usta bir heykeltıraş gibi eline aldığı murç ve çekiçle zihnime kendi görüntüsünü işte böyle vura vura kazıdı.

Düşüncelere gömülmüş haldeyken arkamda duyduğum sesle çabucak toparlanmaya çalıştım.

"Günaydın," dedi Jan. Yanımdaki tabureye otururken kinayeli bir tonla "Erkencisin yine," diye devam etti. Yüzümdeki yorgunluktan yine uyuyamadığımın farkında ama bu kez kibarlık yapıp dile getirmiyor neyse ki.

Ona cevap vermemi beklemeden bir kahve de o istiyor. Mutfakta çalışanlardan biri bana sorarcasına baktığında başımı olumlu anlamda sallıyorum. Kahveler hazırlanırken masanın üzerindeki tableti Jan'ın önüne doğru ittim.

"Bazı şeyler daha ekledim. Kahvaltıdan sonra Marcel, Silva ve Baho'yla toplantı odasında buluşalım. Artık onlarla konuşmanın

vakti geldi. Önümü görmek istiyorum. Duruma göre değişiklikleri bir an evvel yapmamız gerekiyor."

Jan önündeki tabletin ekranına bakarken masanın üzerine konulan kahveye de uzanıyor bir yandan. Mutfaktaki çalışanların Türkçe anlamayacağını bildiğimizden rahatça konuşmaya devam ediyoruz.

"Sence çıkmak isteyen olur mu?" diye soruyor Jan düşünceli bir edayla.

"Olursa onları suçlayamam. Bu onların savaşı değil." Bir an susup daha evvel hiç dile getirmediğim şeyi de nihayet ortaya döküyorum. "Bu senin de savaşın değil. Çıkmak istersen seni de anlarım."

Jan hızla başını kaldırıp hayretle bana bakıyor. "Bu sabah hangi çukurda uyandın?" diye soruyor ezici bir alayla. "Seni bırakacağımı gerçekten aklından geçirdin mi?"

"Sana bunu daha evvel hiç sormadım. Emrivaki yapmak istemiyorum. Seçim hakkın olmalı."

"Ben seçimimi çoktan yaptım Derim. Bunu biliyorsun. Şimdi kalkıp bana saçma sapan laflar etme. Kafayı burnunun üzerine yersin."

"Çok korktum," dedim umursamaz bir ifadeyle. Üçüncü kahvemden bir yudum aldım. Ciddi bakışlarımı ona çevirdim. "Bu daha öncekiler gibi değil Jan," dedim uyarır gibi. "Bu seferki çok başka, sen de biliyorsun."

"Bunun çok başka olduğunu biliyorum," dedi aynı ciddi bakışlarla. Ansızın belli belirsiz gülümsedi. "Ama güzel yanı ne, biliyor musun?" diye sordu ve cevap beklemeden devam etti. "İlk kez gerçek bir amaca hizmet edeceğiz. İlk kez iyi bir şeyler yapacağız. Ölürsek eğer, bir amaca hizmet ederek ölmüş olacağız. Boşa geçirilmiş bir hayatımız olmayacak artık. Bir nedene dayanarak öleceğiz."

"Vatanperver olduğunu bilmiyordum," dedim küçümser bir gülümsemeyle. "Hele o alkolik babanın ülkesi için götünü yırtmayı istediğini daha önce hiç tahmin etmemiştim."

"Vatanperver değilim," dedi Jan duraksamadan. "Herhangi bir ülkeye karşı hiçbir şey hissetmiyorum. Bu konuda seninle hemfikirim."

"O zaman?" diye sordum şüpheyle.

"Sen bunu neden yapıyorsun?" diye soruma soruyla karşılık verdi.

"Nedenini biliyorsun. Benim nedenlerim ortada."

Jan anlamış gibi başını salladı. "Evet," dedi düşünceli bir edayla. "Senin nedenlerin ortada... Doğacak bebeğin ve annesi için yapıyorsun. Şu an sana gerçeküstü bir hayal gibi görünse de sahip olabileceğin tek gerçek aile için yapıyorsun."

Başımı usulca salladım. Şu an gerçekten ulaşılması zor bir hayal benim için. Fakat artık gerçek bir ailem olabilir. Baba olacağımı öğrendiğim andan itibaren düşünebildiğim tek şey çocuğuma benim yaşadıklarımın tersini yaşatmak. Babasının her an onun yanında olacağını, onun için savaşacağını bilerek yaşamasını istiyorum. Annesi için ülkesi ve ailesi çok önemli ise ben de onlara hak ettikleri şeyi vermek istiyorum. Güvenli bir ülke, iyi bir aile.

"Sen benim ailemsin, Derim," dedi Jan, yumuşak dostça çıkan bir sesle. "Benim tek ailem sensin. Benim nedenlerim de seninle aynı. Ben de ailem için yapıyorum."

Birkaç saniye boyunca birbirimize baktık. Jan'la aynı anne ve babadan olmasak da kardeştik. Karşılaştığımız ilk günden beri birbirimize sıkıca tutunduk ve hiç ayrılmadık. Kader bizi birbirimize kardeş seçmişti ve biz kaderi hayal kırıklığına uğratmadık. Varlığına şükretmediğim gün yok. Yalnızlığımı paylaştığım tek dostum o. Yüzündeki kararlılık beni yine yüz üstü bırakmayacağını işaret ediyor. Gerçek bir kardeş gibi.

"Bu akşam L'Ambroisie'ye gidiyoruz," dedim aniden.

Konu ikimiz açısından da kapanmış durumda. Daha fazla romantizme gerek duymuyorum. Konunun aniden değişmiş olması onu hiç şaşırtmıyor. Benim düşünce hızıma alışık, tepki bile göstermiyor.

"Planın ne?" diye soruyor kayıtsız bir tonla. Kahvesinden yine bir yudum alıp bana bakıyor; bakışları beni takip ediyor ve tıpkı benim gibi o da mutfaktaki hazırlıkları izliyor. Önümüze yavaş yavaş kahvaltılıklar yerleştirilmeye başlandı.

"İmaj," diyorum ifadesizce. "İmajımızı yenileyeceğiz."

Anlamış gibi başını sallıyor. Anladığını biliyorum. Aklımdan geçenleri hemen anlayacak kadar beni iyi tanıyor.

"Hamleni iyi yapmalısın," diyor akıl verir gibi. "Yüksek ücret onu kandırmaz. Para umurunda değil."

Başımı onaylayarak sallıyorum. "Biliyorum. Önüne kamyon dolusu para koysam da umurunda değil. Ama umurunda olan bir şey var, onu vereceğim ona."

"Öyle mi? Neymiş o?"

"Aile," diyorum yumuşak bir sesle. "Karısını ve kızını o trafik kazasında kaybettiğinden beri kendisini mutfağa kapattı. Dünyanın bir numaralı aşçısı olması, ortaya çıkardığı her şaheseri onlar için yapıyor olmasından. Onu mükemmel kılan ne, biliyor musun? Hazırladığı her tabakta, en ufak dokunuşu bile sanki o tabağı karısına ve kızına sunuyor gibi hazırlaması. Tüm sevgi ve özeniyle yapıyor bunu. O restorana giden hiçbir yüksek kalibreli, elit müşteri onun umurunda bile değil. Tabağındaki özeni görebilen kimse yok. Ödedikleri yüksek ücretin bir karşılığı olarak görüyorlar o özeni."

"Ve sen bunu gördün?" diye soruyor Jan alçak sesle. İfadesi oldukça düşünceli.

Ona bakmadan başımı sallıyorum. "Görmekle kalmadım," diyorum dalgınca. "Bunu bizzat kendisinden de teyit ettim. Keşfettiğim şeye şaşırmıştı. Daha önce kimsenin bunu fark etmediğini söyledi. Anlattıklarını ilk başta tam olarak anlayamamıştım... Nasıl hissettiğini... Ama artık biliyorum. Yanında olamasalar da her şeyi onlar için yapıyor. Onları kendi yöntemince yaşatmaya çalışıyor, sanki hâlâ yanındalarmış gibi." Başımı yavaşça Jan'a çevirdim. "Benim gibi," dedim alçak sesle. "Yanımda olmasa da uzakta bir yerlerde bir çocuğum olacak ve her şeyi onun için yapacağım. O ve annesi için. Gelecekteki ailem için."

Jan bir süre boyunca karşılık vermeden duyduklarını sindirmeye çalıştı. Neden sonra hazırlanmış olan kahvaltıya başlamadan hemen evvel "Sence Jaques bir başka aile ister mi?" diye soruyor ve tabağını doldurmaya başlıyor.

Ona katılarak ben de tabağımı dolduruyorum. İçimdeki iblis sinsice güldüğünde bu gülüş benim de yüzüme yansıyor.

"Sonsuza kadar karısını ve kızını yaşatacak olan fikrimi duyduğunda teklifimi kabul edeceğine eminim."

Jan'ın elindeki çatal havada asılı kalıyor ve yarı şaşkın yarı sorgulayıcı bakışlarını bana çeviriyor. Sevimli olduğunu umut ettiğim bir

gülümsemeyi suratıma oturtuyorum ve gayet doğal bir edayla bu sessiz soruya karşılık veriyorum.

"Onların adına Le Cordon Bleu düzeyinde bir okul açılmasını sağlayacağım. Beş sene içinde dünyanın en iyi aşçılık okulu olacağını garanti edeceğim." Ağzıma attığım lokmayı çiğneyip sakince devam ettim. "Herkes için mutlu son." Kararlı bakışlarımı ona diktim. "Jaques'ı istiyorum ve alacağım. Neye mal olursa olsun."

"İmaj her şeydir," diye mırıldandı Jan başını sallayarak. "Özel aşçıları olması için ona götürülen tüm teklifleri reddederken Jaques'ın senin teklifi nasıl kabul ettiğini merak edecekler."

"Çünkü şimdiye kadar kimse ona asıl istediği şeyi teklif etmedi... Senin de dediğin gibi para onun umurumda değil. Benim teklifimi kabul edeceğine eminim. Jaques bu ailenin babası olacak."

"Hep mutfakta olanın anne olduğunu sanıyordum," dedi Jan alayla.

"Çok cinsiyetçi bir yaklaşım," diye karşılık verdim burun bükerek. Yan gözle ayıplar gibi ona baktım. "Zamana ayak uydurman gerek. Artık modern zamanları yaşıyoruz."

"Haklısın," dedi haylaz bir ifadeyle. Adeta damarıma basmak ister gibi devam etti. "Seni alt eden de bir kadın oldu."

İç çeker gibi derin bir soluk alarak onayladım onu. "Doğru söze ne denir." Tekrar tabağımdakilere dönerken alaycı olmasına çabalayarak mırıldandım. "Dediğim gibi modern zamanları yaşıyoruz."

Kahvaltıdan hemen sonra çalışma odasına yollanıyorum. Jan, açıkça konuşmak için üç adamı da alıp getirmek üzere. Odanın büyük penceresinden dışarıyı izlerken onları bekliyorum. Konuşmaya nereden giriş yapmam gerektiği konusunda henüz kararsızım. Çıktığım yolda kaç adamı kaybedeceğimi kestiremiyorum. Konuşacağım üç adam da benim için çok değerli fakat aynı yolda yürümek istemezlerse onlara gücenemem. Onlara anlatacağım planları başkalarına aktarmayacaklarından çok eminim. Sadakatlerine güvenim tam. Yaşadığımız şeyler sarsılmaz bir güveni inşa etti ve yollarımızın bir daha nerede karşılaşacağını bilemeyiz. Birbirimize karşı vefa borcumuz var. Hiçbirimiz bu vefaya ihanet edemeyiz. Ne olursa olsun birbirimizin yüzüne bakabilmemiz lazım ve biraz sonra odaya girecek olan adamların yüzüme bakamaz hale geleceklerini hiç sanmıyorum.

Kapı açıldığında bedenimi yavaşça geriye çevirdim. Jan'ın peşinden sırasıyla Marcel, Baho ve Silva giriyor. Üçünün de yüzünde henüz bilmedikleri ancak biraz sonra konuşulacak olan konunun ciddiyeti hakim. Bunun farklı bir konuşma olacağını hissediyorlar çünkü birbirimizi çok iyi tanıyoruz.

"Geçin oturun beyler," diyerek masanın arkasındaki koltuğuma doğru ilerliyorum. Masanın önündeki iki deri koltuğa Jan ve Marcel yerleşirken karşıdaki kanepeye Baho ve Silva yan yana oturuyorlar. Kollarımı masanın üzerine koyarak ellerimi birleştiriyorum. Uzun uzun konuşmayı sevmiyorum ve genelde her konuya direkt giriş yaparım. Gelecekte her ne kadar değişim gösterecek olsam da bazı şeyler hiçbir zaman değişmeyecek, biliyorum. Bana hak vermelerini sağlamak için uzun uzun konuşarak onları ikna edemem. Bu bana adeta yalvarmak gibi geliyor ve ben bunu yalnızca bir kez yaptım. Evladım için. Bu benim seçimimdi ve şimdi başkaları da kendi seçimlerini yapmak zorundalar. Özgürce.

"Ben artık farklı bir yol izlemek zorundayım ve buradan dönüşüm yok," diyerek doğrudan söze girdim. "Size şimdi girmek üzere olduğum yol hakkında gerçekleri anlatacağım ve siz de yanımda olup olmamaya karar vereceksiniz. Kararınız her ne olursa olsun aramızdaki ilişkiyi etkilemeyecek. Yine dost kalacağız, kimse kimseye gücenmeyecek. Sizden tek ricam bu odada konuşulanların bu odada kalması. Güvenimi yıkmayacağınızı ümit ediyorum."

Üç adam da ses çıkarmadan başlarını sallasa da yüzlerindeki ifade oldukça açık. Bu da sorulur mu der gibi hafif bir gücenmişlik var yüzlerinde. Bu odada konuşulan hiçbir şey dışarı çıkmayacak, son derece eminim artık.

Özet geçtiğim hikayenin büyük kısmını biliyorlar. Yaptığım anlaşmanın nedenlerini ve şartlarını duyduklarında önce şaşırdılar, ardından yüzlerinde ortaya çıkan kızgınlığın sebebi de belli. Çocuğumdan uzak olmayı kabul etmek zorunda kalışım onların da hoşuna gitmiyor.

"Sonuç olarak," diye kısaca anlattığım konuyu bağlıyorum. "Artık şahsi niyetlere değil bir ülkeye hizmet etmeye başlıyorum. Sebebi ortada. Fakat bu bağı kimse bilmeyecek ve dışarıdan bakan gözler için ben hâlâ kendi şahsi amaçlarım doğrultusunda hareket ediyor olacağım. Çok daha büyük oynamak zorundayım, girdiğim yol çok daha

çetrefilli ve tehlikeli olacak. Sizden benim kabul ettiğim şeyi kabul etmenizi beklemiyorum. Vatandaşı olmadığınız bir ülkeye hizmet etmeniz beklentilerimin içinde değil ve vereceğiniz karara saygım var. Fakat yeni bir yapılanmaya girmek zorundayım ve cevabınızı bilmem gerekiyor. Buna göre Jan'la birlikte bir an evvel harekete geçmemiz lazım; yeni düzenlemelere başlayacağız."

Bir an önce susmamı istemiş gibi sözlerimin bittiği esnada Baho beklemeksizin atıldı. Daha konuşmanın ortasında kararını vermiş belli ki.

"Patron," dedi hevesle. "Sen cehenneme giriyoruz desen de ben peşinden gelirim ama bu hayallerimin bile ötesinde. Ben varım!"

Baho her ne kadar kendi ülkesinde doğup büyümediyse de Türkiye'ye karşı içinde kopmaz bağlar var. Avrupa'da yaşayan yabancı kökenlilerin çoğunun hissettiği şekilde kendi topraklarına bağlı kalmak istiyor ve şimdi doğup büyümediği ülkesine hizmet etmek onun için ayrı bir gurur kaynağı olacak. Köklerine karşı bir saygı duruşu bu onun için. En ufak tereddüdü yok.

Beni şaşırtan diğer ikisi oldu. Aynı tereddütsüz ifade ikisinin de yüzünde kararlı bir şekilde duruyor. Marcel ciddi bakışlarını bana dikerek konuşuyor. "Ben vatansızım, patron. Benim için sen nereye ben oraya. Bizi bir arada tutan sen oldun. Kardeşime beni kavuşturan sen oldun. Çocuğuna kavuşman için benim de en ufak katkım olursa ne mutlu bana. Lukazs için de seni temin ederim. Bizim senin yolundan başka bir yolda gitmeye niyetimiz de isteğimiz de yok. Bir arada olduğumuz sürece," diyerek çenesiyle Baho'yu işaret edip devam ediyor. "Dediği gibi cehennem desen de ben yanında gelirim. Ben de varım."

Silva gecikmeden onu onaylayarak atıldı. "Biz aileyiz, patron. Sen neresi dersen bizim için orası ülkedir. Adının önemi yok. Ailemiz hep birlikte hareket edecek. Onca olay yaşadık, sen birimizi bile geride bırakmadın. Ben de seni bırakmayacağım. Ben de varım!"

İlk şüphe işte bu konuşmalardan sonra içime düştü. Hep o kıyamet bakışlı, eşsiz mavilikteki gözlere sahip olan kadına kendimi affettirebileceğimi düşünmüştüm. Onun uğruna bu yola girmiştim. Onun ve doğacak çocuğum için. Benimle gurur duymaları için. İyi bir şeyler

yapabilmek için ve açıkçası zavallıca bir fikirle aslında gözlerine girebilmek için. Fakat yanılıyordum. Ne yaparsam yapayım beni hiçbir zaman affetmeyecekti. Çünkü bana şimdi sergilenen sadakatin tek bir nedeni vardı. Ben hiçbir adamıma adaletsiz davranmamıştım. Onlara karşı her zaman disiplinli fakat adildim. Hepsini bir şekilde bir yerlerden kurtarmıştım ama bunu başlarına kakmamıştım. Tek istediğim sadakatleri ve güvenleri idi ve aynı şekilde ben de onlara sadakat göstermiş, güvenlerini hiç yıkmamıştım. Adalet terazisi her birimiz için eşitti. Liderleri olmam bana herhangi bir müsamaha sağlamıyordu, sağlamamalıydı ve her biri bunu çok iyi biliyordu.

Hayatım boyunca haksızlık yaptığım tek kişi oydu. Anka... Adını hâlâ ağzıma alıp sesli söyleyemiyorum. Ben hayatım boyunca ondan başka kimseye haksızlık yapmadım ve yaptığım haksızlığın affedilir hiçbir tarafı yok.

Hayatımın en büyük adaletsizliğini ona yaptım ve hayatına kastettim. Evlat katili olmama birkaç santim kalmıştı. Ömrünün sonuna kadar beni affetmese haklıydı ve işte bugün, bu üç adam bu gerçeği anlamamı sağladılar.

Hiçbir hata cezasız kalmaz...

Beni asla affetmeyecek, biliyorum. Haksız mı?

5. Bölüm

Aralık, 2020
Bükreş, Romanya

Gece yarısı Bükreş'in izbe sokaklarında dolaşırken aracı Jan kullanıyordu. Oturduğum yolcu koltuğunda kendimi yapacağım görüşmeye hazırlamaya çalışıyorum. Kafam o kadar dolu ki direksiyona Jan'ın geçmesine izin verdim. Hata yapmak istemiyorum. Dikkatimi toplamakta güçlük çekiyorum ve bu his beni yalnızca öfkelendiriyor. Odaklanma konusunda daha evvel güçlük çekmemiştim fakat bu görüşme şimdiye kadar yaptıklarıma benzemeyecek. Bundan sonraki görüşmelerime de benzemeyecek. Görüşeceğim kişiye karşı içimde henüz adını koyamadığım bir his var. Belki kıskançlık denebilir buna fakat daha evvel böyle bir duygu yaşamadığım için adını koymakta güçlük çekiyorum ve şimdilik kin olarak adlandırmayı tercih ediyorum sanırım. Evet ona karşı büyük bir kinim var. Benim sahip olamadığım imtiyazlara sahip. Bu imtiyazlara sahip oluşu ona karşı kin beslememe neden oluyor.

Onun yanında olan herkese karşı kinlenebilirim. Ona dokunan, yakın olan, benim aksime onu görebilme şansı olan herkese kinlenebilirim. Hele onunla aynı evde yaşayan, her şeyini paylaşan birini parçalara dahi ayırabilirim. Ama bunu yapamayacağımı biliyorum. Ona mecburum. Çünkü anlaşmamızın bir parçası o. Bununla birlikte hiç hoşlanmasam da onunla aramdaki tek bağ da. Haber kaynağım ve aynı zamanda bilgi aktarıcım.

"Sokağın ilerisinde," dedi Jan, çenesiyle ileriyi göstererek. "Verilen adres bu sokağın sonundaki bina."

Karanlık sokağı aydınlatan tek şey içinde bulunduğumuz aracın farları. Ağır ağır ilerlerken ikimiz de dikkatli gözlerle etrafımızı inceliyoruz.

İstanbul'dan ayrıldıktan sonra onunla yapacağım ilk görüşme bu olacak. Daha evvel anlaştığımız gibi belli aralıklarla bir araya gelip birbirimize rapor vereceğiz ve gelişmeleri birbirimize aktaracağız.

Anlaştığımız gibi şifreli mesajla ilettiği bu görüşme adresi onun tercihi. Yan yana görünmemizin riskli olacağını biliyoruz; aldığı tedbiri görünce bu konuda ne kadar dikkatli olduğunu anlıyorum. Durum hepimiz açısından oldukça ciddi ve en ufak açık verme lüksümüz yok. Verdiği adres akla gelebilecek en uzak yer. Metruk binaların çoğu boş. Bazılarınınsa içinde belli belirsiz dalgalanan ışıkların ne olduklarını tahmin etmek zor değil. Bidonların içinde yakılmış ateşlerin etrafında sayısız kişi var. Aralık ayında, buz gibi soğukta bu ateşte ne kadar ısınabilirlerse o kadar ısınabiliyorlar.

Sokağın sonundaki binanın önüne vardığımızda Jan yavaşça aracı durduruyor. Araçtan çıkmak için hareketlenirken "Sen araçta kalsan iyi olur," dediğimde Jan'ın itirazı gecikmiyor.

"Birbirinizi yine yumruklayın diye mi? Hiç şansın yok dostum, hakem olarak yanınızda bulunmam gerekiyor."

Başımı omzumun üzerinden geriye çevirip ters ters bakıyorum. "Amcamın değil benim sözlerime uyman gerekiyor."

"Oradan bakınca sana kukla gibi mi görünüyorum? Ne amcanın ne de senin sözlerini dinlemeyeceğimi bilmen gerek. Kendi doğrularımı takip etmeyi tercih ediyorum."

"Döndüğümüzde aracı yerinde bulamayabiliriz," diye uyarıda bulunuyorum; belki vazgeçer. Kaşlarını olumsuz anlamda yukarı kaldırdığında şansım olmadığını anlıyorum.

"Bir araba kaybetmek seni batırmaz. Arada hayır işi de yapmamız gerek."

Homurdanarak karşılık verdim. "Ben hayır işleri yapıyorum zaten!"

"Fazlası göz çıkarmaz!" diye, duraksamaksızın karşılık verdi.

Onunla tartışmam boşa vakit kaybı. Beni dinlemeyecek ki. Bıkkın bir solup alıp araçtan çıktım. İki kapı birkaç saniye aralıkla peş peşe

kapandı. Hava buz gibi. Yüzüme vuran soğuk aracın içindeki sıcaklıktan sonra tokat gibi geliyor. Siyah paltomun yakalarını kaldırıp ellerimi ceplerime soktum. Önünde dikildiğim üç katlı metruk binaya önce kafamı kaldırarak baktım; demir kapının aralık olmasının nedeni kırık kilidi. Seneler önce kırıldığı ve şimdi evsizlere barınak olduğu belli.

"Bu soğukta buralarda çok fazla kişi olmaz," dedi Jan yanımda dikilip etrafı inceleyerek "Kış ayında çoğu sıcak bir çorba ve sıcak bir yatak için barınaklara gider. Havalar biraz ısınınca da kimse onları orada tutamaz, yine sokaklarda yaşamaya başlarlar."

Sözlerinde haklı. Bazı insanlar sokaklarda yaşamayı seviyor. Ne sunulursa sunulsun fikirlerini değiştirmiyorlar. Kapalı yerlerde kurallara uyum sağlayarak yaşamaları imkansız. Çoğu zaman tercihlerini sokaktan yana kullanıyorlar ve yalnızca buz gibi soğuk havalarda onlara sunulan imkanları değerlendiriyorlar. Herkesin kendine göre bir derdi var; belki de sadece açık havada yaşamayı tercih ediyorlar.

Binadan içeri girmeden evvel kontrol etmek ister gibi etrafıma bakıyorum. Sokağın sonundaki bu bina en sessiz ve terk edilmiş olanı. Sokağın girişinde, caddeye yakın olan iki binanın içindeki dans eden alevlerin gölgesi diğerlerinde yok. Araç da biz de karanlığın içinde kaybolmuş gibiyiz. Bu soğukta geç vakitte uyanık olan kimse yok ki sokağa girdiğimizde farların ışığı bile kimsenin dikkatini çekmedi. hâlâ ortaya çıkan kimse olmadı.

Binadan içeri girmeden evvel cebimdeki telefonu çıkarıp flaşını yaktım. Önümü göremeden adım atmak istemiyorum. Girişte flaşı çabucak dolaştırıyorum ve yukarı çıkan kırık dökük merdivenlere doğru yöneliyorum. Bizi üçüncü katta bekliyor. Arkamdaki Jan adımlarımı takip ediyor. Onun da elindeki telefonun ışığı etrafta dolaşıyor.

"Daha harika bir yer bulamazdı," diye söyleniyor arkamda. Burnumuza çarpan koku mide bulandırıcı. "Buradan çıktıktan sonra tetanos aşısı yaptırmamız lazım."

"Aşıyı bilmem ama buradan çıktıktan sonra kesinlikle birkaç saat süren bir duş alacağım kesin," diye karşılık verdim hoşnutsuz şekilde.

İçerideki koku ikimizin de genzini yakıyor. Etrafta dolaşan farelerin çıkardığı alçak tıkırtıları duyabiliyorum. Nihayet üçüncü kata

vardığımızda kapısı olmayan odalardan birinde dalgalanan ışığın yansıması koridordaki duvara vuruyor. Burnuma vuran is kokusunun kaynağı belli oluyor. Alevlerden çıkan dalgalanmanın sokaktan görünmemesinin nedeni, odanın binanın arka tarafında olması.

"Geç kaldınız!" diyor içerideki ses şikayetçi bir tonla. "Bu soğukta beni sabaha kadar bekletmeyi mi düşünüyordunuz?"

Odadan içeri girdiğimizde gördüğümüz şey bana kalırsa hem şaşırtıcı hem takdire şayan. Odanın ortasında büyükçe bir bidonun içinde yanan ateşten çıkan çıtırtılar ışığın kaynağını ortaya çıkarıyor. Bidonun yanında katlanabilir bir piknik sandalyesinin üzerinde oturan adamın elinde bir termos var. İçindeki sıcak sıvıdan bir yudum alıp yavaşça elini aşağıya, yanına doğru uzatıyor ve ansızın içerisi öncesine göre çok daha fazla aydınlanıyor. Bir kamp lambası bu.

"Sen manyak mısın?" diye soran Jan'a sarılabilirim. Benim söylemek istediklerimi çekinmeden dile getirdi.

Diğeri alınmış gibi ona baktı ve benim çocuksu bulduğum bir savunmaya girişti.

"Ne yani? Kamp yapanlar manyak mı oluyor? Siz kamp yapmayı sevmez misiniz?"

"Benim bildiğim kamp açık havada olur. Metruk, farelerin cirit attığı bir binada değil!" dedi Jan alaycı bir tonla.

"Birlikte görünmeyeceğimiz, kimsenin aklına gelmeyecek ve şehir merkezine de yakın bir yer olmalıydı. En güvenli yer burası" dedi diğeri tereddüt etmeden. "Uygunsuz koşulları elimdeki imkanlarla bertaraf ediyorum," derken takdir bekler gibi bize bakıyordu.

"Ekstra sandalye getirmiş olduğunu ümit ediyorum," dedi Jan kinayeli bir sesle. İleriye, içinde ateş yanan bidona doğru birkaç adım attığında ben de ona eşlik ettim fakat diğeriyle henüz konuşmak içimden gelmediğinden sessizliğimi korumaya devam ettim.

"Darılırım," dedi diğeri alınmış gibi. "Hiç öyle düşüncesizlik yapar mıyım?" der demez yerinden fırlar gibi kalkarak oturduğu sandalyenin arkasına doğru birkaç adım attı ve karanlıkta çok da fark edilmeyen duvara dayanmış iki uzun çantayı alarak yeniden bize yaklaştı.

"Sizlere layık değil amai" derken öylesine alaycıydı ki suratına bir yumruk indirmemek için yumruklarımı ceplerime bastırdım. "Sizlere layık olmayan kahvem de var; artık idare edeceksiniz" diye aynı

ifadeyle devam edip oturduğu sandalyenin yanında yerde duran bir çantaya uzandı. Çantanın içinden çıkardığı iki bardak termosu adeta şaşırtıcı bir sihirbazlık gösterisi sunar gibi yukarı kaldırdı.

"Ta taa..." dedi sırıtarak.

Başımı hoşnutsuzlukla iki yana sallayıp, Jan'ın uzattığı sandalyelerden birini açıp zemine yerleştirdim ve ellerimi yine paltomun ceplerine sokarak üzerine oturdum. Jan da beni takip edip aynı şekilde sandalyesine yerleşti. Aldığı termoslardan birini bana doğru uzattı. Tatsızca termosu alıp bacağımın üzerine dayadım. Tek yudum içmeye niyetim yok. Delici bakışlarımı karşımdakinin yüzüne diktim.

Çenesiyle beni işaret edip "Seninki sessizlik yemini mi etti?" diye alayla sordu Jan'a.

"Sessizliği çoğu zaman konuşmasından daha tehlikelidir," dedi Jan uyarır gibi.

"Sence korkmalı mıyım?" diye sordu umursamazca. Korkmayacağını biliyorum. O da o adamlardan. Korku bilmeyen, kimseden çekinmeyen, kimseyi gözünde büyütmeyen adamlardan. Benim gibi.

"Konuya gir!" dedim, dişlerimin arasından tıslar gibi. "Boşa kaybedecek vaktim yok benim."

Kaşlarını alaycı bir ifadeyle yukarı kaldırıp alt dudağını büktü. Ama benim yerime Jan'a bakarak konuştu.

"Goygoyu sevmiyor, he?" dediğinde kaşlarımı çatarak ona baktım. Öldürseler ona soramam sarf ettiği kelimelerin ne demek olduğunu. Fakat Jan benim gibi gurur yapmıyor. Ona şimdi gerçekten sarılabilirim.

"Goygoy ne demek?"

Diğeri elini boşlukta gelişigüzel sallayarak karşılık verdi. "Laf salatası," dediğinde ikimizin de kaşları yeniden çatıldı. Yüzümüzdeki ifadeyi yakaladığında bu kez şaşkınca "Geyik muhabbeti?" diye sorarak bizden bir tepki almaya çalıştı. Jan da ben de istemsizce birbirimize bakışlarımızı çevirdik ama ikimizin de birbirine bir faydası olmadı. Diğeri bizden ümidini kesmiş olacak ki pes ederek çok daha ciddi bir sesle yeniden konuşmaya başladı.

"Her neyse, size genel kültür öğretmek için gelmedim. Dediği gibi konuya girelim. Ee? Neler yaptınız bakalım?"

"İki ayda ne yapmamı bekliyorsun? Elimde sihirli değnek yok benim!" dedim tersleyerek. Planlarımın hepsini ona anlatmaya niyetim yok. Bana verdikleri kadarını almak zorundalar.

"Ama bir yol haritan olmalı, değil mi? Şimdiye kadar birtakım planlar yapmış olmalısın. Nasıl ilerleyeceğini soruyorum."

"Nasıl ilerleyeceğimi sana anlatacak değilim. Benden bir şey istediniz, ben de bunu yapacağım, ayrıntılar sizi ilgilendirmiyor."

"Attığın her adımı bilmek zorundayız," diye üstelediğinde sinsi, tehdit dolu bir gülümsemeyi yüzüme oturtarak karşılık verdim.

"Bahse var mısın?"

Yılgın bir ifadeyle geriye yaslanıp birkaç saniye boyunca beni izledi. Ortadaki bidondan yükselen alevlerin ışığı yüzünde bir görünüp bir kayboluyor. Muhtemelen benim de.

"Hiç uyum göstermeyeceksin, değil mi?" diye soruyor bıkkın bir tonla. "Hep zorlayacaksın, hep tersi oynayacaksın."

"Ben oyun bilmem!" dedim kestirip atarak. "Oyun oynamam. Neyse o!"

"Başkan, nasıl ilerlediğini bilmek istiyor. Ortak hareket etmemiz gerektiğinde öncesinde hazırlıklı olmamız lazım. Bunun için planlarını bize de aktarman gerek. İhtiyacın olduğunda sana destek olmamızı istemiyor musun?"

Bu kez ses tonunda hafif bir taviz havası hissediyorum, beni uyumlu olmaya davet ederken kendisi de örnek olmaya çalışıyor. Bunu yemeyeceğimi anlaması gerek. Bu tür numaraların bana sökmeyeceğini bilmesi ve öğrenmesi gerek.

"Bebek nasıl?" diye ansızın konuyu değiştiriyorum.

Derin, bıkkın bir soluk alarak gözlerini deviriyor.

"Konumuz bu mu şimdi?"

"Benim için tek konu o! Bebeğim nasıl?"

"İyi," diyor gönülsüzce karşılık vererek. Bana uyum sağlamaktan başka çaresi yok, aksi halde benden tek bir kelime alamayacağını biliyor. Bu oyunu benim kurallarıma göre oynamak zorunda.

"Hala tehlike devam ediyor mu?" diye soruyorum. Sesimdeki endişe oldukça belirgin.

Bir süre boyunca gözlerimin içine bakıyor ve şaşırtıcı ölçüde anlayışlı bir sesle karşılık veriyor.

"Atlattı sayılır. Şu an her şey kontrol altında. Doktorlar her şeyin yolunda gittiğini söylediler."

"Ya annesi?" diye zorlukla soruyorum. Adını ağzıma almaya hakkım yokmuş gibi o ismi telaffuz etmekten imtina ediyorum. Fakat merak ve endişemin engelleyemediğim şekilde gözlerime yansıdığına eminim. Gizleyebilmem olanaksız.

"Tehlikeyi tamamen atlattı," diyor bu kez gözlerinde ansızın peyda olan bir kinle. "Fakat hamileliğin zorlu geçeceği bir gerçek. Doktorlar günün çoğunu yatakta geçirmesini istiyorlar."

Gözlerimi acıyla yumuyorum. İçime çöreklenen pişmanlığı ve acıyı açıkça görmesini istemiyorum. Konuşursam ses tonuma hakim olamayacağımdan korkuyorum, bu nedenle bir süre ses çıkaramıyorum. Neyse ki bendeki duygu karmaşasını hemen anlayan ve müdahaleye hazır bir dostum var yanımda. Jan bana fırsat vermeden atılarak dikkati üzerine çekiyor.

"Herhangi bir aksilik olmaz değil mi? İkisi de bu süreyi sorunsuzca atlatabilir?"

"Tüm çabamız bu yönde. Sürekli kontrol altındalar."

"Eve çıkmış olmalı herhalde?" diye Jan çekinerek sorarken yan gözle bana çabuk bir bakış atıyor. Ansızın tüm bedenim uyarı almış gibi kulaklarımı dikerek bu sorunun cevabını bekliyorum. Diğeri başını olumlu anlamda sallıyor.

"Evet, birkaç haftadır evde. Yalnız bırakmıyoruz."

"Evde yatılı bir hemşire ya da doktor var değil mi?" diye bu kez ben soruyorum. Sesim bunun olması gerektiğini belirtir gibi oldukça sert. "Ortaya çıkabilecek ani bir aksilikte hemen müdahale edebilmek için bir doktor ya da hemşireyi sürekli evde tutuyorsunuz, değil mi?" diye üsteliyorum.

"Yoo," diyor diğeri rahat bir edayla. "Gerek yok. Herhangi bir aksilik çıkarsa çabucak müdahale edebiliriz. Eve bir başkasını almamız gerekmiyor. Kendi halimizde gayet mutluyuz."

Hırladım. Birdenbire, ansızın içimdeki iblis beni dürtmüş gibi aniden hırladım. Kendimi kontrol etmekte zorlanıyorum. Şunun üzerine atlasam ve dişlerimi boğazına geçirebilsem keşke. İblisin dişleri kaşınıyor ve ileri atılmamak için kendiyle mücadele veriyor.

Jan sakin ol der gibi "Derim," dedi yumuşak bir sesle. "Merak etmene gerek yok, eminim bir aksilik olursa hızlıca müdahale edeceklerdir. İkisini de en az bizim kadar önemsiyorlar. Endişe etmemelisin."

"Birkaç ay görüşmemiz mümkün olmayacak," dedim ansızın. Bu konuyu devam ettirmek benim için büyük risk. İblisin ne yapacağı belirsiz. Her an kontrolü ele geçirip karşı koymakta güçlük çektiği şeyi yapabilir. Güvenli sulara dönüş yapmak zorundayım.

"Yüz yüze mi demek istiyorsun?"

"Her türlü iletişimden bahsediyorum. Yüz yüze ya da teknik fark etmez, bir süre benimle iletişim kuramayacaksınız."

"Neden?" diye şüpheyle soruyor.

"Müsait olmayacağım."

"Ne zaman müsait olursunuz acaba?" diye soruyor alayla. "Randevu defterinizde bize de yer vermeniz için ne kadar bekleyelim?"

"Birkaç ay!" diye tekrarlıyorum. "Sürekli seyahat halinde olacağım. Kurmam gereken birtakım bağlantılar var. Sizi ilgilendiren bir şey olursa bilgi geçerim ama benden sürekli rapor beklemeyin."

Düşünceli bir ifadeyle gözlerini kısarak bana bakıyor. Ne kadar zorlarsa zorlasın benden başka bir şey alamayacağının farkına varması gecikmiyor. Kabul etmek istemesem de o da çok akıllı bir adam. Ne zaman saldırıya geçmesi ne zaman geri adım atması gerektiğini çok iyi biliyor. Fakat bir sonraki sözlerini duyduğumda bir o kadar da boyun eğmez bir adam olduğunu anlıyorum.

"Senden hiç hoşlanmıyorum!" diyor çekinmeksizin. "Selin'in peşine düşüp Gece'yi aldığından beri senden hiç hoşlanmıyorum. Başkan olmasa senin defterini çoktan dürerdim. hâlâ nefes alıyorsan henüz doğmamış olan o çocuğa da dua et! Babasızlığın nasıl bir şey olduğunu ben çok iyi biliyorum. Ona bunu yaşatmamak için kendime bir söz verdim ve sözümü tutmaya çalışıyorum; aksi halde seni derin bir çukura gömmek için elimden gelen her şeyi yapardım."

"Beyler," diyerek Jan çabucak araya giriyor. Gözlerimi bile kırpmadan karşımdakine bakıyorum. Söylediklerini yapmasını ne çok isterdim, hak ettiğimi biliyorum çünkü. "Burada olma sebebimizi unutmasanız iyi olur. Birbirinize olan hislerinizin önemi yok. Geçmiş geçmişte kaldı. Bugün herkes üzerine düşeni yapmak üzere anlaştı ve her iki taraf da yalnızca bunu dikkate alsa iyi olur."

Jan makul bir tonla çabucak konuşmaya devam ederek ara bulmaya çalışıyor. "Derim'le birlikte birkaç ay boyunca ortalarda olmayacağız. Sebebini anlamış olman gerek," diyor sakince. "Derine inmemiz gerekiyor, bazı taşları yerinden oynatacağız ve dolayısıyla dikkatleri üzerimize çekeceğiz. Bir süre tedbirli hareket etmemiz gerektiği için sizinle bağlantıya geçmeyeceğiz. Riske giremeyiz. Her şeyi kontrol altına aldığımızda güvenli bir şekilde görüşmeye devam edeceğiz."

Araya uzun denecek kadar derin bir sessizlik giriyor. Gözlerimi kırpmadan karşımdakine bakmaya devam ediyorum. O da benden farklı değil. Söylenenleri değerlendirirken çekincesiz gözleri bana dikili halde. Neden sonra ilk konuşan o oluyor.

"Makul!" dedi sert bir sesle. "Bunları Başkan'a iletirim. Uygun olduğunuz ilk anda benimle aynı yoldan iletişime geçersiniz."

Aniden ayağa kalkıp elimdeki tek bir yudumunu dahi içmediğim içeceği yere bıraktım. "Herkes birbirini anladığına göre işimize devam edebiliriz," dedim.

Jan da benimle birlikte ayağa kalktı; benim aksime ara ara yudumladığı elindeki termosu hafifçe yukarı kaldırıp, "Kahve için teşekkürler," dedi nazik bir ifadeyle.

Karşımdaki yavaşça ayağa kalktığında ikimiz de geri dönmek üzere hareket ettik. Jan önden giderken onu takip ediyordum fakat ansızın adımlarım duraksadı ve olduğum yerde birkaç saniye boyunca tereddütle dikildim. Öfkeyle bana yönelttiği kelimeler kulaklarımda çınlıyordu. Aynı esnada amcamın bana anlattığı hikaye de hafızamda yerini buldu. Ne kadar şanslı olduğuna dair hiçbir fikri yok. Babası olmadığı için onu kıskandığını hiçbir zaman bilemeyecek. Fakat nedensizce onu bu konuda rahatlatmak istiyorum. Bunu neden yaptım bilmiyorum, ama karşı konulmaz bir dürtüyle bedenimi yavaşça arkamda sessizce gidişimizi izleyen adama çevirdim.

"Babasızlığın nasıl bir şey olduğunu bilmediğini söyledin... Bense bunun aksini biliyorum... Kimileri için babasızlık onlara verilen en büyük lütuftur."

"O halde senin bebeğin bu lütuftan yoksun olacak."

Kelimelerini hiç sakınmıyor. Ellerini paltosunun cebine sokarak bana dik dik bakmaya devam ediyor. Başımı kederle eğerek birkaç saniye sessizliğimi koruyorum. Kederimi görmesine izin veremem. Benim gibi bir babaya sahip olmayı hiçbir çocuk istemez muhakkak. Çocuğumun benim yaşadıklarımı yaşamasına asla izin vermeyeceğimi bilsem de içimdeki korkuyu ömrümün sonuna kadar atamayacağımı da biliyorum. Belki de beni hiç sevmeyecek, hatta yaptıklarımı öğrendiğinde benden nefret edecek. Bana ve anneme hayatı zehreden o biyolojik pislikten ne farkım var ki?

Tutunduğum tek şey umut. Hep o umutla yaşıyorum. Belki de sever. Belki de sevdirebilirim kendimi. İmkansız gibi görünen bir yola çıktım ve benden istenileni gerçekleştirmek için canla başla çabalayarak bunu mümkün kılacağıma dair en ufak şüphem yok; fakat söz konusu babalık olunca, söz konusu kendi çocuğum olunca şüphe içimden hiç çıkmıyor. Bir seçim hakkı olsa babası olarak beni ister miydi acaba? Benim bir seçim hakkım olsaydı, var olmama pahasına da olsa, o biyolojik pisliği asla seçmezdim. Ya benim çocuğum da benim gibi hissederse?

Bu düşünceyi reddedercesine başımı yukarı kaldırıp dikkatli gözlerle beni inceleyen adama bakıp tereddütsüz bir sesle karşılık verdim.

"Bu lütfa ihtiyacı olmadığından emin olacak. Bunun için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Bu konuda ki keskin tavrım oldukça açık. Benim çocuğum hiç incinmeyecek, hep sevilip korunacak ve gözünü bile kırpmadan onun için hayatını verebilecek bir babası olduğundan emin olacak. Sözlerimde ne kadar ciddi olduğumu anladığını umuyorum. Benim çocuğum babasız olmayacağı gibi benim sahip olduğum şeytanın aksine üzerine titreyen ve onu çok seven bir babası olacak. Bakışlarımdaki kararlılık oldukça açık, hislerimde en ufak pürüz yok. Karşımdakinin

küstahlığına daha fazla tahammül edemiyorum. Zaten en başta durup onu teselli etmeye çalışmam hataydı. Ufaklık sessizliğini korusa da arada burnunu ileri uzatıyor, onu dinlememeliydim.

Geriye dönüp Jan'ın ardından adımlamaya devam etmeye başladığım esnada arkamdan seslendi.

"Bekle!"

Omzumun üzerinden ne var der gibi geriye baktım. Aramızdaki birkaç metrelik mesafeyi kapatarak bana doğru ilerlerken ellerini ceplerinden çıkarmış paltosunun iç cebine uzanıyordu.

"Sana ufak bir hediye getirmiştim," dedi ifadesizce. "Az daha vermeyi unutacaktım."

Söylediklerinin yalan olduğunu anlamam bir saniye bile sürmedi. Onun bir şeyi unutacağına asla inanmam, belli ki son ana kadar bu oyunu sürdürmek niyetindeydi. Sorarcasına ona bakıyorum.

Elinde tuttuğu kare şeklindeki bir kağıt parçasını bana uzatarak gözlerini gözlerimden ayırmadan "Başkan'dan," dedi düz bir sesle.

Bakışlarım otomatik olarak elindeki kağıt parçasına inerek saplanıyor ve ne olduğunu anlamam yalnızca bir salise sürüyor. Yer ayağımın altından kaydı adeta. İçimdeki ufaklık çılgın gibi dans ederek hoplayıp zıplamaya başladı, iblisin heyecanlı homurtusu sabırsızlığını belli ediyor.

"Alsana şunu!" diye bağırıyor iblis.

"Ellerimiz titriyor fark etmiyor musun?" diyor ufaklık utangaç bir edayla. "Açık vermeyelim dedin ya, ellerimiz titrerken nasıl alabiliriz? Hiçbir zaaf olmayacak dedin."

"Kendine gel!" diye kükrüyor iblis. Sabırsızlığı katlanılmaz ölçüde yükselse de kontrolü elden bırakmamaya çalışıyor. "Herkes önce bir sakin olsun. Çaktırmadan derin bir nefes al. Evet, evet işte böyle. Şimdi kendinden emin şekilde uzanarak o kağıdı elinden al onun."

Dediğini yapıyorum, dudaklarımın arasından çektiğim sessiz derin nefes kontrolümü az da olsa sağlamama neden oluyor. Sağ elimi cebimden çıkarıp bana doğru uzatılmış olan kağıdı parmak uçlarımla kavrıyorum.

Hata yaptım. İblisin talimatlarına uymadım. Nasıl yapmam ki? Daha önce buna benzer bir yolda hiç ilerlemedim, bilmediğim sularda yüzüyorum; şu an yaşadığım şey karşısında hiçbir talimat zihnime ulaşamaz. Adımlarım otomatik bir refleksle adeta efsunlanmışım gibi kontrolsüz şekilde yeniden içinde ateş yanan bidonun başına doğru hızla ilerledi. Daha fazla ışığa ihtiyacım var. Çok daha iyi görmeye ihtiyacım var. Şimdi elimdeki küçük kağıt parçasına, görüntüyü içime çeker gibi bakıyorum. Yüreğim çılgına dönmüş durumda, sanki boğazımda atıyor. Boğazımda öyle bir yumru var ki yutkunamıyorum.

Tüm yüz hatları hayli belirgin, küçücük bir insan bu. Minicik elleri çenesinin altında. Minicik bir burun, huzurlu bir uykuda gibi gözleri kapalı. Gözlerimi elimdeki resimden ayıramıyorum. Henüz doğmamış beş aylık çocuğumun ultrason görüntüsü bu. İlk fotoğrafı. Elimde tuttuğum görüntüdeki bu minik insan benden bir parçaya sahip. Akıl alır gibi değil.

"Çok güzel," diyor ufaklık, erimiş bir sesle. Öyle mutlu ki. "Onunla çok iyi arkadaş olacağım. Benim ilk ve tek arkadaşım olacak. Birlikte oynarız, değil mi? Benimle oynamayı sever mi acaba?"

"Siz oynarken ben sizi izlerim," diyor iblis. İkisi de görevlerini paylaşmış gibiler.

Çocukken benim hiç arkadaşım olmamıştı. Tek arkadaşım annemdi. Diğer çocuklar gibi hiç oyun oynamadım. Annem beni oyalamak için bir şeyler bulmaya çalışırdı ama o biyolojik pislik çocuksu şeylere alışmamam gerektiğini söyler, her şeyi darmadağın ederdi. Bir zamanlar bir oyuncağım olduysa bile hiç hatırlamıyorum. Aklım ermeye başladığı andan itibaren bir çocuğun hayatında var olabilecek hiçbir şey benim hayatımda var olmamıştı. Hiç arkadaşım olmadı. Hiç oyun oynamadım ben. Şimdi içimdeki ufaklık bunun acısını çıkarmak için öyle hevesli ki buna hırs da diyebiliriz.

"Bebeğimiz benim arkadaşım olacak!" diye ısrar ediyor.

"Benim arkadaşım olamaz zaten," diyor iblis. "Beni seveceğini sanmıyorum. Siz oynarken ben sizi izlerim," diye yineliyor sözlerini. Ufaklığı ikna etmeye çalışması saçma görünse de aslında bir çeşit itiraf bu. Hiçbir zaman birileri tarafından sevilmeyeceğini biliyor. Hele bebeğimizin onu hiç sevmeyeceğinden oldukça emin.

Elimdeki fotoğrafı bırakamadığım gibi gözlerimi de ondan ayıramıyorum. Ne kadar orada öylece dikilip kaldım, bilmiyorum; en ufak detayı bile zihnime kazıdım. Hemen bir adım gerimde durup beni izleyen adamın varlığının bilincindeyim; beni o süre boyunca rahat bıraktığı için minnettarım. Kendime gelmeme neden olan ses Jan'dan çıktı.

"Derim?" diye alçak müşfik bir sesle bana seslendi.

Ne zaman geriye dönüp geldi ne kadardır o da bir adım arkamda, beni orada öylece bekliyor onu da bilmiyorum. Zaman durdu sanki. Dursun zaten. Bu bebeğimin ilk kez yüzünü görüş anım. Bu anın sonsuza kadar donup kalmasını istiyorum. Zorlukla kendime gelmeye çalışıyorum. Ne adım atmaya ne de konuşmaya mecalim var. Fakat toparlanmak zorundayım.

"Cinsiyeti?" diye tek kelimelik soruyu zorlukla dudaklarımdan çıkardım. Sesim fısıltı gibi.

Arkamdaki ondan beklemediğim kadar duyarlı bir sesle cevap veriyor.

"Gece öğrenmek istemiyor. Fark etmediğini söyledi."

"Haklı," diyorum yine fısıltı gibi bir sesle. "Hiç fark etmez. Yeter ki sağlıklı olsun."

Bebeğimizle ilk tanışmamız böyle oldu işte...

Elimde adeta paha biçilmez bir hazine varmış gibi hissediyorum. Onu sarıp sarmalamak, herkesten saklamak istiyorum. O gece oradan ayrılırken göğsümün üzerindeki cebe incitmeye korkar gibi yerleştirdim resmi. Uzunca süre göğsümde taşıyacaktım; fakat girdiğim yolda çok düşman ediniyorum. Varlığını birinin öğrenmesinden öyle çok korkuyorum ki yanımda taşımaya korktuğum zamanlar çok oldu ve en nihayet cebimdeki yerini değiştirip kilitli bir kasada tutmaya başladım.

İlk günü hiç unutmuyorum. Tıpkı değerli bir hazineye layık olan antika ahşap bir kutunun içine onu yerleştirdiğimde artık benden uzakta olacağı bilinciyle ciğerimin söküldüğünü hissetmiştim. Özlemim ve acım katlanılmaz seviyeye ulaştığındaysa o küçük kutu şifreli bir çantanın içinde ben nereye gidersem benimle yolculuk etmeye başladı. Başka bir çözüm bulamamıştım. Ondan uzakta olma hissi beni yerle bir eden tek şeydi.

Bebeğimle tanıştığım gecenin ertesi günü, varacağım yolun ilk adımlarını atıyordum ve ilk temeli, tanışmamızın hemen ertesinde atmıştım. Bana ne kadar uğurlu geleceği ta o zamandan belli olmuştu.

Romanya'daki silah fabrikasını ertesi gün satın almıştım. Artık alıcı ve satıcıyı bir araya getiren bir simsar değil, doğrudan silah üretimi yapan biriydim.

***

18 Nisan, 2020
Hong Kong

"Sen aklını mı kaçırdın?" diye soruyor Jan öfkeli bir sesle.

Böyle olduğundan neredeyse emin çünkü yapmak üzere karar verdiğim şeyi aklı başında birinin yapamayacağını düşünüyor. Haksız sayılmaz. Fakat sabırsızım. Vakit kaybedemem. Bunu yapmak zorundayım.

Aylardır girmediğimiz delik, çomak sokmadığımız yer kalmadı. Görüştüğüm kişilerin sayısını hatırlamıyorum bile. Zaman bana yetmiyor ve aylardır mobil halde yaşıyoruz. Yapmak zorunda olduğum şeyler var. Her şeyi sağlama bağlamak ve gelecekte güvende olmak için bu süreyi planladığım şeyleri yaparak geçirmek zorundayım. Temelleri sağlam atarsam hiçbir şey bizi yıkamaz. Bir imparatorluk kuruyorum ve yerinden oynayacak minik bir taş parçası bile her şeyin bir anda yerle bir olmasına yeter. Buna izin veremem. Her taş parçası sağlam şekilde olması gerektiği yerde kalacak.

Bu kez dövüşleri Hong Kong'da gerçekleştiriyoruz. İçerideki salon tıklım tıklım dolu. Şimdiye kadar yapılan dövüşlerin hepsi ölümle sonuçlandı ve son maç için geriye iki kişi kaldı. Biraz sonra ikisi de kafese girecekler. Bana karşı.

"Yapmam gerekiyor," diye keskin bir sesle karşılık verdim ona. "Bu gece burada olan bazı adamlar ne kadar gözü kara davranabileceğimi öğrenmek zorunda. Bunu kendi gözleriyle görmeleri gerekiyor."

"Ya sonuç senin istediğin gibi olmazsa? İki kişiye karşı o kafese girmekten bahsediyorsun! İkisinin de ne kadar kana susamış tipler olduğunu biliyorsun! Bırak birbirlerini öldürsünler!"

"Geri adım atamam!" dedim kararlı bir tavırla. Üzerimde yalnızca dizlerime kadar uzanan bir şort var. Bir yandan ellerime bandajları sarmaya bir yandan Jan'a laf anlatmaya devam ediyorum. "O herif benimle dalga geçer gibi konuşmaması gerektiğini öğrenecek. İstediğim şeyi almak için ne kadar kararlı olduğumu öğrenecek!"

Söz ettiğim adam bir Belçikalı. Adı Peter Moretti. Avrupa'daki silah satış lobicilerinin merkezi olan Brüksel'de politikacıları etkileme sanatını en iyi bilen savunma endüstrisi lobicilerin önde gelen isimlerinden biri. Bu tip adamlar Avrupa'nın üst düzey yetkilileriyle yakın ilişkiler kurup hem silah alan ülkelerin sorumlularını hem de Avrupa silahlanma politikalarında karar vericileri etkilemek için Avrupa siyaseti üzerinde güçlü etki sağlamaya çalışırlar. Bununla birlikte karanlık ilişkilere sahip olan, dünyanın birçok bölgesine her türlü silahı pazarlayan ve özellikle çatışma bölgelerine ulaşımını sağlayanlardan da biri. Silah tüccarları yüksek komisyon ödedikleri aracılar vasıtasıyla terör gruplarıyla anlaşmalar yaparak her türlü silahı kolaylıkla satabiliyorlar ve Peter Moretti bu konuda uzman biri.

Girdiğim yolda bağlantı kurmam gerekenlerden biri de o ve şanslıyım ki Peter Moretti oldukça karanlık bir adam. Ölümüne dövüşlere bahis yatırmayı çok seviyor. Bu geceki dövüşleri onunla ve yanında, yakın ilişkide olduğu birkaç adamla birlikte izledim. İş ve eğlenceyi aynı anda yapmayı seviyor; fırsatı kaçırmam mümkün değil. Yeni aldığım fabrikada ürettiğim silahlar için satış kanalları açmak zorundayım ve Moretti'yi bu kanallardan biri olarak görüyorum.

Daha evvel de birkaç kez görüşmüştük ve o zamanlar kurduğum bağlantılardan komisyon alırken artık doğrudan kendi malımı satmak üzere hareket ediyorum. Moretti'nin kendine has benim iğrenç bulduğum bir eğlence anlayışı, tiksindirici bir kibri ve küstahlık derecesinde alaycı bir tavrı var. Yukarı tırmanmaya karar verdiğimi biliyor fakat beni henüz kendisine denk görmüyor. O kadar görmüyor ki yarım saat evvel yaptığımız konuşmada suratına o küçümseyici gülümsemesi yapıştırıp alay eder gibi şu sözleri söyledi:

"Seni anlıyorum Akhan, yıllardır aracılık yaptığın sektörde oyun kurucu olmak istiyorsun. Fakat istediğin şey o kadar kolay olmuyor.

Daha evvel girmediğin birçok zahmete gireceksin. Üretim yapmak, ürettiklerini satmak o kadar kolay değil. Başka üreticiler de var. Onlarla rekabet etmek güç iş. Neden bu işe giriyorsun ki? Daha evvelki gibi devam edebilirsin. Mala ihtiyacı olanı bul, istediğin üreticiyle anlaş ve yine komisyonunu almaya devam et. Zahmetsiz, temiz iş."

"Zahmeti beni korkutmuyor," dedim düz bir sesle. "Eğer benimle çalışmayı kabul edersen artık başkalarına yüksek komisyon ödemek zorunda da kalmayacaksın. Ulaşımı da ben sağlayacağım."

"Artık çok daha büyük oynamak istiyorsun yani?"

"Düzgün yönetilen her iş bir yerden sonra büyümek zorunda. Ben sadece iş adamıyım ve yapılması gerekeni yapıyorum."

"Haklısın, başarılı şirketler sürekli büyürler. Senin de başarılı olduğunu biliyorum. Fakat silah sektörü kumarhanelere benzemez. Neden kendi kulvarında devam etmiyorsun?"

"Yeni heyecanlar arıyorumdur belki," dedim ifadesizce. Ona hesap vermeyi düşünmediğimi dik bakışlarımdan anlıyor. "Sen benimle çalışmayı kabul edecek misin onu söyle."

"Bu dövüşler sana yeteri kadar heyecan vermiyor mu Akhan?" diye soruyor alayla. hâlâ bakışlarındaki küçümsemeyi yok etmedi. Beni kendisine denk görmediği o kadar belli ki.

"Alışkın olduğum şeyler artık beni sıkıyor," dedim duygusuzca. "Sana verdiği kadar vermiyor."

"Açıkçası son zamanlarda ben de sıkılıyorum," diye karşılık verdi. Gözlerinde haince ışıltılar parlıyor. Ansızın yüzünde sanki o anda aklına gelmiş gibi bir gülümseme meydana geliyor. "Gel seninle bir bahis oynayalım. Sen kazanırsan istediğin olur, ben kazanırsam şansına küs."

"Bahsi koy o zaman," dedim tereddüt etmeden. Kararlı olduğumu, hiçbir şeyden çekinmediğimi anlaması gerekiyor.

Bakışları şeytani bir ifadeyle yavaşça o anda boş olan kafese çevriliyor. Bir sonraki dövüşe hazırlık yapılıyor. Finale kalacak ikinci kişi belli olacak.

"Bu geceki finale sen çık. Eğer kazanırsan tüm alımları sana yönlendireceğim, kaybedersen bu sektörde başarılı olamayacağını kabul ederek geri çekilirsin."

Bir saniye bile duraksamadım. Ne kadar gözü kara olabileceğimi, istediğimi almak için neler yapabileceğimi öğrenmek zorunda.

"Bu maçtan sonra olsun o zaman."

"Ama daha finale kalan belli olmadı."

"Beklemeye gerek yok," dedim kestirip atar gibi. "İkiye karşı bir olsun. Finale kalanların ikisiyle birlikte girerim kafese."

Gözleri şaşkınlıkla irileşiyor. "Emin misin?" diye sorarken heyecanı öyle açık ki. Kana susamış bir köpek balığı gibi hevesli.

Ayağa kalkarken ezici bir bakış atıyorum ona. "Ne kadar kararlı olduğumu anlarsın belki."

Kendince bana meydan okuduğunu sanıyor. Söylemiştim size, herkesi küçümseyen kendine has bir eğlence anlayışı, tiksindirici bir kibri ve küstahlık derecesinde alaycı bir tavrı var. Onun da zamanı geldiğinde defteri dürülecek fakat şimdi ona ayak uydurmam gerekiyor.

Jan'ın tüm endişelerine rağmen çıktım o ringe. Salon son dakika değişikliği nedeniyle çıldırmış gibi. Bahisler tavan yaptı. Kafesin etrafındaki tüm izleyiciler ağızlarından köpükler saçan kudurmuş köpekleri bana anımsatıyor.

Son derece vahşi ve iyi dövüşebilen iki adama karşı ayakta durmaya çalışmak kelimenin tam anlamıyla çılgınlık. Bu durumu azıcık hafifletebilecek bir başka kelime varsa o da hayalperestlik olur. Bir süredir dövüşlere kendim girmiyorsam da antrenmanlarımı hiç aksatmadım ve kondisyonumun iyi olduğunu düşünüyorum. Tek şansım bu. Her iki dövüşçü de önceki maçlarında aldıkları darbeler ve harcadıkları eforla benden daha yorgunlar; fakat bu bir ölüm kalım dövüşü ve her ikisi de ölümü kolayca kabullenecek tipler değil. Beni öldürdükleri takdirde ikisi de hayatta kalacak. Ortak hareket ediyorlar.

Dövüş başladığı andan itibaren yerimde durmam mümkün değil. Sürekli hareket halinde olmalıyım. Her iki yandan yapılan saldırıları bertaraf etmek, iyi bir savunmanın ardından süratle sert saldırıları gerçekleştirmek zorundayım. Yapabildiğim her atak güçlü bir darbeyle sonuçlanmak zorunda. Aksi halde alacağım darbelerin sonunda bu kafesten canlı çıkmam mümkün değil.

Karşımda oldukça iri iki dövüşçü var. Biri İrlandalı. Tıraşlanmış dazlak kafasına zıt uzun kızıl sakallara sahip. Vücudu dövmelerle

kaplı. Bazılarının fena olmadıklarını söyleyebilirim fakat çoğu birbirine geçmiş, anlamsız şekiller. O an aklımdan benim de bir dövme yaptırmak istediğim geçiyor. Bunu aklıma not ediyorum ve bu fikri düşündüğüm o bir saliselik dikkat dağınıklığında çeneme son derece sert bir yumruk yiyorum. Göz ucuyla kafesin kenarında endişeyle gerilen Jan'ı fark ediyorum ama hızla toparlanıp ikinci saldırıyı savuşturuyorum.

İkinci dövüşçü bir Afrikalı. Yalnızca gözlerindeki vahşi ifade bile birçok adamı korkudan öldürebilir. Benimse böyle bir hisse kapılmaya niyetim yok. Ben çok daha vahşi gözler gördüm. Bir kadını sandalyeye bağlayıp çocuğunu onun gözleri önünde kemerle döven bir adamın gözlerindeki vahşilik hiçbir canlıda ondaki kadar var olamaz. Bu tür bakışlar beni artık hiç korkutmuyor.

Amansız bir dövüşteyim. Attığım yumruk ve tekmeler kadar ben de yumruk ve tekme yedim fakat henüz yıkılmadım. Nefeslerimi kontrol ederek hareket ediyorum; dakikalardır ikisiyle de mesafemi korumaya çalışarak dövüşüyorum ama çok da mümkün olmuyor. İtiş kakış ve hamleler art arda gerçekleşiyor. Kısacık bir soluk almak üzere birbirimizden koptuğumuzda bu kez iki dövüşçü de iki yanımda yer alıyor. Üçümüz de soluk soluğa ringin ortasındayız. Kısacık bir sürede ikisinin bakışlarıyla anlaştığını ve ne yapmak üzere olduklarını anlıyorum. Sağımdaki Afrikalı yüzüme yumruk atmak üzere ani bir hamleyle öne atılıp harekete geçtiğinde savunma yapmadım; umduklarının aksine tam tersini yaptım ve tüm gücümle soluma kayarak İrlandalının yüzüne yumruğumu indirdim. Afrikalı onun yumruğuna savunma yapacağımı düşünmüş olmalı ki öne abanırken benim yarım adım yana kayışımla boşluğa düştüğünde geriye doğru uzattığım sağ ayağımın tabanıyla dizine vurup onu yere düşürdüm; sağımdan gelecek olan saldırıyı ben soluma saldırı yaparak savuşturmuştum ve bunu beklemeyen İrlandalının yüzüne seri birkaç yumruk indirdim.

Her ne kadar dövüşü kendi lehimde tutmaya devam etsem de zaman geçiyor; ikisi de oldukça sağlam adamlar ve henüz öldürücü darbeleri indirmeye fırsat bulamadım. Her birimiz zaman zaman yere düşüyoruz ama çabucak toparlanıp yeniden dövüşe devam ediyoruz. Gittikçe yoruluyorum. İkisinin ayrı ayrı harcadığı enerjiyi ben her

ikisi için tek başıma harcıyorum. Gücümü daha ne kadar koruyabilirim bilmiyorum. Onlarla aramdaki mesafeyi korumaya çalışarak her fırsatı değerlendiriyorum ama her şey bir yere kadar. Sonunda Afrikalının sert bir tekmesiyle yere düşüyorum ve İrlandalının üzerime çullanması gecikmiyor. Art arda yumruklar yüzüme iniyor. Kollarımı kaldırıp kendimi korumaya çalışıyorum fakat bir yandan Afrikalının tekmeleri karnıma iniyor.

Tüm gücümle ikisini de üzerimden atmaya, bedenime inen darbeleri karşılamaya, bir fırsatını bulup beni soktukları kıskançtan kurtulmaya çalışıyorum ama nafile bir çaba. Öyle yorgunum ki. Ne kadardır o ringdeyim bilmiyorum. Ne kadar süre geçti ne kadardır bu ikisiyle boğuşuyorum kavrayamıyorum. Bedenimdeki her kas sızlıyor, adeta vücudumdaki her uzuv bir yöne doğru çekiliyormuş gibi eklemlerim kopmak üzere. Aklımdan öyle çok düşünce geçti ki demek isterdim ama zihnim bomboş. Hiçbir şey düşünemiyorum. Belki de sona yaklaştım ve son o kadar da kötü değildir. Belki nihayet huzur bulabileceğim bir yer de olabilir orası.

İblis yenilgiyi kabul etmeden canını dişine takıyor ama ufaklık çoktan pes etmiş durumda. Canı çok yandı. Artık dayanacak gücü yok. Kulaklarımda alçak sesli bir müzik yankılanıyor; annesinin ufaklığa mırıldandığı bir şarkı bu. Ninni de olabilir. Ufaklık huzur içinde. Annesine kavuşacağını ve yine o müziği duyacağını düşünüyor.

"Belki de artık bırakmalıyız," diyor içimdeki sesi. "Bugüne kadar yorulmadınız mı? Ben çok yoruldum artık."

"Bırakamayız!" diye, kükrüyor iblis. "O pisliğin bizi yenmesine izin mi vereceğiz?"

"O pislik çoktan öldü," diyor ufaklık kederle. "Kime neyi ispatlayacağız ki? Hem annem bizi bekliyordur."

"Ya o?" diyor iblis, adını ağzına almadan. "Ya o mavi gözlü kadın? Ya bebeğimiz?"

Adeta dile getirmeye korktuğu bir gerçeği itiraf eder gibi "Bizi sevmeyecekler ki," diyor ufaklık kederle. "Senin yüzünden bizi sevmeyecekler ki. Savaşmamız neye yarar? Canımın yanmasından bıktım artık."

"Pes mi ediyorsun?" diye soruyor iblis, inanamıyormuş gibi. "Tam bir bebeğimiz olacakken pes mi ediyorsun?"

Bu kez isyan dolu bir tonla "Canımın yanmasından bıktım," diyor ufaklık yine.

İblis yıkılmış durumda. Onun ne kadar acı çekerse çeksin ne kadar dayanıklı olduğunu biliyor ama şimdi tamamen pes etmiş gibi görünüyor. Ufaklık acıya alışık, acıyı hep metanetle karşıladı ve iblis gelene kadar ayakta kalmayı başardı; oysa şimdi bir an evvel sona ulaşmak ister gibi.

"Annemi özledim," diyor acı bir sesle. "Belki annemi yeniden görebiliriz. Annemi çok özledim."

"Ben de özledim," diyor iblis, boynunu bükerek. Ufaklık onun da zayıf noktasına dokundu. "Belki de haklısın," diye mırıldanıyor. "Belki de artık buna bir son vermemiz gerekiyor. Anneme kavuşmamız için ölmemiz gerekiyorsa bunu şimdi yapabiliriz."

İkisiyle de hemfikirim. Hepimiz aynı şeye karar vermiş gibiyiz. Sürekli mücadele etmekten, sürekli savaşmaktan hepimiz yorulduk. Bizi huzura kavuşturacak olan sonu kucaklamak istiyoruz.

Ama olmuyor...

Jan buna izin vermiyor. Jan'ın sesini uzaktan duyar gibiyim. Adeta can havliyle bağırıyor gibi. Bu sesi onca kalabalığın ve gürültünün arasında duyabilmem bana önce çok saçma geliyor; fakat öyle canhıraş bir ses ki istemsizce yüzümü sesin geldiği yöne çevirmeye çalışıyorum. Yüzüme inen yumrukların arasında nasıl becerdiğimi bilmiyorum ama kısa süreli de olsa kollarımla bir perdeleme yapabildim ve Jan'ı görmeye çalıştım.

Kafesin dışında, içinde ölüm kalım savaşı verdiğim tellerin gerisinde ama benden yalnızca iki metre ötede. Elindeki şeyi avucunun içinde saklar gibi tellere dayamış. Tuttuğu şeyin ne olduğunu kavramam iki saniyemi aldı. Telefon ekranı bu. Yanında Marcel ve Baho var, adeta onu perdelemişler gibi, Jan'ın elindekini kimse fark etmiyor bile. Ne yapmaya çalıştığını da. Minicik bir bebek resmi var ekranda. Bembeyaz bir tulumun içinde. Öyle ufak ki.

"Kalk ayağa!" diye bağırdı Jan. Yüzünde vahşi bir ifade var ama aynı zamanda yerinde duramadığı belli bir heyecan da. "Bir oğlun oldu!" diye devam etti. "Onun için kalk ayağa!"

Kükreyen sesi kulaklarımda patladı. Bu kelimeler, duymayı en son bekleyeceğim şeylerdi. Hem de hiç olmayacak bir yer ve bir zaman

diliminde. Daha zamanı olduğunu sanıyordum. İki ya da üç hafta daha zamanı olduğunu biliyordum. Öyle demişlerdi.

Söyledim size. Bebeğim bana uğurlu geldi. İlk fotoğrafını gördüğümde, onunla ilk tanıştığımda, girmiş olduğum yolun ilk gerçek adımını atmış, ilk temel taşı o yola koymuştum. Ve bu gece... Artık her şeyi geride bırakmayı ve belki de huzur bulacağımızı ümit ettiğimiz sonu tam da kabullenmişken adeta bana "Savaş!" der gibiydi. Beni ölümün kıyısından çekip almış gibiydi. Beni hayatta tutmayı başarmıştı.

Nasıl vahşi bir içgüdüyle hareket ettim bilmiyorum. Ama içimde adeta bir adrenalin patlaması yaşadım ve bir top haline getirdiğim enerjiyi sanki avuçlarımdan dışarı fırlattım. Üzerimde tepinen, tekme ve yumrukları rastgele bedenime indiren Afrikalı ve İrlandalıyı öyle bir güçle ittim ki geriye, ikisi de birer tarafa savrularak kafesin tellerine çarptı. Ayağa kalkmam ve kalan tüm gücümle üzerlerine yürümem gecikmedi. Sonra ki geçen zaman belki beş dakika, belki de on dakikadır. İkisinin cansız bedenleri birkaç dakika arayla ringin zeminine serildi.

Berbat haldeydim. Yüzüm gözüm eminim ki korkunç görünüyor. Nefes alırken göğsüm acıyor ve yine eminim ki birkaç kaburgam ya kırıldı ya da çatladı. Bedenimde sayısız morluk ve ezik var; ellerimin üzerindeki bandajlar kan içinde ama hiçbiri umurumda değil. İstediğim tek şey Jan'ın gösterdiği ekrana yakından, çok daha yakından saatlerce bakabilmek.

Ve sonraki saatlerde hissettiğim tüm acıya rağmen yalnızca yüreğimden geçen isteği yerine getirdim. Saatlerce oğluma baktım. Beyaz tulumun içinde huzurla uyuyor. Belli ki o da benim gibi yorgun. Uzun bir yoldan geldi.

"Az daha senin yüzünden onu hiç göremeyecektik," diyen İblis ufaklığa veryansın ediyor.

Ufaklık suçlu bir sesle karşılık veriyor. "Özür dilerim. Haklısın. Bir daha canım yansa da şikayet etmeyeceğim, söz."

"Onun için her şeye değer!" diyor iblis öfkeyle. "Mızmızlığı bırak artık. Onun için her şeye değer. Tüm acılara, tüm güçlüğe. Bundan sonra beni kandırmana asla izin vermeyeceğim. Ona dokunabilmek

için her şeyi yaparım. Anlıyor musun beni? Her şeyi! Bundan sonra yalnızca benim yolumdan gideceğiz."

Ufaklık sesini çıkarmadan yalnızca başını sallıyor. Bu yolda ilerlemeye ve bir gün bebeğimizi görebileceğimiz umudunu diri tutmaya devam edeceksek iblisin yolundan gitmek zorundayız. Aksi halde bizi kimse kurtaramaz.

Bu yolda bizi kurtarırsa sadece iblis kurtaracak.

6. Bölüm

Haziran, 2020
Beyrut, Lübnan

İleriye dönük planlarımı adım adım gerçekleştirmeye devam ederken geçmişte kalan birtakım hesapları da kapatıyorum.

Aslına bakarsanız bunun kimseye faydası yok, kimse için açık da değil; fakat bana göre yarım kalmış hesaplar. Belki utancımın izlerini yeryüzünden silme çabası. Kulağa epey zavallıca geliyor, farkındayım ama ben de sefil bir zavallıdan başka neyim ki? Kendini derin bir çukura gömecek kadar maharetli biri ancak bir zavallı olabilir. Benim gibi.

Hong Kong'u hemen terk etmedik. O aptalca meydan okumadan sonra ertesi günü yatakta geçirdim. Kımıldayacak halim yoktu; fakat kendime yalnızca bir gün izin verdim, yapılacak çok şey var. Gerçi bu süre bana göre boşa geçmiş bir zaman olmadı. Yatakta yatarken elimdeki telefon ekranına baktım ve tüm gün oğlumu izledim. Bir elim boynumdan sarkan derinin ucundaki figürde, bir elim telefondaydı. Sanki yanlarındaymışım gibi hissettim. İkisini de kollarımla saramasam da avuçlarımın içinde tutabilmiştim. Minik avuntular olduğunu biliyorum ama şimdilik elimden yalnızca bu kadarı geliyor.

Ufaklık acısını unutup yine eski heyecanına kavuştu. Aklı sürekli minik arkadaşında ve onunla neler yapacaklarında. Henüz elle tutulur bir fikir bulamaması onu mutsuz etse de ümidini yitirmemeye çalışıyor; aynı zamanda iblisi delirtmek üzere olduğunun da farkında değil. İkisi de bir çocukla oynanabilecek hangi oyunlar olduğunu bilmiyorlar; ufaklık sürekli ortaya bir fikir atıyor ama iblisin bıkkın homurtusundan başka bir karşılık alamıyor. İblis çok daha başka şeyleri

gündeminde değerlendiriyor. Kendisi için ufacık bir şansın bile olmadığı konularda boşa kürek sallamak ona göre değil. Bebeğimizin onu hiçbir zaman sevmeyeceğinden emin. Sevgisini kazanamayacak olsa da onu güvende tutacak her şeyi yapmaya hazır, yalnızca buna odaklanmak istiyor.

Yaptığım anlaşmanın şartları gereği hareket ederken kendi gündemimi ihmal etmiyorum. Gündemimdeki ilk madde, aylar önce korkunç bir hata yaparak gerçekleştirmeye kalktığım sahte açık artırmada bulunan adamları ortadan kaldırmak. Yaptığım hataları telafi etme isteğim bir yana ikisine de borçluyum. O iki masum kadına da borcum var benim. Biri hiçbir günahı yokken intikam hırsıma yenik düşüp babasının suçlarını üzerine yüklemem nedeniyle kadrajıma girdi; diğeri onu korumaya çalışırken.

Suçu olmayan birini ifşa edip kurtların önüne attıysam bu pisliği de benim temizlemem gerekiyor. Varlığını akıllarından silemeyeceksem de onları yeryüzünden silebilirim.

Yerlerini belirlemem zor olmadı elbette fakat temkinli davranmam gerekiyor. Ortadan kalkan adamlar bir sonrakinin şüphelenmesine ve tedbir almasına neden olacak. Hiçbiri aptal değil ve onları ortadan kaldırırken çok dikkatli olmak zorundayım. Benden şüphelenmemeleri gerekiyor.

Ken-zhi'yi, Çinli olanı Hong Kong'da ortadan kaldırdım. Dövüşlerden sonra geçen birkaç günde otelde istirahatte olduğum herkes tarafından biliniyordu. Çok kısa sürede haber etrafa yayılmıştı ve cüretkar tavrım birçok kişinin de kulağına ulaşmıştı. İstediğim şeyleri almak için ne kadar gözü kara davranabileceğimi artık öğrenmiş olmalıydılar. Bu istirahat süresini avantaja çevirmem gerekiyordu ve ben de bunu yaptım.

Gerçi ilk avımın son soluğunu ben aldım dersem yalan olur. Dediğim gibi dövüşlerden sonraki birkaç gün hırpalanmış bedenimi kımıldatmaya halim yoktu ve yalnızca planı kurmakla yetindim. Elbette o son soluğa şahitlik ettim fakat bunu benim yerime bir başkası yaptı, Lukazs.

Lukazs'ın o bebeksi yüzü, donuk denecek kadar sakin duruşunun altında öylesine parçalayıcı bir vahşilik var ki bunu kullanmaktan hiç

çekinmedim bile. Bu yolda en vahşi adamlara ihtiyacım var ve Lukazs, benim en büyük gizli silahlarımdan biri.

Hong Kong'dan ayrılmamızın ardından geçen iki aylık zaman diliminde yine durmaksızın hareket ettik. Paris, Malta, Marsilya ve Romanya arasında sık sık gidip gelirken araya başka şehirleri de sıkıştırdık. İki gün evvel Jan'a, Beyrut'a gideceğimizi, adamları organize etmesini haber verdiğimde buraya iki nedenle geldiğimi o da biliyordu.

Biri bir satış bağlantısı gerçekleştirmek üzere görüşeceğim bir Lübnanlı; diğeri uyuşturucu işi yapan Ürdünlü. Birtakım görüşmeler için Beyrut'a gideceğini öğrendiğim anda bir taşla iki kuş vurma planımı hemen devreye soktum.

Bu gece Lübnanlı ile onun istediği bir adreste görüşeceğim. Söz konusu mekana gitme isteği zerre içimde yok fakat alternatif sunma şansım da yok. Uyum sağlamak zorundayım.

Yanımdaki Jan ve beş adamla birlikte geldiğimiz mekanda gördüklerimiz başta bize oldukça komik geliyor. Benim düzenlediğim dövüşlerin bir başka şekli bu. Tek farkı sonunda ölüm olmaması. Küçük çaplı bir organizasyon. Görüşmek üzere geldiğim adamın yanında iki kişi daha var. İkisi de küçük çaplı birer servete sahip olan Arap iş adamları. Yapacağımız görüşmeyi onların yanında yapmaktan çekinmemesinin nedeni, onlarla da bazı pis işler çevirmesinden kaynaklanıyor. Hepsi birbirini oldukça iyi tanıyorlar ve ortak sapkın zevklerin tadını da birlikte çıkarıyorlar. İşi bağlayana kadar geçen sürede üç adamla da oldukça gereksiz bulduğum fakat mecbur kaldığım kısa bir sohbet gerçekleştirdim.

Ortadaki amatör dövüş alanını tüm açıdan görebilen, loca benzeri yüksek bir platformda oturuyoruz. Sırf merakımdan zaman zaman gözüm ortadaki alana kayıyor; belki sıkıcı sohbetten kurtulma eğilimi de diyebiliriz. Bir an evvel şartlarda anlaşıp buradan gitmek istiyorum. Kalabalığın gürültüsü, karşımdaki Arapların manasız neşesi içimi daraltıyor.

Nihayet içeri girdikten kırk beş dakika sonra işi bağlamıştım ve artık orada kalmamı gerektiren hiçbir şey yoktu. Fakat birkaç dakika evvel ringe giren üç kişinin dövüşüne gözüm takıldı ve nedensizce

oyalamıyorum. Önümdeki bardakta kalan içkiyi bitirene kadar kendime zaman verdim. Jan'ın bakışlarında gidelim mi artık sorusu var, o da benim gibi sıkıntıdan patlamak üzere. İzlediği amatörce dövüşler ona da hayli zavallıca geliyor, biliyorum. Elimdeki içkiyi işaret ederek belli belirsiz birazdan der gibi, diğerlerinin fark etmediği sessiz bir konuşma gerçekleştirdik.

Gözlerim tekrar ringe çevrildi. Gizlemeye çalışsam da yüzümün hoşnutsuzlukla buruştuğuna eminim. Gördüklerimi anlamlandırmaya çalışıyorum. Belki de benim sorunum bu. Her şeye bir anlam yüklemeye çalışıyorum ve bazen birtakım şeylerin yalnızca anlamsız olabileceklerini kabul edemiyorum. Çünkü izlediğim şey öylesine anlamsız ki buna bir cevap bulma çabası da bir o kadar anlamsız.

Ringde ikiye karşı bir dövüş gerçekleştiriliyor. Böyle bir dövüşü yakın zamanda ben de tecrübe ettim ancak bu benim tecrübe ettiğimden çok farklı; çünkü ortadakinin hiç şansı olmayan en fazla on beş on altı yaşlarında cılız bir çocuk olduğu düşünülürse, en baştan beri yalnızca dayak yemek üzere o ringe girdiği belli. Kafamdan öyle çok soru geçiyor ki. O ringe girdiğinde kazanabileceğine dair en ufak bir ümidi var mıydı? Üç beş kuruş uğruna mı kendisine bunu yapmalarına izin veriyor? Onuru bu kadar ucuz mu? Ya da gerçekten bu kadar çaresiz mi?

Parasız kalan bazı gençlerin para uğruna bu tip dövüşlere girdiklerini biliyorum. Enikonu dayak yeseler de alacakları küçük meblağlar birkaç gün ihtiyaçlarını karşılayabiliyor. Çaresiz kaldıklarında bunu yaptıklarını biliyorum. Şimdi ortadaki ringe bakarken o cılız çocuğun da bunu kendisine yaşatmak için ne tür bir çaresizlik içinde olduğunu merak ediyorum.

İzlediğim trajikomik sahneye daha fazla katlanamayacağımı düşünüp gitmek üzere hareketlenecektim ki yanımdaki Arap'ın sözleriyle dikkat kesilerek o an kalkmaktan vazgeçtim. Sanki görünmez bir el omzumun üzerine bastırdı ve beni oturduğum yere zımbaladı. O anki hislerimi tam olarak nasıl tarif edebilirim bilemiyorum fakat hissettiğim tek şey ne olursa olsun orada kalmaya devam etmemdi. Kader denilen şeyin ne olabileceğini çok ama çok sonraları öğrenecektim. O gece henüz bunun farkında değildim ama benim için kader, yürüdüğüm yolda karşıma çıkan insanların bana kattıklarıydı.

Onların kaderleriyle benimki bir yerde kesişmişti ve biz, o birleşen yolda birlikte hareket ediyorduk.

Karşımdaki Arap o an anlayamadığım garip bir zevkle "Seninki bu gece seni uğraştırmayacak görünüyor," demişti yanında oturan ve benim hayli tiksindirici bulduğum kalın dudaklı olana. Tüm gece boyunca konuşurken adamın kalın dudaklarının kenarında biriken tükürükler midemi bulandırmıştı ve hislerimi belli etmemek için büyük çaba harcamıştım.

"Bu gece yorgunum dostum, yatağımda uslu durmasını istiyorum," diyerek gevrek bir edayla karşılık verdiğinde kaşlarımı ister istemez çattım. Bir yandan konuşmayı takip etmeye devam ederken gözüm sık sık ringe çevriliyor.

Cılız çocuk yediği dayağa rağmen karşı koymaktan vazgeçmiyordu. Şansı yok, o da biliyor ama çaresizce elinden geleni yapmaya çalışıyor. Kolay pes eden biri olmadığını hemen anladım. Tıpkı benim gibi. Sonuna kadar savaşmaktan kaçınmıyor. Yenileceğini bilse de gücünün yettiğince savaşacak. Kimse anlamasa bile ben anlıyorum. Onurunu kurtarmaya çalışıyor.

İş yaptığım Arap eğlenerek "Bu verdiğin kaçıncı ceza? Üstelik paranı da kaybediyorsun. Hiçbir zaman kazanamayacağını bilmen gerek, yine de ona oynuyorsun" diyor. Çocuğa dair en ufak üzüntüsü yok. Sanki çocuk aralarında sık sık yaptıkları bir espri kaynağı.

"Beni eğlendiriyor," diyor kalın dudaklı gülerek. "Eğlenceye harcanın paranın hesabı tutulmaz biliyorsun."

İkisi de kahkahayla gülüyorlar. Jan'la yan gözle birbirimize bakıyoruz. Daha fazla sabretmem imkansız. Olabildiğince ilgisiz bir ifadeyle araya giriyorum. Gözlerim ringde ancak saçma olduğunu düşündüğüm dövüşe küçümser gibi bakıyorum.

"Ringdekiler epey amatör, daha profesyonel dövüşçüler bulamıyor musunuz?"

Sanki sormamı bekliyormuş gibi kalın dudaklı atılarak beni cevaplıyor. Beni ve ne yaptığımı çok iyi biliyor. Bana bakan gözlerinde imrenir bir ifade var ve bu bana öyle alçaltıcı geliyor ki. Onlardan bile daha yüksek bir pisliğim, biliyorum.

"Senin düzenlediğin dövüşleri burada düzenleyecek nitelikte birilerinin çıkması mümkün değil maalesef. Kaldı ki bu konuda kimse

seninle rekabete bile giremez. Biz de elimizdekiyle yetinmeye çalışıyoruz."

"Öyle mi?" der gibi kaşlarımı kaldırıyorum. Bakışlarım yine ringe çevrilip yeniden ona dönüyor. Çocuğun birkaç dakika içinde bilinçsizce ringin ortasına serileceği belli. Artık gücü kalmadı. Yediği yumruklar nedeniyle yüzü gözü kan içinde, dudağı ve kaşı patlamış, bir gözü şişmeye başlamış. Oysa öyle güzel bir yüzü var ki. Bir erkek çocuğunda nadir görülebilecek, meleksi bir yüz bu. O anda aklımdan kendi oğlum geçiyor. O nasıl görünecek? Nasıl biri olacak? Ansızın yüreğim sıkışıyor, adeta göğüs kafesimin içinde ani bir patlama gerçekleşti. Benim oğluma bunu kimse yapamaz! O an sanki ringdeki çocuk benim oğlum oldu. Öyle garip bir his ki bu. Sanki benim oğlumu o ringin içinde dövüyorlar ve benim onu acilen oradan çıkarmam, güvene almam ve sonra da ona bunu yapanlardan hesap sormam gerekiyor. Benim oğluma kimse dokunamayacak! Yeryüzünde kimse onu incitemeyecek. Kulaklarımın çınladığını hissediyorum. Garip bir uğultu beynimin içinde yankılanıyor ve dikkatimi zorlukla karşımda tükürük saçarak konuşan adama vermeye çalışıyorum.

Saçma sapan bir şeyler anlatıyor. Düzenlediğim birkaç dövüşü izlediğini, kaybettiği paraya rağmen ne kadar çok eğlendiğini, burada düzenlenenin o dövüşlerin yanında ne kadar tatsız kaldığını saçma sapan bir hevesle anlatıyor.

O esnada ringin ortasında bayılıp kalmış olan çocuğu getirip ayaklarının dibine atıyorlar. Yüzüm taş gibi donuk. Bakışlarım fark edilmeyecek kadar kısa bir süre, yerde bilinçsizce yatan çocuğa inip kalkıyor. Arap zevk aldığı belli bir edayla bir ayağını baygın çocuğun üzerine dayıyor. Onun sahibi olduğunu ve istediği her şeyi ona yapabileceğini söyler gibi. Sanki bana bir çeşit güç gösterisi sunuyor. Ondan çok daha yukarıda olduğumu biliyor, kendisini benimle yarıştırmıyor, onu takdir etmemi ister gibi bakıyor ama istediğini asla alamayacak. Yüzümde tek bir kas oynamıyor.

O sırada acı dolu soluklarla kendine gelmek üzere olan gencin saçlarına parmaklarını geçirerek başını yukarı kaldırıyor. Sertçe saçlarını çekerek çocuğun kalkmasını istiyor ve adeta bir köpek yavrusu gibi ayaklarının dibinde oturmasını istiyor. Çocuk perişan halde. Yalnızca bir an bakışlarını kaldırdığında onunla göz göze geldik ve o

iki saniyelik zaman diliminde bir kıyamet koptu. Öyle çok şey söylendi ki o esnada. O çaresiz, bitkin ve hayattan umudunu kesmiş gözler ölümü diler gibi baktılar bana; fakat aynı zamanda daha evvel birinin gözlerinde öylesi büyük bir boşluğa da hiç şahit olmamıştım. Ucu bucağı görünmeyen bir sonsuzluk akıyordu o yeşil gözlerde. Sonsuz bir ümitsizlik. Sonsuz bir çaresizlik. Sonsuz bir ölüm isteği. İki saniye süren sessiz konuşmanın kimse farkında bile değildi. Yalnızca ben ve o yara bere içindeki cılız çocuk.

O sırada Arap "Onu dört yıl önce satın aldım," diyor gözleri parlayarak. "Çok güzel öyle değil mi?" derken onu takdir etmem gerekiyormuş gibi bakıyor. Yaptığının ne kadar aşağılıkça bir şey olduğunu düşünmemesi bir tarafa benim onu anlayacağımdan oldukça emin. Çünkü ben de en az onun kadar pisliğim. Öylesine karanlığım ki, benim yaptıklarımın yanında o adeta melekler kadar masum. Hevesle anlatmaya devam ediyor. Kötülükler kulübünde benim epey yukarılarda olduğumu biliyor ve büyük bir çabayla gözüme girmeye çalışıyor.

"Sadece çok huysuz ve saldırgan. Fakat güzelliği başımı döndürüyor ve bazen ona küçük cezalar veriyorum." Parmaklarını doladığı saçları çekerek "Değil mi güzellik?" diye, çocuğun kafasını hırsla sallıyor. Bana bakıp kıkırdamasının ardından anlatmaya devam ediyor. "Bu gece çok yorulmuş olacak," diyor imalı bir tonla bakışlarını çocuğa indirerek. Tükürüklerinin yanına salyaları da eklendi. Ne demek istediğini sormama gerek olmayacak kadar maksadından eminim.

Çocuğun perişan halinin onu memnun ettiği çok açık. "Karşı koymaya gücü olmaz, bu gece ikimiz de rahat ederiz. İnan bazen hırçınlığı beni çok yoruyor; güzelliği olmasa belki de ona katlanamaz, çoktan iyi bir paraya satardım."

"Ne kadar?" diye ansızın dudaklarımdan çıkan soru, onları olduğu kadar Jan'ı da şaşırtıyor.

Bir an karşımdaki adamlar tereddüde düşüyorlar. Çocuğun bir ölüye benzer boş bakışları bana kalkıyor. Yalnızca o tepkisiz. Onun için hiçbir şeyin fark etmeyeceğini kabullenmiş gibi. Bir pislikten diğer bir pisliğe gideceğini düşünüyor. Diğerlerinin dudaklarımdan çıkan sözleri duymayı beklemedikleri muhakkak fakat bu tereddüt çok

çabuk siliniyor yüzlerinden. Yeni bir pazarlık, yeni bir heyecan konusu açıldı. Jan'ın şaşkınlığı çok çabuk geçti. Ne yapmaya çalıştığımı anlaması sadece iki saniye sürdü. İnsanın onu çok iyi tanıyan biriyle yan yana durması sanırım başına gelebilecek en güzel şey.

Arap önce epey saçmaladı. Benim de oğlan çocuklarına ilgi duymamı şaşırtıcı fakat sevindirici buldu. Suratına dikilmiş olan ölümcül bakışları görünce yaptığı gafın ne kadar münasebetsiz olduğunu fark ederek önce biraz ürktü. Fakat arsız biri, kendisini toparlaması çok çabuk oldu; bu kez gözleri parlayarak yeni bir meydan okumaya giriştiğimi ve çocuğu yetiştireceğimi tahmin ettiğini söyledi. Ona kalsa o çocuktan yalnızca yatak arkadaşı olabilir. Kendisi gibi zoru sevenler için elbette. Sonra hafif de olsa nazlandı. Ancak ısrarlı ve tehdit dolu bakışlarım onu ikna etmeye yetiyor. Onu ikna eden bir başka şeyse, benimle alışveriş yapmanın onun için kendince bir imtiyaz göstergesi olması. Benim kalibremin çok altında olduğunu o da biliyor.

Pazarlık sadece on dakika sürdü. İstenen rakamın iki katını vermeye hazır olduğumu söylediğimde, şakacı bir edayla benim düzenlediğim dövüşlerde kaybettiği bahisleri telafi ettiğini söylüyor. Sonraki dakikalarda heyecanla sarf ettiği tüm saçmalıkları sineye çektim. Aldığı solukları yalnızca birkaç gün daha sürdürecek.

Yanımdaki Jan'a belli belirsiz bir baş işareti ile yerdeki çocuğu göstermem yeterli oluyor. Onun bir an evvel buradan çıkarılmasını istiyorum. Marcel ve Silva'nın çocuğu kollarından tutarak o lanet yerden çıkarmaları, o lanet insanlardan uzaklaştırmaları yalnızca birkaç dakika sürdü. Çocuk adeta ölüme gider gibi metanet dolu adımlarla ilerliyor. Çoktan kendisinden vazgeçmiş durumda fakat bu düşüncesini değiştireceğime yemin ediyorum.

Artık ona kimse dokunup, incitemeyecek. Kendi oğluma söz verir gibi içimden ona da söz veriyorum.

Beyrut'ta kaldığımız Four Seasons Hotel'e vardığımızda bu gece gördüklerimle tükenmiş durumdayım fakat henüz dinlenmeyi ertelemek zorundayım. Çocuğu bir an evvel yeniden görmek ve durumunu öğrenmek istiyorum. Marcel'in çocuğu adamlarla otele yolladığını ve öncelikli bakımı için talimat verdiğini biliyorum. Jan'la birlikte otele vardığımızda getirilen doktor, çocuk için hazırlanan odadan yeni çıkmıştı.

Odaya Jan'la birlikte girdiğimde içeride bulunan Lukazs bize kısaca bir baş selamı vererek sessizce çıkıyor. İki kişilik yatağın içindeki cılız beden adeta kaybolmuş gibi. Bedenini çevreleyen sargı bezleri yaralarına pansuman yapıldığını işaret ediyor. Odadaki masanın önündeki sandalyelerden birini alarak yatağın yanına koyup üzerine oturuyorum. Hayat ışığı sönmüş olan yeşil gözleriyle boş bakışları beni takip ediyor. Yüzünde bir ölü ifadesizliği var.

"Adın ne?" diye Arapça soruyorum.

Uzunca denecek bir süre boyunca bana cevap vermiyor. Israrlı sessizliğimin devam edeceğini anladığında alçak, duyulur duyulmaz bir sesle nihayet karşılık veriyor.

"Ozan."

İşte bunu beklemiyordum. Çocuğun bir Türk olabileceği aklımın ucundan bile geçmemişti. Açık kumral saçları, yeşil gözleri milliyeti hakkında kolayca fikir yürütmeme olanak vermemişti fakat bu aklımın ucundan bile geçmemişti. Yanımda ayakta dikilen Jan'ın iç çeker gibi sesli bir soluk aldığını duysam da dönüp bakmadım.

Bu kez Türkçe devam ederek "Anadilini biliyor musun?" diye sordum.

Bakışlarında çabucak görünüp kaybolan şaşkınlığı yakaladım. Onun da benimle ilgili böyle bir şeyi ummadığı açık ama duygularını çok çabuk içine gömebiliyor. Yine ifadesizce bakıyor. Yalnızca onaylayarak başını sallıyor.

"Kaç yaşındasın?" diye devam ediyorum.

"Yirmi."

"Daha küçük gösteriyorsun," diye düşünceli bir sesle fikrimi söylüyorum ancak tepki vermiyor. Sorularıma devam ediyorum.

"Babanın seni ona sattığını söyledi, doğru mu bu?"

Karşılık vermeden yalnızca yılgın bir ifadeyle başını sallıyor. Yediği darbenin ağırlığı hâlâ omuzlarında yüklü.

"Annen?"

"Öldü."

"Ne zaman?"

"On sene evvel."

Sorduğum soruların hepsi uzun aralıklar sonrasında cevap buluyor. Zihninin gerisinde yaşadığı şeyi anlamlandırmaya çalıştığını anlıyorum. Bakışlarının gerisindeki zekayı gözden kaçırmam mümkün değil. Onunla belki de aynı hamura sahibim ve benzer hayal kırıklığı yaşayanlar birbirlerini çok çabuk çözümlerler.

"Baban bunu neden yaptı?"

"Büyük bir piç kurusu olduğu için!" Kin dolu bir ton bu. Nefret yüklü, hatta tiksindiği apaçık belli bir ifade.

"Kolay para tatlı geldi, ha?" diyorum düşünceli bir sesle. Sesimdeki aşağılayıcı küçümseme oldukça açık. Gizleme gereği bile duymuyorum.

"Böyle de diyebiliriz," diye mırıldanıyor. Kızarmış yeşil gözleri bana çabucak kalkıp yeniden aşağı iniyor.

Sonraki sözlerimi beklemediği son derece açık ki birkaç saniye duyduklarını sindirmeye çalışıyor.

"Sana tek bir kez soracağım... Bana evet ya da hayır demen yeterli... İntikamını almak istiyor musun?"

Anlamayan, boş bakışlarla bakıyor önce; ama gözlerinin gerisinde saklamaya çalıştığı o kısık ışığın yanıp söndüğünü fark ediyorum. Ümit etmeye korkuyor belli ki. Fakat o korkuyu parçalamak istiyorum. Yeniden ümide sarılmasını, yeniden hayata tutunmasını istiyorum. Benim gibi. Tutunacak bir umudu olsun istiyorum. Ancak arkasında kapanmamış hesaplarla bunu yapamaz. Hesabını kapamasını ve yoluna gönül rahatlığı ile devam etmesini istiyorum.

"Özgürsün," dedim üzerine basarak. "Dünyanın neresine gitmek istersen gidebilirsin. Kendine yeni bir hayat kurabilmeni sağlayacak bir kimlik ve para vereceğim sana. Öncesinde intikam almak istiyor musun? Sana bunu yapanları öldürmek istersen yardım edeceğim. Tek yapman gereken bana evet demen."

Öyle uzun süre sessizlik içinde bana baktı ki bir an ümitsizliğe kapıldım. Belki de yenilgiyi kabul edecek ve geri kalan hayatında kendi kendini tüketerek yaşayacak. İçindeki o savaş hep devam edecek. Tekrar tekrar zihninin içinde o adamlarla kavga edecek ama gücünün buna yetmediğini düşünerek kendi kendini yiyip bitirecek. Fakat süregiden o derin, durağan sessizlik ansızın bozuldu. Sonunda gördüm onu. Yeşil gözlerinin gerisinde gizli kalmış olan o ışık nihayet

açıkça ortaya çıktı. Onunla birlikte delikanlının yüzünde de öyle ürpertici, öyle şeytani bir gülümseme belirdi ki işte o zaman onun nelere muktedir olabileceğini de son derece net bir şekilde fark ettim. Beklediği tek şey ona sunulacak bir fırsattı. Yaşadığı her şey onu keskin bir bıçağa dönüştürmüştü ve şimdi o bıçak sıraya dizilmiş bedenlere saplanmakta tereddüt etmeyecekti. Gözlerindeki ışık bıçağa dönüşmüş olan parlak çeliğin üzerine vuran yansımaydı.

Ozan, karanlığın içinde parlayan yalnız bir aydı ve o karanlıkta ışıldayan tek şey keskin bir bıçağa dönüşmüş olan o bedenin yansıttığı şua idi.

"Evet!" dedi keskin, kendinden emin bir edayla. "İntikam istiyorum!" Ardından çabucak devam etti. "Ama gidecek bir yerim yok, gitmek istediğim bir yer de yok. Sana da uyarsa beni yanında tutmanı tercih ederim."

Birkaç saniye boyunca emin olmak ister gibi dikkatle ona baktım. Kararlıydı. Ben de öyle. Bir daha asla yalnız kalmayacak, asla bir başkası tarafından incitilmeyecekti. Buna hayatı pahasına inanmasını istiyordum. Beklentiyle bana bakmaya devam ederken başımı onaylarcasına salladım.

"Bir daha kimse seni incitemeyecek. Ailen arkanda artık. Ailene hoş geldin."

Kısacık bir an gözlerine yerleşen huzuru gördüm. Adeta yüreğime zerk edilen baş döndürücü bir histi bu; fakat öyle çabuk görünüp kayboldu ki yanılmış olabileceğimden şüphelendim. Şüpheyi çabucak zihnimden uzaklaştırdım; ne gördüğümden çok eminim. Kendim huzur bulmuş gibi hissediyorum ve onun bunu kaybetmesine asla izin vermeyeceğime kendi kendime yemin ediyorum.

Sonraki iki günü plan yaparak geçirdim. Ozan'ın da epey yardımını aldığım bir gerçek. Yıllardır ona işkence yapan adamın tüm düzenini, kendisinin hapishanesi olan evinin tüm ayrıntılarını biliyor. Adamın sapkın yaşam biçimi işime geliyor. Planlarımı bu doğrultuda gerçekleştiriyorum.

Bu süre içinde Ozan'a iyi bakılması konusunda kesin talimatlarım oluyor fakat kimseyi yanına yaklaştırmıyor. Adamlar ona, aralarına yeni katılan küçük kardeş muamelesi yapmak istiyor fakat Ozan bu yaklaşıma öylesine sert bir tavırla karşı koydu ki hepsi geri çekilmek

zorunda kaldı. İletişime geçtiği tek kişi benim. Diğerlerinden utandığını anlamam gecikmiyor. Onların yanında kendini bir sefil, bir zavallı gibi görüyor; başına gelenler için öyle büyük bir utanç duyuyor ki kimseyle göz göze dahi gelmek istemiyor. Başı hep öne eğik. Bu durum beni oldukça öfkelendiriyor. Onu azarlamaktan çekinmedim.

"O başını bir daha eğecek olursan, kafanı koparırım senin!" diye kükredim iki gün sonra.

Sinmiş bir çocuk gibi kafasını omuzlarının içine gömmeye çalışsa da dik bakmaktan geri kalmıyor. Benim de geri adım atmaya niyetim yok. İkimiz de birbirimize benziyoruz aslında. Sadece o yolun başında, bense oraları çoktan geçtim.

Ufaklık ara ara ona şefkat göstermemi tembihlese de iblis onu bastırıyor.

"Öğrenmek zorunda!" diyor. "Boğun eğmemeyi öğrenmek zorunda! Sana kalsa başımız hep eğik dolaşırız ama etrafımız başımızı ezmeye hevesli bir yığın düşmanla dolu."

"Ben sadece onu iyi hissettirmek istemiştim," diyor ufaklık anlayış bekler gibi.

"Onu iyi hissettirecek tek şey güçlü olduğunu öğrenmesi! O güçlü bir çocuk!" diyor iblis kabullenmez bir tonla. "Şefkate değil gerçeklere tutunacak! Tek gerçek, ne olursa olsun ayakta kalmak. Boğun eğmeden!"

İblis kesinlikle haklı. Bu kez ufaklığı dinlemiyorum ve çıkışmaya devam ediyorum.

"Kimsenin karşısında eğilmeyeceksin! Benim bile! Saygı duymadığım tek adamı bile yanımda tutmam. Sana saygı duymamı istiyorsan ne olursa olsun dik duracaksın!"

O akşam birkaç dakika boyunca sürdürdüğüm azar onu kendine getirmiş olmalı ki sonraki süreçte başı bir daha eğilmedi; fakat diğerleriyle zorunlu olmadıkça konuşmamaya devam etti. Buna da şükür.

Onunla ilgili yaptığım planları bu tavrını da dikkate alarak değerlendirip şekillendirdim. O yalnızca bana bağlı hareket etmek zorunda kalacaktı. Çok ileriki bir zamanda fark edecektim ki bu bir yandan en çok işime gelen, aynı zamanda da en doğru hamleydi.

Ozan benim en tehlikeli, en etkin ve en gizli silahım olacaktı. Ve o gece şahit olduklarımdan sonra anladım ki Lukazs'dan sonra en acımasız adamım da.

Bir zamanlar onu parasıyla satın alıp yıllarca ona cehennemi yaşatan adamı önüne attığımda, en ufak tereddüt göstermeden soğukkanlı bir şekilde adamı öldürmesini hiçbir tepki vermeden izledim. Bu onun hakkıydı. O adam yıllarca nasıl ki onun ruhunu tarumar etmişti, Ozan da o gece onun bedenini tarumar etti. İçimde en ufak bir acıma hissi dahi uyanmadı.

Hiçbir hata cezasız kalmazdı ve Arap, Ozan'a affedilmez ölçüde büyük bir hata yapmıştı.

Babası da.

Onun cezasını ben kestim gerçi... Yaşadığı sefalete ben son verdim... Ozan'ın onun yüzünü bile görmek istememesini anlıyordum; yapacağım şeyi ona söylediğimde boş bakışlarını bana dikip yalnızca omuz silkmişti. Yanımda gelmeye dahi zahmet etmeyeceği belliydi. O kadar yoktu hayatında. Gerçi bu yokluk onun için dört yıl önce gerçekleşmişti ama artık tamamen yeryüzünden yok olmuştu.

O gün sabaha karşı otele geri döndüğümde koridorda, odamın kapısının önünde yerde oturuyordu. Beni gördüğünde yavaşça ayağa kalkıp ona yaklaşmamı beklemişti. Başı dikti.

"Bitti mi?" diye sormuştu. Nereden geldiğimi biliyordu.

"Bitti!" demiştim duygusuz bir sesle.

Gülmeyi bilmeyen yüzünde belli belirsiz oynayan kaslar bana gülümsemiş olduğu hissini uyandırdı. Belki de böyle düşünmek içimi rahatlattığından bu hissi yaşadım, bilemiyorum.

"Artık özgürüm," dedi fısıltı gibi çıkan alçak bir sesle. "Tüm canavarlar öldü... Artık özgürüm."

"Artık özgürsün," diyerek onu onayladım.

Elimi uzatıp babacan bir edayla omzunu sıkmak istedim ama minicik bir irkilme beni bunu yapmaktan alıkoydu. Ona dokunulmasına bile tahammülü yok. Vazgeçtim. Yalnızca başımı sallamakla yetindim.

"Hadi git, dinlen biraz." Onun şefkate ihtiyacı olmayacağına inanarak sert bir sesle devam ettim. "Bundan sonra buna pek fırsatın olmayacak. Yarından sonraki gün yola çıkıyoruz, akabinde sen de hemen eğitime başlıyorsun."

Odasına doğru yollanmadan hemen evvel keskin, kararlı bir edayla bana karşılık verdi. Belli ki diğerlerini iyi gözlemlemiş.

"Roger patron!"

Beyrut takvimim son anda çıkan bu durumla umduğumdan yoğun geçti. Her gece bir operasyon planı yaptım ve son gece sahte açık artırmadaki Ürdünlüyü de ortadan kaldırdım. Kalabalık dolaşmak her ne kadar dışarıdan bakıldığında güvenlik amaçlı görünse de beni perdeleyen bir maske oluşmasına da yarıyor. Adamlarım kolaylıkla benim farklı yerlerde olduğum izlenimi yaratabiliyorlar ve bu geniş hareket alanı bana çok büyük faydalar sağlıyor. Uyuşturucu işi yapan Ürdünlünün yüklü bir parti için benimle yapacağı gizli görüşme gerçekten de çok gizli gerçekleşti.

Onunla olduğum ve onu ortadan kaldırdığım saatlerde şehrin bir başka bölgesinde oldukça verimli geçen bir partiye katılmıştım. Yeni insanlarla tanışıp, yani bağlantılar kurdum. Belki partide daha uzun bir zaman geçirebilseydim daha geniş bir yelpaze oluşturabilirdim fakat yediğim bir şey dokunmuş olmalı ki uzun süreyi lavaboda geçirmek zorunda kalmıştım. Kendimi toparlayabildiğimde parti neredeyse son bulmak üzereydi ve görüşebildiğim insan sayısı kısıtlı fakat inandırıcıydı.

Beş kişiden ikisi gitmiş, geriye üçü kalmıştı. Sabırsızlığım zulmedici olsa da dikkat çekmemek için diğerlerini zamana yaymam gerektiğini biliyorum.

Zaman öyle acımasız ki. Henüz ilk basamaklardayım. Her şey planladığım gibi ama çok yavaş ilerliyor. Hata yapma lüksüm yok ve kendimi frenleyebilmemi sağlayan tek gerçek bu. Bir kez daha hata yapamam.

Elimde tuttuğum resim sabırsızlığımı dindiren tek ilaç. Ona kavuşma isteği öylesine güçlü öylesine karşı konulmaz ki... Aynı zamanda korkutucu da. Henüz değil. Henüz onların yüzüne bakabilecek noktaya gelmedim.

ANKA

Her yanım vahşetle kuşanmış halde. Vahşi bir hayatın içinde ilerliyorum ve tek amacım o beyaz tulumun içindeki miniğe kavuşabilmek. Özlem beni tüketen en büyük düşman. Mavi gözlü kadını özlüyorum. Müziğini özlüyorum. Bana diklenmesini özlüyorum. Zorla da olsa gittiğim her yerde bana eşlik etmesini özlüyorum. Kaldığım otel odaları bomboş. Başımı yaslayabilecek yumuşak bir göğüs, zihnimi dinlendiren alçak soluklar yok. Her boş yatak onsuzluğumu yüzüme çarpıyor. Yüreğim donuyor ve onu ısıtan tek şey elimde tuttuğum iki küçük fotoğraf.

Oğlumun fotoğrafları.

Aşil'imin...

Beni hayatta tutan, ölüme meydan okuyan minik savaşçımın.

7. Bölüm

14 Ağustos, 2020
Paris

Elimde tuttuğum beyaz tulumun içindeki yeni doğmuş bebek resmine bakıyorum yine. Saatlerce baksam bıkmam. Çoğu zaman saatlerce baktığıma göre bunu biliyorum, bıkmıyorum. Henüz kokusunu bilmediğim, tenine dokunamadığım bir canlıyı bu derece sevmek ve özlemek nasıl bir his diye sorsalar, vereceğim tek cevap var.

"Yüreğim sökülür gibi."

Oysa çok uzun yıllardır bir yüreğim olup olmadığını bile sormamıştım kendime. Unuttuğumu sandığım organın varlığını hatırlatan ilk kımıltılar bir sene önce ortaya çıkmıştı. Şimdi hâlâ adını ağzıma almaya bile cesaret edemediğim bir kadın, aylar önce adeta elini göğsümden içeri sokmuş, göğüs kafesimin altındaki o organı hatırlatırcasına avucunun içine alıp öyle bir kuvvetle sıkmıştı ki soluğumun kesildiğini hissettiğim gibi bedenimdeki tüm kanın da çekildiğini düşünmüştüm.

Sonra o avuç aniden çekilmişti yüreğimden. Tıpkı bir baraj önüne çekilmiş olan setin yıkılması esnasında çağlayarak akan su gibi, benim de kalbimden pompalanan kan çağlayarak yeniden damarlarımda dolaşmaya başlamıştı. Yepyeni bir şevkle, yepyeni bir heyecanla dolaşmıştı kanım damarlarımda. Kuruyup kalmış her zerreme can suyu verilmiş gibi. Çoğalmışım gibi...

Gerçekten de çoğaldım. Minicik bir beden, uzakta bir yerlerde beni bekliyor. Dört gün sonra dört aylık olacak. Kim bilir nasıl minik, nasıl korunmasız görünüyordur.

Gözlerimi yumarak gerilmiş dudaklarımın arasından keskin bir soluk çektim. Bu şekilde düşünmeye devam edersem aklımı yerinde tutamam, yapmam gerekenleri yapamam. Çocuğumun korunduğunu ve iyi bakıldığını biliyorum. Hatta bundan eminim. Bu saçma düşünceleri bir an evvel zihnimden uzaklaştırmam gerek.

Gözlerimi tekrar açıp elimdeki resme yeniden baktığımda hissettiğim hayranlığı tarif edecek kelime yok. Dudaklarımın ucu şefkatli bir gülümsemeyle hafifçe kıvrılıyor. Ne şahane bir varlık. Onun benden bir parça olduğuna hâlâ inanamıyorum. Boştaki elimi kaldırıp yavaşça işaret parmağımın ucuyla fotoğraf kağıdının üzerindeki minik yüzü okşadım. Yeniden gözlerimi yumarken parmaklarının ucunda o narin teni hissettiğime yemin edebilirim. Öyle yumuşak ki. İpek gibi.

Daldığım mükemmel dünyadan berbat olana beni geri getiren, açılan kapının sesi oluyor. Hızla gözlerimi açıp başımı o yöne çeviriyorum. Jan ağır adımlarla bana doğru yaklaşırken elimdeki resmi yavaş bir hareketle masanın üzerine bıraktım. Her zaman saklı kaldığı yere koyacağım yine. Çalışma odasında, iki metre uzağımdaki kasada bulunan el yapımı ahşap kutunun içine. Ortada bırakmaya cesaret edemediğim gibi üzerimde taşımaya da cesaret edemiyorum. Başıma ne zaman ne gelecek bilmiyorum; onun varlığını riske atamam.

Paris'teyken her an yanımda fakat Paris dışındayken yalnızca şifreli çantamda muhafaza ediyorum. Ondan uzakta olmak öyle tahammül edilemez bir his ki. Sadece bir kağıdın üzerindeki yansımasıyla bile yanımdaki varlığı kimsenin bilmediği, gizli bir güce sahip olduğum hissini yaşatıyor. Varlığı bana işte böylesi bir güç aşılıyor. Ne zaman uzağa gitsem, yanımda taşınan şifreli çantaya giren ilk şey elimdeki iki küçük fotoğraf. Biri bir ultrason görüntüsü, diğeri biraz evvel elimde tuttuğum beyaz tulumunun içindeki yeni doğmuş bebek fotoğrafı. Oğlumun fotoğrafları. Önümdeki sekiz ayın bir an evvel geçmesini ve bir sonraki fotoğrafın elime geçmesini sabırsızlıkla bekliyorum. Beklemek öyle zor ki.

"Her şey hazır," diyen Jan, yavaşça arkasında oturduğum masanın önündeki geniş, deri koltuklardan birine yerleşti.

"Lee halletmiş mi?" diye sordum ifadesiz bir sesle.

"Halletti. Sisteme girdi bile. Adamları rahatlıkla takip edebileceğiz."

"Sisteme girdiğimizi anlamadılar değil mi?"

"Anlayabileceklerini de sanmam. Lee'nin fikri gerçekten çok iyiydi. 128 GB'lik bir flaş bellek iyi yemdi."

Merkezi Paris'te bulunan bir otomobil firmasına sızmayı nihayet başarabildik. Birkaç aydır takip ettiğim firma dış görünüşte otomobil tasarlayan bir firma fakat asıl tasarladıkları şey yeni nesil silahlar. Tasarladıkları silahların üretim finansmanını zengin Orta Doğu ülkelerinden sağlıyor, Avrupa'nın bazı şehirlerindeki silah fabrikalarında üretimi gerçekleştirerek satışa çıkarıyorlar ve benim de bu işin içine çomak sokmam gerekiyor. Tabii tedbirli bir şekilde. Bir süre önce Lübnan'da yaptığım görüşmelerde ne yapıldığından tamamen emin oldum. Bundan sonra yapmam gereken tek şey firmayı içeriden takip etmek, tasarımları onlardan çalmak ve onlardan önce silahları üreterek satışa çıkarmam olacak. Emek hırsızlığının alasını gerçekleştirmiş olacağım fakat en ufak bir vicdan azabı hissetmiyorum. Pisliğin önde gideni olduğumu biliyorum ve bu yolda daha nice pislikler gerçekleştireceğim.

Firmanın bağımsız sunucularına ulaşabilmek için yüksek güvenlikli binaya girmek riskli bir adımdı; fakat buna gerek kalmadan çok daha kolay bir yol denemeye karar verdik. Lee aklındaki fikri ortaya atıp bina içindeki tek bir bilgisayara bile girebilmenin yeterli olacağını söylediğinde planı kafamda çoktan tasarlamıştım bile. Gerçi tasarladığım plan için Lee'nin verdiği bilgileri dikkate aldığımı söylemem gerek. Haftalardır binanın etrafındaki kameralardan giren çıkanları takip ediyordu. Bazı çalışanların binanın yanındaki kafelerden ve restoranlardan zaman zaman yiyecek ve içecek aldıklarını belirlemişti. Yapılacak tek şey, belirlenen birkaç çalışanın gittiği zamana denk getirerek sıradan biri gibi bu kafelerden birine gitmek ve Lee'nin kimsenin bulamayacağı virüsü içine yerleştirdiği flaş belleği unutmuş gibi orada bırakmaktı.

Lübnan'da yanıma aldığım Ozan bu işi hakkıyla yerine getirdi. Onu o ringin ortasında, kazanması mümkün olmayan o dövüşün içinde her şeye rağmen çabalarken görmüştüm; içindeki cevheri o an değilse bile çok kısa bir zaman içinde keşfettim. Geçen iki aya yakın zaman

bu keşfe olanak sağladı. Onun daha nice yeteneklerine şahit olacağımdan eminim ve biz henüz yolun başındayız. İlgi çekici bir yolculuk olacağından son derece eminim.

Ekrandan olup biteni izlemiş olan Jan beni bilgilendirerek konuşmaya devam ediyor.

"Ufak tefek yapısı ile çok dikkat çekmeden kafelerden birine girip çalışanlarla birlikte kahve sırasını bekledi; öğrenci olduğunu düşündürecek şekilde elinde tuttuğu birkaç malzeme ile birlikte flaş belleği tezgahın üzerine koydu. Sonra kahvesi gelince malzemelerini de alıp dışarı çıktı ama sanırım flaş belliği orada unuttu" dedi son cümlesini alayla sarf ederek. "En azından alan kişi öyle düşünmüş olmalı ki bir an araştırır gibi etrafına bakıp sonra cebine attı. Lee onun binaya girişini gördüğünde çok sevindi; o da muhtemelen içi boş görünen bedava flaş belleği gördüğü için sevinmiştir. Bilgisayarına takmaktan hiç çekinmedi. Lee kontrol etti. Firmadaki insan kaynakları çalışanlarından biri. Lee artık sistemde. Kimse fark etmemiş bile. Bedava boş bellek hediye gibi gelmiş olmalı."

Jan anlatmayı keyifle sürdürdü. Bu basit oyun bizi çok daha büyük zahmetlerden kurtardı.

"İnsanların açgözlülüğü her zaman zayıf noktalarıdır," dedim ifadesizce.

"Ozan da iyi iş çıkardı. Çok soğukkanlı gerçekten."

"Soğukkanlı değil," dedim esefle. "Ruhu kaybolmuş gibi."

Jan birkaç saniye boyunca bana bakıp onaylarcasına başını salladı. İtiraz edecek değil elbette, haklı olduğumu bilecek kadar Ozan'ı gözlemledi.

"Çabuk öğreniyor," dedi mırıldanır bir tonla. "Bu akşam da çalışacak mısınız?"

Başımı salladım. "Çalıştıracağım ama içim rahat değil. Kendisine temiz, yeni bir sayfa açmasını tercih ederdim. Yol yakınken dönse daha iyi olur sanırım."

Yerimden kalkarak pencerenin önüne ilerledim ve ellerimi ceplerime sokarak dışarıya, bahçeye bakmaya başladım. Bir ayı aşkın zamandır Ozan'ı bizzat kendim çalıştırıyorum. Tam olarak nedenini çözemesem de ona ayrı bir özen gösteriyorum. Belki yaşadıkları nedeniyle olabilir bu. En az benim kadar berbat bir hayat yaşamış olan

çocuğun yüzünde minicik bir gülümseme görmeyi öyle çok istiyorum ki. Henüz böyle bir şey hiç olmadı. Onu ilk gördüğüm andan beri hep donuk, hep ifadesiz yüzü.

Son iki haftadır, özellikle Beyrut'taki patlamadan sonra eğer onunla karşılaşmasaydım hâlâ hayatta olup olmayacağını soruyorum kendime; aklımdan geçen kötü düşüncelerle tatsızca yüzümü buruşturdum. Karşıma çıkması büyük şans benim için. Onun ne olursa olsun hayatta kalmasını istiyorum. Başına gelen tüm kötülüklere inat, dimdik ayakta kalmasını ve bir gün mutlu olmasını istiyorum. Şu an buna dair bir ümidim yok gerçi, fakat henüz her şey Ozan için yeni ve bu sadece bir başlangıç. İnancımı yitirmemeye çalışıyorum. Ben ki cehennemin en karanlık köşelerinde yaşamaya devam edeceğimi düşünürken şimdi yepyeni bir başlangıç yaptıysam her şey mümkünmüş gibi görünüyor gözüme. Ozan'ı da bu karanlıktan çekip çıkaracak bir el mutlaka karşısına çıkacak, inanıyorum buna. Yapmam gereken tek şey o zamana kadar onu yüzeyde tutmaya çalışıp batmasına engel olmak sadece.

Bu düşünceler hızla zihnimden geçerken bakışlarım dalgınca dışarıda dolaştı. Evin içinde ve etrafındaki onca adama karşın etraf oldukça sessiz. Bir zamanlar bu evin içinde yankılanan eşsiz melodiler duyulmuştu. Muazzam keman sesi evin içinde yankılandığında her şeyi bırakıp kendimden geçer gibi o sesi dinlerdim. Yıllar sonra yaşadığımı hissettiren, nabzımı hızlandıran en güzel şeydi o ses.

Her şeyi kendi ellerimle paramparça ettim. O sesin susmasına ben neden oldum. Pişmanlıkla dudaklarımı birbirine bastırdım; bir elimi cebimden çıkarıp avucumla boynumdan sarkan deri bağın ucunda sallanan minik figürü kavradım. Diğer elim cebimde yumruk oldu. Yaptıklarımın bedelini çok ağır ödüyorum ama bunu hak ettim, biliyorum. Şikayet edemem. Belki bir gün ne olursa olsun yaptıklarımı telafi edebileceğim ama çok yakın bir tarihte olacakmış gibi görünmüyor bu. Çok geç kalmamayı ümit ediyorum yalnızca.

"Ozan'ı çağırsana buraya," dedim Jan'a alçak sesle rica eder gibi.

Jan'ın meraklandığını tahmin ediyorum ama herhangi bir yorumda bulunmadan yerinden kalktı.

"Ben de aşağı inecektim zaten. Marcel'le birkaç şey üzerinden geçmemiz lazım. Ozan'ı bulur yanına gönderirim."

Ağır ağır başımı sallasam da dönüp ona bakmadım; kapanan kapının ardından ayakta dikilmeye devam ettim. Ozan muhtemelen kütüphanede olmalıydı. Herkesten uzak olmayı tercih eder gibi çoğu zamanını orada geçiriyor.

Dakikalar sonra hâlâ ayakta dikilerek boş boş dışarıyı izlememi sonlandıran şey, vurulan kapı sesi oldu. Bir çeşit kurtarıcı oldu bu ses, çünkü aklımdan geçen düşünceler bana yalnızca acı veriyor. Hissettiğim özlem, bastıramayacağım kadar güçlü ve altından kalkamayacağımı düşündürecek kadar ağır.

Bedenimi yavaşça kapıya doğru çevirirken "Gir," dedim tok bir sesle. Boğazım kurumuş, yutkunmakta güçlük çekiyorum. Özlem beni her geçen gün kurutuyor.

Ozan açılan kapıdan tedirgin adımlarla içeri girdi. Sıcak olmasına çalıştığım bir gülümsemeyle "Gel Ozan, geç otur," dedim çalışma masasının önündeki koltukları çenemle işaret ederek.

Gülümsememin sıcak olduğunu umut ediyorum çünkü bu tür gülümsemelere alışık olmayan yüz kaslarım sanki bunu beceremediğimi söyler gibi gerildiler.

Ozan ağır, tedirgin adımlarla ilerleyerek işaret ettiğim koltuklardan birine oturdu. Tedirgin bakışları alışkın bir edayla hızla etrafı kolaçan etti. Aramızda bulunan birkaç metrelik mesafeden bile onun zihninde kaçış planlarını oluşturacak çıkışları kontrol ettiğine eminim. Onun üzerine sinmiş bir tavır bu. Hoyratlığın en fenasını deneyimleyerek geçirdiği hayatı, ona her zaman kaçabilecek bir çıkış bulmasını ümit ederek yaşamasına neden olmuş. İçgüdüsel olarak hep bir kaçış arıyor. Benimle karşılaşana kadar bunu bulamamıştı gerçi.

"Bugün sabahki iş için seni tebrik etmek istedim. İyi iş çıkardın."

Önemsizmiş gibi omuz silkse de karşılık vermedi. Tereddütlü bir adımı ileri doğru attım ve tıpkı adımım gibi tereddütlü bir ifadeyle konuşmaya devam ettim.

"Bir aydır çalışıyoruz seninle. Gücün her geçen gün artıyor. Çok iyi gittiğini belirtmem gerekiyor, fakat..."

Cümlemi bitiremedim. Aklımdakini onu kırmadan nasıl dile getirebileceğimi bir türlü kestiremiyorum. Duraksayışım onu telaşlandırdı. "Fakat?" diye sordu endişeyle. "İyi değil miyim? Giremeyecek miyim ekibe?"

Başını hayır dercesine sallarken "Konu bu değil Ozan," dedim düşük bir tonla. Masaya doğru ilerlerken "Aksine, düşündüğümden çok daha iyi ilerleme gösteriyorsun," dedim tatsız bir sesle.

Masanın arkasındaki geniş çalışma koltuğuna oturdum ve arkama yaslandım. Keskin bakışlarımı, anlamayan gözlerle sorarcasına bana bakan delikanlıya diktim. Anlayışlı çıkmasına çalıştığım bir sesle yeniden konuşmaya başladım.

"Yolun başındasın Ozan. Yanımda kalmak istediğini söyledin ama o zaman şartları henüz değerlendirememiş olduğunu düşünüyorum. İçinde bulunduğun boktan koşullar belki çabuk karar vermene yol açmıştır."

Aramıza çöken birkaç saniyelik sessizlikte Ozan hâlâ anlamayan gözlerle bana bakmaya devam edince sabırsız denecek bir edayla çabuk çabuk konuşarak sözlerime devam ettim.

"Neredeyse iki ay oldu. İyice toparlandığını düşünüyorum. Sana yeniden sormak zorundayım. Bu işe girince çıkış mümkün değil. Yeni bir başlangıç yapmak senin hakkın. Daha sakin, daha güvenli, daha güzel bir hayat istemez misin? Ne istersen hepsini sağlarım. Her zaman bir gözüm üzerinde olur, yine güvende olursun."

"Beni göndermek mi istiyorsun?" dedi korku dolu gözlerle. Hissettiği korku ve hayal kırıklığı simasını sarmaladı. Her zaman solgun olan yüzü şimdi tamamen rengini kaybederek ölü beyazlığına büründü sanki.

"Sen gitmek ister misin diye soruyorum," dedim üzerine basarak. "Bunu senin tercih etmeni istiyorum. Sen kalmak istediğin sürece her zaman burada sana yer var. Ama daha iyi bir hayatı seçme şansını değerlendirmeni istiyorum."

Ozan şiddetle itiraz eder gibi başını iki yana salladı. "Olmaz!" dedi inatçı bir çocuk gibi asık bir yüzle. "Ben gitmem. Sen de beni göndermeyeceğine söz vermiştin."

"Ben her zaman sözümün arkasındayım. İhanet söz konusu olmadığı sürece yanımdaki kimseyi göndermem ben."

"O zaman neden bunu soruyorsun? Ben asla ihanet etmem sana! Asla!"

"Çünkü bir şansın olduğunu bilmeni istiyorum. Yolun çok başındasın ve bugün, şimdi, istersen yepyeni, daha güzel bir hayata başlayabilirsin."

"Sana önce de dedim; gidecek bir yerim olmadığı gibi gitmek istediğim bir yer de yok. Yanında kalmak istiyorum." Dik dik, gücenmiş gözlerle bana bakarak devam etti. "Ama sen göndermek istiyorsan?" diye sorarcasına baktı ve bir an duraksayıp gücenik bir edayla devam etti. "Diğerleri kadar iyi değilim, değil mi? İstemiyorsun beni."

"Ozan," dedim olabildiğince yumuşak bir tonla. Öne doğru eğilerek dirseklerimi masaya dayayıp başımı hafifçe ileri uzattım. "Bana tanınmamış bir şansı sana tanımak istiyorum sadece. Ben bu işlere zorla sokuldum, başka çarem yoktu. Şimdi hiç yok! Fakat senin böyle bir şansın olduğunu hatırlatmak istiyorum."

"Benim de başka çarem yok o zaman!" dedi kestirip atar gibi.

Bıkkınlık barındıran, tasvip etmez bir nefesi içime çektim ve yan gözle adeta yaramaz bir çocuğa bakar gibi baktım ona.

"Olduğunu biliyorsun," dedim laf anlatmaya çalışır gibi.

"Burası iyi," dedi itiraz kabul etmez, inatçı bir edayla.

Biraz gözünü korkutmam gerekiyor belki kendi yolunu bulmak ister. "Bundan sonra çok daha tehlikeli sulara gireceğim Ozan," dedim keskin bir tonla. "Yanımdakileri de aynı tehlikeye atıyorum ama onlar çok uzun zamandır bu hayatın içindeler. Her türlü riskin farkındalar."

"Hiçbir şey daha öncekinden kötü olamaz!"

Duyduğum sert karşılıkla aniden duraksayıp dikkatle ona baktım. Gözlerindeki yalvaran ifadeyi görmezden gelmem mümkün değil. Ozan için bundan sonra ölümle yüz yüze geleceği anlar bile geçmişte yaşadıklarından daha evla, farkındayım. Ölümün kendisi bile daha kabul edilebilir hatta. Ozan yalvarır gibi düşük bir tonla konuşmaya devam etti.

"İstersen kafese de girerim. Çok çalışırım. Diğerleri gibi güçlü olmaya çalışırım. Kafeste ölsem de fark etmez. Lütfen... Beni gönderme. Ben kafeste ölmeye de razıyım. Burada kalmak istiyorum. Lütfen."

"Ölmeni istemiyorum Ozan, aksine yaşamanı istiyorum. Güzel bir hayat sürmeni istiyorum," dedim çaresiz denecek bir sesle.

"Benim için öyle bir şans yok artık. Sadece güvende olayım yeter bana. Başka hiçbir şey istemiyorum."

"Sorun da bu zaten. Yanımda güvende olman her zaman mümkün olmayacak. Elbette her an kollanacaksın ama risk çok yüksek. Benden uzakta daha güvende olursun, her zaman seni kollayacak adamlar olacak etrafında. Ne zaman sıkışsan dibinde bitecekler."

"Olsun, ben burada kalmaya razıyım."

Sesli bir soluğu dışarı koyuverirken arkama yaslandım. Oturduğum koltuk geriye doğru esnedi, bedenim iki saniye kadar ileri geri gidip gelen bir devinimle sallandı. Ozan'ın ikna olması mümkün görünmüyor. Dış dünyada yapayalnız kalacağını düşünüyor ve benim öne sürdüğüm tüm tehlikeleri de göz ardı ediyor. Yaşadığım suçluluk duygusunu bastırmaya çalıştım. Sanki kendim batarken başkalarını da benimle birlikte dibe sürüklüyormuş gibi hissediyorum. Ozan'ın kaçıp kurtulmasını istiyorum; fakat delikanlı intihara meyilli biri gibi davranıyor. Elinin tersiyle ona sunulan şansı geri itiyor.

Düşüncelerim hızla geçmişe döndü. Bir zamanlar bana da böyle bir şans verilmişti ve ben de elinin tersiyle geriye itmiştim. Amcam, beni Paris'e gönderdiği zaman benden beklenilen şekilde yaşasaydım belki de bugün hayatım bambaşka olacaktı ama ben farklı amaçlar edinmiştim. Çok güçlü olursam o şerefsiz biyolojik pisliğin bana bir daha el uzatamayacağını, annemi yanıma alabileceğimi ve mutlu bir hayat sürebileceğimizi hayal etmiştim. Hiçbir şey planladığım gibi gitmedi. Çıkabilme imkanı önüme geldiğinde de çok daha derine saplanmayı tercih ettim. Çünkü buna mecburum. Beyaz tulumlu miniği görebilmek için buna mecburum.

İnsanlar kaderlerini kendileri çizerler. Ben de kendi kaderimi kendim çizdim. Tıpkı Ozan'ın bugün yaptığı gibi. Önüne açılan bir başka kolay yolu aşmak istemiyor, çok daha çetin olanı tercih ediyor.

"Onun için değil mi?"

Ozan'dan çıkan alçak sesli soruyla, daldığım düşüncelerden sıyrılarak sorarcasına ona baktım. Gözleri masanın üzerinde duran, beyaz tulumun içindeki bebeğin üzerinde. Adeta koruma içgüdüsüyle atılarak avucumu fotoğrafın üzerine kapayıp kendime doğru çektim ve istemsizce dik dik ona baktım fakat karşılık vermedim. Ozan imrenir gibi aynı alçak sesle devam etti.

"Çok şanslı," diye mırıldandı. "Çıkmak için artık hiç şansının olmadığını söylediğinde onu kastediyordun, değil mi? Bundan sonra onun için yapacaksın her şeyi."

Gözlerimi kısarak ona baktım. Gözlem yeteneğini son bir ayda epeyce takdir etmiştim fakat bu kadarını ben bile düşünemedim. Tüm parçaları rahatlıkla bir araya getirebiliyor. Utangaç denecek bir bakışı bana atarak gözlerini kucağına indirdi.

"Bana bir şans ver. Başka bir yerde olmak istemiyorum. Önüme sürdüğün her risk benim kabulüm. Sana asla ihanet etmem. Şimdiye kadar kimse ne istediğimi sormadı bana. İlk kez şansımı kendim yaratmak istiyorum. Ne olursa olsun ama benim seçtiğim olsun. Ben bunu seçiyorum."

Düşünceli gözlerle baktım ona. Uzun denecek süre sesimi çıkarmadan karşımdaki delikanlıyı izledim. Ne seçerse seçsin kendi iradesiyle olacaktı bu ve pişmanlığını da yine kendisi yaşayacaktı. Tıpkı benim yaptığım gibi. Bir an düşüncelerim tekrar, daha birkaç dakika evvel düşündüğüm geçmişe gitti. Amcamın bana açtığı o yolu takip etseydim şimdi avucumdaki resmi tutuyor olmayacaktım belki de. Kendi seçtiğim her yol, beni bugüne getirmişti ve önümdeki zorlu gelecek dahi gözümü korkutmuyor. Sahip olacağım ödül kendini hatırlatır gibi her an avucumun içinde. Ona kavuşacağımı yüreğimin en derinlerinde filizlenen minicik bir tohum gibi hissediyorum. Sadece ne zaman olacağını bilmiyorum; fakat bir gün muhakkak olacak.

Durgun bir tonla konuşmaya başladığımda karşımdaki delikanlının gözleri hevesle parlamaya başladı. İlk kez onun gözlerinde hayat pırıltısı gördüğümü fark ettiğimde aldığım kararın doğruluk hissinin içimdeki suçluluk duygusunu bastırdığını duyumsuyorum.

"Haftaya Marsilya'daki kampa gidiyorsun. Diğerlerinden daha uzun süre kalacaksın. Aradaki açığı kapaman gerekiyor. Sık sık seni ziyaret edip bizzat eğitimlerine de katılacağım. Eğitmenlerin her gün bana rapor verecekler. Hiçbir zaman kafes dövüşüne girmeyeceksin! Bu benim emrim ve yalnızca sana tanınan bir ayrıcalık olacak. Hazır olduğunda diğerlerinden bağımsız çalışacaksın. İhtiyacın olan her şey karşılanacak ve yalnızca bana rapor vereceksin."

Ozan beklediği buymuş gibi coşkulu denecek bir edayla hızla başını salladı. "Sen ne dersen o, patron," dedi çabucak.

Hayıflanır gibi başımı salladım. "Umarım doğru karardır," dedim mırıldanır gibi. Gözlerimi ona dikip sert sert baktım.

"Hadi git, biraz dinlen. Akşama yine birlikte çalışacağız."

Hızla ayağa kalktı. Beceremediği belli bir edayla dudaklarını yanlara gererek gülümsemeye çalıştı fakat öylesine yapaydı ki bu gülümseme, elimi boşlukta sallayarak "Zorlama Ozan," dedim pes etmiş gibi. "Çok çalışman gerekecek. Umarım bir gün gerçekten gülümsemeyi öğrenebilirsin."

Kaslarını gevşeterek yapay gülümsemesini sonlandırdı ve donuk donuk bana baktı.

"Bir yerde okumuştum," dedi buruk bir tonla. "Gülmeyi çocuklar icat etti, bizler tüketiyoruz, demiş biri. Benim icat edecek çocukluğum olmadı, belki ondandır."

İçim sızlayarak baktım ona. İçimden gelen tüm şefkatle minicik bir tebessüm sunabildim; becerebildiğim kadarıyla.

"Pişman olmayacaksın patron. Belki hiç gülmeyi öğrenemem ama öğrettiğin her şeyin en iyisini yapacağıma söz veriyorum."

Fısıltı denecek kadar alçak bir sesle "Biliyorum," dedim usulca başımı sallayarak.

Sanki fikrimi değiştireceğimden korkar gibi aceleci adımlarla odadan çıkıp kapıyı arkasından kapadığında aynı tonla "Keşke gülmeyi de sana öğretebilseydim," diye mırıldandım. "Bilmediğim bir şeyi sana nasıl öğretebilirim ki?" dedim hayıflanarak.

Dakikalar sonra bakışlarım yeniden avucumdaki resme indi. O zamanlar bilmediğimi sandığım şeyin gerçekleştiğinden bile habersizdim. Yüzümde farkında olmadığım bir tebessüm belirmişti. Avucumda tuttuğum resimdeki bebeğin birkaç sene sonra aslında ikimize de gerçek bir gülümsemenin nasıl olacağını öğreteceğinden habersizdim.

O gün 14 Ağustos'tu. Benim doğum günüm... Yıllardır önemini yitiren bugünün benim için hiçbir anlamı yoktu. Takvimden akan sıradan bir gündü bu da.

Henüz farkında değildim ama ilk kez bir doğum günü hediyesi almıştım. Hafızamda yalnızca bir kez olduğunu hatırladığım, çocukluğumda annemin kendi elleriyle yaptığı pasta kadar güzel bir hediye olmasa da gelecekte, benim için dünyadaki en önemli canlıyı hayatta

tutmak için çabalayacak olan delikanlı, aldığı keskin kararla, bana bugün en değerli hediyeyi vermişti.

Kendisini.

8. Bölüm

Temmuz, 2021
Malta

Yirmi bir aydır kıyamet bakışlı kadını, on beş aydır oğlumu göremeden geçirdiğim zamanı arkamda bıraktım.

Yine sahip olduğum üç fotoğrafa sırasıyla bakıyorum. Biri bir ultrason görüntüsü. Diğeri beyaz tulumun içinde yeni doğmuş bir bebek. Sonuncusu üzerinde tek bir mumun yandığı pastaya doğru eğilmiş olan bir yaşına girmiş bir oğlan. Benim oğlum. Minik savaşçım. Yaşama sebebim. Beni hayatta tutan yegane neden.

Zaman, kalbime saplanan ve görünmez bir el tarafından ara ara içinde döndürülen keskin bir bıçak adeta. Söküp atamıyorum yüreğimden. Acı bazen öyle katlanılmaz bir düzeye çıkıyor ki aklımı yitirecek gibi oluyorum. Aklımı yitirdiğim anlardaysa histeriye kapılmış gibi delice şeyler yapıyorum. Aklını kaybetmiş, delirmiş bir adamın yaptıklarını kim kınayabilir ki?

Aylar önce özlem acısının ve bastırılamaz merakımın beni ele geçirdiği bir kriz anında kalkıştığım hamle bana göre acımasızca başkalarına göreyse büyük bir sağduyuyla engellendi. Birçok kişiyi epey zahmete soktuğum bir gerçek. Amcam İstanbul'a inen uçağıma ait tüm uçuş kayıtlarını ortadan kaldırmak için hayli uğraş vermiş olmalı.

Perondan çıkmam bile mümkün olmadı. Yanımda endişeyle kıvranan ve en baştan beri döktüğü tüm dile rağmen yapmak üzere olduğum şeyden beni vazgeçirmeye gücü yetmeyen Jan vardı. Birlikte uçağın açılan kapılarından dışarı çıkıp merdivenlerin tepesinde dikildiğimizdeyse; basamakların altında, esen sert rüzgarla etekleri

uçuşan paltosunun içinde tüm heybetiyle dikilen amcam. Tanıdığım en soğukkanlı adam.

Elleri ceplerinde, sinir bozucu bir sakinlikle dikilirken keskin gözlerini bir an bile benim üzerimden ayırmadan bana bakıyordu. Onu orada görmeyi hiç beklemiyordum. Fakat şaşırmamalıydım; İstanbul'a inecek olan uçağımın bilgisinin ona ulaşmış olduğu belliydi. Önümde dikilen ve onu asla aşamayacağımı son derece kararlı bir şekilde belli eden azimli engelim oydu.

Başını geriye atıp yukarıya, bana doğru bakarken "Hoş geldin," dedi sakince.

Karanlık, soğuk bir gecenin bizi sardığı, özel uçakların park edildiği perondaydık. Peronun etrafındaki aydınlatmalar yeterli görüşü sağlasa da yüzünün yarısını saklayan siyah gölgeyi yok edemiyordu. Son derece kararlı adımlarla basamakları inip onunla karşı karşıya geldim; yüzü artık tamamen gözlerimin önünde. Gırtlağına yapışmama engel olacak kadar sevecen bakışları üzerimde. Bana böyle bakmasını istemiyordum; onu öldürmemi kolaylaştıracak bakışlara ihtiyacım vardı. Hiç tereddüt etmeden onun da tahmin ettiği gibi neden orada olduğumu belirtir şekilde doğrudan söze girdim.

"Sakın bana engel olmaya kalkma! Onları görmek istiyorum!"

"Ne pahasına Derim?" diye sordu sakince.

"Her şeyin pahasına!" dedim öfkeyle hırlar gibi.

Gözüm acıdan kararmıştı ve önüme çıkan her şeyi ve herkesi parçalamak istiyordum. Özlem duygusunun insanı bu hale getirebileceğini daha evvel bilmezdim. Daha evvel de özlemden çıldırdığım zamanlar olmuştu elbette, annemi kaybettiğimde. Ama o zaman bile akıl sağlığımı kaybetmemiştim ve ne yaparsam yapayım sonsuzluğa ulaşmış birini göremeyeceğimi ve ona dokunamayacağımı biliyordum. Oysa bebeğim ve annesi... Onları görebileceğim ve dokunabileceğim bir yerde olduklarını biliyorum. Hayattalar. Yeryüzündeler. Dünyanın neresinde oldukları hiç fark etmiyor, yeter ki ulaşabileceğim bir yerde olduklarını bileyim ve ben bunu biliyorum.

İstanbul'dalar.

"Eğer şimdi bundan vazgeçip geri dönmezsen Derim," deyip beni uyarırcasına konuşmaya devam etti. "Her şeyi mahvedersin. Şimdiye kadar yapmış olduğun her şey boşa gidecek."

Söyledim size. Acı gözlerimi karartıyor, kulaklarımı sağır ediyordu. Hiçbir şey görmeyi de duymayı da istemiyordum. Onlardan başka. Yalnızca onlar. İki elimle kalın paltosunun yakalarına yapışarak onu sertçe kendime çektim ve ancak delirmiş birinden çıkabilecek ölçüde çıldırmış bir edayla karşılık verdim.

"Onları görmeye ihtiyacım var!" Avuçlarımla kavradığım yakaları çekiştirerek sallarken bedeni sarsılıyordu ama hiçbir tepki vermeden bana bakmaya devam etti.

"Biliyorum," dedi sakince. "Peki, sonra ne olacağını sanıyorsun?" diye aynı sakinlikle sordu.

Kaşlarımı çatarak ona baktım. Bu sorunun cevabını aklı başında düşünebilmiş olsaydım orada olmazdım zaten. Benden bir cevap beklemeden konuşmaya devam etti. O anki pozisyonumuzun onu rahatsız etmediği öyle belli ki. Belki bir başkası yakasına yapışsa onu etkisiz hale getirmesi birkaç saniyesini almaz ama bana karşı hiçbir aşırı yaklaşımda bulunmuyor. Adeta zıvanadan çıkmış küçük bir çocuğu sakinleştirmeye çalışır gibi.

"Ben söyleyeyim sana. Onları bir kez gördüğünde bırakıp geri dönemeyeceksin. Bu şehirden dışarıya adımını atmak içinden gelmeyecek ve yapman gereken şeyin peşine düşemeyeceksin. Seninle bir anlaşma yaptık. Ben sözümü tutmaya devam ediyorum. Hedeflediğimiz şeye ulaştığında tüm gücümle seni destekleyeceğim ve her şey senin istediğin gibi olacak. Ama şimdi bunun için çok erken. Bunu sen de biliyorsun."

"Oğlumu görmek istiyorum!"

Sevecen gözlerine rağmen öyle keskin bir tavrı vardı ki. Bakışlarında beni şüpheye düşürecek kadar hızlı bir şekilde görünüp kaybolan pişmanlığa rağmen geri adım atmadı. Buruk bir gülümsemeyle bana baktı.

"Biliyorum," dedi anlayışlı bir sesle. "Bir ay sonra yeni fotoğrafı sana ulaştırılacak. Söz verdiğim gibi. Ama şimdi olmaz."

Esen sert rüzgar ikimizin de yüzüne tokat gibi çarpıyor, önü açık paltomun içine sızan soğuk bedenimi çevreliyordu. Mart ayı buz gibi. Yüreğimse bu soğukla yarışta. Oğlumun bir yaşına girmesine bir ay kaldı; ilk yaşında yanında olamayacağım gerçeği kalbimi adeta bir buz kalıbına dönüştürmüş halde. Atmıyor, yalnızca can yakıcı bir

buz kesiği hissediyorum. Amcam beni ikna edeceğinden oldukça emin. Sakinliğini hiç kaybetmeden beni akıl yoluna davet ediyor.

"İkisini de tehlikeye atarsın Derim. Henüz istediğimiz yerde değilsin, bunu sen de biliyorsun. Eğer bu gece yapmaya karar verdiğin şeyi yaparsan ikisini de tehlikeye atarsın. Adreslerini bile bilmiyorsun, bulmak için ortalığı ayağa kaldırman yalnızca zarara neden olacak. Bu gece değilse bile yakın zamanda onların varlığını ortaya çıkarırsın. Buna sen neden olursun. Bir kez bu çizgiyi geçersen bir daha duramazsın; onları hep görmek isteyeceksin ve sürekli gelip gideceksin. Birçok kişinin kadrajına girdin; muhtemelen ulaşman gereken noktadakiler de şu anda seni izlemeye başlamıştır. Seni takip edecekler, Derim. Ne kadar gizli hareket edersen et, kimlerden sakınman gerektiğini bilmediğin sürece bir yerde açık verirsin. Bunu kendine de onlara da yapma."

Çaresizlik beni çıldırtacaktı. Haklı olmasından nefret ediyordum ve bu beni öyle çaresiz hissettiriyordu ki. Onları bir kez görürsem bırakıp gidemeyeceğimi ben de biliyordum; fakat onları görme ihtiyacı, kıvrandıracak kadar bana acı veriyordu. Kavradığım yakaları öfkeyle silkeleyerek bıraktım ve acıdan kudurmuş bir hayvan gibi sinirle haykırdım. Beni teselli etmeye çalışması öyle boş ki. Teselliye değil onlara ihtiyacım var benim.

"İkisi de çok iyiler. İnan bana. Hepimiz üzerlerine titriyoruz. Biliyorum, önüne sürdüğüm şartlar çok ağır, hatta acımasızca. Fakat bunu hepimizin güvenliği için yapmak zorundayım. Bana kızgın olduğunu tahmin etmek zor değil. Haklı olabilirsin. Çıktığımız yolda yalnızca sana güvenebilirim. Aynı şekilde ben de senin güvenine layık olmaya çalışıyorum. Benden nefret etmen pahasına da olsa zor anlarda zor kararlar almayı göze almak zorundayım. Her şeyi kontrol altına almadan sizi tahliye edemem. Bu perondan içeri girmene izin veremem."

Bitap halde birkaç adım atarak uçağın kapısına yaslanmış olan merdivenlerin alt basamağına çökercesine oturdum. Jan en üst basamağa çoktan çökmüş haldeydi. Elinden gelen hiçbir şey yok. Amcamın beni ikna etmesini sabırla bekliyor.

Amcam ağır adımlarla ilerleyip yanıma, en alt basamağa oturdu ve bir kolunu omzuma sararak beni kendisine çekti.

"Bana kızgınsın, biliyorum. Ama bu yolu sensiz yürüyemem. Senin için zor olduğunun farkındayım. Aldığım tüm tedbirler yalnızca sizin iyiliğiniz için. Şimdi benden de aldığım tedbirlerden de nefret ettiğini biliyorum ama bir gün bana hak vereceğine de inanıyorum. Anka'yı da oğlunu da şimdi göremezsin. Böyle bir şeye yeltenirsen anlaşmamızı rafa kaldırırım ve tüm desteğimi Anka'ya sunarım. Benden tek bir işaret bekliyor ve ben şu an tüm desteğimi senden yana kullanıyorum. Bunu heba etme Derim."

Bir heykel gibi kımıltısız halde onu dinledim. Emin olmak istercesine üsteleyerek devam etti.

"Onları takip ettirmeye kalkma. Etraflarında seninle en ufak bağlantısı olan birilerini dolaştırma. Bu geceki uçuş bilgilerini yok edeceğim. Buraya geldiğini benden başka kimse bilmeyecek. Bu ikimizin arasında bir sır olarak kalacak."

"Ne kadar sürecek bu işkence amca?" diye sordum en sonunda çaresizce. Kendimi çok ama çok uzun yıllardan sonra ilk kez savunmasız bir çocuk kadar zayıf hissettim.

"İyi gidiyorsun Derim," dedi gurur dolu bir tonla. Dürüstçe devam etti. "Ne kadar sürecek inan ben de bilmiyorum ama düşündüğümüzden hızlı ilerliyorsun. Kulağıma gelenler doğru yolda olduğunu gösteriyor."

"Sence askerliğine yetişir miyim?" diye umutsuzca sorduğumda alçak sesli bir kahkaha attı. Omzuma sardığı koluyla çekip babacan bir edayla beni kendisine yasladı. Başını hafifçe başıma vurdu.

"Sen yanında olmadan asla askere gitmesine izin vermeyeceğim," dedi şakacı bir tonla. "Asker kaçağı bile olmasına göz yumarım. Sana söz."

"Umarım o zamana kadar uzamaz bu iş."

"Ben sana, senin kendine güvendiğinden daha çok güveniyorum. Okula bile başlamadan yanında olacağından eminim."

Ümitle başımı kaldırıp adeta küçük bir çocuk gibi sordum. "Gerçekten mi?"

Gözlerini yumup şefkatle gülümseyerek başını salladı.

"Ben inanıyorum sana. Sen bunu başaracaksın."

Kısacık bir an durdum ve en baştan beri beni yaptığım şeye ikna eden umudu yine dile getirdim.

"Beni sever mi amca?" diye sordum acınası bir sesle. "Yoksa benden nefret mi eder? Bir gün yaptıklarımı öğrendiğinde benden nefret edecek, değil mi?"

"Seni sevecek Derim," dedi son derece emin bir tonla. "Seni çok sevecek."

"Babasının şerefsizin teki olduğunu düşünecek!" dedim yüzümü buruşturarak. Bu sözlere inanmamam mümkün değil. Ben hiç hayalperest biri olmadım.

Fakat amcam benden daha optimist biri. "Bir gün, bugün yaptıklarını öğrendiğinde seninle gurur duyacak Derim," dedi üzerine basarak. "Sana daha evvel de söyledim. İnsanları şerefli yapan nereden geldikleri değil, nereye gittikleridir. Onun uğruna neleri göze aldığını, neler gerçekleştirdiğini bir gün öğrenecek ve seninle gurur duyacak."

İçimdeki iblis bu sözlere inanmadığını belli eden ümitsiz, ezici bir alayla fısıldadı. "Bol şans dostum. Buna ihtiyacın olacak."

Yol boyu içtim.

Uçağa geri dönüp Paris'e varana kadar yerimden kalkmadan oturduğum koltukta iki şişe viskiyi ardı ardına boğazımdan aşağı yuvarladım. Bedenimin uyuşmasını, acıyı artık hissetmemeyi ve bilincimin tamamen kapanmasını dileyerek içtim.

İşe yaradı.

Paris'teki eve nasıl geldiğimi ve sabah korkunç bir baş ağrısıyla içinde uyandığım yatağıma nasıl yatırıldığımı hatırlamıyordum bile. İlk kriz bu şekilde atlatılmıştı.

İkinci krizde herhangi bir uçuş gerçekleştirmedim. Aynı taktiği uyguladım.

Bir ay sonra elime geçen üçüncü fotoğraf ikinci krize neden olmuştu. Avcı'nın kucağında, önündeki pastanın üzerinde yanan tek bir muma doğru, suratında kocaman bir gülümsemeyle eğilmiş olan bir yaşındaki oğlumu gördüğümde yaptığım ilk şey önüme üç şişe koyup peş peşe kadehleri devirmek oldu.

Ertesi günü gözümü bu kez bir hastane odasında açmıştım. Alkol komasına girmişim. Jan'ın endişeden çakmak çakmak olmuş kara gözleri bana öldürecek gibi bakıyordu.

"Bunu bir daha yapmaya kalkarsan Derim," demişti bana işaret parmağını sallayarak. "Seni o şişelere bırakmam, acına son vermek için alnına kurşunu ben sıkarım!"

Yaralı bir hayvan gibiyim ve sadık dostum her merhametli insanın yapacağı gibi bu konuda gözünü karatmış durumda. Keşke yapsan der gibi hastane yatağından ona baktığımda meydan okur gibi hatırlatma yapmaktan çekinmedi.

"Ölürsen onları hiç göremezsin! Gerçekten onları görmeden ölmeyi istiyor musun?"

En büyük korkumu dile getirmesi bedenimi öyle titretti ki. Ya onları göremeden ölürsem? Allak bullak olmuş yüzümden ne düşündüğümü hemen anlamıştı. Yatağın ucuna yavaşça oturup berrak gözlerle bana bakarken dostluğuna her gün şükretmeme layık şekilde cevap verdi.

"Onları görmeden ölmene izin vermeyeceğim Derim. Senin kalkanın olurum. Sana sıkılacak her kurşunun önüne geçerim ama yine de ölmene izin vermem. Yeter ki sen kendine bunu yapma."

İyi bir dostunuz varsa sırtınız asla yere gelmez. Hayatım boyunca şanslı olduğum tek nokta bu. Jan gibi bir dosta kimsenin sahip olabileceğini sanmıyorum.

Bu düşünce aklımdan geçtiği anda kendimi küçümsercesine gülümsedim. İyi bir dosta sahip olan birileri daha var, biliyorum. Onun uğruna hayatını ortaya koyan bir dosta sahip biri. Benim de borçlu olduğum ve bir gün bu borcumu ödeyebileceğime inandığım biri.

Daldığım düşüncelerden beni koparan şey, içinde bulunduğum odanın açılan kapısı oldu. Malta'daki otelimde bana ait olan süitteki çalışma odasındayım. Jan yanında Marcel'le birlikte içeri adımlarken elimdeki fotoğrafları yavaşça bir araya getirip hazine sandığına geri yerleştirdim.

İkisi de masamın önündeki koltuklara yerleşir yerleşmez "Haberler ne?" diye sordum.

Jan, Marcel'e dönerek konuşmayı onun yapmasını ister gibi başıyla işaret etti.

"Avram'la görüştüm. Çok telaşlı ve endişeli fakat devam etmekten başka çaresi yok. Bir kez giriş yaptı artık çıkamaz. Bizimle çalışmaya devam edecek."

"Emin misin? Korkan insanlar genelde asla yapmamaları gereken hatalar yaparlar," dedim emin olmak istercesine.

Marcel birkaç saniye değerlendirir gibi duraksadı ve nihayet başını onaylayarak salladı. "Korktuğu bir gerçek fakat hata yapma lüksü yok. Kendisine aramızdaki anlaşmayı gizli tutmamızın şartlarını yeniden hatırlattım. Açık veremez. Ailesini de korumak zorunda. Kaldı ki yalnız değil. Savunma Bakanlığındaki ortağı ile konuşmuş, ikisi de devam etmekten başka bir çözüm olmadığına karar vermişler. Çıkamayacakları kadar derin bataktalar. Öte yandan aniden ortadan kaybolurlarsa dikkatleri üzerlerine çekerler ve biliyorsun patron, Mossad bu tür şeylerin peşini bırakmaz. Hain oldukları ortaya çıkarsa onlarla birlikte tüm ailelerini de yok ederler. Riskli olsa da devam etmek zorundalar."

"Bizden yana hiç açık olmayacağını, her türlü onları koruyacağımızı söyledin mi?"

"Söyledim patron. Eğer en ufak kuşkuya düşerlerse benimle irtibata geçmelerini, on iki saat içinde kurtarma operasyonu yapacağımızı söyledim. Bizden başka kimse onları saklayamaz. Hayatta kalmak istiyorlarsa iş birliğimizin devam etmesi gerektiğini biliyorlar."

Usulca başımı salladım. Birkaç gün evvel ortaya çıkan skandal, hiç hesapta yokken benim de birtakım tedbirler almamı gerektirdi. Zamana yaymak istediğim şeyleri hızlandırmak zorundayım.

Marcel'in görüştüğü Avram, İsrail'de bulunan bir yazılım grubundaki yetkililerden biri, aynı zamanda kendisi de oldukça iyi bir programcı. Üst düzey bir programcı olmasına rağmen ne yazık ki berbat bir kumarbaz. Ancak kumar bağımlılığı da diğer başka bağımlılıklar gibi insanı bir kez ele geçirdim mi kolay kolay kurtulması zor bir habis. Birkaç ay evvel bana olan borcu ömrünün sonuna kadar çabalasa da ödeyemeyeceği bir rakama ulaştığında onunla her iki taraf açısından da hayli karlı bir anlaşma yaptım.

Tüm borçlarına karşılık bana da Pegasus'u vermesini rica ettim. El altından elbette. Bu alışverişi açıkça yapmamız mümkün değildi ve

Avram'ı ikna etmem düşündüğümden yalnızca birkaç dakika daha fazla bir zaman aldı.

Pegasus, Avram'ın çalıştığı firma tarafından geliştirilmiş bir casus programıydı. Program, numarasını bildiğimiz cep telefonlarına kolaylıkla sızarak tüm verilere ulaşımı, numara sahibini dinlemeyi ve takip etmeyi sağlıyordu. Satışı yalnızca istihbarat servislerine ve hükümetlere yapılıyordu; bununla birlikte yapılan her satışın da İsrail Savunma Bakanlığı tarafından onaylanması gerekiyordu. Bireysel olarak ne kadar para teklif etsem de bana satış yapmayacaklarını biliyordum; Avram'ın benim kumarhanelerimin müdavimi olması gerçekten de büyük şanstı. Elbette her misafirime yaptığım gibi onu da zamanında çok iyi ağırladım ve ne zaman ihtiyacı olsa üzülmesine izin vermeden yüklü kredileri hemen açtım.

Aynı şekilde savunma bakanlığındaki ortağının da açgözlü olması işime yaradı. Para gerçekten her kapıyı açıyor ve övünmek gibi olmasın benim her kapıyı açacak kadar çok param var.

Geldiğimiz nokta geçen birkaç aydır hareket ettiğimizden çok daha dikkatli olmak zorunda olduğumuz bir dönem oldu. Pegasus ifşa oldu ve birkaç gün evvel medyada büyük bir skandal patlak verdi. Pegasu'un varlığı açıkça ortaya çıktı.

"Önümüzdeki birkaç ay çok hızlı hareket edeceğiz" dedim karşımdaki iki adama sırasıyla bakarak. Bakışlarımı Jan'da noktalayarak devam ettim. "Önümüzdeki sürede ne olup olmayacağını bilemiyoruz ve elimizde bulunan fırsatı çok kısa sürede, çabucak değerlendirmemiz lazım. Tek tek ilerlememiz şu an bana riskli geliyor. Tüm kilit noktalardaki isimleri listelemeni, kullandıkları tüm telefon numaralarını tespit etmeni istiyorum. Listeyi hazırladığında son kez ben de bir göz atacağım ve ihtiyaç olan birkaç isim daha ekleyeceğim. O listedeki herkesin telefonlarındaki mailler, mesajlar, fotoğraflar, konuşma kayıtları ve tüm veriler güvenli bir yerde toplanacak. Lee ile konuş bunun için hazırlığını yapsın."

Jan başını sallayarak beni onayladığında bu kez Marcel'e bakışlarımı çevirdim. "Bir ekip kurmanı istiyorum. Ekipteki herkes sokaklardaki tüm bağlantılarıyla irtibata geçecek," dediğim esnada Marcel emin olmak ister gibi sordu.

"Küresel bazda mı?"

Sertçe başımı salladım. "Her ülkede, her şehirde ne kadar maaşa bağladığımız adam varsa hepsi kullanılacak!"

Marcel tamam der gibi başını salladığında kaldığım yerden devam ettim. "Tespit edilen herkesin yakınlarına yaklaşıp telefonlarına yazılımı yükleyecekler."

"Neden yakınlarında olmaları gerekiyor?" diye sordu Marcel kaşlarını çatarak.

"Çünkü bu yazılımı hedef telefona bulaştırmak için yalnızca numarayı bilmek ve belli bir mesafede olmak gerekiyor. Uzaktan yapılan *jailbreak* ya da *root* işlemi sonrası gönderilen bir kısa mesajla telefona girmiş oluyoruz. Lee bu işlemle ilgili tüm talimatları size aktaracak."

Marcel anladığını belirtir şekilde başını sallayınca tekrar söze devam ettim.

"Pegasus'un her bir yazılım lisansı birkaç yüz bin dolar. Avram'a ve savunma bakanlığındaki ortağına oldukça yüklü bir ödeme yapacağız Jan." dedim ona dönerek. "Söz ettiğimiz rakamı bir an evvel hazırla. Avram ve ortağının *offshore* hesaplarına aktaracağız."

"Muhtemelen bizim takibe alacağımız adamlar da bu programın kendi telefonlarında olup olmadığını kontrol edeceklerdir" dedi Jan. "Skandal ortaya çıktığından beri herkes paranoyak hale geldi."

"Bu yüzden hızlı davranacağız," dedim üzerine basarak. "Uluslararası Af Örgütü MVT programını geliştirmiş. Herkes telefonunu kontrol etmeye başladı bile. Bu süre içinde listedekilerden ne alırsam benim için kar. İleride kullanmak üzere bana lazım olacak her türlü bilgiye ihtiyacım var."

"Şantaj dosyaları hazırlayacaksın?" dedi Jan ayıplar gibi alaycı bir ifadeyle.

Keskin, arsız gözlerimi birkaç saniye boyunca ona dikerek karşılık verdiğimde kelimeleri tane tane dile getirdim.

"Bu yolda her şey mubah. Oğlumu görmek istiyorum ve ona kavuşmam için ne yapmam gerekiyorsa yaparım. Tüm günahlarıyla!"

Kararlıydım. Elimdeki fırsatları iş işten geçmeden değerlendirmem gerekiyor. Sabırsızlığımla savaşta, kötülüklerimle yoldaş, özlemimle acı içindeydim.

Bazen kendi kendimle kavga ediyordum. İçimdeki ufaklık ve İblis hâlâ uçlardalar. hâlâ birbirlerine zıt noktada, ikisi de birer uçurumun eşiğindeler.

"Tüm bu yaptıklarımızdan sonra yüzümüze bile bakmaz," diyor ufaklık endişeyle. İblisin yaptıklarını hiç tasvip etmiyor; fakat içten içe sahip olmak istediğimiz şeye başka türlü ulaşamayacağımızı da biliyor. Suçluluk duyuyor.

"Kurtlar sofrasında başka yemek varsa hiç çekinme, söyle," diyor İblis diklenerek.

Masum oğluma ulaşmak için çamurlu yollardan geçmek zorundayım. Çamurdan geçen mutlaka kirlenir ve ben daha şimdiden boğazıma kadar kire pasa batmış durumdayım.

"Sence bebeğimiz en çok ne yemeyi seviyordur?" diye soruyor ufaklık alakasız bir konuya girerek.

"Şu an yalnızca mama yiyordur aptal," diyor İblis bıkkın bir edayla. Bunu bile düşünemediği için ufaklığı küçümsüyor.

"Her şeyi bilmiyorsun işte," diye çıkışıyor ufaklık. "Daha bir buçuk yaşında bile değil, tabii ki meme de emiyor, bence en çok anne sütünü seviyordur."

Bebeklerin gelişimi hakkında internetten yaptığım araştırmaların hepsini aklında tutmuş. İblis yaptığım şeyin zaman kaybı olduğunu söyleyip ilgilenmemiş olsa da ufaklıkla birlikte tüm dikkatimi vererek bulduğum her şeyi okumuştuk. Bildiklerini ukala bir edayla tekrarlıyor.

"Artık katı mama yemeye başlamış olsa da hâlâ meme de emiyor."

Bu bilgiyi üç ay evvel üçüncü fotoğrafı ulaştıran Avcı'dan söke söke almış olduğumuzun önemi yok. Onlar hakkında bana hiçbir bilgiyi vermeye yanaşmasa da ufacık bilgi kırıntılarını ele geçirmek bile benim için büyük zafer. Oğlumun hâlâ emdiğini ve annesinin iki yaşına kadar emzirmeye devam edeceğini biliyorum. Görüntüyü zihnimde hayal etmeye çalışıyorum ve zaman zaman bu hayal beni sakinleştiren tek şey oluyor. Kaçırdığım o kadar çok şey var ki. Asla telafisi olmayacak. Kayıplarım ömrümün sonuna kadar kalbime saplı birer ok gibi öylece duracaklar. Son nefesime kadar bana acı vermeye devam edecek ve hiçbir zaman oradan çıkmayacaklar.

Verdiğim talimatları gerçekleştirmek üzere odadan çıkan iki adamın ardından uzun süreyi kendimle baş başa geçirdim. Nadiren yakaladığım dingin anlar bunlar; freni olmayan bir hız treninin içindeyim ve bazen yalnızca yokuş yukarı çıkarken yavaşlayan temposunda kendime ayırabildiğim kısacık zaman dilimleri.

Tükenmek üzere olan bir pil gibiyim. Önümdeki küçük kutuyu yeniden açtım. Oğlumla baş başa kalıp uzun süre izlediğim görüntüsü beni yeniden şarj etmeye yetiyor. Nihayet derin bir soluk alarak fotoğrafları koruma altına alıp süitten dışarı çıktım. Otelin içinde bir tur atarak genel bir kontrol yapmak istiyorum. Resepsiyondan geçerek kumarhane kısmına yöneldim. Zaman geceyarısına yaklaşmak üzere. Kumarhaneye giden uzun, geniş koridorda ilerlerken içerisinin oldukça dolu olduğunu düşünüyorum. Ertesi gün diğer kumarhaneye de bir ziyaret gerçekleştirmeyi ve biriken raporları gözden geçirmeyi aklıma yazıyorum.

İki kanatlı geniş ahşap kapı her iki yana açık vaziyette. Kapının her iki tarafında birer görevli dikilerek gelen misafirleri karşılayıp yönlendiriyorlar. Her ikisi de beni gördüğüne yüzlerindeki suçlu ifade açıkça okunuyor. Cezalarının henüz başındalar ve acınası, yalvaran bakışları benim üzerimde. Her ikisini de görmezden geliyorum. Onlara karşı olan öfkem canlarını almadığıma şükredecekleri kadar kontrol altında. Fakat affımı kazanamazlar. Henüz değil.

"Hoş geldin patron," diyor Eren ve Chris aynı anda suçlu bir edayla.

Üzerlerinde kumarhane çalışanlarının giyindiği üniforma var. Boğazlarına zımbalanmış papyonlarla birer palyaçoya benzediklerini söyleyebilirim. Bir zamanlar içinde bulundukları ekipten kopuk, sıradan çalışanlar artık. Bu durumun ölesiye ağırlarına gittiğini biliyorum ama açıkça itiraf edeyim, hâlâ sabretmeye devam etmelerine de şaşırıyorum. Şimdiye kadar çoktan pes edip gidebileceklerini düşünmüştüm.

Onlara aldırmadan adımlarıma devam ediyorum. Şu an gözümde en ufak değerleri yok. Jan'ın müdahalesi olmasa belki öfkemi kontrol etmekte zorlanabilirdim ama önüme sürdüğü argümanı göz ardı edemedim. En iyi dostum aynı zamanda en acımasız eleştirmenim de.

"Banu'yu öldürmediysen onlara da dokunamazsın," demişti bana. "İkisi de tecrübesizliğin kurbanı oldu. Sana Banu'ya fazla prim verme demiştim."

"Kadın olduğu için pozitif ayrımcılık yapmaya çalıştım. Suç benim mi oldu şimdi?" diye öfkeyle haykırmıştım ona.

"Bu işte," demişti üzerine basarak. "Kadın erkek ayırt etmiyoruz. Edemeyiz. Sapla samanı birbirine karıştırıyorsun. Annen yüzünden kadınlara ihtimam göstermen gerektiğini düşünüyor olsan da senin işinde böyle bir tutum olamaz! Nokta!"

Ne diyeyim? Haklıydı. Bu iş cinsiyet ayrımına izin vermiyor; fakat bir daha böyle bir hataya düşmek de istemiyorum. Ekibimde artık tek bir kadın bile olmayacak. Onların kafalarının içinde kurdukları saçma düşüncelere ayak uyduramıyorum ve yanımda olmasını istediğim tek kadın da benden çok uzakta bir yerde. Onun haberi olmasa da ona verdiğim sözü tutmaya devam edeceğim. Etrafımda tek bir kadın olmayacak. Sadakat adanmayı gerektirir ve benim sadakatimin kime ait olduğu da ortada.

Salonun içine doğru ilerlerken sağ tarafımda tanıdık bir sima daha fark ediyorum ama dönüp bakmıyorum bile. Onu özellikle diğer ikisiyle aynı kumarhaneye koydum. Azıcık bile huzur bulmasını istemiyorum. Verilen raporlardan birbirlerine diş bilediklerini biliyorum. Diğer ikisi, Banu'yla her karşı karşıya geldiklerinde nefretlerini yüzüne kusuyorlar ve zaman zaman başkalarının müdahale etmek zorunda kaldığı tartışmalar yaşanıyor. Aldıkları son ihtardan sonra üçü de kendilerine hakim olmaya ve kozlarını baş başa kalabildikleri anlarda paylaşmaya çalışıyor artık. Çalışanlarımın, misafirlerimin önünde terbiyelerini takınmalarını ve her zaman kontrollü olmalarını istediğimi biliyorlar.

Banu kumarhanedeki misafirleri memnun etmekle görevli. Kaprisli, hiçbir şeyden memnun olmayan ve bitmek bilmez taleplere sahip misafirler en sevdiklerim. Kumarhane müdürü bu tür misafirlerin hepsini Banu'ya yönlendirmek üzere talimat aldı ve şimdiye kadar talimatlarım eksiksiz gerçekleştiriliyor.

Onun cezası da hiçbir zaman son bulacak gibi görünmüyor. Kıyamet bakışlı kadına yaptıklarını asla affetmeyeceğim. Benim emirlerimi göz ardı etmesi, kendi kendine patronculuk oynaması bir tarafa,

şahsi hiçbir hesabı yokken kendi cinsinden olan birine yaptıklarını affedemiyorum. Yaptığı yalakalığı takdir edeceğimi düşünmüşse eğer beni hiç tanıyamamış demektir. Fakat yaptığı hatayla beni gayet iyi tanımış oldu. Yanımdaki ekipten uzaklaştırmadan evvel bunu kendisine açık bir dille belirtmiştim. Şu an hâlâ hayattaysa bunu kadın olduğuna borçlu. Yıllar evvel anneme verdiğim söze sadık kalmaya çalışmama borçlu bunu. Bir kez o sözü bozan bir girişimde bulundum ve dünyam başıma yıkıldı; bir kez daha aynı hataya asla düşmeyeceğim.

Annelerin bedduası gerçekten kabul oluyor sanırım. Bazen geriye dönüp baktıkça, ona verdiğim sözü tutamayıp bir kadını incittiğim için bunların başıma geldiğini ve bu belayı sineye çekmem gerektiğini düşünüyorum. Muhtemelen yaptıklarım yüzünden annem derin bir hayal kırıklığı yaşadı ve ders almamı istedi. Kendisi nasıl ki yattığı yerde bile evladıyla sınandı, ben de bu dünyada evladımla sınanıyorum.

Umarım yaptıklarım için beni affeder. Umarım bir kez hırsıma yenilip tutamadığım sözümü canım pahasına da olsa bir daha asla bozmayacağımı hisseder ve huzur içinde uyur.

Sonraki birkaç saati bazı misafirle sohbet ederek geçirdim. Onlara özel ilgi göstermem gereken yüksek kalibreli misafirler bunlar. İhtiyacım olabilecek insanlarla aramı iyi tutmak zorundayım. Aslına bakarsanız oldukça ikiyüzlü bir tutum bu. Normal şartlarda yüzlerine bile bakmak, tek kelime bile etmek istemediğim insanlar. Kendimden tiksindiğimi itiraf etmeliyim; fakat normal şartlar altında değilim ve kendime olan tiksintim katlanarak artsa da çaresizce oynamam gereken rolü oynuyorum.

Geriye yaslandığı şezlongunda elindeki kokteyli keyifle içen iblis sırıtarak bağırıyor.

"Oscar goes to Derim Akhan!"

9. Bölüm

Ağustos, 2022

Monaco

Bir sene daha geride kaldı.

Oğlumdan uzakta geçirdiğim, ilk adımlarına da ilk kelimelerine de şahit olamadığım bir sene daha bitti.

Artık elimde dört fotoğraf var. Dördüncüsü, üzerinde iki mumun olduğu bir pastanın arkasında duran, iki yaşına giren oğlumun resmi. Öyle güzel bir gülümsemesi var ki. Mutlu olduğu belli. Minik bembeyaz dişleri kocaman gülümsemesiyle ortaya çıkmış, ela gözleri pırıl pırıl, sarıya çalan saçlar darmadağınık. Olağanüstü bir varlık.

Aylar önce Jan ve Marcel'le yaptığım konuşmanın üzerinden geçen zaman oldukça yoğun geçti. Servetime servet kattığımı söylemeliyim fakat bu benim umurumda değil. Benim asıl servetim elimde tuttuğum fotoğraftaki bu minik adam. Yaptığım her şeyin ve hayatta kalmaya devam etmemin yegane sebebi.

Her zamanki gibi nadiren yalnız kalıp oğlumla baş başa geçirebildiğim kısacık zaman bir kapı çalınmasıyla bölünüyor. Önümdeki fotoğrafların üzerini avucumla kapatıp "Gir!" diye seslendim.

Araladığı kapıdan Silva başını içeri uzatıp, "Müsait misin patron?" diye sordu.

"Gel Silva," dediğim anda, kapıyı ardına kadar açıp içeri girdi ve hemen arkasından kapayarak bana doğru yaklaştı.

"Jan artık aşağı inmen gerektiğini söyledi. Haber vermek için geldim."

"Herkes geldi mi?"

"Tüm ağır toplar burada görünüyor. Avrupa sosyetesini ağırlamanın bu kadar zahmetli olacağını düşünmemiştim ama her şey kusursuz, tam istediğin gibi."

"Bu geceki açılışı kaçırmak istediklerini sanmıyorum," diye mırıldanarak elimin altındakileri yeniden kutusuna yerleştirmeye başladım. İç çeker gibi derin bir soluk aldım. "Bu geceyi de atlatalım yarın kendimize bir günlük izin veririz."

"Buna ihtiyacın var patron," dedi Silva dostça çıkan bir tonla. "Aylardır dur durak bilmeden oradan oraya koşturuyorsun."

"Duracak vaktim yok."

"Farkındayım," dedi mırıldanır gibi. Nedenini çok iyi biliyor.

Az evvel kapağını kapadığım kutuyu masanın üzerindeki şifreli çantaya koymak için hazırlık yaparken gözlerimi ona çevirdiğimde meraktan kıvranan bakışlarını fark ediyorum. Sorarcasına ona baktığımda merakına yenilip sormadan edemiyor.

"Ben de görebilir miyim? Neye benzediğini çok merak ediyorum."

Bir an tereddüt ettim. Sanki oğluma benden başka birilerinin bakması ona zarar verirmiş gibi bir his bu, fakat Silva'yı bu düşüncenin dışında tutmalıyım. Hatta adamlarımın bir kısmını bu düşüncenin dışında tutmalıyım çünkü gerçeği bilen birkaç kişi ne için hareket ettiğimi, amacımın ne olduğunu biliyor.

Gönülsüzce de olsa çantaya yerleştirmek üzere olduğum kutuyu yeniden önüme çekip kapağını açtım ve elime geçen son fotoğrafını aynı gönülsüzlükle yavaşça ona uzattım.

Silva ona uzatılanı, adeta kırılıverecekmiş gibi görünen nadide bir parçayı tutar gibi aldı. Usulca fotoğrafı çevirip bakışlarını aşağı indirdi. Ve işte o an da aynı şeyi onun da yaşadığına emin olduğum ifade yüzünde belirdi. İlk görüşte aşk böyle bir şeydir muhakkak. İlk çarpıntı, ilk gönül veriş.

"Müthiş bir şey bu," diye fısıldar gibi konuştu. "Aynı sen, patron."

Duyduğum sözler beni bir anda yerimde dikti; ne yaptığımı bile bilmeden oturduğum koltuktan kalkıp birkaç adımda Silva'nın yanında bitip ben de bakışlarımı tekrar onun elinde tuttuğu fotoğraftaki oğlumun üzerine diktim.

"Gerçekten mi?" diye sordum inanmayarak.

Oğlumun bana benzediğini bir başkasından daha duymak beni tarif edilmez kadar mutlu ediyor. Jan da sık sık söylüyor ama ona inanmıyorum. Jan beni iyi hissettirmek için çok şey söyler. Silva ise boka batacağını dahi bilse bana asla yalan söylemeyen biri. Oğlumun bana benzediğini bir başkasının daha dile getirmesi, onun benden bir parça olduğunu gösteren, sanki bunu elle tutulur şekilde ispat eden müthiş bir gerçek.

"Saçlar, gözler, yüz çizgileri, gülümsemesi... Hepsi sen."

"Ben gülümsemiyorum," diye karşı çıktım. "Ben oğlum gibi gülmüyorum hiç."

Bu itirazı niye yapıyorum bilmiyorum. Gülümsemek sanki bir zayıflık göstergesiymiş gibi hiç kimseye gülümsemediğimi biliyorum; üzerime yapışan bir tutum bu. Öte yandan oğlumun gülümsemesine imreniyorum da. Onun gibi gülebiliyor olduğumu duymak bir mucizeyi gerçekleştirmişim gibi de hissettiriyor.

"Bazen alaycı olduğunda," diyor Silva adeta kendi kendine konuşur gibi açıklama yaparak. "Ya da bazen karşında kibirli birileri olduğunda onları ezmek için yüzüne oturttuğun o küçümser gülümseme var ya..." Gözlerini oğlumdan bir an bile ayırmadan kısacık bir an susup nihayet nasıl tarif edeceğini bulmuş gibi heyecanla devam etti. "Haylaz gülümseme... Evet, bazen suratında senin de böyle haylaz bir gülümseme oluşuyor. Gülümsemesi aynı sen, patron." Onu dürten şeytanı durduramamış olacak ki heyecanla devam ediyor. "Bahse girerim, bu resim çekilirken bir haylazlık peşindeydi."

"Sinsi demek istedi herhalde," diyor içimdeki ufaklık kınar gibi. Sitemle devam etti. "Ben istediğimde hiç gülmüyorsunuz ama, bütün gülücükler hep iblisin."

"Haylaz dedi ya!" diye karşı çıkıyor iblis. "İftira atma bana! Haylaz dedi. Kayıtlara geçsin lütfen."

İkisini de duymazdan geliyorum. Dikkatim Silva'nın son kelimelerine yöneldi; tersleyerek azarladım onu.

"Oğlumun üzerine bahis açma Silva, kafanı koparırım."

Silva neşeyle gülerken başı arkaya savruldu. İşittiği tehdidi umursamadan kendinden emin bir edayla bana karşılık verirken elindekini de nazikçe bana geri uzattı.

"Bu oğlan senin aynın olacak, patron. Tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Bizden daha sabırsız olamaz!" diye bağırıyor, içimdeki iki ses aynı anda.

Silva aniden elini uzatıp sertçe omuz başıma vurdu ve yine dostça bir tonla, "Acele et, patron," dedi. "Artık aşağı inmen gerek. Gidip şu işleri bir an evvel halledelim ve küçük adamımızla kısa süre içinde tanışalım. Ailemizin en küçüğü daha fazla uzakta kalmasa iyi olur."

Ailemizin en küçüğü... Öyle güzel bir ifade ediş ki bu. Tek tek seçerek, kendi ellerimle ortaya çıkardığım aileme benim kanımdan biri katıldı artık. Ailemizin en küçüğü, en miniği bizden çok uzakta ama bizden biri olduğunu biliyoruz; bir an önce onu yanımızda istiyoruz. Çünkü her birimizin mutlak şekilde inandığı ve bu inançla hareket ettiği tek şey, geride tek adam bırakılamayacağı. Ne pahasına olursa olsun geride kimseyi bırakmadım, şimdi adamlarım da benim çocuğumu, geride olmasa bile benden uzakta bırakmak istemiyorlar. Destekleri öyle büyük ki. Onlarsız bugüne gelemez, yaptıklarımı onlarsız başaramazdım.

Silva odadan çıkar çıkmaz fotoğrafı güvene aldım ve derin bir soluk alıp omuzlarımı dikleştirdim. Üzerimdeki siyah smokin ceketin önünü ilikleyerek kapıya ulaştım ve odadan dışarı çıktım.

Bu gece Monaco'da aldığım yeni kumarhanenin açılışını gerçekleştiriyoruz. Kimler davet edilmedi ki! Aşağıdaki balo salonu muhtemelen tıklım tıklım dolu. Avrupa sosyetesinin üst düzey tüm üyeleri bu gece burada. Dünya çapında birçok iş adamı, siyasetçi, üst düzey medya mensubu, birçok kraliyet ailesi üyeleri, tanınmış oyuncu ve şarkıcılar, sayılamayacak kadar çok önemli ismi bir araya getirdim. Hiçbir masraftan kaçınmadım ve bu geceki açılışın şerefine tüm davetlilere yüksek miktarda oyun fişi de hediye ettim.

İlgi oldukça büyük. Kumarhanenin açılışından çok bana elbette. Son yıllardaki atılımımı herkes tarafından ilgiyle takip ediliyor. Çaldığım yeni nesil silah tasarımlarını çoktan üretmeye başladım. Geçen yıl işin mahkemelere taşınmamasının tek nedeni, otomobil firmasının kendini ifşa etmekten çekinmesi oldu. Hayli çetin görüşmeler yaptığım bir gerçek ama hiçbir şey ispatlayamayacakları gibi kendilerini de ortaya atmaktan korkmaları benim için avantajdı. Sayısız

tehdit aldım, defalarca kez saldırıya uğradım ama benimle baş edemeyeceklerini kabul etmek zorunda kaldılar.

Hırsım durdurulamaz boyutta ve hep kazanmak üzere hareket ettiğimi düşünüyorlar. Haksız sayılmazlar. Kaybetmeyi aklımın ucundan bile geçirmiyorum. Kendimi sağlama almak için yaptıklarımı ise çoğu bilmiyor. Bilenlerse sonsuza kadar susmak zorunda kalacak. Elimde onları susturacak çok bilgi var ve bunları kullanmaktan çekinmeyeceğimi son derece iyi biliyorlar.

Geçen yıl yaptığım yatırımlar herkesi şaşırtacak denli başarılı oldu. Finans çevreleri sık sık beni konuşuyor; öngörülerimi, başarılarımı gıptayla takip ediyorlar. Bunları çeşitli spekülasyonlar yayarak ve bazı insanları şantajla ya da doğrudan manipüle ederek elde ettiğimi bilen sayısı yok denecek kadar az. Hakkımda edindikleri kısıtlı bilgi kimseyi tatmin etmiyor ve merakları gittikçe artıyor. Bu bir sene içinde yapılan sayısız röportaj teklifini geri çevirdim. Medyada görünmekten hoşlanmadığımı, kendimi yalnızca işime adadığım düşünülüyor. Bu konuda kesinlikle doğru yoldalar. Ortalarda görünmekten hoşlanmıyorum ve bu konudaki tavrım sonsuza kadar değişmeyecek.

Balo salonu tıpkı tahmin ettiğim gibi. Üzerlerinde şık kıyafetlerle gezinen sayısız insan salonu tıklım tıklım doldurmuş. Girişte karşılaştığım Baho belli ki beni bekliyor.

"Jan nerede?" diye sordum.

Sıkkınca omuz silkti. "Az evvel prensi miymiş neymiş biriyle şu köşede konuşuyordu," diyerek çenesiyle salonun ilerisindeki bir noktayı işaret ediyor.

Bakışlarımı o yöne çevirince uzun saçlarını başının üzerinde bir lastikle toplamış olan siyah smokini içindeki dostumu görüyorum. Uzun boyu, iri bedeniyle gözden kaçmayacak kadar göz alıcı. Karşısında ondan bir baş kısa boylu orta yaşlarda bir adam var. Üzerindeki kıyafet gerçekten göz alıcı. Prens olduğunu belli eden tüm aksesuarlar itina ile bu kıyafete iliştirilmiş. Bu gece herkes statüsünü belli eder şekilde bir gösterişe sahip. Prensin hemen yanında dikilen genç kadın gözlerini Jan'dan alamıyor. Yanlış hatırlamıyorsam prensin model sevgilisi bu. Prensle çıkmaya başladıktan sonra ismi sık sık gazete ve dergilerde geçmeye, poz poz resimleri basılmaya başladı. Her ne

kadar isminin duyulmasında prens ön ayak olsa da gözleri yakışıklı bulduğu adamları da kaçırmıyor. Jan'ın bu gece kiminle olacağından neredeyse yüz de yüz eminim. Bu fırsatı kaçırmayacak. Tek gecelik kaçamaklar tam Jan'a göre ve aynı fikirde olduğuna inandığım model için de prensin engel teşkil edeceğini sanmıyorum.

"Tüm adamlar üzerlerine düşeni yapıyor, değil mi Baho?" diye sordum bakışlarımı ona çevirmeden. Gözlerim salonun içinde tembelce dolaştı. Göz göze geldiğim birkaç tanıdık sima ile hafif bir baş hareketiyle selamlaştım.

"Merak etme, patron. Tüm güvenlik önemleri en üst düzeyde. Sık sık ben de kontrollerimi yapıyorum."

"Gözünüzü dört açın. Tek bir aksaklık istemiyorum. Bu geceyi sorunsuz atlatmamız gerekiyor. En ufak pürüzden hemen haberim olacak."

Bakışları dikkatle salonun içinde dolaşmaya devam ederken bana bakmadan başını salladı. "Aklın kalmasın, sen misafirlerinle ilgilen. Kalanı bizde."

"Ozan nerede?" diye sordum düz bir sesle. "İndi mi aşağıya?"

"Az evvel gördüm, kendi kendine etrafta dolaşıyor. Kimseyle konuşmayı sevmez biliyorsun. İnsan içine çıktığına şükrediyorum ben."

"Üzerine gitmeyin. Kendi haline bırakın onu."

"Merak etme, patron. Kimsenin üzerine gideceğini sanmam. Hatta itiraf etmesi komik olacak ama çoğu adam tırsıyor ondan. Bazen ben bile."

Yan gözle Baho'ya inanmaz bir bakış attığımda telaşlı bir savunma yaptı. "Bakma sen onun ufak tefek olduğun patron. Senden sonra bakışlarından en çok tırstığımız o. Kendi küçük ama nasıl beceriyorsa sanki dağ yürüyor gibi garip bir etkisi var."

Söylemiştim size. Ozan adeta kendini keskin bir bıçağa dönüştürmüş biri ve Marsilya'daki uzun eğitiminden sonra o bıçak çok daha bilenerek ürkütücü bir hale kavuştu. Benim en sinsi, en acımasız, en öldürücü silahım. En iyi suikastçım. Geçen bir yıl içinde yerine başkalarını koymak üzere resimden çıkmasını istediğim kişileri, arkasında en ufak iz bırakmadan ortadan kaldırdı. Rahatça hareket etmek için kendime bir alan açmak istediğimde Ozan'ı görevlendiriyorum

ve bana tam da istediğim gibi bir oyun alanı sağlıyor. Aynı zamanda öğrenmeye aç biri ve her geçen gün kendisine yeni bir şeyler katıyor.

Konuyu uzatmadan tamam der gibi başımı salladım ve ileri doğru bir adım atmak üzere hareketlenecekken Baho'nun biraz çekingen fakat sabırsız denebilecek sesiyle duraksayarak tekrar ona döndüm.

"Patron?" demişti sorarcasına, alçak bir sesle. Bana çevrilmiş olan bakışlarında yanıp sönen muzip ışıltılar bana az evvel Siva'nın telaffuz ettiği kelimeyi anımsattı. Haylaz. Evet, Baho haylaz diyebileceğim gözlerle bana bakıyordu.

"Söyle," dedim düz bir sesle. Kaşlarım istemsizce hafifçe çatılmıştı.

Sesini adeta duyurmak istemez gibi alçaltmasına rağmen belli belirsiz başını da bana doğru yaklaştırarak konuşmaya başladı. Sanki bir sır verir gibi.

"Az kişi olduğumuz için adam başı beş yüz dolar yaptık bahsi. Ben oğlandan yana kullandım. Bir sonraki görüşmende sorarsın, değil mi?"

Boş boş Baho'ya baktım. Ne demek istediğine dair en ufak fikrim yok.

"Ne bahsi? Kime, neyi soruyorum?" dedim anlamayan bir yüz ifadesiyle.

"Silva oğlanın haylaz bir şey olduğunu söyledi. Sana gönderdikleri fotoğraf çekildiği esnada kesin bir haylazlık yapmıştır dedi, bahis açtı. Sadece Jan, Marcel, Silva, Lukazs ve ben bahisteyiz. Sen de girecek misin?" diye adeta çocuksu bir merakla sorarak sözlerini tamamladı.

"Baho," dedim dişlerimin arasından. "Bunca koşturmaya rağmen canınız mı sıkılıyor? Ölümünüze mi susadınız?"

"İşle eğlenceyi bir arada götürebiliyoruz patron," dedi sırıtarak. Savurduğum tehditler onu hiç korkutmuşa benzemiyor. Üsteleyerek devam ediyor. "Bir ay sonra görüşmeye gideceksin, sorarsın değil mi? Bahsi kimin kazanacağını merak ediyorum."

Son cümlesi kaşlarımı çatmama neden oldu. "Karşı bahsi yapan kim?" diye dile getirdiğim soru dudaklarımın arasından istemsizce çıktı.

"Lukazs ve Jan," dedi duraksamadan. "Lukazs'a göre küçük çocuklar hep sırıtırmış" dediği anda, sertçe atılarak araya girdim.

"Benim oğlum sırıtmıyor! Güzel bir gülümsemesi var."

"Ben de aynı fikirdeyim. Gerçi ben henüz göremedim," derken hafif sitemi dikkatimden kaçmıyor.

Silva'nın yakaladığı şansı Jan dışında henüz hiçbiri yakalamadı. Aslında onlardan sakındığımdan olmadı bu; genelde fotoğrafları yalnızken ortaya çıkarıyorum ve bu anların dışında kimsenin görmesi mümkün olmadı. Avcı ile yaptığım görüşmelere Jan'la birlikte gittiğim için aldığım her fotoğrafı benimle birlikte ilk kez gören de o oluyor ve bugüne kadar oğlumu görebilen de yalnızca Jan oldu. Baho'nun o anki ifadesinden anlıyorum ki şimdiye kadar bunu bana sormaya çekinmişler. Tepkimin ne olacağını kestiremedikleri için dile getirilmemiş istek ukde kalmış içlerinde. Silva'nın epeyce hava attığına eminim. Tamamen tesadüfi şekilde edindiği şansı onlar da yakalamak istiyorlar. Baho'nun istek dolu bakışları bunu açıkça ortaya koyuyor.

Ben bunları düşünürken Baho sözlerine ara vermeden devam etti. "Jan da Lukazs'a katıldı ama Silva ne gördüğünden emin olduğunu söyledi. Marcel de kardeşine katılmadı. Ben de Silva'dan yanayım. Beş yüzü oğlanın haylazlığına yatırdım."

Kendiyle gurur duyduğu belli. Asla kaybetmeyeceğinden oldukça emin. Baho'ya çıkışmak istedim ama yapamadım. Oğlumun sırıtmadığını ve şahane, haylaz bir gülümsemesi olduğunu biliyorum. Haylaz olmasını istiyorum. Hiçbir kötülüğü bilmeden, tanımadan, kendini sınırsız bir güvenin içinde hissederek doyumsuz bir çocukluk geçirmesini, gönlünce tüm yaramazlıkları yapmasını ve haylaz olmasını istiyorum.

"Yüz bin bin dolar!" dedim, keskin bir sesle tereddüt bile etmeden. "Söyle onlara, götleri yiyorsa yüz bin dolara girsinler! Ben oğlumun haylazlığına yüz bin dolar koyuyorum."

Baho'nun gözlerinin içinde adeta havai fişekler patladı. Utanmasa sevinçle yerinden zıplayarak havaya yumruklar atacaktı. Hiç duraksamaksızın bana eşlik etti.

"Heh be!" dedi keyifle sırıtarak. Bu kesinlikle bir sırıtma buna eminim, oğlumun gülümsemesiyle uzaktan yakından alakası yok. "Bahis dediğin böyle olur. Bakalım götleri yiyecek mi?"

"Hadi, işinin başına!" dedim, çenemle sertçe işaret ederek.

Topuklarının üzerinde hızla dönüp seker adımlarla uzaklaşmadan hemen evvel "Roger, patron!" dedi Baho. Keyifli koşar adımlarından anladığım kadarıyla sıkıcı bulduğu bu geceyi artık neşeli geçirecek.

Bir saatten fazla salonun içinde dolaşarak bazı misafirlerle kısaca sohbet edip tebrikleri aldım. Davetlilerin bir kısmı o gece program yapan sanatçıyı dinlerken bir kısmı çoktan kumar masalarına yerleşmişlerdi. Sabaha kadar sürecek olan davet herkesin yüzündeki memnuniyetten anladığım kadarıyla iyi gidiyordu. Zaman zaman Jan ya da Marcel'le göz göze geliyordum, onlar da misafirlerle yakından ilgileniyorlar.

İki saatin ardından biraz soluk almak, az da olsa yalnız kalıp kafamı dinleyebilmek için terasa çıkmak istiyorum. Adımlarımı o yöne doğru çevirirken yol boyu karşılaştığım birkaç kişiyle daha bir iki laf ederek ilerlemeye çalıştım. Büyük salondan çıkmama yirmi metre kalmıştı ki önünden geçmek üzere olduğum kişinin seslenmesiyle yanıma döndüm.

"Bay Akhan?" demişti düz bir sesle. Benimle şahsen tanışmak istediği açık.

Kim olduğunu biliyorum ama daha evvel karşılaşmadığım, İngiliz aristokratlarından biri. Lord Carrington. Yanında eşi Lady Carrington da var. Yüzüme yapmacık bir gülümseme oturtarak elimi uzattım.

"Lord Carrington," dedim iyi bir ev sahibi nezaketiyle. "Sizi burada görmek benim için büyük onur."

"Yalakalığı kes!" dedi içimdeki iblis tiksinmiş gibi yüzünü buruşturarak.

"Nazik olmamız gerekiyor!" diyen ufaklık ona çıkışıyor.

İkisini de duymazdan gelerek dikkatimi önümdeki adama veriyorum. Tokalaşmamızın ardından konuşmaya devam ediyor.

"Yolunuzdan alıkoymadım umarım," dedi uzun suratlı ciddi yüz. "Çok güzel bir davet. Şahsen kutlamak istedim sizi."

"Rica ederim, hiçbir şeye engel olmadınız. Tüm misafirlerimle sohbet etmeye çalışıyorum sadece. Beğenmenize çok memnun oldum. Daha evvel sizinle şahsen tanışmamıştım, seslenmenize sevindim."

"Evet, son zamanlarda sık sık adınızı duymaya başlamıştım. Şahsen tanıştığıma ben de memnun oldum."

İnanılmayacak ölçüde keskin gözleri var. Beni öyle büyük bir dikkatle inceliyor ki. O an da nezaket kurallarını yeni hatırlamış gibi yanındaki eşini de çabucak benimle tanıştırdı. Kadının sarf ettiği övgü dolu kelimeleri mütevazı bir baş hareketiyle karşılayarak teşekkür ettim.

"Bir ara sizinle uzun uzun sohbet etmek isterim," diyerek eşinin uzatmaya hevesli sözlerini ilk fırsatta keserek yeniden söze girdi.

"Ben de arzu ederim. Ne zaman isterseniz," diyerek aynı düz ifadeyle karşılık verdim.

"İş hayatındaki başarılarınızı neye borçlu olduğunuzu, ileriye dönük düşüncelerinizi bilmek isterim. Son yıllardaki atılımlarınızı dikkatle takip ediyorum, oldukça etkilendiğimi itiraf etmeliyim."

"Her başarılı iş adamının yaptığını yapıyorum sanırım. Ekonomiyi iyi takip edip doğru analizler yapmaya çalışıyorum sadece."

"Analizlerinizin oldukça başarılı olduğunu görüyorum. Şansınızın yaver gittiği de bir gerçek."

"Ben şansa inanmam Lord Carrington," dedim keskin bir tonla. "Şans diye bir şey varsa onu ben kendim yaratırım."

Gözleri hafifçe kısılarak birkaç saniye beni izledi. Ciddiyetimden kuşkuya düşmediği açık çünkü hayli ciddiyim. Ansızın zorlama olduğu belli küçük bir tebessümü yüzüne yaydı ve elini tekrar uzattı. Tokalaşma esnasında hızla konuşmaya devam etti.

"Sizi daha fazla tutmayayım. İlgilenmeniz gereken çok misafiriniz var bu gece. En kısa zamanda ziyaretime bekliyorum sizi. Knightsbridge'de bir evim var, sizi orada ağırlamayı çok isterim."

İç cebimden bir kart çıkararak ona uzattım ve aynı nezaketle karşılık verdim.

"En kısa zamanda bir fırsat yaratacağım, asistanız benimle irtibata geçerse uygun tarihi belirleriz."

"Sabırsızlıkla bekliyorum."

Yeniden bir baş selamı vererek yanlarından ayrıldım ve salondan çıkarak terasa doğru ilerlemeye başladım. Cebimden çıkardığım telefonumu kulağıma dayamadan evvel Lee'nin numarasını çevirdim.

"Beni aramana şaşırdım, patron," dedi alaycı bir sesle. Ağzının içinde bir şeyler yediği belli şekilde sesi boğuk çıkıyor.

"Lord Carringhton," dedim onu duymazdan gelerek. "Hakkında ne bulabiliyorsan araştır ve en kısa zamanda dosyayı bana gönder."

"Bu gece eğlenmen gerekiyor muydu patron?" diye soruyor.

"Eğleniyorum Lee," dedim açık bir alaycılıkla. "Öyle çok eğleniyorum ki dans etmekten tabanlarım şişti."

"Güzel kadınlar var değil mi patron?" diye sordu hevesle. "Resimlerinde gördüğümden daha güzel olduklarına eminim. Scarlet gerçekten o kadar güzel mi? Filtre kullandığına kalıbımı basarım."

"Götünü kaldırıp gelseydin, kendi gözlerinle görürdün."

"Yolculuk yapmayı sevmiyorum patron, biliyorsun. Koltuğumda mutluyum ben."

"Sıçmaya giderken de yolculuk yapıyorsun ya, Lee. Bazen koltuğunun altına bir delik açtırmayı aklımdan geçirmiyor değilim."

Lee tiz sesli bir gülüş sesi çıkardı. "Beni sevdiğini biliyorum, patron. Ben de seni seviyorum. Bu zahmete girmeni istemem. Birkaç adım atabilirim."

"Lord Carringthon, Lee!" dedim şakayı uzatmadan. "Hakkındaki her şeyi bul bana."

"Bu gece yalnızca onu araştırmamı istiyorsun, dikkatini çeken ne oldu?"

"Israrla benimle sohbet etmek istediğini söyleyen ve evine davet eden yalnızca o oldu."

"Hmm..." dedi Lee düşünceli bir edayla. "Belki de gerçekten yalnızca bunu istiyordur."

"Göreceğiz. Yalnızca bunu istiyorsa, o zaman yalnızca onu alır. Ama öncesinde hakkındaki her şeyi bilmek istiyorum."

"Roger, patron!" dedi Lee tam bir görevi adamı edasıyla.

"Sen operasyon adamı değilsin Lee. Bunu demen gerekmiyor."

"Ekibin bir parçası olduğumu sanıyordum," dedi küskün, alıngan bir sesle.

"Bir sonraki operasyona adını yazıyorum o zaman," diyerek adeta gözdağı verdim.

"Ben uzaktan destek veren, ana kumandayım patron," diye atılarak karşılık verdi. Lee'yi kurşunların havada uçuştuğu bir operasyonda gerçekten de düşünemiyorum.

"Kapat Lee, kapat!" dedim bıkkın bir tonla. "Yemeğini bitir ve sona işe koyul."

"Sen nereden..." diye sormak üzere olduğu soruyu boğazına tıkayarak telefonu kapadım. Terasa çıkar çıkmaz en sessiz köşeye çekilerek derin bir soluk aldım. Ağustos ayı oldukça sıcak geçiyor ve gece yarısına yaklaşan saate rağmen hava hâlâ çok boğucu. Boğazımı sıkan papyonu hafifçe gevşetip başımı yukarı kaldırdım. Ellerimi pantolonum ceplerine sokarak bir süre boyunca gözlerim kapalı halde sessizliğin ve temiz havanın tadını çıkardım.

Fakat her zamanki gibi minicik keyifler bile bana haram. Yan tarafımda adım sesleri kulağıma çarpıyor. Başımı eğip gözlerimi açmadan derin bir soluğu burnumdan içeri çekip yaklaşan kişinin konuşmasını bekledim. Sanki varlığını hiç hissetmemişim gibi.

"Siz de kalabalıktan kaçmışsınız sanırım," dedi bir kadın sesi. Ses tonundaki tınıları ayırt etmemem olanaksız. Flört etmek istiyor, biliyorum. Muhtemelen beni yalnız yakalamak için an kolluyordu. Diğerlerinden daha cüretkar olduğu belli, benimle yan yana gelmek isteyen birkaç kadından akıllıca manevralar yaparak kurtuldum. Bu da gece boyu üzerime dikili gözlerini fark etmediğimi sanıyor fakat onca kalabalığa rağmen herkesin yüzünü ve sesini ezberledim bile. Benim işim bu, görevim bu ama o bunu bilmiyor.

Yavaşça yana dönerek sanki ilk kez yüzünü görüyormuşum gibi hafifçe kaşlarımı çattım ve sırf nezaket kuralları gereği sözlerine düz bir sesle karşılık verdim.

"Biraz dinlenmek istedim sadece. Ev sahipliği yorucu bir iş."

"Haklısınız. Bu arada harika bir parti olduğunu söylemeliyim."

"Teşekkürler," dedim ifadesizce.

Benden bir işaret beklediği o kadar belli ki; adını sormamı beklediği, onunla ilgilenmemi istediği o kadar belli ki. Eli boş kalacak. Hiçbir kadınla ilgilenmek istemiyorum. Hiçbir kadın ilgimi çekmiyor. Hayatımda olmasını istediğim tek bir kadın var. O da benden nefret ediyor. Nefretine rağmen bana dünyanın en güzel armağanını veren kadın. Hayatım boyunca beni ilk kez dizlerimin üzerine çöktüren kıyamet bakışlı kadın. Elektrik mavisi, eşsiz gözlere sahip olan tek kadın. Benden yeni bir ben yaratan kadın.

Karşımdaki nihayet benden bir eylem göremeyince dümeni kendisi almak istiyor ve elini bana doğru uzatıyor.

"Anais Dubois," diyerek hızla devam etti. "Arkadaşlarım bana Ann der."

Kim olduğunu biliyorum. Fransa'nın önde gelen iş adamlarından birinin kızı. Formula yarışlarının en sadık takipçisi, aynı zamanda pilotlardan oluşan geniş bir koleksiyona da sahip. Yanlış kulvarda olduğunun farkında mı acaba? Benim içinde bulunduğum yarış pisti çok farklı. Kesinlikle bir finish'i yok, ihtiyaç karşılayacak bir pit stop'u da. Belki onu heyecanlandıran da budur. Yeni, değişik bir macera isteği. Bana göre ise çaldığı tamamen yanlış kapı.

Yüzünde baştan çıkarıcı bir gülümseme var. Uzun kumral saçları çıplak omuzlarına dökülmüş, üzerindeki giysiye bakma ihtiyacı bile hissetmiyorum. Sadece pırıltılı bir şey olduğunu fark ediyorum. Onun da gözleri mavi ama elektrik mavisi değil. Soluk bir mavi. Kurnaz, hesapçı, sığ bir mavi. Beni hiçbir şekilde etkilemeyen bir mavi ton.

"Memnum oldum Bayan Dubois," dedim düz bir sesle. Elimi uzatmadım. Bu kez hiçbir şey beni verdiğim sözden geri çeviremez. Afrodit'in kendisi olsa bile.

Bir an bozuluyor. Bunu gözlerinde açıkça gördüm. Bozuntusunu belli etmemeye çalışarak elini indirip, şakacı bir sesle karşılık veriyor.

"Genelde tanışırken el sıkışılır," diyerek güya bana ayar çekiyor.

"Öyledir muhakkak."

Şimdi bocaladı işte. Benimle oyun oynayacağını sanıyor ama kuralları benim belirlediğimden haberi yok. Benim kurallarımla asla baş edemez. Benim kurallarımla baş eden ve onları paramparça eden tek bir kadın oldu. Görüntüsünü murç ve çekiçle vura vura beynime kazıyan cesur heykeltıraşım. Kıyamet bakışlı, elektrik mavisi gözlü boyun eğmez kadın. Karşıma çıkan en muazzam varlık, oğlumun annesi.

"Hava çok sıcak değil mi?" diyerek yeni bir deneme yapıyor. Elini yüzüne doğru şöyle bir sallıyor. "Soğuk bir içki harika giderdi."

"Salonda açık büfemiz var."

Kaba denecek düz karşılıklarım öfkelenmesine neden oluyor. Gözlerinde çabucak görünüp yok olan öfkeyi fark ediyorum, fakat belli

etmemeye çalışıyor. Reddedilmeye alışık olmadığı belli. Çok sıkıldım ondan. Kafamı dinlemek için kendime ayırdığım birkaç dakikamın içine etmiş olması asıl beni sinirlendiriyor. Adımlarımı ileri doğru atarken kestirip atar gibi devam ediyorum.

"Neden büfemizi ziyaret etmiyorsunuz? Eminim size uygun bir şeyler mutlaka bulacaksınızdır. İyi eğlenceler."

"Ama..." diyerek söze girmek istese de onu duymazdan gelip seri adımlarla yanından geçtim. Artık bu tür atılımları savuşturmak konusunda tecrübeliyim. Kabalığım en büyük silahım. Umurumda mı? Kesinlikle değil. Sadece zaman zaman Jan'ın esprilerinden yılıyorum o kadar.

"Yakında gey olduğun dedikodusu yayılmaya başlarsa hiç şaşırma," diyor sık sık sırıtarak.

"Sakıncası yok," diyorum aldırmaz bir tavırla. "Ben ne olduğumu bildiğim sürece başkalarının hakkımda ne düşündüğü umurumda bile değil."

Verdiğim karşılığa rağmen içimdeki iblis bu alaylardan hoşlanmıyor fakat ufaklık bana tüm desteğini sunuyor.

"Bu kez sözümüzden dönmeyeceğiz. Kim ne düşünürse düşünsün, ona layık davranmamız gerekiyor. Oğlumuzun annesini aldatamayız."

"Evet evet," diyor iblis umursamaz bir alaycılıkla başını sallayarak. "Bize madalya takacak zaten."

"Sahip olduğumuz tek güzel şeyi kirletmeyeceğiz iblis!" diyor ufaklık diklenerek. Gözleri kararlılıkla parlıyor. "Ona asla ihanet etmeyeceğiz!"

Kesinlikle bu kez ufaklıktan yanayım. İblis ne yaparsa yapsın fikrimi değiştiremez. Bunu anlaması gecikmiyor ve yenilgiyi kabul ederek başını sallıyor. Ufaklığın zafer hissi tüm benliğimi kaplıyor. İhanet affedilemez tek şey ve ben asla ona ihanet etmeyeceğim.

Tekrar salona dönmek üzereyken girişte, uzak köşedeki geniş bir sütunun dibindeki Ozan'ı fark ediyorum. Bir omzunu sütuna yaslamış, gözlerini bana dikmiş. Uzaktan bile olsa gözlerindeki çağrıyı fark ediyorum. Dudakları hiç kımıldamıyor ama benimle konuşmak istediği açık şekilde, gel der gibi dimdik bana bakıyor. Gözlerimi hızla girişte gezdirip yeniden ona baktım ve çenemle ilerideki küçük

bir odayı işaret ettim. Erken gelen misafirlerin geçici olarak valizlerini koydukları bir oda bu. Ozan'ın adımları o yana yönelirken ben de ağır ağır oraya doğru ilerledim.

İçeri girer girmez kapıyı arkamdan kapatarak kilidi çevirdim ve bakışlarımı Ozan'a döndürdüm. Önemli bir şey olmasa ısrarla konuşmak istemez.

"Bir sorun var," dedi ifadesiz sesiyle. Yüzünde de en ufak ifade yok ama gözleri bambaşka şeyler anlatıyor. Bakışları öfke, kin ve garez kaplı.

"Anlat," dedim gerilerek. Duyacaklarımdan hoşlanmayacağımı o kısacık anda hissettim.

"Çoktan takibe alınmışız patron."

"Ayrıntı ver Ozan!" dedim sabırsız, kızgın bir sesle. "Sana bunu düşündüren ne?"

"Az evvel otelin arka bahçesinde gizli bir konuşmaya şahit oldum. Orada olduğumu fark etmediler. Ağaçların arkasındaydım. Hava almak için çıkmıştım, içerisi çok boğuk."

Hoşnutsuz bir sesle yaptığı konuşma, canımı giderek sıkıyor. "Ozan!" dedim uyarır gibi. Kısa kesmesini ve sorunu doğrudan anlatmasını istiyorum.

"Ayaz'ı şu Amerikalı Aaron Scott'ın şoförüyle konuşurken gördüm. İkisi de kimseye görünmek istemez gibi ağaçların arasında buluştu. Henüz elle tutulur bir şey bulamadığını söyledi Ayaz. Onu içimize sokmuşlar patron. Gördüklerini onlara rapor ediyor belli ki."

Söz ettiği kişi bir sene evvel ekibe giren adamlardan biri. Bunu nasıl gözden kaçırmış olduğuma inanamıyorum. Ana ekibe alacağım kişiler hakkında detaylı bir güvenlik soruşturması yaptırıyorum, bununla birlikte onlar bilmese de belirli bir süre gözlem altında tutuluyorlar ve birtakım testleri geçtikten sonra ana ekibe alınıyorlar. Lee'nin gözden kaçırmış olduğu birtakım şeyler varsa da benim de gözden kaçırdığım şeyler var belli ki. İnsanları iyi tanıdığımı sanıyordum. Ayaz'la bir buçuk sene evvel tesadüfen karşılaşmıştım. New York'ta. Çoğu adamımın sahip olduğu ortak şartlar onda da vardı. Kimsesizlik, dışlanmışlık ve belada olan bir baş. Ona el uzatmama neden olan en büyük sebep Türk olmasıydı.

Ekibimdeki adamların milliyetleri konusunda artık daha seçiciyim. Bu ister istemez yaptığım bir tercih oldu. İlerlediğim yolda birtakım çatışmaların içine girmek istemiyorum ve yıllardır yanımda olanların beni anladıklarını biliyorum; fakat yeni gelenleri daha kolay kontrol edebilmem için tercihlerimi de kısıtlamak zorunda kalıyorum. Çok basit bir istatistikle bunu fark eden birilerinin onu aramıza sokmaya çalışmasına şaşırmamalıyım. Bu belki de en büyük hatalarımdan biri. Daha dikkatli olmalıydım.

Aaron Scott'ı iyi tanıyorum. Birkaç kez yaptığım görüşmelerde karşıma çıktığında kısa süreli de olsa yalnızca işler hakkında yaptığımız sohbetler oldu. Birçok kişiyle tanışıyorum ve belli çevrelerde aynı yüzlerle tekrar karşılaşmam şaşırtıcı olmuyor. Birilerinin kadrajına girdiğim belli. Tıpkı amcamın dediği gibi. Şimdiye kadar kimler tarafından takip edildiğimi anlamamıştım fakat bu gece birtakım fikirler edinmeye başladım.

"Emin misin?" diye sorsam da aslında Ozan'ın emin olduğunu biliyorum. Ona olan güvenim hiçbir şekilde sarsılmaz. Biz onunla aynı hamurdanız.

Başını kendinden emin bir şekilde sallıyor. "Eminim patron. Takip ettim. Tedirgin ve telaşlıydı. Teknik bağlantı kurmadıkları açık. Yoksa Lee'nin gözünden kaçmazdı. Fiziki bağlantı kuruyorlar."

Bu sözler düşünceli bir şekilde kaşlarımı çatmama neden oluyor. Hiçbir adamın boynuna bir tasma bağlayıp onları takip etmiyorum, gittikleri geldikleri yerleri de sorgulamıyorum çünkü hepsinin mahremiyete de ihtiyaçları olduklarını biliyorum. Buna saygı duymak zorundayım.

Cebimdeki telefonu çıkarıp yeniden Lee'yi aradım. Daha yarım saat olmadan onu tekrar aramış olmamı garipsemiyor, buna alışık.

"Dinliyorum patron," diyor yeni emirlerimi beklercesine.

"Ayaz'ın telefon kayıtlarını kontrol et. Son bir senede gidip geldiği her yeri çıkar, nerede ne kadar zaman geçirmiş hepsini dök. Bizim ekiptekilerle olduğu zaman dilimlerini o listeden çıkar ve kalan satırları Aaron Scott'ın en yakınındaki adamların konumlarıyla eşleştir. Bunu hemen yap Lee, sabah olmadan raporu bekliyorum."

Cevap beklemeden telefonu kapatıp gözlerimi Ozan'a diktim.

"Ayaz'ı takibe al ama belli etme. Lee'in raporu geldiğinde kontrol edeceğim ve seni aradığımda onu bana getireceksin."

"Tamam patron," dedi Ozan, dingin bir edayla. Fakat gözleri çok başka şeyler söylüyor. O da benim gibi. İhanet en affedilmez suç ve bu suç asla cezasız kalmaz. Ailemize ihanet edildi; biz ki bu nedenle babalarımızı bile gözden çıkardık, başkalarını çok daha kolayca gözden çıkarırız.

Lee'nin raporunu beklerken zaman işkence edici şekilde yavaş aktı. Kendimi oyalayabilmek için elimden geleni yaptım. Sayısız insanla saçma sapan muhabbetler gerçekleştirdim. Bir ara fırsat bulduğumda Jan ve Marcel'e çabucak durumu aktarabildim. Marcel, Lukazs'ı da bilgilendirerek belli etmeden Ayaz'ı göz hapsine almasını istedi. Ozan'la paslaşmaları çok daha akıllıca olacak. Dikkat çekmek ya da onu tedirgin edecek herhangi bir şeyden şüphelenmesini istemiyorum.

Sabaha karşı misafirlerin bir kısmı vedalaşarak ayrılırken bir kısmı oteldeki odalarına çekildi. Etraf biraz daha sakinleşmeye başlamıştı. Ben de yeteri kadar iyi bir ev sahibi olduğuma kanaat getirip süitime çıkarak Lee'nin raporunu bekledim. Sabah altı suları Lee'nin gönderdiği rapor ekranımda yansıyordu. Ozan'ın haklı çıkması beni bir yandan gururlandırırken karşı karşıya geldiğim ihanet göğsümü kavuran bir kordu.

Bu yolda daha kaç ihanet göreceğimi kestiremiyorum fakat öğrendiğim şey ipleri çok daha sıkı tutmak zorunda olduğumdu. En ufak açığa bile izin verme lüksüm yok. Kendi kendime bu son diye yemin etsem de içimdeki iblis acımasız şekilde benimle dalga geçiyor.

"Hayal kurmaya devam et dostum. Her zaman bir hain çıkacak. Kendini buna hazırlasan iyi olur."

Ufaklığın sesi bile çıkmıyor. Nutku tutulmuş gibi. Bir yandan endişeli de. Bu ihanetin bize neye mal olacağını düşünmek istemiyor. Ulaşmak istediğimiz hedefe giderken ne kadar zarar aldığımızı hesaplamaya çalışıyor ama onun kafası bu tür şeylere pek çalışmıyor. O sadece gitmek istediği yere bir an evvel varmak istiyor.

"Bu bir emsal olmalı," diyor iblis en acımasız tavrıyla. "Örnek teşkil etmeli," diye devam ediyor akıl vererek. "Öyle bir ders olmalı ki, ihanetin bedelinin ne olacağını en iyi şekilde anlamaları gerekiyor."

Dudaklarım birbirine kilitlenmiş halde gözlerimi ekrandan ayırmıyorum. Geçen bir sene içinde Ayaz, beş kez Scott'ın adamlarından birileriyle yan yana gelmiş. Aynı konumda bulunmuş onlarla. Bu bir tesadüf değil. Önceden belirlenmiş görüşmeler olduğu çok açık.

Oğlumu görmeyi çok istiyorum. Ama onun güvenliğini sağlama isteği görme isteğimden daha çok. En ufak açık bile oğluma karşı yapılmış bir yanlış. Oğluma bu yanlışı yapamam. Bir gün onu görebilme şansını ele geçirebilirsem tam anlamıyla güvende olduğundan emin olmam gerek. Bunu da şu anda adım atmaya devam ettiğim yol üzerinde sağlamak zorundayım. Bu yola döşediğim her taş sökülemeyecek sağlamlıkta olmalı.

"Senin kim olduğunu, neler yapabileceğini öğrenmeleri gerekiyor," diye iblis hâlâ konuşmaya devam ediyor. "Bu örneği maaşa bağladığın herkesin duymasını sağlamalısın. Sonunun nasıl olacağını, ihanet edenin neyle karşılaşacağını hepsine açıkça anlatmak zorundasın. Sadık olan sonuna kadar korunur, ihanet edenin sonuysa bu olur demelisin. Emsal yarat!"

Size söyledim, bu yolda bizi kurtarırsa iblis kurtaracak. Yumuşak davranamayız. Merhamet gösteremeyiz. Başka çarem yok. Kendimi iblise teslim ettim.

***

Eylül, 2022
Üsküp, Makedonya

Jan'la birlikte Matka Kanyonu'ndayız. Üsküp'ün yaklaşık on beş kilometre güneybatısında bulunan bu kanyon, Vardar Nehri ile Treska Nehri'nin bir araya geldiği bir konumda. İki saat evvel gerçekleşen gün batımı ile etraf karanlığa bürünürken gündüz saatlerindeki hareketlilik de çoktan ortadan kalkmış durumda.

Bu saatte artık gözlerden tamamen uzak olan yer, Avcı ile gerçekleştirdiğimiz bir başka görüşme noktası. Gün içinde kanyonu ziyaret eden sayısız turist, etrafta yürüyüş yapıp nehirde kanolarla gezse de çöken karanlıkla birlikte kanyon oldukça dingin bir hale geliyor.

Eylül ayında yazdan kalma bir hava var; hafifçe yüzümüze vuran rüzgar tatlı bir serinliğe sahip. Kanyonun etrafını çevreleyen dar yolda ağır adımlarla ilerleyerek buluşacağımız noktaya doğru Jan'la arka arkaya yürüyoruz. İkimiz de sessiziz. Yolun ilerisinde, iki ucun bir açı oluşturarak birleştiği noktada dirseklerini demir tırabzanlara dayamış olan adam, aşağıdaki karanlığı izleyerek bizi bekliyor. Bir şeyleri görebilmekten ziyade düşüncelere dalmış gibi. Adımlarımız sessiz olsa da bizi fark etmesi gecikmedi.

"Hoş geldiniz," dedi bize dönmeden.

İkimiz de yavaşça ona yaklaşırken bu sözlere Jan karşılık verdi. "Çok beklemediğini umuyoruz."

Benim her zamanki tutumun ortada. Onunla sohbet etmeyi sevmiyorum.

"Her zamanki gibi geciktiniz," dedi şikayetçi bir tonla.

"Senin gibi özgürce hareket etmiyoruz biz," dedi Jan çıkışır gibi. "Sürekli arkamızı kolluyoruz. Takip edilmediğimizden emin olmamız gerekiyordu."

"Bu konuda başarılı olduğunuzu itiraf etmeliyim," diyerek bedenini düzeltip yüzünü bize döndü. Sözleri alaycı bir edayla sarf etse de sesinde belirgin bir takdir var. Bana çabuk bir bakış atıp başıyla selam verdi. Aynı şekilde karşılık veriyorum. Tokalaşmaya niyetim hiç yok ve o da bunu biliyor.

"Zaman kaybetmeden konuya girelim mi?" diye sordu Jan.

Başını onaylarcasına salladığı anda Jan konuşmaya devam etti. "Hedef konumdaki isimler hakkında henüz kesin bir bilgi edinememiş olsak da bazı tahminler geliştirmeye başladık. En son konuşmamızın üzerinden geçen zaman içinde fark ettik ki takibe alınmışız."

Avcı'nın kaşları sorgular gibi yukarı kalktı ve temkinli bir sesle araya girdi.

"Takibe aldıklarını fark ettiğinizi sizce anladılar mı?"

"Hedeflediğimiz ölçekte değil," dedi Jan düşünceli bir sesle. "Birilerinin bizi takip ettiğini anlamış olduğumuzu biliyorlardır fakat bunu ne şekilde değerlendirdiğimiz konusunda yanılıyor olabilirler. Maksadımızı kimse bilmiyor, sizin de bildiğiniz gibi Derim çok bağımsız hareket ediyor."

Avcı bana çabuk bir bakış atarak başını salladı. Son yıllarda yaptığım görüşmelerde edindiğim bilgileri onlara aktardığımda bazı gelişmelere özellikle göz yummak zorunda kalmıştık ve feda ettiklerimiz benim şahsi hırslarla hareket ettiğim izlenimini yaratmaya yetti. Türkiye üzerinden yapılan birtakım silah sevkiyatları, göz yummak zorunda kaldığımız şeylerden biriydi. Medyada münferit olduğu yönünde gösterilen birkaç olay da.

"Tahmin ettiğiniz isimler kimler?" diye sordu Avcı.

Jan'a izin vermeden bu soruya ben karşılık verdim.

"Henüz emin olmadan bu bilgiyi vermek doğru değil. Önümüzdeki süreç emin olmamızı sağlayacak ama şu an gereksiz bilgi kirliliği olur."

Avcı kaşlarını çatsa da bana hak vermek zorunda olduğunu biliyor. Tahminlerim olsa da yanlış izlenim edinmiş de olabilirdik ve hedef sapması boşa enerji kaybına yol açardı. Ayrıca yanlış izin peşinden gitmek doğru ize giden yolu da tıkayabilirdi. Ne olursa olsun gözümüzü dört açmak zorundayız.

"Peki, neden şüphe ediyorsunuz?" diye sorup aceleyle devam etti. "Yani niye takip edildiğinizi düşünüyorsunuz?"

"İçeri adam sokulmuş," dedi Jan düz bir sesle.

Avcı ansızın aydınlanma yaşamış gibi kaşlarını kaldırarak karşılık verdi. "Şu vahşi infaz!" dedi. "Sen yaptın onu," diyerek tespitini dile getirdi bana dönerek. "Geçen ay günlerce manşetlerde kalan cinayeti sen gerçekleştirdin."

"Gerekiyordu!" dedim acımasız, katı bir sesle.

"Adamın kim olduğu da kimin yaptığı da ortaya çıkmadı. Bir çeşit mesaj olduğunu biz de düşündük doğrusu ama kime neyin mesajı olabileceğini tahmin edememiştik."

"Bilmesi gerekenler biliyor," dedim üzerine basarak. "Ders alması gerekenler de derslerini aldılar."

Avcı, vay be der gibi bir ıslık çalarak bakışlarını kısacık bir an karanlıkta gezdirdi. Yeniden bana döndüğünde gözlerinde kınama ya da ayıplama yoktu. Şaşırmadım desem yalan olur. Fakat sayısız görüşmelerimizden hakkımda edindiği izlenim de belliydi. Hiçbir şeyi riske atmayacağımı ve gerektiğinde korkutucu derecede acımasız

olacağımı biliyor. Bunun gerekliliğinin farkında. Bunu ne için yaptığımı da çok iyi anlıyor.

Jan onun tepkisini görmezden gelerek konuşmaya devam etti.

"Bu konuyu nasıl değerlendirdiğimizi kestiremezler. Her organizasyon içinde bilgi satan casuslar olur. Son yıllarda Derim'in gerçekleştirdiği atılımlar dikkat çekti, herhangi birileri içeriden bilgi almak üzere içimize adam yerleştirmiş de olabilir."

"Ama siz böyle düşünmüyorsunuz?" dedi sorarcasına.

Jan başını iki yana salladı. "Hayır, düşünmüyoruz. Ama bu işin hemen sonuç vereceğini umacak kadar da hayalperest değiliz. Deneyecekler bizi. Takip edecekler. Emin olmadan yaklaşmayacaklar. Bu da zaman alacak."

"Yine de böyle düşünmenizi gerektirecek bir şeylerin olduğu belli."

Avcı üstelese de Jan açık vermedi. "Bazı dirsek temasları oldu ama aceleci davranmak istemiyoruz. Emin olmadan kesin karar veremeyiz. Değerlendireceğiz."

"Bundan sonraki planınız nedir?" diye sorduğunda, Jan bakışlarını çevirip sen cevaplamak ister misin der gibi bana baktı. Başımı hafifçe sallayıp sıkkın bir soluk alarak söze girdim.

"Bildiğiniz gibi Batılı büyük şirketler Rusya'dan çekiliyor. Ukrayna'yla girdikleri savaşa tepki olarak birçok Batılı dev firma Rusya'dan çekildiğini açıklamıştı. Enerji devleri hisselerini satışa çıkaracaklarını duyurduklarında harekete geçtim ve hisseleri toplamaya başladım. Kimin kiminle savaştığı umurumda değil, ben kazancıma bakarım."

Avcı başını anlamış gibi yukarı aşağı salladı. "Hiçbir değer yargısı olmayan, yalnızca para odaklı, fırsatçı biri olduğunu düşünecekler."

"Kendileri öyle değil mi zaten? Sergiledikleri oyun bir çocuğu bile kandıramaz."

"Haklısın," dedi durgun bir sesle. "Ama dünyaya yansıttıkları görüntü başka tabii. Sanki umurlarındaymış gibi."

"Paradan başka umursadıkları bir şey yok."

"Onlardan biri olduğunu düşünecekler."

"Ben de böyle düşünmelerini istiyorum. Beni içlerine kabul ettiklerinde onlardan biri olduğumu düşünmelerini sağlamam lazım."

"İyi gidiyorsun," dedi takdir eder gibi.

Suratımı buruşturarak tersledim onu. "Senin takdirine ihtiyacım yok!"

"Biliyorum," dedi hiçbir alınganlık göstermeden.

Kısacık bir an hepimiz sustuk ve ben artık beni ilgilendiren tek bir konuya hızla giriş yaptım.

"Nasıllar?" diye sorduğumda kimlerden bahsettiğimi çok iyi biliyor. Bu görüşmeler benim için yalnızca onlardan bilgi alabilmek adına katlandığım saçmalıklar. Bana kalsa gerekli bulduğum bilgileri onlara aktaracak başka güvenli yollar bulurum ve yalnızca hedefime kilitlenirim fakat Avcı'dan hoşlanmasam da onlar hakkında bilgi alabildiğim tek kişi ve bu fırsatı kaçıramam.

"İyiler," dedi ifadesizce. Gözlerini gözlerimden ayırmadan bana bakıyordu. Verdiği tek kelimelik cevaplardan nefret ediyorum. Beni yalvartmak çok hoşuna gidiyor olmalı.

"Oğlum," dedim zorlukla kelimeyi ağzımdan çıkararak. Oysa öyle tatlı bir tınısı var ki, her oğlum deyişimde dilimin üstünde baş döndürücü bir şeker tadı alıyorum. "Konuşmaya başladı mı? Bir babası olduğunu biliyor mu? Soruyor mu onu?"

Sorduğum soruları göz ardı ederek ezberlediği kelimeleri sıralıyor yine.

"İkisi de iyi. Sağlıkları yerinde. Herhangi bir sorun yok."

Nasıl olduğunu bile anlamadım. Muhtemelen bir saniye bile değil ancak birkaç salise sürdü. Ellerim ansızın Avcı'ya uzandı ve parmaklarım bir kıskanç gibi yakalarına dolandı.

"Seni gebertirim!" dedim hırlar gibi. "Bana oğlum hakkında daha fazla şey söylemek zorundasın! Onu bana anlatmak zorundasın!"

Önümdeki bedeni geriye doğru iterek belini demir tırabzanlara dayadım. Geriye doğru esneyen üst bedeni boşlukta şimdi. Sıkıca kavradığım yakalarından tutmaya devam ederek sarstım onu.

"Seni bu kanyondan aşağı atarım!" dedim öfkeyle. "Bana bir şeyler vermek zorundasın. Verdiğiniz kırıntılardan bıktım artık! Oğlumu bana anlatmak zorundasın!"

"Hiçbir şeye zorunlu değilim," dedi sakince. Bakışlarında en ufak tedirginlik, en ufak korku yok. Ölmekten korkmayan bir adamın

gözlerine sahip. Tek bir adım bile geri atmayacak. Birbirimize meydan okuyan bakışmamız birkaç saniye sürdü. Öyle ümitsiz haldeyim ki... Ona ne yaparsam yapayım istediğimi vermeyeceği öyle açık ki... Gözlerimi yumup sakinleşmeye çalıştım. Burnumdan derince bir nefes alıp kızgınlıkla yakalarını silkeleyerek bıraktım onu. Bedenini yeniden dikip yakalarını düzeltirken ona arkamı döndüm. Görmeye tahammülüm yok. Benim kaçırdığım her şeye şahit olmasını yediremiyorum kendime. En acısı da ona muhtaç olmam. Zavallı bir sefilim ben.

"Çenesi çok düşük," dedi nihayet alçak bir sesle. Duyduğum kelimeler aç bir kurdun avına saldırması gibi büyük bir hızla ona dönmeme yol açtı. "Epey bir süre önce başladı konuşmaya. Hiç susmuyor," diye devam etti.

"Erken başladı yani?" Bu bilginin üzerimde yarattığı etki çok açık. Ses tonum ansızın yumuşadı, oğlum söz konusuyken başka türlüsü mümkün değil. Yalnızca minicik bir bilgi kırıntısı için bile ömrümden beş yıl veririm. Meraklı gözlerim üzerine dikili halde üsteleyerek bakıyor.

"Birçok şeyi yaşıtlarından erken öğreniyor."

Avcı'nın sitem eder gibi sarf ettiği kelimeler kaşlarımı çatmama neden oldu.

"Şikayet eder gibisin," dedim dikkatle. "Bu kötü bir şey mi?"

"Onun için değil," dedi hınzır diyebileceğim bir gülümsemeyle. "Ama bizim için aynısını söyleyemeyeceğim. Cidden kafa ütülüyor."

Bu sözler yüzümde nasıl bir ifadeye neden olduysa Avcı suratıma adeta yabancı bir cisme bakar gibi baktı. Gözleri kısılarak beni incelediğini fark ettiysem de umursamadım. O an zihnimde oğlumun görüntüsü vardı ve gördüğüm sahne bana ancak cennet bahşedilmiş kadar mutluluk veriyordu. Hiç susmadan, bıcır bıcır konuşan bir erkek çocuğu hoplaya zıplaya etrafımda koşturuyordu ve ben bu görüntüye takılıp kalmıştım. Adeta bir dönme dolaptaymışım gibi görüntü etrafımda dönüp duruyordu. Başım gerçekten dönmeye başlamıştı ve bu nedenle Jan'ın sorduğu soruyu da akabinde Avcı'nın alçak sesli bir kahkaha eşliğinde verdiği cevabı da algılamam birkaç saniyeyi buldu.

"Derim'e verdiğin son resim," demişti Jan. "Suratında epey haylazca bulduğum bir gülümseme vardı. Sanki bir muzırlık peşindeymiş gibi. Yanılıyor muyum?"

"Hayır. Hakikaten çok haylaz. Tam o resmi çektik suratını pastanın içine gömdü. Ezilmiş doğum günü pastası yedik."

İki adamın gülüşmeleri beni kendime getirdiği esnada duyduklarımı da ancak özümseyebilmiştim.

"Annesi kızmadı, değil mi?" diye atılarak sordum endişeyle.

"Annesi ona asla kızmaz," dedi Avcı keskin bir sesle. "Her çocuk gibi yaramazlık yapıp güzel bir çocukluk geçirecek."

"Hak ettiği gibi," diye mırıldandım. "Güzel bir çocukluk geçirecek."

Neden bilmem, belki yüzümdeki bir şey buna sebep olmuş da olabilir, Avcı adeta insafa gelmiş gibi yumuşak, destek verici bir sesle konuştu.

"Bak, biliyorum senin için çok zor. Ama aklın kalmasın. El üstünde tutuluyor. Etrafındaki kimse onu incitmeye kıyamaz, aksine hepimiz onu mutlu etmek için elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz."

"Babasını hiç sormuyor, değil mi?" diye acı bir sesle sordum.

"Henüz babanın ne olduğunu bilmiyor. Daha çok küçük."

"Ya bildiğinde?"

"O zaman annesi nasıl uygun görürse ona göre bir açıklama yapar. Şu an bunu düşünmek için erken."

Bakışlarımı eğdiğimde beni kuşatan kederi gizlemeye çalışıyorum. Ona ne tür bir açıklama yapacaklar acaba? Belki de babasının öldüğünü söyleyecekler. Kim bilir oğluma ne zaman kavuşacağım? O zamana kadar çoktan bir babası olup olmadığını ya da ölüp ölmediğini öğrenmiş olacak; karşısına bir yabancı gibi çıktığımda ilişkimizi hangi bilgiler doğrultusunda şekillendireceğiz bir türlü kestiremiyorum. Tanıştığı yabancı adama "baba" demek isteyecek mi? Belki de bir babaya artık ihtiyacı hiç kalmadığında onu görebileceğim ve artık onun için hiçbir değerim olmayacak. O zamana kadar babasız yaşayabildiyse sonrasında da yaşayabileceğini düşünecek belki de.

Benim oğlum yeryüzünde bir babası olduğu halde yetim büyüyen bir çocuk. Bu eksikliği hiçbir zaman tamamlanmayacak biliyorum; çünkü ben onunla geçiremediğim yılların eksikliğini iliklerime kadar

hissediyorum. İkimizin de hem bugün hem de yarın sahip olduğu hiçbir şey bu eksikliği gideremeyecek. Ömrümüzün sonuna kadar kayıp zamanlarımızın acısıyla yaşayacağız.

Benim sebep olduğum kayıp zamanlar.

Jan'la geriye dönerken derin bir sessizliğin içindeydim. Pişmanlıklarımın bana hiçbir katkısı yok. Zihnimde karmakarışık görüntüler ve sesler yankılanıyor. Patlayan bir silah sesine bir bebek ağlaması karışıyor. Duyulur duyulmaz bir ninni tınısının hemen ardından ince sesli bir çocuk kahkahası geliyor. Resimler zihinim içinde girdaba dönüşmüş halde. Ne görürsem göreyim arka fon hep aynı tonda. Yüreğimi sızlattığı kadar titreten de aynı renk. Mavinin en güzel tonu.

Yanımdaki koltukta aracı kullanan Jan yol boyu sessizliğime eşlik ediyor. Buna ihtiyacım olduğunu biliyor. Bir görüşmenin sonunda daha tükenmiş haldeyim. Edinebildiğim minicik bilgi kırıntılarını içime çektiğimi, damarlarımda dolaştırdığımı, tüm benliğime nüfuz ettirdiğimi biliyor. Oğlum ben oluyor, ben de oğlum. İkimiz de birbirimizden uzak, yeryüzünde başka yerlerde olsak da ben ikimizi bir bütün haline getiriyorum. Damarlarımda dolaşan kan oğlumun kahkahaları eşliğinde akıyor ve huzurla beni sarmalıyor.

İçimdeki ufaklık bu neşeye eşlik ediyor. "Yaramazlık güzel bir şey, değil mi?" diyor. "Ben hiç yapmadım."

"Yapsaydın da yeseydin kemeri," diye acımasızca hatırlatıyor iblis.

"Yapmadığım halde bile..." Ufaklık devamını getiremiyor. hâlâ yaşadıkları çok ağırına gidiyor. Sırf neşesi kaybolmasın diye konuyu değiştiriyor.

"Onunla tanıştığımda belki birlikte yaramazlık yapabiliriz. İnşallah o zamana kadar çok büyümemiş olur."

İblis sinsice gülümseyerek kaşlarını hızla indirip kaldırıyor. "Fark etmez, o zamanda ben eşlik ederim ona."

"Sen aramıza girmeyecektin. Sadece izleyici olacaktın."

"Beni dışlamanız haksızlık gibi geliyor."

"Tüm bunlara sen sebep oldun. Asıl haksızlık bu. Bak, şimdi yanında bile olamıyoruz."

"Asıl benim sayemde ona sahibiz. Ben olmasaydım dünyaya bile gelmeyecekti."

İkisi yine bilindik bir kavgaya daha tutuşuyorlar ama onları dinlemek istemiyorum. Dinlersem iblise hak veririm. Aklım bunun doğru olduğunu söylese de kalbimi dinlemek istiyorum. Kalbim pişmanlıkla sızlıyor; fakat pişmanlığın bana bir katkısı yok. Elimde olan yalnızca acı gerçekler var. Oğlum benden uzakta neşeyle kahkahalar atıyor ama ben sesini duyamıyorum, tonu, tınısı nasıl bilmiyorum. Buna rağmen dürüstçe itiraf etmeliyim ki mutluyum. Gülebildiği için, özgürce yaramazlık yapabildiği için, neşeli bir çocuk olduğu için ve mutlu olduğu için ben de çok mutluyum.

Araç durduğunda yolun ne zaman bittiğini bile anlamadım. Hatta o anda aracın durduğunun bile farkında değildim. Jan'ın sesiyle kendime gelebildiğimde fark ediyorum bunu. Sorusunu duymamış olacağım ki ikinci kez sorduğunu belli eder şekilde hafifçe üsteleyerek yeniden soruyor.

"Paranızı hemen istiyor musunuz?"

"Ne parası?"

"Bahsi kazandınız," dedi gülümseyerek. "Lukazs ve ben kaybettim. Hesaplarınıza mı gönderelim?"

Yalnızca birkaç saniye baktım gözlerine ve hemen kararımı verdim.

"Vakfa gönderin. Kimsesiz çocuklar için kullanılsın." Kısacık bir an susup alçak sesle devam ettim. "Çocuklar mutlu olsunlar."

10. Bölüm

Haziran, 2023
Paris

Sessizliğin hüküm sürdüğü bir evdeyim. Paris'teki evde, çalışma odasında uzun saatler boyunca başımı kaldıramadığın işlere gömülmüş haldeyim. İş yüküm her geçen gün artıyor. Kontrol etmem gereken öyle çok şey var ki yapmış olduğum iş bölümü bile yükümü azaltmıyor.

Geçtiğimiz yıl, bir keresinde yaptığımız bir gizli görüşmede amcam "Büyük başın, büyük derdi olur" demişti; haklıymış. Kurduğum organizasyon büyüdükçe dertlerim de büyüyor. Her gün ortaya çıkan bir başka sorunla uğraşmak zorundayım.

Önümde saatlerdir göz gezdirdiğim ve bitmesi daha saatler alacak dünya kadar rapor var. Yaptığım yatırımları, satın aldığım orta ölçekli firmaları, hızlı bir giriş yapıp aldığım birkaç gemiyle kurduğum lojistik firmasını, otel ve kumarhaneleri, silah fabrikasını ve daha birçok işi yakından takip etmem ve önümüzdeki aylarda neler yapılacağına dair gerekli talimatları sorumlularına iletmem gerekiyor.

Masamın üzerinde düzinelerce dosya ve evrak var. Üzerinde çalışıp bitirdiklerim masanın bir ucunda üst üste dizili halde, kalanlar ise tüm yüzeyi kaplamışlar. Önümdeki ekranda açık onlarca pencere mevcut, tüm bunlarla uğraşmak adeta işkence.

Bir an evvel hepsinden kurtulmak istiyorum; en azından bir sonraki incelemelerime kadar. Boğulduğum dakikalarda bana nefes almamı hatırlatan kurtarıcı, vurulan kapı sesi oluyor. Başımı bile kaldırmadan "Gir!" dedim bıkkın bir sesle. Açılan kapıdan içeri giren kişi Hakkı Bey. Elinde tuttuğu tepsinin üzerinde bir fincan kahve var.

"Mola vermenin zamanı geldi efendim," diyerek bana doğru yaklaştığında başımı kaldırıp ona baktım.

Nasıl yaptığını bilemiyorum fakat Hakkı Bey her defasında tam da ona ihtiyacım olduğu anlarda ortaya çıkıyor. Yanımda çalışmaya başlayalı sekiz ayı geçti. Evin tüm düzeni artık tamamen onun sorumluluğunda ve başladığı günden beri en ufak aksaklık yaşamadık. Yanıma aldığım adamlardan farklı bir tarafı var. Benimle çalışmayı bizzat kendisi gelerek teklif etti. Başta şüphelenmedim desem yalan olur. Birilerinin talimatıyla bana yaklaşmaya çalışanlar hep oluyor ve bir tanesi hariç henüz açık vermedik. Ayaz üzerinden verdiğim mesaj oldukça etkili oldu; ihaneti aklından geçirenler neyle karşı karşıya kalacaklarını bilerek adım atacaklar bundan sonra.

Öte yandan verdiğim mesaj birtakım olayların ortaya çıkmasına da neden oldu. Ayaz'ın gözdağı veren infazından sonra farklı şehirlerde maaşa bağladığım iki kişiden acil düzeyinde mesajlar aldım. Tehdit edildiklerini ve hakkımda bildiklerini onlarla paylaşmaları için birtakım kişiler tarafından sıkıştırıldıklarını ilettiler. Her ikisi de aileleri üzerinden tehdit ediyorlardı; önceleri yapılan tehditleri önemsememişlerdi fakat iş ailelerine gelince yüz yüze kaldıkları zor durum ikileme düşmelerine neden olmuştu. Neyse ki yaşadıkları paniğe rağmen akıllıca davranarak beni bilgilendirdiler ve durum kontrol altına alındı; birkaç cansız beden de toprak altına elbette.

Bu yaşanan iki olay bana bağlı çalışan herkes için referans niteliğinde oldu. Ne kadar korkutucu bir tehdit yaşasalar da yapmaları gereken tek şey bana karşı dürüst ve sadık olmaları. Ne zaman ihtiyaç duysalar yanlarında olacağımdan öncesinde şüpheleri varsa da artık emin oldular. Benimle çalışan hiç kimseyi kaderine terk etmeyeceğimi biliyorlar. Bu konuda en ufak taviz vermeyeceğimi anlamış olduklarını düşünüyorum. Hem onlar hem de onlara yaklaşmaya çalışanlar.

Fakat iş yalnızca bununla bitmedi. Birçok kişinin yerini değiştirmek, onlara yeni hayatlar oluşturmak zorunda kaldım. Çok daha gizli hareket etmem gerekiyordu ve irtibatta olduğum birçok kişiyi dünyanın farklı yerlerine yerleştirdim. Günü gelince hepsi aynı anda hareket edecek ve birçok el aynı anda tetiği çeken tek bir el haline dönüşecek.

Hakkı Bey'in önüme koyduğu kahveye çabucak yer açarak arkama yaslandım. Her zamanki gibi dingin bir ifadesi var. Sahip olduğu şeylerle yetinmeyi bilen bir adam. Gücünün neye yetip neye yetmeyeceğini son derece iyi kavramış, elinden gelebilenleri en iyi şekilde yapmaya çalışan biri. Kendisiyle barışık, büyük istek ve arzuları olmayan, yalnızca adalet isteyen biri. Onunla ilk karşılaştığımda benden istediği şeydi bu.

"Adalet istiyorum," demişti bitik bir vaziyette. "Benim buna gücüm yok ama senin var. Olduğunu söylediler."

Onu ilk gördüğümde aklını kaçırmış bir meczup olduğunu da düşünmüştüm. Oysa sadece yaslı bir babaydı. Lord Carrington'la görüşmek üzere gittiğim Londra'da otelime girmek üzereyken kapının önünde yakalamıştı beni. Adamların üstüne atlaması gecikmemişti. Beni vuracak olmasından korkmuşlardı ama Hakkı Bey'in böyle bir şey yapmaya cesareti bile yoktu. Birini öldürmek onun yapabileceği bir şey değildi, o da bunu yapabilme becerisi olan birine gelmişti. Bana.

Adamlara onu rahat bırakmalarını ve odama çıkarmalarını söylemiştim. Bir saat sonra hikayesine tamamen vakıf olmuştum. Sahip olduğu tek varlığı, kızını kaybetmişti. Canla başla çalışarak tek başına büyüttüğü kızını çok iyi bir okulda okutuyordu. Seneler önce İngiltere'ye yerleşmiş, kendisini yetiştirmiş ve üst düzey ailelerin yanında ev hizmetinde çalışmıştı. Kızının ölümünden sonra yanlarında çalıştığı kişiler işine son vermişlerdi. Nedeni ise onu başlarından atmak istemelerinden kaynaklanıyordu. Kendileri gibi üst düzey olan diğerlerinin ricası ile elbette. Hakkı Bey onlar için çok da değerli olmayan, gözden çıkarılmış biriydi.

Kızını okuttuğu üniversite hayli yüksek standartlı, iyi bir okuldu. Bazı zengin ve aristokrat çocuklarının da gittiği iyi bir üniversite. Kızı ikinci senesinde üç gencin tecavüzüne uğramış, uzun süre yaşadığı travmayı atlatamamıştı. Olan biten sümen altı edilmiş, Hakkı Bey'in tüm çabası boşa kürek çekmeye dönüşmüştü. Kızını ailelerden para almak için gençleri suçlayan birine dönüştürmüşlerdi. Oysa istediği yalnızca yaptıklarının cezasını çekmeleriydi. Yaşadığı şeyi kaldıramayan kızı nihayet başına gelenlerden üç ay sonra intihar ederek hayatına son verdiğinde Hakkı Bey'in yıkımı da çok daha ağır olmuştu. Kızının ölümünden yalnızca iki gün sonra işine de son vermişlerdi.

Yapmaya çalıştığı şikayetler, isyanını dile getirmek için defalarca gidip kapısını çaldığı evlere verdiği rahatsızlık nedeniyle ondan kurtulmak istemişler ve işine de son verdirmişlerdi.

"Hepsi birbirini tutuyor," demişti bana çaresiz bir edayla. "Hepsi aynı statüye sahip, benim de kızımın da onlar için hiçbir değeri yok. Kızımın kanı yerde kaldı. Onu koruyamadığım gibi hakkını bile savunamadım. Hiçbirisi tutuklanmadı. Her şeyi örtbas ettiler."

Gözlerinden yaşlar akarken hezeyan içinde, çabuk çabuk konuşarak devam etmişti. "Kızım beş yaşındayken karım kanserden öldü. Ölmeden kızımıza iyi bakacağıma, onu iyi okullarda okutacağıma, iyi bir geleceği olması için çabalayacağıma söz verdirmişti. Söz demiştim. Elimden geleni yaptım. Sözümü hep tuttum. Ama bu... Ama böyle bir şey... Aklımın ucundan bile geçmemişti. Kızım gerçekten iyi bir çocuktu. Başarılıydı. Hayalleri vardı. İyi bir yere gelecekti. O okula kabul edildiğinde öyle sevinmiştim ki, yüksek ücret bile gözümü korkutmamıştı. İki işte birden çalışır yine öderim demiştim. Bunu yapıyordum da... Gündüzleri çalıştığım evin düzeniyle ilgileniyor, akşamları geç vakte kadar lüks bir gece kulübünde garson olarak çalışıyordum. Kızım bunu hak etmedi!" demişti hırsla son sözlerinin üzerine bastırarak.

Başını bana kaldırmış, ıslak gözlerini dikerek kabullenmez gibi kafasını hızla iki yana sallıyordu. "Kızım bunu hak etmedi. O iyi bir kızdı. Neşeli, canlı her genç gibi cıvıl cıvıl biriydi. Arada o da arkadaşlarıyla dışarı çıkıp eğlenirdi. Buna hakkı vardı. O daha gençti. Elbette gezip eğlenecekti. Hiç kızmadım ona. Sınırlarını iyi bilen bir çocuktu. Öyle olmasa bile kızmazdım ona. Benim kızım bunu hak etmedi!"

Hakkı Bey çaresiz kalınca arzu ettiği adaleti başka birinden istemeye karar vermişti; yalnızca karanlık biri istediği şeyi yapabilirdi. Söylediğim gibi Hakkı Bey neleri yapıp neleri yapamayacağını oldukça iyi bilen biri. Çalıştığı kulüpteki yüksek kalibreli müşterilerin, ara sıra benim adımın geçtiği sohbetlerine kulak misafir olmuştu ve tüm cesaretini toplayarak bana nasıl ulaşabileceğini araştırmaya başlamıştı.

"Sizin Paris'te yaşadığınızı söylediler. Paris'teki şirketinizin adresine yeni ulaştım. Açıkçası önümüzdeki günlerde Paris'e gitmeyi planlıyordum. Ama dün gece kulüpteki birileri buraya geldiğinizi

söyledi. Dün görüşmüşsünüz onunla..." dediği esnada kim olabileceğini tahmin etmem güç olmadı. Bir gün evvel öğle yemeği yediğim boşboğaz iş adamı.

"Her zaman bu otelde kalırmışsınız. Şansımı denemek istedim. Üç saattir kapıda bekliyordum."

Kısacık bir an başını eğerek sustu ve nihayet yeniden gözlerimin içine bakarak başta size söylediğim teklifi yaptı bana.

"Eğer intikamımı alırsanız ömrümün sonuna kadar yanınızda kalır, sizin için bedava çalışırım. Tek bir arzum var. Yalnızca adalet istiyorum."

Hakkı Bey'in hikayesini teyit etmem iki gün sürdü. İki gün boyunca onu yanımdan ayırmadım. Anlattığı her şey doğruydu. Onun isteğini gerçekleştirmemin en büyük nedeni evladına gerçekten düşkün bir baba olmasındandı. Çocuğuna özen gösteren, onu her şeyden korumaya çalışan ve hayatının merkezi yapan bir baba benim gözümdeki en yüce varlıktı ve arzusunu yerine getirmek benim için yardımdan daha çok minnetimi sunma çabasıydı.

Onun gibi babaların var olduğuna inanmak istiyordum; bu inancı benim içimde yaşatmaya devam edecek herkese el uzatabilirdim.

Bir yerlerde benim de bir evladım vardı ve bugün yaptığım her şeyi gelecekte onun güvenliğini sağlama amacını güderek gerçekleştiriyordum. Her ne olursa olsun kimsenin onu incitmesine izin vermeyeceğimden, her düştüğünde elimin hemen ona uzanacağından emin olacaktı. Baba demek benim için tek bir anlam ifade ediyordu: Güvenlik.

Evladımın güvenliğinden ben sorumlu olacaktım. Ve o güvenliği tehdit eden en ufak tehlikeyi de ben ortadan kaldıracaktım. Benim babam bunu hiç yapmamış, aksine benim için asıl tehlike hep o olmuştu. Bunun bir çocuk için nasıl bir yıkım olacağına dair en ufak fikri yoktu; çünkü onun babası ona bunu hiç hissettirmemişti. Ne acınası bir ironi.

Hakkı Bey'in yüzüne dinginlik ve huzurun oturması yaklaşık iki ay aldı. Ağır başlı, mülayim ve sakin bir adamı. Elinden gelenin en iyisini yapabildiğini düşünerek sükunetle hayatına devam ediyor. Karısına

verdiği sözü elinden geldiğince tuttuğunu düşünüyor; haksız sayılmaz. Bazen hiçbir şey bizim kontrolümüzde olmuyor ve o noktadan sonra kendimizi yiyip tüketmenin de anlamı kalmıyor.

"Bunu kendine de hatırlatsan iyi olur," diyerek içimdeki ufaklık hemen başını uzatıyor.

"Kapa çeneni!" diyerek iblis atılıyor. "Biz kontrolü kaybedemeyiz. Bir şeyler ters gittiyse bu bizim hatamız olur! İpleri gevşek tutmuşuz demektir."

"Kendine çok yüklenmiyor musun iblis?" diyor ufaklık acır gibi bir sesle.

"Benimle o ses tonuyla konuşma!" diye adeta kükrüyor iblis. "Senin merhametine ihtiyacım yok benim!"

"Neden hep öfkelisin?" diye soruyor ufaklık kederle. "Bu öfke seni yiyip bitirecek."

"Seni de mızmızlık bitirecek! Bizi öfkem ayakta tutuyor."

"Kime karşı öfken?" diye soruyor ufaklık karışmış bir kafayla.

İblis cevap vermiyor ama ben biliyorum. Kendime karşı olan öfkem hiç dinmiyor. Şu an içinde boğulduğum her şeyin tek suçlusu benim. Oğlumu görememenin tek suçlusu benim. Kıyamet bakışlı, mavi gözlü kadının yanımda olamamasının tek suçlusu benim. Bir zamanlar daha iyi biri olabilseydim tüm bunlar yaşanmazdı. Ve ben hâlâ iyi biri değilim. Hatta çok daha kötü biriyim. Yaptığım kötülüklerle büyüyorum ve onlarla ayakta kalıyorum.

"Hak ettiler!" diye kükrüyor iblis düşüncelerimin önünü keserek. "Hepsi hak etti!"

İblisin garip bir adalet anlayışı var. İyi bir şeyler yapmak için yapılan her kötülük mubah onun için. Önümdeki kağıtlar bunun ispatı. Hakkı Bey'in kızına sağlamaya çalıştığı adaletin önünü kesen herkesin tarumar edilmiş hayatları duruyor önümde.

Nereme sokacağımı bilmediğim bir *catering* firmasıyla, bir kiralık araç firmasının mizan dökümleri bunlar. İkisi de hayli yüksek kazanç getiren firmalar. Yok pahasına ikisini de satın aldım. Daha doğrusu bana satmak zorunda kaldılar. Hakkı Bey'in işine son veren işverenleri de artık aynı hayat düzeyini sürdüremiyorlar. Son aldığım bilgilere göre evsiz olduklarına dair başvuruda bulunmuşlar. Devletin ev-

sizlere sağladığı evlerden birine yerleşecekler gibi görünüyor. Emniyetten istifa etmek zorunda kalan iki polis memurunu ise takip etmiyorum bile. Ne durumda oldukları umurumda değil. Muhtemelen barlardan birilerine koruma olarak girmişlerdir.

Üç gençse uzun bir seyahate çıktılar. Dönüşü olmayan bir seyahatti bu. Onlara sponsor olan kişileri araştırmamış olmaları ve teklifin üzerine düşünmeksizin atlamaları beni hayli şaşırttı desem yalan olmaz. Kendilerine çok fazla güvendikleri bir gerçek; fakat macera perest gençlerin tehlikeli yolculuklara çıkıp bir de yaptıkları ekstrem sporlarda başlarına gelebilecek şansızlıkları tahmin etmemeleri onların kaybı elbette. He bir de ailelerinin tabii. Cesetleri dahi bulunamayan gençler de ailelerinin kaybı oldu.

Hakkı Bey'e çenemle önümdekileri işaret ederek "Senin firmaların hesaplarına bakıyordum şimdi," dedim alayla.

Sırtımı geriye yaslayarak elimdeki fincandan bir yudum aldım. Bana umursamaz bir gülümsemeyle bakarak başını iki yana salladı.

"Yalnızca kağıt üzerinde, efendim," dedi yumuşak bir sesle. "Verdiğim sözü sizin hatırınıza bozdum; yanınızda para almadan çalışmak konusunda samimiydim. Maaş konusundaki ısrarınıza karşılık sizinle yaptığım anlaşma buydu. Bunlar kağıt üzerinde benim olsa da gelirin nereye gideceğinde hemfikir olmuştuk."

Servetimin varlığı konusunda herhangi bir fikir edinilmemesi için sahip olduklarımı yanımdaki bazı adamların üzerlerine yapıyorum. Hepsi tek bir merkezden yönetilen bağımsız firmalar. Bu iki firmayı Hakkı Bey'in üzerine yapacağımı söylediğimde başkasının malını istemediğini belirterek tek bir şartla kabul edeceğini söylemişti. Şartı, gelirin tamamının benim uygun bulduğum şekilde değerlendirilmesiydi. Ben de öyle yaptım. İki firmanın da tüm kazancı FA Foundation'a aktarılıyor.

Açılımını kimsenin bilmediği o iki harf, benim için büyük anlam ifade ediyor: Funda Akhan Vakfı.

Daldığım düşüncelerden Hakkı Bey'in sesiyle kurtuluyorum.

"Sipariş ettiğiniz gömlekleri temizleterek dolabınıza astım, efendim. Jaques bu akşam özel olarak istediğiniz bir şey olup olmadığını soruyor."

Başımı olumsuzca iki yana sallıyorum. "Jaques ne yapsa yerim. Seçime o karar versin."

Bana babacan bir gülümse sunarak başını salladı. "Öyleyse bir sonraki molada tekrar görüşürüz, efendim."

"Mola saatlerine sen karar verdiğine göre ne zaman olduğunu sormayacağım bile."

"Kendinize dikkat etmelisiniz. Çok çalışıyorsunuz ve bazen zamanı unutuyorsunuz. Size bakmak benim görevim."

Tam zamanlı bir çalışan Hakkı Bey. Her şey düzenli, her şey zamanında gerçekleşiyor. Jan da onu yanımıza almamızdan son derece memnun. Jaques ile de iyi bir dost oldular. Birbirlerini anlıyorlar ve onların sayesinde evin içinde beni dinlendiren bir huzur var.

Kapanan kapının ardından kahvemden bir yudum daha alıp oturduğum sandalyeyi çevirerek camdan dışarı bakıyorum. Bahçede dolaşan birkaç adam var. Etraf oldukça sessiz.

Bir zamanlar bu evde yankılan müzik sesini hatırlıyorum. O zamanlar, o anda yapmakta olduğum her şeyi bırakır bu sesi dinlerdim. Şimdiyse derin bir sessizlikle baş başayım. Elimi yavaşça uzatarak boynumdaki figürü parmaklarımın ucuyla kavrıyorum. Gece karası saçlı, elektrik mavisi gözlü kadın yine yanımda, avucumun içinde adeta.

Paramparça ederek kendi yarattığım sessizliğin içinde zihnimin gerilerinde o tınıyı çıkarmaya çalışıyorum. Başarılı olduğum söylenemez. Çünkü tınılar birbirine karışıyor. Biri çok daha gerilerde, çok daha eski zamanlarda çalan bir müzik sesi. Öyle uzak ki, tam olarak duymam mümkün değil. Çocukluk hafızamda kalan soluk sesler adeta kadim zamanlara aitmiş gibi çok eski ve silik.

Çok daha yakın zamanda ortaya çıkmış olan seslerse keder yüklü. Keder beni öylesine tüketiyor ki bu seslere de kulaklarımı tıkamak istiyorum ama mazoşist bir tarafım var. Tını zihnimde yükselerek artıyor ve kendimi müziğin bu evde yankılandığı zamanlarda buluyorum.

Tıpkı o zamanlar yaptığım gibi görmeyen gözlerle bahçeye bakıp parmaklarımın ucundaki figüre sarılarak zihnimdeki müziği dinliyorum. Ah o tellerden çıkan notaların koridor boyu peş peşe dizilerek odama girdiklerini ve kulaklarımın içinde kendilerinden geçer gibi

dans ettiklerini biliyor muydu acaba? O tellere dokunacağı anları iple çektiğimi, her notanın tenimi dağladığını, bedenimi titrettiğini hiç tahmin edebildi mi acaba?

Gözlerimi yumarak kendimi kaptırdığım zihnimdeki müzik sesi yeniden, fakat bu kez sertçe açılan kapının sesiyle bir anda kesiliyor. Öfkeli, sessiz bir soluğu ciğerlerime çekiyorum. Kendimle baş başa kalabildiğim anların bölünmesinden nefret ediyorum. Bu sefer ki Hakkı Bey olamaz. Başımı hafifçe yanıma çevirip gelene bakıyorum. Gergin olduğu diktiği omuzlarından belli, ellerini ceplerine sokarak masanın başında dikilen Jan bu. Sorarcasına ona baktığımda konuşuyor.

"Önce iyi haberi mi yoksa kötü haberi mi duymak istersin?"

"Kötüden başla!" diyorum duraksamadan. Ben her zaman kötü haberlere ve onların yarattıkları kaosa karşı hazırım.

"Rashid'i almışlar," diyor o da beklemeksizin. "Annesi bizim adamlardan birine ulaşıp haber vermiş. İki gündür ortada olmadığını, Taliban'ın aldığını söylemiş."

"Nerede tutulduğuna dair bir bilgi?"

"Henüz tam detaylara ulaşamadık fakat Magdar'da tutulduğunu düşünüyorlar."

Dudağımın ucu ezici bir alayla kıvrılıyor. "Bir zamanlar tutulup işkence edildikleri yerde şimdi onlar başkalarını tutup işkence ediyorlar." Yüzüm ansızın sert bir ifadeyle ciddileşiyor. Oturduğum sandalyeyi çevirerek tamamen ona dönerek soruyorum. "Neden almışlar peki?"

"Bir nedene ihtiyaçları var mı?" diye soruyor Jan kaşlarını kaldırarak. "Onlara muhalif olan herkesi sebepsiz alıyorlar."

"Rashid açık vermez. Saçma da olsa bir sebebi olmalı."

"Annesinin anlattığı kadarıyla, geçen hafta bir kız öğrenciyi korumaya kalkmış. Mahallelerinde olan bir kızı kaçırmaya kalkan birkaç adamla kavga etmiş. Kaçırmak isteyenlerin Taliban üyesi olduğunu söylemiş annesi. Muhtemelen onlara engel olmaya kalktığı için şimdi Rashid'i cezalandırıyorlar."

"İyi haber ne?" diye ansızın soruyorum. Zihnimin gerilerinde ne yapılması gerektiğine dair birtakım planları devreye soktum bile. Şimdi iyi haberi duyabilirim.

"İstihbarat geldi. Basim Al-Isawi şu sıralar Afganistan'daymış."

Yüzümde Jan'ın çok hoşuna giden sinsi bir gülümsenin belirdiğine eminim. Aklımdan geçirdiklerimi öyle iyi biliyor ki. Yine bir taşla iki kuş vurmak istediğimi de. Basim Al-Isawi benim sahte açık artırmamdaki Iraklı. Aynı zamanda Türkiye'de karışıklık çıkaran, her yerde çatışmalara neden olan örgüte de silah sağlayan adam. Altı ay evvel ortadan kaldırdığım Koreli uyuşturucu tacirinden sonra dördüncü şahsi avım.

Kalan son iki adam Basim ve Igor, benden köşe bucak kaçıyorlar. Kötülükleriyle eş değer akıllı adamlar olduklarını söylemiştim. Gerçi bu bir zamanlar Saffet Akdoruk tarafından kazıklanmalarını engellemedi; fakat geçen zaman içinde ortadan kaldırılan adamların dikkatlerini çektiği ve tedbir aldıkları da bir gerçek. Kesinlikle kaçıyorlar. Basim, nasıl bir deliğe girdiyse ne zamandır izini kaybettirmeyi başarmıştı fakat sonunda tekrar kadrajıma yakalandı. Igor'u da bir şekilde tespit edeceğim. Peşini bırakmaya niyetim yok.

Duraksamadan talimatlarımı sıralamaya başladım. "Bagdar'ın tüm planlarını bulun. Oradaki adamlarımızın hepsiyle irtibata geçin. Bulabildikleri tüm bilgileri aktarsınlar. İki ekip ayarla. Aynı anda hareket edeceğiz. Lojistik teminini eksiksiz yap. Yarın akşama kadar tüm planlar eksiksiz tamamlanacak, gece yarısı yola çıkacağız. Kurulacak ekiplerle birlikte bu gece plan üzerinde çalışacağız. Herkesin fikrini duymaya ihtiyacım var. Rashid ve annesi için yeni kimlikler ayarlayın. İkisini de oradan çıkaracağız. Göze battıysa peşini bırakmazlar. Artık güvende değiller. İtalya'daki adamlarla iletişime geç, onlar için Sardunya'da bir ev bulsunlar. Rashid ve annesi artık Sardunya'da yaşayacak. Basim'in peşine birilerini tak, kendilerini belli etmesinler ama adım adım izlesinler onu. Açığa çıktığını düşünen geri çekilsin, onu şüpheye düşürecek tek bir hata istemiyorum. Ne zaman, nerede olduğunu anlık rapor edecekler. Benim ekip Bagdar'a, senin başında olacağın diğer ekip Basim'i almaya gidecek. Basim'i canlı istiyorum. Hesabımı kendim kapatacağım."

Jan bir an duraksayarak temkinli bir sesle soruyor. "Chris ve Eren'i ekiplere almamın bir sakıncası var mı?"

Önümdeki evrakları daha sonraya bırakmak üzere toparlamaya başlamışken duyduğum soruyla başımı kaldırıp ona baktım. Yüzümde tek bir ifade okunmadığına eminim. Dört ay evvel ikisini de

tekrar ekibe almıştım. Aslında üçünü de demeliyim. Banu da geçen ay, tekrar ekibe girdi. Her ne kadar onu hâlâ birçok şeyden uzak tutsam da şikayetçi değil. Diğer ikisinin geri alındığını öğrendiğinden beri yakaladığı her yerde bana yalvarmaktan vazgeçmedi ve sırf ondan kurtulmak için tamam dedim. Ufaklığın bu işe karışmış olması iblisin hiç hoşuna gitmiyor ama bu kez kazanan ufaklık oldu.

Fakat tedbirleri sıralayan iblisti. Banu'nun önüne sunduğum şartlar ve yaptığım sert uyarılar iblisin marifeti. Jan bundan hiç hoşlanmasa da Banu'yu doğrudan ona bağladım. Benim etrafımda olmadığı sürece Jan'ın tüm ayak işlerini yapabileceğini söylediğimde bir dünya laf işitmek zorunda kaldım fakat ufaklık beynimi delerken başka türlüsü elimden gelmemişti.

Her ne kadar ben öyle olmasam da sabır takdir ettiğim bir meziyet; üçü de bu meziyete sahip olsa da onları geri almama neden olan şey cesur ve akıllıca davranmalarıydı. Ve tabii en çok da bir kez daha hata yapmayacaklarını belirtir şekilde son derece dikkatli olmalarından kaynaklanmıştı.

Otele gelen ve Banu'nun şüphesini çeken birini göz hapsine alarak takip etmişlerdi; Banu'nun diğer ikisinin kendisine karşı olan öfkesine rağmen iş birliği çabası takdire şayandı. Emin olamasalar da şüphelerini gidermeleri gerekiyordu ve üçü de oldukça koordineli şekilde hareket etmişlerdi. Otele girişinden itibaren odasından çok çıkmayan adamı diğerleriyle anlaşarak oyalayan Banu olmuştu. Büyük bir faciaya engel oldular. CIA'nin peşime takılması şaşırtıcı değildi elbette fakat böylesi bir faciayı göze alabileceklerini ben bile düşünememiştim. Hayatını kaybedecek yüzlerce sivil umurlarında bile değildi; onlarla çalışmayı reddetmem, kendi başıma durdurulamaz bir şekilde ilerlemem ve tabii kontrol edilemez oluşum hoşlarına gitmiyordu, hâlâ gitmiyor.

Sırf bana gözdağı vermek için otele yerleştirmeyi düşündükleri bombaya engel olan Chris, Eren ve Banu oldu. Şüphelerini gidermek ve emin olmak için adamın odasını kontrol etmeleri ve ne olduğunu anlamaları peş peşe gelişen olayların başlangıcıydı. Gecikmeden beni bilgilendirdiklerinde bombayla birlikte adamı da imha ettim. Gerçi adamı ikisi çoktan derdest etmişlerdi; bana sadece sorgulamak ve soluğunu kesmek düşmüştü ki, o sorgulamanın akabinde birkaç bin-

dirme yapmam da gecikmemişti. CIA'nin birbirinden bağımsız işleyen bölümlerinin olması onlar kadar benim de işime gelen bir çalışma şekli.

Şimdi gayet açık bir iş birliğinde anlaşmış bulunuyoruz. Benden uzak dururlarsa ben de dururum. Bana dokunurlarsa yanan yalnızca ben olmam. Büyük skandallarla birlikte epeyce sayıda suikastı da göz önünde bulundurmaları gerekecek. Söyledim size, bu oyunu büyük oynarsam kazanırım. Geri adım atmamı sağlayacak hiçbir şey olamaz. Ben ya hep ya hiç mottosuyla hareket etmek zorundayım; aksi halde elimde kalan kırıntılar benimle birlikte sevdiklerimi de hayatta tutamaz. Sonu hep hiç olmaya mahkum bir oyuna dönüşür ki benim buna izin vermeye hiç niyetim yok.

Pastasının üzerindeki mum sayıları artmadan oğluma kavuşmak istiyorum ve bu yolda hiçbir engelin beni durdurmasına izin veremem. Elimde artık beş resim var. Elime geçen resim sayısı beni bir yandan mutlu ederken bir yandan da tarif edilemez bir paniğe yol açıyor. Onun her geçen sene biraz daha büyüdüğünü gördüğüm resimler bana gurur yaşatarak göğsümü kabartıyor. Benden bir parçaya sahip muazzam bir oğlum var. Öte yandan o lanet pastanın üzerindeki mum sayıları arttıkça daha ne kadar ondan uzak kalacağımı kestirememek beni deli ediyor. Sayısı artan mumlardan nefret ediyorum. Zaman, yüreğimi ezen bir korkuya dönüştü. Yüreğimin tam ortasında adeta batağa saplanmış gibi demir atmış halde. Özlemim beni kahreden ve hiç dinmeyen tek şey; fakat tüm bunlara rağmen yolumdan sapmıyorum. Onun güvenliği her şeyden önce geliyor, benim özlemimden de, acılarımdan da hatta hayatımdan da.

Gerçekleştirdiğim her şey ona kavuşma uğruna yaptığım anlaşmanın şartları gereği olsa da benim için en büyük amaç, oğlumun tam güvenliğini sağlamak. Gelecekte karşılaşabileceği tüm tehlikelere karşı. Öyle bir koruma çemberinin içinde olmalı ki el uzatmak bir yana dursun parmağının ucuyla bile kimse ona dokunamasın istiyorum. Bunu sağlayabilmek için de en güçlüsü, en kudretlisi ve en tepedeki olmalıyım. Başka çarem yok. Bir babanın böyle olması gerektiğine inanıyorum ve ben, iyi bir baba olacağıma onun varlığını öğrendiğim gün yemin ettim. Son soluğuma kadar da bu yemin asla bozulmayacak.

"Hayır, yok!" dedim Jan'ın sorduğu soruyu düz bir sesle cevaplayarak. "İkisini de benim ekibime koy. En yakınımda onlar olacak."

Jan hayrete düşmüş gibi kaşlarını kaldırdı. "Artık o kadar güveniyorsun yani?"

"Hayır", dedim ifadesizce bakarak. "Bana sıkılacak olan kurşunlar belki önce onlara isabet eder."

"Çok insafsızsın!" dedi içimdeki ufaklık isyanla. "Çok acımasızsın!"

"Hak ettiler!" dedi iblis hoşnut bir sesle. "Bu kadar kolay affedildiklerini düşünmüyorlar herhalde. Sen olmasan şimdiye kadar kemikleri bile çürümüştü."

"Jan olmasaydı!" diye hatırlatıyor ufaklık atılarak. "Jan ikna etti."

"Sen de ondan yanaydın ama," diye bir başka hatırlatmayı yapıyor iblis küçümsercesine. "Senin de istediğin oydu zaten."

Ufaklık mahzun bir edayla başını eğerek mırıldanıyor. "Biz kimseyi affedemezken ondan nasıl af dileneceğiz ki?"

Beni en çok hırpalayan düşünce bu işte. Ufaklık zihnimi deliyor bu sorusuyla. Biz kimseyi affetmezken onun bizi affetmesini nasıl umuyoruz ki? Nasıl böyle bir ümide tutunuyoruz?

"Bizi affetmesi gerekmiyor!" diye hırlıyor iblis. "Hiçbir hata cezasız kalmaz. Cezamız neyse çekeriz!"

"Ben onlarla olmak istiyorum," diyor ufaklık ağlamaklı bir sesle. "Bizi affetmeden nasıl yanında tutabilir ki? Ömrümüzün sonuna kadar onlardan ayrı mı kalacağız? Ben yine o müziği duymak istiyorum!"

İblis karışmış bir kafayla dinliyor bu sözleri. Cezamızın ne olacağını o da bilmiyor ama bir ceza kesilsin ve bu işkence bitsin istiyor. Onları yanımızda tutmayı sağlayacak her türlü acıya hazır, her şey makbul onun için. Yeter ki yanlarında olalım.

"Kaç kemer?" diye mırıldanarak soruyor. Hesabı hep bu yönde. Bir türlü bir sayı belirleyemedi ve bu belirsizlik onu da yoruyor.

Beni paramparça ettiklerinin farkında bile değiller. Sürekli bir tarafa çekiştirilmenin beni nasıl tükettiğini bilmiyorlar. Hep bir uçtan diğerine savrulup duruyorum ve bazen beynim yanmış gibi hissediyorum. Şu an olduğu gibi. Beynim yine yandı. İkilemdeyim. Jan'ın sesiyle ikisinden de kurtuluyorum.

"Senin gözüne yeniden girebilmek için o kurşunlara koşarak giderler. Tekrar senin saygını kazanmak istiyorlar, bu onları korkutmayacaktır."

"Göreceğiz!" dedim, inatçı bir öfkeyle.

***

Jan haklı çıktı. Eren ve Chris ya gerçekten tekrar benim saygı ve güvenimi kazanmak uğruna intihar eğilimli birilerine dönüştüler ya da işleri bu olduğu için en iyisini yapmaya çalışıyorlar. Ekibe yeniden dönmeleri onlar için büyük prestij olmakla birlikte diğerlerini de hayal kırıklığına uğratmak istemiyorlar belli ki. Onların gözündeki saygınlıkları da çok önemli ikisi için.

Rashid'i kurtarma operasyonu başladığında çatışmanın kaçınılmaz olduğunu hepimiz biliyorduk. Herkes çatışma için hazırdı ve tıpkı planladığımız gibi hareket ediyorduk. Sekiz adamla birlikte Bagdar'ın duvarlarını aşıp içeri girdiğimizde, Rashid'e biz ulaşamadan onu öldürmelerini engelleyen tek şey onun için orada olduğumuzu bilmemelerinden kaynaklanıyordu. Saldırıyı kimlerin ve neden gerçekleştirdiğine dair bir fikirlerinin olmadığına emindim.

Bir zamanlar Amerikalıların kontrolünde olan devasa tesiste eskisi kadar çok yer işgal edilmiyordu ve Rashid'in nerede tutulduğuna dair aldığımız bilgi olmasa da yerini kolayca bulabilirdik. Yapmamız gereken tek şey hızlı olmaktı. Bagdar'ın içindeki sayılı Taliban üyesi belirlediğimiz sürede oraya girip çıkmamıza engel olamazdı fakat iş düşündüğümüzden birkaç dakika daha fazla sürerse ek kuvvetlerin gelmesi kaçınılmazdı. Bu nedenle ekipteki herkes oldukça koordineli ve hızlı şekilde ilerliyordu.

Kullanılmakta olan tek binaya girdiğimizde arkamızda birkaç ceset bırakmıştık. Öncelikli hamlemiz sessiz hareket etmemizi gerektirdiğinden, binaya girene kadar susturucu silahlarımızı kullanmıştık; fakat bina içindeki görevli sayısı daha fazlaydı ve uyaran bağırışlar, küfürler ve patlayan silahlar ardı ardına duyulmaya başladığında bizim de sessizliğimiz son bulmuştu.

"Alt kat, bodrum!" diye bağırdım iki adım önümdeki Duman'a.

Ekipteki çoğunluk Türk olsa da özellikle herkesin İngilizce konuşmasını istemiştim. Arkamızda iz bırakmak istemiyordum ve sonrasında ne düşüneceklerini bilemedikleri kaosla baş başa kalmalarını arzu ediyordum. Hepimizin üzerindeki giysiler ve başımızdaki kar maskeleri siyahtı. Gerçek kimliğimizi belli edecek hiçbir şey yoktu.

Duman önündeki Bekir'in omzuna hızla vurarak silahın ucuyla ileriyi gösterdi. Onların arkasından seri adımlarla ilerliyordum ve benim arkamda da Eren ve Chris etrafı kollayarak ilerliyorlardı. Diğer üç kişi binanın girişinde çıkışı kontrol altında tutmaya çalışıyordu. Silah seslerinin etrafta duyulmaya başlaması ve uzak mesafedekilerin koşarak yetişmesi an meselesiydi.

Koridorun sonunda, bodruma inen merdivenlerin başına ulaştığımız esnada aşağıdan ateş edilmeye başlandığında karşılık verdik ve yarım dakikalık süreyi burada harcadık.

"Çabuk çabuk!" dedim merdivenlere doğru atılarak. "Süre geçiyor, daha hızlı olmalıyız!"

Eren sanki yalnızca ona demişim gibi merdivenlerin ortasına vardığımızda hızla yanımdan geçti; birkaç basamağı adeta uçarak atlayıp öne çıktı ve tek kişilik hücrelerin bulunduğu bodruma açılan koridorun başında, ileriye doğru ateş etmeye başladı.

"Alın şu manyağı geriye!" diye bağırdım basamakların sonuna ulaştığımda. Duvarın köşesinde siper alarak başımı hafifçe ileri uzattım ve kendisini karşıya atıp diğer köşeye sığınmış olan Eren'e öfkeyle baktım.

"Ne yapmaya çalışıyorsun?" diye sordum öfkeli bir sesle.

"Koridoru bir an evvel temizleyeyim dedim, hızlı olalım dedin ya."

"Hızlı olalım dedim! Kendini öldür demedim! Seni taşımaya niyetim yok!"

Burnumuzun ucundan uçan mermilerle ikimiz de başımızı iyice geriye yasladık. Çatıştığımız adamlar da siper alarak ateş ediyorlardı ve henüz koridorda ilerlemeyi başaramamıştık. Hemen yanımda duran Bekir'in çok daha akıllı olduğunu söylemeliyim. Başını bana iyice yaklaştırıp alçak sesle fısıldar gibi niyetini söyledi.

"Patron, Eren'le sen birkaç saniye ortaya çıkıp koridorun ilerisine doğru ateş edin ve hemen geri çekilin, herifler öne çıktıklarında Duman'la ben yerden işlerini bitiririz."

Başımı sallayarak Eren'e bakışlarımı diktim. Ancak daha Eren'e niyetimi söyleyemeden Chris önümdeki boşluktan sızıp ileri doğru hızla ateş ederek bir takla atıp karşı tarafa, Eren'in yanına ulaştı. Aynı esnada onu vurmak üzere peş peşe atılan kurşunlar da solumuzdaki duvara ardı ardına saplandılar. İkisi de ölmek için yalvarıyor gibiydi. Öfkeden kudurmak üzereydim. Chris'e çıkışmama fırsat kalmadan karşıdan bana hazır olduklarını işaret etti. Doğru düzgün konuşamasa da Türkçe anladığını biliyorum ve Bekir'in planını uygulamaya koymak üzere onunla hareket edeceğini söylüyor aklı sıra.

Gözlerimi devirmemek için kendime zorlukla hakim olmaya çalıştım ama dudaklarımın arasından sızdırdığım küfre engel olamadım.

"İki yıllık nadastan sonra çocukların kanı kaynıyor patron," dedi Bekir, eğlendiği belli bir tonla. "Başlıyoruz," diye çabucak öne doğru yarım adım atıp eğilerek hazırlandı. Başımla karşımdaki Eren'e işaret verdim ve ikimiz de genişçe bir adım atıp öne çıkarak ileriye doğru durmaksızın ateş ettik. Hızla geriye doğru kendimizi çektiğimizde bu kez koridorun ilerisindekiler öne çıkıp karşı ateş açtılar. Bekir ve karşısındaki Chris hiç tereddüt etmeden ansızın bir omuzlarının üzerinde yerde kayarak koridora uzandılar ve otomatik silahlarındaki kurşunları ileriye doğru boşaltmaya başladılar. Koridordaki bağırış çağırış ve acı dolu haykırışlar yalnızca birkaç saniye sürdü; ardından cansız bedenler peş peşe yere serildi. Hiç duraksamadan ileri atıldım. Arkamdaki Duman'a sertçe seslendim.

"Arkada kal, merdivenlerden biri gelirse işini bitir!"

Önlerinden geçtiğimiz hücrelerin çoğu boş. Bir zamanlar ağır işkencelerin yapıldığı tam bir ölüm kuyusu burası. Koridorun sonuna doğru kapalı olan birkaç kapı var. Adamlar hızla hareket ederek kapalı kapıları çabucak açıp içlerini taradılar. Diğerleri boş fakat bir tanesi buradaki görevlilerin keyif mekanına dönüşmüş; minik bir masanın üzerinde bulunan kirli bardaklar, birkaç tabak ve dağılmış oyun kartları var. Denediğimiz dördüncü kapalı kapının kilidini kırmak Eren için zor olmadı. İçeri ilk giren ben oldum ve gördüğüm manzara adeta kanımı dondurdu. Rashid perişan haldeydi.

Üzerinde yalnızca yırtık bir pantolon var. Renginin ne olduğu bile belirsiz çünkü çoğu yeri kanla kaplanmış. Çıplak üst vücudu kesikler ve morluklarla dolu. Kesiklerden sızan kan neredeyse bedenini yıkamış ve kuruyarak tenine yapışmış. Suratı ise tanınmaz halde. Kaç

yumruk yediği belirsiz; belli olan tek şey o yumrukların kırık bir burna, şişmiş iki göze, patlamış bir kaşa ve dağılmış elmacık kemiklerine neden olmuş olması. Kırılan dişleri sonra fark edecektim.

Hızla ilerleyerek yanında bittim; bir köşede elleri bağlı halde yerde yan yatarken dikkatle başını kaldırıp avuçlarımın içine aldım. "Rashid?" dedim endişeyle. Nefes alıp almadığından emin olmak istiyorum.

Neyse ki hâlâ hayatta. Sesimi hemen tanıdığı belli ki gözlerini zorlukla açmaya çalıştı fakat bunu becermek onun için çok zor. Her iki gözü de şişkinlikten neredeyse kapanmış. Kirpiklerinin üzerlerindeki tonlarca yükü zorlanarak attı ve minicik bir açıklıktan bana bakabildi. Beni orada gördüğüne inanamadığı belliydi.

Kırık dişlerinin arasından fısıldar gibi zorlukla konuşmaya çalışarak "Patron?" diyebildi.

"Geldim Rashid, merak etme. Seni buradan çıkarıyoruz."

"Geleceğini biliyordum patron," dedi belli belirsiz gülümsemeye çalışarak. Bu ümide tutunmuş olsa da yine de şaşkın aslında. Bir yanı tıpkı benim iblisim gibi kötümser belli ki. "Hiç konuşmadım. Tek kelime alamadılar. Geleceğini biliyordum."

"Biliyorum, Rashid. Biliyorum. En ufak kuşkum yoktu zaten."

Çenemle işaret ettiğimde Chris çabucak atılarak Rashid'in bileklerindeki ipleri kesti. Aynı esnada Rashid söylediklerimi duymaktan hoşnut huzur dolu alçak bir nefes aldı. "Annem?" diye sordu kapalı gözlerle. "Anneme bir şey yapmadılar değil mi?"

"Senin kim olduğunu bilmiyorlar, Rashid. Merak etme. Annen güvende. Seni ona götüreceğim." Başımı omzumun üzerinden geriye çevirerek Eren ve Bekir'e sertçe seslendim. "Rashid'i alın, gidiyoruz!"

Her iki adam hızla ileri atılıp öne çıktı ve ben yavaşça Rashid'in başını bırakmadan evvel dikkatle delikanlıyı kaldırıp her iki kolunun altına girerek ayağa kaldırdılar.

Rashid'den inlemeye benzer acı dolu bir ses duyulduğunda başını eğerek ayaklarına baktım. Yere basamıyordu. Basmaya çalıştığı yerde ayak tabanlarındaki kanlar yerde kirli izler bırakıyordu.

"Falakaya yatırmışlar," dedi Bekir öfkeyle. "Çocuk yere basamıyor."

"O zaman basmasına müsaade etmeyiz," diyen Eren, düşünmeksizin atılarak öne çıktı ve halihazırda bir kolunu tuttuğu Rashid'i itfaiyeci yöntemi ile omzuna attı.

"Gidelim!" dedi kararlı bir edayla.

Bu kez gözlerimi devirdim. Gerçekten devirdim. Ve ardından alaycı bir tonla karşılık verdim.

"Ayın elemanı olarak seni aday göstereceğim. Bu ayki tüm primler sana."

"Yakasına kurdele takmazsan hatırım kalır patron," dedi Bekir sırıtarak.

Ardından hepimiz ansızın ciddileşerek küçük hücreden çıkıp koridorda ilerlemeye başladık. İleriye doğru adımlarımı atarken boynumdaki mikrofona uzanıp dışarıdakilere talimat verdim.

"Paketi aldık, çıkıyoruz. Sonraki adıma hazırlıklı olun."

Her şey bir dakikalık gecikmeyle tıpkı planladığımız gibi ilerliyordu. Binadan dışarıya sorunsuz şekilde çıktık ve kapının girişinde bizi bekleyen diğer üç adamla bir araya geldik. Uzaktan duyulan sesler tahminimi doğruluyordu. Silah sesleri tesisin ilerisinde bulunan diğerlerini harekete geçirmişti ve en az yarım düzine silahlı adamın dibimizde bitmesi an meselesiydi.

"Araç nerede?" diye sordum süratle. Beni cevaplayan Jorge oldu.

"Geliyor patron, haber verdim. Yarım dakika sürmez."

Çıkışımızı sağlayacak olan aracı dikkat çekmemesi için tesisin dışında bırakmıştık, operasyon sonunda tahliyemizi sağlayacak olan aracın gelmesini beklerken tedbiri elden bırakmadık ve siper alarak hazırda bekledik. Bağırışlar gittikçe kulağımıza daha yakından geliyordu. Çok gerilerde bir motor sesi de duyuyorduk. Bazıları koşarak bize doğru yaklaşmaya devam ederken onların çok gerisinde içi adam dolu bir araç da hızla ilerliyordu belli ki.

"Tahmin ettiğimizden çoklarmış," dedi Bekir mırıldanır gibi.

"Bizim araç geliyor, on saniye," dedi Jorge çenesiyle ileriyi işaret ederek. Arkasında karşılıklı iki oturak olan askeri tipteki küçük kamyon hızla bize yaklaşıyordu. Farları üzerimize vurduğunda bir anlık körlük yaşasak da bu hiçbirimize engel olmadı; süratle hareket ettik.

Eren'in omzundaki Rashid'de birlikte öne oturmasını sağlarken diğerleri hızla arkaya yerleşiyordu. Yan gözle yaklaşan adamları gördüm. Ellerinde tuttukları silahları bize doğru ateşlemeye başlamışlardı. Henüz o mesafeden isabetli bir atış yapamıyorlardı fakat gittikçe yaklaşıyorlardı.

Yaklaşan adamların atış açısından uzak olan aracın diğer yanında ilerleyip arkaya ulaşmak üzere hızla adımlarken son adam da kamyona binmek üzereydi. Araçtakiler henüz oturmamışlardı ve yaklaşanları az da olsa yavaşlatabilmek için ileriye doğru ateş ediyorlardı. Köşeyi döndüğüm esnada araca binmek üzere olan Bekir tam ayağını kaldırmıştı ki acıyla bağırarak geriye düştü.

"Vuruldu!" dedim bağırarak. Kendimi Bekir'in neredeyse üzerine attım. Etrafımızda seken kurşunların sayısı belirsizdi. Süratle hareketlendim ve iki elimle Bekir'in yakalarına yapışıp tüm gücümle onunla birlikte kendimi de sürükleyerek kamyonun yanına attım; kontrolü sağlayana kadar ikimizi de kurşunların hedefinden kurtarmaya çalışıyordum.

Bekir bir elini yanına bastırarak "Fena gol yedim patron," dedi acı içinde.

"Dayanmaya çalış, merak etme en fazla birkaç dakika içinde buradan çıkacağız."

"Kalkabileceğimi sanmıyorum patron," dedi umutsuzca. Bastırdığı elini kaldırıp avucuna baktığında gördüğü yoğun kan bu düşüncesini doğrulamış gibi esef dolu bir soluk alarak başını iki yana salladı. "Başaramam patron. Beni bırakın gidin, bir an evvel. Daha fazla zayiata gerek yok."

Kızgınlıkla bileğini kavrayıp avucunu kanayan yarasına, belinin yanına bastırarak tısladım. "Yarana bastır! Elini oradan kaldırma! Kimseyi geride bırakmıyorum!"

Kamyonun arkasındaki adamlar yoğun karşı ateşe başlamışlardı bile. Fakat içi adam dolu araç da varmak üzereydi. Bekir'i omzuma atıp öne çıkmam ve ikimizi birden kamyonun arkasına atabilmem için çok kısa bir süreye ihtiyacım vardı. Kurşunların havada uçmayacağı kısa bir süreye. Ansızın sert bir ses kulağıma çarptı. Yere sertçe vuran bot sesleri. Hemen yanı başımızda.

"Sizi koruyacağım, önünüzdeyim patron," diyen Chris'in sesini duydum. Kamyondan yere atlamıştı.

Söyledim size. Bu gece Eren de Chris de intihar eğilimli tipler gibi hareket ediyor. Elindeki otomatik silahla duraksamaksızın karşıya doğru ateş ederken yeniden bağırdı.

"Şimdi!"

Hemen hareket ettim ve Bekir'i tuttuğum gibi omzuma attım. Chris iki adım öne çıkarak bizi perdelerken silahının tetiğinden parmağını kaldırmıyordu. Kamyonun arkasındaki basamağa adımımı kaldırdığımda omzumdaki Bekir'in ağırlığı yok denecek kadar azaldı. Duman, Bekir'i yakalarından kavrayarak yukarı çekti ve süratle kasanın arkasında yere yatırdı. Silahımı çekmekte gecikmedim. Karşıya doğru ateş ederken Eren'e bağırdım.

"Atla!"

Eren lafımı ikiletmeden geriye doğru iki adım attı ve bizim devam ettirdiğimiz yoğun ateşten faydalanarak kendisini kasanın içine attı. Elimi sertçe kasanın yüzeyine vurarak yola çıkmamızı emrettim.

"Sür sür! Bas gaza!"

Kamyon adeta şahlanır gibi ileri atıldı ve son sürat tesisin içinde çıkışa doğru ilerlemeye başladık. Koşanların bize yetişmesi artık mümkün değildi fakat içi adam dolu araç peşimizdeydi; karşılıklı ateş ederek ilerliyorduk.

"Sikerim!" dedi Duman öfkeli bir sesle. "Jorge!" diye bağırdı. "Buraya gel, Bekir'in yarasına bastır!"

Jorge bu komuta uyarak aşağı eğildiğinde Duman dizlerinin üzerinde, kasanın önüne doğru ilerleyerek yerdeki büyük kutunun kapağını açtı ve içindeki bazukayı çıkardı. Dizlerinin üzerinde hareket etmeye devam ederek geriye, tekrar kasanın arkasına geldi; bazukayı omzuna yerleştirip bize seslendi.

"Beyler, sizi kenara alayım!"

Hiç karşı koymadım. Bu işin bir an evvel bitmesi gerekiyordu. İki yaralı adamım var ve onları bir an evvel tedavi edilecekleri yere götürmem ardından güvenli bir şekilde bu ülkeden çıkarmam gerek.

Duman'ın omzundaki bazukayı ateşlediği esnada kıçımı nihayet kenardaki oturağa yerleştirebildim. Bazuka hedefini vurduğunda

yüksek sesli bir patlama ve ardından göğe doğru yükselen bir ateş topu meydana geldi. Siyah dumanlar gece karanlığında etrafa yayılırken biz çıkışı geçmiştik ve hareketli gecenin en tehlikeli kısmı bitmişti.

Sakince cebimde sessizde duran telefonu çıkarıp kulağıma dayadım. Jan herhangi bir şey söylememe gerek kalmadan konuşmaya başladı.

"Paketi aldık. Kararlaştırdığımız adrese gidiyoruz. Siz de her şey yolunda mı?"

"Rashid'in durumu kötü. Bekir vuruldu, onun durumu da çok iç açıcı değil. Vardığımızda sağlık ekibi yanınızda olsun."

"Roger!"

Konuşmamız bu kadardı. Herkes ne yapması gerektiğini biliyor ve fazlasını söylemeye ihtiyacımız yok. Telefonu cebime geri koyduktan sonra yüzümdeki maskeyi başımın üzerine topladım. Ter içindeydim. Oturduğum oturaktan kalkarak aşağıya, yere oturdum ve Bekir'in başını kucağıma yaslayarak onun da maskesini yukarı topladım. Nefes nefeseydi.

"İyi iş çıkardık, değil mi patron?" dedi gülümsemeye çalışarak.

Başımı salladım. Avucumun içiyle alnındaki teri silerken yapışan saçlarını da geriye taradım.

"İyi iş çıkardık, Bekir. Daha çok işimiz var. Kendini sakın bırakma."

Acıyla dişlerini sıktı. Kesik bir soluk almaya çalıştı. "Denerim patron," dedi zorlukla.

"Deneme! Yap!" dedim sertçe. Gözlerini açık tutmakta zorlandığı belliydi. "Daha çok bastır!" dedim yanımdaki Duman'a. Bekir'in yarasının üzerine iki avucunu da sertçe bastırdı ve endişeyle bana baktı. Bekir'in iniltisi ikimizin de kulaklarını doldurdu. Sanki sorumlusu oymuş gibi "Kimseyi kaybetmeyeceğim!" dedim inatçı bir sesle Duman'a. "Gideceğimiz yere varana kadar bastırmaya devam et. Kimseyi kaybetmeyeceğim!"

Karanlık yollarda ilerlerken hepimiz sessizlik içindeydik. Yalnızca Bekir'den çıkan acı dolu iniltiler ara sıra kulaklarınıza vuruyordu. Acı dolu iniltilerden nefret ediyorum. Öyle çok duydum ki sanki kulaklarım başka hiçbir şey duymamış gibiydi.

"Müzik bunları susturmuştu," dedi içimdeki ufaklık kederle. "Müzik varken iniltiler yok oluyordu."

İblis sessiz. Yorumda bulunmak istemiyor. Ona göre zayıflık göstergesi bu. Genelde ufaklıkla aynı fikirde olduğunda sessizliğe bürünüyor.

Üzerimize çöken matemi Jorge'nin sesi bozuyor. Yanında oturan Chris'in omzuna sertçe vuruyor. "Aramıza yeniden hoş geldin! Gecenin kahramanı!" diyor alaycı bir edayla.

Chris ona umursamaz sert bir bakış atıyor. "Siktir git!" dese de adamların takdirini tekrar kazandığı için mutlu olduğunu hissediyorum. Kaçamak endişeli bakışları bana çevrildiğinde göz göze geliyoruz. Kucağımda Bekir'in başı var. Kollarımla sıkıca tutuyorum onu. İçimdeki ufaklık rica eder gibi sesleniyor bana.

"Lütfen affet artık," diyor. "Hepimizin buna ihtiyacı var. Lütfen affet."

İblisin araya girmesine müsaade etmiyorum. Zaten bu kez o da nedense sessizliğini korumaya devam ediyor. Gözlerimi Chris'in gözlerinden ayırmadan hafifçe onaylar gibi başımı sallıyorum ve alçak sesle affımı dile getiriyorum.

"İyi iş çıkardın."

Omuzlarından adeta büyük bir yük kalktı. Bakışları minnetle bana bakıyor ve utanır gibi hafifçe gülümseyerek gözlerini kaçırıyor.

Bu hissin nasıl olduğunu bilmek istiyorum. Bu duyguyu yaşamak istiyorum; ama iblis iblislik yapmaktan hiç vazgeçmeyecek belli ki. Sessizliğini kırarak ezici bir alayla atılıyor.

"Hayal etmeye devam et, dostum!"

11. Bölüm

Nisan, 2024

Malta

Çoğu zaman bir buz kalıbına benzer soğuk yüreğimi, bu kalıptan çıkaran günleri yaşıyorum. Karşı koyamadığım, bastıramadığım bir his bu. Üç gün sonra oğlumun yeni bir resmine kavuşacağım. Pastasının üzerindeki artan mum sayısı beni delirten bir ayrıntı olsa da geçen bir sene içinde yüzünde ne tür değişiklikler meydana geldiğini görmek istiyorum.

İki gün sonra dört yaşında olacak. Bana göre hâlâ minicik bir bebek gibi görünse de artık çocukluk çağlarının başında olduğunu biliyorum. Benim şahit olamadığım bebeklik dönemleri çoktan geride kaldı. Geride kalan öyle çok şey var ki. Hangisi daha acı bir türlü kestiremiyorum.

Geçen aylar son yıllarda yaşadığım ve artık alıştığım bir yoğunluk ve süratle geçti. Her gün, ajandamdaki yapılacaklar listesindeki bir satırı gerçekleştiriyorum ve bu koşturma içinde sık sık zaman kavramını yitiriyorum; fakat ruhum akmayan bir zamanda öylece bekleyerek duruyor. Bedenim sürekli bir yerlere savruluyor, zaman onun için hiç durmadan akıyor ama ruhum donmuş halde aynı zaman diliminde beklemeye devam ediyor.

Ruhum yıllar önce bir kadının gözlerimin içine bakarak kalbine sıktığı o anda donup kaldı. O andan hiç çıkamadım ve ne kadar zaman geçerse geçsin hep orada beklemeye devam ettim. Ayaklarımı kök saldıkları yerden söküp ona doğru adım atabilmek, o elektrik mavisi gözlerin ta içine yeniden bakabilmek istiyorum. En yakından. İçlerinde patlayan o kıvılcımlara elimi uzatmak, tenimi yaksa da tek-

rar ona dokunabilmek istiyorum. Zamanın ruhum için yeniden akmasını ve cansız bir heykel gibi dikilmeye devam ettiği yerden onu koparıp almasını bekliyorum.

Ruhumda minicik kıpırtıları ortaya çıkaran, onu saran donmuş zamanı hafifçe de olsa dalgalandıran tek şey yılın bu günleri. Onunla aramızda koparılamayacak bir bağ oluşturan, bizi birbirimize kayıtsız şartsız bağlayan, ikimizin ortak varlığı oğlumuzun yeni yaşına gireceği gün ve sonrasındaki günler durgun ruhumda amansız bir hareketlilik yaratıyor. Bu öyle bir heyecan ki o günün haftası bedenim hareketsiz duramıyor. Yaklaşmakta olan günü sabırsızca beklerken kendimi oyalayabilecek her şeye saldırıyorum adeta.

Uykular haram, gözlerimi bile kapatamıyorum. Beynim hiç durmaksızın çalışıyor ve gözümün önünde binlerce resim, geçit töreni düzenliyor. Her resmine neredeyse dijital denecek bir gözle baktığım, piksel piksel incelediğim yüzde, ne gibi değişikliklerin olacağını merak ediyorum. Geçen yıl alnına düşen karmakarışık tutamlar uzadı mı? Burnu hâlâ fındık büyüklüğünde mi? Gözlerinin içindeki ışıltılara yenisi eklendi mi yoksa o ışıltılardan birkaçı eksildi mi? Her resimde artan diş sayısına bu sene yenileri eklendi mi? Gülerken kıvrılan dudaklarının kenarında ortaya çıkan o minik gamzeler hâlâ yerinde mi? Sorular hiç tükenmiyor. Merakım zirveye ulaşıyor; arsız bir hevesle ve büyük bir sabırsızlıkla yeni fotoğrafını elime geçireceğim günü bekliyorum.

Üç gün sonrasını.

Tıpkı anlaştığımız gibi doğum gününün hemen ertesi günü Avcı ile buluşacağım. Hem son zamanlarda olanı biteni aktaracağım hem de şimdiye kadar yaptıklarımın ödülünü alacağım. Oğlumun altıncı resmini.

Vakit gece yarısını geçti. Bana ait olan süitin içinde, salondaki geniş kanepedeyim. Bacaklarım önümdeki sehpaya uzanmış halde. Kucağımda en değerli hazine sandığım var. Elimdeki beş fotoğrafa tekrar tekrar bakıyorum. Çocuklar acımasız bulduğum bir hızla büyüyorlar. Bir elimde tuttuğum beyaz tulumun içindeki bebekle, son fotoğrafta üç mumun üzerinde bulunan pastanın arkasındaki çocuk arasında bana göre dünyalar kadar fark var. Kim bilir üç gün sonra... Hayır, hayır vakit gece yarısını geçti; kim bilir iki gün sonra elime geçecek fotoğrafla son fotoğrafı arasında ne tür değişiklikler olacak. Bir

elimde iki fotoğrafı yelpaze şeklinde tutarken boştaki elimle önümdeki kadehi kavrayıp usulca bir yudum içiyorum. Gözlerimi sol elimden ayırmadım bile. Ayıracak gücüm yok. Mıknatıs gibi çekiyor beni kendisine.

Fakat duyduğum ses bu çekimi kırıyor ve bakışlarımı tatsızca karşıya dikiyorum. Jan tembel adımlarla bana yaklaşıyor. Hiç sesini çıkarmadan yanıma oturuyor ve sehpanın üzerindeki boş kadehlerden birini alarak yavaşça dolduruyor. Bana eşlik etmek istediği açık. Ona aldırmadan yeniden elimdeki resimlere bakıyorum. Gözlerini üzerime diktiğini biliyorum ama umursamıyorum.

Arkasına yaslanırken "Yine uyuyamamışsın," diyor alçak sesle.

Sadece omuz silkiyorum. Elimdeki içkiden bir yudum daha alıyorum; belki uyumama yardımcı olabileceğini düşünmüştüm fakat kendimi kandırıyorum, biliyorum. Önümdeki iki gün, içimde giderek artan heyecanla uyumam mümkün değil.

"Dört yaşında olacak," diyor Jan şefkatli bir sesle mırıldanır gibi. "Zaman ne çabuk geçiyor."

"Acımasız olduğu bir gerçek," diyorum hoşnutsuz bir tonla. Oğlum okula başlayalı bir sene oldu ve ben, onu okula hazırlama şansını yakalamayı bir yana bırakın, yüzünü bile henüz canlı göremedim. Askerlik çağına yetişebilir miyim acaba?

"Amcam biz gelmeden onu askere göndermeyeceğine söz vermişti," diyen ufaklık safça hatırlattığında iblis yerlere yatarak gülüyor.

"Senin gibi bir salağı ömrümde görmedim! Tutunduğun şey gerçekten bu mu?" diyor kahkahalarının arasında.

"Az kaldı gibi görünüyor," diyen Jan'ın sesiyle dikkatimi ona yöneltiyorum. Sesi bu kez oldukça umutlu çıkıyor.

"Göreceğiz," diyorum temkinli bir tonla.

Jan alçak sesle hafif bir gülüş sesi çıkarıyor. "Boşu boşuna seninle o kadar görüşmeyi yapmadı, Derim."

Söz ettiği kişi Lord Carrington. Geçen zaman içinde onunla altı kez görüştüm. Her görüşmemiz son derece ilginç geçti. İlk görüşmelerimizde iş dünyasından, yatırımlardan, dünyanın gidişatı hakkındaki fikirlerimizden bahsettik. Aynı zamandan oldukça entelektüel biri ve

bu konuda onunla yarışacak kadar bilgili olmam hoşuna giden yönlerimden biri oldu.

Sonraki görüşmelerimizde bu fikirler biraz daha açıldı ve niyetlerimizin neler olduğu hakkında birbirimize az da olsa ipuçları verdik.

Benim hayli hırslı bir adam olduğumu düşünüyor. Güce tapan, gücü de yalnızca paranın sağladığını düşünen biriyim. Aslında haksız sağılmaz. Bu maalesef çok açık bir gerçek. Parası olmayanın gücü de olmaz ve ben son yıllarda epeyce güçlendim. Değer yargılarımın olmadığı ve şahsi çıkarlarımın her şeyden üstün olduğu fikrine kapılmışsa eğer görüşmelerimizin benim açımdan oldukça başarılı geçtiğini söyleyebilirim. Gerektiğinde elimi kirletmekten çekinmediğimi biliyor. Tarzımın hoşuna gittiğini ve benimle çalışmayı arzu ettiğini dile getirdiğinde dördüncü dostça görüşmemizi yapmıştık.

İlk görüşmemizden itibaren gösterdiği tavır, takdir ettiği genç bir dostuyla keyifli sohbetler yaptığı yönündeydi. En baştan beri ona ayak uydurdum. Benden oldukça yaşlı ve hayata dair sağlam tecrübelerinin olması, aynı zamanda saygın statüsü nedeniyle benim için iyi bir mentor, iyi bir dost olabileceğine dair düşüncemi hoşnutlukla karşılamıştı. Bazı görüşmelerimizde ondan akıl aldığımı söylemeden edemeyeceğim. Göründüğünden çok daha tehlikeli ve acımasız bir adam. Neredeyse iki senedir bu garip dostluğu sürdürüyoruz ve son görüşmemizde bu dostluğu iş ortaklığına da dökmeye karar verdik.

Sayesinde tanıştığım birtakım insanlar oldukça güçlüler ve Lord Carringhton, kimse bilmese de onların üzerinde hayli güçlü bir etkiye sahip. Dışarıdan bakıldığında etliye sütlüye karışmayan sıradan bir aristokrat gibi görünse de gizli bir gücü var ve bunu saklamakta çok başarılı biri. Ondan çok şey öğrendiğimi itiraf etmeliyim. Son iki yılda gözden kaçmayacak kadar büyüyen prestijim, dışarıda son derece başarılı bir şekilde sergileniyor. Dışarıdan görünenle gerçeği nasıl bir dengeye oturtmamı bana düşündürten ve gerekli hamleleri yapmam, biraz benim gözlemlerim biraz da onun yönlendirmesiyle gerçekleşti. Lord Carringhton bu konuda tez yazacak kadar başarılı biri.

Hakkında çok geniş bir araştırma yaptırdığımı bilmiyor; dostluğumuza çok değer verdiğimi ve yalnızca bana gösterdiği kadarını bildiğimi düşünüyor. Bu düşüncesini baltalayacak en ufak açık vermedim. Benim gerçek ajandamı bilen sayılı kişi var ve onlar da şimdiye

kadar hiç açık vermediler. İpleri ne uğruna bu kadar sıkı tuttuğumu, bu kişiler dışında kimse bilemez. Avuçlarım parçalansa da o ipleri gevşetemem. Şanslıyım ki acım katlanılmaz ölçüye çıktığında bana el uzatıp o iplere asılacak birileri var etrafımda.

"Önümüzdeki ay yapacağınız görüşmede ben ağzındaki baklayı nihayet çıkaracağını düşünüyorum."

Jan'ın sözleriyle başımı hafifçe ona çevirip alt dudağımı büktüm. "Belli olmaz, bu süreyi uzatabilir de. Sağlam adım atmayı seven biri. Bunca senedir hiç açık vermediyse bu paranoyak derecede dikkatli olmasından kaynaklanıyor."

"Buna katılıyorum ama seni birkaç kez denedi ve yanılmadığını görmüş olmalı. Dikkatli olduğu kadar zaman kaybetmeyi sevmeyen de biri."

Evet, Lord Carrington birkaç kez kendince beni denedi. Bazı dostlarından duyduğu birtakım bilgileri sohbetlerimiz esnasında ağzından kaçırdığında, duyduklarımı değerlendirmeme oyuncu bir pozda gönül koymuş gibi davransa da fırsatçı ve hilebaz biri olduğuma da inandığını düşünüyorum. Haksız sayılmaz elbette. Fırsatçı ve hilebaz hatta onun tahminlerinin de ötesinde acımasız bir sahtekarım. Yaptıklarımdan utanç duymuyor, bilakis hakkım olduğunu düşünüyorum. Önce davranan kazanır inancım var ve yalnızca bu düşünceyle hareket ediyorum. Bu tavrımı çok beğendiğini ve takdir ettiğini dile getirdiğinde, duyduklarıma şaşırmış gibi, güçlü olmak için farklı bir yol olup olmadığını söyledim. İlerlememi heyecanla takip ediyormuş. Ne diyebilirim ki? Ben de heyecanla onu takip ediyorum.

"Orası öyle. Ama birlikte çalıştığı adamların ne düşüneceğini de kenarda tutmak gerekiyor. Tahmin ettiğimiz gibiyse kimlerle birlikte çalıştığını ve onları ikna edip edemeyeceğini henüz bilmiyoruz. Adamı yirmi dört saat izletiyoruz ama tam olarak kimlerle görüşüyor, nasıl iletişim kuruyor hâlâ çözümleyemedik. Bildiğimiz tek şey, kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde sahip olduğu malikanede ara sıra zaman geçirdiği. Etrafındaki güvenliğin sıkı olduğunu biliyoruz. Belli ki gözlerden uzak görüşmeler yapıyor. Adamlar bazen birilerinin gelip gittiğini öğrendiler ama uçuş kayıtları gizli; bu kayıtları sildirebilmek ciddi güç ister, alandan malikaneye olan yolculuk içleri görünmeyen araçlarla gerçekleşiyor. Araçlardan çıkıp evin içine giren adamları fotoğraflayacak kadar bile kimse yaklaşamadı. Tüm bunlar

bize tahmin ettiğimiz gerçekleri veriyor elbette. Fakat asıl soru şu; eğer düşündüğümüz gibiyse beni de aralarına almaya gerçekten istekli mi yoksa benimle oynuyor mu?"

"Söylediklerine katılıyorum," dedi Jan düşünceli bir tonla. "Fakat yine de sona yaklaşmış gibi hissediyorum." Bakışlarını elimde tuttuğum fotoğraflara indirip burukça gülümsedi. "Ya da bu hisse inanmayı tercih ediyorum."

"Sence inanç bizi düze çıkarmaya yeter mi?" diye dalgınca sorduğumda asıl sormak istediğimi yok etmediği buruk ifadesiyle o dile getiriyor.

"Ya da inanç ona kavuşmana yeter mi?"

Aramıza derin bir sessizlik çöküyor. Dile getirmeye korktuğum şey bu. Hep tek bir inanca tutunuyorum ama bu gerçekten yetecek mi bilmiyorum. Elimden gelen başka bir şey yok ki. Tek tutunabildiğim umudum.

Nihayet sessizliği kırarak bitkin bir tonla, duyulur duyulmaz alçak bir sesle "Sahiden yeter mi Jan?" diye soruyorum adeta medet umar gibi. "Yarın dört yaşında olacak. Tenine bir kez bile dokunamadığım, canlı canlı yüzünü hiç göremediğim, kollarımın arasında bir saniye bile tutamadığım oğlum dört yaşına girecek. Sence ona kavuşmak için yalnızca umut etmek, ufacık bir inanca tutunmak yeter mi?"

"Yeter!" dedi Jan, keskin bir sesle duraksamadan. Bir bacağını kanepeye toplayıp bana döndü ve elini omzuna atarak destek vermek ister gibi sıkıca kavradı. "İnanmak başarmanın yarısıdır. Sen bundan çok daha fazlasını yaptın. Yalnızca inanmakla kalmadın çok çetin bir yol kat ettin. Ben sona geldiğimize inanıyorum. Yakın zamanda oğluna kavuşacaksın."

Alayla gülerek dudağımın ucunu büktüm. "Ona kavuşamayacaksam da yeni fotoğrafına çok yakında kavuşacağım."

Jan sırf üzerime çöken kederi kaldırmak için aniden konuyu değiştiriyor. Benim yanımda kala kala o da bana benzedi.

"Yarın Avcı'ya anlatacak mısın? Şimdiye kadar emin değiliz dedik herhangi bir isim vermedik ama kimleri göz hapsine aldığımızı artık bilmek istiyorlar sanırım."

Başımı hızla iki yana salladım. "Tamamen emin olmadan olmaz. Tahminlerimiz ne kadar güçlü olsa da saf gerçeği elimde tutmadan onlara bir şey söyleyemem."

"Kimlerin bize dokunduğunu bilmek isteyeceklerdir. Onlar da sabırsızlanıyorlar."

"Onlara verdiklerimle yetinmeleri gerek. Benim kadar sabırsız olamazlar. Son dört yılda dünya kadar istihbarat sağladım onlara. Emin olmadığım hiçbir adımdan haberleri olmayacak."

Jan bedenini düzelterek sırtını kanepeye yaslayıp bacaklarını o da sehpanın üzerine uzattı ve rahat bir edayla karşılık verdi.

"Karar senin. Avcı'yla başa çıkarsın nasılsa."

"Ondan nefret ediyorum!" dedim kinle.

Yan gözle bakarak sırıtıyor. "Onunla aynı evde yaşadığını bildiğin için böyle hissediyorsun. Habis kurtları aklından uzaklaştır. Aralarında bir şey olmadığını biliyorsun. Kardeş onlar. Seninle benim gibi."

"Umurumda bile değil! Ondan nefret ediyorum."

"Senin sahip olamadığın şeylere sahip olduğu için."

"Elbette!" dedim öfkeyle. Elimdeki resimleri sallayarak isyanla devam ettim. "Oğlumla aynı evde, onun her şeyini görerek, bilerek, ona dokunarak yaşıyor ama ben buna sahip değilim."

"İyi tarafından bak. Yalnız değiller. Her an onları koruyan, kollayan ve yardım eden birileri var etraflarında."

"Bunu ben yapabilirdim! Onları herkesten, her şeyden çok daha iyi şekilde koruyabilirim. Bu benim hakkım. O benim oğlum!"

"Sana çok benziyor," diyor Jan, öfkeme aldırmadan yarım bir gülümsemeyle. Bana inat yapar gibi oldukça sakin.

Duyduklarımla bütün öfkem yok olup gidiyor. Elimdeki resme bakışlarımı indiriyorum ve yumuşacık bir sesle "Değil mi?" diye soruyorum. "Benziyor, değil mi? Çocuklar da öyle düşünüyor."

"Kesinlikle senin kopyan."

"Annesi bundan hoşlanmıyordur, değil mi?" diye kederle soruyorum. "Yani bana benzemiş olmasından... Nefret ettiği adamı her gün ona hatırlatıyordur. Değil mi?"

"Oğlunu çok sevdiğini biliyoruz. Avcı'nın bile gözleri parlıyor ondan söz ederken. Annesinin de farklı hissettiğini sanmıyorum. Onun oğlu o. Anneler çocukları neye benzerlerse benzesinler hep severler."

"Haklısın" dedim iç çeker gibi derin bir soluk alarak. Buna inanıyorum. Çünkü annem beni her koşulda çok sevmişti. İlk cinayetimi işlediğim günde bile çok sevmişti. Çok yıkılmış, çok kahrolmuştu ama benden hiç vazgeçmemişti. Benim uğruma hayatından vazgeçse de benden hiç vazgeçmemiş, hep sevmişti. Anneler çocukları neye benzerse benzesin, ne olursa olsun onları hep severler çünkü.

"Çok iyi bir anne olduğuna eminim," dedim mırıldanarak.

Zihnimin içine kazınan görüntüsü öyle net ki. Geçen zamana rağmen ona dair hatırladığım hiçbir ayrıntı solmadı, görüntüsü hiç silikleşmedi. Uzun gece karası saçları omuzlarının üzerinde, sırtında uçuşuyor; baş döndürücü bulduğum mavi gözlerinin renginde, fakat bir başka mavi tona gülümseyerek bakıyor. Akdeniz'e. Dalgaların içinde hoplayıp zıplayan yunusları izliyor. Dokunmak ister gibi ellerini öne uzatmış, yüzündeki gülümsemenin akıl alacak kadar muhteşem olduğundan haberi bile yok. Şimdi benzer bir gülümseme bizim oğlumuzun suratında. İkisi de gülümsemeleriyle beni serseme çevirdiklerinden habersiz. Aklımı başımdan aldıklarından bihaberler.

Jan'ın yeniden çıkan sesi beni daldığım düşüncelerden gerçek dünyaya çekip çıkarıyor.

"Ozan'dan haber var mı?"

Belli ki şu andan itibaren ciddi konulara geçeceğiz. Elimdekileri yavaşça kucağımdaki kutusuna yerleştirip kapağını kapıyorum. Kutuyu yanıma, kanepenin üzerine koyarken başını iki yana salladım.

"Henüz yok. İhtiyacı olduğunda irtibata geçecek ama peşindeki şeyin uzun süreceğini biliyoruz zaten."

"İstediğin şeyin çok zor, uzak bir ihtimal olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Denemeden bilemeyiz. Ben Ozan'a güveniyorum. Mutlaka bir şey bulacaktır."

"Selin Gündoğdu'nun annesinin cesedini bulmak imkansıza yakın bir ihtimal."

"İmkansız olan çok şeyi başardık. Bu da neden olmasın?"

"Bunu neden istiyorsun Derim?" diye soruyor Jan merakla. "Bana gerçek düşünceni söyle. Kendini ona borçlu mu hissediyorsun gerçekten?"

Bir süre karşılık vermedim bu soruya. Neden sonra iç çeker gibi bir soluk alarak cevapladım. "O da var. Ona borçluyum, Jan. En baştan beri onun peşine düşüp, hayatını karartmak istemem hataydı. Onun da bir mağdur olduğunu biliyordum ve beni ne kadar uyarsan da seni dinlemedim. Hatalıydım."

"Ama bundan daha fazlası var?"

Bakışlarımı ona çevirip beni anlamasını ister gibi baktım. "O kadın, kimsenin bilmediği karanlık bir çukurda yapayalnız olmayı hak etmiyor. Ara sıra kızının ziyaret edebileceği bir mezarı olsun istiyorum. Bu her ikisi için de büyük acımasızlık. Birbirlerine ihtiyaçları var."

"Sen de uzun süredir anneni ziyaret edemedin," diye hatırlatıyor. Haklı. İstanbul, uzun yıllardır uzak durduğum bir şehir fakat bu gerçek cevabıma engel değil.

"Ama ben annemin nerede olduğunu biliyorum. Zamanı geldiğinde yine ona gideceğimi biliyor."

Jan'ın buna vereceği uygun bir karşılık yok. Yeniden sessizleşiyoruz. İkimiz de bu sessizlik içinde kadehlerimizdeki son yudumları içtik. Boşalan kadehimi öne eğilip sehpanın üzerine bıraktım ve çok daha ciddi bir meseleyi yeniden açtım.

"Igor Kuzmin'den haber var mı?"

"Yok. Herif yer yarıldı içine girdi sanki. Ama kulağıma bazı söylentiler çarptı, teyit etmeye çalışıyorum. Sonuçlandırmadan sana söylemeyi uygun bulmadım."

"Yine sonuçlandırırsın. Sen kulağına çarpanları anlat."

"Dimitri Grenkov'un gizli bir ortaklık yaptığı, bu ortağın da Igor Kuzmin olabileceği konuşuluyor. Bu dedikoduların yayılmasına neden olan bazı şahitler varmış. Arnavutlarla ve Gürcülerle yapılan birtakım anlaşmalar olmuş ve her iki silah sevkiyatında da Igor'u gördüklerini söyleyenler var. Grenkov'un gizli ortağı olabileceği söyleniyor."

Başımı usulca yukarı aşağı sallıyorum. Dimitri Grenkov'u tanıyorum. Birkaç kez Rusya'ya gittiğimde görüşerek yemek yedik. Bazı satışlarda da ortak çalıştık. Bunu ona doğrudan soramam; sorsam da cevap vermeyecektir. İçinde bulunduğumuz bu dünyada ortaklarına kazık atarsan ortakların da sana bunu ödetir çünkü. Şimdi değilse bile kısa sürede düşmanlarına bir yenisini daha eklersin.

"Grenkov'u da izlemeye alalım. Önümüzdeki günlerde bir görüşme ayarla, doğrudan soramam ama belki az da olsa ağzını arayabilirim. Igor onunla ortaklık yapıyorsa, nerede olduğunu da bilir. En azından Grenkov'u takibe alırsak ikisinin nasıl iletişim kurduğunu öğreniriz, sonra da Lee takibe başlar. Uygun olan ilk fırsatta da alırız."

Jan başını sallayarak onayladı ve bana sohbette işime yarayacak yeni bir bilgi daha verdi.

"Oğlu Anatoly Grenkov da altı ay evvel İstanbul Başkonsolosluğu'na atanmış. Tebrik etmeyi unutma. Senin milliyet ya da ülke gibi şeyleri umursamadığını bilse de sonuçta Türk kökenli olduğunu biliyor, jest yaptığını düşünür sanırım."

"Onca pisliği yapan, çevirmediği dalavere kalmayan birisinin oğlunun, bir ülkeyi temsil etmesi, konsolos olması da..." dedim hayretle cümlemi tamamlamadan.

"Bunu biz biliyoruz. He bir de bazı çevreler. Onun dışında kalan herkes için Grenkov saygın bir Rus iş adamı, dünya enerji devlerinin arasında. Arkasındaki karanlığı kim bilebilir ki bizden başka?"

"Çünkü biz de karanlığız."

"Aydınlığa çıkmak için bir süre karanlıkta yürümemiz lazım" dedi Jan duraksamadan.

"Biz hep karanlıkta kalacağız Jan," dedim yenilgin bir edayla. "Bunu en başında kabul ettim ben. Başarabilirsem, hedeflediğim yere girdiğimde bir daha asla çıkamayacağımı biliyorum. Ben ömrümün sonuna kadar karanlıkta kalacağım. Ve ne yazık ki kendimle birlikte sizi de karanlığa mahkum ettim."

"Sen kimseyi herhangi bir şeye mahkum etmiyorsun Derim," dedi sertçe karşı çıkarak. "Bizim yolumuz seninle karşılaştığımız gün birleşti. Ben de dahil yanında olan her adam gönüllü ve istekli olarak seninle aynı yolu yürüyor. Karanlıkta yürüsek de sen bize yol gösteriyorsun ve rehberliğin olmadan yaşayacakları karanlık, o adamlar

için yolun sonunu çok çabuk getirirdi. Oysa biz hâlâ o yol üzerindeyiz. Eskisinden daha güçlü bir şekilde. Bunu aklından sakın çıkarma!"

Bu sözler içimi rahatlatmıyor. Kendi kaderimle birlikte birçok kişinin de kaderiyle oynuyorum. Omuzlarımdaki sorumluluk duygusu öyle ağır ki; vicdanım beni hiç rahat bırakmıyor. Oysa benim bir vicdanım olmadığı bilinir; ne büyük yanılgı. Rolümü iyi oynuyorum. Akıl almaz bir sahtekarım.

Yanımda, en yakınımda olan adamları tek tek aklımdan geçiriyorum. Benimle birlikte girdikleri kuyunun bir çıkışı yok; buna rağmen bazen neden hâlâ yanımdalar diye sormadan edemiyorum. Oysa her birine ilk adımlarında hep bir çıkış gösterdim. Daha fazla ilerlemeden kendilerine düzgün bir hayat kurabileceklerini, onlara yardım edebileceğimi söyledim. Ama seçimleri hep aynı oldu. Onları yanımda kalmaya devam ettirecek kadar ümitsiz hissettiren neydi bilemiyorum.

"Ümitsiz değil" diye atılıyor içimdeki ufaklık. "Sadece bir yere ait olmak istiyorlar."

"Parası iyi bir kere" diyerek iblis umursamayan bir edayla fikrini söylüyor. "Heyecan istedikleri de bir gerçek. Yanında her günü heyecan içinde geçiriyorlar işte. Ayrıca tek başlarına beş gün hayatta kalamazlardı. Onları biz koruyoruz. Sahip oldukları prestij de cabası."

"Saçmalama," diye bıkkınlıkla ona karşılık veriyor ufaklık. "Neden hayatta kalamasınlar? Hepsine daha iyi bir hayat sürebilmeleri için şans verdik, belaya bulaşmadan da sıradan bir hayat yaşayabilirlerdi. Bir yere ait olmak istiyorlar. Çünkü biz aileyiz."

"Külahıma anlat!" diyor iblis küçümsercesine. "Aile falan değiliz! Aile denilen şey yalnızca bir şirket. Onlar da yanımızdaki çalışanlar."

"Bunu kabul etmiyorum! Bu konuda biraz daha ayrıntılı düşünmemiz gerektiğini konuşmuştuk," diyor ufaklık hatırlatır gibi. Oldukça hırçın bir edayla "O, aileye önem veriyor, biliyorsun! Bu konuda ona uyum sağlamamız gerekiyor. Aile önemli bir şey diyorsa önemlidir," diyor ve ansızın sesi yumuşayarak konuşmaya devam ediyor. "Biz de bir aileye sahibiz işte, bunu görünce bizi sevecek. Biz de ailemize önem veriyoruz, değil mi?"

İblis onu duymazdan geliyor. "Hayal aleminde yaşıyorsun. Çok romantiksin," diyor tiksinmiş gibi yüzünü buruşturarak. "Gerçekleri bir an evvel kabul etmen senin hayrına olur. Hayal kırıklığına uğrayacaksın. Onun bildiği aile hakkında en ufak fikrimiz yok. Bizim bildiğimiz ailenin nasıl olduğunu da hatırlatmama gerek yok sanırım. Onun istediği gibi bir aile değiliz."

"Olabiliriz!" diye neredeyse bağırıyor ufaklık isyanla.

"Nasıl olabiliriz? Nerede olduğumuza bir bak!" diyor iblis sinsi bir gülümsemeyle. "Ben şikayetçi değilim gerçi ama oğlunun da bu bok çukuruna düşeceğini düşünürse sence bizi sever mi? Buna aile deyip oğlunun yanımızda olmasına izin verir mi?"

"Bizim oğlumuz!" diyor ufaklık çığlık atar gibi.

İblis haince gülümsüyor. "Kesinlikle bizim oğlumuz," diyor onaylayarak. "En güçlü, en kudretli o olacak. Bunu gerçekleştirmek için her şeyi yapacağım."

"Bunu ona yapamazsın!" diyerek korkuyla karşı koyuyor ufaklık. "Onu bu işlerden uzak tutacağız! Oğlumuza bunu yapamazsın!"

İblis gevrek gevrek gülerek alayla karşılık veriyor. "Haklısın" diyor dalga geçer gibi." Belki o da bir yerin büyükelçisi olur. Bunu sağlayabiliriz."

İkisini de parçalamak istiyorum. Beni çekiştirip durmalarından öyle usandım ki, ikisi de yok olup gitsinler beni rahat bıraksınlar istiyorum ama nafile bir istek, biliyorum. Onları içimden söküp atamam. İkisinin de kökleri öyle sağlam ki. Yüzyıllık çınar gibiler; kökleri en ince damarıma, en ufak hücreme bile nüfuz etmiş halde. İblisin alaycı sözlerini düşünüyorum. Fena fikir değil. En azından oğlumu tehlikeden uzak tutmuş olurum. Saygın bir bürokrat olması kesinlikle benim girdiğim bok çukurundan uzak durmasından daha iyi.

Belki Grenkov da bunu yapmaya çalıştı. Oğlunu kendi pisliklerinden uzak tutmaya çabalamasını takdir etmem gerek. İyi babalar bunu yaparlar çünkü. Kaşlarımı çatarak son düşüncemi bir kez daha değerlendiriyorum. Grenkov'n iyi bir baba olabileceğini neden daha evvel hiç düşünmedim bilemiyorum. Belki de bana benim biyolojik pisliğimi anımsattığı için olabilir. Ön yargılı mı davrandım acaba? Bir

sonraki görüşmemde onu daha iyi gözlemlemeliyim. Hatta belki çaktırmadan bazı soruları araya sıkıştırıp gerçek düşünceleri hakkında daha iyi bir fikir edinebilirim.

Bunları düşündüğüm esnada, onunla yolumun çok daha farklı bir nedenden dolayı yeniden kesişebileceğini bilseydim her şey bambaşka ilerlerdi. Grenkov birkaç ay daha yeryüzünde nefes alabildiyse bu, tamamen benim o gün gelecekte olacakları bilemememden kaynaklanmıştı. Aksi halde o gün ömrünün son günü olurdu.

***

Ağustos, 2024
İngiltere

"Hiçbir şeye cesaret edemeyen, hiçbir şeye ümit beslemesin," demiş Alman şair Friedrich Schiller.

Bense tek bir umuda tutunarak çok şeyi yapmaya cesaret ettim. Yalnızca görebilme umuduna. Kıyametim olan mavi gözlü kadını yeniden, oğlumu ise bir defa görebilme umuduna tutundum.

Cesaret edebildiklerim beni bugüne getirdi.

İngiltere kırsalında küçük bir havaalanına iniş yaptıktan sonra bindiğim ve şimdi içinde bulunduğum araç, davet edildiğim malikaneye doğru yol alıyor. Yanımda yalnızca Jan var, aracı o kullanıyor.

Üç ay evvel Lord Carrington'la yaptığım son görüşmemizden sonra aldığım bu davet, o günkü konuşmamız esnasında dile getirilen teklif neticesinde gerçekleşiyor. Yaptığımız küçük ölçekteki iş birliğini büyütmek istediğini ve benimle çok daha büyük işler yapmak istediğini belirterek söze devam etmişti.

"Bana çok benziyorsun Derim," demişti. İlk görüşmemizden sonra bana adımla hitap etmeye başlamıştı ve ben bunu çok umursamamıştım. Onun gözünde yönetilebilecek, yönlendirilebilecek genç biriydim ve bu düşüncesine mani olmak istememiştim. Otoriter kişiliği herkesi kontrol edebileceğini düşünmesine yol açıyor ve içimdeki iblis "Neden farklı düşünmesine izin verelim ki?" demişti.

İblis tüm hilebazlıkları gayet iyi biliyor; bu tür oyunlar onun kalemi ve insanları yanıltmakta üstüne yok. Sinsinin önde gideni ve ben onun bu yönünü seviyorum. Beni bugüne getiren o oldu çünkü.

"Sizi benim kurtaracağımı söylemiştim!" diyerek böbürleniyor içten içe.

"Ama bundan sonra biraz geride durman da gerekiyor, seninle anlaşmıştık," diyerek ufaklık heyecanla atlıyor. İstediği hedefe öyle az kaldı ki içi içine sığmıyor. Sonraki zamanda kontrolün tamamen onda olmasını istiyor; iblis ne kadar izin verirse artık.

"Bu yolda sizin her zaman bana ihtiyacınız var!" diyerek başkaldırıyor iblis. Gecikmeden karşılık vereceğini biliyordum. Çenesini küstahça dikerek devam ediyor. "Siz bana her zaman mecbursunuz, sana uyarsak iki güne kalmaz başımızı omuzlarımızın üzerinden alırlar."

"O zaman yalnızca onların yanındayken," diyerek ufaklık pazarlık yapıyor. "Onların yanında lütfen geride dur!" diyor adeta yalvarır gibi.

"Bakarız!" diyerek kestirip atıyor iblis. İnşallah ufaklığı dinler. Yoksa önümüzdeki günlerin parlak olacağını pek göremiyorum.

Lord Carringhton, içinde bulunduğu grubu açıklarken gözlerini üzerimden bir an bile uzaklaştırmamıştı. Yüzümdeki en ufak değişimi, en ufak tepkiyi bile dikkatle takip ediyordu. Bir şey görebildiğini sanmıyorum, sonraki konuşmamız bundan emin olmamı sağlamıştı; benim yüzümde zaten hiçbir zaman duygu belirtisi olmaz. Ben duygularımı saklamayı, tepkisiz durabilmeyi çok ama çok zaman önce öğrendim. Çok acımasız bir öğretmenden öğrendim. Kendi babamdan.

"Seninle aynı hamurdanız," diyerek devam etmişti. "Sen de benim gibi büyük düşünüyorsun ve yapmak istediklerin konusunda engel tanımadığın gibi cesaretini de hiç kaybetmiyorsun. Seni birkaç yıldır takip ediyordum ve yaptıklarını takdirle izledim. Elini kirletmeye çekinmeyişinden de istediklerine ulaşabilmek için her türlü yönteme başvurmandan da hoşlandığımı söylemeliyim. Kazanmak isteyen biri tüm yöntemlere açık olmalı ve sen de bunu yapıyorsun. Kazanmak istiyorsun. Tıpkı benim gibi. Ve tabii gözlemlediğim kadarıyla yönetmek de istiyorsun."

"Yönetilmekten hoşlanmıyorum," diye karşılık verdiğimde öyle samimiydim ki; gerçeği dile getiriyordum çünkü.

Verdiğim karşılığın onu oldukça memnun ettiğini söylemeliyim. "Ben de sevmem," dedi çenesini dikerek. "Bazıları yönetilmeyi çok sever. Zavallıdır bunlar ama severler ve ben bu zavallıları birilerinin yönetmesi gerektiğini düşünüyorum. Neden ben olmayayım ki dedim kendime? Neden sen olmayasın?" diye ansızın sorarak dikkatle bana bakmıştı.

Dik dik bakarak kendimden emin küstah bir edayla karşılık verdim; aslında buna bir çeşit gözdağı da diyebiliriz. "Aynı düşüncedeyiz. Neden ben olmayayım dediğim için şu an sahip olduklarımı yönetiyorum ve yönettiklerim her geçen gün daha da artacak."

Gencim, güçlüyüm ve onunla kıyaslandığımda bunu yapmaya devam etmek için önümde daha uzun yıllar var. Gördükleri hırsla yol alırken sahip olduklarımın ölçüsünün ne kadar büyüyebileceğini o da tahmin ediyor. Üstelik ondan bir farkım var, onun gibi geride durmuyorum, gerektiğinde sahada bizzat kendim en önde gidiyordum. Ondan çok daha hızlı yol alabilirim.

"Bunu, düşündüğünden çok daha kısa sürede gerçekleştirebilirsin," dediğinde gözlerinde temkinli bir ifade vardı. Sonraki sözlerinin üzerimde yaratacağı etkiyi merak ettiği belliydi. "Bazen tek başına yol almaktansa yanında senin gibi güçlü birileriyle çok daha hızlı yol alabilirsin."

"Biliyorum, zaten bu nedenle bazı zamanlarda kısmi ortaklıklar kuruyorum."

"Bu ortaklığı daha derin, daha sıkı bağlarla ve süresiz yapmak istemez misiniz?"

Alayla gülerek karşılık verdim. "Bana tam bir ortaklık mı teklif ediyorsunuz?"

"Böyle de diyebiliriz," dedi dikkatle. "Sana şimdi teklif etmek istediğim ortaklık herkese açık bir teklif değil. Yalnızca eşsiz, nitelikli kişilere yaptığım bir teklif."

"Dinliyorum," dedim sıradan düz bir sesle. "Şartlarınız nedir?"

Ansızın gülümseyerek bana baktı ve başını iki yana salladı. "Şartları daha sonra öğreneceksin fakat seni tatmin edeceğini düşünüyorum.

Sayılı kişilerin olduğu özel bir grupla ortaklık yapmandan söz ediyorum. Dünyayı yönetmekten bahsediyorum."

"Hayli ilgi çekici görünüyor," dedim umursamaz bir edayla. "Payda anlaşırsak ve beni kazıklanmayacağınızdan emin olursam, neden olmasın? Fakat öncesinde tüm ortaklarımla tanışmayı isterim. Beni az çok tanımış olmalısınız. Gözlerinin içine bakamayacağım kimseyle bir adım ileriye atmam. Hayalet ortaklar tercihim olmaz."

"Biliyorum," dedi anlayışlı bir sesle. "Bu nedenle seni hepsiyle tanıştıracağım bir toplantı düzenleyeceğim; tüm ortaklarınla şahsen tanışacaksın. Şartlarda anlaştığımızda hep birlikte ilerleyeceğiz ve önümüzde kimse duramayacak."

"Kulağa epey hoş geliyor."

Bu görüşmenin sonrasında geçen üç ayda biraz sonra tanışacağım adamlarla görüşmeler yaptığını ve isteğini onlara açarak ikna ettiğini düşünüyorum. Bu noktada nihayet farkına varabildiğim bir gerçekle de yüzleşmiş oldum. Konsey'in lideri Lord Carringhton'du. Bu ölçekteki bir teklifi bana doğrudan yapabilme cesaretine yalnızca bir lider sahip olabilirdi. İrtibatta olduğumuz iki yılı aşkın bir süre boyunca beni enikonu değerlendirmişti; diğerlerini ikna etmek onun için güç değildi. Zaten kararları veren oydu; yönetilmekten hoşlanmayan biri kararlarının sorgulanmasından da hoşlanmazdı ve Lord Carringhton onu sorgulamalarına asla izin vermeyecekti.

Tıpkı düşündüğüm gibi oldu. Tanıştığım beş adamın içinde gördüğüm Aaron Scott'un beni şaşırtmadığını söylersem yalan olur. Onu o masada görmeyi gerçekten beklemiyordum. Fakat üzerinde birkaç saniye düşününce bu şaşkınlığım çabucak geçti. İki yıldır yanıma casus sokmaya çalışması, birtakım adamlarımı sıkıştırmasının sebebini çözebilmiştim nihayet. Benim hakkımda emin olmak istiyordu. Kısmen bu eylemleri Lord'un talimatlarıyla yaptığı da belliydi; fakat her ikisi de başarısız olmuştu. Lord'a nispeten Scott'ın bunu kendisine yediremediği açıktı. Lord gizliliğimi ne kadar önemsediğimi düşünüp tedbirlerimi takdir ederken Scott başarısızlığı için bana diş biliyordu. Beni kendisine rakip gördüğü de belliydi. Masadaki en genç oydu ve ondan birkaç yaş da olsa daha genç biri gelmişti. Liderlik hayalleri olduğunu anlamakta gecikmedim; bu hayallerin tehlikeye düşebileceğine dair kaygılandığını da.

Ne diyebilirim ki? Kesinlikle kaygılarında çok haklı. Hayallerine çoktan hoşça kal demesi gerekiyor.

Diğerleri hayli resmi bir şekilde karşıladılar beni; fakat Lord'un fikirlerini önemsedikleri ve isteklerine karşı koyamadıkları da çok açık. Her yere eli uzanan, arkalarında etki altına alabildikleri çok güçlü adamlar bulunan kişiler. İstedikleri her şeyi gerçekleştirecek güçleri var; istedikleri sistemi istedikleri yerde kurabiliyorlar. Birlikte hareket ederek güçlerine güç katıyorlar ve bulundukları konumu çok seviyorlar.

Şartlarda anlaşmamız zor olmadı. Belki karşı çıkabileceğim tek bir şey vardı fakat onu da ben önemsemedim. Zaten buraya gelebilmeme neden olan şeydi bu. Tüm pis işleri ben yapacaktım. Onlar ellerini kirletmeden bana her türlü destek sağlayacaklardı; dikkat çekmek, ortalarda görünmek istemiyorlardı ve kan dökülecek noktada en önde olan hep ben olacaktım. Kuvvetle muhtemel bir noktada harcamak zorunda kalacakları biri olursa, bu da ilk ben olacaktım.

Varsın olsun dedim içimden. Kafamdaki ileriye dönük planlar yakın zamanda bu şartların tamamen değişeceğini ve şimdilik onları ürkütmeden ilerlememi söylüyordu. Ürkütmedim. Hatta fütursuz denecek bir cesaret gösterisiyle şartların bana uyduğunu, ortaklığımızın hepimiz için son derece verimli olacağını belirttim.

Görüşme aşağı yukarı iki saat sürdü. Nasıl ilerledikleri, neler yaptıklarına dair beni etraflıca bilgilendirdiler. Yakın zamanda yapılacak olan sonraki toplantıda ileriye dönük planların üzerinden hep birlikte geçmeye karar verdik. Ne tür adımlar atacağımızı, elimizi nerelere uzatacağımızı belirleyeceğiz.

Toplantı bitiminde hepimizin durumdan hoşnut göründüğünü söyleyebilirim. Vedalaşma, tanışmadaki resmiyetten az da olsa uzaktı. Scott biledigi dişlerini gizlemekte başarılı davrandı ve nazikçe beni aralarında görmekten çok mutlu olduğunu söyledi.

"Kimi kandırıyor ki?" dedi İblis burun bükerek. "Onun yürüdüğü yola ben on tur bindirdim."

Onu duymazdan gelerek ilerledim. Jan odanın dışında beni bekliyordu; birlikte yan yana koridorları aşarak malikaneden dışarı çıktık.

Ağustos ayında birçok yer güneşe bulansa da şu anda olduğum yerde hava kapalı ve yağmurlu. Hatta kasvetli diyebilirim. Şaşırtıcı

mı? Hiç değil. Tüm yıl boyunca güneşli günlerin sayılı olduğu İngiltere'de başka türlüsünü beklemiyorum. Fakat bu kasvete rağmen içimdeki ufaklık delice taklalar atıyor, neşeli çığlıkları hem beni hem iblisi serseme çevirmiş halde.

"Artık onu görebilirim!" diyor coşkuyla. "Artık oğlumuzu görebiliriz!" Hırsla eklemeyi ihmal etmiyor. "En yakın arkadaşım o olacak! Benim bir arkadaşım olacak artık!"

"Hani en yakın arkadaşın bendim," diyor iblis sitemle.

"Sen benim arkadaşım değilsin, benim yarımsın," diyor ufaklık coşkusu azalmadan. Bunun ne anlam ifade ettiğine dair bir fikri var herhalde. Ben henüz ne demek istediğini anlamadım.

Fakat coşkusunun beni de sarmaladığını inkar edemem. Bindiğimiz araç hareket eder etmez Jan'a elimi uzattım. Ne istediğimi tereddüt etmeden anlayarak aracı sürmeye devam ederken cebinden bir cihaz çıkarıp avucuma koydu. Bu cihazla tek bir kişiyi aradığımı biliyor. Tek bir tuşa basarak cihazı kulağıma dayıyorum. Bakışlarım dışarıda. Damlalar peş peşe yere düşerken yanımda akıp giden sonsuzluğa benzer yeşil alanları izliyorum. Annem bir zamanlar yeşil murattır demişti. Muradın ne olduğunu sorduğumdaysa dilek ya da istek olduğunu söylemişti. Ben buna umut demek istiyorum. Dışarıda gördüğüm tek şey gerçekleşen umudun işareti. Benim umudumun.

Kulağıma dayadığım cihazda karşı tarafın açtığını fark ettiğim anda hiç duraksamadan konuşuyorum.

"Amca?" dedim düz denecek bir tonla. Fakat tınısındaki elektriklenmeyi hissettiğine eminim. Kendimi kontrol etmekte zorlanıyorum çünkü. Adeta rica eder gibi sorduğumda sorumun ne anlama geldiğini ikimiz de çok iyi biliyoruz.

"Artık oğlumu görebilir miyim?"

Kısa bir süre sesi çıkmıyor. Duyduklarını sindirmeye çalıştığı belli. Tıpkı benim gibi ifadesiz denecek kadar düz bir sesle karşılık veriyor.

"Ne zaman istersen."

Bu benim için yeterli bir cevap. Tam kapatmak üzereyken kalbimde sert bir atışa neden olan cümleyi kuruyor. "Büyük bir savaş kazandın Derim. Bunu senden başkası başaramazdı. Oğlun seninle gurur duyacak."

12. Bölüm

Ekim, 2024
İstanbul

Beş senenin ardından nihayet özgürce bu şehre adımımı atabiliyorum.

Geçen iki ay, kendimle verdiğim savaş, muhtemelen dünya tarihindeki en kanlı savaş olabilirdi. İçimde kopan kıyametler onlarca kez beni yerle bir etti; fakat her defasında altından canlı çıkmayı başarabildim.

Ufaklığa kalsa bir an bile vakit geçirmez yola koyulurdu; ama iblis bambaşka düşünceler içindeydi. Önce ufaklığı güvenlik konusunda uyararak geride tuttu. Konsey'e girdiğim andan itibaren çok daha dikkatli adım atmamız gerektiğini hatırlattı. Etrafım düşmanla çevrili, göz hapsinde olduğumuzu düşünmek hayal olmaz elbette; belki paranoyakça düşünüyor olabilirim ama iblise hak vermeden edemedim. Sona yaklaşmışken en ufak riski bile göze alamam. İblis bir süreyi sakince gözlemleyerek geçirmemiz gerektiği konusunda oldukça ısrarlıydı.

Aslında korktuğunu itiraf etmeye çekiniyordu; ufaklık hâlâ farkına varmamış olsa da ben hayli farkındaydım. İblis, sevilmeyeceğinden öyle çok korkuyor ki, kendisini işe yarar hale getirmeye çalışarak bizi oyaladıkça oyalıyor. Yüreğinin burulduğunu hissediyorum, hatta içi kan ağlıyor ama değiştirebileceği hiçbir şey yok. İblis o. Yeryüzünde onu sevmiş olan tek canlıyı yıllar önce kaybetti ve bir daha asla sevilmeyecek.

İki ayı arkamızı kollayarak geçirdik. Bu süreçte bilindik rutinimizle hareket ettik ve bu sırada tüm sıkı tedbirleri de aldık. Geçen zamanda

amcamla iki kez telefonda görüştüm. İzin çıktığı anda soluğu İstanbul'da alacağımı o da düşünmüş olmalı ki bu ayak sürüyen tavrım onu da hayli şaşırttı. Tedbirli olmak istediğimi söylediğimde bana hak verdi ve yola çıkmaya karar verdiğimde kendi tarafında, o da gerekli tüm tedbirleri alacağını belirtti. İblisin bizi oyaladığından haberi yok tabii.

İblis duruma kendisini hazırlamaya çalışıyor. Burulan yüreğine, ufaklığın heyecanına imrenmesine rağmen tam bir görev adamı edasıyla hareket ediyor. Önceki tüm yolculuklarımızda ipler tamamen onun elindeyken bu kez yapacağımız yolculukta ipleri ufaklığın ellerine teslim etmesi gerekiyor. Öte yandan belki de içimizdeki en heyecanlısı aslında o diyebilirim. Oğlumuzu öyle çok merak ediyor ki. Daha evvel hiçbir çocukla doğrudan karşı karşıya gelmedi ve bu canlı türü onda büyük heyecan yaratıyor. Ufaklığı çocuk olarak hiç görmedi o. Bedeni küçük olsa da parçalanmış bir ruhtu ona göre. Bir çocuğun heyecanı, neşesi ya da mutluluğu ufaklıkta nadir görünen duygulardı ve mahzun küçük bir canlı, iblisin gözünde çocuk olarak değerlendirilemezdi.

Yola çıkma vakti geldiğinde ufaklığı kontrol etmekte hem ben hem de iblis bayağı zorluk çektik. Zıvanadan çıkmış gibiydi.

"Saçma sapan davranmayı kes!" demişti iblis kızgın bir sesle. "İmajımıza zarar veriyorsun. Kendine gel ve hareketlerini kontrol et. Çocuk gibi davranıyorsun."

"Çünkü ben çocuğum!" demişti ufaklık hoplayıp zıplayarak. "En iyi arkadaşımla tanışmaya gidiyorum. Birlikte çok güzel oyunlar oynayacağız."

"Bu bedenle mi?" diye sormuştu iblis küçümseyerek. "Bazen gerçekten akıl yoksunu biri olduğunu düşünüyorum."

"Bedenin önemi var mı?" diye şaşkınca sormuştu ufaklık. "Ya ruhumuz? Ruhumuzun hiç mi önemi yok?"

"Bizim ruhumuzun yaşını en iyi sen biliyorsun geri zekalı," diyen iblis kendisine paye çıkarmadan edemiyor. "Neyse ki bedenimize iyi baktık da hâlâ genç görünüyoruz. Benim sayemde."

"Ruhumuzu genç tutan da benim!" diye hırçın bir tavırla karşı çıkıyor ufaklık. "Ben olmasaydım sen çoktan küflenmiş bir ruhla hayatına devam ederdin."

İblis buna karşılık vermek istemiyor. Burun büküyor ama aslında ufaklığın doğru söylediğini o da biliyor. Her zaman olduğu gibi ona verecek bir karşılığı olmadığında hep sessizliğe bürünüp güya cevap vermeye tenezzül etmez bir tavır takınıyor.

İstanbul'a inen uçağın hiçbir yerde kaydı yok. Amcam söz verdiği gibi tüm tedbirlerini alarak işi sıkı tutuyor; bu ve bundan sonraki tüm İstanbul seyahatlerimde geçerli olmak üzere uçağımı, uçuş kayıtlarından muaf ediyor.

Yanımda on adamla birlikte İstanbul'a indiğimde, çok önceleri satın almış olduğum boğaz sırtlarındaki villaya doğru hareket ediyoruz. Ekipte Banu da var; Jan, üzerinde yük oluşturan, vakit kaybı yaratan tüm işleri ona veriyor. Zaman zaman gerçekleştirdiğimiz dış operasyonlarda onu ekibe almıyorum; bir nevi sekreterlik işlerini yapıyor. Şimdilik bununla yetinmek zorunda. Tam olarak ne yaptığımıza dair hiçbir fikri yok. Ara sıra çocukların ağzını aradığını duyuyorum ama merakını tatmin eden bir bilgiye ulaşamadığını da biliyorum. Adamlarıma göre bilindik şekilde hareket ediyorum. Yaptıklarımı hiçbiri sorgulamaz ve açıkçası bazı zamanlarda Banu'nun merakı onların da canını sıkıyor. Fakat Banu, dışlandığı fikrine kapılmış durumda, ara sıra bu konuda duygu sömürüsü yaptığı da kulağıma çarpan dedikodular arasında ancak kimsenin bu sömürüyü dikkate almadığı da bir gerçek. Onlardan talep ettiğim tek şey sadakat olsa da birbirlerine karşı bile olsa ağızlarını sıkı tutmaları da beklentilerim arasında. Dedikoduyu sevmiyorum ve gerekmedikçe hiçbirinin girdikleri operasyonlar hakkında yorumlamasını istemiyorum. Ayaz olayından sonra hepsi çok daha dikkatli olmaları gerektiğini biliyorlar ve istemeden de olsa bir ihanetin içine girmekten imtina ediyorlar.

Eren ve Chris, Malta'da gerçekleştirdikleri bir kereye mahsus iş birliğine rağmen Banu konusunda bu kez çok dikkatliler. Banu'nun onların ağzından laf alabilmesi için dünyanın sonunun gelmesi gerekiyor sanırım. O zaman bile başarılı olabileceğini sanmıyorum. İkisi de derslerini çok iyi almışlar ve bir kez daha yaş tahtaya basmama konusunda hayli kararlılar. En başta onlarda gördüğüm potansiyeli nihayet ortaya çıkardılar; bu kez beni hayal kırıklığına uğratmayacaklarına inancım tam.

Nihayet zamanımızın çoğunu geçireceğimiz yeni adresimizdeyiz. Burası Paris'ten çok daha fazla ikamet edeceğim yer artık. Oğlum bu şehirdeyken başka bir yerde uzun süre kalabileceğimi sanmıyorum.

Adamlar yerleşirken büyük terasta boğazı izliyorum. Sabah çok erken yola çıktığımız için vakit öğlene yaklaşıyor ve Jaques hepimize öğle yemeği hazırlamaya girişti bile. Yazın bittiğini işaret eden ekim ayı, düşündüğümden serin geçiyor. Boğazdan esen sert rüzgar yüzüme vursa da üşümüyorum. İçimdeki ateşi dindirecek her şey kabulüm adeta. Hakkı Bey benim gibi düşünmüyor olmalı ki birkaç dakika sonra önü fermuarlı polar bir parka getiriyor.

"Üşüteceksiniz efendim," diyor dingin sesiyle. "Valizlerinizi yerleştiriyorum. Dışarı çıkmadan evvel giysilerinizi yatağın üzerine hazırlayacağım."

"Teşekkür ederim, Hakkı Bey. Resmi kıyafetler olmasın yalnız."

Nereye gideceğimi bilmiyor, takım elbiseyle gitmek istemiyorum. İçinde kendimi rahat hissedeceğim kıyafetlere ihtiyacım var; halihazırda gerginlik hissederken bana rahatsızlık vereceğini düşündüğüm saçma detaylara bile takılıyorum. Oysa içimdeki fırtınayı hiçbir kıyafet dindiremez.

Dün sabah Jan'a artık yola çıkma vaktinin geldiğini söylediğimde o da en az benim kadar heyecanlanmıştı. Hazırlıkları çok çabuk halletti. Dünden beri vakti nasıl geçirdim bilmiyorum. Sabahı sabah ettiğimi itiraf etmeliyim. Kabıma sığamaz haldeyim. Hangisi daha çok heyecanlandırıyor diye sorsanız net bir cevap veremem. Beş senenin ardından son kez yerde kanlar içinde gördüğüm kadını yeniden görecek olmam mı yoksa ilk kez oğlumla tanışacak olmam mı? İki heyecan arasında, adeta mengeneyle sıkıştırılmış gibiyim. Göğsümün üzerinde, nefes almamı zorlaştıran amansız ağırlığı bir türlü oradan kaldıramıyorum. Kalbim göğüs kafesimi parçalayacak denli güçlü atıyor. Arada sırada elimi göğsüme bastırıp bu tempoyu denetlemeye çalışmam nafile bir çaba.

Jaques'in hazırladığı yemeğe neredeyse hiç dokunmadım. Üst üste içtiğim kahvelerin de kalp atışlarıma etkisi yarardan çok zarar şeklinde. Düzensiz ritim ara sıra göğsümü sıkıştırıyor. Kendimi yeniden terasa atmakta gecikmedim. Soğuk da olsa temiz havaya ihtiyacım var.

"İnşallah bu genç yaşımızda kalp krizi geçirmeyiz," diyor iblis gözlerini devirerek.

"Hani çok yaşlıydık?" diyerek atılıyor ufaklık. İblisi sıkıştıracağını düşündüğü her kelimeyi cımbızla çekip çıkarıyor.

İblisin altta kalacağı yok. Ufaklığın heyecanını yerle bir etmek kıskançlığının bir işareti. Sinsi bir hainlikle gülümsüyor ve felaket habercisi gibi düşündüklerini dile getiriyor.

"Heyecanını kontrol etsen iyi olur, beklediğin gibi olmayacak hiçbir şey."

"Neden olmasın? Bence oğlumuz da bizimle tanıştığı için çok mutlu olacak?"

"Kimsin ki sen?" diyor iblis aşağılarcasına. "Onun için bir yabancısın. Varlığından haberi bile yok. Sıradan biriyle tanıştığında ne kadar mutlu oluyorsa o kadar olacak işte."

Ufaklık buruk bir edayla başını eğiyor. "Evet, bizi tanımıyor. Varlığımızdan haberi bile yok." Bir ümitle başını kaldırıp inancını kaybetmeden devam ediyor. "Ama bizimle tanıştıktan sonra sever bizi. Sever, öyle değil mi? Babasıyız biz onun."

"Evet, o biyolojik pislik de böyle diyordu," diyor iblis alayla. "Baba olunca sevileceğini mi sanıyorsun?"

"Biz o biyolojik pislik gibi değiliz. Oğlumuzu hiç incitmeyeceğiz!"

"Bunu hemen söylemeyi düşünmüyorsun, değil mi?" diye soruyor iblis. Yine ufaklığın zekasından şüphe eder gibi küçümseyerek devam ediyor. "Planın ne geri zekalı? Pat diye ben senin babanım mı diyeceksin? Tabii tabii, birdenbire ortaya çıkan bir yabancının kollarına atılır hemen. Beyinsiz!"

"Elbette bunu yapmayacağım!" diyor ufaklık şiddetle karşı çıkarak. "Böyle bir kötülüğü aklımdan bile geçiremem. Ona zarar vermek değil amacım. Yalnızca bizi sevmesini istiyorum..."

"Seni demek istedin herhalde," diye kendi kendine mırıldanıyor iblis, ama bu kez ufaklık onu duymazdan gelerek sözlerine devam ediyor.

"Bizi zamanla tanıyacak. Önce onunla arkadaş olabiliriz. Bizi sevdiğinde de gerçeği ona uygun bir dille anlatabiliriz."

"Seni sevdiğinde," diye hoşnutsuzlukla yine mırıldanıyor iblis. Kendisinin sevilmeyeceğinden o kadar emin ki bu gerçeği farklı yollarla ve her fırsatta sürekli kendisine hatırlatıp duruyor.

İkisinin saçma sapan tartışmalarından yıldım ama bir noktada iblise katılıyorum. Oğlumun karşısına pat diye çıkıp kim olduğumu ona söyleyemem. Küçücük hayatını altüst edemem. Sabırlı olmak zorundayım. Beş senedir gösterdiğim sabır belki bir taşı bile çatlatabilirdi ama başka çarem yok. Her adımı oğlumu düşünerek atmalıyım. Onu her türlü tehlikeden koruyacağıma yemin ederken buna kendim de dahildim. Yalnızca fiziksel tehlikelerden değil duygusal yıkımlardan da onu uzak tutmalıyım. Ona zarar verecek hiçbir şey yapamam; öncelik her zaman o olacak. Söz konusu oğlum olduğunda benim duygularımın hiçbir önemi yok.

Oğlumla karşılaşacak olmamın heyecanı, içimde taşarken annesiyle yeniden karşılaşacak olmamın gerçeği de bir elimde duruyor. Korkuyorum. Evet, itiraf etmesi benim için çok zor fakat çok korkuyorum.

Bu nasıl bir karşılaşma olacak bilmiyorum ama bildiğim tek bir şey var; beni karşısında gördüğünde eski tanıdığı benle uzaktan yakından alakası olmayan bir adam görecek. Bu konuda ufaklığın tüm tembihlerini dikkate aldım. Oğlumuzu görebilmek için kat ettiğimiz yolda her ne kadar bizi kurtaran iblis olduysa da bundan sonrasında oğlumuzun annesine, kıyamet bakışlı mavi gözlü o kadına giden yolda da bizi kurtaracak olan ufaklık olacak.

"Her zaman nazik davranmalısın, tıpkı annemin öğrettiği gibi," diyerek ufaklık rutin seanslarından birine daha başlıyor. "Ona karşı dürüst olacaksın, kalbimizden geçeni açıkça dile getireceksin. İblisin oyunları yok artık. Yani en azından onunlayken olmayacak. Müziği yeniden duymak istiyoruz, bunu unutma. O sesleri yeniden duyabilmemiz için ona karşı sabırlı, nazik ve dürüst olacaksın."

İblis bu seansı da umursamaz bir edayla, hatta gözlerini devire devire dinliyor. Uzandığı şezlongda bir bileğini dizinin üstüne yerleştirip dikkatle tırnaklarını incelerken suratındaki küçümseyici gülümseme hiç solmuyor.

"Götümüzü yırtsak da bizi affetmeyecek," diye kelimeleri uzata uzata sık sık araya girse de ufaklık yılmaz şekilde bu seanslara devam etmişti. İblis de kararlılığını hiç bozmadı tabii. Yine bozmuyor.

"Bence bir an evvel sayıda anlaşıp bu işi bitirelim. Hiçbir hata cezasız kalmaz. Cezamızı kessin, yolumuza bakalım."

"Sana kaç kez söyledim!" diyen ufaklık sinirle onu susturmaya çalışmaktan geri durmadı. "Kemerden nefret ediyorum! Canımı yakıyor! Neden anlamak istemiyorsun?"

"Mızmız!" diyen iblis onu aşağılamaya devam ediyor. "Sen hep mızmızdın, hâlâ öylesin. Hiçbir zaman büyüyemeyeceksin. Mavi gözlü o kadın suratımıza kapıyı kapatacak, göreceksin. Verdiğin akıllar hiçbir şeye yaramayacak. Gerçekleri kabul et."

"Hepsi senin yüzünden!" diye haykırıyor ufaklık. Yerlerde tepindiği isyan dolu yeni bir krize daha girmek üzereydi ama bu kez iblis ondan baskın çıkarak aniden öfkeyle yerinden fırladı.

"Evet! Benim yüzümden!" dedi kükreyerek. "Senin bu saçma heyecanına yol açan çocuk benim yüzümden var. Ben olmasaydım ona sahip olamazdık! Bunu kabul et!"

"Annesine o kadar kötü davranman gerekmiyordu!"

"Ben mi kötü davrandım?" diyor hayretle. Bu suçlamayı hiçbir zaman kabul etmedi. "Senin verdiğin bu saçma telkinlere uyup ona iyi davranmadım mı? Ne zaman bize yüzünü döndü söylesene? Ne zaman sarıldı bize? Hiç kimseye göstermediğim imtiyazları ona verdim. Bizi kullanmasına izin verdim! Bize sarılması bu kadar zor muydu onun için? Gördüğüm tek şey bize çevrilmiş bir sırttı. Sen ne gördün söylesene?" Ansızın haince gülüp sinsi bir tonla sesini alçaltarak soruyor. "Senin saçını okşadı da ben mi kaçırdım, ufaklık? Okşadı mı saçını, söylesene?"

Ufaklığın bir süre boyunca sesi çıkmıyor. Bizim saçımızı okşayan tek bir kişi olmuştu. Yıllar evvel kaybetmiştik onu. Biyolojik pisliğin hunharca öldürdüğü annem, bizim saçımızı okşayan tek kişiydi. Onun kaybından sonra bir daha kimse dokunmadı başımıza.

Ufaklık kederle başını aşağı eğse de inancını yitirmemeye çalışarak mırıldanıyor.

"Ona kızmıyorum ben. Öfkeli de değilim." Ansızın başını kaldırıp sert bir savunmayla hatırlatma yapıyor. "O biyolojik pislik canımıza okuyup sonra da ona saygı duymamızı istiyordu. Güya saygısızlık yapmışız diye kaç kez dövdü bizi, hatırlıyor musun? O zaman da ben

sana uymuştum ve sesimi bile çıkarmamıştım. Bana, saygı talep edilmez hak edilir, bu pislik saygıyı hak etmiyor, demiştin. Ben o zaman senin yanında olmuştum ama. Hatta hiç ağlamamıştım. Benimle gurur duyduğunu söylemiştin!"

İkisinin arasına çöken derin sessizliği iblisin sesi bozdu. Ona hatırlatılanlardan hoşlanmasa da iblis hiçbir gerçeği göz ardı etmez, hakkaniyetlidir. Başını sallayarak onaylarken ufaklığı teselli etmeye çalıştığını hissediyorum. Nadir yaptığı bir şeydir oysa.

"Haklısın. Seninle gurur duymuştum. Hiç ağlamamıştın. Annem de gurur duymuştu." Geri adım atması gerektiğini hissetmiş gibi iş birliğine açık davranıyor bu kez. "Dediğin gibi olsun, bizi affetmese de denememiz gerek. Benim yöntemlerim işe yaramamıştı, bu kez senin yöntemlerinle hareket edeceğiz. Araya girmeyeceğim, söz veriyorum."

Ufaklığın gözleri heyecanla parlıyor. Yüzükoyun yattığı yerden bir hamlede kalkarak ayağa dikiliyor. "Gerçekten mi?" der demez aceleyle ekliyor. "Sen hep yanımızda olacaksın, iblis. Söz veriyorum, seni dışlamayacağım. Hem bunu yapamam ki. İstediğim tek şey oğlumuzun da bizimle gurur duyması. Senin sayende bizimle gurur duyacak."

"Benim sayemde mi?" diye şaşkınca soruyor iblis.

Ufaklık hızla başını sallıyor. "Onu sen güvende tutacaksın. Geldiğimiz yere bizi sen taşıdın. Oğlumuz seninle gurur duyacak."

İblis uzun süre sesini çıkarmıyor. Duyduklarının hesabını yapıyor belli ki. Nihayet elindekiyle yetinmesi gerektiğine karar vermiş olacak ki başını sallayarak kabulleniyor.

"Beni sevmese de gurur duymasıyla yetinebilirim sanırım."

Jan'ın sesiyle düşüncelerimden sıyrılıp geriye dönüyorum. Kafamın içindeki kaostan kurtulduğum için seviniyorum. Aslında onları dinlememem gerek fakat beni yalnız yakaladıkları her anda kavgaya tutuşmaya alışıklar ve yalnızken duyabildiğim tek sesler onlarınki; kaçamıyorum ki!

"Ne zaman çıkıyoruz?"

"Öğleden sonra," diye karşılık vererek bakışlarımı yeniden Boğaz'a çevirdim.

"İner inmez hemen gitmek istediğini sanıyordum."

"İstiyorum. Ama amcam önce bizim görüşmemiz gerektiğini söyledi. Sadece onun dediği saate uymak istemiyorum."

Jan kaşlarını kaldırarak bana baktığında sert bir savunma yaptım. "Her dediğini yapan biri olduğumu düşünmesini istemiyorum. Madem illa önce onunla görüşmem gerekiyor, o zaman saate ben karar veririm."

Jan dudağını bükerek başını salladı. "Böylesi seni iyi hissettiriyorsa..." diyerek ağzının içinde gevelercesine konuştuğunda kestirip attım.

"Önce amcamla görüşeceğiz. Yüz yüze geldiğimizde tüm bilgileri veririm demiştim, sabırsızlanıyor."

"Gelir gelmez asıl gitmek istediğin adresi de sormayınca işi aradan çıkaralım diye düşündü sanırım?"

"Sordum aslında," dedim yan gözle ona çabuk bir bakış atarak. "Yüz yüze geldiğimizde öğrenirsin dedi."

Jan alçak sesle gülerek başını salladı. "Birbirinize çok benziyorsunuz."

Ona ters bir bakış atıp bilgilendirme yaptım. "Nereye gideceğimizi az evvel mesaj attı. Adresi Baho'ya gönderdim. Bizi o götürecek."

Jan uysalca başını salladı, ellerini pantolonun ceplerine sokarak o da kendisini manzaraya teslim etti.

"Sanırım amcam öncesinde bana ayar çekmek istiyor, öyle hissettim" dedim düşük bir tonla. "Nerede yaşadıklarını bile bilmiyorum. Israr etsem de duymazdan geldi. Önce şu işi halledelim deyip durdu."

"Buraya gelme kararını çok ani verdik. İki aydır buraya gelmek için herhangi bir teşebbüste bulunmadık, belki öncesinde hazırlık yapmak istemiştir."

"Ne tür bir hazırlık?" diye sorarken diklenmeden edemedim.

Jan anlayışla bana bakarak gülümsedi. "Derim," dedi yumuşak bir sesle. "Karşılarına aniden çıkmak belki de doğru bir adım değildir. Amcanın bu konuda yardımı dokunabilir."

"Karşılarına aniden çıkacak değilim! Uzaktan da olsa önce onları görmek istiyorum!"

Jan beni sakinleştirmek ister gibi bir elini omzuma koyarak sıktı. "Buna son derece hakkın var. Sakin ol, tamam mı? Artık yüzeydeyiz.

Bugün değilse bile yarın onları göreceksin. Önce amcanla şu işi halledelim, hem bizim de kafamız rahat olur. Öyle ya da böyle adreslerini bugün öğreneceğiz nasılsa. İstersen gece bile gider uzaktan izleriz."

Aniden gözlerimin parlamış olduğuna eminim. Gün henüz bitmedi. Jan aynı makul ses tonuyla konuşmaya devam etti.

"Hem öncesinde sen de kendini tam olarak hazırlamış olursun. Oğlun hakkındaki her şeyi amcan bugün anlatacaktır. Ona ne dediklerini bilmiyoruz. Edineceğimiz bilgiler ışığında ilerlemek daha akıllıca olur, değil mi?"

"Haklısın," dedim başımı sallayarak. "Oğlum bir babası olup olmadığını biliyor mu acaba? Ona ne demiş olabilirler sence? Eğer babasının öldüğünü söylemişlerse..."

"Henüz hiçbir şey bilmiyoruz. Ama ona ne demiş olurlarsa olsunlar, şimdi değilse bile en yakın zamanda gerçek bir babası olduğunu ve artık hep onun yanında olacağını öğrenecek."

"Evet, öğrenecek."

Jan olmasa ne yapardım bilmiyorum. Gerektiği yerde hep en doğru sözleri söylemeyi bir şekilde başarıyor ve ne kadar kötü olursam olayım beni asla terk etmiyor. Ne zaman ihtiyaç duysam gösterdiği sarsılmaz destekle hep yanı başımda dikilmeye devam ediyor.

Göstermiş olduğu sadık dostlukla birlikte en acımasız eleştirmenim de yine o. Nihayet gitme vakinin geldiğini söylediğimde birlikte Baho'nun kullandığı aracın içine yerleştik. Bu kez yol boyu gösterdiği tavır hiç yardımcı olmadı. Damarıma basmak istercesine alaycı, zalimlik eder şekilde açık sözlüydü. Lafını hiç sakınmıyor gerçekten. Ve ben bana karşı bu kadar dürüst olduğu için onu seviyorum aslında. Düşüncelerine filtre uygulamadan hakkımdaki fikirlerini ya da hatalarımı korkusuzca dile getirmesi ona saygı duymama neden olan en büyük etkenlerden biri. Yol boyu da sözünü sakınmadı yine. Ne diyebilirim ki? Her kelimesinde haklıydı.

Saat üçe doğru verilen adrese vardık. Baho aracın içinde beklerken Jan'la birlikte binanın içine girdik. Daha evvel bu tesiste bulunmuştum. Beş yıl evvel. O zaman başımda etrafımı görmeme engel olan

bir torba vardı. Amcam bu tesis hakkında bana bilgi verirken bu ayrıntıyı da eklemişti ve şimdi açık gözlerle bu tesise girebiliyor olmam artık ortak hareket etmeye karar vermiş olmamızdan kaynaklanıyor.

İtiraf etmeliyim ki bana biraz tuhaf gelse de amcamla ortak olduğumuzu bilmek beni mutlu ediyor. Yalnızca onunla ortaklık kurmadığımı düşünüyorum. Mavi gözlü kadının da burada olduğunu tahmin ediyorum. Amcam onu geride tutmuş olamaz. O kadın geride durabilecek bir yapıya sahip değil. Onun da hâlâ burada görevde olduğuna son derece eminim ve mutluluğumun kaynağı o aslında. Bu ortaklık onu da içeriyor ve başka bir anlamda ben öyle ya da böyle onunla da ortak olmuş oluyorum. İkimizin sahip olduğu ortak şey yalnızca oğlumuz değil, yürüdüğümüz yol da ortak. Aynı yolda ilerliyoruz şimdi onunla.

"Yıllar önce onun bizi görmek istemediğini söylemişti amcam," diyor iblis sinsice bir gülümsemeyle. "Ama bizi kandıramaz. Anlaşmayı kabul ettiğimizde, eninde sonunda mavi gözlüyle de yüz yüze geleceğimizi biliyordum. Bu kaçınılmaz bir durum."

"Anlaşmayı kabul etmemizin nedenlerinden birinin de bu olduğunu düşünmüştüm," diyor ufaklık masumca. "O zaman da söylemiştin bunu."

"Biraz geniş düşün," diyor iblis ders verir gibi. "Hem oğlumuz hem de ortak bir yolumuz var. Sence karşılaşmamamız mümkün mü? O kadın geride durmaz. Ortak hareket ettiğimiz sürece bizimle çalışmak zorunda. Elbette sonunda yüz yüze gelecektik. Başka alternatif yok!"

Ufaklık yine de şüpheyle üsteliyor. "Emin misin? Burada çok sayıda görevli var. Hem Avcı'yı unutma. Belki de sadece onunla irtibatta kalmaya devam edeceğiz."

"Salak mısın? Bundan sonra buraya sık sık geleceğiz gibi görünüyor. Bizden kaç gün kaçabilir ki? Hadi bunu da bir kenara koyalım. Oğlumuz var. Oğlumuzu tek başına bizim yanımızda bırakmayacak bence, o da yanımızda olmak zorunda."

"Hmm," diyor ufaklık düşünceli bir edayla. "Haklısın. Oğlumuzla birlikte o da yanımızda olmak zorunda, değil mi?"

İblis alçak sesle haince gülerek karşılık veriyor. "Onu kaçıracağımızı düşünür. Fena fikir değil aslında. Oğlumuzu alıp gidersek o da bizimle gelir nasılsa. Gelmezse de kendi bilir."

"İblis!" diyor ufaklık dehşete düşmüş gibi. "Bu düşünceyi aklından uzaklaştır. Onlara bu kötülüğü yapamayız. Oğlumuzu annesinden ayırmayacağız. Sakın böyle bir tehdit savurma. Oğlumuz annesiyle mutlu! Onlar her zaman birlikte kalacaklar. Lütfen, bu fikri hemen sil aklından."

"Tamam tamam," diyor iblis tatsızca. "Her zamanki gibi yumuşak kalplisin."

"Hayır efendim. Sadece haksızlık yapmanı istemiyorum. Yeteri kadar yaptın, lütfen artık buna bir son ver."

"Bunu hep yüzüme vuracaksın, değil mi?" diye gözlerini kısarak sitemle ufaklığa bakıyor. "Annem de artık beni sevmiyordur, değil mi?" diyerek endişeyle devam ediyor.

"Hayır hayır," diyerek atılıyor ufaklık. "Annem sen ne yaparsan yap hep sevdi seni. Böyle düşünme. Herkes hata yapabilir. Şimdi yaptığımız hataları telafi etme zamanı geldi. Birlikte hareket etmeliyiz. Ben her zaman senin yanındayım, iblis. Bunu hiç unutma, tamam mı? Ben her zaman senin yanındayım. Beni hayatta tutan sen oldun. Ben de seni bırakmayacağım."

"Ama artık eskisi gibi benimle sık sık konuşmayacaksın, biliyorum," diyor iblis küskün denecek bir tonla. "Oğlumuzun yanında hiç sesimi çıkarmayacağıma söz vermiştim. Geride duracağım ve sözümü tutacağım. Sen artık daha çok zamanı onunla geçireceksin, beni unutacaksın, öyle değil mi?"

"Asla!" diyor ufaklık atılarak. "Seni asla unutmam. Nasıl unutabilirim ki? Senin hep burada olduğunu biliyorum. Hem onun güvenliğinden sen sorumlusun. Ben çok dikkatli değilim, biliyorsun. Gözün her an üzerimizde olmalı. Ona bir şey olmasına asla izin vermeyeceksin, değil mi?"

"Elbette vermem!" diye kükrüyor iblis aniden. Ufaklığın sözleri onu silkelemiş olmalı ki yeniden görev adamı kimliğine bürünüyor ve üzerine basarak devam ediyor. "Gözüm üzerinizde! Ona asla bir şey olmayacak!"

Ufaklığın içi rahatlıyor, aynı huzur iblisi de sarmalıyor. Ortak hareket etmeye karar vermiş olmaları beni çekiştirip durmalarından daha iyi.

Binaya girdiğimizde bizi yönlendirmelerinden anlıyorum ki geleceğimizden haberleri var. Jan'la birlikte asansöre biniyoruz. Bu işi bir an evvel bitirmek istiyorum. Amcama tüm ayrıntıları ve bilgileri aktardıktan sonra istediğim tek şeye kavuşmak amacındayım. Adreslerini alır almaz kendimi oraya atacağım. Belki bugün tanışamam, hatta böylesi daha iyi. Önce onları uzaktan görüp kendimi hazırlamam gerek. Nasıl davranacağıma dair hiçbir fikrim yok. Hayatım boyunca çok çetin görüşmeler yaptım ama böyle bir görüşme benim klasmanımın çok dışında. İlk ne demeliyim, söze nasıl başlamalıyım bilemiyorum. Kafam öyle karışık ki. Geçen her dakika içimdeki panik katlanarak artıyor. Ufacık bir çocukla karşılaşma düşüncesi gerçekten bir adamı böylesi bir dehşete düşürebilir mi?

Kafamın içindeki kaosu dindirebilmek için bakışlarımı asansörün panelindeki numaralara dikip konsantre olmaya çalışıyorum. Akan numaraları saymak düşüncelerimi durdurmaya yarar belki. Beşinci kata geldiğimizde asansör duruyor ve kapılar yavaşça iki yana açılıyor.

Jan'la peş peşe adımlarımızı asansörün dışına atarak katın girişine çıkıyoruz. Oldukça geniş bir açıklık, solumuzdaki duvara arkamızı dönerek sağımızdaki boydan boya cam olan kapılara yöneliyoruz. Camların ardında, içerideki geniş açık ofis göz alabildiğince gözlerimizin önünde. Masalarında çalışanları rahatlıkla görebiliyoruz; onlar da bizi elbette. Bazı kafalar camın ardında dikkatlerini çeken görüntümüzle bize doğru çevrildi. Buraya uygun olmadığımız öyle açık ki. Hepsi oldukça disiplinli olduklarını belli eder şekilde, düzgün çalışma kıyafetlerinin içinde, ciddiyetle çalışıyorlar. Bizse adeta başka bir dünyadan gelmiş gibiyiz onlar için.

Bilinçli bir şekilde anlaşmamış olsak da Jan'la benzer kıyafetler içindeyim. Baştan aşağı siyaha bürünmüşüz, önü açık uzun paltomun şeytanın pelerinine benzediğine eminim. İçimden geçen bu. Jan'ın da benden farkı yok. Uzun saçlarını bu kez bağlamamış olmasına kızmadım desem yalan olur. Araçtan inip binaya girene kadar esen sert rüzgar benim her zaman karmakarış görünen saçlarıma biraz daha yardımcı olurken onun da omuzlarına dökülen saçları hayli

karışmış. Bu görüntü göstereceğimiz ilk intiba için her ikimize de hiç yardımcı olmuyor. Hapishane kaçkınlarına benzediğimizi düşünmüş olduklarına bahse girerim.

"Kendine gel," diyerek iblis beni uyarıyor. "Kimin, ne düşündüğünün önemi yok. Onların başaramadığını sen başardın, unutma. Dik dur!"

Onu dinliyorum ve omuzlarımı dikerek öne bir adım daha atıp yaklaştığım sensörlü kapıların açılmasını bekliyorum. Kapılar ikiye ayrılırken bakışlarım dimdik karşıya kilitlenmiş durumda, hakkımda ne düşünürlerse düşünsünler gözlerimi kaçırmaya da başımı eğmeğe de hiç niyetim yok. Desteğin için teşekkürler iblis.

Öne doğru attığım ikinci adımda bakışlarım tam da karşıdaydı ve o anda gözlerimin önüne serilen manzara donup kalmama neden oldu. Yer ayağımın altından kaydı sanki. Sağlam durabilmek için ayaklarımı öyle sert yere bastırdım ki sarsılan tabana rağmen kımıldamıyorum bile.

Açık ofisin karşısında, önünde dikildiğim kapının benzeri olan camlar, aynı esnada ikiye ayrıldı; camların gerisinden ileri fırlayan minik bir beden gözlerimin önünde şimdi.

Öyle iyi tanıyorum ki onu. Söyledim size. Yüzünü neredeyse santim santim hafızama kazıdım. En ufak ayrıntıyı bile zihnimden silemem. Yanındaki kadının elini hızla bırakıp suratında neşeli bir gülümseme eşliğinde koşar adımlarla açık ofisin içine daldı. Tıpkı benim gibi görüş açısına girdiği anda dikkatini çekmiş olacak ki bakışları karşıya, bana doğru çevrildi ve tıpkı benim gibi o da ansızın ayakları yere çivilenmiş gibi kalakalarak bana baktı.

Zaman durdu ve gözlerimiz birbirine saplanıp kaldı adeta.

İkimiz de öylece kalakaldık.

Parlak, ela gözleri hayretle kocaman açılarak bana baktı.

Aynı renkteki gözlerimle duvara toslamış gibi sersemlemiş halde ona baktım.

İlk göz göze gelişimiz.

Birbirimizle ilk bakışmamız bu.

Kalbim hâlâ göğüs kafesimin içinde mi bilmiyorum. Bence infilak etti ve parçaları bedenimin dört bir köşesine savruldu. İçimde öyle

büyük bir patlama hissettim çünkü. Ayaklarım yere yapışmış gibi. Tek bir milim ilerleyemiyorum. İlerlersem düşerim, biliyorum. Ayakta zorlukla dik tutmaya çalıştığım beden, o lanet ofisin ortasına, gövdesine aldığı darbeler sonucu yıkılan ulu bir çınar gibi devrilebilir.

Beynim de kalbime eşlik ediyor ve sonraki saliselerde gerçekleşen şeyle infilak ediyor.

Oğlum gülümsüyor. Bana gülümsüyor.

Oğlum bana gülümsedi.

Beynim bu şahane gülümsemenin etkisiyle paramparça oldu. Bir gülümseme belki buna sebep olamaz, biliyorum ama şahit olduğum şey üzerimde böyle şiddetli bir etkiye neden oldu. Göz kamaştırıcı bir gülümseme bu. Bir buzu, zamanın en küçük biriminde eritip buhara dönüştürecek kadar etkili bir gülümseme. Beynimin içinde yaşanan infilakın tek bir açıklaması var. Işık patlaması. Bir gülümseme ancak bu kadar parlak olabilir çünkü. Şahit olduğum şeyin üzerimdeki etkisi aynen bu

"Bize gülümsedi!" diyor ufaklık ve iblis aynı anda heyecanla.

İblisi daha önce hiç öyle görmemiştim. Ufaklığa uymuş, birlikte el ele tutuşmuş etraflarında dönerek dans ediyorlar. İkisinin de coşkulu heyecanını tarif etmem imkansız. Delirmiş gibiler.

Gülen gözler anlamlandıramadığım bir bakışla baştan aşağı beni süzdü. Gözlerindeki hayreti fark edebiliyorum; muhtemelen daha evvel benim gibi, vahşi denecek kadar tuhaf görünen biriyle karşılaşmadı. Onunla böyle karşılaşmayı istemezdim. Beni ilk kez gördüğünde üzerinde böyle bir intiba bırakmak istemezdim.

"Keşke takım elbiseni giyseydin," diyor ufaklık telaşlı bir pişmanlıkla. "O zaman daha iyi görünürdün. En azından biraz daha az ürkütücü olurdun."

"Onunla burada karşılaşmayı planlamamıştık. Ben kendimi böyle daha iyi hissediyorum," diyerek iblis savunmaya geçiyor.

"Umarım bizden korkmaz," diyor ufaklık dindiremediği endişesiyle. Fakat hızla erimiş bir sesle sözlerine devam ediyor. "Bize gülümsedi, belki de korkmamıştır. Korksa gülümsemezdi, öyle değil mi?"

"O da benim gibi cesur!" diyerek iblis payeyi kendisine çıkarıyor. "Bu yönünü benden almış."

"İkiniz de kapatın çenenizi!" diye haykırmak istiyorum. İkisini de duymak istemiyorum. Şu an tüm dikkatimi yalnızca oğluma vermek istiyorum. Ne yapacağımı bilemez haldeyim. İleri tek bir adım atamıyorum. Saniyeler birbirini kovalıyor. Tek bir kareyi dahi kaçırmamak için gözlerimi kırpmıyorum; kuruduğunu düşündüğüm gözlerim puslu görüyor artık. Pusun arkasındaki görüntü dalgalanıyor. O zaman fark ediyorum. Tanrım, gözlerim yaşlarla dolu. Durduramadığım yaşlar gözlerime hücum etmiş halde. Ruhum sağanak yağış altında. Ruhum adeta bu sağanak altında baştan aşağı yıkanıyor ve su, gözlerimden dışarı taşmak istiyor. Gözyaşlarına boğulmamak için kendimi kontrol altına almak zorundayım. Yumruklarımı sıkarak dişlerimi birbirine bastırdım. Kendime hakim olmak zorundayım.

Ona doğru koşmayı öyle çok istiyorum ki. Tabanlarım bunun için adeta yalvarıyorlar bana. Ama koşamam. Benden korkmadığı belli ama yabancı birinin adeta can havliyle ona atılmasını ve sımsıkı sarılmasını nasıl karşılayabilir, hiçbir fikrim yok. Ya ürkerse? Ya şimdi bana bakarken korkmuyor olsa da bu açıklanamaz girişimimle kafası karışırsa?

"Bunu ona yapmaya hakkın yok," diyor ufaklık. "Bu konuda anlaşmıştık. Ona zarar vermeden, adım adım ilerlememiz gerekiyor. Gerçeği duymaya hazır olana kadar kendimizi tutacaktık."

Ufaklığın hassasiyetinden nefret ediyorum. Beni ikna etmek ister gibi "Bize gülümsedi," diyor neşeyle hatırlatarak. "Bunu mahvetmeyelim. Bir süre bununla idare edebiliriz." Aniden iç çeker gibi bir nefes alıyor ve yumuşacık bir sesle "En iyi arkadaşımı nihayet görebildim," diyor. Özlemini dindirebildiği için mutlu. "Tanışmayı daha sonraya da erteleyebiliriz. Önemli olan onun ruh sağlığı."

"O bizim oğlumuz!" diyen iblis hırlar gibi araya giriyor. "Neden sarılamıyor muşuz ki? O zaten bizim! Ona zarar verecek değiliz!"

"Çocuk psikolojisinden hiç anlamıyorsun," diyor ufaklık ayıplar gibi. "Hakkında o kadar şey okuduk, unuttun mu? Hatta gittiğimiz o pedagog ne dedi bize? Yavaş yavaş ilerlememiz lazımmış. Her şeyi ne kadar da çabuk unutuyorsun! Oğlumuz bizden çok daha önemli. Ona zarar verecek hiçbir şey yapamayız!"

Ufaklık otoriteyi ele aldı. Göz ardı ettiğimiz şeyleri hatırlatmakta gecikmiyor. Kendimi hazırlayabilmek ve aslında oğlum için en doğru adımları atabilmek için bir uzman görüşe ihtiyacım olduğunda bir pedagogla yaptığımız görüşmeyi hâlâ unutmamış. İblis kadar sabırsız olsam da kendimi geri çekmek zorundayım. Ben saniyeler içinde milyonlarca düşünce ve duygular içinde savaşırken o kısacık zaman nasıl da yüzyıllar kadar uzun sürdü.

Birileri uzaktan adımı sesleniyor ama duymuyorum. Duymak istemiyorum. İstediğim tek şey dondurduğum zamanda oğlumla göz göze kalmaya devam etmek. Kendime bakar gibi hissediyorum. Adeta kadim zamanlara tutulmuş bir aynaya bakar gibiyim. Aynanın yüzeyinde gördüğüm yansıma ben sanki. Beş yaşlarındaki görüntüm. Bu görüntüyü unutmam mümkün değil. Bazen aynanın karşısına geçer kendimi incelerdim çünkü. Tek fark aynaya yansıyan o zamanki aksimde, cansız gözlerle kendisine bakan çocuğun yüzünde görünen morlukların şimdi olmayışı. Şimdiki görüntümde, gözümün altında göze çarpan bir morluk, yanağımın üzerinde birbirine paralel kırmızı izler ya da alt dudağımda kabuk bağlamış bir yara yok.

Şimdiki çocuk mutlu, parlak gözlerle bakıyor o aynaya. Tertemiz yüzü, pırıl pırıl aydınlık. Yüzünde asılı kalmış olan masum, utangaç gülümseme öyle baş döndürücü ki.

Daldığım alemden beni çekip çıkarmaya uğraşan ses yine kulaklarıma çarpıyor. Öyle rahatsız edici ki. Beni rahat bırakmalarını istiyorum. Dondurduğum zamanı hareket ettirmek istemiyorum. Burada çok mutluyum. Yüzyıllar boyu böylece dikilip yalnızca oğlumu seyredebilirim. Ben hiçbir zaman o anki isteklerimi yapabilecek kadar şanslı olmadım. Şans hiç benden yana değil. Söküp çıkarıyorlar beni. Başımı yavaşça sesin geldiği yöne çeviriyorum. İstemsizce yaptığım bir şey bu. Hatta isteksizce. Kulaklarım çınlıyor, bu rahatsız edici çınlamanın son bulmasını istiyorum sadece.

Amcam, ilerideki bir odanın kapısının önünde dikilmiş ısrarla bana bakıyor. Sanki bir şeyler anlatmaya çalışıyor gibi gözlerini dimdik bana saplamış. Yuvalarında anlık hareket eden gözlerini fark ediyorum. Oğluma bakıp yeniden bana çeviriyor gözlerini. Benim gözlerim de yeniden oğluma çevriliyor. O da bana bir şey anlatmak ister gibi bakıyor. Sanki yalvarır gibi. Bu bakışa anlam vermeye çalışıyorum ama hayal gördüm sanırım. Yüreğimdeki arzu halüsinasyon

görmeme neden oluyor belki de. Hüsran amansız şekilde ruhumu sarmalıyor. Amcamın ısrarlı bakışını daha fazla görmezden gelemem, yere saplanıp kalan adımımı tabanı söker gibi zorlukla yukarı kaldırıp yana dönüyorum. Ondan kopmaya elvermeyen yüreğim son kez oğluma bir bakış atmamı söylüyor ve gözlerim yeniden ona çevriliyor. Yüzündeki gülümseme yavaş yavaş silinerek yerini hayal kırıklığına bırakıyor.

Bu ifade yüreğimi kavuruyor. Az evvelki gülümsemesinin yüzünden hiç silinmemesini istiyorum. Suratı neden bu ifadeye büründü anlam veremiyorum. Başı önünde eğik halde ağır adımlarla açık ofisin ilerisine doğru yürüyor.

"Kaldır başını!" diye haykırmak istiyorum. "Kafanı asla eğme, kaldır başını!"

Benim oğlumun başı asla aşağı eğilmemeli. Hep dik olmalı. Dünyadaki hiçbir güç onun başını aşağı eğemez. Eğemeyecek.

"Kaldır başını!" diye içimden yeniden haykırıyorum.

Amcama selam bile vermedim. Beni içine soktuğu odanın camındaki jaluzilere atılıp araladım ve oğlumu izlemeye devam ettim. Gözlerimi ondan uzaklaştırmak bile istemiyorum.

Nihayet başını kaldırdı.

Ve ben başka bir görüntüyle yeniden sarsıldım.

Oğlumun durduğu noktaya bakıyorum. Arkası ona dönük olan kadına başını kaldırıp seslenmiş olmalı ki arkası dönük beden ona çevrildi ve ben tam beş yıl sonra onu yeniden gördüm.

Bir kadın onca şeyi yaşayıp, aradan bunca sene geçtikten sonra bile nasıl bu kadar güzel olabilir ki?

Hayatımdaki en değerli iki canlı, birbirlerine sarılmış haldeler. Hafızama yapıştırdığım bu resim dünyanın en pahalı tablosundan bile daha değerli, paha biçilemez hatta.

Bu görüntüyü canlı görebilmek için son beş senedir yaşadığım her günü cehennemde geçirdim. Her sabah alevlerin arasında uyandım ve her gece alevlerin arasına uzandım. Ruhum binlerce kez küle dönüştü ve yine binlerce kez aynı bedende yeniden hayat buldu. Ben binlerce kez ölüp yeniden doğdum. Yanmanın nasıl acı verici olduğunu binlerce kez yeniden ve yeniden tecrübe ettim ama yılmadım.

Tüm acıları tek bir amaç uğruna çektim.

Karşımdaki görüntü uğruna.

Kalbime sahip olan tek kadın ve ikimizin parçası olan çocuğu, birbirlerinin kolları arasında görebilmek uğruna. Kollarımla her ikisini sarabilmek uğruna.

Tüm acılara değdiler.

Tüm acılara değerler.

Tüm acılara değecekler.

Hayatım boyunca sahip olabileceğim en değerli iki canlı karşımda birbirlerinin kollarındayken ben her şeyle savaşacak kadar güçlü hissediyorum kendimi. İki canlının, birini böylesine kudretli hissettirmesi başkalarına akıl almaz görünse de benim için her ikisi de adeta güç iksiri. Alıp verdikleri soluk ruhuma üflenen şifa, varlıkları yüreğimde asılı duran bir tılsım. Kim durabilir ki karşımda?

Gözlerimi üzerinden ayırmadığım ikili birbirinden ayrılıyorlar. Bana arkası dönük olan oğlum sürüyen adımlarla ilerideki bir odaya girerek gözden kayboluyor; dizlerinin üzerinde duran ve yüzü bana dönük olan kadınsa bakışlarını hiç kaldırmıyor ve birden ayağa kalkarak bana arkasını dönüyor.

Belki de bu hep böyle olacak.

Bana hep arkasını dönecek.

"Zaten sırtından başka ne gördük ki?" diye soruyor iblis sitem eder gibi. Sinirle gözlerini devirmeden edemiyor.

Ufaklık bu sözlere sesini bile çıkaramıyor. Çıkarırsa yeni bir kavga başlayabilir, kaldı ki iblisin haklı olduğunu da biliyor. Takıldığımız konudan bizi uzaklaştırarak heyecanla üzerinde durmamız gereken konuyu hatırlatıyor.

"Oğlumuzu ne zaman göreceğiz sizce?" diye soruyor. "Bence önce buna odaklanalım."

"Aklın fikrin oyunda," diyen iblis tersliyor onu. Aklı mavi gözlü kadında kaldı. Onun aklı zaten hep onda.

Yavaşça arkamı dönüp bakışlarımı amcama çeviriyorum. Ufaklığın parmak bastığı konuyu bir an evvel açıklığa kavuşturmam gerekiyor. En az onun kadar sabırsızım.

"Bu akşam göreceğim değil mi onu?" diye soruyorum. Kimden bahsettiğimi hemen anlayacak kadar zeki olduğunu biliyorum.

"Gelişin ani oldu. Anka önce Aşil'le konuşup onu hazırlamak istiyor. Yarına bırakmak her ikiniz için de daha iyi olur sanırım."

Öfke ansızın içimde patladı. Bu oyalamalardan bıkıp usandım artık. Tam çıkışacaktım ki Jan'ın uyarıcı bakışlarını fark ediyorum. Sessiz bir soluk çekip sakinleşmeye çalışarak ellerimi ceplerime sokup isteksizce başımı salladım.

Sonraki sözler ve kendime hakim olamadan verdiğim karşılıklar neredeyse bir kavgaya yol açacak fakat amcam tüm sağduyusu ile ortamı yumuşatmaya çalışıyor. İstemesem de ona hak veriyorum. Oğlumla yüz yüze tanışmamızı tüm gözlerden uzak, yalnızca ikimiz varken baş başa yapmak çok daha iyi olacak. Olur da kendime hakim olamazsam en azından rezilliğime sadece oğlum şahit olur ve bu rezilliği çabucak unutabilir.

Fakat sonraki dakikalar amcamın planladığı şekilde ilerlemedi. Yandaki odada bizi bekleyen Avcı'nın yanına gitmeden evvel birtakım gelişmeler oldu. Amcam yerinden kalkıp odasının kapısını açarak başını dışarı çıkardığında beş yıl sonra onun sesini ilk kez işittim.

"Acil bir şey var, baksana hemen," demişti. Muhtemelen yandaki odada bizi bekleyen Avcı'ya seslendi.

Bu sesin üzerimde böyle bir etkiye neden olmasına hiçbir zaman anlam veremedim. Bedenim baştan aşağı titredi adeta. Amcamın odadan çıkıp gitmesine aldırmadım. Ben hâlâ o sesin üzerimde bıraktığı etkiyle boğuşuyorum. Karşımda oturan Jan, amcamın geri gelişini beklerken bir şeyler içmeye karar veriyor ve odanın içinde, köşede bulunan masanın üzerindeki içeceklere yöneliyor. Bense sırtım aralık kapıya dönük halde oturmaya devam ediyorum. Benim için her şey öyle üst üste geldi ki. Kendimi son dakikalarda gerçekleşen hiçbir şeye hazırlama şansım olmamıştı. Buraya gelirken yalnızca amcamla görüşeceğimi, oğlumun ve annesinin yaşadığı yerin adresini alıp bir süre onları uzaktan izleyerek kendimi onlarla karşılaşmaya hazırlayacağımı düşünüyordum.

Oysa oğlumla pat diye yüz yüze geldim. O da yetmezmiş gibi, zihnimden hiç silinmeyen sesi beş yıl sonra çıplak kulaklarla yeniden

duydum. Bedenim yaşadığı stresle geriliyor. Ellerimi birbirine dolayıp başımı aşağı eğerek toparlanmaya çalışıyorum. Kafamın içinde bir türlü uygun bir sıraya koyamadığım dönüp duran düşünceler, ufaklıkla iblisin bitmek bitmez tartışmaları sürüyor. Tükenmiş haldeyim. Hiç mi mola vermeyecekler?

"Sen bana küs müsün?"

Duyduğum ince sesle birlikte her şey adeta ansızın bıçak gibi kesiliverdi. Başımı öylesine hızla omzumun üzerinden kapıya çevirdim ki boynumdaki kaslar isyan ederek gerildi. Önce ne diyeceğimi bilemedim. Oğlum kapıda dikilmiş gözlerini üzerimden ayırmadan küskünce bana bakıyor. Sorduğu sorunun anlamını bile düşünemedim. Otomatik bir reflekse karşılık verdim. O anda düşünebildiğim tek şey onu korkutmamak için çıkarabildiğim en yumuşak tonu kullanmam gerektiği idi.

Teşekkürler ufaklık.

"Elbette değilim. Neden küseyim ki?"

Yavaşça yerimden kalktım. O lanet koltukta oturmaya hiç niyetim yok. Jan önünde dikildiği masanın orada, kımıldamadan bizi izliyor ama onu umursamıyorum. Bedenimi tamamen oğluma çevirdim. Aramızda yalnızca birkaç metre var, uzansam ona dokunabilirim. Geçmişte ona bu kadar yakın olabileceğimi düşünürken hep hayal kurduğumu sanıyordum. Hayallerim nihayet gerçek oldu. Uzansam oğluma dokunabilecek yakınlıktayım artık. Bu fırsatı da anı da kaçırmam mümkün değil. Tüm dikkatimi ona vererek, adeta içime çeker gibi oğluma bakıyorum.

"Ama bana merhaba bile demedin. Tanışmak da istemedin," diyen oğluma, sadece onu mutlu etmek için düşünmeksizin hemen karşılık veriyorum.

"Merhaba."

Biraz beceriksizce olduğunun farkındayım. Şaşkınca oğluma bakıyorum. Söyledim size, henüz kendimi hazırlamaya fırsat bulamamıştım ve üst üste goller yiyorum. Bir adım atarak bana yaklaştı ve tamamen odanın içine girdi. Başımı aşağı eğerek onu izliyorum. Benim başım sadece oğlumun karşısında aşağı eğilir, çünkü çok ufak. Öyle minik ki içime sokmak istiyorum onu. Bakışlarını daha evvel yaptığı

gibi baştan aşağı üzerimde gezdirdi. Bu kez ne gördüğümden eminim. Hayranlıkla bakıyor bana. Yüreğim çıldırmış halde. Bu bakışlar bir adama, bir babaya demeliyim aslında, binlerce ömür vadedebilir. Bu bakışlar uğruna bir baba binlerce kez ölüp yine dirilir. Ben o birkaç saniyede binlerce kez ölüp yeniden dirildim çünkü.

"Düşündüğümden daha kocamanmışsın."

Bu sözler duymayı asla beklemediğim kelimeler. Kafam öyle karıştı ki, istemsizce kaşlarımı çatıyorum. Oğlumun konuştuklarından hiçbir şey anlamıyorum ve içimdeki panik öylesine büyüyor ki. Belki de ben bir çocukla nasıl iletişim kurulacağını bilmeyen ve asla bunu beceremeyecek biriyim.

"Beni mi düşündün?" diye gayriihtiyari soruyorum. Onunla nasıl iletişim kurmam gerektiğini bilememek beni öyle tedirgin ediyor ki.

"Hep düşünüyorum. Ne zaman geleceğini merak ediyordum. Çok bekledim seni."

Suratımın ortasına bir el bombası atıp beni harap hale getirselerdi ancak bu kadar dağılabilirdim. Darmadağın oldum çünkü. Kalbimin ortasında keskin bir pala sallandı ve derin bir kesik meydana geldi. O kesik adeta bir buz kırığı gibi büyüdü büyüdü ve bedenim sanki ikiye ayrıldı. Beni taşıyamayan dizlerim titreyerek büküldü ve bedenim yavaş yavaş aşağı kaydı. Oğlumla karşı karşıyayım. Dizlerimin üzerinde dursam da hâlâ boyu bana yetişemiyor. Söyledim size minicik bir şey o. Hayatımda gördüğüm en güzel, en muazzam, en harika minik canlı.

Kelimeleri dudaklarımdan nasıl çıkardım bilmiyorum ama sormak zorundayım. Durdurulamaz bir şekilde merakımı gidermem, kafamın içinde ansızın parlayıveren şüpheden kurtulmam lazım. Ne ufaklık ne de iblis konuşmuyor. İkisi de dillerini yutmuş gibi sessizliğe büründüler. Ya onlar da benden daha çok şaşkınlar, ya da hiç ummuyorum ama bir defalığına da olsa bana saygı gösterip bu anı sadece oğlumla bana bırakmak istedikleri için susuyorlar.

"Seni beni tanıyor musun?" diye sorduğumda gözlerime yeniden hücum eden yaşları engelleyemiyorum. Ruhumu yıkayan sağanak yeniden başladı. Benim de gücüm bir yere kadar. Hava durumunu da ben kontrol edemem. Yapabileceğim hiçbir şey yok.

Karşımdaki minik canlı ansızın gülümsüyor. Bu öyle bir gülüş ki beni yeniden serseme çeviriyor; aynı zamanda yüzünde bilmiş bir ifade var. Bu tıpkı böyle anlarda ufaklığın yüzünde beliren ifadeye benziyor. Tıpkı ufaklık gibi bilgiç bir edayla başını sallıyor ve beni binlerce parçaya ayırdığını bilemeden, dudaklarının arasından kelimeleri kolayca dışarı salıveriyor.

"Benim babamsın ya. Tabii ki tanıyorum."

Kontrolsüzce içime çektiğim kısacık soluk adeta son nefesimmiş gibi geldi. Çoğu kişi insanların ölürken son nefesini verdiğini sanır, oysa insanlar ölürken son bir nefesi ciğerlerine çekerler ve içlerinde öylece hapsederek ruhlarını teslim ederler. İşte benim çektiğim bu kısa soluk benim için son nefes niteliğindeydi sanki. Ciğerimde asılı kaldı. Yüzümde beliren gülümseme ise belki de ölüm mutluluğu idi. Bazen bunu da duyardım. Ölünün ardından gülümser gibi bir ifadesi vardı derler. Ölüm tatlı gelmiş olmalı herhalde diye düşünürdüm. O tatlı ölümü şimdi ben yaşıyorum. Ciğerimde son bir nefes, yüzümde tatlı bir gülümseme ile kollarımı hafifçe yukarı kaldırdım.

"O zaman babaya bir kucak var mı?"

Yalnıza iki saniye baktı bana. Kollarımın arasına atılmadan evvel yalnızca iki saniye kaybettik. Kısacık kollarını boynuma sardığında sımsıkı tuttum onu. Kollarımın arasında kayboldu adeta.

Tam beş yıldır her gün bu anın hayalini kurdum.

Onu kollarımın arasında tutma düşüncesi ütopik bir hayal gibiydi. Hiç gerçekleşmeyecek fakat sırf hayalinin uğruna bile yaşamaya devam etme gücü veren bu an, ulaşması imkansız bir hedefti. Gözyaşlarımı tutmaya çabalamadım. Yanaklarımdan akan yaşların farkındayım ama oğlumdan saklamıyorum. Ben onun uğruna öyle çok kan akıttım ki, gözyaşlarım görebileceği tek temiz şey. Bana dair güzel, temiz şeylere tutunsun istiyorum. Öyle azlar ki bunlar; az olan şeyleri de ondan saklamak istemiyorum.

Bana sarılsa bile sitemle konuşmayı da bırakmıyor.

"Ama ben sana küsüm aslında. Sadece çok özlediğim için sarılıyorum."

Duyduklarımla acı dolu bir inleme çıkarıyorum ve ondan tüm kalbimle af diliyorum.

"Özür dilerim... Çok özür dilerim."

Dizlerimde nihayet ayağa kalkacak gücü bulabildim; kollarımın arasındaki minik bedeni bırakmak istemez gibi sımsıkı sararak ayağa kalktığımda kulağımın içine dolan melodi dünyanın en güzel şarkısına ait notalar. Oğlumun kıkırtıları. Mest olmuş bir sesle cıvıldıyor.

"Çok yüksek oldu."

Yüzümü yumuşacık boynuna gömerek derin bir soluk çekip kokusunu ciğerlerime doldurdum. Bu koku son nefesime kadar orada hapis kalacak. Ben bu kokuyu ciğerlerime mahkum edebilmek için neler yaptım bir bilse. Her günümü bu kokunun hayaliyle geçirdiğimi, şimdi kollarımın arasında tuttuğum minik bedeni hissedebilmek için hangi yollardan geçtiğimi bir bilse.

Hakkında bildiğim kısıtlı şeyleri ispatlar gibi hiç susmadan konuşmaya başladığında sesini içime çeker gibi onu dinliyor, canlı görüntüsünü zihnimdeki donuk fotoğraflarının yanına ekleyerek onu izliyorum. Karmakarışık saçları, masumiyetin tüm izlerini içinde taşıyan parlak ela gözleri, kuşlar gibi cıvıldayan sesi, konuşurken büzülüp uzayan dudakları, heyecanla pembeleşmiş yanakları, anlattıklarının hevesiyle hiç durmadan oynayan çenesiyle ne şahane bir varlık olduğuna dair hiçbir bir fikri yok.

O benim bir parçam. Benim oğlum. Sahip olduğum en temiz, en masum şey.

Yıllar önce kaybettiğim masumiyetimin yeniden beden bulmuş hali. Yaptığım tüm kötülükleri bir kalemde yok eden, yaşadığım tüm acıların en güzel bedeli.

Kucağımda oğlumu tutmaya devam ederken bakışlarımı yanıma çevirip aralık kapıdan ileriye doğru baktım. Kıyamet bakışlı, elektrik mavisi gözlü kadın orada. Ona olan minnetimin sınırı yok. Bana bugün yaşattığı duygulara karşılık ona ne kadar minnet duysam az. Demiştim size. O olağanüstü bir kadın. Ona yaptığım onca kötülüğe rağmen oğlumu bana düşman etmediği gibi beni sevmesini de sağlamış. Hangi kadın böylesine yüce gönüllü olabilir ki?

İblisin derinden gelen sesini duyuyorum. Başı önüne eğik, ondan beklenmeyecek kadar mahzun bir sesle bu sorumu cevaplıyor.

"Yalnızca çocuğunu gerçekten seven bir kadın," diyor. "Tıpkı annem gibi."

ÜÇÜNCÜ KISIM

AŞİL AĞANER

Ağustos, 2046
Ada

Ağustos sonu adanın en sevdiğim zamanlarıdır.

Bu, muhtemelen ailenin tamamının senede iki kez bir araya gelebildiği dönemden biri olması nedeniyle olabilir. Yılbaşı ve ağustosun son haftasında herkesin bir araya gelişi, senelerden beri bizim için yıkılmaz bir kuraldır. Eksiksiz, hepimiz bir arada olmak zorundayız.

"Kraliçenin emri..."

Bu iki kelime, dudaklarımın arasından alçak bir mırıltıyla çıktığında yüzümde bir gülümsemeyle tepeye ulaşmak için yürüyüşe devam ediyorum. Aşağıda her zaman olduğu gibi hummalı bir çalışma var. Akşam hazırlıkları.

Onlarla geçirdiğim her andan doyumsuz bir keyif alsam da kızların kafamı şişiren seslerinden her zamanki gibi yine sessizce kaçtım. Çok dik olmayan yolun son birkaç yüz metresindeyim, birazdan adanın büyük bir kısmını ve göz alabildiğince Marmara'yı görebileceğim noktaya varacağım.

Seneler önce düz bir açıklık olan tepede, artık küçük bir çardak altında geniş bir tahta bank var. Yazın en sıcak günlerinde, tepenizde güneş başınızı kavururken uzun süre oturmak mümkün olmazken artık yüzümü yalayan rüzgar eşliğinde uzun süre zaman geçirebiliyorum. Doyumsuz, dingin bir an bu. Ne zaman adaya gelsem buraya gelmeyi ihmal etmem.

İlk kez yedi yaşımda uzun süre altında kaldığım güneş çarpmasından sonra yaptırıldı çardak. Manzarayı buradan izlemek öyle güzel ki zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorsunuz bile. Düşüncelerim yine o zamanlara kayınca başımı sitem eder gibi iki yana sallıyorum. Ortalığı ayağa kaldırmıştı. Endişeleri hiç tükenmedi. Sanırım hiçbir za-

man da tükenmeyecek çünkü bu, onun kişiliğinin bir parçası. Bununla yaşamayı öğrendik hepimiz. Sevgisi öyle büyük ki sırf bu yüzden aşırı dikkatliyiz. Onu üzmek en çok bizi kedere boğuyor.

Çardak ve tahta bank görüş açıma girdiğinde hissettiğim meraklı heyecan, kalp atışlarımda beliren ani hızlanmayla kendisini belli ediyor. Aynı sürprizi bulup bulamayacağımdan emin değilim. İki gündür çok dalgın görüyorum onu ve bu kez unutmuş olabileceğini düşünüyorum.

Adımlarım bir an için endişeli bir tutukluk yaşasa da duraksamadan çardağa doğru ilerledim. Bakışlarım vakit kaybetmeksizin bankın üzerine kaydı. Yine oradaydı. Yüzümde beliren gülümseme ile göğsümü şişiren, rahatlamış derin bir nefes çektim. Ağır birkaç adımla çardağın ve yarattığı gölgenin altına girdim, yavaşça banka oturdum. Başımı yanımdaki sepete çevirdim. Yüzümdeki gülümsemeyi silmem mümkün değildi.

"Her zamanki Derim Ağaner," diye mırıldandım sevgi dolu bir tonla.

Buraya geleceğimi biliyor. O, her zaman her şeyi bilir. Burada geçirmeyi alışkanlık haline getirdiğim dingin saatleri, olabildiğince kaliteli geçirmemi sağlıyor. Standartlarından asla ödün vermez. Çocuklarını da kendi standartlarına alıştırdığını söylememe gerek yok sanırım.

Ada'da iken öğleden sonraları kaçıp sığındığım bu yer, bir süre tek başıma yaptığım piknikle devam ediyor. Sepetin içinde özenle hazırlanmış yiyeceklerin yanı sıra çeşitli peynirler, doğranıp hazırlanmış meyveler, kuruyemişler, bir şişe şarap ve üç kadeh var. Öngörülerinde de hiç yanılmaz; birkaç saat sonra bana eşlik edecekleri de düşünmüş olması yine gülümsememe neden oluyor.

Başımı karşıya çevirip önce tertemiz bulutsuz gökyüzüne baktım. Mavinin en güzel tonlarından biri bu. Gözlerim, mavinin bir başka tonu olan denize kaydı. Marmara bazı zamanlar yerinde duramayan bir çocuk gibi kıpır kıpır oynaşsa da bugün oldukça sakin bir yüzeye sahip. Hava öyle güzel ki... Ilık rüzgar yüzümü yalayarak geçtiğinde gözlerimi kapayarak etrafımdaki sessizliği içime çektim. Sessizlik sadece birkaç saniye sürdü. Martıların kulak tırmalayıcı çığlıkları, sabahın erken saatlerinde çıkardıkları kakofoniden epey uzak bu kez.

Daha katlanılabilir, hatta yalan söylemiş olmayayım, neşeli hissetmeme de neden oluyor.

Başımı yavaşça sağ tarafıma çevirerek gözlerimi beyaz büyük evin konumlandığı noktaya yönelttim. Etrafını çevreleyen ağaçların arasından kırmızı kiremitli çatısını görebiliyorum.

Her şeyin başladığı yer burası.

Bir zamanlar küçük bir kısmında halka açık plaja sahip olan adanın tamamı artık özel mülk. Burası Ağaner ailesinin sığınağı. Büyük beyaz evin dışında birkaç yapı daha eklendi adaya. Arada kafa dinlemek için gelenlere ve belli bir süre hep birlikte adada kalan kalabalık için yaptırılan ikametler bunlar. Akchilleus her zaman adanın açıklarında demir atsa da helikopter pisti de var artık.

Bu tarihler, yazın ve dolayısıyla güneşli günlerin biteceğini, sonbaharın geldiğini işaret etse de ben her zaman sonbahar aylarını daha çok sevdim. Belki de hayatımın en unutulmaz anı, bir sonbahar gününde yaşandığı içindir. Kim bilir...

Çoğu kimse için sonbahar hüzün ya da bir çeşit sona yaklaşmak demek olsa da benim için yeni bir başlangıç, minicik yüreğe sığamayacak ölçüde kontrol edilemez bir sevinç, merakla kıvrandıran bir sabırsızlık ve çıldırmanın eşiğine getiren bir heyecan olduğunu söylerim. O sonbahar günü öyle hissetmiştim çünkü... Onunla ilk karşılaşmam, bir sonbahar günü olmuştu ve belki de bu mevsimi bu kadar çok sevmemin bir başka nedeni de budur.

O günü hiçbir zaman unutmadım... Okul binasından çıkıp bana eşlik eden görevliyle birkaç yüz metre ötedeki diğer binaya yürürken aniden esen rüzgar saçlarımı karmakarışık hale soksa da bana yüzümü okşamış gibi gelmişti. Adeta bir müjde verir gibiydi. Sanki en iyi dostunuz, herkesten önce size güzel haberi vermek ister gibi soluksuz bir koşuyla karşınıza dikilip nefes nefese müjde verir ya, işte öyleydi. Ağaçlardan dökülen kahverengi yapraklar, küçük bir girdaba tutulmuş gibi etrafta uçuşurken bana birbirlerine sarılarak neşeyle dans ediyorlarmış gibi görünmüştü... Annemle sık sık dans ederdik ve biz de birbirimize öyle sarılırdık. Çocuk aklımla bunun da iyi bir işaret olduğunu düşünmüştüm.

Nedensizce içim içime sığmaz bir enerjiyle dolmuştum ve bu kontrolsüz enerjiyle, elimi tutan eli bırakıp bir an evvel annemin yanına varmak istercesine koşarak kapıdan içeri girmiştim.

Ah, o ilk karşılaşma!

Adeta bir duvara çarpmış ya da ayaklarım yere çivilenmiş gibi öylece kalıvermiştim.

Siz hiç yüreğinizin yerinden çıkacakmış gibi güçlü attığı bir an yaşadınız mı? Hani böyle toprağa gömülmüş olan bir mayın patladığında, üzerindeki toprağı etrafa saçarak dağıtır ya, göğüs kafesinizin içindeki o organın da patlayarak göğsünüzü yarıp dışarı fırlayabileceğinden korktuğunuz bir an yaşadınız mı? Takdir edersiniz ki o gün nasıl hissettiğimi tarif etmek için yaptığım bu benzetme, bugüne kadar edinmiş olduğum tecrübelerden kaynaklanıyor, yoksa o günkü aklımla tarif edecek olsam, kalbim kuş gibi kanat çırpıyor derdim sadece. Fakat bence basit bir tanımlama olurdu bu. Mayın benzetmesi daha iyi. Siz bunu dikkate alın.

Delice atan kalbim, gerçekten tahrip gücü yüksek bir mayın gibi az daha patlayarak göğüs kafesimi parçalayacaktı. Çünkü o gün tıpkı öyle hissetmiştim.

Babanın varlığını geç öğrendim ben.

Okula başlayana kadar baba kelimesini hiç duymamıştım ve açıkçası ne işe yaradığını da bilmiyordum. Meğer yokluğu bir çocuğun hayatında ne kadar devasa bir boşluk oluşturuyormuş; onu da varlığına sahip olduktan sonra öğrendim.

Okulun ilk gününde öğrendiğim en değişik ve en yeni kelime "baba" idi. Aklımın nasıl karıştığını tahmin edin! Benim de etrafımda yetişkin erkekler vardı. Hepsi hayranlık duyduğum, çok sevdiğim adamlardı. Beni el üstünde taşıdıklarını ve sınırsız bir sevgi gösterdiklerini söylememe gerek yok sanırım. Halihazırda öğrenmiş olduğunuzu biliyorum.

Her yetişkin erkek, gerçek baba olmuyormuş. Sonradan öğrendiğim şeylerden biri de bu oldu.

Her çocuk için sadece bir tane gerçek baba oluyormuş ve benim baba diyebileceğim o tek adam, uzaktaydı. Nedenini anlatmama gerek var mı? Sanırım onu da halihazırda biliyorsunuz artık.

O ilk karşılaşma anı, açıkçası heyecan ve sabırsızlıkla beklediğim gibi gerçekleşmedi. Yanlış anlamayın; ilk dakikalardan bahsediyorum elbette...

Yatağımın başucunda duran resmine her gün en az on defa bakardım. Sabahları ilk gözümü açtığımda ve akşamları gözlerimi kapatmadan hemen evvel bakışlarım mutlaka o resme kayardı. Hatta bundan annemin haberi yok, sık sık onunla konuşurdum da.

Bu arada bildiğiniz bir gerçeği tekrarlamakta fayda var; erken kalkmayı sevmiyorum, zor uyanıyorum biliyorsunuz. hâlâ erken kalkmaktan hoşlanmıyorum ama çok uzun yıllardır geç vakte kadar uyuma alışkanlığını da terk ettiğimi söylemek istiyorum. Görev beklemez maalesef. Neyse, buralara daha sonra geleceğim. Nerede kalmıştım? Hah, evet, hatırladım...

Yatağımın başucundaki babamın resmiyle konuştuğumu söylemiştim. İlk birkaç deneyim sonrası, anneme çaktırmamayı da öğrenmiştim. O zamanlar nedenini anlamadığım bir şekilde, ne zaman babamın resmiyle konuştuğumu görse annemin yüzünde, derin bir keder ve üzüntü belirirdi. Annemin üzüntüsü en çok beni yıpratır. Bu, hayatımda hiçbir zaman değişmeyen ve değişmeyecek olan bir his. Onun yüzündeki o kederi görmemek için babamın resmiyle sohbet etme alışkanlığımı ona yakalanmadan devam ettirmeyi hep başardım. Neler neler konuştum bir bilseniz? Hiç unutmam, bir keresinde Handan anneannemin benim için yaptığı bisküvili pastanın son dilimini yiyen Avcı'yı şikayet etmişliğim bile var. Çocuk aklı işte.

Babamın yüzünü ezberlemiştim. Kavuşacağımız anı iple çekiyordum. Birbirimizi gördüğümüzde senelerin özlemiyle birbirimizin kollarına koşacağımızı ve bir daha birbirimizi hiç bırakmamacasına sıkıca sarılacağımızı hayal ediyordum. Öyle olmadı tabii. O gün ilk karşılaşmamızdı ve daha önce fiilen tanışmamıştık. Yüzünü ezbere bildiğim adam, bana bir yabancıya bakar gibi baktığında heyecanla çarpan kalbimin burulduğunu hissetmiştim. Belki de henüz bilmediğim bir nedenden ötürü bana küsmüş olabileceğini de düşünmüştüm. Son zamanlarda yaptığım her şeyi çabucak aklımdan geçirdiğimde aklıma yatan makul bir neden bulamamıştım gerçi.

Ben meraklı biriyim, bunu az çok siz de biliyorsunuz. Her zaman merakımın peşinden giderim. Beni tatmin eden cevapları alana kadar

kafamdaki soruların peşini asla bırakmam. O gün de merakımın peşinden gitmiştim. Peşinden sürüklendiğim merak, hayallerimi gerçekleştirmemi de sağlamıştı. İşte o, tam da hayal ettiğim karşılaşmaydı. Bir daha birbirinden asla ayrılmayacak olan baba oğul ancak o günkü gibi sıkıca birbirini kucaklayabilirdi. Ne zaman o anı düşünsem, şimdi olduğu gibi yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamıyor üpkı o günkü heyecanı ve mutluluğu hissediyorum.

Sanırım hasretim hiç dinmeyecek. Şimdi bile ondan uzakta kaldığım ve sesini duyamadığım birkaç gün yaşadığımda ortaya çıkan panik duygusu belki de bu yüzdendir.

Bilirsiniz, babalar her zaman çocuklarının kahramanıdır. Babama olan sevgimi anlatacak güçte, doğru kelimeler bulabileceğimi sanmıyorum. Öyle sarsılmaz, öyle derin bir sevgi benimkisi. Yerini hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin dolduramayacağı kadar eşsiz bir sevgi.

Fakat dürüstçe itiraf etmeliyim ki benim kahramanım, annemdir.

Annemle babamın gerçek hikayesini yirmi yaşında öğrendim...

Annem o güne kadar babama hiç onu sevdiğini söylememişti ve onun gözlerinde gördüğüm o derin aşka ve sevgiye karşın neden o iki kelimeyi hiç telaffuz etmediğini merak ederdim. Babam sık sık söylerdi oysa. Bir kez bile olsa babamın da o iki kelimeyi duymasını arzu ederdim; fakat neden bilinmez, içimde bir şey bunu anneme sormama hep engel olurdu.

İlk kalp kırıklığını yaşadığımda, hissettiğim acıyı birinden çıkarabilme hırsıyla anneme haykırdığımda öğrenmiştim gerçeği.

Burada merakla dikildiğinizi biliyorum... Kısaca şöyle açıklayabilirim; sevgiyi servetle ölçen birileri her zaman karşıma çıkıyor. O zamanki bunlardan ilkiydi ve gözümün açılmasını sağladığı için olumlu bir tecrübe de olmuştu benim için. Prensesimin de sık sık dediği gibi "Zenginliğin gözü kör olsun!" Neyse, kaldığımız yerden devam edelim...

"Sen de öylesin işte!" diye bağırmıştım annemin yüzüne öfkeyle. "Sen de sevmeyi bilmiyorsun. Bilsen, babama bir kez bile olsa onu sevdiğini söylerdin! Bu iki kelimeyi söylemek bu kadar zor mu senin için?"

Annem yüzünde tek bir kas oynamadan, uzunca bir süre yüzüme bakıp gece yarısı bulunduğumuz mutfaktaki masayı işaret ederek

"Otur bakalım karşıma küçük bey. Aşk acısı çektiğine göre büyümüşsün, o zaman bazı şeyleri öğrenmenin de zamanı gelmiş demektir," demişti sert, küçümseyici bir sesle.

Annemin sarsılmaz otoritesi ve en hassas anlarda böyle hareket etmesi beni her zaman kendisine hayran bırakır. Endişelerini kendi içinde yaşar hep, kritik anlarda gösterdiği güç sarsılmadığı gibi etrafındakileri de sağduyulu davranmaya zorlar. Bana göre tam bir güç timsalidir annem.

O gün gerçek aşk diye hissettiğimi sandığım kalp acısı, öylesine hızlı bir şekilde yok olup gitmişti ki aşkın hiç de benim hissettiğim gibi olmadığını da öğrenmiş olmuştum. Aşk her şeye rağmen sevebilmekti. Her şeye rağmen affedebilmek, her şeye rağmen sevdiğinin yanında olmak ve her şeye rağmen zor yolu seçmekti.

Annem bunu yapmıştı. En zor olanı seçmişti. Sevdiği adamın cezasına ortak olmuştu.

"Hayatımız boyunca yaşadığımız tecrübeler, yaptığımız hatalardan çıkardığımız dersler, bizi kısmen değiştirir. Daha dikkatli, daha özenli davranırız ve yaptığımızın farkına vardıysak, biraz da vicdanımız varsa, fevri davranışlardan da kaçınırız. Baban onu tanıdığım ilk andan sonrasında yaşadıklarıyla öyle değişti ki bu farkı anlayabilmen için, onu en başından tanıman gerekirdi... Bu değişikliğe neden olacak kadar büyük bir vicdanı vardı çünkü" demişti annem, hikayelerini bana anlattıktan sonra.

O gece saatlerce konuşmuştuk. Her zamanki sakin tavrıyla ikimize kahve yapmış sohbete devam ederken fincanları tekrar tekrar doldurmuştuk. Annem, babamdan sonra hayattaki en yakınım olduğu gibi aslında en yakın arkadaşımdır da. Bizim aramızda hiç gizli saklı olmadı ve o gece öğrendiğim gerçekler, ilk anda az da olsa yüreğimin burkulmasına neden olmuştu. Sanki bana ihanet etmiş, sanki benden büyük bir sırrı gizlemiş gibi... Durum aslında tam da böyleydi. Yani benden sakladığı bir sırrı vardı. Hatta o gün aslında her şeyi tam olarak anlattığını da sanmıyorum. hâlâ sakladığı bir kısım şeyler vardı bence. Hikayenin tamamını anlatmadığına dair şüphelerim hiçbir zaman yok olmadı fakat üstelemedim de. Sonraki sözleri beni bu duygulardan hızla uzaklaştırmıştı.

Onu anlayabiliyordum. Babamı öyle çok seviyordu ki onun hayatta en kıymet verdiği çocuklarının, bir an bile düşünmeden onlar için hayatını bile feda edeceği çocuklarının, onun hakkında olumsuz tek bir düşünceye sahip olmalarını istemiyordu. Haklıydı da.

"Ruhu tarumar edilen insanların iyileşmesi kolay olmaz Aşil," demişti annem yumuşak bir sesle. Yüzünde anlayış bekleyen buruk bir gülümsemeyle bana bakarak devam etmişti. "Hele çocukluğu travmalarla geçmiş bir insanın, her şeyi unutup hiçbir şey olmamış gibi yaşaması kolay şey değildir. Baban buna rağmen öyle büyük adımlar attı ki bugün olduğu adamla gurur duyuyorum ben. Şimdiye kadar sen de çok kereler şahit oldun; baban, eğilip bükülebilen bir adam değil. Geçmişte öfkesi gözünü kararttığında yaptığı bir hatayı önemsemeyerek göz ardı edecek bir adam da değil. Yanlış kadını alıkoyması bir tarafa, aslında peşine düştüğü o kadının da masum olduğunu biliyordu. Kendisini affedemiyor. Bizimle yaşamaya devam edebilmesi için kendisine ceza veriyor, bu cezaya sarılıyor ve bununla hayatına devam ediyor." Annem çaresizce ellerini iki yana açıp "Ona öğretilen bu," demişti.

Onun da bunu bir türlü anlayamadığı ve bu durumu aşamadığı için hissettiği çaresizlik öyle açıktı ki kederle devam etmişti. "Elinden bunu alırsam, hissedeceği yıkımla ne o baş edebilir ne de ben onu tutabilirim. Baban böyle biri. Duygularını hep uçlarda yaşayan biri... Ortayı bulamıyor... Benim kalbim kırılmıyor mu sanıyorsun? Sevdiğim adama kelimelerle bunu söyleyemiyorum. Yaptıklarından öyle çok utanıyor ki bunu hak etmediğini düşünüyor. Kendi hükmünü kendisi veriyor. Bana da hüküm verdiğini bilmeden... Kıyamıyorum... Kıramıyorum onu. Ben de aynı hükmü onunla yaşıyorum. Sevmek böyle bir şey işte. Ya aynı karanlıkta kalırsın ya da çıkacaksan da aydınlığa birlikte çıkarsın. Ama hep onunla kalırsın. Hep onunla yanarsın."

Bir adamın annesi söz konusuyken neler yapabileceğini ben biliyorum. O zaman da biliyordum, bugün de çok iyi biliyorum. Anneme zarar verebilecek birilerinin, yeryüzünde barınabilme şansı yok. Belki de babama kin gütmeden onu anlayabilmemin nedeni; annemi en az onun annesini sevdiği kadar seviyor olmamdı. Anneler söz konusu olduğunda bir çocuğun önünde herhangi bir engelin durabile-

ceğini sanmıyorum. Babamla ortak bir düşüncemiz daha ortaya çıkmıştı o gün. Her ne kadar benim anneme zarar vermiş olsa da... Telafisine senelerdir şahittim ve o gün anlatılanları kafamda oturtmakta epeyce zorluk çekmiştim. Dünyanın merkezi olduğunu kabul ettiği bir kadını, nasıl incitmiş olabilirdi ki?

"Sen doğdun," demişti annem sevgiyle gülümseyerek. "Sen oldun," diye devam etmişti sımsıcak bir sesle. "Beni zorla alıkoymuş olsa da onun gerçekte nasıl biri olduğunu hissetmiştim. Etrafında sevdiği herkese karşı öyle korumacı, düşünceli ve özenliydi ki kötü biri olabileceği düşüncesi aklıma yatmıyordu. Cehennemin eşiğinde duran bir cennet çocuğu idi. Onunla olmamın nedeni belki de buydu. Hiçbir anından pişman değilim."

Belki de o ses tonu ve babamı çoktan affettiğini belli eden o sevgi dolu ifadesi yumuşatmıştı kalbimi. Belki de o zamana kadar annemi el üstünde taşıyan babamı, başka türlü düşünmeyi bir türlü beceremediğim içindir; bilemiyorum. Ama babama kin besleyemedim. Annemle paylaştığımız o anı da bir başka sırrımız olarak içimizde tuttuk... Yani bir sene kadar tuttuk sayılır. Sonrası benim boşboğazlığımdı.

Acele etmeyin, geleceğim oraya.

Sonuç olarak; aşk, benim bildiğimi sandığım şey değildi ve annem bunu bana çok güzel anlatmıştı. Aşk en başta fedakarlıktı. Karşındaki hak ediyorsa yapamam dediğin şeyi yapmak, kimliğinden vazgeçmek, sevdiğin için yeni bir sen ortaya çıkarmaktı. Babam, annem uğruna bir başka adam olmuştu. Çünkü annem bunu hak ediyordu. Annem, babam uğruna cezasına ortak olmuştu. Çünkü babam bunu hak ediyordu. Onu öyle iyi tanıyordu ki onu yanımızda tutabilmek için seve seve kabullenmişti bunu.

Babamın eğilip bükülmeyen bir adam olduğuna gerçekten de çok kereler şahit olmuştum. On beş yaşımdan beri onun peşinden ayrılmıyordum ve açıkçası birkaç yıl öncesinden onun yolunda gitmeye karar vermiştim. Gittiği her yerde takip ediyordum onu. Önceleri bunu engellemeye çalışsa da benimle başa çıkması kolay olmamıştı. Çünkü ben Derim Akhan'ın oğluydum. Bana sunulan gücü kullanmaktan çekinmiyordum ve bazen tıpkı onun gibi düzenbazca, tehditle ve şantajla hareket ediyordum. Babasının oğlu sözü tam olarak ikimizi tarif ediyordu.

Seneler önce, kardeşlerim doğduğunda değişen güvenlik protokollerinde bana verdiği bir sözü hiç bozmamıştı; lakin artık o sözü tersine çeviren ben olmuştum. Ne zaman uçağından inse onu karşılamak için orada olan artık ben oluyordum. Beni karşısında her gördüğünde yüzünde önce tasvip etmez bir ifade, ardından birazcık kırgınlık, sözünü dinlemediğim için hızla görünüp kaybolan bir kızgınlık ve en sonunda bıkkın bir pes ediş beliriyordu.

On altı yaşımda artık boyum neredeyse onun kadar uzamıştı ve çocukluğumdan beri yaptığım düzenli sporla gelişen bedenim, yaşıtlarımdan çok daha büyük görünmeme neden oluyordu. Kerem de benim gibiydi. Zaten biz ayrılmaz bir ikiliydik ve attığım her adımda o da yanımda oluyordu.

Tıpkı onun gibi takım elbisemi üzerime geçirip gittiği her yerde babamın peşine takılmama bir süre sonra alışmıştı ve sanırım bunun geri dönüşü olmayacağını da kabullenmişti. Bir süre sonra peşe takılmalar sadece takım elbiseli görüşmelerin kapsamından da çıkmıştı. Takım elbisenin dışında çokça operasyon kıyafetimi de giymeye başlamıştım. Epeyce kavga ettiğimizi söylememe gerek yok sanırım. Derim Akhan'ın kolay pes edeceğini düşünmüş olamazsınız. Fakat benim adım da Aşil Ağaner... Ben de kolay pes eden biri değilim...

Aklıma gelmişken ufak bir bilgi vermek faydalı olacak sanırım. Artık Aşil Akhan adını kullanıyorum. Adı ortalarda gezen ama henüz yüzünü hiç kimsenin görmediği, görseler de o olduğunu bilmedikleri biriyim ben. Bu konuda Derim Akhan tedbirlerinin hayata geçtiğini anlamış olmalısınız. Hiçbir istihbarat servisinde resmim yok, dünya üzerinde hiçbir kamera yüzümü yakalayamaz, yakalasa da kaydedemez. Derim Akhan'ın varisi Aşil Akhan tıpkı kendisi gibi gölgelerde yaşayan biri.

"Bir gün gelecek, dünya üzerindeki tüm sınırların kalkacağı gibi ne milletler ne de ülkeler olacak. O gün geldiğinde, ayakta kalan sadece güçlü aileler olacak. Benim ailem de onlardan biri olacak. Ne yaparsan yap, her zaman ailenin güçlü olması için çalış. Kimseyi bile isteye ezme, ama seni ezmelerine de asla izin verme."

Onun yolundan gitmeye karar verdiğimde, babamın söylediği bu sözleri hiçbir zaman unutmadım. Dünyayı yönetenlerin ülkeler değil, güçlü aileler olduğunu çok iyi biliyordu. Savaşlarda ülkelere bile

borç veren güçlü aileler, istedikleri yönetimleri de yapabiliyordu. Tarih buna şahit olmuştu. Rothschild ve Rockefeller aileleri bunu hep yapmışlardı ve babamın bulunduğu Konsey de bunu yapıyordu.

Bu arada yine kısa bir bilgi vererek Konsey'e yeni neslin yavaş yavaş girmeye başladığını söylemem gerek sanırım. On yıl önce Lord Carringhton öldükten sonra artık Norveç Kralı olan oğlu yerine geçti. Elbette gizlilik aynı şekilde devam ediyor. Konsey üyeleri kendilerinden sonra gelecek kişilerin isimlerini de belirlediler. Benim adım babam tarafından iletildi. Olabildiği kadar çok uzun bir süre sonra olmasına dua ettiğim Konsey liderliğinin, bir sonraki ismi benim.

Babam için her zaman en öncelikli ve en önemli olan tek şey, ailesini güçlendirmekti. Bunda hayal dahi edemeyeceğiniz kadar başarılı oldu. Yönetici para idi ve babam da her zaman o yöneticiyi kullandı. Ailem şimdi dünyaya yayılmış binlerce şubesiyle toplam üç bankaya sahip. Finans sektörünü elinizde tuttuğunuz sürece yaptıramayacağınız şey yok; dünya ekonomisine istediğiniz yönü verebilirsiniz. Buna farklı ülkelerde kurulu fabrikalardaki silah üretimi, önemli yeraltı madenleri ve enerji sektöründe hatırı sayılır kaynakları da eklediğinizde, önünüzde eğilmeyecek baş göremezsiniz. Kumarhaneleri ve otelleri saymama bile gerek yok sanırım.

Gerçi kumarhaneler babam için işin eğlencesi, otellerse çok sevdiği karısının adını yaşatabileceği diğer tüm iş kollarından çok daha değerli işletmeler. Hotel de Phénix markası, babam için sahip olduğu her işten çok ama çok daha değerli.

Tüm bunları gerçekleştirirken en hassasiyet göstermeniz gereken şey ise asla göze batmamak. Sahip olduğunuz mal varlıklarını her zaman gizli tutmak, paravan şirketlerle olabildiği kadar geniş bir yelpazeye yaymak, kudretinizin büyüklüğünü gizleyecektir ve bu da size gerektiğinde çok büyük avantajlar sağlar. Kimse sizin asıl gücünüzü asla bilmemeli. Babamın bana öğrettiği en önemli şeylerden biri buydu. Bugün bile hâlâ hiç kimse, ailemin gücünün tam olarak farkında değildir.

Büyüyen gücünüzle birlikte çoğalan düşmanlarınız, göze almanız gereken bir risk sadece. Bu da her zaman masada duran aktif bir dosyadır bizim için.

Babamın attığı her adımda dibinde olduğum için nadiren görüştüğü sayılı kişiler, adamlarından biri olduğumu düşünüyorlar. Bu düşünceyi sağlamlaştırmak için ben de öyle davranıyordum zaten. Beş yıl boyunca nereye gitse yanından hiç ayrılmadığım için ondan öğrendiğim o kadar çok şey olmuştu ki artık kimi nasıl yöneteceğimi de öğrenmiştim.

Öğrendiğim en değerli bilgilerden biri de herkesle görüşmemek, sadece çok yukarıda olan ya da sadece çok güçlü olduğunu düşündüğüm kişilerle yüz yüze görüşmekti. Diğerleri benim kalibremde değilse adamlarından biri de görüşebilirdi ki babam her zaman bunu yaptı ve şimdi de ben aynısını yapıyorum.

Hayatımın dönüm noktasının bir sonbahar günü olduğunu söylemiştim size. Yirminci yaşım, hayatımdaki ikinci dönüm noktasıdır. Belki de annemle konuştuğumuz o geceydi. Kesin bir şey söylemek zor; ama her şeyin değişmeye başladığı zaman ben yirmi yaşımın sonlarındaydım.

Babamı emekliye ayırmaya karar vermem o zaman aklıma düşmüştü. Annemle daha çok zaman geçirmesini ve artık kendisini affedebilmesini istiyordum.

İkizler on beş yaşına gelmişlerdi. Baş belaları!

Babamın ve Jan amcamın sınırsız sevgisi onları da ele avuca sığmaz hale getirmişti. Her ne kadar peşlerini sürekli temizlemek zorunda kalsam da onlar da doğal olarak anne babalarına benziyorlardı. Sınırsızlardı. Gözü karalardı. Ve bir insanda beni en fazla tedirgin eden bir özelliğe sahiplerdi: Korkusuzlardı.

Hala öyleler. Baş belaları!

Çocukluğumda, annem etrafımızdaki tüm tehlikelerden beni korumak, korkmamamı sağlamak için yaptığımız her şeyi oyuna çevirmişti. Korkuyordum aslında... Korkuyordum ama ona belli etmemeye çalışıyordum. Gözlerinde, bana bakarken beliren endişe, yüreğimi öylesine sıkıştırıyordu ki o endişeyi onun gözlerinde görmemek için ona ayak uydurmaya, biraz da olsa rahatlamasına yardımcı olmaya çalışıyordum. Oyun oynarken aslında beni eğitiyordu da. Seneler sonra o oyunların öyle çok faydasını gördüm ki anlatamam size. Gözüm kapalıyken yön tayini yapabilirim, hafızam hiçbir şeyi

unutmayacak bir düzende çalışır, etrafımdaki en ufak şey bile herhangi bir tehlike anında kullanabileceğim yararlı bir parçaya dönüşebilir.

Annem ve etrafımdakiler benimle oyun oynadıklarını söyleseler bile her zaman her şeyin farkındaydım. Sıradan bir akşam kurabiye yaparken annem ansızın beni mutfağın dolabına sakladığında aslında oyun oynamadığımızın farkındaydım. O mutfaktan Avcı'nın kucağında çıkarken oynadığımız oyunun da bir bahane olduğunun farkındaydım. İçinde olduğum araba saldırıya uğradığında Lucca'yla oynadığımız saklambaç gibi... Her şeyin farkındayım ancak korkmamam gerekiyordu ve ben tıpkı annemin bana öğrettiği gibi korkusuz olmaya çalışarak bu oyunlara tutunuyordum. Annem, benim hep cesur olmam için çabalamıştı ve onun hatırına asla korkmamam gerektiğini düşünüyordum. Kim küçücük bir çocukken ona saldıranlardan korkmazdı ki?

Korkusuz olmayı o gün öğrendim ben. Saldırıya uğrayan arabanın içinde Lucca ile saklambaç oynarken. İşte o gün, bir çocuğun arkasında babasının olmasının nasıl bir güç olduğunu da tam anlamıyla hissettiğim gündü. Çünkü o gün babam oradaydı. O günden sonra da hep yanımda oldu. Ne zaman ihtiyaç duysam ne zaman yardıma ihtiyacım olsa babam hep yanımda bitiverdi.

On dokuz yaşımda ilk kez birini öldürdüğümde de yanımdaydı. Lübnan'daydık ve konvoyumuza pusu kurulmuştu. Çatışma yarım saat kadar sürmüştü. Beni koruyan adamlar hiçbir zaman yanımdan ayrılmazlardı ve o gün de Eren yaralanmıştı. Babamla sırt sırta mücadele vermiştik ve senelerdir bana öğretilen her şeyin hakkını verdiğimi düşünüyorum. Tetiği çekerken hiç tereddüt etmemiştim. Öldürdüğüm adam için üzüntü de hissetmemiştim. Sonraki operasyonlarda da girdiğim çatışmalarda da ne endişe ettim ne de tereddüt. Ben buydum ve bana öğretilen her şey, her defasında hayatımı kurtarmıştı. Dediğim gibi özellikle babam yanımdayken asla korkmam.

Gerçi benim ona yaşattığım korkuları anlatsam, yüz karası olduğumu düşünebilirsiniz. Çok garip bir ironi bu, öyle değil mi? Bana korkusuzluğu öğreten adama, en büyük korkuları yaşatan da ben oldum hep.

En büyüğü, beş sene evvel yirmi bir yaşımdayken beni o kafesin içinde gördüğü andır muhtemelen. Öyle olmalı ki o kafesten çıktığım

ından itibaren gösterdiği tepki ile karşımda dikilen adam, tanıdığım adamla en ufak benzerlik göstermiyordu. Çıldırmış bir Derim Akhan'a o gün şahit olmuştum.

Bugün yirmi altı yaşındayım... hâlâ titrerim o günkü adam aklıma geldikçe. Pekala, sanırım azıcık abartmış olabilirim. Korkusuzum dediysem Derim Akhan'dan da korkmuyorum demedim. Derim Akhan'ın ne kadar korkutucu biri olduğuna bizzat şahit oldum. Ama hakkımı da vermenizi isterim, bunu o gün ona da belli etmedim. Her ne kadar Derim Akhan'ın oğlu olsam da aynı zamanda Anka Soylu'nun oğluyum ben.

Annem kadar inatçı, annem kadar boyun eğmez biriyim.

Konuda konuya atlıyor gibi olacağım ama söylemeden yapamayacağım.

Annem kazandı...

Babamın içten içe hep duymayı istediği fakat kendini müebbet cezasına mahkum etmesi nedeniyle duymaktan korktuğu kelimeleri annem, tabiri caizse kafasına vura vura söylemeye başladı.

Gururla belirtmeliyim ki belki bunda benim de azıcık katkım olmuş olabilir.

Beş sene önce yara bere içinde o kafesten çıktıktan sonra esen fırtınanın yalnızca başlangıç olduğunu sonradan anladım. Soyunma odasında Silva'nın, Marcel'in ve Duman'ın yediği yumrukların vebali hâlâ üzerimdedir. Neyse ki abim orada değildi. Asıl kıyamet, saatler süren fırtına öncesi sessizliğin ve sağır hissettirecek kadar dilsiz ve gergin geçen bir yolculuğun ardından eve vardığımızda kopmuştu.

Derim Akhan'ın aklını kaybetmiş olduğunu düşündüğünüz, çıldırmış bir anına hiç rast geldiniz mi? Ben geldim.

Yaptığım deliliğin hesabını sorarken diyaframı oldukça güçlü bir tenoru bile kıskandıracak kadar yüksek çıkan sesi, evdeki tüm eşyaların sarsılmasına neden oluyordu. Birkaçını bilhassa kendisinin parçaladığını söylemeyi unutmamam gerek elbette.

Annem akıllı bir kadındır. Hep derim. Eh, siz de şimdiye kadar fark etmişsinizdir zaten. Biz eve varana kadar ikizleri evden uzaklaştırması, sanırım yaptığı en doğru hareketti. Onların yanında bir kez bile sesi yükselmemiş olan babamı o halde görmelerini asla istemezdim zaten.

"Senin sorunun ne?" diye kükremeye devam eden babamın, öfkesi yüzünden birbirine giren çoğu kelimesini anlamadığım tiradı epeyce uzun sürmüştü. Sinirlendiğinde çoklukla Fransızca konuşurdu ve hiç sevemediğim ve yetersiz bulduğum Fransızca küfürleri sıralarken ben olsam daha yaratıcı olan Türkçe küfürleri tercih edeceğimi düşünüyordum.

Oturduğum kanepenin önünde dikildiğinde yüce bir dağ gibi daha da irileştiğini sanmıştım. Elli iki yaşında olmasına rağmen öyle dinçti ki o yüce dağ, bedenini öne doğru eğmiş adeta üstüme yıkılıp beni ezecekmiş gibi görünüyordu.

"Ben sana kıyamazken, bedeninde en ufak bir çiziğe dahi tahammül edemezken, sen bana bunu nasıl yaparsın?" diye bağırdığında, kulaklarımın sağır olacağını da düşünmedim değil gerçi.

"Bu benim seçimim," demiştim cılız bir sesle. "Spor olsun diye dövüşmeyi öğrenmedim," diye küstahça eklemeyi de atlamamıştım. Buna rağmen başım önümdeydi ve kafamı kaldırıp onunla göz göze gelemiyordum. Onu ilk kez bu kadar öfkeli ve kendini kaybetmiş halde görüyordum, henüz bu yönüyle nasıl başa çıkacağıma karar verememiştim.

Yüzüm gözüm dağılmış vaziyetteydi. Uçakta, adamların yaptığı ilk müdahale fena gelmemişti gerçi. Uzun yıllar sonra ilk kez aynı uçağa binmiştik. Acıya rağmen mutlu olduğumu hatırlıyorum. Sikmişim güvenlik protokollerini! Acıyı çok fazla hissetmiyordum. O anda onun yumruklarından nasibini alan diğerlerinin de o kadar acı hissetmediklerini umut ediyordum.

İstanbul'daki evin büyük salonunda yalnızca ben, babam ve annem vardık. Annemin yüzüme endişeyle baktığını biliyordum ama babam kadar çıldırmamıştı henüz. Onun canının da yandığının ama öte yandan beni anladığının da farkındaydım. Babamın izinden gideceğimi çok iyi biliyordu. Çok kereler bunun sinyalini vermiştim ve o, bunu babamdan daha çabuk idrak ederek kabullenme aşamasına geçmişti. Muhtemelen o yüzden sessiz kalmayı tercih etmişti. Ya da babamdan henüz ona sıra gelmemişti. Tam emin değilim ama bir süre daha sessizliğini devam ettirmişti.

"Sen aklını kaçırmışsın!" diye bağırmaya devam etmişti babam. "Buna bir son vereceksin! Herkesi parmağında oynatıp istediğini yapıyorsun, hepsini görmezden geliyorum ama bu son yaptığın bir daha asla olmayacak! Bana bir daha bunu yaşatırsan tüm imtiyazlarını elinden alırım!"

"İsteyip istemediğimi bana sorman gerekir," diyerek başımı hafifçe kaldırıp diklenebilmiştim nihayet.

"Neyi sana soracağım?" diye oktavı öyle yüksek bir sesle bağırmıştı ki annemin oturduğu yerde sıçradığını göz ucuyla görebilmiştim. "Sen beni öldürmeye mi çalışıyorsun? Çek vur o zaman!" diye haykırmaya devam etmişti. "Çek vur beni!"

"Ben sadece yapmam gerekeni yapıyorum."

"Sahte isimle dövüşlere kaydolup bir yığın dolap çevirerek o kafese girmen mi yapman gereken şey? Bu ihmalkarlık için kaç kişiyi harcadığının farkında mısın? En başta Ozan'ı!"

"Sakın!" diye hızla yerimden fırlamıştım. İlk kez kör bir cesaretle atılmıştım. "Kimsenin suçu yok! Benim yüzümden kimseye ceza veremezsin! Abimden uzak dur! Onu atlatmam onun suçu değil!"

"Bu ihmalkarlığa neden olan herkes cezasını çekecek! Senin canın yanarsa onların canı da yanacak!"

"Senin canın yanınca, anneminkini de yaktığın gibi mi?" diye aniden haykırdığımda, annemin dehşetle bana baktığını, babamınsa donup kalmış gibi öylece kalakaldığını görmüştüm ama durmamıştım. "Senin canın yandığı için mi onun da canını yakmaya devam ediyorsun?"

Salonun içinde uzunca bir süre buz gibi derin bir sessizlik meydana gelmişti. Üçümüz de donup kalmış gibi öylece duruyorduk. Annem karşımda oturduğu kanepede ayağa kalkmaya güç bulamıyormuş gibiydi. Babamla bense aynı renkteki gözlerimiz birbirine kilitli kalmış gibiydik.

"Ne demek bu?"

Babamın dudaklarının arasından bir fısıltı gibi zorlukla çıkan bu soru, yine uzunca bir süre devam eden sessizlikle buluşmuştu. Nihayet annem kendinde yeterli güç bulmuş olacak ki yerinden kalkarak ağır adımlarla babamın yanına varmış ve bir eliyle onun koluna girmişti.

Keskin mavi gözlerini bana dikerek sert bir sesle "Bir daha babanla bu şekilde konuşursan yüzümü asla göremezsin!" demişti. "Odana git! Alin suratınla ilgilenir."

Utanarak itiraf ediyorum.

Odama gitmedim.

Kapı dinledim.

Girişte kocaman açılmış gözlerle bana bakan prensesime -kim olduğunu söylememe gerek yok sanırım- başımı kabullenmez gibi iki yana sallayarak karşı koydum ve tıpkı Selin teyzemin, mahalledeki kadınların yaptıkları ile ilgili verdiği bilgilere dayanarak tanımlayabilirim ki kapı dinledim. Yaptığım şeyin utancını prensesimle paylaştığımı söylememe gerek yok sanırım. Bu hissettiğim utancı ve huzursuzluğu az da olsa dağıtmıştı.

"İyi yaptın, iyi" demişti prensesim takdir eder gibi. Fısıltıyla konuşuyordu. "Birinin artık bunu söylemesi gerekiyordu." Aniden elini kaldırıp parmak uçlarıyla yüzüme dokunup suratını buruşturarak fısıldamaya devam etmişti. "Ben sana böyle mi öğrettim? Sana kaç defa yüzünü koru demiştim, değil mi? Bak, dağılmış bebek surat."

"Jan amcam nerede?"

"Nerede olacak, babanın dağıttığı yüzleri topluyor. Seninki bana kaldı."

"İyiyim ben! Kendim hallederim."

"Halletmişsin halledeceğini. Tam dayaklıksın ama zaten yemişsin, daha fazlasına kıyamıyorum. Sahte isimle o sikik kafese girmek ne demek? Duyunca kalp krizi geçirecektim. Hele annen? Bir aşağı bir yukarı yürümesinden salonun tabanı aşındı. Endişeden aklını kaybedecekti! Kim bilir baban nasıl hissetmiştir? Dövüşlerin olduğu anda aynı şehirde olması da tam cabası yani! Kim bilir adam oraya varana kadar kaç defa öldü öldü dirildi. Adamlar müdahale de edememişler kimliğin ortaya çıkmasın diye. Son dövüşe kadar beklemek zorunda kaldılar. Sen aklını mı kaçırdın?"

"Susacak mısın biraz? Ne konuştuklarını duyamıyorum!"

Prensesim gözlerini iri iri açıp hızla başını sallamıştı. Bazen hızını alınca susturmak mümkün olmuyor maalesef. İkimiz de kulağımızı kapıya dayadığımızda yine fısıldayarak "Bu durumlarda, susta azıcık

motorun soğusun denir! Öğretemedim bir türlü sana! hâlâ baban gibi monşerlik yapıyorsun," diye söylenmekten geri durmamıştı.

Yüzümü buruşturmak istemiştim ama hissettiğim acıyla bundan vazgeçerek tüm dikkatimi kapının ardına vermiştim.

"Ben senin canını mı yakıyorum mon Phénix?" diye sormuştu babam çaresiz bir sesle. Ses tonu öyle acı çıkmıştı ki ona bunu hissettirdiğim için o an suçlulukla kıvranıyordum. Sanki ne hissettiğimi anlamış gibi prensesim destek olurcasına bir elini omzuma koyarak hafifçe sıkmış ve sonra sırtımı okşamıştı.

"Gel otur şöyle," demişti annem sakin bir sesle. Muhtemelen babamı benim biraz evvel oturduğum kanepeye oturtmuş kendisi de yanına yerleşmişti. Yani ben böyle yaptıklarını düşünmek istemiştim. Prensesimle birlikte pür dikkat kapının ötesine odaklanmıştık. Ve sonra annemin sesini duymaya devam ettik.

"Bugün ikimiz de çok korktuk, değil mi?" diyen annem, yumuşak bir sesle konuşmaya başlamıştı. "Uzun zamandan beri Derim Akhan'ı karşımda görmemiştim. Alışmışım sanırım benim etrafımda Derim Ağaner olmana."

Babamdan hiçbir ses çıkmamıştı. Kısa süren bir sessizlikten sonra tekrar annemin sesini duymuştuk. "Derim... Oğlun senin izinden gidecek, bunu artık kabul etmelisin. Bunu sadece yanında koruman-mış gibi dikilip seninle iş görüşmelerine girerek, görüştüğün adamlarla konuştuklarını takip ederek, senin elinden geçen her şeyi okuyarak, neyi neden yaptığını sorup öğrenerek yapmayacak... Senin yaptığın her şeyi yaparak takip edecek."

"Ben dövüşlere girmiyorum!" diye karşılık vermişti babam sert bir sesle. "Bir gün zaten her şeyi o yönetecek ve bunun için hazırlıyorum ben onu. Tehlikeye atılmadan sadece yöneterek bunu yapması gerekiyor."

"Böyle bir şey olmayacak Derim," demişti yine annem, yumuşak bir sesle üzerine basarak. "Aşil, senin yaptığın her şeyi yapacak. Şimdi dövüşlere girmiyor olman geçmişte girmiş olduğunu unutturmuyor. Sen nasıl her zaman en önde oldun o da en önde olacak. Adamların arkasına saklanacak biri hiçbir zaman olmayacak. O senin oğlun. Bunu kabul et ve sen nasıl başa çıktıysan, onun da başa çıkmasını sağla."

"Onun canı yanarsa benim daha çok yanar," demişti babam yine inatçı, çaresiz bir sesle. Kısacık bir nefes bile almadan hızla devam etmişti. "Ben senin canını mı yakıyorum mon Phénix? Neden yakıyorum?"

"Ben de senin gibiyim."

"Ne demek bu?"

"Senin canın yanarsa benimki de yanıyor demek. Kendinle birlikte beni de yakıyorsun demek."

"Şu kapıyı azıcık aralasana," diyen prensesimin kulağımı üfleyen fısıltısıyla az daha yerimde sıçrayacaktım. Kızgınlıkla ona baktığımda gözleriyle yeniden kapıyı işaret etmişti. Suçumuzu biraz daha büyüterek bu emre uyduğumu söylerken şu an yine utandığımı hissetsem de pişman değilim. Kapıyı belli belirsiz araladığımda tıpkı tahmin ettiğim gibi annemle babamın biraz evvel benim oturduğum kanepede yan yana oturduklarını görüyorduk. İkisinin de birer bacağı kanepenin üzerindeydi ve karşılıklı birbirlerine bakıyorlardı. Annemin avucu babamın yanağına kapanmıştı.

"Seneler önce kendine verdiğin cezanın hükmünü bana da verdiğini göremiyorsun Derim," demişti annem nihayet kırgın bir sesle. Bu, suçlamadan çok onu anlamasını ister gibi yakarış içeren bir tonla söylenmişti. Belki uzun yılların birikimiydi bu; belki de artık onun da canına tak etmişti. Kestiremiyorum gerçek nedeni ama o gün annem nihayet babamla gerçekten konuşabilmişti.

"Korkuyorum Derim... Beni öyle büyük bir sevgiye boğdun ki bunu kaybetmekten korkuyorum. Ama bir yanımı eksik de hissediyorum. Yanında olmaya, yanımda olmana çok ihtiyacım var. Hep seni anlamaya çalıştım. Ama bazen anlamakta zorluk çekiyorum. Bana, çocuklarımıza, yanımızda olan herkese sınırsız bir sevgi sunuyorsun ama kendine bunu hak görmüyorsun. Neden? Kendine yaptığın bu eziyet neden?"

"Ben şikayetçi değilim," demişti babam tutuk bir edayla.

"Ben şikayetçiyim ama. Kendini o parmaklıkların arasına soktun. Ben içinde değilim belki ama dibinden de ayrılamıyorum. Parmaklarım o demirlere tutunmuşsa ve hiç bırakmıyorsa içinde ya da dışında olmamın bir farkı var mı sence?"

Babam o kadar uzun süre sessiz kalmıştı ki bir an artık konuşmayacağını sanmıştım; fakat uzun suskunluğunu bitiren soruyu sorduğunda o kısacak anda aklından inanılmaz bir hızla geçirdiği düşüncelerin sonucunu ortaya koymuştu.

"Aşil biliyor, öyle değil mi?" diye sormuştu yarı suçluluk yarı utançla.

Annem inkar etmemişti. Başını usulca sallayarak "Bir senedir biliyor," diye karşılık vermişti durgun bir sesle.

Babamın iç çeker gibi ani kısa soluğu göğsünü şişirdiğinde adeta eyvah der gibiydi. Annem anlayışla gülümsemişti. "Aşil senden nefret etmiyor Derim, bu hiçbir zaman olmayacak. Şu anki konumuz bu değil zaten."

Babam ellerini yüzüne kapatarak başını kederle iki yana salladığında annem, uzanarak onun ellerini tutmuş ikisinin elleri birbirine kenetlenmiş haldeyken neredeyse yalvarır bir tonla sormuştu.

"Beni, benimle yaşayacak kadar çok sevemez misin?"

"Ben seni uğruna ölecek kadar çok seviyorum!" demişti babam hızla karşılık vererek. Görebildiğim kadarıyla, adeta sevgisinin yetersiz olduğunu söylemişler gibi kahrolmuş bir ifadeyle yüzünü buruşturmuştu.

"Ben sana benim uğruma öl demiyorum, benimle yaşa diyorum!" demişti annem üzerine basarak. "Hatırlıyor musun? Sana seneler önce bir ceza kesmiştim. Çünkü o gün beni bırakıp gitmeye karar vermiştin ve ben seni yanımda tutacak başka bir yol bulamamıştım. Yapılan her hatanın bir cezaya karşılık gelmesi gerektiğini düşünüyorsun. Senelerdir cezanı çekiyorsun ama bir türlü bitiremiyorsun. En azılı suçluya bile af çıkıyor, sana bir türlü çıkmıyor. Şu kilidi aç, çık artık şu hücreden. Beni de kendini de azat et."

"Ben senin canını çok yaktım hâlâ yakmaya devam ediyorum, öyle değil mi?"

Babam öyle acı dolu bir sesle, bitap halde sormuştu ki bu soruyu, yüreğimin paramparça olduğunu hissetmiştim. Babamın suçluluğu öylesine derin ve büyüktü ki kendisine verdiği cezanın annemin canını yaktığını dahi görememişti.

"Yoruldum Derim," demişti annem gerçekten de bitik, yorgun bir edayla. "Sana söylediğim her farklı iki kelimeye aynı anlamı yükledim ben. Gönlümde bütün kelimeler evrildi, sadece iki anlama denk geldi, yeni bir dil oluşturdum ben. Sadece sana özel bir dil oluşturdum ama sadece ben anlıyorum. Kendi kendimle konuşur gibiyim. Artık seninle konuşmak istiyorum."

"Sen benimle konuşuyorsun zaten!"

"Ama anlatamıyorum!"

"Anlamadığımı mı sanıyorsun? Her kelimen, benim için aynı anlam. Telaffuzu farklı olsa ne fark eder?"

İkisinin de sesleri yükseldiğinde kapının dibinde prensesimle gerilmiştik ve bu konuşmanın nereye varacağını merakla bekliyorduk.

"Bitsin artık ne olur..." dedi annem yalvarır gibi. "Aşil haklı. Kendi canınla birlikte benimkini de yakıyorsun. Artık canım acısın istemiyorum!"

Annemin isyan dolu sözleriyle ikimiz de olduğumuz yerde hafifçe dikilerek birbirimize bakmış ardından hızla babamın ne diyeceğini merak ederek gözlerimizi yine kapı aralığına çevirmiştik. Babam heykel gibi kımıltısız dururken bakışlarını göremiyordum ama içlerindeki acıyı hayal edebiliyordum. Annemin isyanının onu nasıl dağıttığını tahmin etmesi zor değildi. Bir yanda kendi kendine biçtiği kefaret, bir yanda sevdiği kadın vardı. Kefareti de o kadın yüzündendi ama onun da kendisiyle birlikte aynı acıyı çektiğini nihayet fark etmiş gibi donmuşçasına anneme bakıyordu.

"Özür dilerim," diyen iki kelime, babamın dudaklarından acı çeker gibi inlercesine çıkmıştı. "Göremedim," diye mırıldanır gibi devam etmişti. "Göremedim, mon Phénix. Özür dilerim."

"Bitti mi?" diyen annem, medet umar gibi üstelemişti. "Beni bırakıp gitmek yok, çocuklarını bırakıp gitmek yok, bitti mi artık?"

Babam yine bizi delirtecek kadar uzun bir süre ses çıkarmadan anneme bakmıştı. Onun yüzünü tam göremiyordum ama annem o muhteşem gülümsemesiyle elini kaldırıp parmaklarının ucunu babamın yüzüne sürdüğünde, babamın yanağından akan yaşı sildiğini anlayabilmiştik. O gün babama geri adım attıran şey, kaybetme korkusu muydu? Bilmiyorum. O gün beni kaybedeceğine öyle korkmuştu ki

yok oluşun geride nasıl bir yıkımı da beraberinde getireceğini anlamıştı belki de.

Giden için değil, en büyük yıkım kalan içindi çünkü.

Nihayet tarazlı bir tonla anneme karşılık verdiğinde titreyen sesi, o anı aklıma her getirdiğimde hâlâ benim de yüreğimi titretir.

"Bitti, mon Phénix... Sadece senin için... Sadece senin uğruna..."

Annemin yüzünde o anki ifadeyi görebilseydiniz hepinizin kalbi teklerdi eminim. Benimki teklemişti çünkü. Yanımda bedenini öne eğmiş olan prensesim de bir elini kalbinin üzerine bastırıp burnunu çektiğine göre onun da teklemişti sanırım.

"Seni seviyorum."

Annemin dudaklarından çıkan o iki kelime, adeta yüzyılların mahkumiyetinden kurtulup gelmiş kadim bir sevinci barındırıyordu. Hayal olduğunu biliyorum ama o an, salonun içinde onlarca kuş aniden havalanıp özgürce kanat çırpıyor gibi hissetmiştim. Yüzüme öyle bir hava akımı vurmuştu çünkü.

Annem kollarını babamın boynuna sararak söylemeye doyamıyormuş gibi yeniden, "Seni seviyorum cehennem çocuğum," demişti.

Sesi öyle içten, öyle kudretliydi ki kıskançlık hissetmekten alıkoyamamıştım kendimi. Bir gün beni de böyle seven bir kadın karşıma çıkar mı acaba diye düşündüğümü hatırlıyorum.

Merak ediyorsanız; hâlâ çıkmadı...

Babam kollarını annemin beline sararak acı dolu bir tonla karşılık vermişti. "Seni çok seviyorum, mon Phénix. Çok!"

Muhtemelen bunu hak etmediğini düşünüyordu ama tıkanmış gibi çıkan titreyen sesi, sevdiği kadının dudaklarından çıkan ve ilk kez duyduğu bu kelimelerle soluğunun kesildiğini belli ediyordu. Kim bilir kalbi nasıl da hızla atıyordu o sırada?

"Siz ne yapıyorsunuz orada?" diyen arkamızdan gelen sesle, aniden yerimizde dikildiğimizde biraz evvel hayali kuşlar havalandığı için yüzüme vurduğunu düşündüğüm o hava akımının, evin açılan kapısından bize ulaştığını anladım tabii.

Jan amcam hayretle bize bakıyordu. İkimiz de suçüstü yakalanan suçlular gibi ne yapacağımızı şaşırmışçasına önce birbirimize bakmıştık; fakat prensesim her durumda üste çıkmanın yolunu bilen biri olarak kızgınlıkla atılmıştı.

"Anı bozman gerekmiyordu! Ne yapıyor gibi görünüyoruz? Tabii ki kapı dinliyoruz!" demişti fısıldar gibi alçak bir sesle.

"Özel hayata saygı sıfır yani?" demişti Jan amcam ayıplar gibi bize bakarak.

"Bu evde özel hayat falan yok! Anlayın bunu artık!" demişti prensesim çemkirerek. Ardından bir elini koluma dolayıp "Yürü hadi, gidip şu suratını toparlayalım" diye devam ederken yan gözle Jan amcama bir bakış atmıştı.

"Bizi ayıplayacağına git oğlunu ayıpla! O oğluna söyle, kızların özel hayatına karışmasın bir kere!"

"Kızların ne halt yediğini takip ettiği için ayıplayacak değilim oğlumu. Tabii ki takip edecek. Aferin oğluma!"

Barın'ın, Lee ve Böcek'in en iyi öğrencisi olduğunu söylemem gerek. İstanbul'dayken zamanını çoklukla Böcek'in yanında geçirir. Paris'e gittiğimizde ise soluğu Lee'nin yanında alır. Teknoloji onun vazgeçilmez alanı. Gelecekte Lee ve Böcek'in yerine kimin geçeceğini tahmin edebilirsiniz sanırım.

"Bir de sessiz sakin diyordum. Ne karda yürüyüp izini belli etmeyen bir çocuk o var ya, sinsi sinsi! Babası gibi saman altından su yürütüyor! Kızların tüm elektronik aletlerini hacklemek ne? Çok ayıp! Özel hayata saygı sıfır!"

Prensesim beni merdivenlere doğru çekiştirerek götürürken Jan amcamla atışmaya devam ediyordu. Barın'ın son marifeti kısa süre önce ortaya çıkmıştı ve kızların kopardığı kıyameti hatırlayınca yine yüzümü buruşturmak zorunda kalmıştım. Yüzümdeki acı, o gürültünün yarattığı baş ağrısından çok daha katlanılabilirdi. hâlâ o baş ağrısını çok net hatırlıyordum çünkü. İki hafta evvel evde yer yerinden oynamıştı.

Siz üç tane on beş yaşındaki kızın bir evi nasıl savaş alanına çevirebileceğine şahit oldunuz mu hiç? Ben oldum. Hiç tavsiye etmem. Handan anneannemin de dediği gibi, ev tam kadınlar hamamı kıvamında.

O gün yaptığım o dövüşten tam üç sene sonra her şeyi ben yönetmeye başladım. Babam ve Jan amcam eskisi kadar faal değilseler de tam olarak ellerini eteklerini çektiklerini de söyleyemem. Konsey'de olan hâlâ babam ve daha önce dediğim gibi bunun sonsuza kadar sürebilmesini istiyorum. O ve Jan amcam sık olmasa da hâlâ bazı seyahatleri zorunlu yapıyorlar. Onlarsız bunu başaramazdım.

Babam seneler boyu yaptığı gibi ne zaman uzağa gitse, döndüğünde eve hep yoğurt getirir. Annemle ikisi arasında devam eden bu yoğurt olayı babamın sıradan olma isteğine bir işaret olduğundan annem her zaman o yoğurdu ondan gülümseyerek alır. Onlar için paylaşılması en güzel ve en özel anlardır bu. İkisini de içinde bulundukları karmaşadan, stresten ve sürekli tetikte yaşadıkları hayattan uzaklaştıran kısacık bir andır. Bir kutu yoğurt, onları normalleştirip mutfakta birer kase eşliğinde adeta sıradan bir sohbeti devam ettiren, sıradan bir çifte dönüştürüyordu. hâlâ öyleler.

İkisinin de böyle hissettiğine eminim. Yoksa konuştukları konular kesinlikle sıradan bir çifte ait değildi. Fakat aldıkları her kararı, geçen senelerde kendilerinin de bizzat katıldıkları operasyonların en kritik planlarını, hep birer kase yoğurt eşliğinde yaptıklarını söylemem gerekir. Garip bir çift olduklarını itiraf etmeliyim. Ama bir o kadar da izlemesi olağanüstü güzellikte bir çift olduklarını da.

Her şeyin kontrolünü ele almamın üzerinden iki sene geçti. Geçen zaman babam ve Jan amcamın da biraz daha geri çekilmelerini sağladı. Yavaş yavaş, kademe kademe yapıyorlar bunu. Yine her konuda onlara danışıyorum. Onların bilgisi olmadan adım atmıyorum ama çoğu karar artık yalnızca bana ait.

Bugün, tüm ailenin bir araya geldiği özel bir gün...

Annemle babamın yirminci evlilik yıldönümü kutlayacağız. Üç gün önce ben adaya varabildiğimde neredeyse herkes buradaydı. Eksik kalan birkaç kişi bu akşama kadar gelmiş olacak. Aşağısı bu tür özel günlerde olduğu gibi inanılmayacak bir karmaşa içinde. Biraz kafa dinlemek biraz da geçmişi yeniden düşünmek için burada tek başınayım. Akşam kızlar yine kafamı ütüleyecekler biliyorum. Ne kadar enerji toplayabilirsem benim için o kadar iyi.

Tepeye ulaşan yolun başında duyduğum alçak sesleriyle başımı o yöne çevirdiğimde gördüğüm manzara beklediğim şey. Kerem ve

Onur yan yana ağır adımlarla bulunduğum noktaya ulaşırken kendi aralarında sohbet ediyorlar. Kerem'in boyu benden birkaç santim kısa. Başı onun omzunu biraz geçen Onur'un omzunda kare şeklinde küçük bir çanta asılı. Bir çeşit portatif bir buzluk bu. Bir elinde açılır kapanır küçük tahta bir masa taşıyor. Tam kalender, babasının oğlu.

"Kaçtın mı yine lan?" diye sordu Onur tepeme dikildiğinde.

Boyu benim kadar uzun olmasa da her şeyiyle çok benzediği babasının boyunu da geçtiğini söylemeliyim. Aramızdaki iki buçuk yaşı göz ardı edeli ve bana abi demeyi bırakalı çok uzun yıllar oluyor. Babasının mirasını o taşıyacak. Tıpkı dedesinden babasına kaldığı gibi. Yeni Kasamız o artık.

Ters bir sesle "Bir siktir git, manzaramı kesme oğlum!" diye ona karşılık verirken beni destekleyerek "Haksız sayılmaz. Aşağısı kadınlar hamamına döndü," diyen Kerem, önümden geçerek yanımdaki sepeti ayaklarının dibine koyup banka, yanıma oturdu. Başını sepete eğerken "Derim amcam unutmamış yine," dedi memnun bir gülümsemeyle. "Neler var?"

Onur, beni umursamazmış gibi he he dercesine başını sallasa da bir adım yana kayarak Kerem'in önüne dikilip çenesiyle işaret ederek "Az açıl bakayım sen şöyle, ortanıza ben oturacağım," dedi.

"Sebep?" dedi Kerem diklenir gibi.

"Masa bende de o yüzden dingil!" dedi Onur, elindeki açılmamış masayı hafifçe kaldırıp göstererek. Suratını küçümsercesine buruşturup devam etti. "La var ya, tam babamın dediği gibi monşersiniz ikiniz de. Elinize o şarap kadehlerini alıp kırım kırım kırılarak içerken ne anlıyorsunuz acaba? Masa kuracağız herhalde!"

Kerem başını tekrar sepete eğerken "Yalnız Derim amcamın sepete koydurduğu şişeyi görünce bu sözlerini geri alabilirsin," dedi hoşnut bir tonla.

"Rakı mı getirdin lan?" diye sordum başımı kaldırarak.

"Herhalde, ben babamın oğluyum, oğlum!" dedi böbürlenir gibi. "Şarap beni bozar!" Aniden takdir bekler gibi gülümseyerek "Buz bile getirdim lan! Öyle de organizeyim yani," dedi.

Çenemle Kerem'e hafifçe açılması için işaret ederken ben de bankın ucuna doğru kaydım. Onur ikimizin arasına oturup küçük tahta masayı önümüze açtı ve kucağına koyduğu çantayı açarak içindekileri

masanın üzerine dizmeye koyuldu. Küçük bir rakı şişesini iki kadeh takip etti. Ayrı ayrı iki kapta bulunan beyaz peynir ve dilimlenmiş kavunu masanın üzerine yerleştirdi. Küçük bir kutudaki buzları çantanın içinde bıraktı.

"Hadi lan, çıkar sen de sizin nevaleleri," dedi Kerem'e dönerek.

Beş dakika sonra küçük masada yer kalmamıştı. Her şeyi önümüze dizdikten sonra kadehleri doldurup adet yerini bulsun diye hafifçe tokuşturarak ilk yudumları aldık.

"Geldi mi herkes?" diye sordum Onur'a hızlı bir bakış atarak. Bacaklarımı bileklerden çapraz yaparak ileri uzatmıştım, elimdeki kadehten şarabımı içerken yeniden manzaraya döndüm. Doyumsuz bir görüntü bu gerçekten. Dünyanın hiçbir yerinde bulamazsınız.

"Geldiler. Kızlar beynimi sikti amına koyayım! Az erkek yaptı bu anamgil, ben diyim size."

Neredeyse yirmi yaşında olacak bizimkilere, eklenen on sekiz yaşındaki kendi kız kardeşi Ömür'le, aynı yaştaki Kerem'in kız kardeşi Naren'i de sayarsak haksız sayılmaz. Abimin kızları daha küçük olsalar da onlar kadar gürültücü oldukları da bir gerçek. On dört yaşındaki Umut, abimin göz bebeği. Duyarlı ve çok zeki bir kız. On yaşındaki Rüya, Pınar ablamın sık sık 'Adını yanlış koyduk, ne rüyası, bildiğin kabus bu kız,' dediği kadar haylaz bir çocuk. Ağaçların tepesinden inmeyen, akla gelebilecek tüm ekstrem heyecanların peşinden koşan bir kız. Büyüdüğünde yapabileceklerini düşünmek istemiyorum. Abim de öyle. Kızının ne kadar gözü kara olduğunun o da farkında; ama öte yandan onun içindeki o korkusuz gözü pekliği seviyor da biliyorum. Hepimizin sevdiği gibi.

"Barın nerede lan?" diye sordu Kerem merakla.

Onur sadistçe olduğu belli bir keyifle kahkaha atarak "Görev verdim ona, onunla uğraşıyor" dedi.

"Ne görevi?" diye sordum başımı ona çevirerek.

Rakısından bir yudum alıp kadehi masadaki küçücük boşluğa geri bıraktı. Yerinde hafifçe dönerek bir dirseğini bankın arkasına dayayıp yüzünü bana çevirdi. Suratında itiraz yüklü hatta karşı koyan bir ifadeyle bana bakarak konuşmaya başladı.

"Bizim Ömür Hanım on sekiz olmuşmuş, o artık reşitmiş, ona karışamazmışım, mış da mış... Dedim ki reşit bizim mahallenin muhtarı, başka da reşit tanımıyorum! Ama iplemedi beni. Oğlum, ne dolaplar çeviriyor takip edemiyorum. Barın'a dedim, sen şunun kullandığı aletleri bir yokla. Kiminle ne işler karıştırıyor, bilelim. Birkaç lavuk var üniversitede etrafında dönüp duran, huylanıyorum lan."

"Haklısın," diyen Kerem'in tatsız çıkan sesini duydum. Yüzü Onur'un arkasında kalmıştı, göremiyordum. "Bak, aynı kafa bir tane de bizde var. Sen Ömür'ü yine kontrol edebilirsin. Ama Naren Hanım Brüksel'de ne bok yiyor belirsiz."

"Siktir git lan, ne belirsiz?" dedim çıkışır gibi Kerem'e başımı uzatarak. "Kaç adam var kızın peşinde?"

"Onlar koruma," dedi Kerem çabucak karşılık vererek. "Annesi dünyanın en büyük bankalarından birinin başkanı. Kızı korumasız dolaşacak değil herhalde. Bak, babamla benim durumu söylemiyorum bile."

Bir zamanlar Jan amcamın pozisyonunda olan kişi Kerem artık. Benim sağ kolum. Doğrusunu söylemek gerekirse benden çok o göz önünde ve aslında Naren'in güvenliği konusunda haksız sayılmaz. Ama dolap çeviriyor derken haksızlık yaptığını biliyorum. Tıpkı benim kız kardeşlerim gibi onun da attığı her adım biliniyor. Okulun dışındaki zamanlarda çalışmak zorundalar. O da ikizler de sahip olduğumuz tüm işletmelerde dönemsel staj görüyorlar. Süleyman dayım tarafından eğitildiklerini de atlamayayım. Dış dünyada da tamamlamaları gereken görevleri oluyor elbette.

Bazen birileriyle flört etmeye başladıklarında moralimizin bozulmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Çok garip bir duygu bu. Paylaşamamak ya da kıskanmak mı? Tam olarak bilemiyorum. Çoğu zaman tehlikede olabileceklerini bahane ediyoruz ama bunun büyük bir yalan olduğunu itiraf etmeliyim.

Kızlar da bizim gibi yetiştiler. Kendilerini korumayı çok iyi bildikleri gibi tüm ateşli ve diğer silahları kullanmayı da çok iyi bilirler. Peşlerinden asla ayrılmayan korumaları saymıyorum bile.

Bazen aklıma gelen anılar gülmeme neden oluyor. Lukazs'ın göğsüne takılı kanguruda Arın'la dolaştığı günleri dün gibi hatırlıyorum.

Jan amcam uzakta olduğunda prensesimin peşinden ayrılmadığı ve birlikte çalıştıkları için Arın, onun göğsünde, Barın'sa Bekir'in göğsünde çok yolculuk yapmıştır. Hatta Lukazs'ın birkaç yönetim kurulu toplantısına, kangurunun içindeki Arın'la birlikte katıldığını da duymuştum o zamanlar. Annemler hâlâ kahkahalarla anlatır bunu.

İkizlerin arasında en çok yaygara yapan hep Arın olmuştu ve sadece Lukazs'ın kucağında sakinleşirdi. Jan amcamın yaşadığı kıskançlıkları anlatmama gerek yok sanırım. Jan amcam teselliyi Barın'ın yakınlığında buldu. Tıpkı kendisine benzeyen Barın, babasının en büyük hayranı. Lukazs, Arın'ın manevi babası oldu. Hiç evlenmedi ve sanırım Jan amcam, kızını Lukazs'la paylaşmayı da bu yüzden kabullendi. Kendisi yetişemediğinde Lukazs'ın mutlaka Arın'ın yanında olacağını biliyor. Bunu çok kereler ispatladı Lukazs.

Daha önce söz etmiştim, siz çok daha güçlenirken düşmanlarınız da çoğalır ve bu risk her zaman masanın üzerinde açık bir dosya gibi gözünüzün önündedir. Attığınız her adım, bir başkasının adımını kestiğinden yeni düşmanları ve yeni tehditleri de beraberinde getirir.

Geçmiş yıllar içerisinde farklı kanallardan farklı saldırılara maruz kaldık elbette. Babamların aldıkları güvenlik tedbirlerinin ne derece akıllıca olduğunu da tecrübe ettik. Hiçbir zaman aynı anda iki çocuk riske girmedi ve bu bize çok daha geniş ve rahat hareket etmemize neden olan alanı sağladı. İkizler doğdukları andan itibaren bilindik düzen içinde büyüdüklerinden farklı araçlarda neden yolculuk yaptıklarını sorgulamadılar bile – ki Birim'deki ilk eğitimlerinden sonra Avrupa'da okudukları okullarda kendi kalibrelerindeki diğer çocukların da aynı şekilde yaşadıklarını gördüklerinde bunu çoktan kanıksamışlardı.

Farklı araçlarda yolculuk yaparken de bir aradaydılar aslında. Onları aynı mekan içinde tutmasanız bile onlar aynı mekan içindeymiş gibi hareket edebiliyorlardı. Neredeyse uyanık kaldıkları her an görüntülü iletişim halindelerdi. hâlâ öyleler. Ya yüz yüze ya da ekrandan. Onlar için bu çok büyük bir farklılık değildi. Her an bir aradalar.

İlk seneleri çok iyi hatırlıyorum. Gerçekten muhteşem zamanlardı. Henüz konuşamıyorlardı ama yürümeye başlamışlardı. Babam ve Jan amcamın, bir odaya topladıkları ikizlerle evcilik oynamaları ve sırtlarındaki çocuklarla yerlerde sürünmeleri aklıma ne zaman gelse

yüzüm keyifle iki yana kayar. Sonraki yıllarda, boş minik fincanlardan içiliyormuş gibi yapılan çay partileri saatler sürerdi. Bir kez bile bıkıp şikayet ettiklerini hatırlamıyorum. Belki de hayatlarının en sakin zamanlarını geçirdikleri saatler onlar olduğu içindir, bilemiyorum. Fakat bana göre halleri oldukça komikti. Bazen kızların ısrarıyla minik sandalyelere oturmaya çalışır fakat sığamadıkları ortaya çıkınca bağdaş kurarak odanın ortasına oturup saçma sapan sohbetleri sürdürmeye çalışırlardı. Ellerindeki o minik çay fincanlarıyla. Yine kahkaha atasım geldi.

Dört bebekle yaşam zor olsa da zihnime kazınan o kadar çok sıcak an var ki; evin içinde sık sık yankılanan ağlama sesleri şimdi bana kahkaha gibi geliyor. O zamanki bebek ağlamalarını şu anki hiç susmayan çenelerine ve bilmiş, küstah tavırlarına tercih ederim doğrusu. Baş belaları!

İstanbul'dayken ikizler, annem ve babamla birlikte oldukça sık yürüyüş yapardık. Muka ve Çuha'yı yürüyüşe çıkarmak yalnızca bize özel, bize ait bir zaman dilimiydi. Evin etrafındaki korulukta süren yürüyüşler öyle güzeldi ki anlatamam size. Birkaç yıl evvel, bir yıl arayla kaybettiğim Muka ve Çuha'nın yokluğu, en çok o zamanları da alıp götürmüş gibi bugün bile hâlâ çok acı verir.

Ayrı araçlarda yolculuk yaptığımızdan seyahat sürelerinden nefret ederdim ama Paris'te ya da Marsilya'da hep birlikte sokaklarda dolaşmak ayrı geçen o süreyi hızla zihnimden silerdi. Annem ve babamla ne zaman dolaşmaya çıksak, ikisinin de göğsünde takılı kangurularda birer bebek olurdu ve benim elim her zaman babamın avucunda olurdu. Çok güzel zamanlardı.

Geçen yıllarda, sayılı denecek kadar az, nadiren aynı araçta yolculuk yaptık. Sadece kısa mesafeler. Yola çıkmadan evvel saatler süren güvenlik kontrolleri. Bunlar artık hayatımın birer parçası haline geldi.

"Kahveyi artık hepten sen işletiyormuşsun?"

Kerem'in sesiyle düşüncelerimden sıyrılıp yanımdaki Onur'a baktım. Ağzına aldığı yudumu yutarken başını salladı.

"Yeter oğlum artık, babam dinlensin biraz."

Kerem alçak sesli bir kahkaha atıp şarabından bir yudum içti.

"İşletme bölümünü bitirip kahve işleten bir sen varsındır herhalde," dedi hayretle; fakat aslında hayranlık duyuyordu.

"Üniversiteyi annem istiyor, o kırılmasın diye okudum oğlum, biliyorsun. Benim en baştan beri yapacağım şey belliydi. Baba mesleği benim kalemim."

Onur önündeki kavundan bir parça ağzına atıp çiğnemeye başladığında bunun kaderi de olduğunu ve sevdiğini söyler gibiydi. Onların aksine ciddi çıkan bir tonla Onur'a gözlerimi dikip sordum.

"Tüm bağlantıların tamam mı? İbo abi gerekli bilgileri gerekli yerlere ulaştırdı, değil mi?"

Onur sakince başını salladı. Bakışlarını önüne çevirip engin deniz manzarasına baktı.

"Birkaç aydır babamla dolaştık biraz. Devir teslimi yapıldığı, bilmesi gereken herkese iletildi."

Ben de başımı önüme çevirirken onaylar gibi başımı salladım yavaşça.

"Sana teslim edilecek en ilginç paket ne olacak çok merak ediyorum," diye mırıldandım düşünceli bir sesle.

Onur her zaman dokunulmaz olacaktı. Ona kim ne teslim ederse etsin, hiç kimse dokunamayacaktı.

"En ilginç ne olacak bilmem ama bunu ben bilsem de size söyleyeceğim. Dostluk bir yere kadar. İş iştir," dedi sarsılmaz bir kararlılıkla. Haklıydı. Düşünceli bir sesle devam etti. "Babam bana bile ona teslim edilen paketlerle ilgili bilgi vermedi. Kasa aynı zamanda sır küpüdür de. Babama teslim edilen en ilginç paket ne oldu, hâlâ bilmiyorum."

Bunu eminim hepimiz merak etsek de yapılan işe saygımız olduğundan hiçbir zaman açıkça sormayacaktık. O sırlar Kasalarla birlikte mezara gidecekti. Ve tabii bir de paketleri onlara teslim edip zamanı geldiğinde geri alanlarla birlikte.

Gelecekte taşıyacağımız sorumlulukların ağırlığı üzerimize çökmüş gibi üçümüz de sessizliğe gömülerek muhteşem manzara eşliğinde kadehlerimizi yudumlamaya devam ettik. Bir süre üçümüzün de kendi düşüncelerine gömülmeye ihtiyacı var sanırım.

Tüm bunlardan söz edince, diğerlerinin ne durumda olduğunu merak ettiğinizi biliyorum. Özet geçeyim size.

Dedem bugün seksen beş yaşında. Emekliye ayrılalı yedi sene oluyor. Artık tamamen İstanbul'da yaşıyor. hâlâ dinç, hâlâ disiplinli. Babamla sık sık bir araya gelip olan biten her şeyi yine tek tek değerlendiriyorlar. Geçen seneler içinde de ülke üzerinde kurulan komplolar oldu ve bunları da başarıyla saf dışı ettik. Dedemin de sık sık dediği gibi gelecekte yine düşmanlar olacak ve o gün de biz karşılarında olacağız. Gücümüz yettiğince.

Handan anneannem yine onun yanında. En yakın dostu o. Ancak eskisi kadar güçlü olmadığı için artık ikisiyle ilgilenen yeni bir yardımcıları var. Fakat Handan anneannemi bilirsiniz, talimatlarıyla evi yine o yönetiyor. Geçen zaman içinde Fransızcasını epey ilerletti. Jaques en yakın arkadaşlarından birisi. Hatta en yakın dedikodu arkadaşı olduğunu söylemek yanlış olmaz. Gün içinde mutlaka bir kez de olsa telefonla konuşurlar. Senelerdir içimizde olan Jaques'ın da öğrendiği kadarıyla yarı Türkçe yarı Fransızca yapılan sohbetler bunlar.

Jaques elbette hâlâ bizimle ama eskisi kadar aktif değil. Yetiştirdiği gençlerin tepesinde dolaşmayı daha çok seviyor. Babamın ondan vazgeçmesi söz konusu bile olmazdı. Babam hiçbir adamından vazgeçmedi zaten.

Avcı, dedemin akıllıca manevraları ve kulisleriyle MİT'in başına geçti. Bana en yakın olan kişilerin başında geliyor. Onun yeri bende her zaman bambaşka ve çok ayrı. Ulu orta birlikte görünme şansımız yok elbette; fakat oldukça sık bir araya geliyoruz. Zamanının büyük bir kısmı Ankara'da geçiyor. Sık sık sokakları özlediğini söylemekten asla vazgeçmedi. Kendisinin de Süleyman dayım gibi yalnızca ülkeye hizmet eden bir adam olduğunu söyleyerek evlenmeyi hiç aklından geçirmedi. Belki de evlenmeyi düşünmesine neden olacak biri karşısına çıkmadığı için bunu tercih etmiştir. Bence öyle. Etrafındakiler gerçekten birbirini seven ve birlikte yaşlanmak isteyen çiftler olunca, evlenmiş olmak için evlenmeyi tercih etmemesini anlayabiliyorum. Bazen ben de kendimi böyle hissediyorum.

Avcı'dan sonra Birim'in başına Evren dayım geçti. Çok uluslu bir teknoloji firmasının başkanı olarak görünen pozisyonu, karısının pozisyonunu desteklediği gibi epey de esnek bir hareket alanı sağlıyor

ona. Sık sık yurt dışı seyahatlerine çıkışı göze batmıyor. Zor bir hayatları olduğunu tahmin edersiniz. Merkezi Brüksel'de olan bankanın başında Narin abla var artık. Naren annesinin yanında, üniversiteyi orada okuyor. Sık sık Paris'e de gidip geliyorlar. Babamın seneler önce kurduğu merkez, Paris'te olduğu için görüşmelerimizi İstanbul dışında çokça orada gerçekleştiriyoruz.

Zaman içinde sahip olduğumuz iş kollarına göre görev dağılımlarında da düzenleme yapmak zorunda kaldık. Bu düzenlemeler sürekli bir arada olduğumuz yüzlerle de aramıza kısa soluklu özlemler soktu elbette. Marcel ona bağlı ekiple birlikte kumarhanelerin ve otellerin yönetiminde artık. Malta, Monte Carlo, Uzakdoğu ve Amerika arasında mekik dokuyor. Annem kendi adını taşıyan oteller zincirinin yöneticisi olduğundan sık sık Marcel'le görüşüyor ve birçok yolculuğa da birlikte çıkıyorlar.

Marcel kendisi gibi Polonyalı bir kadınla evlendi. Zofia, Malta'daki kumarhanede çalışanlardan biriydi. Hakkında epeyce bir güvenlik kontrolü yapıldığını söylemem gerek. Çalışanların hepsi işe alınmadan evvel güvenlik kontrolünden geçiyorlar elbette fakat Zofia'nın aileye girmesi söz konusu olduğunda, bu kontrol kılı kırk yararak yapıldı. O da Marcel ve Lukazs gibi kimsesizdi; ailesini kaybettikten sonra çalışmak için Malta'ya yerleşmişti ve son beş senedir bizim casinoda çalışıyordu. On yıldır evliler. Sekiz yaşındaki oğulları Emil, ailedeki kız nüfusu eğrisini az da olsa aşağı çekti. Annemler ve kızlarla sık sık bir arada olduğundan kırık da olsa Türkçesi çok iyi. Annesinden daha iyi olduğu kuşku götürmez kesinlikle.

Handan anneannem, "Bizim bu yabancı gelin size beş basar," diyerek annemleri sık sık kızdırmaya çalışır. Zofia ile araları çok iyi. Sanırım Zofia seneler önce kaybettiği anne özlemini Handan anneannemle doyuruyor. İstanbul'a ne zaman gelse mutlaka onu ziyaret eder.

Baho ve Cansu abla, yılın büyük bölümünü Zürih'te geçiriyorlar. Alınan ikinci bankanın yönetimine Cansu abla getirildi. Geçen zaman içinde edindiği tecrübelerin bugün yaptığı işe katkısı muazzam oldu. Bundan tam on dokuz yıl önce evlendiler. Tıpkı istedikleri gibi güzel bir yaz düğünü oldu. İlk yıllar birbirlerine hasret çektikleri çok zamanlar geçirseler de artık bu ayrılıklar da epeyce azaldı. Evlenme-

lerinin üzerinden beş yıl sonra ilk ve tek çocukları olan Bahar doğduğunda babam, Baho'nun karısı ve çocuğuyla daha fazla birlikte olabilmesi için onun ekibini de ayırdı. Romanya'daki ve sonrasında Avusturya'da da alınan silah fabrikalarının yönetimini hâlâ Baho yapıyor. Abimle birlikte elbette.

Abim tam bir joker. Babamın en usta iz sürücüsü hâlâ o olsa da karanlık bağlantıları devam ettiren de o. Babamın en vazgeçilmezi o aslında. Süleyman dayımın da tabii.

Dayım, Pınar ablamla birlikte yetimhaneyi ve ona bağlı vakıfları yönetiyor. FA Foundation'ı da onlar yönetiyorlar. Birlikte aynı evde yaşıyorlar. Umut ve Rüya ona çok düşkünler. Dayım da onlara. Dayımın tepesinde gezdiklerini söylesem abartmış olmam. Her adımı bir felakete neden olabilecek Rüya'yı kurtaran hep dayım oluyor. Kaç kez ağaç tepelerinden indirdiğinin sayısını unuttuk hepimiz. Abimle Pınar abla evlenmeye karar verdiklerinde dayım, onların ayrı evde yaşamaları gerektiğini söylese de onlar bunu kabul etmediler. Abim bunun düşüncesine bile katlanamıyor sanırım; bu fikre ne kadar sert karşı koyduğunu hâlâ çok net hatırlıyorum.

Abimin, onu ilk tanıdığım zamanlardaki tutukluğunu artık göremezsiniz. Şimdi özgüveni oldukça yüksek ve kendiyle barışık biri, ama hâlâ içinde bir yerlerde saklı kalan kırgın bir çocuk var sanki. Kızlarına karşı öyle özenli ve sevgi dolu ki ikisinin de babalarına aşık olmalarının nedeni belki de o özenden kaynaklanıyor olabilir. Onları sevmeye kıyamıyormuş gibi öyle narin dokunur, öyle kırılıverecekmiş gibi özenle sarılır ki bu yanı çözülemeyen bir gizemmiş gibi her zaman beni şaşırtır. Onunla da birkaç kez göreve çıktığım için yeri geldiğinde ne kadar acımasız olduğuna çok kereler şahit olduğum için söylüyorum bunu. Abim de babam gibi benim için her zaman büyük bir muamma olarak kalacak sanırım.

İstanbul'daki evin bulunduğu arazi içine, babam iki katlı bir ev daha yaptırdı. Onlarla aynı koruluğu paylaşıyoruz. Belki de ikisinin de abime düşkünlükleri yüzünden olacak babam ve dayım birbirlerine oldukça yakınlar. Abim söz konusu olunca her zaman şaşırmama neden olacak bir senkronizasyona sahipler. Aynı anda atılan adımlar gibi. İkisi de aynı anda abime doğru adım atıyor. İkisi de aynı anda ona el uzatıyor. Dediğim gibi ikisinin de vazgeçilmezi abim.

Diğer adamların içinde evlenen olmadı. Elbette ara sıra hayatlarına giren birileri oluyor fakat iş evlenmeye gelince bunu göze alamıyorlar sanırım. Birçok nedeni olsa da bence onlar da benim gibi düşünüyorlar. Evlenmiş olmak için evlenmek istemiyorlar. Ya da şu an içinde bulundukları hayatta bir evliliğin devam ettirilmesini güç buluyorlar. Tam emin değilim ama gözlemlerinden şunu biliyorum ki içinde bulunduğumuz hayat, gerçekten birbirini anlamayan iki kişinin sürdürebileceği bir hayat değil.

Tam bir teslimiyet, tam bir anlayış ve fedakarlık gerektiriyor. Belki de hayata aynı pencereden bakmak ya da aynı beklentilere sahip olmak gerekiyor. Birbirlerini anlayamayan iki kişinin bu hayatı devam ettirmesi mümkün değil. Çünkü yaşadığımız bu hayatta risk var, tehdit var, tehlike var ve bunların yanı sıra çokça özlem var. Aynı yolda yürüyemediğin biriyle bunu devam ettirebilmek bana olası gelmiyor.

Dövüşleri artık Duman ve ekibi organize ediyor. Babamın yenilgisiz ekibi, on beş yıl önce ilk yenilgisini aldı. Dövüşlerde ilk ve tek kaybı o'dur babamın. Girdiği dövüşten üç sene evvel ekibine katılan adamlardan biriydi. Babamın o zamanki üzüntüsünün, ekibinin ilk yenilgiyi almasından kaynaklandığını düşünmüştüm. Cahillik işte. Geçen seneler içinde girdiğimiz çatışmalardaki kayıplarımızda da benzer yıkılışını görmem, yaşadığı üzüntünün aslında kaybettiği adam için olduğunu anlayabilmemi sağlamıştı. Babam kaybettiği her adam için günler süren yaslar tutar. Kendisini öyle sorumlu hisseder ki kurtaramadığı her adam, onda derin bir kedere neden olur.

Evet, geçen yıllar içinde yanımızda olan adamlardan bazı kayıplarımız oldu. Her bir kayıp yüreklerimize atılan birer çizikti. Fakat sanırım hepimizi en çok sarsan kayıp Zahide abla idi. Beş yıl önce kaybettik onu. Ailemizin bir ferdini kaybetmek hepimizi inanılmayacak derecede yıksa da sanırım en büyük acıyı "Minnoş"larını kaybeden ikizler çektiler.

Doğdukları günden beri Zahide abla onların hep yanında olmuştu ve onsuz çoğu zaman hareket etmeyi bile istemezlerdi. Paris'te okurken annemle babam yanlarında olmadığında Zahide abla hep onlarla birlikteydi ve kaybı hepsi için haftalarca süren acıya neden olmuştu. Her ölüm yıldönümünde dördü bir araya gelip Zahide abla ile yaşa-

dıkları günleri ve hafızalarından silinmeyen anılarını birbirlerine anlatarak yad ederler onu. O gün dördü için Zahide günüdür ve hiçbir sene atlamazlar bunu.

Biraz evvel Muka ve Çuha'yı söyledim zaten. Bir sene arayla kaybettim onları. Yaşlılık hayvanlarda gerçekten çok acılı yaşanıyor. Terrier olan Muka bir gece uykusunda öldü. Sokak köpeği olan Çuha belki de daha uzun seneler yaşayabilirdi ama Muka'nın yokluğu ona çok ağır geldi sanırım. Bir sene dayanabildi, ki o bir seneyi ne yaptıysam da çok mutsuz geçirdi. Onu da bir sabah uyandığımda hiç ayrılmadığı ayağımın dibinde cansız buldum. Kayıpları bana çok ağır gelmişti. Bir daha hayvan sahibi olmak istemedim. Ki zaten şu anki mobil pozisyonumda sürekli onlarla olabilmem de mümkün değil. Yalnız bırakmaya da gönlüm razı gelmez herhalde.

Muka ve Çuha'nın bana sundukları dostluğa paha biçilemeyeceği gibi çocukluğuma dair tüm anılarımı da canlı tutan onlardı aslında. Doğum günü hediyem olan Okyanus Krallığı'nda geçirdiğim günleri unutmam imkansız. İsimlerine orada karar vermiştim. Çocukluk gerçekten de güzel şey. Hele mutlu bir çocukluk geçirdiyseniz, hayatınızın sonrasında acılarla karşılaşsanız bile tutunabildiğiniz mutlu çocukluk günleriniz size ilaç gibi geliyor. Yaşadığım her sıkıntıda, beni ayağa kaldıran sıkıca sarıldığım çocukluk zamanlarım. Sınırsız bir sevgiyle sarmalandığım, kıymetle üzerine titrenen biri olarak gerçekten de muhteşem bir çocukluk geçirdim.

Eren, Chris, Mert ve Lucca hâlâ bana en yakın adamlar. Ben neredeysem onlar da oradalar. Varlıklarına öylesine alıştım ki adeta benim bir uzvum gibiler artık. Onlarsız kendimi eksik hissederim bence. Birbirimizi o kadar iyi tanıyoruz ki yüzlerimizdeki en ufak bir mimiği bile okumak bizim için çok sıradan ve basit bir durum olduğu kadar, hayat kurtaran bir tamamlanma da. Sadece bakışlarımızla bile ne demek istediğimizi anlayarak hareket ettiğimiz çok operasyon atlattık. Dediğim gibi bu yakınlık gerçekten hayat kurtarıyor.

Silva, babamın yanından ayrılmayan ekibin başında. Babam neredeyse Silva orada artık. Jan amcamla birlikte elbette. Madenlerin ve enerji kaynaklarının yönetimin de bana yardımcı oluyorlar. Aldırdıkları soluğun değeri öyle büyük ki.

Prensesim artık New York merkezli bankanın yöneticisi. Lukazs'la birlikte oldukça sık seyahat ediyorlar. Uzun mesafe yolculukları sıkça

yaptıkları için beş sene evvel sadece onlara tahsis edilmiş yeni bir Jet alındı. İstanbul New York arasını üç buçuk saatte uçuyorlar. Değişen dünyayla birlikte gelişen dünyanın da tüm nimetlerini zerresine kadar kullanıyoruz.

Sahip olduğumuz imparatorluk aynı anda yaşayan hücreler bütünü. Hepsi birbirine bağlı, hepsi birlikte hareket ediyor. Her şey birbirinden bağımsız gibi görünse de aslında onları bir arada tutan bir merkeze bağlılar ve o merkezde şimdi ben varım. Babam hâlâ yanımda. Ne zaman ihtiyaç duysam yanımda olmasını hiçbir şey engelleyemez. Onun desteği olmasa bu işin altından kalkamazdım.

Babam çoğunlukla durgun, soğukkanlı, kararlı ve ne yaptığından kesinlikle emin olan bir adam olarak görünse de bana hep üzerinde her an bir fırtına kopabilecek kadar tekinsiz, engin bir deniz gibi de hissettirmiştir. Öylesi sınırları görünmeyen, öylesi karmaşık, öylesi gizemli bir adamdır. Tam bir muamma. Sanırım onu çözebilen tek insan annemdir. Hatta çoğu zaman babamın şifresinin annem olduğunu da aklımdan geçiririm.

Babamın derinlerinde bir yerde, dokunmaya çekineceğiniz, karanlık tarafını gizlediği bir kasası olduğunu ve o kasayı açan anahtarın da annem olduğunu hissettim hep. O karanlığın içine bakma imtiyazı sadece ona verilmiş gibi. İçindeki gizemi sadece o biliyormuş gibi. Ve tüm o karanlık gizeme rağmen annem aslında en çok da oradakini seviyormuş gibi. Bazen çok garip bir şekilde o karanlık köşede bir canavar saklandığını ve kimi zaman kendisini kaybedip başını kaldıracakken annemin elini uzatıp başını okşayarak onu sakinleştirdiğini düşünürüm. O karanlık kuytudaki canavarın yakınan mırıltılarını yalnızca annem duyuyormuş gibi.

Belki de annemin ona sık sık söylediği "Seni seviyorum cehennem çocuğu," diyen sözleri yüzünden böyle hissediyorum, kim bilir?

***

Kerem ve Onur'la birlikte toparlanıp tepeden aşağı indiğimizde etrafta dolaşan kalabalık ve her kafadan çıkan sesler bizi şaşırtmadı. Evin arka bahçesindeki geniş açıklıkta kurulan masalar hazırlanmış, bahçenin bir köşesindeki büyük mangal çoktan yakılmıştı. İki saate

kadar hava kararacaktı ama bahçedeki aydınlatmalar için gerekli düzenekler de hazırlanmıştı.

"Hadi gidin duşunuzu alın, üzerinizi değiştirin de çabucak bize katılın" diyen annemin sesini duyduğumda başımı o tarafa doğru çevirdim.

Bahçenin bir ucunda yerdeki büyük bir minderin üzerinde babamla kucak kucağa oturuyorlardı. Babamın sırtı arkasındaki ağaca yaslanmış annemin sırtı da babamın göğsüne. Yanlarındaki minderlerde Selin teyzemle İbo abi ve Avcı vardı.

"Köftehor!" diye bağırdı Avcı bana doğru. Çocukluğumdan beri bana karşı vazgeçmediği bir hitap şekli bu. Bunu küçükken ben de Onur'a söylerdim sık sık.

"Ooo MİT Başkanım da gelmişler," dedim alayla. Adımlarım onlara yaklaşırken Kerem ve Onur da bana eşlik ediyordu.

Avcı ayağa kalkacakken elimle kalkmamasını işaret ederek önünde dizlerimin üzerine çöküp sıkıca sarıldım ona. Sırtıma vuran şaplaklar ciğerlerimi sarstı.

"Yavaş be," dedim şikayet edercesine. "Ciğerlerimi sökeceksin. Sen artık masa başı işi yapmıyor musun? Elin hâlâ yumuşamamış."

"Dedenin bana kazığıdır bu oğlum. Anılarımla yaşıyorum, sporumu aksatmam ben. Eğitimli askeriz herhalde biz, yumuşayacak değiliz."

Geriye çekilerek kalçamı yere bıraktım. Bir bacağımı dizimden bükerek toplarken diğerini göğsüme doğru çekip kolumu dizimin üzerine yasladım.

"Ne zaman geldin? Nasıl gidiyor?"

Avcı, Kerem ve Onur'la çabucak tokalaşarak selamlaşırken yan gözle bana hızlı bir bakış atıp "Ne haber lan, babası kılıklı?" dedi yeniden Onur'a dönerek.

"Siktir git!" dedi İbo abi, oturduğu yerden atılarak. "Kurban olun siz benim oğluma."

"Oluruz," dedi Avcı, başını eyvallah der gibi eğerek. "Ona kurban olmayacağız da kime olacağız?" Onur'a dikili bakışları safi sevgi barındırıyordu.

"Eyvallah," dedi Onur gülerek. "Bilmukabele," diye eklerken tavrı tam da bitirim mahalle delikanlısı gibiydi. Sırıtmadan edemedim.

Kerem eve gidip üzerini değiştireceğini söyleyerek yanımızdan ayrıldığında Onur da onu takip etti. Ben elimle birazdan geleceğimi söyleyerek işaret ettiğimde ikisi de başlarını sallamışlardı. O sırada Avcı bakışlarını yeniden bana çevirerek gülümsedi ve birkaç dakika evvel sorduğum soruyu cevapladı.

"İki saat oluyor geleli. Ancak kaçabildim. Siz tepedeymişsiniz yine." Çenesiyle annemle babamı işaret etti. "Aslında yukarı gelecektim ama annen, şimdi gelirler çok oldu zaten gideli dedi, vazgeçtim. Yarın çıkarım ama ben de."

"Çıkarız birlikte yine." Bakışlarımı etrafta gezdirdim. "Baksana şunlara, bütün gün kafa şişiriyorlar, iki saat de olsa kafa dinliyorum."

İleride yan yana kurulu iki hamakta kızlar koyun koyuna uzanmış, kıkırtılar eşliğinde yüksek sesle bağıra çağıra konuşuyorlar. Oryon, Naren ve Umut bir hamaktalar, diğerinde Arya, Arın ve Ömür var. Eşek kadar olduklarından geniş de olsa sığamadıkları hamakta itişip kakışıyorlar ve her an düşmelerini bekliyorum. Ama beklentimi gerçekleştirmeyecekler, biliyorum. Birbirlerini sıkı sıkı tutuyorlar. Her zaman yaptıkları gibi.

Onların biraz ilerisindeki kalın hâlâtla yapılmış salıncakta Bahar, Emil'i sallıyor. Barın onların az ilerisindeki bir masada Baho, Marcel ve Jorge'yle sohbet ediyor. Narin ablayla Cansu abla yan yana bir minderin üzerinde hararetle konuşurken bir yandan ellerindeki içkileri yudumluyorlar. Jan amcam ve prensesim Lukazs'la birlikte, ellerinde birer kadeh, ayakta konuşurken bahçenin bir diğer ucundalar. Evren dayım bir başka masada oturuyor. Yanında Silva, Lucca ve Duman var. Göz ucuyla Chris'in de onlara doğru yürüdüğünü görüyorum.

"Şikayet etme oğlum," dedi Avcı biraz evvelki sözlerime karşı çıkarak. "Akşama kadar boş boş konuşan onca devlet adamı ve bürokratı dinlesen bu gürültü sana ninni gibi gelir."

"Orası öyle," dedim gülerek. Bakışlarım babama kaydı. Düşünceli gözlerle bana bakıyordu. Annemse şakacı bir ifadeyle kaşlarını çatmış alınmış gibi bakıyordu bana. "Kızlardan kaçıyorum aslında," dedim bakışlarım babamın üzerindeyken.

Babam sıkkın bir nefes alarak gözlerini etrafta dolaştırdı. Gözleri endişeyle kızlara çevrildi. Canının neye sıkıldığını o an anladım. İki gündür dalgınlığının nedenini nihayet bu ifadeden çözebilmiştim. Diklenir gibi çenemi ona sallayarak "Konuşalım seninle biraz, bu kızları yakamdan alman lazım," dedim.

"Yok öyle bir şey," diyen annem ondan evvel atıldı. Başını yukarı kaldırıp uyarırcasına babama baktı. "Baba oğul hiç ittifak yapmayın! Ben kızlarımdan yanayım!"

Babam yüzünü buruşturdu ve anneme uyarırcasına baktı. Annem onu umursamadan başını yeniden aşağı indirdi ve umursamazlığını biraz daha belli edercesine sırtını babamın göğsüne rahatça yeniden yasladı.

"Sorun ne?" diye soran Selin teyzem oldu. Bakışları merakla üçümüz arasında gidip geliyordu.

Annem rahat doğal bir sesle ona karşılık verdi.

"Kızların üçü de ekiplerde aktif görev istiyorlar, baba oğul karşı çıkıyor. Sabah Oryon, Derim'le tartıştı."

"Ona tartışma demeyelim," dedi babam alçak bir sesle söylenir gibi.

Annem kıkırdayarak başını salladı. "Evet, tartışma denemezdi. Oryon, lafı Derim'in ağzına tıktı. Arya da onu destekledi." Annem eğlendiği belli bir gülümsemeyle ellerini sallayarak devam etti. "O sırada tam Jan, Derim'e destek verecekken Arın da lafı onun ağzına tıktı."

"Barın?" diye sordu Selin teyzem, merakla kaşlarını kaldırarak.

Annem sorma der gibi tıpkı onun gibi kaşlarını kaldırdı. "Aslında fitilin ucunu ateşleyen o. Kızlarla alay ediyordu. Bir senedir ekiplere teknolojik destek sağlayan o, kızları asalak olmakla suçladı." Annem düşünüyormuş gibi gözlerini yukarı kaldırıp "Dur bakayım tam olarak ne demişti?" dedi kendi kendine konuşur gibi. Gözlerini buldum der gibi ayırarak tekrar Selin teyzeme baktı. "Hah, tam olarak şöyle dedi: Üçünüz de mirasyedi gibi davranıyorsunuz, amipsiniz! Aynen böyle dedi. Kızlar da çıldırdılar haklı olarak."

"Aa, ama haksızlık yapmış Barın," dedi Selin teyzem ayıplar gibi.

Avcı'nın yüksek sesli kahkahası araya girdi. "Kızlar mı mirasyedi gibi davranıyormuş?"

"Keşke!" dedi babamın sesi araya girerek. "Mirasyedi gibi yaşamalarının benim için bir sakıncası yok."

"E ye ye bitmez bir miras olunca, sakıncası olmaz tabii," dedi İbo abi kahkaha atarak.

Babam ters ters ona baktı ama İbo abi umursamazca sırıttı. Annem ciddi bakışlarını bana dikti.

"Kızları desteklemeniz lazım. Onlar annelerinin kızları. Hiç boşuna tartışıp birbirinizin kalbini kırmayın, tedbirlerini al, geri kalan onların seçimi. Sen seçimini yaptın, onların önünü kesmen haksızlık."

Babam huzursuzca yerinde kımıldandığında annem başını ona kaldırdı. Babam söylenir gibi "Neden benim çocuklarım da öğretmen, doktor ya da ona benzer bir meslek seçmiyorlar?" diye sordu sızlanırcasına. "En iyi okullarda okudular, istedikleri her işi yapacak şirketleri var, onlardan birinin başına geçebilirler, neden ısrar ediyorlar?"

"Çünkü onlar aynı zamanda babalarının da kızı! Şimdiye kadar şikayet etmeden nerede görevlendirdiysek orada çalıştılar. Kaç yaz otellerde oda temizliğinde, mutfakta, ofislerde getir götür işlerinde, istediğimiz her yerde çalıştılar. İşi öğrensinler istedik onlar da itiraz etmediler. Ama kendileri için seçim yapmalarına engel olamazsınız. Bunu konuşmuştuk seninle Derim. Neyi seçerlerse seçsinler, destek olacağız demiştik."

Babam suratını astı ama anneme karşılık vermedi. Neler hissettiğini anlayabiliyorum. Endişeleniyor. Tıpkı benim gibi. Bir süredir kızların isyanını görmezden geliyordum ama babamı sıkıştırmaya başlayacaklarını tahmin etmemiştim. Babamı üzmeye kıyamasalar da bıçak kemiğe dayanmış görünüyor. Babam medet umar gibi bana çabuk bir bakış attı fakat ona istediğini veremedim çünkü aynı anda annemin haksızlık yapma der gibi uyaran bakışları da üzerimdeydi.

Aniden yerimden kalkıp "Ben gidip duşumu alayım, sonra konuşuruz. Daha görmediklerim var. Onları da görmek istiyorum," dedim.

"Deden, dayınla sahile yürüyüşe gitti. Gelirler birazdan. Handan anneannen Jaques'la birlikte mutfakta sanırım. Zofia da yanlarında."

"Abim nerede?"

Babamın aniden değişen yüz ifadesi ve solan rengini fark ettiğimde annemin açıklaması sebebini söylüyordu.

"Rüya yine ağaca tırmanmış, inerken dizi yarıldı. Pınar'la birlikte evde, dizini temizliyorlar."

Gözlerimi devirdim ve babama çabuk kaçamak bir bakış attım. Alçak sesle söyleniyordu yine. "Sana dedim, bu ağaçların hepsini kökünden keseceğim sonunda."

"Böyle bir şey olmayacak Derim," dedi annem, onu kale almaz sakin bir tavırla. "Çocukların dizleri her zaman yarılır. Çok normal bir şey bu."

Babam keskin derin bir soluğu aniden ciğerlerine çekti. Sanki nefesi kesilmiş gibi. Kızların küçüklüğünü hatırladığı belliydi.

Onları da çok kereler bahçedeki ağaçların üstünden toplamıştık ve her defası babam için bir krizin yaşandığı, onun için acı verici, bizim içinse komik bir anıya dönüştü şimdi. Annemin onu sakinleştiren, soğukkanlı tutumu olmasa sanırım gerçekten de bahçedeki tüm ağaçları kökünden sökebilirdi. Annem yaşanan her krizde onu durduran bir güvenlik duvarı gibiydi. hâlâ öyle. İyi ki. Annemsiz ne yapardık bilmiyorum. Babam gibi bir adamı kontrol edebildiği için ona olan hayranlığım her geçen gün katlanarak büyüdü. Annem gibi bir kadınla karşılaşma şansım yüzde kaç acaba?

Size önce de söylediğim gibi benim kahramanım, annemdir.

***

Akşam, aşinası olduğumuz bir karmaşada geçti. Her kafadan çıkan yüksek sesler, birbirinden uzakta otursalar da birbirlerine laf yetiştirenler, kahkahalar, hep birlikte gülmemize neden olan havada uçuşan espriler, sıcak sohbetler eşliğinde geçirilen zaman, artık nadiren bir arada olan hepimiz için unutulmaz, güzel bir akşam olarak hafızalarımıza kazındı.

Yemek esnasında babamın yaptığı kısa konuşma, bir araya toplanmamıza neden olan günün özelliğine has samimi ve sıcaktı. Konuşma yapmaktan her zaman nefret eder. Bu tavrı hiç değişmedi. O yüzden olabildiğinde kısa kesmeye çalışır. Gelen herkese teşekkür ettikten sonra uzun ama tek bir cümle kurdu.

"Bana yalnızca bir günmüş gibi kısa ve doyumsuz gelen, olağanüstü güzellikteki yirmi seneyi birlikte yaşama imkanı verdiği için, beni kabul ettiği için, hayatımda olduğu için, tüm kusurlarıma rağmen beni sevdiği için, asıl teşekkürü hayatımın aşkına, karıma etmek istiyorum."

Kadehini yukarı kaldırıp gözlerini annemin ona sevgiyle bakan gözlerine çevirdi.

"Hayatıma anlam katan kadına kadeh kaldırıyorum. Karıma. Anka Soylu Ağaner'e."

Tüm kadehler aynı anda yukarı kalkarken hepimizin dudaklarından annemin adı dökülmüştü.

"Anka Soylu Ağaner'e."

Annem dolu gözlerle babama bakıp kadehini kaldırdığında dudaklarının hareketinden ne dediğini anlamıştım.

"Seni Seviyorum. Sonsuza kadar."

Söyledim size, artık bunu çok sık söylüyor, oradan biliyorum.

Yemekten sonra çoğu zaman olduğu gibi bahçedeki oturma gruplarına ve yerlerdeki minderlere dağılanlar, birbirine yakın mesafedeydi. Kimisi hâlâ ellerindeki kadehlerden içkilerini yudumlarken kimi kahve ya da çaya geçiş yapmıştı.

Annem ve babam, Jan amcam ve prensesimle birlikte aynı grupla sohbet ediyordu. Marcel, Zofia, Evren dayım ve Narin abla yanlarındaydı. Onların çaprazındaki ikili kanepede Handan anneannem ve Jaques sohbet ediyordu ama diğerlerine de laf yetiştirmeyi ihmal etmiyorlardı. Kerem, Avcı, Selin teyzem, İbo abi ve Onur'la birlikteydi. Onların hemen yanında, Ömür ve Naren yerdeki minderlere uzanmış kendi aralarında konuşuyordu.

Adamların çoğu etrafa dağılmış kendi aralarında neşeli sohbetlerini sürdürüyorlardı. Bir yandan evdeki çalışanlar masaları topluyor bir yandan içecek servislerine devam ediyorlardı. Jaques'ın bir gözü sürekli onların üzerindeydi. Bu tavrına gülümsemeden edemedim.

Ben, abimin yanında oturuyordum, bir kolunu omzuma atmıştı ve kaykılarak oturduğum yerde, başım onun göğsüne yaslanmış halde oldukça rehavet içindeydim. Yanımızda oturan dayımın kucağında Rüya vardı ve o da başını onun geniş göğsüne yaslamıştı. Gözleri ka-

panmak üzereydi. Uzun sarı saçlarını yemeğe oturmadan evvel dayıma iki tane örgü yaptırmıştı. Alışkın olsam da bu sahne her zaman gülümsememe neden oluyor. Dayım o iki örgüyü öylesine dikkatle yapıyor ki yüzündeki ifade geçmişte katıldığı operasyonlardakiyle aynı. Dayım, yaptığı her işi her zaman ciddiye alır.

Birkaç dakika sonra Umut da yanaşarak dayımın diğer yanına oturdu ve başını tıpkı Rüya gibi göğsüne yasladı.

"Uykun mu geldi dedeciğim?" dedi dayım, Umut'un başını öperek.

"Önce Rüya yatsın. O benden küçük. Ben seninle oturacağım," diye karşılık verdi Umut.

"Olmaz!" dedi Rüya, çemkirir gibi. Aniden uykusunun açıldığı belliydi. "Uyumuyorum! Baba, şu kızına söyle, benimle uğraşmayı bıraksın!"

"Ben seninle uğraşmıyorum cadı! Yürüyen felaketsin zaten! Benim seninle uğraşmama gerek bile yok!"

"Kızlar!" dedi abim sakin bir sesle. "Birbirinizle didişmeyin, uykusu gelen gider yatar, oturmak isteyen oturur." Başını hafifçe yanındaki dayıma çevirerek "Yorulduysan Rüya'yı ben alırım kucağıma baba" dedi alçak sesle.

Rüya itiraz eder gibi bir sesle homurdanınca dayım kabul etmediğini belli eder gibi çenesini kaldırdı.

"Yok be evlat, kuş kadar zaten. Nesine yorulayım? Bırak, keyfine baksın. Sen de keyfine bak."

"Aslansın dede," dedi Rüya neşeyle.

"Pis yalaka!" dedi Umut, dayımın diğer yanından.

"Umut!" dedi abim uyaran bir sesle.

"Ama ne yapayım baba? Hep onun dediği oluyor!"

"Olmadığını biliyorsun," dedi abim yine aynı sakin ses tonuyla. "Gel bakayım şöyle," diyerek hafifçe yerinde kıpırdandı ve diğer yanında Umut'a yer açtı. Bu kez ben söylendim.

"Bu kızlar yüzünden bir rahat yok bana. Gel Umut Hanım gel, bu göğüste sana da yer var."

Umut sırıtan bir ifadeyle dayımın diğer yanından hareketlenip babası ve dedesi arasına girerek başını benim başımın yanına yasladı.

Şakacı bir sesle, "Abimin canını çıkaracağız," dedim gülerek.

Adamların içinde en ufak tefek yapıdaki abim olsa da geçen yıllar içinde aldığı birkaç kilo ile uzun boylu olmamasına rağmen bedeni oldukça sağlamdır. Abim onu tanımayan herkesi yanıltacak tarzda hareket eder. En büyük ustalık zayıf ve beceriksiz gözükmektir, der Sun Tzu, *Savaş Sanatı* kitabında. Abim tam da bunu ispatlar şekilde yanıltıcı bir adamdır. Bana göre ise duruşu öyle sağlamdır ki boyu benim omzuma gelse de yıkılmayacak bir dağ gibi hissettiriyor. Gözün görebildiğinin yanıltıcı olduğunu ispatlayan ve aslında ötesinde çok daha başka şeylerin olabileceğini düşündüren bir his bu.

"Çıkarmazsınız," dedi abim şefkatle. İki koluyla ikimizi sararken, "Bu can, bir sizin için çıksın zaten," dedi sevgi dolu bir tonla.

"Ağzından yel alsın baba! Allah yazdıysa bozsun," dedi Umut telaşla. Başını kaldırıp oturduğu yerden yükselerek babasının çenesine bir öpücük bıraktı. "Ben sensiz yaşayamam. Senin canın hep benim yanımda olsun."

"Bu kızın Handan anneannemle çok sıkı fıkı olduğu nasıl da belli," dedi Arın atılarak. "Aynen onun gibi konuşuyor," dedi sırıtırken.

Çaprazımızda yerdeki bir minderin üzerine uzanmıştı. Başı, sırtı geniş kanepeye yaslı yerde oturan Lukazs'ın bacağının üzerindeydi. Barın da başını ikizinin karnının üzerine yaslayarak yanına uzanmıştı. Hepimiz yediklerimiz ve içtiklerimizden sonra gevşemiştik ve herkes birbirine yaslanarak oturabiliyormuş gibi iç içe sokulmuştuk.

Hepimizin yaptığı gibi o da aslında Handan anneannemden duyduğu her şeyi aklına yazdığını ispatlarcasına, "Sen ondan daha kaknemsin," dedi Barın ikizinin damarına basmak ister gibi.

"Sen her halta girme," dedi Arın, ters bir sesle. "Bu sıra sana çok gıcık oluyorum. Tepene binmeyeyim."

"Tepemin üzerinde yeriniz var Arın Hanım," dedi Barın alayla. "Tepem size feda olsun."

Arın karnına yaslı başın etrafındaki saçlara parmaklarını geçirerek hızla çektiğinde Barın'dan acı dolu bir ses çıktı. Barın'ın koyu saçları tıpkı babası gibi uzun ve amcam gibi o da genelde başının üzerinde bir lastikle topluyor.

Babam gibi amcamın saçlarının arasında da artık griler var. Babamınkiler açık renk saçları nedeniyle çok göze batmıyor şimdilik. Am-

camın şakaklarında daha yoğun fakat uzun kırlaşmaya başlayan saçlarıyla bence öncesinden çok daha çekici. Aynısını prensesim de söylüyor.

"Adam yıllandıkça karizmayı arttırdı," diyor sık sık. Bundan rahatsız oluyormuş gibi görünüyor genelde. Galiba kıskanıyor. Ardından hemen kendisini de ortaya atarak "Ama beni de göz ardı etmemek lazım. Şarap gibi kadınım. Yıllandıkça güzelleşiyorum!" diye eklemeyi ihmal etmiyor tabii.

Aslında çok haklı. Annemle o ve elbette Selin teyzem, yıllar içinde sanki daha da güzelleştiler. Onların da saçlarında beyazlar var artık ama kendi renklerinde saçlarını boyamaya başladıklarından ortaya çıkarmıyorlar. Prensesimin isyanı hiç bitmiyor.

"Ne yapayım ya, hazır değilim! Beyazlar da ne? Nereden çıktı bunlar? Daha kaç yaşındayım ki ben? Sikerler! Tabii ki de boyayacağım!" demesi, en sık kurduğu cümlelerden.

Annemin hiç tereddütsüz prensesime katıldığı ve hak verdiği tek şey bu sanırım. Şimdi de kendilerine kuaför günü belirlediler. Üçü kendilerine ait bir günün tadını çıkararak geçiriyorlar.

Bunu nasıl başarıyorlar bilmiyorum ama bana da her geçen sene daha da güzelleşiyorlarmış gibi geliyor. Yaşanmışlıklarını, tecrübelerini, yüzlerinde ve bedenlerinde değerli bir kitabın usta elinden çıkmış eşsiz bir kapağı gibi taşıyorlar. Prensesim haklı galiba. Yıllanmış, değerli birer şarap gibiler.

Arın'a göre ikizinin en zayıf noktası saçları. Çünkü Barın onu kızdırdığında yapıştığı ilk şey saçları oluyor. Kendisinden uzun boylu olan Barın'ın saçlarına atılmak için bazen zıplamaya çalışır ve o anki sahne beni her zaman çok güldürür. Bu kez zıplamasına gerek kalmadan kolayca asıldı elbette.

"Çeneni kapamazsan saçlarını kökünden yolarım!" dedi Arın kızgın bir sesle.

"Arkandayız Arın!" dedi Oryon intikam alır gibi. Sabahki tartışmanın acısını içinden atamadığı belliydi.

"Aynen ikiz!" dedi Arya onu takip ederek. İkisi de karşımızdaki oturma gurubunda oturan dedemin iki yanında, başlarını onun kucağına yaslayarak uzanmışlardı. Dedem ikisinin de saçlarını okşaya-

rak gülümsedi. Yüzündeki gururu tarif etmem imkansız. Bize ne zaman baksa yüzünde hep olağanüstü bir mucizeye şahit oluyormuş gibi bir ifade belirir.

Lukazs elini uzatarak Arın'ın parmaklarını Barın'ın saçlarından çözdü ve başını eğerek dudaklarını şefkatle Arın'ın kızıl saçlarının çevrelediği başına bastırdı.

"Kardeşinin saçlarını çekmen hiç hoş bir hareket değil miniğim," dedi. Lukazs'ın bu ses tonu yalnızca Arın'la konuşurken duyuluyordu. Sevgi dolu, yumuşak bir tondu bu. Arın ne yaparsa yapsın asla değişmez, hatalarını uyarırken bile aynı tınıda çıkar sesi.

Lukazs için Arın bir yana dünya bir yana. Çok önceleri, adamların içindeki en acımasızın o olduğunu söyleyen babamla Jan amcamın konuşmalarını dinlerken daha çok Arın'a tavırları ile gözlemlediğim Lukazs'ın bu anlatılanlara uymayan tavrı beni epeyce karmaşaya düşürmüştü. Babam ve Jan amcamın asla yanlış yargıya düşeceklerini sanmıyordum, tabii ki bir bildikleri vardı; fakat öte yandan Arın'ın yanındaki Lukazs'ı da onların tanımladığı gibi göremiyordum. Uygulamalı olarak dersimi aldım elbette. İnsanların görünüşlerinin ya da tavırlarının ne kadar yanıltıcı olabileceğine dair aldığım en büyük hayat derslerinden biridir bu. Ve şimdi bazen karşı karşıya geldiğim, hiç tanımadığım insanları oldukça geniş bir açıdan değerlendirebilmemin sebebi de budur. Etrafımdaki her adam bana bir şey öğretti ve bugünkü donanıma sahibim şimdi.

Hırslı bir tonla "Hak etti ama!" diyen Arın'ın sesiyle aklımdan hızla geçen düşüncelerden sıyrılarak onları izlemeye devam ettim.

"Sen ne karar verirsen ver, ben her zaman senin yanında olacağım. Hiçbir şeyin seni üzmesine izin vermem," dedi Lukazs düz bir sesle.

Arın'ın kızgınlığının nedenini bildiğini bu sözlerden anladım. Bakışlarımı sorarcasına Lukazs'a çevirdiğimde başını iki yana sallarken bunu durduramazsın der gibi baktı bana. Nedense ben de aynı şekilde hissediyordum. Onları durduramazdım. Yapabileceğim tek şey, olabilecek en yüksek tedbirleri almaktı. Kızlar seçimlerini yapmışlar, takip edecekleri yola karar vermişlerdi. Kimsenin beni durduramadığı gibi ben de dahil hiç kimse onları durduramazdı.

İnceleyen bakışlarım üzerlerinde dolaştı. Arın, prensesime inanılmaz benziyor. Bir zamanlar prensesimin de böyle göründüğünü biliyorum. Her ne kadar şimdi yüzünde yılların olgunluğu, yaşanmışlığı olsa da hâlâ göz alıcı bir kadın; fakat Arın'ın genç, canlı görüntüsü adeta onun ışık saçan gençlik hali.

Kızların üçünün aynı boyda olmalarına rağmen Arın'ın, Oryon ve Arya'dan birkaç kilo fazlası var. Kızıl saçları ve kıvrımlarıyla gerçekten göz alıcı bir kız. Lukazs'ın neden onun peşinden ayrılmadığını biliyorum çünkü çok çabuk göze çarpıyor ve başı beladan kurtulmuyor. Gerçi kendisi bunlarla başa çıkmayı gayet iyi beceriyor; fakat Lukazs'ın varlığının da onu rahatlattığı su götürmez bir gerçek.

Oryon babam ve bana benziyor. Düz bal rengi saçları beline kadar uzanıyor. Doğduğunda Arya'yla aynı göz rengine sahip olacaklarmış gibi görünen maviler bir yaşına varmadan rengini değiştirdiğinde babam üzülse de annemi mutlu etmişti. Ela gözleri beyaz teninde bazen yeşil gibi parlasa da öfkelendiğinde babam ve benimkiler gibi kahverengine dönüşüyor. Öfkeye çabucak kapılması en büyük zayıflığı ve bu yüzden çoğu zaman kahverengi gözlü olduğunu düşünenler az değil. Babamın ona bakan bakışlarında çoğu zaman özlem dolu bir ifade yakalıyorum. Babaanneme çok benzediğini söyler her zaman. Annesine olan özlemini kızını izleyerek doyuruyor bence. Ve şanslıyız ki Oryon dışarıda değilse bile içeride, bizim aramızda çoğu zaman sakindir.

Arya, annemin de sık sık alayla çok şükür dediği gibi anneme benziyor. Uzun gece karası saçlarını, sırf annemin saçlarını tararken babamın yüzünde beliren şefkatli ifadenin müptelası olduğundan babama taratır çokça. Babamın en sevdiği şeylerden biri bu bence. Karısının ve kızlarının saçlarını taramak. Küçükken de kızların saçlarını hep o tarardı.

Oryon ve Arın kişilik olarak birbirlerine benziyorlar ama Arya, onlardan farklı olarak daha soğukkanlı, daha kontrollü. Bence bu yanı da anneme çekmiş. Sağduyusu en az annem kadar gelişmiş biri. Diğer ikisinin gözünü kararttığı çok şeye karşıt tezler sunarak ikinci kez düşünmelerine neden olur. Kendisini, diğer ikisinin yaptığı fevrilikten uzak, çok daha iyi ifade eder. Ki bu akşam beni teke tek yakalayarak yaptığı konuşma ile bunu bir kez daha ispatladı.

"Bu sırf aksiyon olsun diye aldığımız bir karar değil, abi. Biz kim olduğumuzun gayet iyi farkındayız. Senelerce aldığımız eğitimler, sırf kendimizi korumayı bilelim diye verilmiş olsa da bizim için bu yeterli değil. Kendimizi koruyabildiğimiz gibi ailemizi de korumamız gerekiyor. Yanımızdaki adamlardan hiçbir farkımız yok. Bu farklılığı üçümüz de kabul etmiyoruz. Babamın onlara bakışını çözebilecek zekaya sahibiz. Onlar ailemiz ve bu ailede herkes üzerine düşen görevi yerine getirmek zorunda. Hep birlikte güvende olabilmek için herkesin üzerine bir görev düşüyor ve tehlikeye atılan herkes gibi biz de bize düşeni yapmak zorundayız. Bu aniden alınmış, maceraperest bir yaklaşım değil. Sizinle aynı yolda ilerleyeceğiz. Sen nasıl babamın izlerini takip ediyorsan, biz de anne ve babalarımızın izlerini takip edeceğiz. Bunu anlamaya çalışın ve karşımızda olmak yerine, yanımızda olun. Babamın her adamına yaptığı gibi. Bizim de yanımızda olun."

Karşılık veremedim bu sözlere. Öyle haklılar ki. Bu ailede herkes her şeyi üstlenmek zorunda. Kimseye ayrıcalık tanınmıyor ve biz istesek de onlar bu ayrıcalığı istemiyorlar. Benim istemediğim gibi. Onlar da ön cephede olmak konusunda kararlı ve maalesef içimden bir ses, bu kararlılıklarına karşı gelemeyeceğimi söylüyor.

Nasıl gelebilirim ki? Aynı yoldan geçtim.

***

Annemle babam ele ele tutuşmuş sessiz adımlarla bahçeden çıkıp aşağıya, sahile giden yola doğru ilerlerken herkes çoktan odasına çekilmişti. Onları odamın penceresinden gördüğümde hiç düşünmeksizin odamdan çıkarak aşağı indim ve evin dışına çıkarak aynı yolu takip ettim.

Gece yarısını geçeli neredeyse iki saat oldu ve etraf epeyce sessiz şimdi. Cırcır böceklerinin sesleri, karanlıkta bir yerlerden geliyor; içime huzur veren sessizliğe eşlik eden bir müzik gibi. Sessiz adımlarım onların geçtikleri yolu takip ediyor. Aynı anda her zaman onları takip etmeye devam edeceğimi düşünüyorum. Sahile indiğimde bir an durarak etrafıma baktım. Kızlar bir yaşındayken seneler önce yapıldı bu plaj. Unutulmayacak kıymette, güzel anılarım var burada.

Kıyıya vuran dalgalar öyle güzel bir ses çıkarıyor ki karşı konulmaz bir çağrı gibi bu. İnsan üzerindekileri çıkarıp bu çağrıya karşılık vermek ve o serin suya kendisini bırakmak istiyor. Yeniyetme zamanlarımda epeyce yapmışlığım var. Kerem ve Onur'la birlikte.

Bakışlarım sol tarafı taradığında görüyorum onları. Ay ışığının aydınlattığı sahilde, çokça denize girdiğimiz noktada, kumların üzerine yan yana, sırtı üstü uzanmışlar. Denize girme çağrısını kulak arkası ettim. Bunun yerine ağır, sessiz adımlarla onlara doğru ilerledim. Çıplak ayaklarımla bastığım kumlar adım seslerimi boğarak yok ediyorlar.

Annemin yumuşak bir sesle sorduğu soruyu duydum.

"Gördün mü Büyük Ayı'yı?"

Bu sesi duyduğumda adımlarımı küçülterek ağırdan alıyorum ve utanmazca ne konuştuklarını duymak isteyerek oyalanırcasına ilerliyorum.

"Gördüm, mon Phénix," dedi babam aynı yumuşak tonla. Sağ elini kaldırıp parmağı ile karanlık gökyüzünde parlayan yıldızlardan birini gösteriyor. Ay ışığının altında diğer ellerinin birbirine tutunduğunu görüyorum.

"Bak, Kuzey Yıldızı şurada," diyor babam.

"Evet, bizim Kuzey Yıldızı'mız," diyen annem, kıskanılacak kadar sevgi dolu bir sesle karşılık veriyor.

"Benim kuzeyim hep sizdiniz."

"Pusulamız Aşil oldu. Ona ne zaman baksak bize birbirimizi gösterdi ve sen, hep benim yanımda oldun."

"Çünkü benim senden başka gidecek bir yerim yok."

"Hatırlıyor musun? Hani bir akşam seninle dışarıya, yemeğe çıkmıştık, bana İstanbul için ne hissettiğimi sormuştun ve ben sevdiğim şehri anlatırken aslında seni anlattığımı fark etmiştim."

"Senin İstanbul'unum ben." Babamın sesi öyle mutlu çıkıyordu ki alçak ses tonu sanki hissettiği mutlulukla çığlık atmış gibiydi.

"Benim şehrimsin sen," dedi annem sevecen bir sesle onaylar gibi.

"Benim ülkemsin sen," dedi babam yoğun, ağır bir tonla. "Hep öyle olacaksın. Yuvam, yurdum, her şeyim sensin."

Annem mutlulukla gülümsedi. Elini yine gökyüzüne doğru kaldırdı.

"Gökyüzündeki tüm bu yıldızlar benim şehrimin üzerinde parlıyor şimdi. Ne kadar şahaneler değil mi?"

"Bizim yıldızlarımız kadar şahane değiller, mon Phênix. Ama yine de güzeller."

Annem yavaşça başını sağına çevirip babama baktı gülümseyerek. "Sana yıldızlarımızı çoğaltacağız demiştim," dedi ve bakışları onların az ilerisinde dikilen beni fark ettiğinde gülümsemesi yüzünde daha da büyüdü.

"Bak, pusulamız bizi kontrole gelmiş. Yolumuzu kaybetmeyelim diye."

Babam başını sağına çevirince tıpkı onun gibi gülümsedi ve sağ elini bana doğru uzattı.

"Gel babacığım, uzun zamandır yan yana yatmıyoruz," dediğinde kalbim sevinçle çılgın gibi atmaya başladı.

Kocaman adam olduğumun ve artık onlarla yatamayacağımın idrakine varalı çok oldu; fakat çocukluğuna dair en sevdiğin şey ne? diye soracak olursanız, onlarla birlikte yattığım ve koyun koyuna uyuduğum zamanlar derim kesinlikle. Hevesli adımlarımla onlara yanaştığımda annem, kumların üzerinde bir kol boyu yana kayarak elini yukarı kaldırdı. Saçlarına tutunan kumları umursamıyor gibiydi.

"Gel koca bebek, eskisi gibi yine aramıza yat," dedi.

İkiletmedim bile annemi. İkisinin arasına kumların üzerine sırt üstü yattım ve silemediğim sırıtmayla bir ona bir diğerine baktım.

"Bak, çocuk her zaman çocuk işte," dedi annem adeta babama bir şeyi daha öğretir gibi. "Kocaman da olsalar, hâlâ bizim bebeğimiz, hâlâ koynumuzda saklıyoruz."

Babam başımın altına kolunu uzattı ve bir elini üzerimden uzatarak anneme uzandı.

"Gel, koy başını koluma."

Annem başını benim göğsüme yerleştirdi. Bana iyice sokuldu ve bir kolunu karnımın üzerinden uzatarak babamın elini tuttu. Başını yeniden yıldızların parladığı karanlık gökyüzüne çevirdi.

"Bak, babanla ben de seni konuşuyorduk şimdi. Görüyor musun Kuzey Yıldızı'nı? Kim bilir şimdi dünya da kaç kişi ona bakıp yönünü bulmaya çalışıyor?"

"Kuzey Yıldızı'yla ben nasıl alakalı oldum?" diye sordum merakla. Bakışlarım onlar gibi gökyüzüne çevrildi.

"Çünkü ben," diyen babam alçak sesle söze girdiğinde annem onun konuşmasını ister gibi sessizce yanımda yatıyordu. "Geçmişte yolumu kaybetmiştim ve uzun süre doğru yolu bulamamıştım. Annenle tanıştığımda, yolumu aydınlatan ışığı o tuttu bana. Ve sonra sen doğduğunda da bana dedi ki; ne zaman yolunu kaybedersen yüzünü oğlumuza çevir. Senin pusulan odur. Kuzey Yıldız'ın odur. Hep yolunu bulursun o zaman."

Babam birkaç saniye boyunca derin bir sessizliğe gömülmesinin ardından iç çeker gibi çıkan sesli bir soluk alarak başını hafifçe çevirdi ve dudaklarını saçlarımın üzerine bastırdı.

"Bir daha hiç kaybolmadım," dedi, yüreğime işleyen garip bir ses tonuyla. "Sen Kuzey Yıldızı'ydın ve ben yüzümü hep seninle annenin olduğu yöne çevirdim. Bir daha hiç kaybolmadım."

Üçümüz de üzerimize çöken ağır bir havayla sarıldık sanki. Adeta üçümüzü şeffaf bir balonun içine sokmuş ve soluklarımızın birbirine karışmasını sağlamışlar gibi. Kıyıya vuran dalgaların sesi insana hipnoz etkisi yapıyor. Altımdaki kum gecenin o saatine rağmen serin olmaktan ziyade ısınmış gibi. Öyle sımsıcak bir sevgiyle çevrelendim ki bedenim inanılmayacak bir rehavetle gevşedi. Gözlerimi yumarken yüzümde mutlu bir tebessüm oluştu.

"Ayıp ya," diyen sesle gözlerimi aniden açtığımda Oryon ve Arya tepemizde dikiliyordu. Oryon gücenmiş bakışlarını bize dikmişti. Arya da aynı ifadeyle kınarcasına gözlerini kısmış yanında dikiliyordu.

"Bizi dışlıyor musunuz siz?" diye devam etti Oryon. İki elini beline koymuş her an kavga çıkarmaya hazır pozisyonunu almıştı.

"Aynen ikiz," dedi Arya. Bu kez Oryon'a, dur ya, bir doğrusunu anlayalım demediğine göre onun da alındığı belliydi. "Bizi dışlıyorlar gibi görünüyor. Üçü birlikte sahilde koyun koyuna, ohhh ne ala memleket, bize gel diyen yok!"

"Ben buna kurulurum ikiz!" dedi Oryon sert sert.

"Valla ben de kurulum" dedi Arya kızgın bir sesle.

Annemin alçak sesli kahkahası yükseldi. Sol kolunu yukarı kaldırarak yanına çağırırcasına işaret etti.

"Delirmeyin cadılar!" dedi sevgi dolu, içten bir sesle. "Haydi gelin, abin de bastı bizi zaten. Ay karı koca bir yalnız kalamıyoruz ya," diye devam etti şakacı bir sesle.

"Aşk olsun ama anne!" dedi Arya küskün bir sesle.

"Kızım saçmalamayın ya!" diye ben çıkıştım bu kez. "Ben de daha birkaç dakika evvel geldim. Bir rahat bırakmadık ikisini. Bugün onların evlilik yıldönümü!"

Yerimden kalkmak için hareketlendiğimde babam engel olup "Kal yerinde," dedi baskın ama alçak bir sesle. Başını kızlara çevirdi. Bir kolunu kaldırarak "Gel babacığım yanıma," diyerek Arya'yı çağırdı. "Sen de annenin yanına geç bakayım küçük hanım," dedi Oryon'a çenesiyle işaret ederek.

"Oryon!" diye bağırdım.

Oryon üzerimizden atlamıştı. Evet, aynen üçümüzün üzerinden atladı.

"Kestirmeden geldim, bağırıp durma!" diye bana çıkıştı.

İkisinin annemle babamın kolunun altına girmesi birkaç saniye sürmedi. Biri annemin, diğeri babamın göğsüne başlarını yasladı.

"Eskiden ne güzeldi değil mi?" dedi Arya özlem dolu bir sesle. "Hep birlikte aynı yatakta yatardık."

"Küçükken," diye Oryon ona karşılık verdi aynı özlemle. "Şimdi hepimizin bir yatağa sığabilmesi imkansız. Keşke olsa."

"Sakın!" diyen annemin sesi, ansızın duyulduğunda hepimiz başımızı kaldırıp hayretle ona baktık ama o uyarırcasına babama bakıyordu.

"Hayır Derim," dedi başını iki yana sallayarak. "Devasa ölçülerde yatak yaptırmayacaksın. Unut onu!"

"Yaa, ne güzel olurdu!" dedi Oryon. "Yaptıralım baba!"

"Hayır!" dedi annem. "Eşek kadar oldunuz, herkes kendi yatağında yatacak!"

"Sen annemi dinleme baba!" diyen Arya oldu bu kez.

"Arya! Ben de seni daha aklı başında sanıyordum!" dedi annem sanki hayal kırıklığına uğramış gibi.

"Her zaman öyleyim. Benim de arada saçmalama hakkım olmak zorunda."

"Haklı!" dedi babam atılarak. "Her zaman saçmalama hakkın var babacığım, ne zaman istersen."

"Kralsın baba!" dedi kızların ikisi aynı anda.

"Pis kopyacılar," dedim söylenir gibi.

"Bence yaptırabiliriz," dedi babam, neden söz ettiğini hepimizin anladığı şeyi yeniden ortaya atarak. "Bak, çocuklar da istiyor."

"Hayır!" dedi annem her zamanki otoriter sesiyle.

"Emil ne kadar uzamış değil mi?" diye sordu babam aniden. "En son üç ay evvel görmüştüm," dedi düşünceli bir sesle. "Babasına benzeyecek o da. Uzun boylu olacak."

"Ay evet ya," dedi kızların ikisi aynı anda.

"Çok akıllı bir çocuk," dedim ben de onaylayarak. Aniden kısık sesle güldüm. "Türkçesine bayılıyorum."

"Aksanlı aksanlı konuşmuyor mu, çok tatlı", dedi Oryon erimiş bir tonla.

"Hayır Derim!" dedi annem araya girerek.

"Ben ne dedim ki şimdi, ma reine?" diye sordu babam masumca.

"Bu sefer beni kandıramazsın. Konu değiştirerek bunu unutmamı sağlayamazsın."

"Hangi konu?" dedi babam, adeta ne hakkında konuştukları konusunda en ufak bir fikri yokmuş gibi.

"O devasa yatak siparişini vermeyeceksin!"

"Ya anne!" dedi Oryon ve Arya aynı anda. Bu kez ben de sırf oyun olsun diye kızlara katıldım. "Ya anne!" dedim sesimi tıpkı onlar gibi incelterek.

"Hayır efendim! Üçünüz de eşek kadar oldunuz. Ben kocamla yalnız yatmak istiyorum! Kocaman yatak falan yok!"

"Kraliçe hükmü koydu!" dedi Oryon kıkırdayarak. Ardından kıkırtıları kahkahalara dönüştü. Annem onu gıdıklamaya başlamıştı. Tepindiği ayaklarıyla üzerimize kumlar saçıldı.

Arya ayaklarının ucuyla onun üzerine kum attı. "Kudurma Oryon! Kuma buladın hepimizi!"

"Annem yine gıdıklamaya başladı," dedi Oryon kıkırtıların arasında.

"Pekala çocuklar," dedi babam araya girerek. "Kraliçe ne derse o olur," derken tatsız sesindeki yenilgi açıktı.

"Long Live the Queen!"

Kızlarla birlikte aynı anda söylediğim kelimeleri yeniden kahkahalar takip etti. Bir yanımda annem, bir yanımda babam kollarıyla üçümüzü de sıkıca sararak iyice birbirimize sokulmamızı sağladılar. Kumları üzerinde yattığımız plaj, bizim devasa yatağımızdı. Birlikte koyun koyuna yatarken kahkahalarımız dinerek sessizliğe büründük. Ayaklarımızın dibinde kıyıya çarpan dalgaların sesini duyuyorduk. Tepemizdeki karanlık gökyüzünde yıldızlar parlıyordu.

Kendi ülkemizde, kendi şehrimizde, kendi yuvamızdaydık.

Hep öyle kalacaktık, biliyorum. Birbirimize tutunmamızı ve her zaman birbirimize sarılmamızı annemle babam öğretmişti bize. Üç kardeş onların izinden gidecektik. Bu hiçbir zaman değişmeyecek olan tek şeydi.

Annemden cesareti, ne pahasına olursan olsun sevdiklerimi korumayı, vatan aşkını ve gerçek aşkın birlikte yanmak olduğunu öğrendim.

Babamdan korkusuzluğu ve cesareti, ne pahasına olursan olsun sevdiklerimi korumayı ve farklı bir vatan aşkını öğrendim... Bir kadının, bir adamın vatanı olabileceğini babamdan öğrendim ben. Yersiz yurtsuz, amaçsız bir adamın, bir kadını nasıl yuva olarak gördüğünü, onu nasıl yurdu yaptığını, derin bir aşkın böylesi bir adamı nasıl değiştirebileceğini öğrendim.

Annemin adı Anka Soylu... Küllerinden tekrar tekrar doğan efsanevi bir kuşun adı... Adı gibi iki kez ölümden dönen ve yine küllerinden doğan güçlü bir kadın benim annem.

Babamın adı Derim Ağaner... Sevdiği kadının adı gibi tekrar tekrar küle dönüp yeniden beden bulan bir adam. Sadece sevdiği kadın için var olan bir adam benim babam.

Adım Aşil Akhan... Yüzünü kimsenin görmediği, görse de kim olduğunu bilmediği, bugün dünyanın kontrolünü elinde tutan adamlardan biriyim ben...

Ama aslında kim olduğumu soracak olursanız, Adım Aşil Ağaner...

Büyük bir aşkın meyvesiyim ben.

Yalnızca buyum işte...

SON